Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	oversat fra tydsk af Em. Ørum.
Titel | Title:	Tusend og en Nat : Arabiske Fortællinger
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 1-2
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : i Commission hos A. Levy, 1862
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-6 i 3 bd. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

1001 NAT

Arabiske Fortællinger,

oversatte fra Tydsk.

KJÖBENHAVN.
J. Commission hos A. Levy
Trykt i S. Oettingers Bog- og Steentr; Gothersg 41.
1863.

1001 NAT

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Tusend og en Nat.

Arabiske Fortællinger,

oversatte fra tydsk

af

Em. Brum.

Første Bind.

Kjøbenhavn.

I Commission hos Boghandler A. Levy, Pilestræde 15

S. Dettingers Bog- og Steentrykkeri, Gothersgade 41.

1862.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indholdsliste til 1ste Bind.

1—113 Nat.

	Side.
Kjøbmanden og Aanden	10
Historien om den første Olding og Gazellen	20
Fortællingen om den anden Olding og de to sorte Hunde	28
Fortælling om den tredie Olding med Muldyret	33
Historien om Fiskeren og Aanden	35
Fortællingen om den græske Konge og Lægen Duban	44
Fortællingen om de syrgetøve Vesirer og Sultaninden	49
Fortællingen om Scheiken Schahabeddin	58
Gartneren, hans Søn og Æslet	76
Fortællingen om Staldmesteren Saddyk	78
Fortællingen om et Hittebarn	85
Historien om Ægtemanden og Papegøien	89
Sultan Mahmud og hans Vesir	91
Fortællingen om Brachmanen Padmanaba og den unge Fikaï	93
Fortællingen om Sultan Akschid	101
Fortællingen om Prindsen af Karisme og Prindsessen af Georgien	108
Sultanen, Scheiken og Prælaten	131
Kongen af Tartariet, Dervisken og Lægen	135
Prindsessen og Tøffelmageren	138
Brændehuggeren og hans onde Kone	143
Kong Papegøie	147
Fortælling om Skrædderen og hans Kone Ghylendam	149

Side.
Fortælling om Maleren Mahmud fra Ispahan 154
Fortællingen om den straffede Visir 158
Fortsættelse af Fortællingen om Fiskeren og Aanden . . 165
Fortællingen om den unge Konge paa de sorte Øer . . 172
Fortællingen om Lastdrageren og de fem Kvinder i Bagdad samt de tre Kalender-Kongesønner 182
Fortælling om den første Kalender og Kongesøn . . . 205
Fortællingen om den anden Kalender og Kongesøn . . . 215
Fortællingen om en Misunder og den, han misundte . . 228
Fortællingen om den tredie Kalender og Kongesøn . . . 246
Sobeides Historie 273
Amines Historie 284
Søfareren Sindbads Historie 293
Søfareren Siudbads første Reise, til Sumatra 297
Søfareren Sindbads anden Reise, til Ceylon 303
Søfareren Sindbads tredie Reise, til Selahath 309
Søfareren Sindbads fjerde Reise, til Sundaøerne . . . 318
Søfareren Sindbads femte Reise, til Sundaøerne . . . 326
Søfareren Sindbads sjette Reise, til Ceylon 331
Søfareren Sindbads syvende og sidste Reise 338

Engang i fordums Tid var der i Indien og China en Konge ved Navn Shahrjar, der havde en Gemalinde hvis Troskab han stolede ligesaa meget paa som paa Solens Lys. Men et Tilfælde betog ham denne Tro. Han lod Sultaninden henrette og i den Formening, at der ikke gaves nogen dydig Kone, fattede han den Beslutning, at han for Fremtiden kun vilde gifte sig for en Nat ad Gangen og forebygge sin Gemalindes Utroskab ved at lade hende kvæle Morgenen efter Bryllupet.

Dieblikkeligt gav Shahrjar sin Storvisir Befaling til at bringe ham en af hans Hærføreres Datter, som han vilde have til Gemalinde. Visiren adlød. Den næste Morgen fik han hende tilbage af Sultanen tilligemed den Befaling at dræbe hende og opsøge ham en anden Gemalinde til den følgende Nat. Hvor meget Visiren end oprørtes ved at udføre slige Befalinger, saae han sig dog nødsaget til at adlyde, da han var sin Herre Sultanen blind Underdanighed skyldig. Han bragte ham til den Ende en underordnet Embedsmands Datter, der ligeledes blev taget af Dage den næste Morgen. Derpaa kom Touren til en Datter af en Borger i Hovedstaden, og paa denne Maade blev hver Dag en nygift Kone henrettet.

I Hovedstaden udbredte Efterretningen om denne exempelløse Umenneskelighed almindelig Bestyrtelse, og Byen gjenlød kun af Jammer og Veraab. Her begræd en fortvivlet Fader Tabet af sin Datter, og hist opfyldte omme Mødre, der befrygtede den samme Skjæbne for deres Døttre, forud Luften med deres Suk. Og saaledes begav det sig, at Sultanen, der hidtil var bleven velsignet og lovpriist af alle sine Undersaatter, nu blev en Gjenstand for deres enstemmige Forbandelser.

Den nødtvungne Fuldbyrder af disse himmelraabende Uretfærdigheder, Storvisiren, havde selv to Døttre, hvoraf den ældste hed Scheherasade og den yngste Dinarsade. Denne havde vel sine Fortrin, men h'n var i Besiddelse af et for hendes Kjøn usædvanligt Mod, overordentlig megen Aand og beundringsværdig Skarpsindighed. Hun havde læst mange Slags Bøger med Fortællinger i samt tidligere Kongers og Slægters Historie og skal have samlet sig henved tusend Bind af slige Skrifter og Digterværker. Derhos var hun overmaade smuk og besad en forbausende Hukommelse, der troligt bevarede alt, hvad hun engang havde lært; en urokkelig Dyd satte endelig Kronen paa alle hendes øvrige udmærkede Egenskaber.

Visiren elskede sin fortræffelige Datter inderligt. Da han en Dag underholdt sig med hende, sagde hun til ham:

„Fader, jeg har en Naade at bede Dig om og haaber at Du vil bevilge den."

„Jeg skal ikke afslaae Dig den; sagde Visiren, „forudsat at den er retfærdig og fornuftig."

„Godt, Fader, giv Sultanen mig til Gemalinde; enten omkommer jeg ogsaa og har da idetmindste sparet en anden troendes Datter for at dø, eller jeg bliver ilive og frier de andre for hans Grusomhed."

Forfærdet faldt Visiren hende i Talen:

„O Gud! er Du gaaet fra Forstanden, Barn? hvor kan du bede mig om noget saa farligt, da Du ved, at Sultanen har svoret ikke at ville beholde nogen Gemalinde mere end en Nat og lade hende henrette den paafølgende Morgen. Har du betænkt, hvilke Følger din ubetimelige Iver vil have?

„Fader," gjenmælede den ædle Pige, „jeg er ingenlunde blind for Farens Størrelse, men jeg frygter den ikke. Omkommer jeg, saa lider jeg en hæderlig Død, og lykkes mit Forehavende, yder jeg mit Fædreland en vigtig Tjeneste."

„Nei, nei," tog Faderen Ordet, „hvorledes Du end bærer Dig ad for at bringe mig til at give Dig Tilladelse til at styrte Dig i denne forfærdelige Fare, faaer Du dog ikke min Tilladelse. Om du end selv ikke skyer Døden, saa betænk Dig dog paa at berede mig den gruelige Smerte at see min Haand farvet med dit Blod."

„Fader" sagde Scheherasade, „tilgiv mig og bliv ikke vred over, at jeg ikke afstaaer fra mit Forehavende. Tilmed — og jeg beder Dig om Tilgivelse, at jeg vover at tilstaae det — vilde din Modstand være forgjæves; thi hvis den faderlige Kjærlighed nægter mig Opfyldelsen af min Bøn, overleverer jeg mig selv til Sultanen."

Da Visiren var dreven til det yderste ved sin Datters Fasthed, gav han endelig efter for hendes Bønner. Endskjøndt han var dybt bedrøvet over, at han ikke havde kunnet bevæge hende til at opgive hendes skjæbnesvangre Beslutning, begav han sig dog øieblikkeligen til Schahrjar og meldte, at han den paafølgende Nat vilde føre Scheherasade til ham. Denne var meget forbauset over det Offer, som hans Storvisir vilde bringe ham.

„Hvorledes har Du kunnet beslutte Dig til," spurgte han ham, „at overlevere mig din egen Datter?"

„Herre, svarede Visiren, „det er hendes egen Villie. Den sørgelige Skjæbne, der forestaaer hende, har ikke formaaet at afskrække hende, og hun foretrækker den Ære at være Eders Majestæts Gemalinde blot en eneste Nat fremfor Livet."

„Men gjør Dig ingen falske Forhaaninger, Visir," tog Sultanen tilorde. „Naar jeg imorgen giver Dig Scheherasade tilbage, fordrer jeg, at Du berøver hende Livet. Gjør Du det ikke, saa sværger jeg, at jeg vil lade Dig selv dræbe."

„Herre," sagde Visiren „mit Hjerte vil rigtignok bløde, idet jeg adlyder Dig, men hvor meget end Naturen vil lade sin Stemme høre, saa indestaaer Faderen Dig dog for sin tilforladelige Arm."

Schahrjar modtog sin Ministers Tilbud og tilkjendegav, at han kunde bringe ham sin Datter, naar det skulde være. Med denne Efterretning vendte Visiren tilbage til Scheherasade, der glædede sig over den, som om den var den behageligste af Verden. Hun takkede sin Fader for hans Godhed, og da han var ganske nedbøiet af Smerte, trøstede hun ham med det Haab, at han maaskee ikke skulde faae Grund til at beklage hendes Formæling med Sultanen, men snarere til at glæde sig derover hele sin Levetid.

Fra nu af tænkte hun kun paa at forberede sig til Mødet med Sultanen. Før hun imidlertid begav sig derhen, tog hun sin Søster Dinarsade til en Side og sagde til hende:

„Kjære Søster, jeg behøver din Bistand i en meget vigtig Sag, og beder Dig ikke at nægte mig den. Fader bringer mig nu til Sultanen, for at jeg kan blive hans Gemalinde; bliv nu blot ikke forskrækket over denne Efter-

retning, men hør med Rolighed, hvad jeg har at sige Dig. Saasnart jeg befinder mig hos Sultanen, vil jeg bede ham om Tilladelse til, at Du maa sove i Brudegemakket for at jeg kan nyde dit Selskab denne Nat. Hvis denne Naade bliver mig bevilliget, hvad jeg haaber, saa glem ikke at vække mig imorgen tidlig en Time før Dagbrud og sige til mig: Min kjære Søster, hvis Du ikke sover, saa beder jeg Dig om at fortælle mig, indtil det bliver Dag, et af de skjønne Eventyr, som Du nok ved. Det vil jeg strax gjøre og smigrer mig med paa denne Maade at befrie hele Folket fra den Bestyrtelse, hvori det befinder sig.

Dinarsade erklærede sig med Fornøielse beredt til alt. Da det lykkede ad Tiden, bragte Storvisiren Scheherasade til Paladset og fjernede sig efter at have ført hende ind i Sultanens Gemak. Saasnart denne befandt sig alene med hende befalede han hende at tage Sløret fra Ansigtet og fandt hende saa smuk, at han blev ganske indtaget i hende. Men han saae tillige, at hun græd, og spurgte om Aarsagen.

„Herre," svarede Scheherasade, „jeg har en Søster, som jeg elsker ømt, og af hvem jeg ligeledes bliver elsket. Nu ønskede jeg saare, at hun ogsaa tilbragte Natten i dette Værelse, for at jeg endnu engang kan see hende og tage Afsked med hende. Vil I til min Trøst tillade mig, at jeg endnu giver hende dette sidste Bevis paa min Kjærlighed."

Schahrjar gav sit Minde dertil, og der blev sendt Bud efter Dinarsade, der ogsaa strax kom. Sultanen og Scheherasade lagde sig til Hvile paa en Forhøining, som Skik er hos de østerlandske Fyrster; for Dinarsade var der redt et Leie ved Foden deraf. En Time før Dag vaagnede hun og gjorde, som Scheherasade havde anbefalet hende.

„Min kjære Søster," raabte hun, „hvis Du ikke sover, saa gjør mig den Tjeneste at fortælle mig et af de smukke Eventyr, som Du nok ved! Ak! det er jo den sidste Gang, at jeg vil faae den Glæde."

Istedetfor at svare sin Søster, vendte Scheherasade sig til Sultanen og sagde:

„Behager det Eders Majestæt at tillade, at jeg maa opfylde min Søsters Ønske?"

„Meget gjerne," svarede han, og efterat Scheherasade havde tilkjendegivet sin Søster at høre efter, rettede hun sine Ord til Schahrjar og begyndte at fortælle saaledes.

Første Nat.

Kjøbmanden og Aanden.

„Herre, der var engang en Kjøbmand, der besad en stor Formue, saavel i Jordegods som ogsaa i Varer og rede Penge. Han havde mange Handelsbetjente, Factorer og Slaver. Af og til maatte han begive sig paa Reiser for træffe Aftaler med sine Forretningsvenner, og saaledes kaldte en vigtig Sag ham en Dag til et fjerntliggende Sted. Han besteg altsaa en Hest og tog et lille Forraad af Brød og Dadler med i Randslen, fordi hans Vei faldt igjennem en øde Egn, hvor man ikke kunde faae noget at leve af.

Uden noget Forfald naaede han sit Bestemmelsessted og efterat de Anliggender, der havde ført ham der-

hen, vare blevne bragte i Orden, satte han sig igjen til Hest for at begive sig til sit Hjem. Paa den fjerde Dag af hans Reise blev Heden af Solen og af den gjennemvarmede Jordskorpe ham saa uudholdelig, at han drev af fra Veien for at kjøle sig i Skyggen af nogle Træer, som han havde seet staae længere henne paa Marken. Der forefandt han ved Foden af et stort Nøddetræ en klar og frisk Kilde; han steg af og bandt sin Hest til en Gren; dernæst tog han Brød og nogle Dadler ud af sin Randsel, satte sig ned ved Kilden og begyndte at spise, idet han kastede Daddelstenene rundtomkring. Efterat have tilendebragt sit tarvelige Maaltid vadskede han som en god Muhamedaner Hænder, Ansigt og Fødder og forrettede sin Bøn. Han var ikke bleven færdig hermed, men knælede endnu, da en Aand af uhyre Størrelse og Ælde viste sig, der gik løs paa ham med en Sabel i Haanden, idet han med en skrækkelig Stemme raabte:

„Reis Dig, for at jeg kan komme til at dræbe Dig med denne Sabel, ligesom Du har dræbt min Søn." Et frygteligt Brøl fulgte paa disse Ord, og Kjøbmanden, der var bleven ligesaa forskrækket over Utyskets Udseende som over dets Tale, svarede bævende:

„O, kjære Herre, i hvilken Forbrydelse kan jeg have gjort mig skyldig imod Eder, at jeg skulde fortjene at blive dræbt af Eder."

„Jeg vil dræbe Dig ligesom Du har dræbt min Søn," gjentog Aanden.

„Gode Gud!" indvendte Kjøbmanden, „hvorledes skulde jeg være kommen til at dræbe din Søn, hvem jeg ikke kjender og aldrig har seet?"

„Har Du ikke siddet paa dette Sted?" begyndte Aanden paany; har Du ikke spist Dadler her og kastet Stenene rundtomkring?"

„Det har jeg gjort, jeg kan ikke fragaae det," svarede Kjøbmanden.

„Da det er Tilfældet," vedblev Aanden, „har Du dræbt min Søn, siger jeg Dig. Han gik her forbi, medens Du kastede Stenene bort; en af dem traf ham i Diet, og han døde paa Stedet deraf. Derfor maa jeg dræbe Dig."

„Ak, kjære Herre, Naade!" bad Kjøbmanden.

„Ingen Naade!" sagde Aanden, „ingen Medlidenhed! er det ikke retfærdigt at dræbe den, som dræber?"

„Det forstaaer sig," svarede Kjøbmanden, „men jeg har sandeligt ikke dræbt din Søn, eller har jeg end gjort det, saa er det skeet uden min Villie og mit Vidende. Jeg beder Dig derfor om Tilgivelse og om at maatte beholde Livet."

„Nei, nei," svarede den stivsindede Aand, „jeg maa dræbe Dig, ligesom Du har dræbt min Søn."

Med det samme greb han Kjøbmanden ved Armen, slyngede ham næsegrus til Jorden og svang Sablen for at hugge Hovedet af ham. Den fuldkomment i Taarer opløste Kjøbmand forsikrede stadigt om sin Uskyldighed og bad i de mest rørende Ord om Naade for sin Kones og sine Børns Skyld. Aanden havde saa megen Taalmodighed at vente med opløftet Sabel, til det vilde saae Ende med den Ulykkeliges Klager, uden at de i mindste Maade indvirkede paa ham.

„Alle dine Klager ere til ingen Nytte," raabte han; og om Du ogsaa græd Blod, vilde det ikke afholde mig fra at dræbe Dig, ligesom Du har dræbt min Søn."

„Hvorledes, kan intet røre Dig?" sagde Kjøbmanden igjen, „vil Du virkelig berøve et stakkels ustyl-

digt Menneske Livet? Jeg giver min Sag i Guds Haand.“

Derpaa begyndte han at fremsige følgende Vers:

„Tiden bestaaer af to Dage, en klar og en mørk, og Livet af to Halvdele, den ene fuld af Sikkerhed, den anden fuld af Bekymring.

Spørg den, der haaner os formedelst vore Gjenvordigheder, om det blot er det store, der rammes af Skjæbnen?

Seer Du ikke Mængden svømme ovenpaa, medens de kostbare Perler forblive i Havets dybeste Dybde.

Naar Tiden kjærtegner os med sin Haand og overvælder os med sine Kys, saa ligger deri Spiren til Ulykke.

Funkle ikke talløse Stjerner paa Himlen og dog blive kun Sol og Maane formørkede.

Hvor mange grønne og golde Træer bærer ikke Jorden, men der bliver kun kastet Sten paa det, der bærer Frugter.

Du tænkte godt om Verden, da den mente det godt med Dig og frygtede ikke Ulykken, som Skjæbnen forbeholdt Dig.“

Da Kjøbmanden var færdig med disse Vers, sagde Aanden.

„Du taler forgjæves, thi din Død er uundgaaelig.“

Ved disse Ord. . . .

Her bemærkede Scheherasade, at det var bleven Dag, og da hun vidste. at Sultanen stod meget tidligt op for at forrette sin Bøn og arbeide med sine Raadgivere, fortalte hun ikke videre.

„Gode Gud, Søster,“ sagde nu Dinarsade, „det er dog en mærkelig Historie!“

„Men Fortsættelsen er endnu meget mærkeligere,“ svarede Scheherasade, „og det vilde vist være Dig

kjært, hvis Sultanen vilde lade mig beholde Livet endnu idag og tillade mig at fortælle Dig den næste Nat.“

Sultanen havde med Fornøielse hørt paa Scheherasades Fortælling og tænkte:

„Jeg vil vente til imorgen; men dræbe lader jeg hende derfor alligevel, saasnart jeg har hørt Enden paa Historien.“

Efterat han paa denne Maade havde besluttet sig til ikke at lade Scheherasade ombringe den Dag, stod han op for at forrette sin Bøn og gaae i Raadet.

Storvisiren befandt sig imidlertid i den grusomste Uro. Istedetfor at nyde sin søde Søvn havde han hele Natten ikke bestilt andet end sukke og klage over den Skjæbne, der forestod hans Datter, hvis Bøddel han skulde være. Ligesaa meget som han ved denne sørgelige Udsigt frygtede Synet af Sultanen, ligesaa behageligt overraskede det ham, da Herskeren mødte i Raadsforsamlingen uden at give ham den forventede, skjæbnesvangre Befaling.

Dagen tilbragte Sultanen som sædvanligt med at besørge Regjeringsanliggender, og først ved indbrydende Nat begav han sig til Scheherasade. Den næste Morgen undlod Dinarsade ikke, før det endnu dagedes, at rettte den Bøn til sin Søster, at hun vilde meddele hende Fortsættelsen af den paabegyndte Historie. Sultanen selv ventede slet ikke, til Scheherasade vilde udbede sig hans Tilladelse, men sagde:

„Ja vel, fuldend Fortællingen om Aanden og Kjøbmanden; jeg er meget nysgjerrig efter Enden.“

Scheherasade fortsatte da saaledes:

Anden Nat.

„Herre, da Kjøbmanden saae, at Aanden var Begreb med at hugge Hovedet af ham, raabte han:

„Stands, lad mig sige Dig et Ord endnu. Jeg beder Dig indstændigt om at tilstaae mig en Frist. Giv mig saa megen Tid, at jeg kan tage Afsked fra min Kone og mine Børn og fastsætte Fordelingen af min Formue ved et Testamente, for at de ikke efter min Død blive indviklede i en eller anden Proces. Naar jeg har besørget det, vil jeg strax vende tilbage hertil og underkaste mig din Villie i enhver Henseende.

„Jeg er kun bange for, at Du bliver borte med det samme, naar jeg bevilger Dig den forlangte Frist," sagde Aanden.

„Naar Du vil fæste Lid til min Ed," svarede Kjøbmanden, „saa sværger jeg Dig ved Himlens og Jordens Gud, at jeg atter vil opsøge Dig her."

„Og hvor lang Frist forlanger Du?" spurgte Aanden.

„Jeg beder Dig om et Aar," erklærede Kjøbmanden; „jeg kan ikke ordne mine Forretninger i kortere Tid og træffe alle Forberedelser til uden Kummer at gjøre Afkald paa den Fornøielse at leve. Jeg lover Dig altsaa at stille mig imorgen om et Aar igjen under disse Træer og overgive mig i dine Hænder."

„Og tager Du Gud til Vidne ved dette Løfte?" spurgte Aanden.

„Ja, jeg paakalder ham endnu engang som Vidne," svarede Kjøbmanden, „og Du kan stole paa min Ed."

Ved disse Ord forsvandt Aanden og Kjøbmanden blev tilbage ved Kilden.

Efterat han var kommen sig lidt af sin Angst, satte han sig igjen tilhest og red videre. Var han nu

end paa den ene Side glad over at være undsluppen en saa stor Fare, saa opfyldtes han dog af en dræbende Smerte ved Tanken om den skjæbnesvangre Ed, han havde aflagt. Da han kom hjem, modtog hans Kone og Børn ham med alle Tegn paa den inderligste Glæde; men istedetfor at omfavne dem paa samme Maade, begyndte han bitterligt at græde, saa at de vel anede, at der maatte være hændet ham noget overordentligt.

„Vi glæde os over din Hjemkomst," begyndte derfor hans Kone, „men den Tilstand, hvori vi see Dig, foruroliger os. Meddel os for Guds Skyld Grunden til din Sørgmodighed."

„Ak," svarede Kjøbmanden, „hvorledes skulde jeg kunne være anderledes tilmode, da jeg kun har et Aar tilbage at leve i?"

Derpaa fortalte han, hvad der var forefalden imellem ham og Aanden, og at han havde forpligtet sig til at vende tilbage efter et Aars Forløb for at lide Døden for hans Haand.

Da de hørte denne sørgelige Efterretning, begyndte de alle at klage. Konen udstødte Jammerskrig, sønderrev sit Ansigt og afrykkede sit Haar; Børnene henflød i Taarer og opfyldte Huset med Hulken, og Faderen kunde ikke modstaae Blodets Drift, men blandede sine Taarer med deres Klager. Kort sagt, det var det mest rørende Optrin af Verden.

Allerede fra den næste Dag af var Kjøbmanden betænkt paa at ordne sine Anliggender og fremfor alt at betale sin Gjæld. Han gav sine Venner Foræringer og de fattige store Almisser. Sine Slaver og Slavinder skjænkede han Friheden, delte sin Formue imellem sine Børn og bestemte Formyndere for dem, der endnu vare mindreaarige. Sin Kone overlod han alt, hvad der

efter Ægteskabscontracten tilkom hende og tilvendte hende tillige alle de Fordele, som Lovene tillade.

Imidlertid var Aaret omme, og han maatte afsted. Han pakkede sin Randsel, tog sin Ligklædning med, og der har ikke fundet noget smerteligere Optrin Sted, end da han vilde tage Afsked med Kone og Børn. De formaaede ikke at fatte Tanken om at miste ham og vilde alle ledsage ham for at døe med ham. Da han imidlertid maatte gjøre Vold paa sig og forlade disse dyrebare Væsener, sagde han:

„Børn, jeg adlyder Guds Befaling ved at skilles fra Eder. Efterligner mig, underkaster Eder modigt denne Nødvendighed og betænker, at det er Menneskenes Bestemmelse at døe."

Efterat han havde talt saaledes, rev han sig under sin Families Jammer og Veraab løs, afreiste og indtraf netop den Dag han havde lovet, paa det Sted, hvor Aanden havde vist sig for ham.

Han steg strax af Hesten, satte sig ned ved Bredden af Kilden og oppebiede Aanden i en saare bedrøvet Stemning, hvad man vel kan forestille sig. Under denne pinlige Venten saae han en venlig Olding, der holdt en Gazelle i en Snor, komme henimod ham. Efterat de havde hilst paa hinanden, talte Oldingen saaledes:

„Broder, tør man vide, hvad der har bragt Dig til denne øde Plet, hvor kun onde Aander opholde sig, og hvor man ikke er sikker? Efter disse skjønne Træer at dømme skulde man rigtignok antage Stedet for bebodet; men det er en sand Ørken, og det er farligt at dvæle her for længe."

Kjøbmanden tilfredsstillede Oldingens Nysgjerrighed og meddelte ham det Eventyr, der gjorde ham det til

...ovendighed, at være nærværende paa dette ...
...chauſet hørte hin derpaa og ſagde da:

„Det er jo en af de ſælſomſte Begivenheder af Verden, og Du er bunden ved en ubrødelig Ed. Jeg vil,“ føiede han til, „ikke gaae herfra, før jeg ved, hvad der er foregaaet imellem Dig og Aanden.“

Med disſe Ord ſatte han ſig ved Siden af Kjøbmanden, og medens de to talte med hinanden . . . .

„Dog det er Dag, efter hvad jeg ſeer,“ afbrød Scheherasade ſig, „og det Bedſte af min Fortælling er endnu tilbage.“

Sultanen havde foreſat ſig at ville erfare Enden og lod Scheherasade leve denne Dag endnu.

Tredie Nat.

Henimod Slutningen af den tredie Nat gjentog Dinarſade ſin Bøn til Søſteren om, hvis hun ikke ſov, at fortælle et af de ſkjønne Eventyr ſom hun nok vidſte. Sultanen forlangte imidlertid at høre Fortſættelſen af Hiſtorien om Kjøbmanden og Aanden, hvorfor Scheherasade vedblev ſaaledes:

„Herre, imedens Kjøbmanden og Oldingen, der holdt Gazellen, talede med hinanden, nærmede der ſig endnu en Olding, ſom havde to ſorte Hunde med ſig. Han kom tæt hen til dem, hilſte og ſpurgte dem, hvad de beſtilte paa dette Sted. Oldingen med Gazellen meddelte ham Hændelſen imellem Kjøbmanden og Aanden ligeſom den Førſtes Ed, og at Friſten var udløbet

idag; han føiede til, at han vilde blive og see Sagens Udgang.

Den anden Olding fandt det ogsaa Umagen værd og besluttede at gjøre ligesaa. Han satte sig altsaa hos de andre, men havde neppe faaet et Ord indført i Samtalen, før en tredie Olding med et Muldyr kom til. Han spurgte de to første, hvorfor den i deres Selskab værende Kjøbmand saae saa bedrøvet ud, og de sagde ham Grunden dertil. Ogsaa ham forekom Tilfældet saa overordentligt, at han ligeledes ønskede at bivaane Kjøbmandens Møde med Aanden.

Han satte sig derfor hos dem, og det varede ikke længe, før de i det fjerne bemærkede en tæt Støvsky, omtrent som om Vinden kunde hvirvle den iveiret. Den kom henimod dem, delte sig pludseligt og lod dem see Aanden, der uden at hilse, men med Sablen i Haanden gik løs paa Kjøbmanden, greb ham ved Armen og sagde:

„Reis Dig, for at jeg kan dræbe Dig, ligesom Du har dræbt min Søn."

Kjøbmanden og de tre Oldinge begyndte af Skræk at græde og opfylde Luften med deres Jammerraab ....

Paa dette Sted af Fortællingen bemærkede Scheherasade, at det var Dag og holdt derfor inde; Historien havde imidlertid tildraget sig Sultanens Nysgjerrighed i den Grad, at han udsatte Sultanindens Død endnu en Dag, fordi han til enhver Pris vilde høre den til Ende. Storvisirens Glæde var ubeskrivelig stor, da han saae, at Sultanen ikke gav ham Befaling til Scheherasades Henrettelse. Hans Familie, Hoffet, alle og enhver vare forbausede derover.

Fjerde Nat.

Henimod Slutningen af den følgende Nat tog Scheheraſade med Sultanens Tilladelſe Ordet paa følgende Maade:

„Herre, da Oldingen med Gazellen ſaae, at Aanden havde grebet fat paa Kjøbmanden og uden Forbarmelſe vilde dræbe ham, faldt han paa Knæ for Utyſket, kyſſede hans Fødder og ſagde:

„Aandernes Fyrſte, jeg beder Dig i al Ydmyghed om at dæmpe din Vrede og have den Naade at ſkjænke mig Gehør. Jeg vil meddele Dig min og Gazellens Hiſtorie. Hvis Du nu ſkulde finde den endnu mere vidunderlig og overraſkende end den ſtakkels Kjøbmands, hvem Du vil tage Livet af, turde jeg da haabe, at Du vilde ſkjænke den ulykkelige Stakkel en Trediedel af hans Forbrydelſe?

Aanden overveiede Sagen i nogen Tid, men tilkjendegav dog tilſidſt:

„Velan, lad mig høre, jeg gaaer ind derpaa."

Hiſtorien om den første Olding og Gazellen.

„Saa vil jeg da begynde min Fortælling," tog Oldingen tilorde; „gjør mig den Tjeneſte at høre opmærkſomt efter. Gazellen, ſom I der ſee, er mit Søſkendebarn og ovenikjøbet min Kone. Hun var tolv Aar gammel, da jeg ægtede hende, og jeg tør vel derfor ſige, at hun ſkulde have betragtet mig ikke mindre ſom Fader end ſom Fætter og Ægtefælle. Vi levede med hinanden i tredive Aar uden at have Børn, men hendes Ufrugtbarhed gjorde intet Skaar i min Venlighed

og Hengivenhed for hende. Kun Ønsket om at faae Livsarvinger bevægede mig til at antage en Slavinde, med hvem jeg avlede en Søn lig den opgaaende Fuldmaane, med smukke Øine, fintformede Øienbryn og velskabte Lemmer. Min Kone blev skinsyg derover og hadede Moder og Barn, men forstod at skjule sin Tænkemaade saa godt, at jeg først kom efter det, da det var for silde.

Min Søn voxede imidlertid op og var allerede ti Aar gammel, da jeg maatte foretage en nødvendig Reise. Før jeg tiltraadte den, anbefalede jeg endnu Slavinden og Barnet til min Kone, til hvem jeg ingen Mistillid nærede, og bad hende at tage sig af dem i min Fraværelse, der vilde vare et helt Aar. Men hun benyttede den til at tilfredsstille sit Had, lagde sig efter Trolddom, og saasnart hun havde lært nok af denne Helvedeskunst til at kunne udføre sine Hensigter, førte hun min Søn til et afsides liggende Sted. Her forvandlede hun ham ved sine Besværgelser til en Kalv, som hun afleverede til en af mine Forpagtere. Hendes Hævn indskrænkede sig imidlertid ikke til denne afskyelige Handling alene, men hun forvandlede Slavinden til en Ko, som hun ligeledes overlod Forpagteren.

Da jeg nu ved min Hjemkomst spurgte efter Moder og Barn, sagde hun:

„Din Slavinde er død, og til din Søn har jeg ikke seet noget i to Maaneder og ved ikke, hvad der er blevet af ham.“

Slavindens Død gjorde mig ondt, min Søn, der syntes kun at være forsvunden, haabede jeg at faae snart at see igjen. Der forløb imidlertid otte Maaneder, uden at han kom tilbage, eller jeg erfarede noget om ham. Den store Bairam eller Offerfest nærmede sig, og til Høitideligholdelsen af den befalede jeg en af mine For-

pagtere at bringe mig en af de fedeste Koer til Offring. Dette gjorde han da, men den Ko, som han førte til mig, var netop hin Slavinde, min Søns ulykkelige Moder. Jeg bandt den, men da jeg lavede mig til at dræbe den, begyndte den at brøle ynkeligen, og jeg saae Taarer rinde ud af dens Øine. Dette kom mig jo noget underligt for, jeg blev uvilkaarligt greben af Medlidenhedsfølelse og formaaede ikke at slagte den, men paalagde Forpagteren at bringe en anden.

Min Kone, der var tilstede, blev opbragt over denne Medlidenhed; hun satte sig imod min Befaling, der vilde have tilintetgjort hendes Ondskab, og udbrød:

„Hvad gjør Du, min Ven? Offre denne Ko; din Forpagter har ingen skjønnere, ingen, der bedre egner sig til Hensigten.“

Jeg nærmede mig altsaa — for at være min Kone til Behag — atter Koen, og idet jeg bekjæmpede den Medlidenhed, der før havde bemægtiget sig mig, vilde jeg føre det dræbende Stød, da Offerdyret i det samme fordoblede sine Taarer og sit Brøl og afvæbnede mig for anden Gang. Jeg rakte nu Kniven til Forpagteren og sagde:

„Der, tag den, og offre selv; dens Brøl og Taarer sønderrive mit Hjerte.“

Den mindre medlidende Forpagter dræbte Koen, men ved Slagtningen af den befandtes det, at der ikke var andet end Skind og Ben paa den, omendskjønt den var forekommen os meget fed. Derover ærgrede jeg mig dygtigt og sagde til min Forpagter:

„Behold den kun selv, jeg overlader Dig den; gjør og lad med den, hvad Du vil, og naar Du har en rigtig fed Kalv ved Haanden, saa bring mig den istedetfor.“

Jeg bekymrede mig ikke videre om, hvad han

brugte Koen til; men strax efter at have skaffet den afveien, kom han tilbage med en meget fed Kalv. Uagtet jeg ikke vidste, at denne Kalv var min forvandlede Søn, følte jeg dog ved Synet af den en indre Bevægelse, og den anstrængte sig, saasnart den fik Die paa mig, saa heftigt for at komme hen til mig, at den sønderrev Touget hvori Forpagteren førte den. Den styrtede ned for mine Fødder med Hovedet i Jorden, som om den vilde opvække min Medlidenhed og besværge mig ikke at være saa grusom at dræbe den.

Over denne Adfærd blev jeg endnu mere overrasket og rørt end over Koens Taarer. Jeg blev greben af en inderlig Medlidenhed med den, eller Blodet rørte sig rettere sagt af naturlige Aarsager.

„Gaa," sagde jeg derfor til Forpagteren, „tag Kalven med Dig og pas den godt, men bring mig strax en anden istedetfor."

Saasnart min Kone hørte mig tale saaledes, undlod hun ikke igjen at udbryde:

„Hvad gjør Du, kjære Mand? hør mit Ord og offre ingen anden Kalv end netop denne."

Derpaa svarede jeg hende:

„Kjære Kone, det vil jeg ikke gjøre; jeg vil skjænke den Livet og beder Dig om ikke at indvende noget derimod."

Men den onde Kvinde opfyldte ikke min Bøn; hun hadede min Søn for meget til at tilstede, at jeg reddede ham, og fordrede Offringen med en saadan Haarnakkethed, at blev nødt til at gjøre hende tilmaade. Jeg bandt altsaa Kalven, greb den skjæbnesvangre Kniv. . . .

Her afbrød Scheherasade sin Fortælling fordi det var bleven Dag, og Dinarsade udbrød:

„Kjære Søster, jeg er ganske henrykt over denne Historie, der holder mig i en saa behagelig Spænding."

„Hvis Sultanen endnu idag lader mig beholde Livet," svarede Scheherasade, „vil Du see, at det, jeg imorgen har at fortælle Dig, vil underholde Dig endnu meget behageligere."

Schahrjar var nysgjerrig efter at erfare, hvad der vilde blive af Oldingen med Gazellens Søn og sagde derfor, at han ogsaa med Fornøielse vilde høre Slutningen af denne Fortælling den følgende Nat.

Femte Nat.

„Herre," optog Scheherasade henimod Slutningen af den næste Nat Fortællingens Traad, „Oldingen med Gazellen vedblev i Nærværelse af Aanden, de to andre Oldinge og Kjøbmanden sin Fortælling saaledes:

„Jeg greb altsaa Kniven og vilde med den overskjære min Søns Hals; da saae han saa bønligt paa mig med sine i Taarer svømmende Øine og gjorde mig saa blød om Hjertet, at jeg ikke var i Stand til at offre ham. Jeg lod Kniven falde og sagde til min Kone, at jeg paa ingen Maade vilde slagte denne Kalv, men derimod en anden. Hun opbød vel alt for at rokke min Beslutning, men jeg blev fast og kun for at stille hende tilfreds, lovede jeg hende at offre denne Kalv til Bairam Aaret efter.

Morgenen efter forlangte min Forpagter at tale i Enrum med mig.

„Jeg kommer," begyndte han, „for at meddele

Dig noget, hvorfor Du vil være mig Tak skyldig. Jeg har nemlig en Datter, der forstaaer sig lidt paa Magi. Da jeg nu igaar kom tilbage med Kalven, som Du ikke vilde offre, saae jeg hende lee ved Synet af den, og strax derpaa begyndte hun at græde. Jeg spurgte hende, hvorfor hun til samme Tid foretog sig to saa forskjellige Ting.

„Fader," svarede hun mig, „den Kalv, som Du her bringer tilbage er vor Herres Søn. Jeg lo af Glæde over at see ham være ilive og græd ved Tanken om hans igaar offrede Moder, der var bleven forvandlet til en Ko. Begge Forvandlinger ere blevne bevirkede ved Besværgelser af vor Herres Kone, der hadede Moder og Barn."

„Det har min Datter sagt," — sluttede Forpagteren, „og jeg er nu her for at bringe Dig denne Efterretning."

„Hvor stor min Overraskelse var efter disse Ord, o Aand," vedblev Oldingen med Gazellen, „overlader jeg til din egen Bedømmelse. Jeg fulgte strax hjem med Forpagteren for selv at tale med hans Datter. Først gik jeg ind i Stalden, hvor min Søn befandt sig. Mine Omfavnelser kunde han rigtignok ikke gjengjælde; men han optog dem paa en Maade, der fuldkomment overbeviste mig om, at han var min Søn.

Forpagterens Datter indfandt sig, og jeg sagde til hende:

„Kjære Barn, kan Du gjengive min Søn hans sande Skikkelse?"

Hun bejaede det, og jeg vedblev:

„Hvis det lykkes Dig, vil jeg overlade Dig hele min Formue."

Derpaa svarede hun smilende:

„Du er vor Herre, og jeg ved for godt, hvad

g er Dig skyldig. Jeg vil dog gjøre Dig opmærksom aa, at jeg kun kan gjengive din Søn hans sande Skikkelse under to Betingelser. Den første er, at Du giver mig ham til Mand, og den anden, at Du tillader mig at straffe den, der har forvandlet ham til en Kalv.

Jeg svarede, at jeg af ganske Hjerte gik ind paa den første Betingelse og føiede til:

„Jeg lover endda at give Dig anseelige Eiendomme for dit eget Vedkommende, foruden det, som jeg har bestemt til min Søn. Kort sagt, Du skal faae at see, at jeg forstaaer at skatte den store Tjeneste, som jeg venter mig af Dig. Ogsaa den anden Betingelse, der angaaer min Kone, antager jeg. Den, der er istand til at begaae en saa forbryderisk Handling, fortjener at blive straffet. Gjør med hende, hvad Du vil; jeg beder Dig blot om at lade hende beholde Livet."

„Saa vil jeg behandle hende," svarede hun mig, „ligesom hun har behandlet din Søn."

„Dermed er jeg tilfreds," sagde jeg, „giv mig kun fremfor alt min Søn tilbage."

Pigen tog nu et Fad fuldt af Vand, over hvilket hun talte nogle for mig uforstaaelige Ord; vendte sig henimod Kalven og sagde:

„O Kalv, hvis den eneste og almægtige Gud har skabt Dig i din nuværende Skikkelse, saa behold den; men hvis Du er et ved Trolddom til Kalv forgjort Menneske, saa antag atter med den almægtige Skabers Tilladelse din naturlige Skikkelse!"

Med disse Ord heldte hun Vand paa ham, og øieblikkeligen fik han sin gamle Skikkelse igjen.

„Min Søn, min kjære Søn!" udraabte jeg strax, idet jeg omfavnede ham i en uimodstaaelig Henrykkelse.

„Gud har sendt os denne Pige for at tilintetgjøre den

forfærdelige Troldom, der har hvilet over Dig, og hævne det Onde, man har tilfoiet Dig og din Broder. Jeg tvivler derfor ikke om, at Du af Taknemlighed tager hende til Kone, hvad jeg har lovet.“

Han indvilligede med Glæde, men før Bryllupet stod, forvandlede Pigen min Kone til en Gazelle, og som saadan see I hende her for Eder. Hun fik efter mit Ønske denne Skikkelse istedetfor en mindre behagelig, for at vi uden Modbydelighed kunde have hende om os.

Imidlertid er min Søn bleven Enkemand og har begivet sig paa Reiser. Da jeg nu allerede i flere Aar ikke har Efterretninger om ham, er jeg selv gaaet paa Vandring for at erfare noget om ham. Og da jeg ikke vilde anbetroe nogen at drage Omsorg for min Kone i den Tid, jeg anstiller mine Efterforskninger, ansaae jeg det for det bedste, at tage hende med overalt. Saaledes er min og Gazellens Historie; er den ikke høist overraskende og mærkværdig?“

„Det tilstaaer jeg,“ sagde Aanden, „og i den Anledning bevilliger jeg Dig en Trediedel af min Fordring paa Kjøbmandens Liv.“

„Efterat den første Olding,“ vedblev Scheherasade, „havde endt sin Historie, sagde den anden med de to sorte Hunde til Aanden:

„Ogsaa jeg vil fortælle Dig, hvad der er hændet mig og de to sorte Hunde her, og er overbeviist om, at Du vil finde min Historie endnu mere forbausende end den, som Du uvligt har hørt. Men vil Du saa bevillige mig en anden Trediedel af Din Fordring paa Kjøbmandens Liv?“

„Ja,“ svarede Aanden, „forudsat at din Fortælling overgaaer den om Gazellen.“

Efter dette Tilsagn begyndte den anden Olding paa følgende Maade:

Fortællingen om den anden Olding og de to sorte Hunde. *)

„Store Aandefyrste, vid da, at disse to sorte Hunde her ere mine Brødre, Vor Fader efterlod hver af os ved sin Død tusend Zechiner. Med disse Penge begyndte vi alle tre den samme Forretning og bleve Kjøbmænd. Kort efter at jeg havde aabnet en Boutik, besluttede min ældste Broder, den ene af disse Hunde, sig til at reise til fremmede Lande paa Handelens Vegne. Han anlagde derfor sin hele Formue i Varer, der passede til Diemedet, og reiste bort.

Han havde været et helt Aar fraværende, da en Tigger en Dag nærmede sig min Boutik, for, som det syntes, at bede om en Almisse. Jeg sagde altsaa til ham:

„Gud være med Dig!" hvorpaa han svarede mig:

„Gud være ogsaa med Dig! kan det være muligt, at Du ikke gjenkjender mig?"

Da tog jeg ham nøiere i Diesyn og gjenkjendte ham.

„O Broder!" udraabte jeg og sluttede ham i mine Arme, — „hvorledes kunde jeg vel gjenkjende Dig i denne Tilstand?"

Jeg førte ham derpaa til mit Hus og erkyndigede mig om hans Befindende og Udfaldet af hans Reise.

„Ak, spørg mig ikke derom!" udbrød han, „naar Du betragter mig ret, ved Du ogsaa alt. Det vilde være at fornye min Vanskjæbne, hvis jeg skulde give Dig nøiagtig Besked om al den Ulykke, der i Løbet af

---

*) Fra nu af lade vi den unyttige Afbrydelse af Fortællingerne ved Inddelingen i Nætter falde bort. Nætternes fortløbende Tal vil dels blive angivet ved Slutningen af hvert Bind, dels ved Begyndelsen af en Fortælling.

et Aar har ramt mig og bragt mig i den Stilling, hvori jeg befinder mig.''

Jeg lod strax min Boutik lukke og forglemmende alt andet, førte jeg ham i Bad og gav ham mine bedste Klæder paa; dernæst satte vi os begge til at spise, Saa tog jeg mine Regnskabsbøger frem og beregnede min Gevinst i det forløbne Aar. Det viste sig, at min Formue havde fordoblet sig, saa at jeg besad to tusend Zechiner. Jeg gav ham Halvdelen deraf, idet jeg sagde:

„Broder, dette vil opveie dit Tab".

Han tog med Glæde de tnsend Zechiner, begyndte paany sin Forretning, og vi levede sammen som tilforn.

Nogen Tid derefter fik min anden Broder ogsaa det Indfald at sælge sin Eiendom, og vi formaaede ikke at afholde ham derfra. For det Beløb, som han fik ud deraf, kjøbte han Varer til at handle med i Udlandet, hvorhen han reiste med en Karavane. Efter et Aars Forløb kom han tilbage i samme Tilstand som tidligere den ældre Broder. Da lod jeg ogsaa ham klæde op paany og gav ham tusend Zechiner, som jeg atter havde fortjent; han aabnede igjen en Boutik og begyndte en Forretning.

En Dag kom begge mine Brødre til mig og foreslog mig at gjøre en Handelsreise sammen med dem. I Begyndelsen vilde jeg ikke gaae ind paa Sagen.

„I have jo reist," sagde jeg, „og hvad er der kommen ud deraf? Hvem indestaaer mig for, at det vil gaae mig bedre end Eder?''

Forgjæves forestillede de mig det, der forekom dem egnet til at blænde mig og forlede mig til at forsøge min Lykke; jeg afslog at indvillige i deres Hensigter. De kom imidlertid saa ufortrødent og indtrængende tilbage derpaa, at jeg endelig efter at have modstaaet

deres Bønner i fem Aar dog indlod mig derpaa. Da nu Tilberedelserne til Reisen vare gjorte, og de dertil nødvendige Varer skulde kjøbes, kom det for en Dag, at ingen af dem havde noget tilbage af de tusend Zechiner, som jeg havde givet dem. Derover gjorde jeg dem imidlertid ingen Bebreidelser, og da min Formue bestod af sex tusend Zechiner, delte jeg Halvdelen med dem, idet jeg sagde:

„Brødre, ikkun de tre tusend Zechiner tør jeg sætte paa Spil, de andre maae vi skjule paa et sikkert Sted, for at vi kunne sikre os og tage fat paa vor nuværende Forretning, hvis denne Reise ikke løber heldigere af end Eders."

Jeg udbetalte altsaa hver af dem tusend Zechiner og beholdt selv ligesaa meget tilbage, og de andre tre tusend nedgravede jeg i en Krog i mit Hus. Der blev indkjøbt Varer, vi fragtede i Fælledskab et Skib og seilede afsted med gunstig Vind.

Efterat have været en Maaned underveis løb vi lykkeligt ind i en Havn, hvor vi gik i Land og fandt en rivende Afsætning for vore Varer. Navnligt solgte jeg mine saa godt, at jeg fik dem tidobbelt betalt. Vi gjorde Indkjøb af Landets Producter for at tage dem med hjem og sælge dem der.

Som vi allerede vare parate til at indskibe os til Hjemreisen, mødte jeg paa Strandbredden et meget velskabt, men fattigt klædt Fruentimmer. Hun tiltalte mig, kyssede mig paa Haanden og bad mig paa det indstændigste om at tage hende til Kone og hjem med paa Skibet. Jeg gjorde vel Vanskeligheder ved at opfylde hendes Forlangende; men hun talte saa længe godt for mig for at overbevise mig om, at hun ikke skulde forvolde mig nogen Uleilighed ved sin Fattigdom, men tvertimod give mig Aarsag til at være tilfreds med hendes

Opførsel, at jeg gav efter. Jeg lod sye anstændige Klæder til hende, og efterat hun var bleven min Kone ved en Ægteskabscontract i bedste Form, gik vi under Seil.

Paa Hjemfarten opdagede jeg saa mange fortræffelige Egenskaber hos min nye Ægtefælle, at hun Dag for Dag blev mig kjærere. Men mine to Brødre, der ikke havde gjort saa gode Forretninger som jeg og misunde mig min Lykke, begyndte at hade mig. I deres Forblindelse gik de saa vidt at tragte mig efter Livet og en Nat, medens jeg og min Kone sov, toge de os begge og kastede os i Havet.

Men saasnart min Kone vaagnede, rystede hun sig og blev forvandlet til en Fee, hvorfor I let kunne forestille Eder, at hun ikke druknede. Jeg derimod vilde visseligen have været fortabt uden hendes Bistand; men neppe laae jeg i Vandet, før hun tog mig op, bragte mig til en Ø og forsvandt. Saasnart det blev Dag, vendte hun imidlertid tilbage og sagde:

„Nu seer Du, kjære Mand, at jeg ikke har gjengjældt dine Velgjerninger slet, da jeg dog reddede dit Liv. Vid da, at jeg er din Fee, og at mit Hjerte, da jeg blev Dig vaer ved Strandbredden, følte sig hendraget til Dig, som om det var Guds Villie, thi ogsaa jeg hører til de troende. For at sætte dit Hjertes Godhed paa Prøve kom jeg til Dig i den bekjendte Forklædning. Du har handlet ædelt imod mig, og jeg priser mig lykkelig over at have kunnet vise mig taknemmelig derfor. Paa dine Brødre er jeg derimod opbragt, og kun deres Død kan stille mig tilfreds."

Højligen forundret over det, jeg nylig havde hørt, takkede jeg Feen efter bedste Evne for den mig beviste store Tjeneste.

„Men," føiede jeg til, „jeg bønfalder Dig om Tilgivelse for mine Brødre. Hvor megen Aarsag jeg end

selv har til at beklage mig over dem, er jeg dog ikke grusom nok til at ønske deres Undergang.

Derpaa fortalte jeg hende, hvad jeg allerede tidligere havde gjort for dem begge, men forhøiede kun derved hendes Vrede.

„Jeg maa strax opsøge disse utaknemmelige Forrædere," udraabte hun, „og ufortøvet tage Hevn over dem. Jeg vil nedsænke deres Skib og dem til Havsens Bund."

„Nei, min elskede!" indvendte jeg, „gjør det for Guds Skyld ikke; læg Baand paa din Harme, det er jo dog mine Brødre og betænk, at man skal gjengjælde ondt med godt."

Feen lod sig formilde ved disse Ord, og neppe havde jeg talt ud, før hun i et Øieblik flyttede mig fra Øen til mit Huses flade Tag og strax derpaa forsvandt. Jeg gik nedenunder, aabnede Dørene og gravede igjen de skjulte tre tusend Zechiner op. Dernæst gik jeg hen og hilste paa mine Naboer, der ønskede mig tillykke til min Hjemkomst, indkjøbte Varer og aabnede igjen min Boutik.

Da jeg kom hjem om Aftenen, forefandt jeg de to sorte Hunde der, som med ydmyge Gebærder bød mig velkommen. Jeg vidste ikke, hvad det skulde betyde, og undrede mig høiligen; men snart mødte Feen og oplyste mig derom.

„Bliv ikke forbauset," sagde hun, „over at see disse to Hunde, thi det er begge dine Brødre."

Disse Ord satte mig i Forfærdelse, og jeg spurgte hende om, ved hvis Magt de vare geraadede i denne Tilstand.

„Jeg selv" var Svaret „har bragt dem deri eller snarere en af mine Søstre, som jeg havde overdraget det til, og som samtidigt dermed har sænket deres Skib. Derved mister Du ogsaa dine ombord værende Varer,

men jeg skal nok vide at holde Dig skadesløs derfor. Dine Brødre har jeg dømt til at beholde denne Skikkelse i ti Aar, og ved deres Troløshed have de kun altfor vel fortjent denne Straf.“

Efterat hun endnu havde opgivet mig, hvor jeg for Fremtiden kunde erfare noget om hende, forsvandt hun. Men nu ere de ti Aar forløbne, og jeg er netop paa Veien til Feen. Da jeg kom her forbi, traf jeg denne Kjøbmand og hin gode gamle Mand med Gazellen og sluttede mig til dem.

„Nu kjender Du min Historie, Aandernes Fyrste,“ sluttede Oldingen med de to sorte Hunde; „forekommer den Dig ikke at være overordentlig mærkværdig? „Det er virkeligt en besynderlig Fortælling,“ svarede Aanden, „og jeg giver derfor Afkald paa endnu en Trediedel af min Fordring paa Kjøbmandens Liv.“

Øieblikkelig tog den tredie Olding Ordet og rettede den samme Bøn til Aanden som hans Forgængere, nemlig: at han vilde skjænke Kjøbmanden den resterende Trediedel af hans Straf, hvis den Historie, som han vilde fortælle ham, fik et endnu mærkeligere Udfald end de to forrige. Aanden gav det samme Tilsagn, og Oldingen begyndte:

Fortælling om den tredie Olding med Muldyret.

„Vid da, o Aandefyrste, at dette Muldyr der var min Kone. Hvor mange Beviser jeg end gav hende paa min Kjærlighed, havde hun dog fattet Lidenskab for en sort Slave. Da jeg engang vendte tilbage fra en langvarig Reise og om Natten betraadte min Bolig, gik jeg strax ind i hendes Sovekammer, i den Hensigt at

berede hende en behagelig Overraskelse. Hun laae og sov paa sit Leie med Slaven ved sin Side; af Forfærdelse over dette Syn udstødte jeg et Skrig, der vækkede hende. Hun fattede strax sin Beslutning, tog et Krus med Vand, og da hun var erfaren i Magi, udtalte hun nogle Tryllеformularer derover og forvandlede mig paa denne Maade til en Hund.

I denne Tilstand blev jeg jaget ud af mit Hus og gik kort efter ind i en Slagters Bod. Han fandt Behag i mig og tog mig med hjem i sin Bopæl. Da hans Datter, der ogsaa forstod sig paa Trylleri, saae mig, tilhyllede hun sit Ansigt og giorde sin Fader Bebreidelser over, at han saa uformodentligt bragte en Mand ind til hende.

Slagteren vidste ikke, hvorledes han var faren, og spurgte, hvor den Mand var, om hvem hun talte. Da pegede hun paa mig og fortalte ham, at jeg uvilligt var bleven fortryllet af min Kone; for at han kunde faae Troen i Hænde, vilde hun give mig min forrige Skikkelse tilbage.

Ogsaa hun tog et Krus med Vand, talte Tryllеformularer derover og stænkede mig dermed, idet hun sagde:

„Er denne Hundeskikkelse din virkelige, i hvilken den almægtige Gud har skabt Dig, saa behold den; men er Du et forgjort Menneske, saa antag med din ophøiede Skabers Tilladelse atter din sande Skikkelse.“

Strax blev jeg til et Menneske igjen og udtømte mig nu i Taksigelser til min Velgjørerinde. Hun lærte mig ovenikjøbet, hvorledes jeg kunde forvandle min Kone til en hvilkensomhelst Skikkelse, og gav mig til den Ende noget af det Vand, som hun havde overgydt mig med. Jeg gik hjem dermed og fandt min Kone liggende i en dyb Søvn. Dieblikkeligt stænkede jeg hende, som Slagterens Datter havde sagt, og ønskede, at hun maatte

blive til et Muldyr; i samme Nu fik hun den Skikkelse, i hvilken hun her staaer for Dig.“

„Nu har Du ogsaa hørt min Historie, o Aand“ vedblev den tredie Olding, „og jeg haaber, at Du til Gjengjæld derfor vil overlade mig den sidste Trediedel af denne Kjøbmands Liv. Vel anseet i Himlen var den, der sagde: ogsaa i slet Jord skal Du saae god Sæd, thi den vil ikke gaae tilspilde, hvor Du end saaer den.“

Da Oldingen taug, skuttede Aanden sig af Fornøielse og Overraskelse. Han frasagde sig ogsaa den sidste Fordring paa Kjøbmandens Liv og forsvandt, som han var kommen, til Selskabets store Tilfredshed. Kjøbmanden udtrykte sin inderlige Tak for de tre Oldinge, der lykønskede ham til hans Redning; saa ønskede de alle hinanden en lykkelig Reise, og hver drog sin Vei. Kjøbmanden vendte hjem til Kone og Børn og henlevede sine øvrige Dage i Fred.

Historien om Fiskeren og Aanden.

„Herre, der var engang en bedaget og meget fattig Fisker, der knap kunde erhverve saa meget, at han dermed kunde ernære sin Familie, der bestod af en Kone og tre Børn. Alligevel havde han gjort sig det til Regel kun at kaste sit Net fire Gange ud om Dagen.

Engang begav han sig som sædvanligt meget tidligt, medens Maaneu endnu skinnede, til Strandbredden, klædte sig af og kastede sit Net ud. Da han senere

vilde trække det iland, følte han, at det var meget svært og var ikke i Stand til at faae det op af Vandet. Han rammede derfor en Pæl i Jorden, og bandt Nettets Liner fast dertil, dykkede ned rundtom Nettet og trak og sled saa længe i det, at han dog endelig med stor Anstrængelse fik det bragt iland.

Hurtig skred han nu til at undersøge den gode Fangst, som han troede at have gjort, men fandt stedetfor Fisk kun Benraden af et Æsel i Nettet. Da han blev dette vaer, gav han sig til at klage og udbrød:

„Det var dog en løierlig Fangst! kun den store og ophøiede Gud har Magten!"

Dernæst fremsagde han følgende Vers:

„O Du, som i Natens Mørke udsætter Dig for Fare, spar Dine Kræfter, thi Forsynet staaer ikke den arbeidsomme Mand bi."

Efterat den over den slette Fangst ærgerlige og mismodige Fisker havde tømt og udbedret sit Net, der var blevet sønderrevet paa flere Steder af Æselbenraden, kastede han det anden Gang ud med det Udraab: I Guds Navn! Han ventede, indtil det var sunket helt under Vandet, og dette igjen var blevet rolig trindtom, og fandt nu, da han vilde trække det op, at det næsten var endnu tungere og ubevægeligere end første Gang. Han troede derfor, at det nu vel maatte være fuldt af Fisk. Da han endelig med stor Anstrængelse havde bragt det til Bredden, saae han kun en stor Kurv slud af Sand og Dynd deri.

Ved dette Syn sblev hans Hjerte tungt, og han jeutog i sin Kummere følgende Vers af Digteren:

„O fortørnede Skjæbne, hold op! Eller hvis Du ikke vil holde op, saa formindsk dog din Strenghed.

Hverken Lykkens Gunst eller Fordel af mine Hænders Værk bliver mig til Del:

Jeg er gaaet ud for at søge mit Underhold og har funden Kilden udtørret.

Saa mange uvidende befinde sig i Solskin, saa mange vise i Mørke!"

„Jeg har ingen anden Haandtering at ernære mig med," klagede den stakkels Fisker, „og trods al min Flid formaaer jeg dog neppe at tilfredsstille min Families mest trængende Fornødenheder. Men det er til ingen Nytte at beklage mig over Dig. Det er Dig en Glæde at mishandle ærlige Folk og lade store Mænd forblive i Mørke, medens Du begunstiger de onde og hæver dem, hvem ingen Fortjeneste anbefale dertil."

Under disse Klager kastede han vredt Kurven tilside og vadskede omhyggeligt sit Net rent. Saa bad han Gud om Tilgivelse for sin Utaalmodighed og kastede det ud for tredie Gang. Efterat det var sunket under Overfladen, og Vandet igjen var fuldkomment glat og rolig, trak han det op og fandt intet andet end Snavs, Sten og Muslinger deri.

Hans Fortvivlelse derover var ubeskrivelig, og der manglede ikke meget i, at han havde mistet Forstanden. Da det imidlertid begyndte at grye ad Dag, undlod han ikke som god Muselmand at forrette sin Andagt og føiede til:

„O Herre, det er Dig bevidst, at jeg kun udkaster mit Net fire Gange om Dagen. Tre Gange har jeg allerede gjort det uden mindste Belønning for min Møie. Kun den sidste Gang er endnu tilbage, og jeg bønfalder Dig derfor om at gjøre mig Havet gunstigt, ligesom Du har gjort for Moses."

Derpaa kastede han i Guds Navn sit Net ud for fjerde Gang.

Da han troede, at det rette Øieblik til at trække det op igjen var kommet, fandt han det vanskeligere end nogensinde. Med stor Anstrængelse lykkedes det endelig, men der var atter ingen Fisk deri, men en Messingflaske, der efter dens Tyngde at dømme ikke kunde være tom. Dens Hals var lukket med Bly, paa hvilket han bemærkede Aftrykket af et Segl.

Dette Fund glædede ham, og han foresatte sig at sælge det til en Gjørtler og kjøbe Korn for de Penge, som han fik i Betaling derfor. Imidlertid betragtede han Flasken fra alle Sider, rystede den for at see, om dens Indhold vilde give Lyd fra sig, men han hørte intet. Dette og Blyseglet bragte ham paa den Tanke, at den maatte indeholde noget kostbart. For at faae Vished i saa Henseende tog han sin Kniv, fjernede med ringe Møie Blylukningen og vendte Mundingen imod Jorden. Men til hans store Forundring kom der intet ud.

Nu stillede han Flasken hen for sig, og imedens han opmærksom betragtede den, trængte en tyk Damp, der tvang ham til at gaae flere Skridt tilbage, ud af den. Dampen hævede sig til Skyerne og udbredte sig som en tæt Taage over Strandbredden og Havet, hvilket naturligvis satte Fiskeren i den høieste Forbauselse.

Efterat al Dampen var kommen ud af Flasken, trak den sig sammen, fortættede sig og antog Skikkelse af en Aand, hvis Hoved var oppe imellem Skyerne, medens dens Fødder berørte Jorden. Dens Ben lignede Mastetræer, dens Hoved en Kuppel, dens Mund en Hule; dens Øine vare som Lygter og dens Hovedhaar var graat og sammenfiltret.

Fiskeren havde nær tabt Næse og Mund ved denne Fremtoning; han vilde flygte, men var saa forbløffet og bestyrtet, at han ikke kunde flytte en Fod.

Han hørte imidlertid, at Aanden ved Synet af ham udraabte:

„Der er ingen Gud uden Gud! Salomon er Guds Prophet. Naade, Naade, o store Prophet! jeg vil aldrig mere modsætte mig Dig, men underkaste mig alle dine Befalinger."

Fiskeren havde aldrig saasnart hørt Aandens Ord, før han tog Mod til sig og sagde:

„Hvad taler Du om, stolte Aand. Det er mere end atten hundrede Aar, siden Salomon døde, og Dagenes Ende er nær. Fortæl mig din Historie, og hvorfor Du var indesluttet i denne Flaske."

Efter disse Ord saae Aanden hovmodigt ned paa Fiskeren og sagde bydende:

„Tal høfligere til mig; det er meget kjækt af Dig at kalde mig en stolt Aand."

„Vilde det maaskee være høfligere," gjenmælede Fiskeren, „hvis jeg kaldte Dig Skjæbnens Hornugle?"

„Jeg siger Dig," svarede Aanden, „tal høfligere til mig, før jeg ombringer Dig paa en grusom Maade."

„Hvorfor vil Du ombringe mig?" spurgte Fiskeren, „alene derfor fortjente Du, at den almægtige unddrog Dig sin Beskyttelse. Har jeg ikke halet Dig op fra Havsens Bund og hjulpet Dig ud af Flasken? har Du allerede glemt det?"

„Nei, det erindrer jeg," sagde Aanden, „men det skal ikke afholde mig fra at ombringe Dig. Kun en Gunst vil jeg tilstaae Dig."

„Og hvad er det for en?" forlangte Fiskeren at vide.

„At jeg overlader Dig Valget af Maaden, hvorpaa jeg skal dræbe Dig."

„Men hvormed har jeg fornærmet Dig?" tog

Fiskeren tilorde; „er det paa den Maade, at Du vil gjengjælde mig den Godhed, jeg har vist Dig?"

„Jeg kan ikke behandle Dig anderledes." svarede Aanden, „og for at gjøre Dig det begribeligt vil jeg fortælle Dig min Historie:

Jeg hører til hine oprørske Aander, der modsatte sig Guds Villie. Alle Aander anerkjendte den store Salomon og underkastede sig ham med Undtagelse af mig og Aanden Sakar, der ikke vilde ydmyge os saaledes. Da overdrog den mægtige Konge sin Vizir Asaf, Søn af Barkiya, at tage mig tilfange. Det skete. Asaf bemægtigede sig min Person og førte mig trods min Modstand for sin Herres Throne. Salomon, Davids Søn, befalede mig at forandre min Levevis, anerkjende hans Magt og underkaste mig hans Befalinger. Men uden Frygt nægtede jeg ham Lydighed og vilde hellere udsætte mig for hele hans Hevn end aflægge ham den forlangte Troskabsed. Til Straf indesluttede han mig i dette Messingkar og trykkede selv sit med Guds Navn forsynede Segl paa Blylaaget, for at jeg ikke skulde kunne sprænge mit Fængsel. Dernæst overgav han en af sine tjenstvillige Aander Flasken med Befaling til at kaste den i Havet, hvilket ogsaa til min store Fortrydelse skete. I mit Fangenskabs første Aarhundrede svor jeg, at gjøre den, der befriede mig før Udløbet af de hundrede Aar, rig, endog efter hans Død. Men Aarhundredet forløb, og ingen ydede mig denne store Tjeneste. I det andet Aarhundrede svor jeg at give min Befrier Adgang til alle Jordens Skatte, men jeg var ikke heldigere. I det tredie lovede jeg at gjøre min Redningsmand til en mægtig Fyrste, stedse at være i hans Nærhed og dagligt opfylde ham tre Ønsker, af hvilken Natur de end maatte være. Men ogsaa dette Aarhundrede gik hen som begge de

forrige, og jeg forblev i den samme Stilling. Til Slutningen blev jeg saa trostesløs eller snarere forbittret over at blive holdt saa længe i Fængsel, at jeg svor uden Bønhørelse at dræbe den, der engang befriede mig, og ikke tilstaae ham nogen anden Gunst end selv at vælge sin Dødsmaade. Da Du nu idag har befriet mig, saa har Du at vælge, hvorledes Du vil døe."

Disse Ord bedrøvede Fiskeren høiligen.

„Til min Ulykke," raabte han, „er jeg kommen her for at yde en utaknemlig en saa væsentlig Tjeneste. Indsee dog din Uretfærdighed og tilbagekald en saa ufornuftig Ed. Benaad mig, og Gud vil benaade Dig; naar Du er hoimodig nok til at skjænke mig Livet, saa vil han ogsaa beskytte Dig mod alle dine Fjenders Ænker."

„Nei, nei, din Død er besluttet," svarede Aanden; „vælg nu din Dødsmaade."

Da Fiskeren saae, at Aanden var aldeles opsat paa at dræbe ham, geraadede han i stor Skræk, ikke saa meget for sin egen som for sine tre Børns Skyld, hvis Elendighed vilde blive endnu større efter hans Død. Han søgte derfor endnu en Gang at formilde Aanden og sagde:

„Forbarm Dig dog over mig i Anledning af, at jeg har gjort saa meget for Dig!"

„Jeg har allerede sagt Dig," svarede Aanden, „at det netop er den Grund, der forpligter mig til at berøve Dig Livet."

„Det er dog mærkeligt," mente Fiskeren, „at Du netop vil gjengjælde godt med ondt, det er altsaa Tilfældet, hvad Ordsproget siger:

„Vi have gjort dem godt, og de gjengjældte det med ondt, og saaledes handler, ved mit Liv, den ugudelige. Den,

som derfor viser Godhed imod uværdige, ham gaaer det som den, der stod en Hyæne bi.''

Hidtil har jeg ikke villet troe det, saa stridende imod Fornuften og Samfundsrettighederne forekom det mig; men nu beviser en skrækkelig Erfaring mig, at det kun er for sandt."

„Lad os ikke spilde Tiden!" afbrød Aanden ham: „Du forandrer intet i min Beslutning med din Snak. Sig mig nu lidt hurtigt, paa hvilken Maade jeg skal ombringe Dig."

Noden gjør opfindsom; Fiskeren udtænkte en List.

„Det er en Aand." sagde han ved sig selv, „og jeg er et Menneske. Gud har udrustet mig med en jevn god Forstand; jeg vil sætte min Forstand og List imod Aandens Nedrighed og Troløshed."

„Du har fast besluttet min Død," sagde han til Aanden.

„Ja," lod Svaret.

„Nu vel, saa bøier jeg mig for Guds Villie. Men før jeg vælger en Dødsmaade, besværger jeg Dig ved den store Guds Navn paa Salomons Segl at besvare mig et Spørgsmaal, som jeg vil rette til Dig.''

Da Aanden hørte, at han blev tiltalt paa en saa fyndig Maade, der tvang ham til at give et bestemt Svar, skjælvede han og sagde:

„Kom frem dermed, men fat Dig i Korthed."

Efterat Aanden havde lovet at sige Sandheden, spurgte Fiskeren:

„Jeg gad gjerne vide, om Du virkelig har været i denne Flaske; kan Du besværge det ved Guds store Navn?''

Ja vel," gav Aanden til Svar, "jeg sværger derved, at jeg var i den.''

„Naar jeg skal være oprigtig," beavndte Fiskeren

igjen, „kan jeg dog ikke troe det. En af dine Fødder kan ikke engang faae Plads i denne Flaske, og Du skulde hel og holden have været deri.?

„Jeg sværger Dig til," svarede Aanden, „at jeg var deri, saaledes som Du her seer mig. Vil Du endnu ikke skjænke mig Tiltro, efter at jeg har aflagt en saa hellig Ed?"

„Jeg hverken kan eller vil," indvendte Fiskeren, „naar Du ikke lader mig faae det at see med egne Øine?" Aanden rækkede sig, og hans Legeme fortyndede sig til en Taage, der steg op imod Himlen, derpaa trak sig sammen og ind i Flaskens Hals, indtil den var fuldtkommen forsvunden deri. Da hørtes en Stemme derinde fra:

„Nu, mistroiske Fisker, er jeg i Flasken; har Du faaet Troen ihænde?"

Istedetfor at svare derpaa lukkede Fiskeren hastigt Flasken med Blypropen og raabte da:

„Nu, Aand, er Touren til Dig at bede om Naade og vælge den Maade, hvorpaa Du helst vil af med Livet. Dog nei, det bliver nok det bedste, at jeg kaster Dig i Havet paa det samme Sted, hvor jeg fiskede Dig op. Dernæst lader jeg mig bygge et Hus her for at boe deri og advare alle de Fiskere, der muligvis vilde udkaste deres Net her, imod at befrie en saa ond Aand, der har svoret at dræbe sin Redningsmand."

Ved denne fornærmende Tiltale opbød Aanden al sin Kraft for at slippe ud af Flasken, hvori dog Salomons Segl hindrede ham. Han indsaae, at han var givet i Fiskerens Hænder og begyndte i en blid Tone:

„Du skulde dog betænke Dig paa at gjøre, hvad Du truer med, Fisker; jeg har jo blot spøgt med Dig, og Du bør ikke optage Sagen saa alvorligt."

„O Aand!" svarede Fiskeren, „Du som for et

Øieblik siden var den største af alle Aander, er nu den mindste, og dine sagre Ord føre til intet. Du maa atter ned i Havet. Hvis Du har havt Bopæl saalænge dernede, som Du fortalte mig, saa kan Du ogsaa gjerne blive der til Dommedag. Jeg bad Dig om for Guds Skyld at lade mig beholde Livet, og Du ændsede ikke mine Bønner; Lige for Lige, naar Venskab skal holdes.“

Aanden lod ikke noget Middel uforsøgt for at bringe Fiskeren paa andre Tanker.

„Aabn Flasken,“ sagde han, „jeg beder Dig indstændigt om at give mig Friheden; Du skal blive tilfreds med mig.“

„Du er en Forræder!“ gav Fiskeren til Svar. „Jeg var ikke bedre værd end at miste Livet, naar jeg kunde være saa uklog at stole paa Dig. Du vilde i ethvert Tilfælde bære Dig ligesaa ad med mig, som en vis græsk Konge med sin Læge Duban. Det er en Historie, som jeg vil fortælle Dig. Hør nu godt efter:

Fortællingen om den græske Konge og Lægen Duban.

Der var engang i Landet Suman i Persien en Konge, hvis Undersaatter vare af græsk Herkomst. Denne Konge var spedalsk og hans Læger havde forgjæves udtomt hele deres Kunst paa ham, saa at de ikke vidste mere at forordne ham; da kom en meget duelig Læge ved Navn Duban til Hoffet.

Denne Læge havde øst sine Kundskaber af græske, persiske, tyrkiske, arabiske, latinske, syriske og hebraiske Boger. Desforuden var han gruudig bevandret i Philosophien og kjendte alleslags Planters og Specerters forskjellige

Egenskaber. Saasnart han havde erfaret Kongens Sygdom og hørt, at han var bleven opgivet af sine Læger, iførte han sig sine bedste Klæder og fandt Udveie til at lade sig forestille for Kongen.

„Naadigste Herre," tiltalte han ham, „jeg har bragt i Erfaring, at alle de Læger, som Eders Majestæt har betjent sig af, ikke have formaaet at helbrede Eder for Spedalskhed. Naar I nu vilde forunde mig den Ære at tjene Eder, saa forpligter jeg mig til at helbrede Eder uden Anvendelse af Salver og Lægedrikke."

Paa dette Andragende gav Kongen til Svar:

„Hvis Du er duelig nok til at udrette, hvad Du siger, saa vil jeg gjøre Dig, dine Børn og Børnebørn til rige Folk; og foruden de Gaver, hvormed jeg vil belønne Dig, skal Du blive min kjæreste Yndling; Du lover altsaa at ville befrie mig fra Spedalskheden, uden at jeg behøver nogen Medicin eller noget udvortes Middel?"

„Ja, o Konge," gjenmælede Lægen, „det haaber jeg ved Guds Hjælp at kunne udføre og vil strax imorgen tage fat paa Værket."

Lægen Duban begav sig derpaa til sin Bolig og lavede et Boldttræ. Han udhulede Grebet derpaa og fyldte det med de Lægemidler, som han vilde anvende. Ogsaa en Boldt forfærdigede han paa samme kunstneriske Maade og begav sig med begge Dele den næste Dag til Kongen, kastede sig ned for hans Throne og kyssede Jorden. Saa reiste han sig igjen og efterat have gjort en dyb Forbøining, sagde han til Kongen, at det vilde være hensigtsmæssigt for hans Majestæt at sætte sig tilhest og tilbringe nogen Tid med Boldtspil.

Kongen begav sig med sine Kæmmerere, Emirer og Visirer til den dertil bestemte Plads. Da han var naaet derhen, nærmede Lægen sig med det af ham ind-

rettede Boldtræ og Boldten, overrakte ham begge Dele og sagde:

„Tag, o Herre, dette Boldtræ, omfat det paa dette Sted og gjør Eder en saadan Bevægelse, at I kommer til at svede i Haanden og over hele Kroppen. Det i Boldtræet indesluttede og paa denne Maade opvarmede Lægemiddel vil da trænge ind i Eders Haand og videre igjennem hele Legemet. Naar dette er bevirket, saa begiv Eder tilbage til Slottet og i Bad, lad Eder omhyggeligt vadske og gnide og læg Eder til Sengs. Imorgen tidlig vil I da staae karsk op."

Kongen greb Boldtræet og spillede Boldt med sine Hoffolk, til han var gjennemblødt af Sved. Da hørte han op, begav sig tilbage til Slottet, tog et Bad, og handlede ganske nøie efter den Forskrift, han havde faaet. Og det bekom ham meget godt, thi da han vaagnede den næste Morgen og tog sig selv i Diesyn, var der ikke et Spor tilbage af Spedalskhed at opdage, og hans Hud var saa ren som blankt Sølv.

Glædeligt overrasket stod han op, og saasnart han var paaklædt, begav han sig til den offentlige Audientssal, hvor han satte sig paa Thronen, og fremstillede sig for alle sine Hoffolk. Nysgjerrigheden efter Virkningen af det nye Lægemiddel havde forsamlet disse meget tidligt denne Morgen, og da de saae, at Kongen var fuldkommen helbredet, gave alle den største Glæde tilkjende derover.

Ogsaa Lægen Duban var tilstede og vilde kaste sig ned foran Thronen, men Kongen reiste sig hurtigt, da han nærmede sig, og bød ham tage Plads ved sin Side. For det forsamlede Hof overøste han ham da med Lovtaler, men lod det ikke beroe dermed; han gjorde et Gjæstebud for hele Hoffet, og Duban maattr spise alene med ham ved et Bord.

Den græske Konge indskrænkede sig ikke til at have

ladet Lægen sidde ved sit Bord og beholdt ham hele Dagen som Gjæst. Om Aftenen forærede han ham endnu to tusend Guldstykker, gav ham en Æresdragt, lod ham bestige sin egen Hest og vende saaledes hjem til hans Bolig.

Kongen talte kun med Beundring om Lægens udstrakte Kundskaber, og om at han følte sig forpligtet til at lade ham vederfares saa megen Ære og Gunst, at han kunde beholde ham hele sin Levetid hos sig som Husven. Sjæleglad over sin Helbredelse gik han tilsengs, og da han var vaagnet den næste Morgen og staaet op, indtog han igjen sin Plads paa Thronen. Hans Emirer og Visirer sade paa hver Side af ham, og han spurgte efter den vise Duban. Denne kom og kysfede Jorden foran Kongen, der reiste sig og lod ham sidde ved sin Side og spise med ham alene. Saa skjænkede han ham igjen en Æresdragt og andre Foræringer og underholdt sig med ham, til Natten brød frem. Da uddelte han Befaling til, at der endnu skulde overrækkes fem Æresdragter og tusend Guldstykker til Lægen, som derefter begav sig til sin Bolig.

Nu havde Kongen en Storvisir, der var født under slemme Tegn og en ond Stjerne; han var gjerrig, misundelig og af en ondskabsfuld Natur. Da denne saae, at Kongen gjorde Lægen Duban til sin Ven og dagligt uddelte nye Gunstbevisninger til ham, misundte han ham i den Anledning og pønsede paa hans Fordærvelse, hvorved han bekræftede det Ordsprog, der lyder saaledes:

„Tyranniet lurer i Sjælen, Magten bringer det for Dagen, Svagheden skjuler det."

Opfyldt af sine onde Hensigter, nærmede Visiren sig en Dag Kongen, kysfede Jorden ved hans Fødder og sagde, at han havde en høist vigtig Aabenbaring at

gjøre ham. Efterat Kongen havde spurgt, hvori denne bestod, tog Visiren tilorde:

„Herre, det er og bliver altid en farlig Sag for en Monark at skjenke sin Tillid til en Mand, hvis Troskab endnu ikke har staaet sin Prøve. Medens I overøser Lægen Duban med Velgjerninger og Naadesbevisninger, ved I ikke, at han kun har indsneget sig som en Forræder her ved Hoffet for at myrde Eders Majestæt."

„Hvorfra ved Du det som Du her vover at sige mig?" spurgte Kongen. „Betænker Du, at Du taler med mig og forebringer mig noget, som jeg ikke saa let vil fæste Lid til?"

„Herre," svarede Visiren, „jeg er fuldstændigt paa det rene med det, som jeg har den Ære at underrette Eder om. Nær derfor ikke længere en ilde anbragt Tillid. Jeg gjentager endnu en Gang, at Lægen Duban kun er kommen fra det indre Grækenland, hans Hjemstavn, til Eders Hof for at udføre sit forfærdelige Forehavende."

„Nei, nei, Visir," tog Kongen Ordet; „jeg stoler paa denne Mand, som Du anseer for en troløs Forræder, det er det redeligste og bedste Menneske af Verden. Der er ingen, hvem jeg er mere hengiven end ham. Du ved selv, ved hvilket Middel eller snarere Vidunder han har helbredet mig for Spedalskhed. Naar han vilde mig tillivs, hvorfor da først helbrede mig? Jeg var jo allerede halvt død, og han havde blot behøvet at overlade mig til min Sygdom. Hør derfor op ned at indgyde mig en uhjemlet Mistanke. Istedetfor at troe derpaa underretter jeg Dig om, at jeg fra idag af vil fastsætte et Gehalt paa tusend Zechiner om Maaneden paa Livstid for denne store Mand. Og om jeg ogsaa delte alle mine Skatte ja endog mit Rige med ham, saa vilde det endnu ikke være nogen tilstrækkelig Betaling for det,

som han har gjort imod mig. Jeg gjennemskuer Sagen; hans Fortjeneste opvækker din Misundelse. Men bild Dig blot ikke ind at kunne bibringe mig nogen uretfærdig Mistanke til ham. Jeg husker for godt, hvad Kong Sindbads Visirer forebragte deres Herre for at afholde ham fra at lade hans Søn dræbe."

Hvad den græske Konge havde slaaet paa betræffende Kong Sindbads Visirer, opvakte i saa høi Grad Visirens Nysgjerrighed, at han sagde:

„Herre, jeg beder Eders Majestæt om Forladelse, at jeg tillader mig det dristige Spørgsmaal, hvad da Kong Sindbads Visirer forebragte deres Herre for at afholde ham fra at lade hans Søn dræbe?"

Den græske Konge var saa naadig at besvare sin Visirs Spørgsmaal udførligt og fortalte ham følgende:

Fortællingen om de syrgetyve Visirer og Sultaninden.

Iblandt Persiens fordums Beherskere var Kong Sindbad en af de mægtigste, thi hele Asien adlød hans Befalinger. Han var den rigeste og mægtigste Hersker paa Jorden, og hans Tapperhed stod ikke tilbage for hans Vælde. Hvis han havde været ærgjerrig nok til at tragte efter Verdensherredømmet, vilde han kunde have erobret det. Det var ham imidlertid nok at regjere over et vidtudstrakt og blomstrende Rige, og det faldt ham ikke ind at bemægtige sig Nabolandene. Hans Hovedstiemed var rettet paa hans Undersaatters Velgaaende, og de velsignede hver Dag hans Regering. Alle andre Folkeslag misundte dem deres Lykke og ønskede sig i deres Sted.

Denne berømte Kong Sindbad var Fader til en

Søn, der blev beundret af enhver, der fik ham at see; hans Navn var Nurgehan, det er: Verdens Lys. Med en statelig Vext og overjordisk Skjønhed forbandt den unge Prinds andre Gaver, der først ret bidrog til at fremhæve hans Fortrin. Han forstod for Exempel meget godt at skrive flere Sprog og var en udmærket Buesktytte; overhovedet gaves der neppe nogen Videnskab, i hvilken han ikke var bevandret eller idetmindste havde tilstrækkeligt Begreb om.

Han lignede op ad Dage sin Moder Sultaninden, der i Ynde blev stillet ved Siden af Kaschmirs lovpriste Skjønheder, og som besad Kong Sindbads inderlige Kjærlighed. Han gav oprigtige Beviser derpaa, da Sultaninden afgik ved Døden efter en lang Sygdom ifølge Skjæbnens uransagelige Beslutninger. Hans Smerte derover var saa levende, at den ikke lader sig skildre. Tiden udøvede imidlertid ogsaa her sin mildnende Indflydelse; Kongen trøstede sig, og en ny Gemalindes Yndigheder bragte den afdødes i Forglemmelse. Han formælede sig nemlig med Datteren af en Nabokonge, Prindsesse Chansade, der var smuk og klog, men tilbøielig til at give sine Lidenskaber Tøilen.

Saasnart som denne Fyrstinde havde seet Prinds Nurgehan, fattede hun en heftig Elskov til ham, og langtfra at bekjæmpe denne af alle Kræfter, gav hun uden Modstand efter for den. Ved første forefaldende Leilighed vilde hun endog gjøre Prindsen en Kjærlighedserklæring.

Denne beskjæftigede sig imidlertid ivrigt med Videnskaberne og gjorde store Fremskridt i Stjernetyderi. I dette blev han undervist af den grundlærde Abumaschar, den erfarneste Stjernetyder i hele Asien. En Dag havde denne Vismand, stillet sin Elev, Prindsens Horoscop og ved ubedragelige Jagttagelser udfundet, at der

truede ham en skrækkelig Fare. Han sagde derfor til Prindsen:

„Jeg har raadspugt Stjernerne om din Fremtid og ikke fundet den gunstig for Dig. En sørgelig Skjæbne venter Dig, og Du seer mig opfyldt af Smerte derover.“

Prindsen blegnede ved denne Tale, men hans Lærer satte atter Mod i ham, idet han sagde:

„Tro imidlertid ikke, at min Ømhed for Dig og min Kunst vige tilbage for den uhyggelige Skjæbne, der truer Dig. Din Undergang staaer rigtignok skrevet i Stjernerne, men det er ikke umuligt at forebygge det; jeg har fundet Udveie dertil i mine Skrifter. Du tør ikke tale i syvgetyve Dage. Hvor og af hvem Du end bliver tiltalt, saa svar ikke, og hvad der end tilstøder Dig, maa Du undgaae at bryde den Taushed, som betinger din Tilværelse.“

Nurgehan lovede at forblive taus i syvgetyve Dage. Hans Lærer skrev nogle hellige Navne paa et Stykke Pergament og hængte det om Halsen paa ham. Derpaa begav han sig til et underjordisk, ham alene bekjendt Gemak, hvor han skjulte sig for ikke at blive nødt til at give efter for Kongens Nysgjerrighed og aabenbare ham Ting, som han ikke ønskede, at han skulde blive bekjendt med.

Nu ønskede Kongen gjerne at have sin Søn hyppigt om sig og havde ladet ham kalde til sig; han rettede flere Spørgsmaal til Prindsen uden at faae noget Svar af ham. Derover blev han meget forundret og udraabte:

„Min kjære Søn, hvorfor taler Du ikke? har Du tabt Mælet? hvad har man gjort ved Dig? hvad er der tilstødt Dig? gjør dog en Ende paa den Bekymring, som din Taushed indgyder mig.“

Disse Spørgsmaal og Forestillinger bleve aldeles

frugtesløse. Prindsen saae bedrøvet paa sin Fader og slog Øinene ned uden at fremføre et Ord. Kongen henvendte sig nu til sin Søns Hovmester og sagde:

„Prindsen maa have en hemmelig Sorg, der fortærer ham. Bring ham til Sultaninden, hans Stedmoder, maaskee aabner han sit Hjerte for hende."

Hovmesteren handlede efter Kongens Bud og førte Prindsen til Sultaninden Chansades Gemak.

„Herskerinde", sagde han til denne Fyrstinde, „det lader til, at Prindsen har tabt Mælet, og at en usalig Bedrøvelse, som han haardnakket søger at skjule Anledningen til, har bemægtiget sig hans Sjæl. Kongen sender ham derfor til Eder, fordi han haaber, at hans Tungsind bedst vil fortage sig i Eders Selskab."

Sultaninden blev ved denne Anmodning greben af en behagelig Uro. Dette saa længselsfuldt imødesete Øieblik gjælder det at benytte, sagde hun ved sig selv; jeg vover jo intet ved en Erklæring. Har Nurgehan tabt Mælet, saa lader han nok være at fortælle Kongen igjen, hvad jeg har sagt til ham; men skulde han være saa hensynsløs at forraade min Kjærlighed, saa foregiver jeg kun at have talt til ham paa denne Maade for at bevæge ham til at tale.

Chansade betragtede denne Leilighed som den gunstigste, der nogensinde vilde frembyde sig for hendes Øiemed og befalede alle tilstedeværende at forlade hendes Gemak, saa at hun blev ganske alene med Prindsen. Til en Begyndelse omfavnede hun ham strax med megen Varme og sagde:

„Elskede Prinds, hvad er Grunden til din Bedrøvelse? skjul det ikke for mig, mig, der elsker Dig saa ømt, som om Du var min egen Søn."

Rørt af den venskabelige Deltagelse, som hans Stedmoder viste ham, søgte Prindsen ved Geberder og

Blik at gjøre hende begribeligt, hvor ondt det gjorde ham, at han ikke kunde tale med hende. Sultaninden gav disse Blik og Gebærder en falsk Udtydning og bildte sig ind, at Prindsen glødede af den samme Ild, der fortærede hende. Hun mente, at han var ligesaa forelsket i hende som hun i ham, og at han kun af Ærefrygt imod sin Fader ikke vovede at give sine Følelser Luft.

Hun forfulgte denne for hende saa kildrende Vildfarelse med hele den Lidenskabelighed, som en Kvinde kan udvikle, naar hun har brudt med Fornuft og Dyd.

„O min Konge, min Sjæl!" begyndte hun, „bryd denne grusomme Taushed, der piner os begge. Hvis Du vil forstaae mig og indvillige i mine Forslag, da skal Du inden kort Tid befinde Dig ved dine Ønskers Maal. Du er ung, Prinds, og jeg ligervis; jeg vilde passe bedre til Dig end til din Fader, hvis høie Alder bereder mig en sørgelig og kjedelig Tilværelse. Du behøver kun at sige et Ord. Forpligt Dig ved en ubrødelig Ed til at gjøre mig til din retmæssige Gemalinde, og jeg lover Dig, at jeg snart skal gjøre Dig til Konge ved at paaskynde den gamle Sindbads Død. Jeg sværger Dig ved den store Gud, Himlens og Jordens Skaber, at der ingen Svig er i mine Ord. Bind Dig ved en lignende Ed og lov mig at forene din Haand med den, der vil krone Dig."

Nurgehan svarede intet paa disse Tilbud, men da han kun lod til at blive forundret derover, vedblev Sultaninden:

„Jeg seer vel, Prinds, at mit Forslag overrasker Dig. Du betvivler, at jeg er istand til at udføre det. Men hør nu, hvorledes jeg vil foraarsage Kongens Død. I Skatkammeret er der alle Slags Gifte forhaanden, deriblandt nogle, der dræbe en Maaned efter

deres Indgivelse, andre der først dræbe efter to, ja endog flere Maaneders Forløb. Af disse sidste ville vi betjene os. Kongen sygner hen, og hans Skjæbne gaaer efterhaanden i Opfyldelse, uden at nogen Mistanke desangaaende kan falde paa os. Derpaa tager Du Thronen i Besiddelse, hele Riget seer sin Herre i Dig, og Hæren adlyder dine Befalinger."

Da Sultaninden Chansade endnu bestandig ikke fik noget Svar af Nurgehan, og denne syntes at være hensunken i Eftertanke, begyndte hun paany:

„Hvis Du maaskee er i Forlegenhed, hvorledes Du skal gjøre din Faders Enke til din Gemalinde, saa vil jeg sige Dig det. Efter Kongens Død sender Du mig tilbage til mit Fædreland, men giver en af dine Officerer Befaling til at forfølge mig med nogle Soldater, overfalde mig paa Røvervis og bortføre mig. Derpaa udspredes det Rygte, at jeg underveis er bleven myrdet, og nogle Dage efter kjøber Du mig af hin Officer, som man pleier at kjøbe Slavinder. Paa denne Maade bliver Du min Mand, og vi kunne leve i den ømmeste Forbindelse."

Sultaninden holdt nu op med at tale for at give Prindsen Leilighed til at bryde hans lange Taushed. Da han imidlertid forblev stum, opgav hun al Tilbageholdenhed, omfavnede ham ømt og kysfede ham fyrigt. Men den over sin Stedmoders Frækhed harmfulde Nurgehan rev sig løs med Voldsomhed og slog hende saa ublidt i Ansigtet, at hendes Mund blødte. Øieblikkelig gav Brynden i Sultanindens Sind Plads for Vrede; af hendes nys saa elskovsdrukne Øine lynede nu Raseriet og hun udraabte:

„Usling, saaledes behandler Du en Fyrstinde, der tilbeder Dig! har jeg end oprørt din raae Dyd, Barbar, ved at tilbyde Dig din Faders Throne, og be-

tragter Du end min Adfærd med nok saa megen Afsky, skulde Du saa dog alligevel ikke undskylde en af taabelig Kjærlighed forblindet Kvinde? Deltagelse fortjente jeg af Dig istedetfor den skjændige Behandling, Du har tilføiet mig. Velan da, Afskum, giv kun din Forbittrelse frit Løb og fordoble om muligt dit Had til mig; det, som jeg i dette Øieblik nærer til Dig, vil det aldrig kunne sammenlignes med. Bort! bort fra mine Øine, men skjælv for den Hævn, som en Kvinde, hvis Gunst Du forsmaaede, vil tage over Dig.''

Prindsen havde slet ikke ventet, til Chansade befalede ham at gaae, men øieblikkeligt fjernet sig efterat have slaaet Sultaninden; derfor overhørte han mere end Halvdelen af hendes Trudsler og Bebreidelser. Hun aandede kun Had og Hævn og besluttede at styrte Nurgehan i Fordærvelse. Til den Ende sønderrev hun sine Klæder, opløste sit Haar, besudlede hele sit Ansigt med det Blod, der flød ud af heudes Mund, og gav sig til at skrige og klage sig gudsjammerligt. Kort efter kom Kong Sindbad og vilde forhøre sig, om hans Søn endelig havde hørt op med at være stum. Hvor bestyrtet blev han ikke ved at see Sultaninden ligge med flagrende Haar og blodigt Ansigt paa Sophaen. Da han var hende meget hengiven, blev han som ude af sig selv af Smerte og Harme.

„Min Sjæls dyrebare Sjæl!'' udraabte han, „hvad maa jeg see! hvo har været saa formastelig at bringe Dig i denne Tilstand? nævn mig ham strax, Hævnen skal ikke udeblive længe.''

Den underfundige Sultaninde tog endnu mere ynkeligt paavei og svarede:

„O Konge, ulykkelige Fader! hvorfor er jeg ikke istand til at skjule det, som Du forlanger at vide, for Dig. Din Forundring vil vende sig til Fordærvelse,

naar Du erfarer, at den Tilstand, hvori jeg befinder mig, er din Søns Værk.''

„Min Søns? store Gud!'' faldt Sindbad hende i Talen, „skulde det være muligt, at han i sit Had til en Stedmoder forglemte sig i den Grad, at han kunde beskjæmme Dig saaledes. Formaaede ikke den Ærefrygt, han skylder mig, at afholde ham derfra?''

„Herre,'' tog Chansade til Orde, „han er endnu meget strafværdigere, end Du troer. Ak! hvilken Kvinde havde kunnet nære Mistanke til hans beskedne Væsen, til det Skin af Dyd, der saa tydeligt staaer skrevet i hans Træk. Jeg sad paa denne Sopha, da han traadte ind. For at give ham Anledning til at udtrykke sig frit med Hensyn til hans Taushed, befalede jeg alle de tilstedeværende at bortfjerne sig. Hans Erklæring faldt kun altfor tydelig ud. Ikke saasnart befandt han sig alene med mig, før han satte sig ved Siden af mig og sagde:

„O Fyrstinde, jeg maa bryde en Taushed som jeg har paalagt mig, og som Du alene er Aarsag i. Jeg tilbeder Dig, og Fortvivlelsen over ikke at kunne tale i Enrum med Dig styrtede mig i en Tungsindighed, der truede med at tilintetgjøre mig. Hvilken Lykke at have fundet denne Leilighed og at staae ligeoverfor Dig uden Vidner! Hvis Du finder Behag i min Kjærlighed, da er det min Beslutning at dræbe min Fader og at gjøre Dig til min Gemalinde. Hans Undersaatter ere ligesaa vel som jeg kjede af hans lange Regering.'' — Forskaan mig, vedblev Sultaninden, for at gjentage hans Tale Ord til andet; jeg bæver endnu af Forfærdelse derover. Lad det være Dig nok at erfare, at Du har den fletteste Prinds i Verden til Søn. Da han overtydede sig om, at jeg, istedetfor for at finde Behag i hans Andragende, var oprørt derover, vilde han til-

fredsstille sine Lyster med Vold. Jeg værgede mig imod ham, han søuderrev mine Klæder, slog mig og vilde have ombragt mig for at kunne retfærdiggjøre sig ved at paabyrde den døde den Forbrydelse, som jeg nu anklager ham for. Men han frygtede for af blive greben paa ferst Gjerning af mine Hofsinder der vilde have ilet til ved mine Nødraab, og flygtede efter at have bragt mig i denne Tilstand.''

Chansade forebragte alt dette med en paa det dybeste krænket Kones Mine, og Kong Sindbad stjænkede hende fuldkommen Tiltro. Hvor ømt han end elskede sin Søn, blev han dog betagen af Vrede imod ham, og efterat han atter havde forladt Sultaninden, gav han Befaling til at hente Skarpretteren. Denne paabød han at træffe Forberedelser til Prinds Nurgehans Død.

Denne Kongens grusomme Befaling rygtedes snart iblandt Visirerne, der undrede sig over, at han vilde lade sin egen Søn henrette uden at have taget dem med paa Raad desangaaende. De forsamlede sig dersor og traadte fuldtalligt frem for den fortørnede Herster, til hvem en af dem talede saaledes:

„O Beherster af Verden, vi anrabbe Dig om at tilstaae os, at Prindsen maae leve blot en Dag endnu, og at meddele os, hvad det er for en stor Forbrydelse, han kan have gjort sig skyldig i, siden Faderens Arm, der skal være langsom med at straffe sine Børn, væbner sig imod ham.''

Kongen fortalte dem derpaa alt, hvad Sultaninden havde beskyldt Prindsen for. Saasnart som han var færdig, tog den ældste Visir Ordet:

„Herre, betænk Dig vel, inden Du giver efter for en Vrede, som en Kvinde har indgydt Dig, og handler imod Guds Bud og Prophetens Love. Sultaninden har anklaget Prindsen uden at føre Vidner imod ham;

hnn fordrer hans Død, fordi han elsker hende, og som hnn angiver, har villet tilfredsstille sine Lidenskaber med Vold. Siden naar holde Kvinderne deres Kydskhed saa høit i Ære, at de ønske de Mænd, der vove at antaste den, Døden. Jeg indrømmer at der gives dem, der ere saa dydige at geraade i Harme over dristige Anmodninger; men hvad deres Dyd fordømmer, bliver paa samme Tid undskyldt af deres Forsængelighed, og de tilgive let en Forbrydelse, hvortil deres Skjønhed har givet Anledning. Vi bede Eders Majestæt om at vogte Eder vel for at lade Prindsen blive et Offer for Bagtalelse eller vel endog Hævn af nogen, der vil styrte ham i Fordærvelse, fordi vedkommende ikke har kunnet forføre ham. Betænk, hvor snedige Kvinderne ere; Historien om Scheiken Schahabeddin er et tilstrækkeligt Bevis for, hvor meget deres Ondskab er at frygte.''

Kong Sindbad ønskede at erfare denne Historie, og paa hans Befaling begyndte Visiren øieblikkeligt paa

Fortællingen om Scheiken Schahabeddin.

En Dag forsamlede Sultanen af Ægypten alle sit Riges lærde i sit Palads; ved denne Leilighed opstod der en Strid imellem dem. Der staaer nemlig skrevet, at Englen Gabriel en Nat havde bortført Propheten Muhamed fra hans Leie og vist ham alt, hvad der er i de syv Himle, Paradiset og Helvede. Efterat Propheten ved denne Leilighed tillige havde havt halvfemsindstyvetusend Samtaler med Gud, bragte den samme Engel ham tilbage til hans Leie. Alt dette havde tildraget sig i saa kort Tid, at Muhamed fandt sit Leie endnu ganske varmt og kunde reise et Vandkrus, der i

Bortførelsens Øieblik var væltet, før alt deri værende Vand endnu var løbet ud.

Sultanen førte Forsædet i denne Forsamling og paastod, at det anførte var ligefrem umuligt.

„Efter Eders Forsikkring", sagde han, „gives der syv Himle, og imellem hver af dem er der et Rum, der tager femhundrede Aar at reise igjennem; tilmed er hver Himmel ligesaa bred som det mellemliggende Rum. Hvorledes kan det nu være muligt, at Muhamed — efterat være fløien igjennem alle Himlene og havt halvfemsindstyve tusend Samtaler med Gud — ved Tilbagekomsten endnu skulde finde sin Seng varm, og at alt Vandet ikke skulde være løbet ud af det væltede Krus. Hvem er lettroende nok til at anse en slig Fabel for sand? Vide I da ikke ret vel, at naar I vælte et Krus med Vand, bliver der saagodtsom ikke en Draabe tilbage deri, om I end øieblikkelig reise det?"

De lærde svarede derpaa, at sligt rigtignok ikke lod sig forklare paa naturlig Maade, men der var intet umuligt for Guds Almagt. Sultanen var imidlertid Fritænker og havde den Grundsætning ikke at troe paa noget, der stred imod Fornuften. Derfor vilde han heller ikke vide noget af dette Mirakel at sige, og de lærde skiltes ad, men Striden undlod ikke at gjøre Opsigt i alle Lande. Saaledes kom den ogsaa den lærde Scheik Schahabeddin for Øre, der af os uvedkommende Grunde ikke havde kunnet deltage i Forsamlingen. Han begav sig nu paa den varmeste Tid af Dagen til Sultanens Palads. Efterat denne havde erfaret hans Ankomst, gik han ham imøde og førte ham ind i et prægtigt Gemak. Her bad han ham om at tage Plads og sagde da:

„Scheik, Du havde ikke havt nødig selv at ulejlige Dig herhen; Du behøvede kun at sende en af dine

Tjenere, hvem vi gjerne havde tilstaaet alt, hvad han i dit Navn havde forlangt af os."

Scheiken svarede, at han kom i egen Person for at nyde den Ære at underholde sig et Øieblik med hans Majestæt.

Det var Sultanen bekjendt, at Rygtet betegnede Scheiken som stolt i Fyrsters Nærværelse, og han behandlede ham derfor med forekommende Artighed. Nu havde det Værelse, hvori de befandt sig, fire Vinduer, der alle vendte til forskjellige Sider. Scheiken bad Kongen om at lade dem lukke, og efterat dette var skeet, fortsatte de i nogen Tid deres Underholdning. Derpaa lod Scheiken igjen det ene Vindue aabne, der vendte ud til Bjerget Kiseldaghi (det røde Bjerg), og bad Kongen gjøre sig den Ulejlighed at see ud.

Sultanen traadte hen til Vinduet og saae, at Bjerget og Sletten vare bedækkede med Ryttere i Pantserskjorter og med Skjold; der var flere af dem end Stjerner paa Himlen, og de sprængte med dragen Sabel imod Paladset. Ved dette Syn skiftede Fyrsten Farve og raabte ganske forskrækket:

„Himmel, hvad er det for en frygtelig Krigshær, der nærmer sig mit Slot?"

„Bryd Eder ikke derom, Herre", svarede Scheiken, „det har intet at betyde."

Med disse Ord lukkede han selv Vinduet, aabnede det saa igjen, og Sultanen saae ikke nogen Moders Sjæl hverken paa Bjerget eller Sletten.

Fra et andet Vindue havde man Udsigt til Byen, og nu lod Scheiken det aabne; da saae Sultanen hele Kairo staae i lys Lue, saaledes at Flammerne sloge høit op imod Himlen.

„Hvilken Ildebrand!" udraabte den høistbestyrtede Herster; „min By, mit skjønne Kairo synker i Aske."

„Bryd Eder ikke derom, Herre", sagde Scheiken, „det har intet at betyde."

I det samme lukkede han Vinduet, aabnede det igjen, og hele Ildebranden var forsvunden.

Nu lod Scheiken det tredie Vindue aabne, og Sultanen saae, hvorledes Nilen gik over sine Bredder og væltede sine oprørte Bølger imod Paladset. Omendskjøndt han, efterat han havde seet Krigshæren og Ildebranden forsvinde, ikke havde behøvet at blive bange over dette nye Mirakel, formaaede han dog ikke at bekjæmpe sin Frygt og udbrød i sin Nød:

„Ve, ve! det er ude med os! denne skrækkelige Oversvømmelse vil bortskylle mit Slot, og jeg og alle mine Undersaatter ville drukne deri."

„Bryd Eder ikke derom, Herre", sagde Scheiken igjen, „det har intet at betyde."

Og efterat han havde lukket og atter aabnet Vinduet, viste Nilen sig ganske som sædvanligt i sit Leie. Han aabnede nu ogsaa det fjerde og sidste Vindue, der vendte ud imod en øvld Orken, og ligesaa meget som Kongen var bleven forfærdet over det hidtil sete, ligesaa fornøeit betragtede han den Fremtoning, der her viste sig for ham. Vant til kun at faae Die paa en ufrugtbar Egn igjennem dette Vindue, havde han nu den behagelige Overraskelse at see Vinbjerge og Haver, fulde af de herligste Frugttræer; Bække rislede hen imellem Bredder, der prangede med Roser, Basilikum, Balsambuske, Hyacinther og Narcisser og frembød smilende Billeder for Diet og en Blanding af søde Dufte for Lugten. Imellem Blomsterne saae man en utallig Mængde Turteldver og Nattergale, hvoraf nogle allerede vare udmattede af at kurre og synge, medens Luften endnu gjenlød af andres længselsfuldt klagende Stemmer. I sin Henrykkelse over alle de mærkelige Ting, der oplo-

des for hans Øine, var Sultanen nærved at troe, at Erams Have eller det jordiske Paradis aabnede sig for ham.

„Ah, hvilken Forandring!“ raabte han i Overmaalet af sin Forbauselse, „hvilken smuk Have! hvilket herligt Opholdssted! med hvilken Fornøielse vil jeg ikke kunne vandre dagligt der!“

„Glæd Eder ikke for meget“, bemærkede Scheiken, „det har intet at betyde.“

Og paa samme Tid lukkede han Vinduet. Da han igjen aabnede det, saae Sultanen istedetfor hine yndige Fremtoninger kun den bekjendte Ørken.

„Herre“, vedblev Scheiken, „jeg har ladet Eder see mange underlige Ting, men de ere alle intet imod det Mirakel, som jeg endnu vil vise Eders Majestæt. Behag at befale, at der bliver bragt en Balle med Vand ind.“

Sultanen gav en af sine Tjenere Befaling dertil, og da Ballen var kommen ind i Værelset, sagde Scheiken:

„Tillad, o Herre, at man aftager Eder Klæderne, befæster et Tørklæde om Eders Hofter og stiller Eder i Vandet.“

Sultanen var villig dertil.

Da disse Forberedelser vare trufne, sagde Scheiken:

„Hav nu den Godhed, o Herre, at dyppe Eders Hoved i Vandet.“

Sultanen dykkede ned i Vandballen og saae sig i samme Øieblik forsat til Foden af et Bjerg ved Bredden af Havet. Endnu mere forbauset over dette uhørte Mirakel end over de forudgaaede, men tillige ude af sig selv af Forbittrelse, udbrød han:

„Hør, troløse Scheik, der saa grusomt har narret mig, kommer jeg nogensinde tilbage til Ægypten, hvor-

fra din afskyelige sorte Kunst har fordrevet mig, saa skal Du ikke undgaae min Hævn."

Han vedblev endnu en Stund at forbande Scheiken, men kom snart til den Erkjendelse, at Trudsler og Klager vare spildte. Han tog sig derfor sammen og gik hen til nogle Folk, der fældede Træer paa Bjerget. At aabenbare dem sin egentlige Stand holdt han imidlertid ikke for raadeligt.

„Thi", tænkte han, „hvis jeg udgav mig for at være Sultan, vilde de ikke troe mig og anseе mig for en Bedrager eller en Nar."

Brændehuggerne vilde alligevel vide, hvem han var, og han sagde derfor til dem:

„Kjære Folk, I see her en skibbrudden Kjøbmand, der har reddet sig paa en Planke, for Eder. Saasnart som jeg blev Eder vaer, gik jeg henimod Eder, og den Tilstand, hvori I see mig, opvækker vist Eders Medlidenhed."

De vare virkelig alle rørte over hans Ulykke, men befandt sig selv i for ynkelige Omstændigheder til at kunne afhjælpe hans Nød. Alligevel undlode de gode Folk ikke at give ham en gammel Klædning og et Par gamle Sko, og efterat de havde udstyret ham paa denne Maade, saa at han med nogenlunde Anstand kunde betræde den paa den modsatte Side af Bjerget beliggende By, ledsagede de ham derhen. Men saasnart de vare ankomne der, sagde de ham Farvel, befalede ham Gud i Vold og vendte hjem til deres Familier.

Sultanen blev altsaa alene tilbage. Hvor stor en Fornøielse det end er at betragte nye Gjenstande, var han dog for optaget af sin Stilling til at skjænke Omgivelserne nogen synderlig Opmærksomhed. Uden at vide hverken ud eller ind slentrede han omkring i Gaderne. Træt, som han var, saae han sig om efter et

Sted, hvor han kunde udhvile sig, og blev staaende foran en gammel Grovsmeds Dør. Denne maatte vel kunne see paa ham, at han trængte til noget at styrke sig paa, og bad ham indenfor. Sultanen tog imod denne velkomne Indbydelse og satte sig paa en Bænk i Nærheden af Døren.

„Unge Mand", spurgte derpaa den graahærdede Vært, „tør jeg vide, hvad Du driver for en Haandtering, og hvorledes Du er kommen hid?"

Sultanen gav ham samme Besked som Brændehuggerne og fortalte endvidere:

„Jeg traf gode Mennesker, der førdede Træer og meddelte dem min Ulykke; de vare ædelmodige nok til at forære mig denne gamle Klædning og disse gamle Sko."

Grovsmeden svarede, at det glædede ham meget, at han var sluppen helskindet fra Skibbruddet.

„Tag Dig ikke Tabet af dine Eiendele for nær", vedblev han, „Du er endnu ung og kan maaskee gjøre din Lykke i denne By, hvor der er meget gode Anstalter for de fremmede, der ville nedsætte sig her. Har Du ikke det til Hensigt?"

„Jo vel", svarede Sultanen, „jeg forlanger ikke bedre end at blive her, forudsat at jeg gjør gode Forretninger."

„Nu, saa følg det Raad, jeg vil give Dig", tog den gamle Grovsmed igjen tilorde. „Gaae strax hen til de offentlige Bade for Fruentimmer og sæt Dig ved Indgangen. Spørg ethvert Fruentimmer, der kommer ind, om hun har en Mand. Den, som siger nei, bliver efter Skik og Brug saa din Kone."

Sultanen reiste sig med det Forsæt at følge dette Raad, sagde Farvel til Oldingen og begav sig til Indgangen til Badene, hvor han satte sig ned. Han havde ikke opholdt sig længe der, før en underskjøn Kvinde kom ud.

„Hvad vilde det ikke være for en Lykke", tænkte han ved Synet af hende, „hvis dette elskværdige Væsen ikke var gift. Hun kunde bringe mig til at glemme alt, hvad jeg har mistet."

Derpaa gik han hen og rettede det Spørgsmaal til hende:

„Smukke Kvinde, har I en Mand?"

„Ja, jeg har", svarede hun, og Sultanen sagde:

„Saa meget desto værre, thi I havde ret anstaaet mig."

Hun gik sin Vei, og kort efter kom en anden ud, der var forfærdelig hæslig. Ved Synet af hende blev Sultanen saa forskrækket, at han ansaae det for bedre at sulte ihjel end at leve med en saadan Skabning.

„Det er ikke værd at spørge hende, thi hun vilde nok sige ja. Imidlertid sagde jo den gamle Grovsmed, at jeg skulde henvende mig til alle Kvinder. Formodentlig er det en ufravigelig Regel, og jeg maa vel rette mig derefter. Men hvis hun nu ingen Mand har? maaskee har dog en ulykkelig Udlænding, der ligesom jeg er kommen herhen af Vanvare, giftet sig med hende."

Sultanen besluttede da ligeledes at spørge hende, om hun havde en Mand, og da han fik et Ja til Svar, var han ligesaa glad, som han var bleven bedrøvet over den forriges Svar.

En tredie Kvinde, der var den sidste lig i Hæslighed, viste sig, og Sultanen sukkede, da han blev hende vaer:

„Himmel, det bliver jo værre og værre! Naa, det er ligemeget, har man sagt A, maa man ogsaa sige B. Hvis denne ogsaa har en Ægtefælle, saa gives der i Sandhed Mænd, der ere mere at beklage end jeg".

Han spurgte hende til den Ende, da hun gik ham forbi, med skjælvende Stemme:

„Smukke Kvinde, er I gift?"

„Jo, unge Mand", svarede den hæslige uden at standse i sin Gang, og Sultanen var sjæleglad over dette Svar.

„Det er dog en ren Lykke at være sikker for de to Kvindemennesker!" sagde han ved sig selv, „men man skal ikke prise sin Skjæbne for tidligt. Alle Fruentimmer have endnu ikke forladt Badet, og jeg har endnu ikke seet den, der er mig bestemt. Hvem ved, om jeg trækker et bedre Nummer."

Han var saaledes bekavet paa Synet af en ikke mindre hæslig end de to forrige, da en fjerde kom ud, der var endnu smukkere end den underskjønne første.

„Hvilken Forskjel!" udbrød han, „Forskjellen imellem Nat og Dag er ikke saa stor som imellem dette henrivende Væsen og hendes to Forgængerinder. Kan man finde en Engel og en Djævel paa samme Sted?"

Med megen Iver gik han hende imøde og sagde: „Yndige Kvinde, har I allerede en Mand?"

„Nei," lod Svaret, idet hun maalte ham med et opmærksomt og stolt Blik, fortsatte sin Gang og lod Sultanen blive staaende i den høieste Forundring.

Han vidste slet ikke, hvad han skulde tænke derom, og var allerede nærved at mistænke den gamle Grovsmed for at have bundet ham noget paa Ærmet.

„Naar det er Skik og Brug hertillands," tænkte han, „at jeg skal gifte mig med denne Kvinde, hvorfor gik hun da saa hastig bort? hvorfor saae hun saa stolt og foragtende paa mig? hun betragtede mig fra Top til Taa, og jeg læste et Udtryk af Ringeagt i hendes Øine. Naar man skal give Sandheden Æren, har hun ikke saa megen Uret endda. Denne luvsliidte og i alle Ender og Kanter sønderrevne Klædning bidrager just ikke til at stille min Personlighed i et fordelagtigere

Lys og egner sig neppe til at indtage nogen Kvinde for mig. Jeg fortænker hende ikke i at mene, at hun nok kunde have været heldigere."

Medens Sultanen af Ægypten anstillede slige Betragtninger, nærmede en Slave sig, der tiltalte ham med følgende Ord:

„Herre, jeg søger efter en pjaltet fremmed, og efter Eders Udseende at domme maa det være Eder. Hav den Godhed, hvis I saa synes, at følge mig; jeg vil føre Eder et Sted hen, hvor I bliver ventet med stor Utaalmodighed."

Sultanen fulgte med Slaven og kom saaledes til et stort Hus, hvor han blev ført ind i et meget net indrettet Gemak og anmodet om at vente et Øieblik. Han tilbragte imidlertid to Timer uden at faae nogen at see med Undtagelse af Slaven, der fra Tid til anden kom og sagde, at han ikke maatte blive utaalmodig. Men endelig traadte fire rigt klædte Kvinder ind med en femte, der straalede af ædle Stene, men endnu mere af en uforlignelig Skjønhed. Sultanen havde aldrig saasnart seet hende, før han gjenkjendte Pigen fra Badet. Hun kom ham nu venligt smilende imøde og sagde:

„Undskyld at jeg har ladet Dig vente lidt; jeg vilde ikke træde min Herre og Mester for Øie i en skjødesløs Paaklædning. Du befinder Dig i dit eget Hus; hvad Du seer, tilhører Dig. Du er min Mand og behøver kun at befale, jeg er beredt til at adlyde."

„Skjønne Kvinde," svarede Sultanen, „endnu for et Øieblik siden beklagede jeg min Skjæbne, og nu er jeg den lykkeligste dødelige. Da jeg nu er din Mand, saa sig mig, hvorfor Du tilforn saae saa stolt paa mig? jeg frygtede for, at Synet af mig havde været Dig

ubehageligt, og oprigtig talt kunde jeg ikke fortænke Dig deri."

„Herre," svarede Pigen, „jeg gjorde det med Villie, fordi Kvinderne i denne By maae optræde stolt, naar de vise dem offentligt. Skik og Brug forlanger det; til Gjengjæld ere de hjemme saa meget mere forekommende."

„Og elskværdige," tog Sultanen tilorde. „Men siden jeg nu virkelig er Herre her, saa befaler jeg til en Begyndelse af min lille Regjering, at der bliver hentet en Skrædder og en Skomager til mig. Jeg skammer mig over at staae for Dig i denne usle Klædning og disse gamle Sko, der ingenlunde svare til min tidligere Stilling i Verden."

„Denne Befaling er jeg kommen i Forkjøbet," svarede Pigen, „og har sendt en Slave til en jødisk Kjøbmand, der sælger færdigsyede Klæder, og fra hvem Du strax kan faae alt hvad Du behøver. Kom imidlertid og nyd nogle Forfriskninger."

Med disse Ord tog hun ham ved Haanden og førte ham ind i en Sal, hvor der stod Frugter og Syltetøi paa et Bord, ved hvilket begge toge Plads. Medens de spiste, sang de bagved dem staaende fire andre Kvinder flere Sange af Digteren Bada Saoudæi og spillede paa forskjellige Instrumenter. Slutteligen tog ogsaa deres Herskerinde en Luth og henrykte Sultanen ved Spil og Sang.

Jødens Ankomst afbrød denne Underholdning. Han traadte ind, ledsaget af flere Tjenere, der bare Pakker, indeholdende Klæder af forskjellige Slags. De bleve mønstrede, en hvid, guldbræmmet Silkevest og en violet Klædesfrakke udtagne, og efterat Jøden ogsaa havde leveret de andre til en fuldstændig Paaklædning nødvendige Stykker, bortfjernede han sig med sine Folk.

Nu beundrede Pigen Sultanens gode Udseende og

var ligesaa tilfreds med at have en saadan Mand, som han med en saadan Kone. Syv Aar levede de sammen, i hvilket Tidsrum hun skjænkede ham syv Sønner og syv Døttre. Men da de begge holdt meget af Pragt og kun tænkte paa at gjøre sig tilgode og fornøie sig, smeltede Konens Formue sammen derved. Tjenestepiger og Slavinder maatte afskaffes, og af Husgeraadet blev det ene Stykke solgt efter det andet for blot at friste Livet. Da Sultanens Kone paa denne Maade var stedt i den yderste Nød, sagde hun en Dag til sin Mand:

„Saalænge jeg besad Formue, har Du ikke skaanet den. Du har levet i Lediggang og nydt Livet. Men nu bliver det din Sag at sørge for din Families Underhold."

Disse Ord bedrøvede Kongen, der igjen opsøgte den gamle Grovsmed for at indhente Raad hos ham.

„O Fader," sagde han til ham, „her er jeg og det i en meget uslere Forfatning end ved min Ankomst til denne By. Jeg har nu en Kone og fjorten Børn, men intet at ernære dem med."

„Har Du da ikke lært noget Haandværk?" spurgte Oldingen, og paa Sultanens benægtende Svar, greb han i Lommen, tog to Aktschas (omtrent to Penninge) op af den og lagde dem i hans Haand med de Ord:

„Gaa strax hen og kjøb Dig et Par Dragbaand og stil Dig dermed iblandt Lastdragerne paa Torvet."

Sultanen gjorde, som Grovsmeden havde raadet ham, og havde ikke staaet længe iblandt Lastdragerne, før der kom en og spurgte ham, om han vilde bære noget bort.

„Derfor staaer jeg her", svarede Sultanen, der nu maatte slæbe af med en stor Sæk, som han neppe kunde bringe af Stedet; hans Skuldre bleve ganske gjennemtrykkede af Dragbaandene. I Betaling fik han en

Aktschah, som han bragte hjem; hans Kone erklærede ham imidlertid, at naar han ikke fortjente ti Gange saa meget om Dagen, vilde hans Familie snart døe af Sult.

Den følgende Dag begav den af Sorg nedbøiede Sultan sig ikke til Torvet, men derimod til Stranden, idet han under sin Gang rugede over sin Ulykke. Opmærksomt betragtede han det Sted, hvorhen han saa uventet var bleven forsat ved Scheiken Schahabeddins Kunst, og medens han tilbagekaldte sig Omstændighederne ved dette mærkværdige og skjæbnesvangre Eventyr, kunde han ikke lade være at give sine Taarer frit Løb.

Da han skulde toe sig, før han forrettede sin Bøn, dyppede han sit Ansigt i Vandet og saae sig, da han fik Hovedet op, til sin høieste Forbauselse staae i Vandballen i sit Palads, omgivet af hele sit Hof. Schahabeddin stod i den samme Stilling for ham, som før han forlod ham; forbittret tilraabte han ham:

„Grusomme Scheik, er Du ikke bange for, at Gud vil straffe Dig, fordi Du spiller din Herre og Sultan saadanne Puds?"

„Herre, hvad har opbragt Eders Majestæt saaledes imod mig?" spurgte Scheiken; „for et Øieblik siden dukkede I Hovedet i dette Kar med Vand og reiste Eder strax op igjen; Eders her tilstedeværende Embedsmænd kunne bevidne det."

„Eders Majestæt, Scheiken siger Sandhed", raabte alle som med en Mund.

Men Sultanen slog sig ikke tiltaals, men svarede vredt:

„I ere Bedragere! denne formaledidede Scheik har ved sine Trolddomskunster fastholdt mig syv Aar i et fremmed Land. Jeg har giftet mig der og faaet syv Døttre og syv Sønner; men over intet beklager jeg mig saa meget som over at have maattet være Lastdra-

ger. O Du nederdrægtige Scheik, hvorledes kunde Du understaae Dig til at lade mig bære Dragbaand?"

„Herre", gjenmælede Scheiken, „da I ikke skjænker mine Ord Tiltro, vil jeg give Eder Bevis i Gjerning."

Med disse Ord klædte han sig af, bandt sig et Klæde om Hofterne, traadte ned i Vandkarret og dykkede under. Den bestandigt paa ham opbragte Sultan, der huskede, at han havde gjort Ed paa at straffe Scheiken, saasnart som han igjen kom til Ægypten, greb sin Sabel for at afhugge hans Hoved i samme Øieblik, som det kom op af Vandet. Scheiken vidste imidlertid ved Hjælp af Videnskaben Mekaschefa (der aabenbarer andre Folks hemmeligste Tanker), hvad Sultanen havde isinde. Han gjorde sig derfor usynlig ved at anvende Kunsten Algail-analabrar og forsvandt til Damaskus, hvorfra han sendte følgende Brev til Sultanen:

„O Herre, vid, at vi begge, Du og jeg, kun ere Guds ringe Tjenere. Imedens Du dykkede dit Hoved ned under Vandet, har Du, uagtet Du strax trak det tilbage igjen, dog gjort en syvaarig Reise, taget en Kone, faaet syv Døttre og syv Sønner og udstaaet meget. Derimod vil Du ikke troe, at vor store Prophet Muhamed har fundet sit Leie varmt og Vand i sit væltede Krus. Kom dog til den Erkjendelse, at intet er umuligt for den, som har skabt Himmel og Jord af intet ved det blotte Ord Kun."

Efter Modtagelsen af dette Brev blev Sultanen af Ægypten vel mere troende, men hans Vrede paa Scheiken blev den samme. Han skrev derfor til Kongen af Damaskus og anmodede ham om at tage Scheiken tilfange, lade ham henrette og oversende ham hans Hoved. Kongen af Damaskus var ogsaa beredvillig hertil og gjorde alt for at opfylde Sultanens Ønske.

Paa Efterretning om at Scheiken havde opslaaet

sin Bopæl i en temmelig afsidsliggende Hule, befalede han sine Kapidschis at begive sig derhen, bemægtige sig Scheiken og føre ham til Byen. De begave sig paa Veien i den Tro, at Schahabeddin ikke vilde lægge dem store Vanskeligheder iveien, men bleve ikke lidet forbausede over at see Indgangen til Hulen forsvaret af en Mængde godt beredne Krigere, der vare bevæbnede med Sværd og Pantser. De vendte derfor tilbage og bragte Kongen Underretning derom; han samlede strax Tropper, og drog selv i sin Forbittrelse over denne Modstand i Spidsen for dem ud imod Scheiken. Men denne stillede en saa overlegen Styrke imod ham, at Fyrsten blev bange og trak sig tilbage.

Ærgerlig over det mislykkede Tog og fast besluttet paa ikke at stille sig blot, spurgte han sine Visirer, hvad der under de forhaandenværende Omstændigheder var at gjøre. Disse svarede, at han, hvor stor en Konge han end var, dog ikke maatte vente at faae Bugt med en Mand, som den guddommelige Magt stod bi.

„Naar det er Eders Majestæts Hensigt at faae Scheiken i Eders Magt", tog den ældste Visir tilorde, „saa tilkjendegiv ham det Ønske at slutte Fred med ham. Udsøg de smukkeste Slavinder i Eders Harem og gjør ham en Foræring dermed. Men giv dem iforveien Tilhold om at udforske Scheiken, om der ikke er nogen Tid, hvori han ikke har Evne til at gjøre Mirakler."

Dette Raad behagede Kongen; han gjorde Scheiken Tilbud om Venskab og oversendte ham Slavinder af sjelden Skjønhed. Han fik ogsaa Scheiken bildt ind, at Kongen af Damaskus angrede at have forfulgt ham uretfærdigt. Scheiken gik i Fælden, tog imod Slavinderne og blev dødelig forelsket i en af dem. Neppe havde Slavinden bemærket dette, før hun passede sit Snit og sagde til ham:

„Kjære Scheik, jeg er meget nysgjerrig efter at erfare, om der ikke gives nogen Tid, hvori Du ikke kan gjøre Mirakler?"

Min smukke Pige", svarede Scheiken. „jeg beder Dig ikke at spørge mig mere derom. Lad os blot tænke paa at føre et behageligt Liv; alt andet kan jo være Dig aldeles ligegyldigt".

Slavinden anstillede sig dybt krænket og bedrøvet over denne Affærdigelse. Da Scheiken vilde kjærtegne hende, brast hun i Graad og sagde:

„Ak, denne Kjærlighed er dog ikke oprigtig ment. Naar Du virkelig elskede mig, vilde Du ikke have nogen Hemmelighed for mig."

Hun vidste med et Ord at tage ham saaledes, at han begik den Svaghed at tilstaae hende, at han efter ethvert Samleie med en Kvinde ikke havde nogen Magt, før han havde vadsket sig, hvilket Lovene foreskrive at gjøre efter sligt. Slavinden underrettede strax Kongen af Damaskus derom, der befalede sine Kapidschis at begive sig hemmeligt til Scheikens Dør en bestemt Nat. Slavinden vilde da lukke op i det rette Øieblik, og de skulde trænge ind og gribe Scheiken.

Denne havde den Vane hver Nat at stille et stort Krus, fuldt af Vand, ved Hovedgjerdet af sit Leie for at have det ved Haanden, naar han vilde foretage bemeldte Vadsk. Den aftalte Nat havde Slavinden imidlertid, før hun lagde sig, heldt Vandet bort, uden at Scheiken mærkede det. Han fandt derfor Kruset tomt, da han vilde vadske sig. Beredvilligt tilbød Forræderske sig at hente Vand, tog Kruset og gik ud, hvorved hun aabnede Døren for de udsendte Kapidschis. Uforsøvet trængte disse ind, og Slavindens Troløshed gik nu op for Scheiken. Hurtigt greb han to Lys, der brændte i Stager og begyndte at vende og dreie sig til

alle Sider med dem, idet han mumlede uforstaaelige Ord. De indtrængte Kapidschis studsede og af Frygt for, at han vilde udøve en fordærvelig Trolddom paa dem, løb de alle bort.

Scheiken skyndte sig det bedste, han kunde, at lukke Døren og vadske sig. Derpaa antog han for at hævne sig paa den forræderiske Slavinde hendes Skikkelse, gav hende hans og ilede efter de flygtende Kapidschis.

„I Krystere!" tilraabte han dem, „er det saaledes, at I udføre Eders Herre, Kongens Befalinger? Han vil lade Eder alle tilhobe henrette, naar I komme tilbage til Damaskus uden Scheiken. Hvorfor løbe I bort? Have I seet Uhyrer eller Soldater til at tage ham i Forsvar? Vender om, gaaer uden Frygt ind i Hulen, jeg vil være modigere end I og gribe ham for at udlevere ham til Eder."

Saaledes tiltalte, gjorde de Flygtende Holdt og toge igjen Mod til sig. De vendte om og fulgte den i Slavindens Skikkelse gaaende Scheik ind i Hulen, hvor de bemægtigede sig den der i Scheikens Skikkelse værende Slavinde. De bandt hende om Hænder og Fødder, uden at hun gav en Lyd fra sig, da Scheiken havde betaget hende Mælet, og bragte hende til Kongen af Damaskus. Denne lod i den Formening, at det var Scheiken, øieblikkeligt Fangen halshugge. Men saasnart som Hovedet var blevet skilt fra Kroppen, fik begge Dele deres sande Udseende igjen, og Kongen tilligemed hele Hoffet saae, at det var Slavinden, der var bleven henrettet. Ogsaa Scheiken, der havde været tilstede ved dette Optrin, traadte nu op i sin sande Skikkelse og sagde til Kongen af Damaskus:

„O Konge, Du, som af Forekommenhed imod Sultanen af Ægypten har opbudt alt for at styrte mig i Fordærvelse, vid, at man ikke skal laane uretfærdig Hævn-

tørst sin Haand. Tak iøvrigt Gud, at jeg vil indskrænke min Gjengjeldelse til den Straf, som er overgaaet dette elendige, forræderiske Fruentimmer.''

Efter disse Ord forsvandt Scheiken og lod Kongen og alle de andre Øienvidner til denne vidunderlige Begivenhed blive tilbage i den høieste Forbauselse.

„Det var Scheiken Schahabeddins Historie," vedblev Kongen af Persiens første Visir. „Eders Majestæt vil deraf faae Bevis paa, at Mændene ikke nokſom kunne vogte sig for Qvinderne. Tillad os derfor at tage Prinds Nurgehan i Forhør, før han bliver henrettet. Maaskee kan han godtgjøre sin Uskyldighed.''

„Lad saa være'', svarede Kongen, „jeg vil opsætte min Søns Død til imorgen''.

Medens Visirerne begave sig til Prindsen i Fængslet, red Kongen ud af Byen paa Jagt. Om Aftenen kom han tilbage og spiste alene med Sultaninde Chansade, der efter Maaltidet tog Anledning til at sige til ham:

„Herre, jeg frygter for, at Du vil fortryde at have opsat Prindsens Død. Koranen siger, at Menneskет har to Fjender, som han holder meget af, nemlig: hans Børn og hans Formue. Ja, din Søn er din Fjende, fordi han var i Stand til at undfange Tanken om hin afskyelige Forbrydelse, som han havde til Hensigt at begaae. Straf ham derfor jo før jo bedre. Lyt ikke længer til din Kjærligheds og Medlidenheds Stemme. Hans Ondskab maa nødvendigviis sønderrive Blodets Baand. Lad Dig ikke længere paavirke af Hoffolkenes paatrængende Raad og Snak, thi det er en stor Svaghed at laane alle et villigt Øre og at ville gjøre alle til Behag. Et godt Bevis derfor afgiver Fablen om Gartneren, hans Søn og Æslet,

hvilken turde være Dig ubekjendt, og som jeg derfor med Eders Majestæts Tilladelse vil fortælle.

Gartneren, hans Søn og Æslet.

En Fabel.

En gammel Gartner begav sig en Dag med sin Søn til sin Have; Sønnen red paa et Æsel, og den gamle Fader gik ved Siden af; Folk, som mødte dem, forundrede sig derover, og flere sagde til hinanden:

„See engang til den gamle Nar, der er taabelig nok til at gaae tilfods, medens hans Søn sidder og breder sig paa Æslet!"

Da den gamle hørte disse dadlende Bemærkninger, lod han sin Søn staae af og satte sig op istedetfor. Det varede imidlertid ikke længe, saa mødte han andre Folk, der lydeligt yttrede:

„Den gamle maa være gaaet fra Forstanden, hvorledes kunde det ellers falde ham ind at ville ride ganske alene paa Æslet!"

Nu lod Gartneren sin Søn sidde op bagved sig, men var ikke kommen langt, før nogle forbigaaende erklærede det for høist upassende, at det unge Menneske sad bagved sin Fader.

De byttede altsaa Plads, men kun for at faae det Skudsmaal af de første Folk, der kom dem imøde:

„Det er dog løierligt, at den gamle lader sin Søn sidde saaledes foran sig."

Den stakkels Gartner kunde aldrig gjøre alle Folk tilpas, hvorledes han saa siden bar sig ad.

„Eders Majestæt seer deraf", bemærkede Chansade med Eftertryk, „at ingen formaaer at undgaae andres

Daddel, og at det er taabeligt at ville følge enhvers Raad. Udfør derfor din første Beslutning og overlad en utaknemlig og formastelig Søn til hans Straf."

Den næste Morgen tog Kong Sindbad Plads paa sin Throne, lod Bøddelen kalde og gav ham Befaling til at dræbe Prinds Nurgehan.

Da traadte den anden Visir frem og talte saaledes:

„O mægtige Konge! lad Dig ikke forlede til i Overilelse at udgyde hans dyrebare Blod. Mistro den Mund, der sætter dette Hav af Forræderi i Bevægelse. Kvinderne ere uudtømmelige i Paafund. De sidde med Benene overkors i Sophaen, med den eue Fod i Haanden og bestille hele Guds lange Dag ikke andet end at pønse paa de Skjelmsstykker, som de ville spille Mændene. Erindrer Eders Majestæt ikke den døende Muhameds Ord:

„Jeg efterlader kun Menneskene en Kilde til Tvedragt, det er Kvinderne. Jeg holdt paa streng Jagttagelse af mine Læresætninger og søgte at fordrive Lasterne af Verden; men jeg formaaer ikke at udrydde deres dybeste Rod, nemlig hint Kjøn, der er ligesaa farligt for Menneskehedens Fred som nødvendigt for dens Bestaaen."

„Hvis jeg maatte fortælle Dig Staldmesteren Saddyks Historie, saa vilde Du ikke saa rask opfylde Sultaninden's blodige Ønske."

Hvor fortørnet Kong Sindbad end var, kunde Faderhjertet dog ikke tie, og gjerne laante han Øre til alt, hvad der maaskee formaaede at bringe hans Søns Uskyld for Dagen. Derfor befalede han ogsaa Visiren at fortælle bemeldte Historie.

Fortællingen om Staldmesteren Saddyk.

„Det blev en Gang fortalt en Konge af Tartariet", begyndte Visiren, „at han iblandt sine Undersaatter havde en Mand, der var en saadan Hader af Løgn, at han altid talte Sandhed. Kongen ønskede at have denne Mand i sin Nærhed og gav ham en Ansættelse som Staldmester ved sit Hof.

Det kunde ikke være andet, end at en saa ny Hofmand snart fik Misundere, der intet undlod for at styrte ham i Fordærvelse. Kongen var imidlertid ikke den Mand, der saa let lod sig føre bag Lyset, men han undersøgte alt selv. Han stillede derfor gjentagne Gange sin Staldmester paa Prøve og fandt ham stedse saa frimodig og oprigtig, at han tildelte ham Tilnavnet Saddyk, det er: den Sandhed talende.

Blandt alle hans Modstandere arbeidede ingen med mere Udholdenhed paa at styrte ham i Ulykke end Visiren Tangribirdi. Denne opbød hele sin Rænkefuldhed for at gjøre Staldmesteren forhadt af Kongen, men det vilde ikke lykkes ham.

En Dag gav han sin Ærgrelse derover Luft i sin Datters Paahør.

„Hvor jeg dog har Uheld med mig!" begyndte han, „utallige gamle Hofmænd har jeg allerede styrtet, men kan ingen Vegne komme med denne nybagte Hofbetjent. Alt, hvad jeg hidtil har gjort for at blive denne Saddyk kvit, har været spildt Uleilighed".

Visirens Datter var i Besiddelse af en ligesaa slet Charakter som hendes Fader. Istedetfor at afholde ham fra fremdeles at staae Saddyks Lykke iveien, yttrede hun tvertimod:

„Kjære Fader, vær ikke længere bedrøvet; er det Dig meget om at gjøre at berøve Saddyk Kongens Gunst, saa lad mig raade."

„Hvad har Du da ifinde at gjøre Barn?" ſpurgte Viſiren.

„Lad det blive min Sag," gjenmælede hun, „tillad mig blot at gaae hen til Staldmeſteren, ſaa lover jeg at bringe det dertil, at han lyver Kongen lige op i Anſigtet."

„Gjør, ſom Du vil, min kjære Datter," talte den af ſit Had forblændede Viſir; „jeg giver Dig Tilladelſe til alt, og det er mig ligegyldigt, til hvilken Pris Du opfylder dit Tilſagn, naar det blot ſkeer."

Fra nu af beſkjæftigede Datteren ſig blot med Forberedelſerne til Udførelſen af den Plan, ſom hun havde udkaſtet. Hun iførte ſig ſine bedſte Klæder, ſmykkede ſig med alle ſine Ædelſtene, farvede ſine Øienbryn ſorte og gned ſine Hænder med Henna. Kort ſagt, efterat hun havde forhøiet ſin naturlige Skjønhed med alle de Tillokkelſer, ſom Kunſten har til ſin Raadighed, forlod hun en Nat det fadderlige Hus og ledſagedes af flere Slavinder. Hendes Vei gik til Staldmeſterens Bolig, ved hvilken hun afſærdigede ſine Ledſagerinder og bankede paa. Da der var bleven lukket op for hende, foregav hun, at hun ønſkede at tale med Saddyk i et høiſt vigtigt Anliggende. Man lod hende derfor træde indenfor og førte hende til Staldmeſterens Værelſe. Han ſad paa en Sopha; hun hilſte paa ham, gik nærmere hen til ham, ſlog Sløret tilſide, der ſkjulte hendes Anſigt, og ſatte ſig taus ned ved Siden af ham paa Sophaen.

Saddyk havde aldrig — ikke engang i Drømme — ſeet ſaa yndigt et Væſen og var ſaa overraſket, at han ikke kunde røre noget Lem. Den ſkjønne var imidlertid kun kommen for at gjøre ham forlibt og ſatte alle Midler dertil i Bevægelſe. Da hun endelig troede, at Staldmeſteren var ſaa godt i hendes Net, at han

vilde være at formaae til alt, naar han dermed kunde opnaae hendes Gunst, brød hun den Taushed, hun indtil da havde iagttaget, med de Ord:

„O Saddyk, bliv ikke forundret over, at en Kvinde, som elsker Dig, kommer til Dig om Natten. Jeg vil hengive mig til Dig med Liv og Sjæl, men før jeg gjør det, maa Du til Gjengjæld tilstaae mig en Bøn."

„Min Sjæls tilbedte!" raabte den elskovsdrukne Saddyk, „Du har kun at befale. Hvad formaaede jeg at nægte disse berusende Yndigheder? Befal over din Slave; hvad fordrer Du af ham?"

„Kun et lille Maaltid ønsker jeg at holde sammen med Dig," gjenmælede Visirens Datter. „Jeg brænder af Længsel efter Hestekjød. Gaa derfor strax hen og slagt den fedeste Hest i de kongelige Stalde; vi ville have dens Hjerte og Lever, lade det stege og fortære det i Fællesskab."

„O forlang hellere mit Liv," svarede Saddyk, „og Du skal faae det. Min Herre, Kongen, tør jeg ikke fravende noget. Lad os opsætte Maaltidet til imorgen, saa skal jeg skaffe en rigtig fed Hest tilveie, og vi ville gjøre os fyrstelig tilgode."

„Nei, nei," faldt den skjønne ham i Talen, „jeg vil netop, at det skal være en af Kongens Heste. Det er nu saadant et Indfald, jeg har faaet, og som jeg maa have opfyldt."

„Og jeg kan dog ikke beslutte mig dertil," sagde Saddyk; „jeg er min Herre, Kongen, altfor hengiven til at ville volde ham den ringeste Fortræd. Tilmed vilde det ikke gaae ustraffet hen, og naar jeg var svag nok til at opfylde dit Ønske, vilde jeg ufeilbarlig komme til at bøde derfor."

„Du har intet at befrygte," svarede Visirens Datter; „hvis Kongen spørger om, hvad der er bleven

af Hesten, behøver Du jo blot at sige, at den var bleven angreben af en ulægelig Sygdom, og Du havde dræbt den, for at de andre Heste ikke skulde blive smittede af den. Kongen, der jo har givet Dig Navnet Saddyk, vil troe Dig paa dit blotte Ord og ovenikjøbet rose din kloge Forsigtighed.“

Staldmesteren begyndte at vakle og tænkte ved sig selv:

„Hvad er herved at gjøre? paa den ene Side holdes jeg tilbage af Ærefrygt for Kongen og Frygt for Straf, paa den anden Side bedaarer dette maanelignende Aasyn mig.“

Kjærtegn og Bønner gjorde det endelig af med ham, og begge begave sig til den kongelige Stald. Her vilde Visirens Datter netop have en sort Hest, dræbt, der stod i et fra de andre afsondret Spiltoug. Staldmesteren geraadede derover i en ny Strid imellem Pligt og Lidenskab.“

„Hvad fordrer Du, min elskede?“ raabte han, „Du sætter min Kjærlighed paa en altfor haard Prøve. Vid, at denne sorte Hest er Kongens kjæreste. Jeg kan umuligt opfylde dit Forlangende. Vælg en af de andre, og den skal strax paa Timen blive dræbt. Det er mig ikke tilladt at gjøre mere for Dig eller med andre Ord, det er alt, hvad Du kan vente Dig af min Eftergivenhed.“

Den skjønne lod det dog ikke beroe derved; hun faldt Saddyk om Halsen og sagde i de mest indsmigrende Toner:

„O kjære Staldmester! jeg besværger Dig at opfylde min Bøn. Jeg ved vel, at det af mig forlangte Kjærlighedsbevis ikke lader sig bringe i Samklang med dine Pligter; men Kvinderne have nu engang saadanne besynderlige Luner og Indfald og ville til enhver Pris opnaae, hvad de have sat sig i Hovedet. Bær derfor over med

mine Luner; jeg vil elske Dig høiere end mit Liv, hvis Du gjør, hvad jeg venter af Dig.“

Hun understøttede disse Ord med saadanne Kjærtegn og omme Forsikkringer, at Staldmesteren ikke formaaede at modstaae længere. Han tog en Kniv og ihjelstak med egen Haand Kongen af Tartariets sorte Livhest. Sammes Hjerte og Lever bleve tagne ud og stegte, og Saddyk fortærede det i Forening med Visirens Datter, der blev hos ham til den lyse Morgen; da tog hun Afsked med ham og vendte hjem til sin Fader, hvem hun meddelte det forefaldne. Visiren glædede sig saa meget over Saddyks visse Undergang, at han aldeles overssaae, hvor dyrt hans Datter havde maattet betale den. Han begav sig strax paa Veien til Kongen og forebragte ham dette Eventyr uden dog at betegne det medvirkende Fruentimmer som sin Datter eller anføre, at det hele var et aftalt Spil imellem hende og ham.

Medens Visiren med en trædsk Hofmands hele Ondskab arbeidede paa at styrte sin Medbeiler ved at afgive denne Melding til Kongen, var Saddyk for saa at sige kommen til Besindelse igjen. Han anstillede nu meget bittre Betragtninger over den forløbne Nats Begivenheder og sagde til sig selv:

„Hvilken Daarskab begaaer ikke et Menneske ved hensynsløst at hengive sig til sine Lidenskaber! Jeg havde gjort meget bedre i at sende denne skjønne Kvinde hjem igjen end at dræbe Kongens Livhest for at tækkes hende; jeg vilde da ikke have været et Bytte for de pinlige Betragtninger, der nu røve mig min Ro. Hvad skal der blive af mig?“

Imedens han endnu var fordybet i sine sorgfulde Tanker, blev han stevnet til Kongen. Han adlød øieblikkelig Befalingen og traf der sammen med sin Dødsfjende Visiren.

„Saddyk, lad min sorte Livhest sadle," sagde Kongen af Tartariet til ham, „jeg vil ride paa Jagt."

Disse Ord indjagede den stakkels Staldmester en dødelig Skræk, og han svarede i den største Forvirring:

„O Konge, der er vederfaret din Tjener en stor Ulykke afvigte Nat. Hvis Eders Majestæt befaler, vil jeg udtale mig vidtløftigere."

„Saa tal!" gjenmælede Kongen, og Saddyk vedblev:

„Jeg sad igaar Aftes i min Bopæl, da traadte en tilsløret Pige ind til mig og satte sig ved Siden af mig paa Sophaen. Hun tog Sløret af og lod mig skue det yndigste Aasyn. Henreven af min Beundring, forsikkrede jeg hende om min Kjærlighed og havde gjerne overvældet hende med Kjærtegn, naar hun ikke skjøndt paa en meget zart Maade havde vist mig tilbage. — „Jeg kan ikke troe paa Oprigtigheden af din Kjærlighed," sagde hun, „naar Du ikke skjænker mig Hjerte og Lever af Kongens Livhest." — Hvor lidenskabelig jeg end var, svarede jeg hende dog i Førstningen, at jeg ikke kunde opoffre hende et Dyr, som Eders Majestæt sætter saa megen Pris paa. Men saa faldt det fortryllende Væsen mig om Halsen og lovede mig saa skjøn en Belønning, at jeg ikke mere var istand til at afslaae hendes Forlangende. Herre, jeg fremstiller mit Eventyr aaben og ærlig og tilstaaer min Forbrydelse uden at ville unddrage mig min fortjente Straf ved Usandhed. Jeg overleverer mig tvertimod selv til den, og der, o Konge er Sværdet, her mit Hoved."

Kongen af Tartariet vendte sig derpaa til sin Visir og befalede ham at give sin Mening tilkjende, hvorledes Saddyk fortjente at behandles. Triumpherende svarede han:

„Herre, jeg holder for, at han bør steges over en langsom Ild. Den, der for sin Fornøielses Skyld kunde

dræbe en Hest, som Eders Majestæt sætter saa megen Pris paa, fortjener ingen Naade.''

„Den Anskuelse kan jeg ikke tiltræde, Visir,'' indvendte Kongen, „jeg antager, at det vil være fornuftigere at bære over med den første Forseelse end at straffe den.''

Han vendte sig dernæst til Staldmesteren og vedblev:

„Din Oprigtighed ærer jeg og undskylder din Svaghed; i dit Sted vilde jeg maaskee ikke alene have ladet min sorte Hest, men endog hele Stutteriet gaae i Løbet. Jeg tilgiver Dig altsaa og regner Dig det saa meget til Fortjeneste, at Du ved denne Leilighed har fulgt Sandheden, at jeg herved udsteder Befaling til at overrække Dig en Æresdragt.''

Da Visiren saae, at Staldmesteren istedetfor Straf endogsaa fik en Belønning, og at hans Datter paa denne Maade havde fuldbragt et Offer til ingen Nytte, blev han syg af Ærgrelse og døde kort Tid efter; den oprigtige Saddyk blev hans Efterfølger.

„Herre,'' vedblev Kong Sindbads Visir, „Du vil ikke være mindre overbærende end Kongen af Tartariet. Tilgiv det første Feiltrin, — dog hvad siger jeg? gives der noget Bevis for, at Prindsen har begaaet nogen Brøde? Kun paa Sultanindens Udsagn har Du domfældet ham. Gud bevare Dig fra at udgyde din Søns Blod paa en slig Angivelse! Giv idetmindste Befaling til, at man først opsøger Abuschamar, der med Bestemthed kan angive Grunden til Nurgehans Taushed, med hvilken han udentvivl staaer i Forbindelse paa en eller anden Maade.''

Sultanen fandt disse Bemærkninger meget fornuftige, uddelte Befaling til at opsøge den vise Abuschamar og stillede Prindsens Henrettelse i Bero. Senere red han paa Jagt, og efter sin Tilbagekomst spiste han tilaften

med Sultaninden. Denne tog Leiligheden iagt til at forfølge sine hævngjerrige Hensigter videre og sagde til Sindbad:

„Herre, Du tøver uforsvarlig længe med at straffe Nurgehan og vil vist faae Leilighed til at angre det, ligesom Sultan Bajasid angrede sin Barmhjertighed."

„Hvorledes det?" spurgte Sultanen og Chansade fortalte:

„Hin Fyrste traf en Dag en slunken og mager Hund, der var nærved at sulte ihjel, og forbarmede sig over den. Han tog den med sig og bragte den til et Sted, hvor den paa hans Befaling blev godt fodret og pleiet. Hunden kom til Kræfter igjen og blev større, men en Dag bed den i sit Overmod sin Velgjører Sultanen, der fortrydelig udbrød: Altfor lykkelige Dyr! jeg gjorde vel imod Dig, hvorfor anfalder Du mig! — Da skete det med den almægtige Guds Tilladelse, at Hunden svarede ham: O Sultan! en slet Natur er uforbederlig."

„Overvei det vel, Herre!" føiede Chansade til, og gjør det ved at fuldbyrde din retfærdige Dom umuligt, at det gaaer Dig som hin ulykkelige Konge, hvis Historie jeg med din Tilladelse vil fortælle:

Fortællingen om et Hittebarn.

En Rover havde en Søn, hvis Moder udsatte ham ved Døren til en Moskee, som tilfældigvis samme Dag blev besøgt af Landets Konge, der vilde forrette sin Andagt. Han blev Drengen vaer og spurgte, hvorledes han var kommen paa dette Sted. Man svarede ham:

„Herre, Barnet er blevet udsat, for at gode Folk

for Guds Skyld skulde tage sig af det og føde og opfostre det.''

Kongen følte strax al den Medlidenhed, som en rettænkende Fyrste kun kan være istand til; men han gjorde endnu mere. Han stod nemlig af Hesten og antog sig høitidelig Hittebarnet som sit eget, idet han sagde:

,,Da jeg ingen Arvinger har, vil jeg lade denne Dreng opdrage; maaskee bliver han engang i Tiden min Thrones Støtte, og saafremt han fortjener det, skal han arve min Krone.''

Drengen blev bragt til Serailet og svøbt i nyt og fint Børnetøi. Der blev besørget en Amme til ham og overhovedet gjort alt, hvad der havde kunnet være gjort for Kongens eget Barn, for ham. Han skjød godt ivеiret og berettigede til store Forhaabninger. Da han var fem Aar gammel, gav man ham en dygtig Lærer i de skjønne Videnskaber; senere blev han undervist i Vaabenbrug og Ridekunst. I Boldtspil havde han drevet det overordentlig vidt, og alle vare henrykte over den Maade, hvorpaa han optraadte ved sine Øvelser. Hans egne Lærere beundrede endog den Behændighed og Kraft, som han udviklede.

Fremfor alle glædede Kongen sig over at have opfostret en Yngling, der forrentede hans Velgjerninger saa godt. I Tidens Løb fik han endnu mere Anledning dertil. Nogle Nabofyrster paaførte ham nemlig en Krig, og imod disse udsendte han sin Hær under Anførsel af hint Hittebarn, der viste Fjenderne Vinterveien og fuldbragte saa raske Gjerninger, at han snart gjaldt for den tappreste i hele Armeen. Hans Mod og hans Sabel kjendte ikke til nogen Hindring.

Kort efter at Kongen havde adopteret Hittebarnet, havde en af hans Koner født ham en Datter. Denne

udviklede sig til en fuldkommen Skjønhed. Hittebarnet kunde som Broder omgaaes med hende, saa meget som han lystede, og fattede den mest brændende Kjærlighed til hende; men pludselig bestemte Sultanen hende til Gemalinde for en af Nabofyrsterne, og det til Bryllupet fastsatte Tidspunkt var nær forhaanden. Hittebarnets Hjerte blev sønderrevet af den bitreste Kummer, og da han en Dag mødte en ærværdig Dervisk, rettede han det Spørgsmaal til samme:

„Min Fader, have fremmede Folk større Ret til Havens Frugter end dens Eier?"

Men Dervisken gjættede ved Hjælp af Kunsten Mekaschefa (der lærer, hvorledes man kan gjætte andres Tanker), hvor Ynglingen vilde hen med dette Spørgsmaal og svarede:

„Prinds, først er det nødvendigt at vide, om der ikke i Haven findes et Træ, hvoraf den almægtige har forbudt at plukke, ligesom han i gamle Dage forbød Adam og Eva det."

Denne Besked smagte ikke den unge Mand, der endog gik saa vidt i sin Forblindelse at bortføre Prindsessen og forlade Residentsen i Spidsen for henved to tusend ham hengivne Krigere. Paa Efterretning herom samlede den gamle Konge hurtig en Hær og satte efter sin Datters Bortfører. Men efterat denne havde bragt Prindsessen i Sikkerhed, lagde han sig i Baghold ved Foden af et Bjerg og overfaldt Kongen, der var uforberedt derpaa. Hans Soldater bleve huggede ned, og Kongen selv blev taget tilfange og dræbt med Seirherrens egen Haand. Derpaa besteg det utaknemmelige Hittebarn sin Velgjørers Throne.

„O Herre," føiede Sultaninden Chansade til, „uddrag af denne Begivenhed den Lære, at Du maa betragte Prinds Nurgehan som din svorne Fjende. Hans

Hensigter stemme fuldkommen overens med hint afskyelige Hittebarns, og han tragter Dig efter Livet og efter at komme i Besiddelse af mig.“

„Ikke et Ord mere derom!“ afbrød Kongen hende, „han skal dø imorgen den Dag.“

Derpaa begav han sig til Hvile i sit Sovegemak.

Den næste Morgen besteg Kongen af Persien sin Throne og spurgte sine Visirer om Abuschamar var bleven funden. Da de benægtede det, lod han Skarpretteren kalde og befalede ham paa Stedet at hugge Hovedet af Prinds Nurgehan, tilføiende:

„Jeg har lovet Sultaninden, at han skulde miste Livet idag.“

Da traadte den tredie Visir frem og talte saaledes:

„Behersker af Verden! udgyd ikke din Søns Blod. Skjænk dine Visirers Forestillinger Gehør, de ere Fiskere, som samle de udsøgteste Perler op af Veltalenhedens Hav for at nedlægge dem for dine Fødder. De vilde ikke vove at stille sig iveien for Udførelsen af din Hensigt, at lade Prindsen henrette, hvis ikke en af Propheterne udtrykkelig havde sagt: Hvo der seer, at en Konge staaer i Begreb med at begaae en Uretfærdighed og ikke søger at afholde ham derfra, skal udstryges af de troendes Række. Vore Forfædre lærte os allerede, at man ikke turde slaae sin Lid til nogen Kvinde eller ny Slave, fordi begge vare Smigrere og søgte at fremme deres Diemed ved Hjælp af Troløshed og Løgn. Vil Eders Majestæt ikke tilstede, at jeg som et Bevis derpaa maa fortælle Historien om Ægtemanden og Papegøien?“

Sultanen gav sin Tilladelse og Visiren begyndte:

Historien om Ægtemanden og Papegøien.

„Herre, der var engang en Kjøbmand, der havde en Kone af sjelden Skjønhed, hvem han elskede med en saadan Lidenskab og Skinsyge, at han saa lidet som mulig tabte hende afsigte. Forretninger tvang ham imidlertid til engang at gjøre en Reise. Før han foretog denne, gik han først til et Sted, hvor der solgtes alle Slags Fugle. Her kjøbte han en Papegøie, der ikke alene kunde snakke godt, men endog besad den Gave at kunne berette alt, hvad der tildrog sig for dens Øine. Kjøbmanden bragte den hjem med i et Bur og bad sin Kone om at lade Fuglen staae i hendes Værelse og sørge for den, medens han var borte. Saa reiste han.

Efter sin Hjemkomst udspurgte han Papegøien om det Mellemtiden forefaldne og erfarede af Fuglens Næb Ting, der bevægede ham til at gjøre sin Kone levende Bebreidelser. Denne mistænkte i Førstningen en af sine Slavinder for at have spillet Forræderens Rolle; men disse besvor tilhobe deres Ustyldighed og vare enstemmig af den Mening, at Papegøien maatte have sladret af Skole.

Beskjæftiget med disse Tanker, pønsede Konen paa et Middel til at udrydde sin Mands Mistanke og til paa samme Tid at hævne sig paa Papegøien. Det var snart udfundet. Da hendes Mand engang igjen var borte om Natten, stillede hun en af sine Slavinder hen at dreie paa en Haandmølle under Fuglens Bur. En anden paalagde hun at sprøite Vand fra oven ned paa Papegøien, som om det regnede, og en tredie at bevæge et mod Lyset vendt Speil frem og tilbage for dens Øine. Saaledes holdt Slavinderne ved en stor Del af Natten paa en meget smild Maade, og da

Husbonden om Morgenen kom hjem og atter udspurgte Papegøien, svarede denne.

„Kjære Herre, jeg er saa medtaget af denne Nats Lynild, Torden og Regn, at jeg ikke kan sige Dig, hvad jeg har døiet:"

Kjøbmanden vidste med Bestemthed, at det om Natten hverken havde regnet, lynet eller tordnet, og kom nu til den Overbevisning, at ligesaa godt som Papegøien ved denne Leilighed havde faret med Usandhed, kunde den ogsaa have gjort det tidligere med Hensyn til Konen. I sin Harme derover rev han Fuglen ud af Buret og slyngede den saa ublidt med Jorden, at den døde deraf. Men senere hen fik Ægtemanden dog at vide af Naboerne at han, hvad hans Kones Forhold angik, ingenlunde var bleven bedragen af den stakkels Papegøie, og han fortrød nu meget at have dræbt Fuglen."

„O mægtige Konge!" vedblev Visiren, „Du seer deraf, hvor snedige Kvinderne ere. Lad paa ingen Maade Prindsen dræbe, før hans Lærer er kommen tilstede; der ligger ganske bestemt noget overordentligt til Grund for hele Begivenheden, og hvorledes vilde Du blive tilmode, hvis det senere viste sig, at der var bleven udgydt uskyldigt Blod?"

Historien om Papegøien og Ægtemanden havde gjort et saadant Indtryk paa Kongen af Persien, at han ikke lod sin Søn henrette, men bringe tilbage i Fængsel. For at adsprede sig red han paa Jagt og spiste efter sin Tilbagekomst som sædvanlig til Aften med Sultaninden Chansade. Efter Maaltidet sagde denne til ham:

„Prinds Nurgehans Skjæbne er endnu ikke afgjort, da Du endnu bestandig giver efter for den farlige Kjærlighed, som Du nærer til ham. Du skulde hellere lægge Dig paa Hjerte, hvad jeg allerede har fortalt

Dig om Sultan Bagasid og Hittebarnet, ligesom Sultan Mahmud gjorde, om hvem jeg nu vil fortælle Dig noget."

Sultan Mahmud og hans Visir.

For Khas-Ayas, Sultan Mahmuds indflydelsesrige Visir, fremtraadte en Dag en Dervisk med den Bøn, at han for Sultanen vilde udvirke et Gehalt til ham. Visiren var villig dertil, men stillede iforveien den Betingelse, at Dervisken skulde love Sultanen, at lære ham, Visiren nemlig, at forstaae Fuglenes Sprog.

Dervisken aflagde Sultanen dette Løfte, men tog formodentlig ved sig selv det Forbehold først at opfylde det, hvis han selv nogensinde lærte at forstaae Fuglenes Sprog, og Sultanen tilstod ham et Gehalt af tre hundrede Guldstykker om Maaneden.

Efter nogen Tids Forløb kom Sultanen en Dag, da han var paa Jagt, i Tanker om Sagen. Han kaldte paa Visiren og spurgte, om han allerede havde lært saa meget, at han kunde sige ham, hvorom to Ugler, der sad paa et Par Træer i Nærheden, underholdt sig med hinanden. Og da Visiren bejaede det, gav han ham Befaling til at belure dem og give ham Beretning om det, han maatte erfare.

Visiren stillede sig hen under Træerne, blev staaende der i nogen Tid og paatog sig et Udseende, som om han var Opmærksomheden selv. Saa gik han tilbage til Sultanen, satte et betænkeligt Ansigt op og sagde:

„Herre, jeg har rigtignok hørt en Del af hine Fugles Samtale, men jeg beder meget om at maatte blive forskaanet for at gjentage det."

Hvorfor vil Du ikke meddele mig det?" spurgte Sultanen.

„Herre, Uglerne underholdt sig med hinanden om Eders Majestæt," svarede Visiren.

Sultanen blev naturligvis kun endnu nysgjerrigere og gjenmælede:

„Hvad kunde de have om mig at sige?" jeg befaler Dig herved at gjentage Ord til andet for mig, hvad Du har hørt".

„Herre, at høre og adlyde er et for mig", gav Khas-Ayas til Svar og fortalte:

„Uglerne talte om deres Børn, en Søn og en Datter, som de vilde gifte med hinanden. „Jeg giver mit Samtykke til Ægteskabet", sagde Sønnens Fader til Datterens, „naar Du giver Bruden femhundrede øde Landskaber i Udstyr". — „Ei, er det det hele?" gjenmælede strax Datterens Fader, „jeg vil gjerne give hende tusend istedetfor de femhundrede, som Du fordrer. Gud skjænke Sultan Muhamed et langt og lykkeligt Liv. Saalænge han er Konge i Persien, vil der ingen Mangel være derpaa. Saaledes talte de."

Betydningen af den sindrige Lignelse, som Visiren gav til bedste for Sultanen, undgik ikke denne, og han lagde sig den ogsaa paa Hjerte. Fra samme Stund af lod han sig det være magtpaaliggende at gjenopbygge ødelagte Byer og tragtede kun efter at gjøre sine Undersaatter lykkelige. Siden den Tid har man priist denne store Fyrstes Navn og Fortjenester, og dette er Tilfældet den Dag idag."

„Vær altsaa ikke længere ubestemt", vedblev Sultaninde Chansade, „thi Vankelmodighed høster aldrig Ros, og jeg har nok̃som bevist Dig, at Prindsen bør have sit Liv forbrudt."

Sultanen lovede, at det skulde skee den næste Morgen.

Den følgende Dag mødte Sultan Sindbad med fortrædeligt Udseende i Audientssalen og befalede Skarpretteren:

„Bring øieblikkelig min Søn hid og hug Hovedet af ham."

„O mægtige Hersker!" raabte den fjerde Visir, idet han knælede ned ved Thronens Fod, „alle dine Visirer, dine troe Slaver, besværge Dig at give Tid med at straffe Prindsen, til Du har hørt Brachmanen Padmanabas Historie. Eders Majestæt kunde let komme paa andre Tanker, hvis I vilde skjænke den Eders Opmærksomhed.

„Jeg tillader Dig at fortælle den", svarede Sultanen, „men min Søn bliver alligevel bagefter henrettet".

Fortællingen om Brachmanen Padmanaba og den unge Fikaï.

Der var engang i Staden Damaskus en Fikaa-Handler, som havde en Søn paa en femten, sexten Aar ved Navn Hassan. Denne Yngling kunde næsten kaldes et Vidunder; hans Ansigt var som Maanen, hans Vext som Cypressen, hans Sind muntert og hans Evner ganske ualmindelige.

En Dag traadte den berømte Brachman Padmanaba ind for at nyde en Forfriskning. Han kunde ikke undlade at beundre Hassan, knyttede en Samtale med ham og blev ganske henrykt over hans Underholdningsevne. Han indfandt sig derfor ikke a ene den næste Dag, men han forlod endog sine Forretninger for at kunne komme hver Dag og istedetfor som andre Folk at betale en Aktscha, gav han en Zechin.

Den unge Hasſan blev ham med hver Dag kjæ-rere, og han flyttede tilſidſt hen til Fikaa-Handleren. En Dag ſagde han til Hasſan:

„O min Søn! jeg maa aabne mit Hjerte for Dig; din Aand er iſtand til at fatte de hemmelige Vi-denſkaber; Du er jo rigtignok af et livligt Temperament; men jeg er overbeviſt om, at Du vil forandre Dig og for Fremtiden befliite Dig paa hele den Alvor eller ſnarere Dybſindighed, der ſømmer ſig for de viſe, i hvis Hemmeligheder jeg vil indvie Dig. Jeg vil gjøre din Lykke, følg derfor med mig."

Padmanaba gik nu ud af Byen med Hasſan. De rettede deres Skridt mod en forfalden Bygning og fore-fandt der en indtil Randen med Vand fyldt Brønd.

„Mærk Dig denne Brønd godt", ſagde Brachma-men, „den indeholder de Skatte, der ere beſtemte til Dig."

„Det er ſlemt nok", ſvarede Ynglingen ſmilende. „Hvorledes ſkal jeg vel faae dem op af denne Afgrund?"

„O min Søn!", ſvarede Padmanaba, „det un-drer mig ikke, at det forekommer Dig vanſkeligt; det er ikke alle Mennesker, der ere i Beſiddelſe af mine ſjeldne Evner".

Øieblikkelig ſkrev han nogle Bogſtaver paa et Pa-pir og kaſtede det i Brønden. Vandet ſank og tørrede hen, indtil der intet mere var at ſee deraf. Nu ſtege begge ned i Brønden, i hvilken der viſte ſig en Trappe, der gik heltned til Bunden. Her forefandt de en Dør af Kobber. Brachmanen nedſkrev ſtrax en Bøn og be-rørte dermed Laaſen, der uforsøvet ſprang op. De be-traadte en Hvælving, hvor de ſaae en meget ſort Mo-rian ſtaae, der lænede ſig til en ſtor, hvid Marmorblok.

„Hvis vi komme ham for nær", mente den unge Fikaï, „kaſter han os viſt Stenen i Hovedet".

Og virkelig hævede Moiranen, da de kom ham nærmere, den mægtige Sten fra Jorden, som om han vilde kaste den efter dem. Men Padmanaba udtalte hurtig en kort Bøn og blæste paa Morianen, der ikke formaaede at modstaae hans Ords og Aandepustes Magt, men styrtede baglænds til Jorden.

Uhindrede fortsatte de nu deres Vei igjennem Hvælvingen og naaede en rummelig Gaardsplads, i Midten af hvilken der stod et Krystaltaarn. Indgangen dertil blev bevogtet af to Drabanter, der stode ligeoversor hinanden og udspyede Ild af deres aabne Gab. Hassan blev bange. Brachmanen nævnte nogle cabalistiske Ord, Dragerne krøbe ind i to Huler, og Taarnets Dør aabnede sig af sig selv. Padmanaba traadte ind med den unge Fikaï, der nu til sin behagelige Overraskelse i en anden Gaard blev nok et Taarn vaer, der helt og holdent var af Rubin. Dets Spids bestod af en Karfunkel, der var sex Fod i Gjennemsnit og gav et saa stærkt Lys fra sig, at den paa dette underjordiske Sted traadte istedetfor Solen.

Dette Taarn blev ikke som det første bevogtet af skrækkelige Uhyrer, tvertimod viste der sig ved Indgangen til samme sex herlige Statuer af yndige Kvinder, der sloge paa Tambourin; hver eneste af dem var skaaren ud af Diamant. Igjennem den af en eneste Smaragd bestaaende, aabne Dør overssaae man en prægtig Sal, og Hassan kunde ikke blive træt af at betragte det, der frembød sig for hans Blik.

Efterat han havde taget Taarnet og Statuerne tilstrækkelig i Øiesyn foruden, førte Padmanaba ham ind i Salen, hvis Gulv var af det pure Guld, Loftet af Porphyr og besat med Perler. Saa lod den vise ham træde ind i et stort, firkantet Værelse, i hvis ene Hjørne laa en stor Guldbynge, i det andet en Bunke Rubi-

af den sjeldneste Skjønhed; i det tredie stod et Sølvkrus, og i det fjerde laa en Dynge Muldjord.

Midt i Værelset hævede sig en herlig Throne, hvorpaa der stod en Sølvligkiste, i hvilken der laa en Konge, som havde en med store Perler rigt forsiret Guldkrone paa Hovedet. En bred Guldplade foran paa Kisten indeholdt i hieroglyphisk-cabalistiske Skrifttræk, hvoraf de ægyptiske Præster betjente sig, følgende:

„Menneskene sove hele deres Liv igjennem; de vaagne først op i Dødens Stund. Hvad hjælper det mig nu at have eiet et stort Rige og alle disse Skatte? Intet er af kortere Varighed end jordisk Lykksalighed, og al menneskelig Vælde er kun Svaghed. O taabelige Dødelige! gjør Dig ikke til af din Lykke, saalænge Du er i Livets gyngende Vugge. Tænk paa den Tid, da Pharaonerne herskede; de ere ikke mere; ligesom de vil Du ogsaa snart have ophørt at være."

„Hvad er det for en Fyrste, der ligger i denne Kiste?" spurgte Hassan.

„En af Eders gamle ægyptiske Konger", svarede Brachmanen, „den samme, der lod denne underjordiske Hvælving og dette prægtige Rubintaarn bygge. Han var i Besiddelse af flere Hemmeligheder og havde fundet de vises Sten, som man kan see af de her opstablede Rigdomme, der ere frembragte af den Dynge Muldjord, som ligger i Hjørnet histhenne."

„Skulde det være muligt", raabte den unge Fikaï, „at man kunde gjøre sligt af Muldjord?"

„Tvivl ikke derom", gjenmælede Brachmanen, „og for at give Dig Beviset ihænde, vil jeg meddele Dig to tyrkiske Vers, der inholde Nøglen til de vises Sten:

»Virgil Arus garby Schachsadey Khitaya
Bir Tifl ola bulardan hultan Khob ruyan.«

Det hedder bogstaveligt: Formæl Occidentens Brud med Kongen af Orientens Søn; deraf vil fremkomme en Søn, og han er de skjønne Ansigters Sultan. Jeg vil ogsaa sige Dig dets mystiske Betydning: Opløs ved Fugtighed den tørre adamiske Jord, der kommer fra Orienten; af denne Gjæring fremgaaer den philosophiske Mercurius, der er almægtig i Naturen og skaber Sol og Maane, det vil sige: Sølv og Guld. Bestiger han sin Throne, saa forvandler han Kisselsten til Diamanter og andre Ædelstene. Sølvkruset i det ene Hjørne af dette Værelse indeholdt Vand, det vil sige den Vædske, hvoraf man betjente sig for at fugte den tørre Jord og forsætte den i dens nuværende Tilstand. Med en Haandfuld deraf kan Du, naar Du vil, forvandle alle Metaller i Ægypterlandet til Sølv eller Guld og alle Husenes Sten til Diamanter og Rubiner. Ligeledes helbreder den alle Slags Sygdomme. Lad en syg end være nok saa udmattet og allerede i Begreb med at opgive Aanden, tager han blot et eneste Gran ind deraf, saa faaer han med et sine Kræfter igjen. Men den har endnu en Egenskab, som jeg giver Fortrinet fremfor alle andre. Hvo, som nemlig gnider Øinene med denne Blanding, kan see Aanderne og Genierne i Luften og har Magt til at befale over dem.''

„Af det, som jeg nu har sagt Dig, min Søn'', vedblev den vise, „kan Du slutte Dig til, hvilke Rigdomme Du har ivente''.

„De ere uden tvivl uberegnelige'', sagde Yglingen, „men førend jeg kommer i fuld Besiddelse af dem, kan jeg vel tage noget deraf med for at vise min Fader, hvor lykkelige vi ere, at vi have en saadan Ven.''

„Det kan Du'', gav Padmanaba ham til Svar, „tag efter Forgodtbefindende''.

Hassan benyttede Leiligheden, belæssede sig med

Guld og Rubiner og fulgte Brachmanen, der nu forlod Kongen af Ægyptens Gemak. De strede atter igjennem den smukke Sal, Gaardene og Hvælvingen, hvor Morianen endnu laa paa Gulvet, og trak Kobberdøren til efter sig. Saa gik de op ad Trappen, og efterat de vare komne op, fyldte Brønden sig igjen med Vand til Randen.

Da Brachmanen saae Ynglingen undre sig over Vandets pludselige Tilbagekomst, spurgte han ham:

„Hvad undrer Du Dig over? Har Du aldrig hørt Tale om Talismaner?"

„Nei", svarede den unge Fikaï, „og det vilde være mig meget behageligt, om I ogsaa vilde belære mig desangaaende".

„Jeg vil ikke alene gjøre det", gjenmælede Padmanaba, „men ogsaa ved Leilighed give Dig Anvisning til selv at forfærdige dem".

Imedens Padmanaba talte saaledes med Ynglingen, vendte de begge tilbage til Staden til Fikaa-Handleren, der blev yderlig glad, da hans Søn viste ham det medbragte Guld og Ædelstenene. De følgte nu ikke Fikaa mere, men begyndte et Liv, fuldt af Herlighed og Glæde.

Men Hassan havde en gjerrig og havesyg Stedmoder, der, skjøndt han havde medbragt Rubiner af uskatterligt Værd, desuagtet frygtede for at komme til at lide Mangel. Hun sagde derfor en Dag til ham:

„O min Søn, hvis nu Padmanaba pludselig døde, saa vare alle vore Forhaabninger tilintetgjorte. Tillige vide vi heller ikke, om han ikke bliver kjed af at boe hos os. Maaskee staaer han i Begreb med at forlade os og give andre sine Skatte. Jeg, mit Barn, er derfor af den Formening, at Du indstændig skal bede Padmanaba om at lære Dig Bønnerne, og naar Du først

kjender dem, saa dræbe vi ham, for at han ikke skal aabenbare Hemmeligheden ved Brønden for nogen.“

Den unge Fikaï forfærdedes over denne Tale.

„O Moder!“ raabte han, „hvad er det for et Forslag, Du gjør mig? Hvorledes kan Du undfange en saa sort Plan?“

„Du har et meget ædelt Sindelag, min Søn“, svarede Stedmoderen; „men vi bør tage Hensyn til vor egen Fordel. Din Fader, der har mere Erfaring end Du, billiger mit Forslag, og Du gjør bedst i at tiltræde det.“

Hasfan trykkede sig længe ved at gaae ind paa denne grusomme Plan; men ung og letsindig, som han var, vidste hans Stedmoder dog endelig at vinde ham for den.

„Velan da“, sagde han, „jeg vil opsøge Padmanaba og bevæge ham til at lære mig Bønnerne.“

Han begav sig ogsaa lige paa Stedet til ham og bestormede ham saa vedholdende med Bønner om at lære ham alt, hvad han behøvede at vide for at kunne trænge ind i den underjordiske Hvælving, at Brachmanen, der var Ynglingen inderlig hengiven, ikke kunde afslaae ham det. Han opskrev derfor hver Bøn paa et Papir, bemærkede nøie Stedet, hvor den skulde udsiges, tilligemed alle øvrige cabalistiske Omstændigheder og flyede Ynglingen det. Denne underrettede strax Faderen og Stedmoderen derom, og de fastsatte en Dag, paa hvilken de alle tre vilde aflægge Skatten et Besøg.

„Efter vor Hjemkomst“, sagde Stedmoderen, „ville vi da ombringe Padmanaba“.

Paa den dertil berammede Dag forlode de Huset uden at sige Brachmanen, hvor de gik hen. De begav sig til det forfaldne Hus, og da de vare naaede derhen, tog Hasfan Papiret med den første Bøn ud af Lommen.

Neppe havde han kastet det i Brønden, før Vandet forsvandt. Nu bragte Hassan sine Forældre paa samme Maade, som Brachmanen havde ført ham, til det Værelse, hvor Rubinerne, Guldet, Sølvkruset og Muldjorden befandt sig. Stedmoderen faldt graadig over Rubinerne. Af disse tog hun saa mange, at hun neppe kunde flytte en Fod. Hendes Ægtefælle belæssede sig med Guld, og Hassan lod sig nøie med at putte to Haandfulde Muldjord til sig.

De forlode dernæst alle tre Kongen af Ægyptens Værelse, og stønnede under de Byrder af Rigdomme, som de slæbte med sig, men vel tilmode skrede de igjennem den første Gaard, da pludselig tre skrækkelige Uhyrer viste sig og styrtede hen imod dem.

Fikaa-Handleren og hans Kone bleve dødelig forskrækkede og vendte sig om imod Hassan. Denne var ikke mindre forknyt, da han ikke var forsynet med nogen Talisman imod Utysserne.

„Forbandelse over Dig, utaknemlige og onde Stedmoder!" raabte han, „Du er Skyld i vor Undergang".

Hassan havde neppe udtalt, før Brachmanens Stemme lod sig høre ovenover dem.

„I ere alle tre uværdige til min Velvillie", talte han, „jeg var bleven myrdet af Eder, hvis ikke den store Wischnu havde advaret mig imod Eders onde Anslag. I skulle faae min retfærdige Hævn at føle".

Brachmanens Stemme forstummede, og de tre Utysser reve den ulykkelige Hassan, hans Fader og den onde Stedmoder istykker.

„Denne Historie viser, o Konge", vedblev Visiren, „at Du ikke skal laane Sultaninden Øre, naar hun trænger ind paa Dig for at faae Prinds Nurgehan dræbt. Thi skulde han være uskyldig, saa vilde Himlen

straffe Dig som medskyldig i Sultaninden's Hensigter, ligesom Padmanaba straffede Hassan og hans Fader."

Denne Historie gjorde et dybt Indtryk paa Kong Sindbad, og han sagde:

„Min Søn skal ikke døe, før der foreligger øinefaldende Beviser paa hans Forbrydelse."

Derpaa drog han for at adsprede sig igjen paa Jagt.

Da han om Aftenen vendte tilbage og begav sig til Sultaninden, bebreidede denne ham:

„Herre, Du har altsaa atter opsat Fuldbyrdelsen af Nurgehans Straf?"

„Kjære Kone", gjenmælede Kongen, „før jeg lader ham henrette, vil jeg dog først have Vished om, at han fortjener Døden."

„Jeg vil overtyde Dig derom, naar Du tillader, at jeg fortæller Dig Historien om Sultan Akschid."

„Jeg er parat til at høre den", svarede Kongen, og Sultaninden begyndte altsaa paa

Fortællingen om Sultan Akschid.

Sultan Akschid af Ægypten havde opnaaet en meget høi Alder og følte, at hans Dage vare talte. Da forsamlede han sine tre Sønner om sig og sagde til dem:

„Mine Børn, snart staae jeg og mine Gjerninger for Guds Domstol. Men førend Dødsenglen lægger mit Hoved paa Puden, befaler jeg Eder at feire min Ligbegængelse. Jeg vil see, hvorledes I ville foranstalte den efter min Hedengang. Tilfredsstiller min Nysgjerrighed."

De tre Prindser udgøde Taarer over denne Tale,

men traf imidlertid alle Forberedelser til at adlyde deres kongelige Fader, og Sørgefesten gik for sig paa den høitideligste Maade.

Dette Skuespil aftvang Sultan Akschid et dybt Suk, han blev syg selvsamme Dag og lod i Forudfølelsen af sin nærforestaaende Opløsning sine tre Sønner kalde til sig.

„O mine Børn", sagde han til dem, „i mit Kammer, i Hjørnet tilvenstre for Døren har jeg skjult en lille Kasse, der indeholder nogle af Verdens skjønneste Ædelstene. Jeg befaler Eder at dele disse ligelig imellem Eder efter min Død, og naar I have besørget mig passende begravet."

Sultan Akschid døde. Den yngste af hans Sønner kunde nu ikke give Tid med at see bemeldte Kasse med Ædelstenene. Han sneg sig derfor alene ind i Faderens Værelse, fandt den og blev saa blændet af Stenenes Skjønhed, at han hemmelig besluttede at beholde dem for sig selv.

Efterat Sultanens Ligbegængelse var forbi, drev den samme Nysgjerrighed ligeledes de to andre Brødre ind i Faderens Kammer, hvor de endnu gik og søgte forgjæves, da den tredie Broder kom til og sagde:

„Naa, kjære Brødre, ere Stenene smukke?"

„Du ved det vist bedre end vi", gav øieblikkelig den ældste af dem til Svar, „jeg skulde tage meget feil, hvis Du ikke havde snappet dem bort".

„Ei, vil man blot høre", svarede den yngste Prinds, „og sligt tør I paadutte mig. I have taget dem bort, og nu ville I give mig Skylden".

„Jeg vil sige Eder noget", tog den mellemste Prinds tilorde, „en af os tre maa i ethvert Tilfælde have ranet dem, thi intet andet Menneske har Adgang til dette Værelse. Hvis I derfor dele min Mening,

saa ville vi lade Kadien (Dommeren) kalde, der gjælder for det skarpsindigste og snildeste Hoved i hele Kairo. Lad ham tage os i Forhør, han vil maaskee opdage Tyven".

De to andre Prindser indvilligede deri, og de lode Kadien hente. Esterat denne havde faaet at vide, hvorom Sagen dreiede sig, talte han:

„O Prindser, før jeg afgiver en Kjendelse om, hvem af Eder, der har taget Stenene, anmoder jeg Eder om at høre opmærksomt efter den Historie, som jeg vil fortælle Eder."

Der var engang en Yngling, der lidenskabelig elskede en ung Pige, af hvem han blev gjenelsket. Begge ønskede at forene sig i et lykkeligt Ægteskab, men Pigens Forældre havde en anden Bestemmelse med hende. De trolovede hende nemlig med en anden Mand, og alt var forberedt til at overgive hende til ham, da Pigen engang mødte sin elskede.

„Ak, Du ved ikke, hvad der er iværk!" sagde hun under Taarer til ham, „min Familie vil gifte mig med en Mand, som jeg aldrig har seet. Jeg maa give Afkald paa det søde Haab at blive din; hvilken haard Skjæbne!"

Da begyndte de begge at beklage deres Ulykke; men medens Yngligen kun tænkte paa at give sin Sorg Luft, var hans elskede saa god at tænke paa at trøste ham i hans Sorg.

„Hold Maade med din heftige Smerte", sagde hun, „jeg lover at besøge Dig min Brudenat, forinden jeg lægger mig hos min Mand."

Dette Tilsagn beroligede noget Elskeren, der nu med Utaalmodighed imødesaae denne Nat. Pigens Forældre gjorde imidlertid Anstalter til Brylluppet og giftede hende med den Mand, som de havde bestemt hende.

Natten brød frem; de nygifte havde allerede trukket sig tilbage til Brudegemakket, da Manden blev vaer, at hans Kone græd bitterlig. Han erkyndigede sig derfor:

„Kjære Kone, hvad feiler Dig? hvad er Aarsagen til dine Taarer?"

Han trængte dernæst saaledes ind paa hende, at hun aabenbarede ham, at hun rigtignok havde en Elsker, men at Aarsagen til hendes Kummer og Taarer ikke saa meget laa i hendes Kjærlighed til ham som i den Umulighed, det var for hende at indfrie det Løfte, hun havde givet ham.

Den gydmodige Ægtemand, der var godt oplagt, beundrede sin Kones Enfold og sagde:

„Jeg er Dig saa taknemlig for din Frimodighed, at jeg ikke kan gjøre Dig Bebreidelser i Anledning af Dit uoverlagte Løfte, men endog tillader Dig at opfylde det, dog paa den Betingelse, at Du er her igjen før Dagbrud og lover mig aldrig igjen at give nogen et saadant Tilsagn. Da Du er en Kone, der sætter din Ære i at holde et givet Løfte, vil ogsaa jeg kunne være rolig."

Konen begav sig nu paa Veien, iført sine Brudeklæder, der vare smykkede med mange Ædelstene og Perler.

Hun havde neppe tilbagelagt tyve Skridt, før hun mødte en Røver. Han standsede hende straxt og vilde til at udplyndre hende; men da han saae hende i Ansigtet, forekom hun ham saa smuk, at han blev ganske slaaet deraf, holdt inde med sit Forehavende og sagde:

„Hvad seer jeg? Hvad er det for et Skjæbnens Lune, der fører en saa yndig og rigklædt Kvinde alene paa Gaden ved denne Tid?"

Hun fortalte nu uforbulgt Røveren, der forbauset hørte til, alt.

„Hvorledes, smukke Kone", sagde han, „Eders Mand var saa eftergivende at afstræde den sødeste af alle sine Nætter til en anden for at aftørre Eders Taarer?"

Hun bejaede dette Spørgsmaal, og Røveren vedblev:

„Det er i Sandhed storartet! jeg synes godt derom, og da jeg ogsaa gjerne vil gjøre noget usædvanligt, vil jeg hverken antaste Eders Ære eller Eders Smykker. I kan fortsætte Eders Gang, jeg vil være en ligesaa overordentlig Røver som Eders Mand overordentlig Ægtefælle. Besøg altsaa Eders lykkelige Elsker; til større Sikkerhed vil jeg ledsage Eder, thi det kunde ellers nok træffe sig, at De faldt en mindre overordentlig Røver, end jeg er, ihænde."

Med disse Ord tog han hende ved Haanden og ledsagede hende til hendes Elskers Huus, hvor han tog Afsked med hende og gik, medens Konen bankede paa Døren. Den blev aabnet, hun traadte ind, løb op ad Trappen og viste sig for den over Synet af hende høist forbausede Elsker.

„Dyrebare Ven!" begyndte hun, „jeg kommer for at indfrie det Løfte, jeg har aflagt til Dig. Idag er jeg bleven gift".

„Men hvorledes er det lykket Dig at unddrage Dig en Brudgoms utaalmodige Attraa?" udraabte Yngslingen, „efter min Beregning maatte Du nu befinde Dig i hans Favntag."

Den skjønne fortalte derpaa aabenhjertig, hvad der var bleven forhandlet imellem hendes Mand og hende, og hendes Elsker undrede sig ligesaa meget derover som Røveren. Hun fortalte nu ogsaa sit Eventyr med Røveren, og hendes Elskers Forbauselse fordobledes.

„Kan jeg troe mine egne Øren? begyndte han, „en Ægtemand er godmodig nok til at give sit Sam-

tykke til et sligt Skridt og en Røver høimodig nok til ikke at benytte den bedste Leilighed, der nogensinde vil frembyde sig for ham? Et saadant Eventyr er ialfald nyt og fortjener at blive nedskrevet; Fremtiden vil beundre det. Og for at forhøie Efterverdenens Beundring vil jeg ikke staae tilbage for Ægtemanden og Røveren i Høimodighed, men følge deres Exempel. Derfor giver jeg Dig dit Ord tilbage, min elskede, og beder kun om Tilladelse til at maatte ledsage Dig til dit Hjem."

Dermed rakte han hende Haanden og førte hende til Døren af hendes Huus. Her skiltes de fra hinanden; Konen gik ind, og han begav sig til sit Hjem.

„Sig mig nu engang, dyrebare Prindser", vedblev Kadien, „hvo af disse tre Mænd, Ægtemanden, Røveren eller Elskeren, var den høimodigste?"

Derpaa svarede den ældste Prinds, at han mest undrede sig over Ægtemanden; den anden paastod derimod, at Elskeren fortjente den største Beundring.

„Og I, min Prinds?" spurgte Kadien den yngste af Brødrene, der taug stille, „af hvilken Mening er I?"

„Det forekommer mig, at Røveren var den ædelmodigste", svarede den tredie Prinds, „det er mig ubegribeligt, hvorledes han kunde modstaae Konens Yndigheder; endnu mindre fatter jeg, at han kunde lade være med at plyndre hende; de Ædelstene, hvormed hun var smykket, maatte friste hans Havesyge mægtigt, og det er mærkværdigt, at han formaaede at tilkæmpe sig en saa stor Seir over sig selv".

„Prinds", tog Kadien nu tilorde og betragtede ham med et gjennemtrængende Blik, „I beundrer den Modstandskraft, som Røveren har udvist, for meget, til at ikke den Mistanke skulde opstaae hos mig, at I har taget Eders Faders Ædelstene. I har selv forraadt Eder".

Prindsen rødmede og bekjendte Sandheden.

Sultaninde Chansade havde ikke fortalt Historien omsonst. De slemme Slutninger, som hun vidste at drage deraf, gjorde Kong Sindbad ubestemt, og hun omstemmede ham slutteligen ved følgende Ord:

„Herre, din sidste Time er nærmere forhaanden, end Du troer. Hvem kan vide, om ikke din slette Søn, hvis Liv forlænges ved dine Visirers farlige Veltalenhed, ikke allerede imorgen støder Dig Dolken i Hjertet. Ak, og hvad skulde der blive af mig, naar Du ikke længere var til?"

Ved disse Ord begyndte hun at græde, og hendes Forstillelse gjorde et saa mægtigt Indtryk paa Sindbad, at han bevæget udbrød:

„O smukke Sultaninde, tør dine Taarer! jeg vil ikke give min Søn nogen yderligere Frist; allerede det er Forbrydelse nok, at dine Taarer rinde for hans Skyld."

Den følgende Morgen stod Kong Sindbad virkelig op med den Beslutning at gjøre Sultaninden tilmaade. Han indtog sin Plads paa Thronen og befalede Skarpretteren at bringe Prindsen hid. Den sjette Visir undlod rigtignok ikke at træde frem og bede for Nurgehans Liv, men Kongen bød ham tie og sagde vredt:

„Det er spildt Ulejlighed, Visir, at tale mere til Fordel for min Søn, hans Død er besluttet"

Da traf Visiren et sammenbøiet Papir op af Lommen og rakte Kongen det med de Ord:

„Tør jeg anmode Eders Majestæt om idetmindste at have den Godhed at lade Eder denne Skrivelse forelæse og lægge Mærke til dens Indhold. Senere kan I jo alligevel gjøre, som I lyster."

Kong Sindbad greb selv Papiret, foldede det ud og læste:

„O vise og altid lykkelige Konge! Jeg har udelukkende beskjæftiget mig med Stjernetyderi. Ved at stille Prindsens Horoscop har jeg udregnet, at han i i fyrgetyve Dage vilde befinde sig i en overordentlig stor Fare. Betænk Dig vel og tag ham ikke afdage, før dette Tidsrum er ovre."

Alle Visirerne forenede nu deres Bønner med dette Raad og sagde:

„O Konge, vent for Guds Skyld, til de fyrgetyve Dage ere forløbne. Naar alt kommer til alt, vil Du selv glæde Dig over at have havt Taalmodighed saalænge."

„Saaledes forholder det sig", føiede den sjette Visir til, „og hvis Eders Majestæt tillader mig det, vil jeg fortælle en Historie, der har megen Lighed med Prinds Nurgehans. I vil vist komme til at indrømme, at Taalmodighed i alle Tilfælde gaaer af med Seiren."

Kongen befalede Visiren at foredrage Historien, hvilket han skilte sig fra paa følgende Maade:

Fortællingen om Prindsen af Karisme og Prindsessen af Georgien.

Der levede engang en Konge af Karisme, der var barnløs; han bragte stadig Himlen store Offre og Løfter for at erholde Børn. Den ophøiede Gud tog imod hans Offre og skjænkede ham en Søn, der var skjønnere at see til end Dagen. Hans Fødsel blev feiret ved glimrende Fester. Han undlod ikke at forsamle Stjernetyderne i sit Rige og befalede dem at stille Prindsens Horoscop. Deres Udsagn faldt imidlertid slet ikke glædeligt ud for Kongen, thi de forkyndte ham, at hans

Søn indtil sit tredivte Aar vilde blive truet af utallige Ulykker, hvis Beskaffenhed kun Gud kjendte.

Denne Forudsigelse formindskede betydelig Kongens Glæde og forurolige ham meget. Han lod sin Søn opdrage under sin umiddelbare Opsigt, og ret som om han vilde kjæmpe imod Stjernernes Indflydelse, bleve alle optænkelige Forsigtighedsregler trufne for at beskytte hans Søn imod Ulykke.

En Række af Aar løb det heldigt af, og Prindsen var bleven femten Aar gammel, uden at noget Uheld havde givet hans Horoscop Bekræftelse. Men eftersom det ikke nytter at kjæmpe imod Skjæbnen, saa begav det sig, at Prindsen, der paa en Ridetour var kommen hen til Havets Strand, fik Lyst til at foretage en Seilads. Han lod et Fartøi skaffe tilveie og steg i det tilligemed fyrgetyve Personer af sit Følge. Men neppe vare de komne ud i rum Sø, førend de bleve angrebne af en europæisk Sørøver. De satte sig rigtignok til Modværge, men den dem overlegne Sørøver bemægtigede sig Fartøiet og seilede med dem alle til Samsarernes Ø, hvor han solgte dem.

Samsarerne vare modbydelige Menneskeædere med Hundehoveder paa menneskelige Kroppe. De indespærrede Prindsen af Karisme og hans Folk i et Hus og fodrede dem flere Uger itræk med Rosiner og Mandler. Daglig blev der bragt en ind i den samsariske Konges Kjøkken, hugget istykker og tillavet i forskjellige Slags Ragouter, der smagte hans Majestæt ganske ypperligt.

Da de fyrgetyve Folk i Prindsen af Karismes Følge vare fortærede, ventede denne, hvem man havde gjemt tilsidst som Himmerigesmundfuld, at Raden nu vilde komme til ham. Medens han havde denne grusomme Skjæbne for Øie, sagde han til sig selv: Jeg ved, at jeg ikke kan undgaae Døden, men hvorfor skal jeg lade

mig slagte saadan uden videre? er det ikke bedre at sælge sit Liv dyrt? jeg vil forsvare mig, det skal blive baade vist og sandt.

Til dette Resultat var Prindsen kommen, da Samsarerne traadte ind. Uden Modstand lod han sig af dem føre til det kongelige Kjøkken. Men da han var naaet derhen, saae han den store Kniv, med hvilken de vilde stikke ham ihjel, ligge paa et Bord. Han fattede en rask Beslutning, sønderrev de Baand, hvormed hans Hænder vare sammenknyttede, greb i en Fart Kniven og styrtede sig dermed over Samsarerne, der havde ført ham hid. Han dræbte den ene efter den anden, stillede sig dernæst ved Kjøkkendøren og hvem, der kom ham for nær, segnede ved hans velrettede Stød.

Inden kort Tid opstod der et mægtigt Røre i hele Paladset, der gjenlød af Hujen og Skrigen. Med Forbauselse erfoer Kongen, at et eneste Menneske kunde yde en saadan Modstand, og han begav sig selv til det paagjældende Sted.

„O Yngling," sagde han, „jeg beundrer dit Mod og skjænker dig Livet. Opgiv Kampen imod mine Undersaatter, for hvis Overmagt Du dog tilsidst maatte bukke under. Sig mig, hvem har bragt Dig til Verden?"

Efterat Prindsen havde navngivet sig som Kongen af Karismes Søn, vedblev Samsarernes Konge:

„Den Tapperhed, som Du nys har givet Prøver paa, er et tilstrækkeligt Bevis for din ædle Herkomst. Vær ubekymret, mit Hof skal fra nu af kun være et glædeligt Sted for Dig. Du skal blive den lykkeligste dødelige, thi jeg agter at gjøre Dig til min Svigerson. Det er min Villie, at Du strax tager min Datter, Prindsessen, tilægte. Hun er en allerkjæreste Pige, og

alle Prindser ved mit Hof ere dødelig forelskede i hende. Men jeg finder, at Du er hende værdigere."

Kun lidet opbygget af dette Tilbud, svarede Prindsen:

„Eders Majestæt viser mig altfor stor Ære. Efter min Anskuelse passer en samsarisk Prinds bedre til Prindsessen end jeg."

„Nei, nei," gjenmælede Kongen med Heftighed, „jeg forlanger, at Du ægter hende; det er mit Ønske. Modsæt Dig ikke længere min Villie, Du kunde let komme til at fortryde det."

Prindsen af Karisme beregnede, at hvis han afslog Prindsessens Haand, vilde den derover opbragte Konge ufeilbarlig lade ham ombringe, og han indvilligede derfor tilsidst i Ægteskabet. Han formælede sig altsaa med Prindsessen, der havde det smukkeste Hundehoved paa hele Øen. Alligevel formaaede han ikke at vænne sig dertil og følte en fuldstændig Modbydelighed for hende. Jo kjælnere hun var imod ham, desto afskyeligere forekom hun ham, og denne Uvillie havde nær kunnet have fordærvelige Følger for Prindsen. Men Dødsenglen forhindrede dette ved at træde hen til Prindsessens Leie; hun døde faa Dage efter Bryllupet.

Prindsen var inderlig glad over at være bleven en saa modbydelig Gemalinde kvit indtil han erfarede, at der bestod den Skik paa denne Ø ligesom paa Serendeb (Øen Ceylon) levende at begrave den overlevende Mand tilligemed den afdøde Kone og ligesaa Enken med den afdøde Mand. Ikke engang Kongerne vare undtagne fra denne gyselige Lov, blev der ham sagt, og for Samsarerne var det saaledes blevet til til en Vane, at de med Sindsro saae deres Begravelsesdag bryde frem.

Denne Efterretning satte Prindsen i den smerteligste Stemning, men han maatte bekvemme sig til at give efter for Nødvendigheden. Tilligemed hans Kone bar man ham paa en aaben Baare til det Sted, hvor begge skulde stedes til Jorden. Et Brød og et Krus Vand fik han med sig. Det var en dyb og rummelig Grav, der var gravet paa Marken just til det Brug. Først blev Prindsessen hidsat ned med Toug, hvorpaa hele Ligfølget udskilte sig i to Dele til Sang og Dands. Til den ene Side gik Ungkarlene med deres Elskerinder, til den anden de nygifte Par. Hine toge hinanden i Haanden og dandsede rundt om en Ungersvend, der stod midt i Kredsen og sang persiske Vers.

De nygifte dandsede parvis, hver Mand med sin Kone, og hver Kone sang efter Tour følgende Vers:

„Naar vi ikke ville frygte, elskede Ægtefælle, Du min og jeg din Død, saa lad os bestandig elske hinanden, elske hinanden saa inderligt, at ingen af os kan bestemme sig til at overleve den anden."

Efter disse Dandse og Sange, i hvilke Prindsen af Karisme just ikke fandt nogen synderlig Glæde, sænkede man ham ned i Graven til hans Kone og lagde en tung Sten ovenpaa Graven. Da han befandt sig i denne gyselige Afgrund, gav han sig til at græde bitterligt. Derpaa begyndte han at føle sig for langs med en Mur, der stod dernede. Han havde neppe famlet sig hundrede Skridt frem paa denne Maade, før han med et saae et Lysskjær glimte foran sig. Øieblikkelig paaskyndte han sine Skridt og kom til den Erkjendelse, at det hidrørte fra et Fruentimmer, der bar en brændende Kjerte. Han kom hende stadig nærmere, men Fruentimmeret, der hørte Lyden af hans Trin, blæste sit Lys ud.

Da Prindsen af Karisme atter befandt sig i Mørke sagde han:

„O Himmel, skulde jeg have taget feil? Har jeg virkelig ikke seet noget Lys?"

Efter disse Ord hørte han en Stemme, der sagde til ham:

„Trøst Dig, Prinds; fordi Du er Kongen af Karismes Søn, skal Du ikke finde dit Endeligt her; jeg vil frelse Dig, naar Du iforveien lover at ville gifte Dig med mig."

„Herskerinde," gjennælede Prrindsen, „det er visselig en haard Skjæbne at blive levende begravet, naar man er femten Aar; men jeg vilde dog hellere finde mig i den end give Dig hint Løfte, saafremt Du ligner min afdøde Kone."

„Herre, jeg er ingen Samsarinde," tog Fruentimmeret tilorde, „tilmed er jeg ikke mere end fjorten Aar gammel, og jeg troer ikke, at mit Ansigt vil afskrække Dig."

Idet hun talte saaledes, antændte hun igjen sin Kjerte og lod Prindsens Øine skue et Aasyn, over hvis Skjønhed han studsede. Henrykt udraabte han:

„Hvor fortryllende! intet kan sammenlignes med det, som jeg har for Øie. Sig mig, smukke Pige, jeg beder Dig, hvem Du er; Du maa være en Fee, da Du har sagt, at Du kunde redde mig af denne Afgrund."

Det unge Fruentimmer svarede:

„Nei, Herre, jeg er ingen Fee, men en Datter af Kongen af Georgien og bliver kaldt Dilaram (det betyder: Hjertensfryd). Mit Levnetsløb vil jeg berette Dig en anden Gang og nu kun meddele Dig, at en Storm har kastet mig ilands paa denne usalige Ø, hvor jeg for at redde mit Liv maatte ægte en fornem Samsar.

Efter et langt Sygeleie er han igaar død, og ifølge den herskende Skik er jeg bleven begravet og har faaet et Brød og et Krus Vand med mig. Jeg havde dog iforveien skjult et Fyrtøi med Lunte og Lys i mine Klæder. Saasnart som jeg nu var bleven hidsat herned, og Aabningen foroven igjen var lukket til, stod jeg op af min Ligkiste og tændte Lys. Jeg følte ingenlunde den store Forfærdelse, som dette græsselige Sted iøvrigt egner sig til at indgyde. Himlen, der vilde opholde mig, fyldte mig med en Tillid, som mit Hjerte hengav sig til uden at vide hvorfor. Jeg gik ned ad en meget snever Gang, der viste sig, saavel for at fjerne mig fra de tusend forskjellige, skrækkelige Gjenstande, der stødte mit Syn, som ogsaa for at see, om der ikke lod sig finde en Udvei. Neppe havde jeg tilbagelagt hundrede Skridt, førend noget hvidt faldt mig iøine. Det var hin store Marmorsten, der ligger der for os. Jeg gik hen til den og blev med den høieste Overraskelse en Indskrift vaer, i hvilken mit Navn forekom. Kom nærmere, Prinds, og læs denne Indskrift; den vil ikke overraske Dig mindre end mig."

Hun rakte med disse Ord Prindsen sit Lys; han traadte hen til Stenen og læste:

„Naar Prindsen af Karisme og Prindsessen af Georgien komme hertil, maae de løfte denne Sten iveiret og gaae ned ad den Trappe, der befinder sig under den."

„Men hvorledes skulle vi kunne løfte denne vældige Sten?" mente Prindsen, „dertil vilde der udfordres mere end hundrede Mennesker."

„Vi ville i ethvert Tilfælde forsøge det, Prinds," tog Prindsessen tilorde, „en eller anden Vismand har en Finger med i Spillet ved vore Anliggender, og jeg har en Forudfølelse at vi nok slippe ud af denne."

Prindsen gav Dilaram Kjerten tilbage og lavede sig til at løfte Stenen. Der gjordes ingen stor Kraftanstrængelse nødvendig, thi han havde ikke saasnart berørt den, før den gav efter af sig selv og gjorde Plads for en Trappe, der kom tilsyne under den. Ad denne gik de strax ned og kom til et underjordisk Rum, hvorigjennem en lang Gang snoede sig til en ved Foden af et Bjerg udhugget Grotte, der laa ved Bredden af en Flod.

Saasnart som de befandt sig i det frie, forrettede de som gode Muhamedanere deres Bøn, og efterat de havde aflagt Gud deres skyldige Tak, bleve de ved Bredden et lille Fartøi vaer, hvilket de tidligere ikke havde bemærket. De tvivlede ikke om, at de deri maatte erkjende et nyt Bevis for Guds Godhed imod dem. At være komne frem for Dagens Lys fordoblede deres Glæde, og ihvorvel der hverken befandt sig Aarer eller Ror i Fartøiet, gik de dog tillidsfuldt ombord, og Prindsen sagde:

„Dette Fartøi bliver vist styret af en Skytsengel, der vil bringe os til bebyede Steder. Vi ville overlade os til Flodens Strøm og intet frygte."

Det gjorde de da. Men jo længere de seilede, desto raskere blev Strømningen af Vandet; dets Leie snevrede sig efterhanden ind, indtil de bleve klemte imellem to Bjerge, hvis Toppe foroven forenede sig til en uhyre Hvælving, i hvilken det var saa mørkt, at man hverken kunde see Himmel eller Jord. Tilsidst kom Fartøiet dog atter ud i det frie og blev af Strømmen drevet paaland. Øieblikkelig stege de ud af Fartøiet, fattede igjen Mod og saae sig om til alle Sider, om der ikke var et Hus at opdage, hvor de kunde bede om nogle Forfriskninger. De fik ogsaa paa Skraaningen af et Bjerg Øie paa et stort Taarn, der lignede det saakaldte

Kubbay Khiramant (hvor Tyrkerne troe, at Adam ligger begravet.) Derhen styrede de da deres Skridt og bemærkede, idet de kom nærmere, at det udgjorde Midten af et herligt Palads, paa hvis Port der befandt sig hieroglyphisk-cabalistiske Figurer og følgende Indskrift:

„O Du, der attraaer at trænge ind i dette prægtige Palads, vid, at det ikke lykkes Dig, før Du foran dets Dør har offret et otteføddet Dyr."

„Saa bliver jeg skuffet i mine Forventninger," tog Dilaram tilorde; „jeg havde haabet at faae den Fornøielse at betragte det indre af dette Palads."

„Prindsesse," gjenmælede hendes Ledsager, „jeg havde det samme Ønske. Tilfredsstillelsen deraf er imidlertid en Umulighed, og det vil være til ingen Nytte at prøve paa at aabne Døren. Figurerne derpaa ere en Talisman, der forhindrer det."

„Nu, saa ville vi udhvile os en Smule paa Grønsværet her og overlægge, hvad der videre er at foretage," sagde Dilaram.

„Prindsesse", svarede derpaa Prindsen af Karisme, „fortæl mig hellere din Historie, jeg er overordentlig spændt paa at lære den at kjende."

„Herre, det kan jeg gjøre med faa Ord," svarede Prindsessen.

„Min Fader, Kongen af Georgien, lod mig opdrage i sit Palads med al mulig Omhyggelighed. Da kom en Nabofyrstes Storvisir engang reisende og anholdt i sin Herres Navn om min Haand. Dette Ægteskab forekom min Fader fordelagtigt, og han gav uden Vanskeligheder sin Indvilligelse.

Jeg afreiste altsaa med Visiren. Vi indskibede os paa et lidet Fartøi for at komme over en Havbugt, der laa paa vor Vei. Under Overfarten reiste der sig en saa skrækkelig Storm, at vore Søfolk bleve raadvilde og

gave Skibet til Pris for Bølgerne, der kastede os op paa Samsarernes Ø. Paa Rygtet om vor Ankomst ilede disse Utysker til Kysten og bemægtigede sig hele Mandskabet. Hvad der nu paafulgte, formaaer jeg ikke uden Gysen at beskrive. De aad nemlig Visiren og hele vort Følge op. Vvad mig angaaer, saa behagede jeg en gammel Samsar, der lovede mig, at jeg skulde undslippe hin ellers uundgaaelige Skjæbne, hvis jeg vilde blive hans Kone. Nu tilstaaer jeg ligefrem, at jeg var saa bange for at blive ædt op, at jeg foretrak at blive hans Kone, ihvorvel jeg blev overfalden af Gru, hvergang jeg betragtede hans Hundehoved. To Dage efter vort Giftermaal blev han syg. Han har lidt længe, indtil endelig Døden . . . .

Her afbrød Prindsen af Karisme pludselig Prindsessen med det Udraab:

„Tag Dig iagt, der kryber en Tarantel paa din Kjole."

Følgende denne Advarsel, sprang Dilaram strax op, da hun kjendte disse Dyrs Farlighed, udstødte et gjennemtrængende Skrig og rystede sin Kjole. Tarantelen faldt derved paa Jorden, og Prindsen søndertraadte den med Foden. Neppe var dette skeet, saa hørte begge en stærk Larm i Paladset, og de saae sammes Porte pludselig aabne sig af sig selv. Studsende over denne mærkværdige Hændelse, betragtede de hinanden med den største Overraskelse. Endelig faldt det dem ind, at Tarantelen havde otte Fødder og var det Dyr, hvis Offring blev forlangt i Indskriften paa Paladsets Port. Henrykte over dette Eventyr, gik de strax hen til det aabne Slot og traadte først ind i en stor Have, der forekom dem at indeholde alle optænkelige Træsorter i Verden.

Efterat de havde helliget Haven den fortjente Opmærksomhed, vendte de sig til Taarnet, der havde til-

draget sig deres Beundring, da de gik iland fra Fartøiet. Det bestod helt af Bjergkrystal. De gik igjennem det og flere Gemakker, der prunkede med Guld, Diamanter og Rubiner, uden at møde nogen. Endelig kom de til en Dør af Sølv, aabnede den og betraadte et kostbart Gemak, hvor der sad en Olding med en Smaragdkrone paa Hovedet paa en Sopha. Hans hvide Skjæg hang ned paa Jorden, men bestod kun af sex enkeltstaaende, lange Haar. Istedetfor Knebelsbart havde han paa hver sin Side tre Haar, der under Hagen forenede sig med Skjægget. Neglene paa hans Fingre vare mindst en Alen lange.

Denne ærværdige gamle fæstede sit Blik paa Prindsen og Prindsessen og sagde:

„Hvem ere I, unge Mennesker?"

Prindsen svarede:

„Herre, jeg er Kongen af Karismes Søn, og denne skjønne Prindsesses Fader er Kongen af Georgien. Vore Eventyr ville vi fortælle Eder, hvis I har Lyst til at høre dem. Jeg er overbeviist om, at I vil beklage os, og smigrer mig med, at I vil være saa ædelmodig at anvise os et Tilflugtssted."

„Ja vel, Prinds," gjenmælede Oldingen, „det skulle I faae, værer mig begge velkomne. Da I ere Kongeborn og have været saa heldige at naae hid til dette Palads, saa afhænger det kun af Eder, om I ville dele mine Nydelser. Bliver hos mig; her ville I kunne glæde Eder ved en uafbrudt Lykkalighed. Døden selv, der lader alle øvrige Mennesker føle sin Magt, vil skaane Eder. Jeg var i fordums Tid Konge i China. Af mine Negles Længde kunne I skjønne min Alder. En Revolution i mit Rige nødsagede mig til at forlade det; jeg kom til denne Ørken og lod her opføre et Palads af flere Aander, over hvilke jeg som Cabalist har Magt og Myndighed. Nu har jeg allerede været her

i tusend Aar og har foresat mig at leve her til evige Tider; thi jeg er i Besiddelse af de vises Sten og derfor udødelig. Jeg vil meddele Eder den vidunderlige Hemmelighed ved samme, naar I have tilbragt adskillige Aartier hos mig."

„Mine Ord forundre Eder", vedblev Oldingen, „og indeholde dog kun den rene Sandhed. Et Menneske, der forstaaer at frembringe de vises Sten, kan ikke døe nogen naturlig Død. Han kan blive myrdet, det vil jeg ikke fragaae; hans Hemmelighed beskytter ham ikke mod en voldsom Død. For dog at undgaae sligt, behøver han kun at vælge et underjordisk Opholdssted eller at lade sig opføre et Palads ligesom mit i en Orken. Her er jeg sikker. Misundelse og Forvovenhed kunne intet udrette imod mig. Den Talisman, som I have seet paa Porten, er sammensat paa en saadan Maade, at Røvere og onde Mennesker ikke kunne trænge ind, om de ogsaa offrede tusend otteføddede Dyr. Kun naar det skeer af et godt Menneske, lukker Porten sig op."

Efterat den gamle Konge af China havde talt saaledes, tilbød han Prindsen og Prindsessen sit Venskab, og de besluttede begge at blive hos ham i Paladset. Han forespurgte sig, om de trængte til nogen Slags Vederkvægelse, og da de bejaede dette, pegede han med Fingeren paa to Springvand, der udgøde sig i to store Guldbækkener. Det ene sprang med kostelig Vin, det andet med herlig Mælk, der sammenblandet blev til den smagfuldeste Jogurd (sur Mælk, der i Orienten bliver tilberedt paa en egen Maade og har været yndet der fra ældgammel Tid). Dernæst kaldte den gamle Konge paa tre Aander og befalede dem at dække Bord. De dækkede da til tre Personer og satte tre Guldskaaler med Tykmælk frem.

Ved Slutningen af Maaltidet bad den gode gamle Konge sine Gjæster om at fortælle deres Historie, og de tilfredsstillede dette Ønske. Da de vare komne til Ende med Skildringen af deres Eventyr, tog han igjen Ordet og sagde:

„Bryder Eder ikke mere om de overstandne Gjenvordigheder; I ere begge unge og elskværdige, og naar I love hinanden gjensidig Troskab, kunne I berede Eder den behageligste Tilværelse her."

Prindsen og Prindsessen, der allerede havde tilsvoret hinanden evig Kjærlighed, fornyede nu deres Ed og formælede sig i Nærværelse af hans chinesiske Majestæt, hvem de toge til Vidne paa deres Forbindelse. Det kjælne Par havde gjerne helliget deres Elskov hele Dagen, men af Hensyn til den gamle Konge tilbragte de en Del af den med at underholde sig med ham, eller snarere med at høre paa alskens Historier fra hans Tid, hvilke han ikke kunde blive kjed af at fortælle.

Prindsessen kom snart i velsignede Omstændigheder og bragte to smaa Prindser til Verden med Ansigter som Fuldmaanen. Hun ammede dem selv, og da de vare blevne store nok til at modtage Underviisning, lærte en Aand dem en mærkværdig Mængde Ting. Imidlertid havde de fyldt det sjette Aar, da deres Moder, Prindsessen, en Dag sagde til sin Mand:

„Min dyrebare Ven, jeg maa tilstaae Dig, at jeg ikke mere finder nogen Fornøielse i at opholde mig i dette Palads. Forgjæves frembyder det en Mangfoldighed af snurrige Ting for mit Øie, den Tvang, at skulle blive her for bestandig, berøver dem enhver Tillokkelse for mig. Tillige længes jeg efter at gjensee min Fader, ifald Smerten over at miste mig ikke allerede har kostet ham Livet."

„Min kjære Sultaninde," gav Prindsen til Svar,

„Himlen skal være mit Vidne til, at jeg ogsaa føler en overordentlig Trang til at see min kongelige Fader. Men paa hvilken Maade skulle vi komme til Georgien?"

„Herre", bemærkede Prindsesse Dilaram, „vort Fartøi ligger endnu ved Bredden af Floden, paa det samme Sted, hvor det blev drevet paaland af Skjæbnen. Lader os endnu engang betroe os til det."

„Dit Ønske er en Befaling for mig, kjære Kone," svarede Prindsen. „Vi ville forlade dette Palads, da Du kjeder Dig deri og indskibe os med vore Sønner. Men hvilken Kummer vil ikke vor Afreise foraarsage den gamle Konge?"

„Vi ville tale med ham," sagde Prindsessen, „forestille os og for at skaane ham ville vi saae ham til at troe, at det ingenlunde er vor Hensigt at stille os fra ham for bestandig."

Efter at have truffet denne Aftale begave de sig til den gamle Konge og forestillede ham, at de følte en saa mægtig Trang til at gjensee deres Forældre, at de ikke formaaede at modstaae den. Ved denne Forklaring brast den gamle Konge i Graad.

„O mine Børn!" raabte han, „jeg skal altsaa miste Eder, ak, jeg vil ikke faae Eder at see mere."

„Herre," tog Prindsen tilorde, „tillad os at følge Blodets Drift. Naar vi have fyldestgjort dets Fordringer, vende vi tilbage."

Men Kongen vidste kun altfor godt, at de ikke havde Lyst til at holde dette Løfte. Smerten over det forestaaende Tab af Personer, som han elskede med den største Ømhed, gjorde ham Livet utaaleligt. Han paakaldte Dødsengelen, den han i saa mange Aarhundreder havde holdt fjern fra sig ved kunstige Hemmeligheder, opgav den vanlige Omsorg for at opholde sine Dage og lagde sig til at døe.

Neppe havde den gamle Konge af China udaandet, saa førte Aanderne ham bort, Paladset forsvandt, og Prindsen og Prindsessen stode pludselig med deres Børn paa fri Mark. De kunde ikke bare sig for at fælde Taarer ved Tanken om, at de vare Skyld i Kongens Død; deres Smerte maatte imidlertid vige for det glade Haab, som de nærede om at see deres Forældre, og de tænkte kun paa at komme afsted. De samlede nogle Frugter og bare dem ned i Fartøiet, hvori de alle fire stege ind og overlode sig til Strømningen i Floden, der en Fjerdingvei længere nede udgod sig i Havet. Foran Mundingen af Floden krydsede en Sørøver, der fik Die paa Fartøiet, anholdt det og tilraabte Prindsen at overgive sig, saafremt han agtede at beholde Livet.

Prindsen var vaabenløs, og hvad havde han ogsaa kunnet udrette mod en Mængde bevæbnede Mænd? Istedetfor at gjøre en frugtesløs Modstand overgav han sig derfor til Sørøveren, idet han høitidelig besvor ham at skaane sin Kones Ære og sine Sønners Liv.

Efterat Sørøveren havde taget sine Fanger ombord, seilede han til en Ø, paa hvilken han satte Prindsen af Karisme iland. Derpaa stak han igjen i Søen med Prindsessen og hendes to Sønner. Det er umuligt at skildre Ægtefællernes Bedrøvelse over at see sig saaledes adskilte. De opfyldte Luften med deres Veraab; det var i Sandhed hjerteskjærende. Efter en liden Stund saae Prindsen en Hob Folk, der vare løierlige at skue, komme henimod sig. De havde rigtignok menneskelige Kroppe, men ingen Hoveder; derimod vare de forsynede med et Die paa hver Skulder og en Tryne paa Brystet. Disse Utyske bemægtigede sig hans Person og førte ham til deres Konge. Denne spurgte ham om hans Navn og Herkomst.

Prindsen fortalte ufordulgt sin Herkomst og sine

Eventyr paa det udførligste. Kongen undrede sig forbe-les derover og sagde:

Prinds, jeg indseer at Himlen holder sin Haand over Eder. Jeg tilbyder Dig et Fristed ved vort Hof og smigrer mig med, at Du vil være mig til Nytte i den Krig, som jeg fører med Kongen paa en nærliggende Ø. Jeg vil gjøre Dig bekjendt med Anledningen dertil. Han og hans Undersaatter ere ikke saadanne hovedløse Mennesker som vi; de have derimod Fuglehoveder, og naar de tale, saa ligne deres Stemmer saa meget Fuglestrig, at vi, naar en af dem kommer til vor Ø, antage ham for en Strandfugl, og spise ham. Det mishager nu deres Konge, der for at tage Hævn over os fra Tid til anden udruster en Flaade og vil gjøre Landgang her. Det har han nu flere Gange forsøgt, uden at det er lykket ham. Alligevel opgiver han ikke Haabet om at udrydde os alle tilhobe, og vi for vor Part nære den Forventning at spise baade ham og hans Undersaatter op."

Prindsen af Karisme tilbød Kongen sin Arm og blev af ham udnævnt til Anforer for Hæren. Den unge Feltherre tovede heller ikke med at bevise, at han ikke var uværdig til denne Post. Der viste sig nemlig snart en Mængde Skibe ved Kysten. Kongen paa de fuglehovedede Menneskers Ø kom med en Flaade, der var bemandet med de udsøgteste Kræfter iblandt hans Folk, og forsøgte at gjøre Landgang. Prindsen af Karisme gav ham Tid til at udskibe Halvdelen af hans Mandskab, gjorde da et voldsomt Angreb paa ham med sine Tropper og tvang Fjenderne til at vende tilbage til deres Skibe. Mange bleve dræbte, en stor Del druknede og den fuglehovedede Konge blev nødt til at trække sig tilbage med Resten. De hovedløses Armee havde aldrig tilkæmpet sig en saa skjøn Seir, og Prind-

sen af Karisme havde hele Æren deraf. Soldaterne tilstode, at de endnu aldrig vare blevne saa godt førte, og at ingen af deres anerkjendteste Feltherrer havde vist et saadant Overblik.

Den unge General følte sig smigret ved disse Lovprisninger, og for endnu mere at fortjene dem foreslog han Kongen, at ogsaa han skulde udruste en Flaade for at kunne udbrede Skræk i Fjendens Land. Kongen fandt Behag i dette Raad. Han lod derfor bygge hundrede Skibe, som han udrustede og bemandede, og denne frygtelige Flaade gik under Prindsen af Karismes Befaling under Seil til de fuglehovedede Menneskers Ø. Der iværksatte han om Natten sin Landgang og stillede uden Larm sine Tropper i Slagorden. Ved Dagbrud angreb han derpaa deres By og overraskede Befolkningen, der ikke var forberedt paa et sligt Indfald. De, der vovede at gjøre Modstand, bleve nedhuggede, Kongen og hele hans Hof toges tilfange og triumpherende vendte Prindsen tilbage til de hovedløses Konge. Han blev modtaget med Jubelraab af de tilbageblevne Beboere, og de foranstaltede Festligheder varede en hel Maaned. Fangerne bleve fordelte imellem det hovedløse Folk, der spiste dem med samme Sauce til, som man pleier at anvende til Strandfugle. Den overvundne Konge undgik end ikke denne Skjæbne, men blev ved en Fest sat frem for den forsamlede, kongelige, hovedløse Familie.

Efter dette Foretagende, der aldeles gjorde Ende paa Krigen, begyndte Prindsen af Karisme at føre et arbejdsløst Liv. I ni Aar blev han ved den hovedløse Konges Hof, hvilken fik ham saa kjær, at han en Dag sagde til ham:

„Prinds, jeg er nu tilaars og har ingen Sønner; jeg vil efterlade Dig min Krone paa den Betingelse, at Du vil dele den med min Datter, Prindsessen. Ihvor-

vel Du har en høist latterlig og usædvanlig Skikkelse, vil jeg dog gjerne tage Dig til Svigerson."

Prindsen smuttede meget behændigt fra at afgive en Erklæring om dette Punkt, men Kongen kom altid tilbage derpaa. Da han opdagede Prindsens Utilbøielighed til denne Forbindelse, forandrede han rigtignok Tone og yttrede:

„Prinds, det klæder Dig virkelig godt at afslaae den Ære, som jeg har tiltænkt Dig. Vid, at alle de Tjenester, som Du har ydet mig, ikke skulle afholde mig fra at lade Dig føle min Vrede, ifald Du tøver længere med at adlyde mig. Betænk Dig vel. Enten gifter Du Dig imorgen med min Datter, eller jeg lader denne Kugle, som bestandig beræger sig paa dine Skuldre og tager sig meget ilde ud, kappe af Dig."

Denne Tilkjendegivelse blev fremført i en Tone, der overbeviste Prindsen om, at han enten maatte døe eller gifte sig med Prindsessen. Endelig besluttede han sig til det sidste. Brudenatten blev Prindsen ført til et Gemak, hvorhen Prindsessen iforveien var bleven bragt, og begge bleve alene.

„Herre, jeg ved vel", begyndte hun, „at en Mand som Du maa hade en Kvinde af mit Udseende. Jeg dømmer fra mig selv til Dig. Jeg føler nok saa megen Modbydelighed for Dig, som Du kan have for mig. Vi betragte gjensidig hinanden som Vanskabninger og anse det for bellagelsesværdigt at være blevne tvungne til vor Forbindelse, Du for at undgaae Døden, og jeg af Lydighed imod min Fader, Kongen. Trods det vil jeg sige Dig, at jeg er istand til at gjøre din Lykke, hvis Du som sintfølende Mand vil gjøre Afkald paa dine Rettigheder som Ægtemand."

„O Prindsesse!" svarede Prindsen af Karisme, „jeg fraſiger mig dem af ganske Hjerte, fordi Du for-

langer dette Offer af mig; men jeg beder Dig at sige mig, hvorledes Du mægter at gjøre min Lykke!"

„Hør", tog den hovedløse Prindsesse tilorde, „jeg elsker en Aand, hvem jeg har indgydt en heftig Lidenskab. Ifald han faaer at vide, at min Fader har giftet mig bort, vil han komme og bortføre mig. Jeg vil da bede ham om at skaffe Dig til din Hjemstavn, og jeg betvivler ikke, at han af Glæde over den Agtelse, som Du har vist imod mig, vil gjøre alt, hvad Du ønsker."

„Lad saa være, skjønne Prindsesse", gjenmælede Prindsen, der var henrykt over det, som blev stillet ham i Udsigt, „jeg indvilliger og afstræder dit hele Udstyr til hin lykkelige Aand."

Efter disse Ord kastede han sig paa en Sopha og sov ind; Prindsessen gjorde ligesaa. Om Natten indfandt den Aand sig, som elskede Prindsessen, tog begge de sovende i sine Arme og bortførte dem til en nærliggende Ø. Der lagde han Prindsen af Karisme ned i Græsset, men bragte sin elskede til en underjordisk Bolig, som han netop havde ladet indrette til hende.

Med Bestyrtelse bemærkede Prindsen ved sin Opvaagnen, at han befandt sig paa en ubekjendt Ø. Ved at see sig om fik han Øie paa en gammel Mand, der syntes beskjæftiget med at vadske sig. Strax sprang Prindsen op, løb hen til ham og spurgte, om han var en Muhamedaner. Den gamle bekræftede det og vedblev:

„Men hvem er Du? efter din ædle Holdning at dømme er Du ikke af lav Herkomst."

„Dit Skjøn skuffer Dig ikke", svarede Prindsen, „thi jeg er en Kongeson."

„Og hvilken Konge er din Fader?" spurgte Oldingen indtrængende.

„Eftersom Du har Lyst til at vide det", yttrede

Prindsen, „saa vil jeg sige Dig, at jeg er Kongen af Karismes Søn."

„Min Gud!" afbrød Oldingen ham, „skulde det være muligt, at Du er hin ulykkelige Prinds, der er bleven røvet af en europæisk Sørøver?"

„Hvem har gjort Dig bekjendt med denne Tildragelse?" spurgte Prindsen.

„Jeg skulde vel vide det", svarede den gamle, „aldenstund jeg er født og baaren i din Faders, Kongens Rige. Du seer i mig en af de Stjernetydere, der stillede dit Horoscop. For at Du ikke skal være uvidende om noget, der angaaer Dig, vil jeg fortælle Dig, at Tabet af Dig gjorde Kongen saa ondt, at han nogle Dage efter døde af Grædmelse. Hans Folk, hvis Afgud han var, begræd ham i lang Tid og, mistvivlende om din Tilbagekomst, satte det en anden Prinds af din Familie paa Thronen. Denne nye Hersker forsamlede Stjernetyderne og befalede, at vi skulde raadspørge Stjernerne om hans Regjering. Da vi gjorde Forudsigelser, der ikke tiltalte ham, lod han os undgjælde for den Vanskjæbne, der truede ham, og besluttede at lade os alle tilhobe dræbe. Men ved Hjælp af vor Kunsts Hemmeligheder fik vi Nys om hans Anslag og forlode vort Fædreland. Enhver af os gik, hvorhen han vilde, og jeg har vandret igjennem mange forskjellige Egne af Jorden, før jeg fæstede Bo paa denne Ø, der bliver regjeret af en saa vis Dronning, at der ikke gives noget lykkeligere Folk end hendes Undersaatter."

Medens Stjernetyderen talte saalunde, fældede Prindsen af Karisme bittre Taarer. Budskabet om hans Faders Død gjorde ham saa forknyt, at Oldingen var nødt til at afbryde sin Fortælling og trøste ham.

„Herre", begyndte han, „har jeg end meddelt Dig sørgelige Tidender, saa kan jeg dog ogsaa forkynde Dig

glædelige. Jeg husker endnu tydelig vore Sagtlagelser. Himlen forjættede Dig en lykkelig Skjæbne efter det tredivte Aar. Du har nu fyldt dit etogtredivte, og din Ulykkestid ligger derfor bagved Dig. Følg mig nu, jeg vil bringe Dig til Storvisiren, der er en fortjenstfuld Mand. Han skal forestille Dig for Dronningen, der vil lade Dig blive en behagelig Modtagelse til Del, saasnart som hun hører tale om din Stand."

Prindsen og Stjernetyderen begave sig i Forening til Visiren, der neppe havde erfaret Prindsens Navn, før han med alle Tegn paa den høieste Overraskelse udraabte:

„O min Gud! kun Du alene mægter at gjøre slige underlige Gjerninger! Herre, gaa med mig til Dronningen; der vil I lære at kjende Grunden til min Forundring."

Efter disse Ord ledsagede han Prindsen af Karisme til Paladset, hvor han anmodede ham om at opholde sig i Dronningens Værelse. Visiren blev temmelig længe hos Dronningen, der endelig traadte ind til Prindsen, saae ham ind i Ansigtet og gjenkjendte ham.

„O min Gemal!" udraabte hun og aabnede ham sin Favn, „kan der gives nogen større Glæde end min, da jeg nu seer Dig igjen?"

Prindsen saae ligeledes paa hende, og da han gjenkjendte sin elskede Dilarams Træk, blev han som ude af sig selv af Overraskelse, Kjærlighed og Glæde og udbrød:

„O min Sultaninde! er det troligt, at jeg har gjenfundet Dig! Hvilke Hjemsøgelser Skjæbnen end har ladet udgaae over mig, saa indrommer jeg, at dens Godhed overveier dens Strenghed, eftersom den giver mig min Ungdomskjærlighed tilbage."

De omfavnede derpaa hinanden gjentagne Gange

med en Inderlighed, der bedre lader sig tænke end skildre; saa forhørte Prindsen sig om sine Sønner.

„Du vil snart faae dem at see, Herre", tog Prindsessen tilorde, „naar de komme tilbage fra Jagten."

„Og hvorledes, min elskede, er det gaaet til, at Du er bleven Dronning paa denne Ø?" vilde Prindsen fremdeles vide.

„Du skal paa Øieblikket erfare", gjenmælede Dilaram, „hvorledes jeg er kommen til en Throne, som jeg vil gjøre Afkald paa imorgen den Dag for at følge Dig, hvis mit Folk ikke skulde samtykke i, at jeg deler den med Dig. Efterat Søroveren havde landsat Dig paa hin Ø, stak han igjen i Søen. Vi havde imidlertid kun seilet en Mils Vei eller to, da en frygtelig Storm brød løs, hvilken trods Søfolkenes Anstrengelser og Dygtighed kastede vort Skib med en saadan Kraft imod Klipperne paa Kysten af denne Ø, at det splintredes i tusend Stykker. Jeg tog mine Sønner i Armene for at døe med dem. Bølgerne vare ligeved at opsluge os, da nogle af denne Øs Beboere, som havde iagttaget Skibbrudet, kom os til Undsætning i Baade. Halv døde traf de os op af Vandet, men da de mærkede, at der endnu var Liv i os, bare de os til deres Boliger og bragte os der igjen fuldkommen til Bevidsthed. Den om vor Ulykke oplyste Konge paa Øen forlangte af Nysgjerrighed at see os. Det var en halvfemssindstyveaarig Mand og en Fyrste, der blev elsket efter Fortjeneste af sine Undersaatter. Jeg fordulgte ham intet, aabenbarede ham min Rang og fortalte ham mine Gjenvordigheder. Efterat have hørt paa mig med den største Opmærksomhed tög han endelig Ordet og yttrede:

„Bliv hos mig, saa vil jeg drage Omsorg for Dig og dine Sønner."

Dette Tilsagn havde han ikke kunnet opfylde samvittighedsfuldere, om det havde været hans egne Børn, og hans agtelsesfulde Hensyn for mig kunde heller ikke have været større. Saaledes forløb fem Aar; da de vare omme, sagde han en Dag til mig:

„Prindsesse, det er paa Tiden at gjøre Dig fortrolig med en Plan, som jeg har udkastet. Jeg ønsker, at Du efter min Død kommer i Besiddelse af Thronen, men for at sikkre Dig den, maa jeg formæle mig med Dig."

Af Hensyn til mine Sønners Fordel gav jeg mit Samtykke til denne Forbindelse, der gik for sig til mit Folks store Tilfredshed. Ligesaa gave de deres Glæde og Tilfredshed tilkjende, da de efter Kongens snart paafølgende, dødelige Afgang erfarede, at han i sin sidste Villie havde befalet dem at anerkjende mig som deres Herskerinde. Fra den Tid af regjerer jeg over dem og tør nok paastaae, at alle mine Bestræbelser gaae ud paa at gjøre dem lykkelige."

Ved disse Ord saae Dronningen sine Sønner vende tilbage fra Jagten og tilraabte dem:

„Kommer, Prindser, kommer og omfavner Eders Fader, hvem Himlen har holdt sin Haand over."

Blodets Stemme yttrede sig hos dem og lod dem ikke tvivle om Rigtigheden af dette Under. De ilede hen til Prindsen af Karisme, der aabnede dem sin Favn og kysfede dem begge paa Øinene.

Efter at disse fire af Naturens ømmeste Drifter bevægede Personer havde udvexlet utallige Beviser paa Kjærlighed og Glæde, forsamlede Storvisiren paa Dronningens Befaling hele Folket. Han fortalte det Prindsen af Karismes Historie og opfordrede det dernæst til at anerkjende ham som Hersker. Opfordringen blev modtaget med enstemmigt Bifald, og saaledes blev Prind-

sen af Karisme udraabt til Konge. Tilligemed sin dyrebare Prindsesse herskede han i mange, mange Aar over Den paa en saadan Maade, at deres Regjering blev kaldt den lykkelige Tid.

„Herre", tilsøiede Kong Sindbad af Persiens sjette Visir, „jeg vilde med denne Historie kun overtyde Eders Majestæt om, at Kongernes Børn ligesom andre Folks kunne være fødte under en ulykkelig Stjerne. Saa længe som et uheldigt Stjernebillede udøver sin Indflydelse paa os, bliver Guldet i vore Hænder til simpel Muldjord. Ogsaa Prinds Nurgehan befinder sig i denne ulykkelige Stilling. Han har alt at befrygte; alt er imod ham."

Denne Fortælling foranledigede Kong Sindbad — trods hans givne Løfte — til at tøve med Prinds Nurgehans Henrettelse. Af denne Grund fik han om Aftenen atter dræie Fretteſættelser af Sultaninden. Hun sagde:

„Det gaaer Dig accurat dermed, som det ved en anden Leilighed gik en muhamedansk Konge med en af Scheikerne ved hans Hof. Med din Tilladelse vil jeg fortælle Dig denne Tildragelse."

Kong Sindbad gjorde ingen Indvendinger, og Sultaninden begyndte da Fortællingen om:

Sultanen, Scheiken og Prælaten.

En muhamedansk Konge lod indkræve Karadsch eller Kopskat af de christelige Undersaatter i en af hans Provindser. Øieblikkelig sammenkaldte de Christne deres Præster og Munke for at spørge dem tilraads om, hvad der var at gjøre i den Anledning. Iblandt de tilstede-

værende var der en fornem og meget vis Prælat, der yttrede sig paa følgende Maade desangaaende:

„Send mig til Sultanens Hof, jeg vil gjøre ham et Forslag. Jeg vil nemlig sige ham, at vi ere aldeles tilbøielige til at erlægge Skatten, naar han eller hans Visirer ville besvare et Spørgsmaal, som jeg vil forelægge dem."

Derpaa gik alle de Christne ind, og Prælaten afreiste med en stor Pung, der indeholdt Skattens Mynt, og med nogle Foræringer til Sultanen. De sidste overrakte han ham ærefrygtsfuld i sin Provindses Navn og sagde:

„Herre og Magthaver, vi indvillige i at betale paa den Betingelse, at Eders Visirer eller Scheiker besvare et Spørgsmaal, som jeg vil forelægge dem"

„Sig kun frem", gjenmælede Kongen, „jeg besidder meget lærde og vise Mænd ved mit Hof, og dit Spørgsmaal maatte have eiendommelige Vanskeligheder, hvis ingen af dem skulde kunne besvare det."

Ufortøvet sammenkaldte han sine Visirer og Scheiker og sagde til Prælaten:

„Christen, hvori bestaaer dit Spørgsmaal?"

„Prælaten traadte hen foran dem, holdt dem den aabne, indre Del af Haanden med Fingrene iveiret for Øie, sænkede saa Haand og Fingre imod Jorden og spurgte:

„Sig, hvad betyder det? deri bestaaer mit Spørgsmaal."

Visirerne og Scheikerne brøde deres Hoveder dermed; men de kunde ikke udfinde noget Svar til Scheiken. De iagttoge endnu en beskæmmende Taushed, da en af dem, der harmedes over at see saa mange ansete Mænd blive satte i Forlegenhed af en vantroende, traadte frem og sagde til Sultanen:

„Lad Prælaten forelægge mig sit Spørgsmaal, jeg skal nok give ham Svar paa Tiltale."

Derpaa holdt han den aabne Haand med Fingrene opad hen for Scheiken, og denne viste ham som Svar den knyttede høire Haand. Saa vendte Prælaten sine Fingre imod Jorden, hvilket Scheiken besvarede med at aabne sin Haand og strække Fingrene iveiret. Høist tilfredsstillet tog nu den christelige Gesandt sin Pung med Skatten frem, lagde den for Sultanens Fødder og trak sig tilbage.

Sultanen forhørte sig nu hos sin lærde Scheik, hvad da egentlig de udførte Haandbevægelser havde at betyde.

„Herre", tog denne tilorde, „da den vantroende viste mig den aabne Haand, mente han: Jeg vil give Dig en Kindhest. Øieblikkelig knyttede jeg Haanden for at give ham at forstaae, hvad jeg vilde give ham i Bytte for Kindhesten. Da han saa vendte Haand og Fingre imod Jorden, vilde han udtrykke: Vær saa god, giver Du mig et Næveslag, saa vil jeg træde Dig under Fødder og tilintetgjøre Dig som en Orm. Som Svar derpaa strakte jeg mine Fingre iveiret for at antyde, at hvis han understod sig i at gjøre sligt, vilde jeg slynge ham saa høit op i Luften, at Fuglene vilde hakke ham fordærvet, førend han kunde falde ned igjen. Paa denne Maade, o Konge, have vi ved Tegn gjort os særdeles forstaaelige for hinanden."

Scheiken havde aldrig saasnart talt ud, før en Mumlen af Lovprisninger brød løs i Forsamlingen.

Endnu ganske fornøiet over denne Tildragelse, begav Sultanen sig til sin Gemalinde og fortalte hende den. Denne Fyrstinde besad megen Forstand og Dømmekraft og sagde derfor:

„Du er bleven ført bag-Lyset!"

„Umuligt!“ indvendte Sultanen, men hans Gemalinde opfordrede ham til at lade Prælaten opsøge og bringe hid; forelobig vilde hun ikke indlade sig paa videre Forklaringer.

Sultanen udsendte til den Ende en af sine Embedsmænd for at opsøge Prælaten. Denne stod i Begreb med at tiltræde Hjemreisen, da man fandt ham og bragte ham til Sultanen og Sultaninden.

„Christen!“ tiltalte den sidste ham, „rigtignok har vor Scheik forstaaet og besvaret dine Spørgsmaal, men vi ønske, at Du selv forklarer os dem.“

„O Dronning,“ svarede den adspurgte, „da jeg holdt min flade Haand iveiret, vilde jeg spørge: Ere de fem Bønner, som I Muhamedanere forrette, indstiftede af Gud? — Eders Scheik viste mig som Svar den knyttede Haand, hvormed han vilde sige: Ja vel, og jeg er beredt til at forsvare det. Ved at vende min Haand mod Jorden opstillede jeg det Spørgsmaal, hvorfor Himlen lader falde Regn paa Jorden, og Scheiken svarede mig meget aandrigt, idet han strakte Fingrene iveiret, at det regnede, paa det at Græsset skulde spire og alt trives, som Jorden frembringer, hvilket Svar ogsaa indeholdes i Eders Skrifter.“

Kongen, der nu indsaae, at Sultaninden havde Ret, forsikkrede, at han for Fremtiden ikke vilde forlade sig mere paa sine Scheiker og Visirer og ingen Lid fæste til deres formentlige Visdom.

„Herre,“ vedblev Sultaninde Chansade, „lad ogsaa denne Historie tjene Dig som Advarsel imod dine Visirers bedrageriske Overtalelseskunst.“

I denne Tone æggede den hævngjerrige Sultaninde saalænge Kong Sindbad, til han gav hende det Løfte, at den kommende Dag skulde blive Nurgehans sidste. Men da Kongen den næste Morgen i Statsraadet havde

udstedt Befaling til Prindsens Henrettelse, kastede den syvende Visir sig ned ved Thronens Fod og bønfaldt om Skaansel imod ham idetmindste en Dag til.

„Sultaninden har mit Løfte og vil gjøre mig retfærdige Bebreidelser, naar jeg opfylder din Bon," indvendte Kongen utaalmodig, men Visiren tog modig Ordet og sagde:

„O Herre! har Du slet ingen Mistanke til denne Fyrstindes Hensigter? Give Gud, at hendes Kjærlighed til Dig er saa oprigtig, som Du troer; men Kvinderne ere Falskheden selv, og der tales og skrives kun om deres Troløshed. Med Eders Majestæts Tilladelse vil jeg fortælle en Historie, der godtgjør, at det er meget ubetimeligt af Mændene at slaae deres Lid til dem."

„Lad høre," befalede Kong Sindbad.

Kongen af Tartariet Dervisken og Lægen.

En tidligere Konge i Tartariet, der en Dag gjorde en Lystour med sit Følge, mødte underveis en Dervisk, der med lydelig Stemme udraabte:

„Den, der giver mig hundrede Denarer (ligesaa meget som Ducater), vil jeg give et godt Raad!"

Da Kongen hørte dette, gjorde han Holdt og spurgte:

„Hvori bestaaer det gode Raad, som Du udbyder til hundrede Guldstykker?"

Dervisken svarede:

„Herre, saasnart som I udsteder Befaling til at udbetale mig Pengene, vil jeg sige Eder det."

Kongen lod ham udbetale Summen og ventede at

faae noget ganske uhørt at vide, da Dervisken betroede ham:

„Herre, betænk Følgerne af alt, hvad I gjør og lader; det er mit gode Raad!"

Beyerne og Kongens Ledsagere begyndte at lee over denne Aabenbaring og en mente:

„Det maae være sandt, Dervisken har opfundet noget splinternyt."

En anden yttrede:

„Han gjorde vel i at tage Betaling forud."

Da Kongen mærkede, at alle gjorde sig lystige over Dervisken, sagde han:

„I behøve slet ikke at lee over det velmente Raad, som denne gode Dervisk har meddelt mig. Ihvorvel enhver ved, at man nøie skal overveie et Foretagende og betænke Følgerne deraf, skeer det dog sjeldent, og hver Dag bliver der begyndt skjævt paa en Ting. Mig er Dervistens Raad meget værdifuldt. Jeg vil bestandig have det for Øie og befaler derfor, at det bliver sat med gylden Skrift paa alle Portene i mit Palads, paa alle Vægge, paa alle mine Skaaler og Tallerkener samt andet Husgeraad."

Denne Befaling blev samvittighedsfuldt udført. Ikke længe efter fik en Stormand ved det tartariske Hof mere af Ærgjerrighed, end fordi han havde nogen Aarsag til at beklage sig over den regjerende Konge, det Indfald at berøve ham Thronen og Livet. Til den Ende forskaffede han sig en forgiftet Lancet og bestak Kongens Livlæge med ti tusend Guldstykker til at aarelade ham dermed.

Lægen lod sig forlokke og blev snart efter kaldet til Kongen for at aarelade ham. Han underbandt som sædvanlig dennes Arm, og der blev sat en Skaal hen til at optage Blodet; dernæst tog Lægen den fordærvelige

Lancet ud af sin Turban. Medens han nu traf Forberedelser til Aareladningen, faldt hans Blik tilfældigvis paa Skaalen, og han læste deri:

„Betænk Følgerne af alt, hvad I gjør og lader."

Dieblikkelig blev han betænkelig tilmode, og han raisonnerede ved sig selv: Naar jeg anvender denne Lancet, dør Kongen, og naar han dør, bliver jeg ganske vist fængslet og taget afdage paa en pinefuld Maade. Og naar jeg først er død, hvad Nytte har jeg saa af de ti tusend Guldstykker? Han forandrede Beslutning, lagde igjen den forgiftede Lancet i sin Turban og tog en anden op af Lommen. Det var Kongen paafaldende, og han spurgte om Grunden dertil.

„Herre, Spidsen paa den første duer ikke," gjenmælede Lægen.

Kongen befalede ham nu at lade ham see den. Bestyrtet og lammet af Angst blev Lægen staaende, og Kongen raabte forbittret:

„Hvad har denne Uro at betyde? din Forlegenhed er ikke uden Grund; ud med Sproget, eller jeg dræber Dig paa Stedet."

Den tilintetgjorte Læge kastede sig ned for Kongens Fødder og stammede:

„Herre, hvis Eders Majestæt vil tilstaae mig Benaadning, skal jeg tale."

„Lad gaae, tal Sandhed, og alt skal blive glemt og tilgivet," sagde Kongen.

Paa Dieblikket tilstod Lægen det, hvortil den fornemme Hofmand havde overtalt ham, og at Kongen havde de i Skaalen skrevne Ord at takke for sit Liv.

Kongen af Tartariet gav paa Stedet Befaling til at tage den forræderske Hofmand tilfange og henrette ham og vendte sig da til de tilstedeværende Beyer med de Ord:

„Troe I endnu at være berettigede til at spotte over hin Dervisk med hans gode Raad? Det er min Villie, at han ufortøvet bliver opsøgt og bragt til mig. Et Raad, der frelser en Konges Liv, kan ikke blive betalt for dyrt."

„O Herre," vedblev Visiren med Varme, „tillad mig ligesom hin Dervisk at tilraabe Dig: Ved alt, hvad Du gjør og lader, betænk Enden!"

Denne Anvendelse af Visirens Historie paa ham bevægede Kong Sindbad til endnu en Gang at stille Prinds Nurgehans Henrettelse i Bero. Om Eftermiddagen red han paa Jagt, og efter Hjemkomsten spiste han tilaften med Sultaninden.

„Ha," tog Sultaninden tilorde, „dine forræderske Visirer, hvem Du kun som Fader og ikke som Konge laaner Øre, have altsaa atter overtalt Dig. O, jeg kjender nøie deres Bevæggrunde! de ville berøve mig din Tillid og din Kjærlighed, fordi de ere skinsyge paa min Indflydelse. O Konge! lyt til min Advarsel. For paany at bevise Dig hvilken Ondskab unge Mennesker kunne begaae, vil ogsaa jeg fortælle Dig en Historie, hvori en Derviskes gode Raad spiller en Rolle."

Sultaninde Chansade fortalte Kong Sindbad følgende Historie:

Prindsessen og Tøffelmageren.

Der var engang en ung Tøffelmager ved Navn Hassan, der boede i Basra og med Nød og neppe fristede Livet med sit Haandværk. Denne Hassan saae en Dag en Dervisk, hvis Tøfler vare yderst lasede, gaae forbi sin Dør og raabte til ham:

„Gode Derviſk, dit Fodtøi er det kun daarligt fat med, kom ind, jeg vil udbedre det!“

Derviſken tog imod Tilbudet, ſatte ſig i Böutiken og nød af de Spiſer, ſom Hasſan ſatte frem for ham, medens Toflerne bleve udbedrede. Da de vare færdige, udbad Hasſan ſig ſom Arbeidsløn et godt Raad af ham. Derviſken var ogſaa villig dertil og ſagde:

„Min Søn indpræg Dig fremfor alt tre Regler; for det første: begiv Dig ikke paa Reiſer uden at have en trofaſt Ledſager med Dig. For det andet: ophold Dig ikke paa Steder, hvor der er Mangel paa Vand og for det tredie: betræd ikke nogen By efter Solnedgang.“

Kort Tid efter tiltraadte Hasſan en Vandring, efterat han først havde valgt ſig gode Reiſekammerater. Deres Vei førte dem efter nogle Dages Forløb ved Nattens Frembrud til en ſtor By. Hasſans Ledſagere gik uden videre ind, men han blev ifølge Derviſtens Raad udenfor og udſøgte ſig en nærliggende Begravelſesplads ſom det Sted, hvor han vilde tilbringe Natten. Det gjorde han da ogſaa, og Klokken kunde vel være tre om Morgenen, da han ſkimtede et Par Mænd, der kravlede ned ad Stadens Mur med noget, ſom han ikke kunde ſkjelne hvad var; de bare det hen til en af de nærmeſtliggende Grave og gik deres Vei. I en Fart løb Hasſan derhen, ſlog Ild med ſit Fyrtøi og ſaae nu en Ligkiſte, ud af hvilken der piblede Blod frem fra flere Sider. Han løftede med nogen Anſtrængelſe Laaget af og forefandt en ung og ualmindelig ſkjøn Kvinde, der var indſvøbt i et Liglagen og ganſke badet i Blod. Hun lod til at være død, og Hasſan trak lidt i Ligklædet for at overbeviſe ſig derom, da de med ſvag Stemme udtalte Ord: „tag for Guds Skyld ikke mine Klæder fra mig!“ belærte ham om, at der endnu var Liv i

hende. Han søgte derfor at trøste hende efter bedste Evne, rev sine Klæder itu for at kunne forbinde hendes Saar og lod hende Dagen derpaa bære til et Karavanseri i Byen. Her udgav han hende for sin Søster, som han selv engang i Vrede havde medtaget saa ilde, og pleiede hende i to Maaneder paa det omhyggeligste.

Da den unge Kvinde, hvem han endnu bestandig ikke kjendte, efter denne Tids Forløb havde gjenvundet sit Helbred, begav hun sig i Bad. Ved sin Tilbagekomst forlangte hun Blæk, Pen og Papir af Hassan, skrev noget og sagde da:

„Gaa med denne Skrivelse hen i Bazaren til Vexeleren Yakub og tag, hvad han giver Dig.“

Hassan udførte strax dette Ærinde og saae med Studsen, hvorledes Vexeleren efterat have aabnet Skrivelsen kysséde den, lagde den paa sit Hoved og rakte ham en Pung med fem hundrede Zechiner i. I hele sin Levetid havde han ikke seet og langt mindre havt en saadan Sum ihænde; af den Ærefrygt, hvormed Vexeleren havde behandlet Brevet, kunde han slutte sig til Brevskriverindens fornemme Stand. Forlegen lagde han ved sin Tilbagekomst Pungen hen foran hende, og hans ængstelige Nysgjerrighed stod til at læse i hans Øine. Men den unge Kvinde tilfredsstillede den ikke og yttrede blot, at Hassan skulde anvende Pengene til at besørge dem anstændige Klæder og en Bolig.

Den unge Tøffelmager udførte denne Befaling og for de betydelige Summer, som Vexeleren i etvæk udbetalte, anskaffede de ogsaa Slaver. Efterat de saaledes havde levet i Overflødighed, rakte den unge Kvinde en Dag Hassan en Børs og sagde:

„Du maa gjøre mig en meget vigtig Tjeneste. Gaa hen paa Bazaren og forespørg Dig om Silkehandleren Abdallahs Boutik, og naar Du har fundet den,

saa kjøb et Stykke Atlask af ham og betal uden at prutte den Pris, som han forlanger derfor.“

Ogsaa denne Commission udførte Hassan og maatte i Tidens Løb meget ofte gjøre lignende Indkjøb hos denne Abdallah, saa at der opstod et Slags Bekjendtskab imellem dem, hvilket gav Kjøbmanden Anledning til at indbyde Hassan til et Gjæstebud.

Denne Indbydelse blev modtaget og paa den unge Kvindes Tilskyndelse gjengjældt med en Indbydelse til Abdallah, der følte sig meget æret derved.

Den unge Kvinde lod ved denne Leilighed tilberede et prægtigt Maaltid og gav Hassan et Vink om, at om der end foregik nok saa paafaldende Ting i hans Paasyn, maatte han ikke yttre sin Forundring derover. Til den fastsatte Tid indfandt Kjøbmanden sig i sine bedste Klæder. Hassan tog imod ham paa den gjæstfrieste Maade, og de bleve sammen til langt ud paa Natten. Da Abdallah tilsidst vilde tage Afsked, tillod Hassan det paa Anstiftelse af den unge Kvinde, der isvrigt slet ikke havde ladet sig see, ikke. Han opfordrede ham tvertimod saa indstændig til at modtage et Natteleie hos ham, paa Grund af at det havde trukket saa langt ud, at Kjøbmanden maatte give efter og lagde sig til Hvile paa Sophaen. Imedens han laa der i den dybeste Søvn, gik den unge Kvinde hen og stødte ham en Dolk i Hjertet.

Ved den Støi, som opstod herved, vaagnede Hassan og kom ilende til; han blev greben af Forfærdelse ved at see Silkehandleren opgive Aanden og udraabte:

„Store Gud! i hvilken skrækkelig Forbrydelse gjør Du mig delagtig! Dieblikkelig forlader jeg Dig; jeg kan ikke længere boe under dette syndige Tag; du skal faae alt, hvad Du har foræret mig, tilbage....“

„Berolige Dig Hassan!“ faldt hun ham i Talen,

„kun en Forræder har her faaet Løn som forskyldt. Vid, at jeg er Kongens Datter. Den Usling der havde indgydt mig en glødende Lidenskab, og det lykkedes mig ved min Ammes Medvirkning og ved at bestikke de mig omgivende Bevogtere at forskaffe ham Adgang til mig i Serailet. Desforuden begav jeg mig gjentagne Gange forklædt til ham og overøste ham med Velgjerninger. Da jeg engang kom uventet til ham. traf jeg et andet Fruentimmer hos ham. I min Forbittrelse gjorde jeg ham de heftigste Bebreidelser og gik saa vidt, at jeg slog min Medbeilerske. Da hidkaldte Umenneskет et Par Hjælpershjælpere, og af Frygt for min Hævn, eller for at skaffe hans Elskerinde Opreisning saarede de mig med en Mængde Knivstik. De kastede mig som død i en i Skyndsomhed opdreven Ligkiste og bragte mig i al Hemmelighed til Begravelsespladsen, hvor Du blev min Redningsmand. Men nu, da jeg har fuldbyrdet min Hævn, er der ingen Tid at spilde; gaa hen og forkynd Kongen, at jeg lever, og hvor jeg er.“

Hassan var tilmode, som om det var en Drøm; imidlertid tog han sig sammen og satte ved den Efterretning, at Prindsessen igjen var kommen tilstede Hoffet i den største Glæde. Med Pomp og Pragt drog hun ind i Paladset, og da hendes Fader, Kongen, efter Gjensynets ømme Omfavnelser havde faaet at vide i hvilken Taknemmelighedsgjæld hun stod til Hassan, gav han ham hende til Kone.

Sultaninde Chansade føiede en omstændelig og snu Moral om mange unge Menneskers Ondskab til sin Fortælling. Derved bragte hun det saavidt, med den gamle Kong Sindbad, at han paany lovede hende, at Prinds Nurgehan den følgende Dag ganske vist skulde blive henrettet. Men da han Morgenen derpaa i det forsamlede

Hofs Nærværelse uddelte Befaling dertil, bad en Visir ham atter om først at høre en Historie.

Visiren foredrog Kong Sindbad følgende:

Brændehuggeren og hans onde Kone.

Der var engang i Bagdad en Brændehugger ved Navn Ahmed, hvem Skjæbnen ikke alene havde betænkt med Armod, men tillige med en egensindig, gjerrig og trættekjær Kone. Hun lod ham intet Øieblik have Fred og pønsede bestandig paa, hvorledes hun bedst skulde tilegne sig hans ringe Dagløn. Da hun en Dag bemærkede, at hendes Mand havde lagt nogle Penninge tilside, for hvilke han forresten agtede at kjøbe et Toug, skreg hun op:

„Fy skamme Dig, skjændige! Det er nok et net Liv, Du fører. De Penge, som Du skjuler der, ere vel bestemte til en Frille? men bi Du kun, jeg skal nok lære Dig Mores, Du skal ikke faae Lov til at flytte dine Ben ud af Huset, uden at jeg er med."

Hidtil havde Ahmed idetmindste under Arbeidet i Skoven været sikker for sin Kone, men den følgende Dag satte hun sig op paa et Æsel og fulgte ham, der var Fortvivlelsen nær, ogsaa derhen.

„Nu ved jeg dog, hvad Du tager Dig for," sagde hun, „naar Du løber din Vei."

Det var ikke Brændehuggeren muligt at hitte paa noget Middel til at blive dette Selskab kvit; pludselig fik han dog et lyst Indfald.

„Kjære Kone," begyndte han, saasnart som de vare komne til det bestemte Sted, „da Du nu engang er her, kan Du give mig en Haandsrækning til noget,

hvortil jeg bestandig har været for mistroisk til at modtage Hjælp af fremmede. Jeg har længe vidst, at der i hin Brønd ligger en Skat. Nu vil jeg binde dette Toug om mig, og saa kan Du hidse mig ned.''

,,Det skal jeg nok lade være med,'' skreg Konen, ,,nei, Du skal mig hidse mig ned; jeg kan accurat ligesaa godt gjøre det som Du, hvem det nok kunde ligne at beholde hele Fundet for Dig selv.''

Det var netop det som Brændeskjæreren vilde. Han bandt sin Kone Touget om Livet, hidsede hende ned i Brønden, og da hun var kommen ned til Bunden, gav han Slip paa Touget og raabte ned:

,,Nu, min kjære, kan jeg vist have Ro for Dig, saa længe til jeg faaer Lyst til at hjælpe Dig op igjen, men det skal Du faae Lov at vente paa.''

Derpaa gik han til sit Arbeide og lod hende skjælde og true saa meget, som hun vilde.

Nogen Tid efter, da han troede, at hun vilde være bleven myg ved denne Straffetour, begav han sig igjen til Brønden, lod et Reb gaae ned og raabte til hende:

,,Bind Dig nu fast dertil, jeg vil trække Dig op igjen.''

Derpaa trak han med stor Anstrængelse en tung Byrde op og saae endelig til sin store Forundring en Geist komme op af Brønden ved Enden af Touget.

,,Hvor megen Taknemlighed skylder jeg Dig ikke!'' begyndte denne, ,,jeg hører til de Aander, der ikke mægte at hæve sig op i Luften, og boede i denne Brønd. Pludselig har en af mine Fjender sendt mig det ondskabsfuldeste Kvindfolk paa Guds Jord paa Halsen; hun har ikke afladt med at pine og plage mig, siden hun er kommen derned. Hvor megen Taknemlighed skylder jeg Dig ikke, fordi Du har befriet mig fra hende. Men denne væsentlige Tjeneste skal ogsaa blive belønnet. Hør,

hvad jeg er istand til at gjøre for Dig. Som jeg ved, har Kongen af Indien en fortryllende Datter; jeg vil begive mig til hende, fare ind i hende, og gjøre hende aldeles rasende. Forgjæves vil Kongen raadspørge alle Læger for at faae hende helbredet, men Dig vil jeg her give nogle Blade, med hvilke, efterat de først ere blevne udblødte i Vand, Du blot behøver at gnide Prindsessen i Ansigtet for paa Stedet at befrie hende for mig. Benyt dem.''

Brændeskjæreren aflagde Aanden sin Taksigelse og begav sig paa Veien til Kongen af Indiens Residents. Da han var indtruffen der, hørte han ogsaa strax Tale om, at Prindsessen var besat, og at Kongen, hendes Fader, da intet Middel til hendes Helbredelse havde udøvet nogen Virkning, havde lovet den, der kunde hæve hendes Sygdom, hende til Kone. Ahmed gik altsaa hen og tilbød sig Han vædede Bladene, gned Prindsessen i Ansigtet dermed, og øieblikkelig var hun fuldkommen rask. Til Belønning erholdt Ahmed af Kongen hendes Haand, og Bryllupet blev feiret paa det prægtigste.

Den uddrevne Aand var imidlertid faret i Livet paa Prindsessen af China, i hvem han var forelsket. Nogen Tid efter hørte hendes Fader tale om Prindsessen af Indiens vidunderlige Helbredelse og afsendte strax en Gesandt til Ahmed for at indbyde ham til hans Hof og bede ham om ogsaa at curere Prindsessen af China. Ahmed gav sit Samtykke dertil og fandt til sin Forbauselse ved sin Ankomst, at han havde at gjøre med den samme Aand, som han havde trukket op af Brønden.

,,Er det Dig, utaknemlige Ahmed?'' lød det fra Aanden, ,,vov ikke at drive mig ud af en Prindsesse, som jeg elsker. Tvinger Du mig til at forlade hende,

saa forsvinder jeg strax til Indien og ombringer din Kone.“

Den herover forskrækkede Ahmed var nærved at erklære Kongen af China, at han her intet kunde udrette, da der faldt ham en List ind.

„O min gode Aand“, tog han tilorde, „jeg er ingenlunde kommen her for at helbredr Prindsessen, men kun for at anmode om din Bistand. Kan Du huske hint Fruentimmer, der gjorde Dig kjed af Opholdet i Brønden? det var min Kone. Hun er paa en eller anden Maade sluppen ud og forfølger mig nu, hvor jeg staaer og gaaer. Hun vil vist være her ligepaa Øieblikket, og jeg vil derfor bede Dig om Hjælp imod hende.“

„Mig om Hjælp?“ gjenmælede Aanden hurtig, „Himlen frie mig fra nogensinde mere at komme i Berørelse med saadant et Kvindemenneske. Nei, Ahmed, min Ven, det kan jeg ikke have noget at gjøre med. See Du selv til, hvorledes Du klarer Dig, jeg for min Part kniber i en Fart ud.“

Dermed forlod Aanden Prindsessen af China, der nu fik sin Sundhed igjen, men Ahmed vendte, overøst med Gunstbevisninger af hendes taknemlige Fader, tilbage til Indien til sin fyrstelige Gemalinde.

„Herre“, vedblev Visiren, „heraf kan Du see, hvor stor Kvindernes Ondskab maa være, siden endog Aanderne ere bange derfor.“

Kongen lod derpaa Prindsen føre tilbage til Fængslet, red saa paa Jagt og tilbragte Aftenen hos Sultaninden. Denne trængte stadig ind paa ham, for at han skulde lade den saa ofte lovede Henrettelse fuldbyrde, og for at bringe det dertil fortalte hun følgende Historie:

Kong Papegøie.

En Konge af Indien var igjennem en Dervisk kommen i Besiddelse af en Tryllеformel, ved Hjælp af hvilken han kunde gaae ud af sin egen Krop og over i et hvilkensomhelst Dyrs. Flere Gange havde han allerede drevet denne Troldom, og da han en Dag befandt sig paa Jagt med en af sine Visirer, anvendte han ligeledes for at vise denne sin hemmelige Magt sin Formel og gik over i en fældet Raabuk. Forstenet saae Visiren Kongens Krop synke sammen og den døde Raabuk gjenerholde Liv og gjøre Spring.

Saasnart som Kongen atter havde antaget sin naturlige Skikkelse, besvor Visiren ham dog at lære ham sin herlige Tryllеformel, og Kongen gjorde sig skyldig i den Uklogskab at opfylde hans Ønske. Nogen Tid efter gjorde Visiren Kongen opmærksom paa en død Papegøie, der laa nærved Paladset under et Træ, og spurgte ham i den Anledning, om hans Tryllеformel ogsaa tilstedede ham at paatage sig en Fugls Skikkelse. Kongen bejaede det, og til Bevis derfor gav han den døde Fugl Liv og fløi op paa et Træ. Men neppe var det skeet, før Visiren ogsaa anvendte Troldommen og gik over i Kongens forladte Krop, medens han satte en Slaves Sjæl i sin egen.

Med hvilken Harme og Smerte Kongen blev sin Visirs Forræderi vaer, kan man let tænke sig. Ude af sig af selv Sorg over at være bleven saaledes bedragen fløi han bort, og Visiren indtog nu den Plads paa Thronen, i Serailet og overalt, som tilkom Kongen, der flakkede om som Papegøie. Endelig fløi han ind i en Gartners Hus, lod sig med Forsæt fange og blev bragt tiltorvs og falbudt. Hans overordentlige Tungefærdighed og de træffende Svar, han gav, satte alle i For-

bauselse og gjorde, at Prisen paa ham blev skruet saaledes tilveirs, at ingen anden end Dronningen kunde betale den. Papegøien blev kjøbt for hendes Regning og baaren til Serailet, hvor han fik sit Stade i Dronningens Sovegemak. Fra sit Bur maatte han da med indædt Forbittrelse see paa, hvorledes den forræderiske Visir gik ud og ind i kongelig Skikkelse. Men en Morgen underholdt Visiren sig med Dronningen om sin Tryllemagt og forsikkrede hende, at han kunde fare ind i ethvert Dyrs døde Krop.

Dronningen yttrede det levende Ønske at være Vidne til en saadan Forvandling og bad ham om dog at skaffe hende den Fornøielse. Visiren lod derfor hente en død Gaas, forlod den kongelige Krop og satte Liv i Gaasen. Dette Øieblik benyttede Kongen, forlod Papegøieskikkelsen og vendte tilbage i sin egen Krop, greb harmfuld Gaasen om Halsen og slog den sønder og sammen imod Væggen.

Forfærdet spurgte Dronningen om, hvad der havde opbragt ham i den Grad; men hvo skildrer hendes Overraskelse og hendes Undseelse, da hun af Kongens Mund erfarede hans og hendes Ulykke!

„Men Du, o Herre", bemærkede Sultaninde Chansade, „kan deraf see, hvilken Tiltro en Visir fortjener."

Hun bestormede derpaa Kongen saa længe med Bønner, at han omsider gav hende det Tilsagn, at han imorgen ufeilbarlig vilde lade Prindsen henrette.

Da Kong Sindbad den næste Dag vilde lade Prinds Nurgehan dræbe, udvirkede dog en Visir atter, at han fik Tilladelse til at fortælle følgende

Fortælling em Skrædderen og hans Kone Ghylendam.

Der var engang en Skræder, som havde en deilig Kone ved Navn Ghylendam. Begge elskede hinanden saaømt, at Manden en Dag tilsvor hende, at hvis hun døde, vilde han grave fulde fire og tyve Timer paa hendes Grav. Konen gjorde endnu mere og lovede, at hun i det omvendte Tilfælde vilde døe af Sult.

Skjæbnen vilde, at Ghylendam først døde, og efterat hun var bleven begraven, lagde den dybtbedrøvede Enkemand sig ned ved Siden af Graven og klagede bitterlig. Medens han laa der, kom Propheten Aysa forbi; han blev staaende, betragtede Skrædderen og spurgte ham, hvorfor han hengav sig til en saa umaadelig Smerte. Efterat han havde faaet Grunden at vide af den trøstesløse Skradder, sagde han til ham:

„Det vilde paa den Maade være en stor Glæde for Dig, hvis denne inderlig elskede Kone vendte tilbage til Livet?"

„Himlen kunde ikke opfylde mig noget større Ønske", gjenmælede Skrædderen, „naar det lod et saa stort Vidunder skee for min Skyld."

„Velan, saa berolige Dig", talte Propheten.

Derpaa fremsagde han en Bøn og i samme Nu reiste Ghylendam sig og steg op af Graven.

Da Ghylendam saae, at hun igjen var ilive, spurgte hun om, hvorledes dette Mirakel var gaaet til, og da hun af sin Mand havde faaet Nys derom, overvældede hun ham med de ømmeste Erkjendtlighedstegn for hans udviste Kjærlighed. Aldrig vilde hun glemme ham det, og ethvert af hendes Øieblik skulde for Fremtiden udelukkende tilhøre ham, thi det var hende ikke saa meget om Livet at gjøre som om, at hun havde gjenerholdt det paa hans Ønske.

Skrædderen besvarede det ligesaa ømt og opfordrede hende endelig til at følge med hjem til deres Bolig. Først da faldt det ham ind, at Ghylendam umuligt kunde lade sig see i Dødningedragt, og han sagde derfor:

„Jeg gaaer bort for at hente anstændige Klæder og maa lade Dig være alene, men om et Øieblik skal jeg være hos Dig."

Neppe var han ude affigte, før Sonnen af Landets Konge tilfældigvis kom forbi Graven og med Forundring saae en Kone, indhyllet i et Liglagen, sidde der. Nysgjerrig gik han og hans Følge nærmere, og da den ubekjendte forekom ham at være meget skjøn og livlig, betragtede han hende med stor Deltagelse og tillige med andre og lidenskabeligere Fornemmelser. En af hans Ledsagere gjættede det og sagde:

„O Prinds, det er dog et nydeligt Fruentimmer; hvis Du ønsker det, ville vi bringe hende til Serailet."

„Ja, det har jeg ikke det ringeste imod", svarede Prindsen, „jeg har ingen, der er saa smuk. Spørg hende dog først, om hun ikke er gift, thi jeg vil ikke tage nogens Kone fra ham."

Prindsens Ledsagere spurgte altsaa Ghylendam:

„Skjønne Kvinde, hvis I ikke allerede er gift, saa afhænger det kun af Eder, om I vil blive det med Kongens Søn."

Strax gav Skrædderens Kone til Svar:

„Jeg er løs og ledig og tilhører ingen."

Øieblikkelig tilhyllede en af Prindsens Følge Ghylendam med sit Gevandt, og man bragte hende til Serailet, hvor hun blev iført prægtige Klæder.

Lidt efter kom Skrædderen tilbage med en Særk og en Kaftan og var nær gaaet fra Forstanden, da han

ikke gjenfandt sin Kone. Han begyndte at klage endnu heftigere end før.

„Ak", raabte han, „„jeg vil lede efter Dig, og om Du end var skjult under Jorden, vil jeg spore Dig op."

Han opdagede virkelig hendes Opholdssted, ilede til Prindsen, kastede sig for hans Fødder og sagde:

„O Prinds! I er en altfor ophøiet Ven af Retfærdigheden til at ville beholde med Magt, hvad der tilhører en anden. I tre Dage har min Kone befundet sig i Eders Hænder, og jeg besværger Eder at give mig hende tilbage."

„Tag Dig iagt, for hvad Du siger!" svarede Prindsen, „„der er ikke kommen nogen Kvinde i mit Serail imod hendes Villie og allermindst nogen gift."

„Prinds, jeg siger intet, hvorom jeg ikke er fuldkommen overbeviist!" forsikkrede Skrædderen, og Prindsen vedblev:

„Nuvel, Du skal faae alle mine Koner at see; men jeg siger Dig forud, at det koster Dig Livet, hvis din ikke er deriblandt."

„Jeg slaaer til!" svarede Skrædderen, „jeg vover intet derved, thi jeg ved, at hun er her i Paladset. I skal faae at see, hvor hun, naar hun bliver mig vaer, vil flyve mig imøde og omarme mig. Der gives ingen kjælnere og troere Kone i Verden."

„Din Villie skee", sagde Prindsen og lod udgaae Befaling til, at alle hans Koner uden Undtagelse skulde bringes hid. De gik en for en forbi, og hvergang spurgte Prindsen Skrædderen, om det var hans. Denne benægtede det, men da Ghylendam endelig viste sig, udraabte han:

„Hende er det, den herlige Kone, over hvis Tab jeg har fældet saa mange Taarer."

Prindsen spurgte derpaa Ghylendam, om hun kjendte Manden.

„Jo, det gjør jeg rigtignok", tog hun tilorde, „jeg kjender ham meget godt. Det er den samme Røver, der har udplyndret mig og bragt mig i den Tilstand, hvori I traf mig. Denne Usling, hvem Gud fordømme, vilde ovenikjøbet tilsidst begrave mig levende, for at jeg ikke skulde kunne anklage ham for Kadien. Herre, jeg anraaber Dig om at udøve Retfærdighed imod ham; lad ham blive ramt af Lovenes hele Strenghed. Jeg lader mig ikke stille tilfreds, før han er bleven henrettet."

Skrædderen var saa forbløffet over alt dette, at han ikke kunde fremføre et eneste Ord. Hans Forvirring og Taushed antog Prindsen for Beviser paa hans Brøde, og han udraabte:

„Ha, Forræder! Du maa være i Besiddelse af stor Frækhed, at Du vover at komme hid og gjøre Fordring paa en Kone, der ei blot ikke tilhører Dig, men som Du har villet levende begrave. Du fortjente, at der for din Skyld blev opfunden en ny Dødsstraf; jeg vil dog lade mig noie med at lade Dig klynge op. Øieblikkelig til Galgen med ham!" befalede han Vagten.

Skrædderen vilde nu tage til Gjenmæle, men Prindsen bød ham at tie:

„Troer Du, at jeg vil spilde min Tid med at høre paa dine Løgnehistorier, Du er en Bedrager og en Slyngel! endnu engang, til Galgen med ham!" vedblev han, idet han vendte sig til Vagten, „adlyder øieblikkelig, eller jeg lader Eder alle tilhobe gjøre ham Selskab."

Man bandt den ulykkelige Ægtemand Hænderne paa Ryggen og førte ham saa til Galgen. Da Bødelen her var i Begreb med at gjøre det af med ham, kom Propheten Aysa til og raabte til ham om at holde

inde, da Skræddderen var uskyldig. Den høie Agtelse for denne hellige Mand forskaffede hans Stemme Lydighed.

Prindsens Vagt fordrede ligefuldt, at Henrettelsen skulde fuldbyrdes, eftersom deres Herre havde befalet det. Aysa paatog sig imidlertid hele Ansvaret og begav sig paa Stedet til Kongens Søn, hvem han neppe havde fortalt Sagens sande Sammenhæng, forend han tog Befalingen til Henrettelsen tilbage. Ja, han gjorde endnu mere, thi han lod ufortøvet Ghylendam føre bort og hænge istedetfor hendes Mand.

„Herre, heraf seer Du, føiede Visiren til, „hvor rænkefulde Kvinderne ere, og at en forstandig Mand ikke engang tør stole paa dem, der have det skikkeligste Udseende. Befal, o Konge, at Efterforskningerne om Abumaschar blive fordoblede og handl ikke for overilet."

„Lad gaae," gav Kongen af Persien til Svar, „men hvis han ikke bliver funden endnu idag, saa lader jeg Hovedet hugge af Prindsen imorgen."

Derpaa red Kongen som sædvanlig paa Jagt.

Da han var vendt tilbage fra Jagten og havde spist tilaften hos Sultaninden, greb denne med et en Kop fuld af Gift og sagde:

„O, Herre, hvis Du endnu ikke vil yde mig Ret og Retfærdighed, saa drikker jeg denne Gift, og min Død kommer over dit Hoved. Dine Visirer have altid en Mængde at fortælle Dig om Kvindernes Snedighed, men Mændene give os i saa Henseende intet efter. Jeg vil anføre Dig et nyt Exempel derpaa.

Fortælling om Maleren Mahmud fra Ispahan.

En Maler besøgte en Dag en god Ven og fik hos ham Die paa Billedet af en saa yndig Kvinde, at han forelskede sig dødelig deri. Forgjæves forestillede hans Ven ham, hvor taabeligt det var at fatte en saadan Lidenskab for et blindt, døvt og maaskee opfundet Billede; Maleren Mahmud svarede:

„Kunstneren kan ikke have fremstillet dette Aasyn, uden at det har siddet for ham."

Han havde derfor hverken Ro eller Ro, førend han havde udspurgt Maleren og af ham erfaret, at det var Billedet af en Sangerinde i et Serail, der blev holdt af Storvisiren i Ispahan.

Saasnart som den forelskede Maler vidste, at han havde at opsøge sine Ønskers Maal i Persiens Hovedstad, reiste han Dag og Nat for at naae derhen. Efterat han allerede havde opholdt sig der i flere Dage, sluttede han nærmere Bekjendtskab med en Apotheker, boede hos ham og samtalede med ham om alskens Ting, der kunde være tjenlige for hans Idrætter. Saaledes kom han da ogsaa paa Spor efter, at Kongen hadede alle Magiere og Troldkunstnere paa det inderligste, og at han, naar deslige Folk faldt ham ihænde, lod dem kaste i en Afgrund, udenfor Byen og sulte ihjel. Han hørte for den Sags Skyld ogsaa, at den attraaede Sangerinde virkelig hørte til Visirens Slavinder og udkastede derefter en Plan til at komme i Besiddelse af hende.

Formummet som Rover sneg han sig en af de paafølgende Nætter til Visirens Palads og steg ved Hjælp af en Strikkestige over Muren og det flade Tag ned i Gaarden. Han saae her et klart og oplyst Gemak, som han nærmede sig og traadte ind i; i en Kvinde, hvis Skjønhed straalede som Solen paa Himmelhvælvingen,

og som slumrede paa en Elfenbens- og med Guld indlagt Sovesopha, gjenkjendte han ved Skinnet af de trindtom brændende Lysekroner den, som han søgte. Strax traadte han iæt hen til hende, drog sin Dolk og ridsede hende let i det indre af hendes Haand, saa at der piblede et Par Draaber Blod frem. Hun vaagnede derved, men vovede af Skræk ikke at raabe om Hjælp, og da hun mente at have en Røver for sig, tilbød hun ham det med Perler og Ædelstene rigt indvirkede Slør, der laa ved Siden af hende, naar han vilde skaane hendes Liv.

Mahmud tog Sløret og forsvandt, som han var kommen. Dagen derpaa anlagde han en from Pilgrims Dragt, puttede Sløret til sig og begav sig til Kongen.

„O Herre," sagde han til denne, „jeg er en andægtig Pilgrim fra Kherassan, og Rygtet om dine Dyder og det Ry, der gaaer af din Retfærdighed, have ført mig hid for at leve under din Beskyttelse. Ved Nattens Frembrud naaede jeg Byen, men fandt allerede Portene lukkede og maatte altsaa oppebie Morgenen udenfor. Medens jeg nu laa saaledes paa Jorden for at udhvile mig, øinede jeg fire Kvinder, af hvilke den ene red paa en Hyæne, den anden paa en Vædder, den tredie paa en sort Hund og den fjerde paa en Leopard, og jeg mærkede snart, at det var Troldkvinder. En af dem nærmede sig mig, sparkede til mig og slog mig med sin Pidsk, der havde Udseende af en gloende Svøbe. I en Fart paakaldte jeg den almægtige Guds Navn og stak med min Kniv efter hende, hvorved jeg saarede hende i Haanden. Hun lod mig nu være i Fred og tabte sit værdifulde Slør, som jeg gjemte, men da jordiske Ting ikke kunne forlokke mig, saa nedlægger jeg det herved for dine Fødder."

Herpaa fjernede han sig, men Kongen gjenkjendte

Sløret, som han for ikke længe siden havde gjort en af sine Visirer en Foræring med, og erfarede, at denne havde givet sin Yndlingsslavinde det. Paa Kongens Befaling blev hun bragt til ham; man undersøgte hendes Hænder og fandt Saaret. Øieblikkelig blev hun som Troldkvinde dømt til at lide Hungersdøden og nedsænket i Afgrunden foran Byen.

Saasnart som Mahmud fik Nys om det heldige Udfald af sin List, ilede han derhen og bevægede Vægterne ved Foræringer og ved at fortælle dem sin Historie til at udlevere den skjønne Slavinde. Ifølge sit til samme Tid afgivne Løfte reiste han saa Nat og Dag, indtil han var indtruffen i sit Hjem med Maalet for sine Ønsker.

„See, det var nu igjen et af Mandfolkenes utallige Kneb", sluttede Sultaninden, og Kong Sindbad yttrede:

„Imorgen skal min Søn sikkerlig dø."

„Fyrgetyve Dage og fyrgetyve Aftener"*) havde Sultaninde Chansade og Kongen af Persiens Visirer paa denne Maade paaskyndt og forhalet Prinds Nurgehans Henrettelse. Da indtog Kongen den en og fyrgetyvende Dags Morgen Plads paa sin Throne og lod Prindsen tilligemed de fyrgetyve Visirer, der vare lagte i Lænker, føre for sig. Bødlen modtog sine Befalinger, tilbandt Prindsens Øine og trak sit Sværd. To Gange spurgte han Kongen, om han skulde føre det dræbende

*) Fortællingen om de fyrgetyve Visirer fører ogsaa denne Titel.

Hug, og to Gange bejaede denne Spørgsmaalet. Ligefuldt gjentog han det tredie Gang og tilføiede:

„Herre betænk vel, at ingen Anger kan kuldkaste Virkningen af den fuldbyrdede Befaling."

Kongen vilde netop paabyde Udførelsen for tredie Gang, da Abuschamar, der var bleven opsnappet af Vagten foran Paladset, blev ført hen foran Thronen med en saadan Hurtighed, at hans Fødder ikke berørte Jorden.

„Ha elendige!" raabte Kongen ved Synet af sin Søns Lærer, „med dit Hoved skal Du bøde for din Misgjerning. Have ikke dine forræderske Indskydelser berøvet min Søn Mælet?"

„Jo, o Herre", svarede Abuschamar, „det var nødvendigt, at Prindsen forstummede i fyrgetyve Dage for at afvende den Ulykke, som Stjernerne forkyndte ham. Men nu er denne skjæbnesvangre Frist til Ende, og han tør tale."

Øieblikkelig blev Bindet taget fra Prindsens Øine, og han fortalte nu fra Ende til anden, hvad der havde tildraget sig imellem ham og hans Stedmoder, Sultaninden. Sammes Hofthende, der bag en tynd Væg havde hørt alt, bekræftede hans Udsagn. Da lod Kong Sindbad Prindsen sidde ved sin Side og kysede hans Øine; de fyrgetyve Visirer bleve løste af deres Lænker, fik Tilladelse til at kysse hans Hænder og Knæ og aflagde de Sørgeklæder, som de havde baaret i fyrgetyve Dage, for i deres Sted at anlægge kostbare Dragter, som Kongen skjænkede dem. Men Sultaninde Chansade blev uden Naade og Barmhjertighed henrettet.

Efterat den græske Konge havde fortalt sin Visir Kong Sindbad af Persiens Historie, føiede han til:

„Jeg skal nok vogte mig for at lade den af Dig misundte Læge Duban, der intet ondt har tilføiet mig, henrette paa din Tilskyndelse. Jeg vilde nødig være ligesaa uretfærdig, som hin Konge var det imod sin Søn".

Da Visiren saae, at den græske Konge var saaledes tilsinds, begyndte han:

„O Konge, hvad kunde jeg vel have imod hin skumle Læge, at jeg skulde tale ondt om ham og oplægge Raad imod ham, naar det ikke var for hans slette Anslag imod Dig? Kun min Iver for dit Vel foranledigede mig til at advare Dig imod ham, og hvis jeg ikke har faret med Sandhed, saa straf mig, ligesom i fordums Tid en anden Visir er bleven straffet."

„Og paa hvilken Maade havde han fortjent det?" spurgte den græske Konge, hvorpaa Visiren svarede:

„Hav den Godhed at laane mig Øre."

Fortællingen om den straffede Visir.

Der var engang en Konge, hvis Søn elskede Jagten lidenskabelig. Kongen havde forsaavidt intet derimod, men gav en Visir det Hverv, under alle Omstændigheder at blive ved Prindsens Side. En Dag vare de redne paa Jagt og fik pludselig Øie paa et stort Vildt i det fjerne. Strax raabte Visiren:

„Ho ho, efter det, efter det!"

Prindsen sprængte saa ivrig efter det, at han ikke mærkede, at han var kommen saa langt forud for sit Følge, at det havde tabt ham aflsigte. Han saae sig ikke

om, førend Vildtet var forsvundet af hans Synskreds i Ørkenen, og han ikke vidste hvilken Vei, han skulde slaae ind paa. Medens han endnu flakkede saaledes om paa Maa og Faa, mødte han en Kone, der ikke saae ilde ud; hun græd bitterlig. Strax standsede han sin Hest og spurgte hende, hvem hun var, og hvorledes hun var kommen herhen. Konen svarede derpaa:

„Jeg er en indisk Konges Datter. Da jeg red igjennem denne Ørken, kom jeg bort fra mine Ledsager; overvældet af Søvn, faldt jeg omsider af Hesten, og den løb sin Vei. Paa denne Maade er jeg bleven aldeles forladt og ved hverken ud eller ind."

Prindsen havde Medlidenhed med hende, lod hende sætte sig op bagved ham paa Hesten og red videre. Efter nogen Tids Forløb kom de forbi noget gammelt Murværk, og den foregivne Prindsesse yttrede ivrig det Ønske at stige lidt af der. Prindsen løftede hende ned og stod selv ogsaa af, medens hun gik ind imellem Murværket. Da hun lod vente længe paa sin Tilbagekomst, gik han efter hende og hørte, at der blev talt indenfor Muren. Han stod stille, lyttede og hørte snart, at Konen sagde:

„Børn, idag har jeg bragt Eder en fed Fyr hjem", hvorpaa flere Stemmer gave til Svar:

„Saa giv ham os dog, Moder, for at vi kunne fortære ham."

Prindsen kom herved paa det rene med, at den foregivne Prindsesse var en Ghuls*) Kone, og følte, at det var ude med ham. Bævende af Frygt, ilede han tilbage og vilde kaste sig tilhest, da ogsaa Konen kom

*) Ghul (Oger), en Art onde Aander, der boe paa affides Steder; de lokke Mennesker i deres Magt, dræbe og fortære dem.

ud af sit Smuthul. Hun bemærkede hans Frygt og den Bevægelse, han var i, og sagde:

„Hvad er Du bange for?"

„For en Fjende", stammede Prindsen.

„Du gav Dig jo ud for at være en Kongesøn?" spurgte Konen videre og paa Prindsens bekræftende Svar, vedblev hun.

„Hvorfor giver Du ikke din Fjende et Pengestykke for at forsone ham?"

„Det er ikke Penge om at gjøre", svarede Prindsen, „han vil mig tillivs og tragter kun efter min Død, og derfor frygter jeg ham. Ak, jeg er forloren."

„Hvis det er Tilfældet", tog Konen igjen tilorde, „saa befal Dig Gud ivold og anraab ham om Hjælp imod din Plageaand."

Prindsen var rigtignok overbeviist om, at dette Raad ikke var oprigtig ment, og at hun allerede betragtede ham som et sikkert Bytte; alligevel saae han op imod Himlen og sagde:

„O Du, der stuer ned paa de bedrøvede, naar de bede til Dig, og borttager Ulykker, hjælp ogsaa mig og mag det saaledes, at min Fjende aflader med at forfølge mig. Thi Du kan, hvad Du vil."

Neppe havde Ghulens Kone hørt denne Bøn, før hun forsvandt bag Murværket. Prindsen foer øieblikkelig afsted alt hvad Remmer og Tøi kunde holde, og kom lykkelig og vel tilbage til sin Fader, Kongen. Da denne nu erfarede i hvilken Fare Prindsen havde været stedt ved Visirens Uefterrettelighed, lod han ham paa Stedet kvæle.

„Hvad nu Lægen Duban angaaer, vedblev Visiren, „saa vil Din Tillid til ham, o Konge, i Tiden komme Dig dyrt til at staae. Har Du ikke seet, at han tilsyneladende befriede Dig fra Spedalskheden ved

udvortes Midler, ved noget, som Du holdt i Haanden? Derfor er Du heller ikke sikker paa, at han ombringer Dig ved noget, som Du tager og føler paa."

Den græske Konge var ikke meget skarpsindig og gjennemskuede:

„Du har talet sandt, brave Visir. Har han helbredet mig ved noget, som jeg blot holdt i Haanden, saa er han endelig ogsaa istand til at dræbe mig ved blot at lade mig lugte til et eller andet. Sig mig, Visir, hvad er derved at gjøre?"

„Herre", yttrede denne, „for at beskytte Dig imod hans onde Anslag og være sikker for ham er det det bedste, at Du øieblikkelig lader ham kalde til Dig, og naar han giver Møde, lader Du Hovedet hugge af ham. Overlist ham, for han overlister Dig."

„Du har atter talet sandt", sagde Kongen; han sendte strax Bud efter Lægen Duban, der trøstig indfandt sig og hilste Kongen med følgende Ord:

„Du har uanmodet overvældet mig med Godhed og i kort Tid gjort mig meget godt; hvorledes skulde jeg kunne undlade at rose Dig efter Fortjeneste og lovprise Dig med Hjerte og Mund!"

„Ved Du, hvorfor jeg har ladet Dig kalde?" spurgte den græske Konge Lægen Duban, der gav til Svar:

„Nei, Herre, ingen ved, hvad kun Gud, hvis Navn være takket og priset, har Kundskab om."

Jeg har ladet Dig komme", vedblev Kongen, „for at lade Dig dræbe."

Med ubeskrivelig Forbauselse og Forfærdelse over denne Tidende spurgte Lægen:

„O Konge, hvorfor vil Du mig tillivs? i hvilken Forbrydelse har jeg gjort mig skyldig?"

„Det er blevet mig forebragt", erklærede Kongen,

„at Du var en Spion og er kommen i den Hensigt at myrde mig. Deri vil jeg forhindre Dig ved at komme Dig i Forkjøbet."

Og med det samme befalede han Skarpretteren:

„Hug Hovedet af denne Forræder, saa at jeg intet har at befrygte af hans Ondskab!"

Saasnart som Lægen havde hørt sin Dødsdom, begyndte han at bede og sagde:

„O Konge, skaan mig, og Gud vil engang skaane Dig!"

„Han gjentog disse Bønner flere Gange, accurat ligesom jeg gjorde for Dig, o Aand", bemærkede Fiskeren, der fortalte Aanden, hvem han lumskelig havde faaet indespærret i Flasken, Fortællingen om den græske Konge og Lægen Duban, „men Du vilde heller ikke bønhøre mig", føiede Fiskeren til, „og vilde absolut ombringe mig. Ligesaa haardhjertet var den græske Konge, der gjentog sin Befaling om at henrette Lægen, der paany begyndte:

„O Herre, gjengjælder Du saaledes godt med ondt? Er det ikke bedre bevendt med din Taknemlighed end med Krokodillens?"

„Hvad gjorde Krokodillen?" spurgte Kongen.

Lægen svarede:

„O Konge, under mine nuværende Vilkaar kan jeg umulig fortælle det", og græd bitterlig.

Greben af Medlidenhed, gik nu nogle af de tilstedeværende Hoffolk i Forbøn for Duban og sagde, at de ikke vidste, hvad ondt han havde begaaet, eftersom han ikke havde gjort andet end at helbrede Kongen for et Ildebefindende, som havde trodset alle andre Læger.

Men Kongen gjenmælede:

„Hvad vide I derom? af hans Død afhænger min Sikkerhed. Den, som kunde helbrede mig ved blot at

lade mig tage en Ting i Haanden, mægter ogsaa at dræbe mig ved den blotte Lugt af noget andet. Jeg frygter meget for, at han har det til Hensigt, og formodentlig er han kun kommen hertil for det samme. For min Sikkerheds Skyld maa altsaa denne Forræder døe."

Og Kongen fornyede Befalingen til hans Henrettelse.

Da Lægen Duban havde hørt den græske Konge tale saaledes, gav han fortabt og begyndte:

„Herre, er min Død uigjenkaldelig besluttet, saa tilstaae mig dog en Opsættelse, for at jeg kan begive mig til mit Hus og ordne mine Anliggender samt bestille min Begravelse. Ogsaa mine Bøger vil jeg fordele og en af dem, der er af overordentlig Værdi, beder jeg Dig om at skjænke en Plads i dit Bibliothek?"

„Hvad er det for en Bog? spurgte Kongen og Lægen vedblev:

„Dens Indhold lader sig slet ikke fortælle, men en af dens mindste Hemmeligheder er, at naar Du efter min Henrettelse vil aabne den, vende tre Blade om og læse tre Linier paa den venstre Side, saa kan Du faae mit Hoved til at tale og besvare alle dine Spørgsmaal."

Kongen var yderst forbauset og lod Lægen Duban begive sig under omhyggelig Bevogtning til sit Hus for i Løbet af Dagen at ordne alle sine Anliggender. Den næste Morgen blev han atter bragt til Kongen, om hvilken Emirerne, Visirerne, Kæmmererne og de ypperste Embedsmænd, i Forventning om et stort Mirakel havde forsamlet sig, saa at Mødet var at ligne med en Blomsterhave. Lægen nærmede sig med en gammel Bog, hvilken han lagde for Kongens Fødder, og med en Bøsse, der indeholdt et Pulver. Dette rystede han ud

i en Skaal, som man paa hans Forlangende havde bragt tilveie, og sagde:

„O Konge, saasnart som mit Hoved er afhugget, saa lad det sætte paa dette Pulver i Skaalen; det vil da paa Øieblikket ophøre med at bløde. Aabn derpaa denne Bog og gjør, som jeg har sagt Dig. Men forund mig, Herre, endnu engang at bede Dig om at skaane mig, paa det at Gud ogsaa engang seer i Naade til Dig."

„Spild ikke Tiden med unyttige Ord," yttrede Kongen, „Døden er Dig vis, om det saa blot var for at høre dit Hoved tale."

Dermed lod han udgaae Befaling til Henrettelsen, der ogsaa straxt paafulgte. Da nu Dubans Hoved var bleven lagt i Skaalen, aabnede Kongen Bogen, og da sammes Blade klæbede meget fast til hinanden, vædede han gjentagne Gange Fingeren paa sine Læber for bedre at kunne skille dem ad. Han gjorde det med det første, det andet, det tredie Blad, og da han ikke saae noget skriftligt paa den venstre Side, udbrød han:

„Løge, der staaer intet!"

„Vend endnu nogle Blade om," svarede Hovedet.

Kongen udførte det med samme Møie. Men efter faa Øieblikkes Forløb virkede Giften, hvormed hvert Blad var bestrøget. Alt løb sur for Kongens Øine, og han sank under Krampetrækninger og med det Udraab: „Jeg er forgivet!" ned fra Thronen, medens Dubans Hoved talte:

„De brugte deres Magt, men brugte den som Tyranner, og snart var det, som om den aldrig havde været. Havde de gjort Ret og Skjel, saa var der bleven gjort dem Ret og Skjel; men de vare Undertrykkere, og derfor blev Skjæbnen ogsaa til Undertrykker

imod dem. Altsaa fik de Løn efter Fortjeneste, og der er intet at bebreide Skjæbnen.''

Efterat disse Ord vare udtalte, drog den græske Konge sit sidste Aandedrag, og Lægens Hoved mistede ogsaa det kunstigt opholdte Liv.

„Herre, saaledes var den græske Konges og Lægen Dubans Endeligt,'' yttrede Scheherasade til Schahrjar. — „Vi maae derfor nu igjen til at beskjæftige os med Fiskeren og Aanden. Men denne Gang er det allerede blevet Dag, og det er ikke Umagen værd at begynde derpaa nu.''

Fortsættelse af Fortællingen om Fiskeren og Aanden.

„Herre, efterat Fiskeren havde forta lt den igjen i Flasken indespærrede Aand Historien om den græske Konge og Lægen Duban, vedblev han:

„Du seer deraf, o Aand, at den græske Konge var bleven skaanet, saafremt han havde skaanet Lægen Duban; men han afviste dennes ydmygste Bønner, og det blev hans Undergang. Det samme Tilfælde er indtraadt imellem Dig og mig. Havde Du villet lade mig slippe, saa vilde Gud ligervis have ladet Dig slippe. Men trods alle mine Bønner vilde Du styrte mig i Fordærvelse, og derfor vil jeg ogsaa være ubønhørlig og atter kaste Flasken og Dig i Havet.''

Da Aanden hørte dette, skreg og bad han:

„Jeg besværger Dig ved den høieste Gud, Fisker, ikke at gjøre det. Vær høimodig imod mig, skaan mig og vær ikke vred paa mig for det, som jeg har gjort.''

„Nei'' svarede Fiskeren, „Du skal atter ned i Ha=

vet, og der skal Du blive til Dagenes Ende, thi jeg skal nok sørge for at advare Folk imod Dig.“

„O lad Dig bevæge til ikke at gjøre det!“ raabte Aanden, „jeg lover høit og dyrt, at jeg ikke alene ikke skal tilføie Dig noget ondt, men endog staae Dig bi med at blive mægtig rig.“

Denne Vending af Sagen bragte Fiskeren paa andre Tanker, og efterat han havde ladet Aanden edelig love og besværge alt ved Guds store Navn, aabnede han Flasken. Og atter steg Dampen op deraf ligesom den første Gang, indtil Flasken var tom; da gestaltede og fortættede Dampen sig til en uhyre stor Aand, og det første, denne gjorde, var at han med et Spark befordrede Flasken ud i Havet. Da blev Fiskeren uhyggelig tilmode, og han tænkte, at det ikke havde noget godt at betyde. Imidlertid skød han Hjertet op i Livet og sagde:

„O Aand, vil Du krænke den Ed, som Du har aflagt for mig? Skal jeg ogsaa sige ligesom Lægen Duban til den græske Konge: „Lad mig beholde Livet, og Gud vil forlænge dine Dage.“

Aanden lo og svarede:

„Lad det nu være godt, Fisker, der skal ikke vederfares Dig noget ondt. Tag nu dit Net og følg med mig.“

Efter disse Ord satte Aanden sig i Bevægelse, og Fiskeren fulgte ham ikke uden at have sine Betænkeligheder derved. De gik forbi Staden, op ad et høit Bjerg og atter ned paa en vidtudstrakt, øde Slette hen til en i Midten af samme liggende Indsø. Ved denne gjorde Aanden Holdt og bød Fiskeren at kaste sit Net ud efter Fisk. Dette gjorde denne med store Forhaabninger om at fange nogle, thi han bemærkede en Mængde Fisk i Søen, men til hans ikke ringe Forundring af

2. S. Oettinger's Bog- & Steentr.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

alle Slags Farver, nemlig hvide, blaae, røde og gule. Han fangede ogsaa virkelig fire Fisk, der hver især var af forskjellig Farve, hvorover han morede sig meget.

„Gaa med dem til Sultanen," sagde Aanden nu, „han vil give Dig Guds Velsignelse af Penge derfor. Du kan daglig fiske her, men gjør det aldrig mere end en Gang om Dagen. Gud være med Dig!"

Derpaa stampede Aanden i Jorden, der aabnede sig og opslugte ham.

Fuld af Forundring over sine Eventyr med Aanden, gik Fiskeren tilbage til Byen og sporenstregs til Sultanens Palads; denne overrakte han sine fire Fisk.

Sultanen gav den største Overraskelse tilkjende over de Fisk, som Fiskeren leverede ham. Han havde endnu aldrig seet Mage til dem og befalede at lade dem tilberede af den nye Kjøkkenslavinde, som han nogle Dage iforveien havde faaet i Foræring af den græske Keiser.

„Hun skal gjøre sit Prøvestykke dermed," sagde han.

Visiren selv flyede hende Fiskene og anbefalede hende at anvende den største Omhyggelighed paa Tillavningen af dem. Da han kom tilbage til Sultanen, lod denne udbetale fire hundrede Guldstykker til Fiskeren. Saa meget havde den stakkels Mand aldrig eiet; han ilede glad og fornøiet hjem dermed til sin Familie, hvis Trang han nu paa engang kunde afhjælpe.

Sultanens Kokkepige havde imidlertid tillavet Fiskene og sat Panden paa Ilden. Da de vare blevne stegte paa den ene Side, vendte hun dem om. Neppe var det skeet, før Kjøkkenvæggen revnede, og frem traadte en Pige af slank Skabning og yndig at see til; hendes Øienbryn og Øienhaar vare skjønt farvede, og hendes Læber svulmede. Hun bar et med blaat Silke gjennemvirket Kusihye (Tørklæde om Hovedet), Ørenringe, Armbaand, kostbare Juvelringe paa Fingrene og i Haanden

en Rørstav. Med denne sidste berørte hun Fiskene og spurgte:

„O Fisk, ere I endnu Forbundet troe?"

Ved denne Fremtoning stod Kokkepigen stram og stiv som en Pind, medens den anden gjentog sine Ord anden og tredie Gang. Da dette var skeet, rakte Fiskene paa Panden Hovederne iveiret og svarede:

„Ja, ja, hvis Du vender tilbage, saa vende vi ogsaa tilbage, kommer Du, saa komme vi med, og naar Du gaaer, saa gaae vi ligervis."

Derpaa væltede Fremtoningen Panden og forsvandt, ligesom hun var kommen, og Væggen lukkede sig igjen.

Nu fattede Kokkepigen atter Mod og vilde i en Hast samle Fiskene op, men de vare allerede brændte til Kul. I det samme kom Storvisiren og befalede hende at servere Fiskene. Hun fortalte ham grædende, hvorledes det var gaaet til med dem, og satte ham derved naturligvis i stor Forundring.

„Forholder Sagen sig, som hun siger," tænkte han, „saa ligger der noget overordentligt til Grund for den."

For at komme efter det gav han Sultanen et eller andet Paaskud, at Fiskene ikke kom paa Bordet, lod strax Fiskeren hente og forlangte, at han skulde bringe fire saadanne Fisk endnu.

Fiskeren lovede at ville bringe dem den næste Morgen tidlig, og da han efterat have kastet sit Net ud i Soen netop fandt fire saadanne Fisk deri, kunde han ogsaa holde Ord. Visiren gav dem igjen til Kokkepigen, men lod hende stege dem for hans Øine. De bleve tillavede paa samme Maade som før, lagte paa Panden, der blev sat over Ilden, og da de havde faaet nok paa den ene Side, bleve de vendte om. Og atter revnede Væggen, den samme Pige kom tilsyne med Rørstaven, berørte Fiskene og talte de samme Ord. Efterat

hun havde gjort det tre Gange, rakte Fiskene Hovedet iveiret og svarede ligesom den første Gang; Pigen væltede Panden og forsvandt, som hun var kommen.

Den forbausede Visir, der nu havde faaet Troen ihænde, udraabte, at en saa overordentlig Tildragelse ikke maatte forbigaaes med Taushed for Sultanen. Han gik altsaa bort for at aflægge sin Herre Beretning derom. Denne vilde ligeledes overtyde sig om Sagens Sammenhæng med egne Øine og lod udgaae Befaling til Fiskeren, at han inden tre Dage skulde bringe fire Fisk af den samme Slags. Denne skaffede dem ogsaa tilveie til den berammede Tid, og i sin Glæde derover lod Sultanen atter udtælle fire hundrede Guldstykker til ham. Derpaa uddelte han den Befaling til Visiren, at han selv skulde stege Fiskene i Sultanens Paasyn. Visiren svarede:

„Jeg hører og adlyder."

Han tilberedede Fiskene, satte dem over Ilden og vendte dem, da de vare blevne gjennemstegte paa den ene Side. Og paany aabnede Væggen sig, og frem traadte en Neger af overordentlig Størrelse og Tykkelse. Han holdt en grøn Gren i Haanden og talte med skrækkelig Stemme:

„O Fisk, ere I endnu Forbundet troe?"

Da strakte de Hovederne iveiret og svarede:

„Ja, ja; naar Du vender tilbage, vende vi ogsaa tilbage; kommer Du, saa komme vi med, og naar Du gaaer, saa gaae vi ligervis."

Dieblikkelig væltede den sorte Panden, Fiskene forkulledes, og han forsvandt i Muren, der atter lukkede sig.

Efterat Sultanen var kommen sig noget af sin Overraskelse, besluttede han, saafremt det var muligt, at ud-

forske Hemmeligheden, der hvilede over disse Fisk. Han lod Fiskeren kalde og spurgte ham:

„Hvorfra har Du de mærkværdige Fisk?"

„Fra en Indsø", svarede Fiskeren, „der ligger bagved hint Bjerg foran Byen imellem fire Høie."

„Hvor mange Dagsreiser er der til dette Sted?"

„Herre, det er kun en halv Mil herfra", forsikrede Fiskeren.

Alle forundrede sig derover, fordi ingen vidste noget af en Sø at sige i den angivne Retning og Nærhed, men Sultanen satte sig ufortøvet tilhest og befalede sit Hof og sit Følge at ledsage sig til bemeldte Sted.

Toget bevægede sig med Fiskeren i Spidsen til Toppen af Bjerget og derfra ned paa en vidtudstrakt Slette, der var dem alle ubekjendt. Snart havde man naaet Søen imellem de fire Høie og saae dens klare Vand myldre af Fisk af de fire Farver. Studsende holdt Sultanen stille og betragtede dette Skuespil; da fremkom han med det Spørgsmaal, om der var nogen, der vel havde hørt tale om denne Sø i Byens umiddelbare Nærhed. Alle benægtede det, og Sultanen vedblev:

„Saa vil jeg, ved Himlen, ikke vende tilbage til Staden og sidde paa min Throne, før jeg kjender den sande Sammenhæng, som det har med denne Sø og Fiskene."

Derpaa gav han Befaling til at opslaae Telte paa dette Sted, trak sig tilbage til sit eget og lod sin Visir kalde.

Denne var en meget oplyst og indsigtsfuld Mand, og ham alene betroede Sultanen, at han havde isinde at tage afsted i al Hemmelighed om Natten for at komme paa Spor efter det uforklarlige ved Søen og Fiskene.

„Du sætter Dig ved Indgangen til mit Telt", befalede han Visiren, „afviser enhver paa Grund af,

at jeg er syg og vil være alene, og holder Tand for Tunge."

Visiren kunde ingen Indvendinger gjøre derimod; Sultanen forklædte sig til den Ende, tog sin Sabel paa og tiltraadte ukjendt og alene sin natlige Vandring. Han steg op paa en af Høiene og drog derpaa videre igjennem den bagved liggende Slette, indtil Heden opad Dagen nødsagede ham til at søge Hvile. Den anden Dags Morgen fik han Øie paa et prægtigt Palads af poleret sort Marmor. Dets ene Portfløi stod aaben, og skjøndt Sultanen saaledes havde kunnet gaae uhindret ind, bankede han dog paa en Gang, to Gange, tre Gange. Da ingen svarede eller lod sig see, traadte han ind i Forhallen og raabte:

„O I Beboere af dette Palads! Her er en reisende, der trænger til Vederkvægelse."

Ogsaa dette Raab gjentog han tre Gange uden Resultat; han tog Mod til sig, trængte videre frem og kom ind i en rummelig Gaardsplads midt i Paladset. Medens han stod og fortabte sig i Beundring over den Pragt, der her oplodes for hans Øine, hørte han paa engang en klagende Stemme:

„O Skjæbne, Du har ingen Medlidenhed med mig og giver mig ikke Lettelse! see, mit Hjerte svæver imellem Sorg og Fare. Vil Du, o min dyrebare Hustru, ikke være barmhjertig!"

Sultanen sprang ufortsvet op, og ved at gaae efter Lyden kom han til en Døraabning, der var lukket med et Forhæng. Han løftede dette op og kom til at staae ligeoverfor en rigklædt ung Mand, der sad i en paa en Forhøining staaende Sopha. Et Skygge af Sørgmodighed var udbredt over hans skjønne Ansigt. Sultanen var glad over endelig at see et menneskeligt Ansigt og hilste paa ham.

„Herre", sagde han, „jeg beder Eder om at modtage min Hjælp, hvis den kan være Eder til nogen Nytte, og giv mig endvidere Besked om, hvorledes det hænger sammen med den ikke langt herfra liggende Indsø, der er fuld af Fisk af fire forskjellige Farver, og med Paladset her."

Istedetfor Svar begyndte den adspurgte bitterlig at græde, derpaa slog han sin Kjortel tilside og viste Sultanen, at han kun fra Hovedet til Bæltestedet var skabt som andre Mennesker, men fra Bæltestedet og nedad bestod af sort Marmor.

Synet af den unge Mands beklagelsesværdige Tilstand opfyldte naturligvis Sultanen med Gru og Forbauselse.

Den unge Mand meddelte nu:

Fortællingen om den unge Konge paa de sorte Øer.

„Min Fader hed Mahmud og var Konge i den By, der i fordums Tid laa her, og i de fire sorte Øers Rige. Han døde, da han var halvfjerdsstyve Aar gammel, og efterat jeg havde fulgt ham paa Thronen, valgte jeg min Broderdatter til Gemalinde. Hun elskede mig saa inderlig, at hun, naar jeg gik fra hende, hverken tog Spise eller Drikke til sig, for hun saae mig igjen. Efter fem Aars Forløb bemærkede jeg dog, at hun begyndte at blive mig mindre hengiven, og fik meget imod min Villie fuldstændig Overbevisning derom.

Medens hun en Eftermiddag var i Bad, havde jeg lagt mig for at tage min sædvanlige Søvn og befalet to Slavinder at tilvifte mig Kjøling med deres

Viser og holde Fluerne borte. Da de troede, at jeg var sovet ind, begyndte de at snakke sagte med hinanden; men jeg havde kun lukket Øinene, og ikke et Ord af deres Samtale gik tabt for mig.

„Er det ikke stor Synd og Skam af Dronningen", sagde den ene til den anden, „at hun ikke opfører sig skikkeligere mod saadan en elskelig Herre som vor?"

„Jo, det er det rigtignok, og jeg begriber ikke", yttrede den anden, „at hun saaledes kan lade ham være alene om Natten. Mærker han da ikke noget dertil?"

„Nei, hvorledes skulde han mærke det?" tog den første igjen tilorde, „hun blander hver Aften i hans Drikke en Krydderisaft, der faaer ham til at sove saa haardt, at hun kan foretage sig, hvad hun vil. Henimod Morgen kommer hun tilbage og vækker ham ved at lade ham lugte til noget, som hun holder ham under Næsen."

„Tænk Eder min Overraskelse, Herre. Desuagtet dyede jeg mig og anstillede mig, som om jeg vaagnede op af en dyb Søvn og intet havde hørt. Jeg spiste som sædvanlig tilaften med Dronningen, og før vi gik i Seng, rakte hun mig som altid en Nattedrik. Men istedetfor at nyde den kastede jeg den uformærkt ud af Vinduet og gav hende den tomme Kop tilbage, for at hun skulde troe, at jeg havde drukket ud. Saa lagde vi os tilsengs. Da hun snart efter mente, at jeg var falden i Søvn, stod hun op, klædte sig hurtig paa og sagde temmelig høit:

„O, gid Du sov saaledes, at Du aldrig mere vaagnede op!"

Derpaa forlod hun Gemakket.

Saasnart som min Gemalinde var borte, sprang jeg op, klædte mig i en Fart paa, greb min Sabel og fulgte efter hende. Jeg var snart lige i Hælene paa

hende og fulgte hende nu Skridt for Skridt med den største Vaersomhed. Hun gik igjennem flere Døre, der aabnede sig af sig selv ved nogle Trylleord, som hun udtalte. Endelig kom hun ned i Haven. Der forsvandt hun i noget tæt Buskværk, hvor Gangene vare indhegnede af høie Gjærder; ad en Omvei sneg jeg mig ogsaa derhen og skjulte mig ved Indgangen til en lang Allee, i hvilken jeg saae den troløse spadsere nok saa fornøiet med en Mandsperson. Jeg hørte, da de kom i Nærheden af mig, hvorledes hun retfærdiggjorde sig hos sin Elsker over ikke at være kommen tidligere, og hvorledes hun foruden alle hidtidige Beviser, som hun havde givet ham paa sin Kjærlighed, tilbød ham nye af den mest paafaldende Natur.

„Du kjender min Magt", sagde hun, „og behøver blot at befale. Forinden Solen staaer op, vil jeg, ifald Du ønsker det, forvandle den store Stad og det skjønne Palads til rædselsfulde Ruiner, der kun skulle være beboede af Ugler, Ravne og Ulve. Du har kun at udtale et eneste Ord, saa skal der blive vendt op og ned paa alt."

Ved disse Ord var Dronningen kommen ganske tæt hen til mig og vilde gaae mig forbi for at dreie om ad en anden Vei. Min Sabel havde jeg allerede trukket, og da hendes Boler kom hen imod mig, saa bibragte jeg ham et Hug i Halsen, saa at han styrtede til Jorden. Jeg mente at have dræbt ham og fjernede mig hastig uden at vise mig for Dronningen, hvem jeg vilde skaane, fordi hun var en Slægtning af mig. Mit Hug var virkeligt ogsaa dræbende, men hun opholdt ved sine Troldomskunster sin Boler i en Tilstand, som man hverken kan kalde Liv eller Død."

Idet jeg ilede tilbage igjennem Haven til Paladset, hørte jeg Dronningens lydelige Skrig, og da jeg

deraf kunde slutte mig til hendes Smerte, var det mig kjært, at jeg havde ladet hende beholde Livet. Da jeg var vendt tilbage til mine Gemakker, lagde jeg mig igjen tilsengs med den Bevidsthed at have straffet den forvovne, der havde understaaet sig at krænke mig, og sov ind. Da jeg vaagnede om Morgenen, laa Dronningen ved Siden af mig, men jeg skal ikke kunne afgjøre, om hun sov eller ei. Lydløs stod jeg op, klædte mig paa og begav mig til Divanet (Raadsforsamlingen). Da jeg vendte tilbage derfra, saae jeg min Gemalinde sidde med afklippet Haar og i Sørgedragt.

„Herre, vredes ikke over", begyndte hun, „hvad jeg har gjort, thi jeg har erholdt Efterretning om min Moders, Dronningens, Død; endvidere om min Faders, Kongens, Død, der er falden i et Slag, og om min Broders Død, der er omkommen ved at styrte ned i en Afgrund."

Da hun brugte et sligt Paaskud for at retfærdiggjøre sin Bedrøvelse, lod jeg være med at gjøre hende Bebreidelser; jeg billigede endog hendes Sorg og talte trøstende Ord til hende. Hun trak sig derpaa tilbage til sit Kammer og tilbragte et helt Aar med Taarer og Suk. Efter dets Udløb anmodede hun mig om Tilladelse til at lade sig opføre et Gravmæle i Paladset og boe deri til sin Dødsdag. Jeg gav mit Minde dertil, og hun lod sig indrette et prægtigt Gravmæle, som hun gav Navn af Taarepaladset. Til dette bragte hun nu ogsaa sin Elsker, hvem hun hin Nat, da han blev saaret, havde flyttet til et Sted, der var hende beleiligt. Til at helbrede ham havde hun dog ikke været i Stand; han mægtede hverken at tale eller at bevæge sig og gav blot Livstegn fra sig med sine Øine. Dronningen havde derfor ingen anden Trøst end at see ham og sige ham, hvad Lidenskaben og hendes taabelige Elskovsbrynde ind-

gav hende. Alligevel aflagde hun ham daglig to lange Besøg, bragte ham Spise og Drikke, og skjøndt det aldeles ikke var mig ubekjendt, anstillede jeg mig dog, som om jeg intet mærkede.

Paa denne Maade var der hengaaet to Aar, da jeg en Dag, uden at hun blev det vaer, gik ind i Taarepaladset, hvor jeg hørte hende hulke og klage omtrent som saa:

„At leve iblandt Mennesterne er mig paa Grund af din Fraværelse forhadt, thi mit Hjerte elsker ingen uden Dig.

Disse af Suk og Graad afbrudte Talemaader udtomte dog tilsidst min Langmodighed. Jeg lod hende derfor bemærke min Nærværelse og traadte med dragen Sabel hen imod hende. Da sprang hun op som en rasende og hvinede:

„Ha, grusomme, Du er Aarsagen til mine Smerter! det har jeg allerede længe anet."

Dernæst udstødte hun nogle for mig uforstaaelige Ord og sagde:

„I Kraft af mine Besværgelser skal Du paa Stedet blive halv Marmor og halv Menneske."

Ak, Herre! i samme Nu blev jeg, som I her seer mig, ude af Stand til at bevæge mig, hverken levende eller død.

Efterat den grusomme, Dronningenavnet uværdige Troldkvinde havde lemlæstet mig saaledes og ved Hjælp af en anden Troldom forsat mig til dette Værelse, fortryllede hun ogsaa mit Rige, mine Undersaatter og min By. Hun tilintetgjorde Paladser og Huse, Rub og Stub, og gjorde deraf hin Sø i Ørkenen, som I kjender. Den talrige Befolkning forvandlede hun til Fisk af mangeslags Farver; Muhamedanerne ere de hvide, de Christne de blaae, Jøderne de gule og Ildtilbederne de

røde. Af de fire Dør bleve de fire Høie, som omkredse Søen. Hun underrettede mig selv triumpherende om det, som hun havde gjort, men dermed lod hun sig ikke nøie. Hun kommer ovenikjøbet daglig fra den Tid af og giver mig hundrede Slag med en Læderspøbe paa den bare Ryg, indtil den sidder i blodigt Kjød. Dernæst spøber hun mig ind i en Kamelhaarsdragt og bedækker den af Spot med dette prægtige Gevandt."

Her brast den unge Konge i Graad.

Dybt greben af det, som han havde hørt og seet, formaaede Sultanen i Begyndelsen ikke at fremføre noget Ord til Beroligelse for den unge Konge over de sorte Dør. Men endelig, brændende af Begjærlighed efter at hævne og hjælpe, begyndte han:

„Sig mig, hvor opholder hin troløse Kvinde sig?"

„Jeg ved ikke, hvor hun opholder sig om Natten, men om Dagen er hun hist i Gravmælet med Kuplen ovenpaa, i Taarepaladset, hvor hendes Elsker ligger. Hun begiver sig daglig derhen efterat have pidsket mig med Svøben om Morgenen, hvilket jeg er nødt til at taale formedelst min hjælpeløse og ubevægelige Forfatning."

„O Konge!" gjenmælede Sultanen, „jeg vil opbyde alt for at redde Eder."

Begge bleve nu sammen, indtil Natten brød frem, og aftalte de Forholdsregler, der vare at tage for at opnaae Hævn over Bolerfen; da lagde Sultanen sig for kort Tid til Ro. Da det begyndte at grye ad Dag, stod han op, tog sin Sabel og gik ind i Taarepaladset. Han fandt det oplyst af en Række af Voxlyser og opfyldt af Vellugt, der steg op af flere prægtige, gyldne Røgelsekar. Den utroe og grusomme Troldkvindes Elsker saae han ligge paa en Seng; han traadte hen til ham

og dræbte ham med et Sabelhug. Liget styrtede han i en Brønd.

Efterat dette var skeet, gik Sultanen hen og indtog hans Plads.

Troldkvinden kom til sædvanlig Tid til den unge Konge og tildelte ham med exempellös Grusomhed de hundrede Pidskeslag. Derpaa iførte hun ham igjen Kamelhaarsdragten og Gevandtet af Guldbrokade og forlod ham. Med en Skaal, fuld af Spise, og en Bolle, fuld af Drikkevare, som hun selv havde tillavet, begav hun sig nu til Taarepaladset, hvor hun traadte grædende og jamrende ind og udraabte:

„O Du min Elsker og Herre, svar mig! o min elskede Ven, tal til mig!"

Da anstillede Sultanen sig, som om han vaagnede af en dyb Søvn og sagde med fordreiet Stemme:

„Der gives ingen Magt uden den almægtige Gud!"

Troldkvinden udstødte ved disse uventede Ord et lydeligt Glædesskrig og mistede næsten Besindelsen.

„Min dyrebare Herre", begyndte hun igjen, „skuffer jeg mig ikke? har jeg virkelig hort Dig tale?"

Med dæmpet Stemme svarede Sultanen:

„Ulykkelige, er Du vel et Svar værd af mig?"

„Hvormed fortjener jeg denne Bebreidelse?" spurgte Dronningen.

„Fordi Du hver Dag piner din Gemal saaledes, at jeg ikke kan sove for hans Veraab. Jeg vilde for længe siden have været sund og frisk, dersom Du havde hævet Trolddommen, der hviler over ham. Derfor er jeg fordømt til at tie."

„O, naar det er det hele, der behoves for at hjælpe Dig", tog Troldkvinden tilorde, „saa vil jeg,

efterſom Du ønſker det, give ham hans tidligere Skikkelſe tilbage."

Hun begav ſig ſtraxt til den unge Konge over de ſorte Dør, tog en Skaal, fuld af Vand, talte Trylleord derover og ſagde da, idet hun beſprængte ham dermed:

„Hvis Du er ſkabt i din nuværende Skikkelſe, eller hvis den høieſte Gud er fortørnet paa Dig, ſaa bliv, ſom Du er; men har alene mit Trylleri bragt Dig i denne Tilſtand, ſaa bliv igjen, ſom Du forhen har været!"

Og i ſamme Øieblik ſtod den unge Konge paa ſine Fødder og udraabte taknemlig:

„Der er ingen Gud uden Gud, og Muhamed er hans Prophet!"

Troldkvinden ſagde derpaa:

„Bort herfra og vend aldrig tilbage, ellers ombringer jeg Dig."

Rødtvungen fjernede den unge Konge ſig, men ſkjulte ſig i Nærheden for at oppebie Begivenhedernes Gang. Troldkvinden vendte tilbage til Taarepaladſet og fortalte den formentlige Elſker, at hans Ønſke var opfyldt og Hindringen for hans Helbredelſe ryddet afveien. Men Sultanen ſvarede ſom tilforn:

„Hver Nat i Midnatstimen løfte Fiſkene deres Hoveder over Vandet og raabe om Hævn over Dig og mig. Desformedelſt vender mine Lemmers Kraft ikke tilbage. Gaa derfor hen og giv alt den forrige Tilſtand igjen."

Denne Aabenbaring af den formentlige Elſker foraarſagede Troldkvinden ſtor Glæde, og hun udraabte:

„O Herre! o min Sjæl! i Guds Navn da!"

Dernæſt ilede hun ad Søen til, øſte noget Vand deraf i den hule Haand, talte nogle uforſtaaelige Ord derover og ſtænkede det rundtomkring.

Efterat hun havde gjort dette, kom Byen igjen til syne istedetfor Søen, og Fiskene bleve til Mænd, Kvinder og Børn, til frie og Slaver og til Muhamedanere, Ildtilbedere, Christne og Jøder. Alt antog igjen sin forrige Skikkelse; Huse og Boutiker fyldtes med deres Beboere og Eiere, der forefandt alt nøiagtig i samme Tilstand som før Fortryllelsen. Med uhyre Forbauselse saae Sultanens talrige Følge, der havde leiret sig paa den største Plads, sig pludselig forsat midt ind i en stjøn og folkerig By. Ogsaa de fire Høie bleve atter til fire Dør.

Ilsom vendte nu Troldkvinden tilbage til den formentlige Elsker i Taarepaladset og udraabte jublende, idet hun traadte ind:

„Nu, o elskede Herre,ræk mig din Haand, din Villie er skeet!"

„Kom nærmere!" svarede Sultanen, „endnu nærmere!"

Han omfattede sin under Tæppet skjulte, skarpe Sabel med sikker Haand.

Men da hun var kommen ganske tæt til ham, reiste han sig lynsnar i sin fulde Høide, greb hende om Armen, og før hun kunde besinde sig, huggede han hende midtover. Saa gik han hen at opsøge den unge Konge over de forte Dør, der ventede ham med Utaalmodighed, og lykønskede ham til hans gjenvundne Sikkerhed. Den unge Konge takkede ham og kyssede ham paa Haanden; Sultanen spurgte ham, om han vilde blive her i sin egen Stad, eller drage med til hans nærliggende Residents, hvor han vilde blive en kjærkommen Gjæst. Hin gav øieblikkelig til Svar:

„O mægtige Sultan, ved I da, hvor langt der er til Eders Residents?"

„Halvtredie Dagsreise," sagde Sultanen, men den unge Konge bemærkede:

„I har et helt Aar at reise, før I kommer hjem, og det var kun saa længe Fortryllelsen stod paa, at I kunde komme saa hurtig herhen. Men, o Sultan, jeg vil aldrig forlade Eder, end ikke et eneste Øieblik."

Forundret over at være i en saa betydelig Afstand fra sit Rige, men lykkelig over den unge Konges Forsikkringer, sagde Sultanen:

„Det gjør intet til Sagen; priset være Gud, der tilstrækkelig har holdt mig skadeslos for den lange Reise ved at lade mig finde Eder og erhverve mig en Søn i Eder. Thi eftersom I vil drage med mig, og jeg ingen Børn har, saa betragter jeg Eder som min Søn og udnævner Eder til min Efterfølger."

Fyrsterne omfavnede hinanden paa det kjærligste; derpaa traf den unge Konge over de sorte Øer sine Reiseforberedelser, der medtoge en tre Ugers Tid. Med stor Bedrøvelse skiltes hans Hof og hans Undersaatter, hvem han havde givet en nær Slægtning af sig til Konge, fra ham.

Sultanen og den unge Konge over de sorte Øer toge hundrede Kameler, belæssede med Rigdomme fra Hans Skatkammer, med sig; ligeledes lod han sig ledsage af halvtredsindstyve velbevæbnede Ryttere. Deres Reise løb heldig af, og de nærmede sig endelig Maalet derfor, Sultanens Hovedstad, hvorhen Ilbud, der vare sendte afsted i Forveien, allerede havde bragt Efterretningen om hans Eventyr og Tilbagekomst. De fornemste Embedsmænd kom ham imøde og forsikkrede, at hans lange Fraværelse ikke havde bevirket nogen Forandring i Riget. Ogsaa Befolkningen strømmede til, modtog ham med Jubelraab og afholdt flere Dage i Træk Glædesfester.

Morgenen efter sin Hjemkomst gav Sultanen det forsamlede Hof en omstændelig Skildring af de uventede Forhindringer, der havde trukket hans Udeblivelse i Langdrag. Han gjorde tillige den Meddelelse, at han havde antaget den unge Konge over de sorte Øer i Barns Sted, og at denne gjerne havde gjort Afkald paa sit store Rige for at ledsage ham og kunne blive hos ham. For at belønne sine Tjeneres Troskab uddelte han Foræringer, der vare afpassede efter enhvers Rang; sluttelig gav han sin Visir Befaling til at lade Fiskeren kalde, der havde bragt de vidunderlige Fisk og saaledes givet Stødet til Befrielsen af den unge Konge, hans Undersaatter og hans By. Sultanen skjænkede ham en Æresdragt, og da han ved at udspørge ham fik Nys om, at han havde en Søn og to Døttre, optog Sultanen den ene og den unge Konge den anden iblandt deres Koner. Fiskeren overvældede de saaledes med Guld og grønne Skove, at han blev sin Tids rigeste Mand, og hans Døttre vedbleve at være Fyrsternes Koner til deres Død.

Fortællingen om Lastdrageren og de fem Kvinder i Bagdad samt de tre Kalender*) — Kongesønner.

„Herre, under Kalifen Harun Alraschids Regjering levede der i hans Residentsstad Bagdad en Lastdrager, der trods sin ringe Stand var en klog og listig Patron. Da han en Dag stod med sin Bærekurv paa sit sædvanlige Sted paa Torvet og oppebiede, at der skulde indfinde sig nogen, der havde Brug for hans Tjeneste, kom

*) Kalendere ere en Slags tyrkiske Munke.

der en velvoxen ung Kvinde med et stort Musselinsslør og sagde i en venlig Tone:

„Heida! Lastdrager! tag din Kurv og gaa med mig.“

Han fandt Behag i Kvindens eiendommelige, korte Tiltale, satte øieblikkelig sin Kurv paa Hovedet og fulgte hende.

De gik sammen hen til et Hus, hvis Dør var lukket, og hun bankede paa. Der blev strax lukket op af en ærværdig Christen med et langt Skjæg; hun udbetalte ham nogle Penge uden at mæle et eneste Ord. Han maatte vel vide Besked, thi han gik bort og kom snart tilbage med et stort Krus fortræffelig Vin. Derpaa befalede Konen Lastdrageren at stille Kruset i sin Kurv og fremdeles følge hende.

„Det er i Sandhed en lykkelig Dag!“ udraabte denne, satte Kurven med Kruset i paa Hovedet og ledsagede Konen til en Frugt- og Blomsterhandler. Her udvalgte hun alleslags Æbler, Abrikoser, Ferskener, Kvæder, Lemoner saa og Blomster og vellugtende Urter, bød Drageren at lægge dem i sin Kurv og vedblive at følge hende. Dernæst gik hun hen til en Slagter og lod sig afveie fem og tyve Pund af det bedste Kjød, han havde i sin Bod. I et andet Udsalg gjorde hun Indkjøb af Capers, Estragon, smaae Agurker og Krydderurter, der vare nedlagte i Eddike; i et andet i jen af store og smaae Nødder, Pinier, Mandler og lignende Frugter; ogsaa Marcipan tilforhandlede hun sig hos en Conditor.

Da Lastdrageren saae, at hans Kurv efterhaanden blev fuld af alle disse Sager, tillod han sig den Bemærkning:

„Gode Kone, naar I havde sagt mig forud, at I vilde gjøre saa storartede Indkjøb, havde jeg taget en Hest eller en Kamel med for at belæsse den dermed

Hvis I endnu kjøber mere, vil jeg snart faae en altfor tung Ballast."

Kvinden morede sig over hans Spog, befalede ham paany at følge sig og traadte ind til en Kjøbmand, hvor hun forsynede sig med alskens vellugtende Vande, med Peber, Muskat, Krydernelliker, Ingefær, et stort Stykke graat Ambra og allehaande andre indiske Krydderier. Ogsaa disse maatte ned i Lastdragerens Kurv, og hun gik nu med ham til en prægtig Bygning, hvis Forside var prydet med Søiler, og som havde en Dør af Elfenben. Her bankede Konen sagte paa.

Medens hun og Lastdrageren stode og ventede paa, at der skulde blive aabnet, anstillede sidstnævnte sine Betragtninger. Han undrede sig over, at en Kvinde af den Stand — thi for en Slavinde kunde han ikke antage hende — selv besørgede saadanne Indkjøb. Hun havde en altfor fornem Holdning, til at han havde kunnet indbilde sig, at hun ikke skulde være en fri Kvinde i gode Kaar. Gjerne havde han derfor rettet nogle Spørgsmaal til hende, men idet han lavede sig til at gjøre det, blev Døren aabnet af en anden Kvinde. Denne tykkedes Lastdrageren saa ualmindelig deilig, at han nær havde ladet sin Kurv med hele dens Indhold falde til Jorden. I hele sin Levetid havde han ikke seet nogen Skjønhed, der kunde maale sig med denne, og han udraabte derfor:

„Min lykkeligste Dag oplever jeg idag!"

Kvinden, med hvem han var kommen, bemærkede hvad der foregik hos ham og Grunden dertil. Denne Opdagelse voldte hende stor Morskab, og hun iagttog Lastdragerens Træk med saa megen Opmærksomhed og Fornøielse, at hun rent forglemte, at Døren stod aaben, og overhørte, at der blev budt dem velkommen. Den

skjønne Portnerske maatte derfor vække hendes Opmærksomhed ved følgende Ord:

„Saa kom dog ind, kjære Søster; hvad bier Du efter? seer Du da ikke, at denne stakkels Mand neppe kan aarke af Pletten med sin Byrde?"

Efterat hun og Lastdrageren vare komne indenfor, blev Døren igjen lukket, og alle tre gik igjennem en smuk Forhalle til en meget rummelig, af et aabent Galleri omgiven Gaard.

Skjøndt han stønnede under sin Byrde, kunde Lastdrageren dog ikke undlade at beundre Husets Pragt og den deri herskende Renlighed og Orden. Hvad der ganske i Særdeleshed tildrog sig hans Opmærksomhed, var en tredie Kvinde, der lod til at være endnu deiligere end den anden, og som sad paa en med Pragt udsmykket Throne. Hun traadte ned fra denne, da hun blev de to andre vaer og gik dem imøde. Efter den Ærbødighed, hvormed disse behandlede hende, at dømme, troede han at maatte anseе hende for den fornemste, og deri havde han heller ikke Uret. Hun hed Sobeide; den, der havde gjort Indkjøb, lød Navnet Amine, og den, som havde aabnet Gadedøren, kaldtes Safie.

„Mine kjære Søstre," begyndte Sobeide, „see I da ikke, at den gode Mand der er nærved at synke sammen under Vægten af sin Byrde? hvad vente i paa for at skille ham af med den?"

Uopholdelig toge Amine og Safie fat i Kurven, den ene forpaa, den anden bagpaa, og Sobeide gav ligeledes en Haandsrækning og hjalp til med at befrie Lastdrageren for den og sætte den paa Jorden. Saa tømte de den ud, og da det var besørget, blev Lastdrageren rigelig betalt af Amine, som derpaa sagde til ham:

„Nu kan Du gaae!"

Intet var rimeligere, end at Lastdrageren nu havde forsøiet sig bort med sin Kurv, men han kunde ikke beslutte sig dertil. Lænet til sin Kurv, stod han og betragtede de tre Kvinders Skjønhed, der forekom ham at være noget ganske overordentligt; thi Amine havde aftaget sit Slør og gav de andre intet efter. Ubegribeligt var det ham, at han ikke fik Øie paa nogen Mandsperson, og dog var det meste af de Spisevarer, som han bragte dertil, egentlig kun passende for Folk, der vilde drikke og holde sig lystige.

Sobeide troede i Førstningen, at Lastdrageren vilde puste lidt ud; men da han efter nogen Tids Forløb ikke var gaaet endnu, spurgte hun ham:

„Hvad venter Du paa? Har Du ikke faaet en klækkelig Betaling?"

Hun vendte sig derpaa til Amine og sagde:

„Ak, kjære Søster, giv dog Manden endnu noget, for at han ikke skal have noget at beklage sig over."

„O Herskerinde", gjenmælede Lastdrageren, „det er ikke det, der fastholder mig til Stedet; for mit Arbeide er jeg bleven rigelig betalt. Ganske vist var det uhøfligt af mig at blive her længere, end jeg skulde; men maaskee tage I mig ikke min Forundring ilde op, naar I erfare, at den hidrører fra, at jeg finder tre Fruentimmer af saa usædvanlig Skjønhed, uden at have nogen Mand hos dem. Men Kvindernes Fornøielser ere kun mangelfulde, naar de ikke have Mænd til at tage Del deri, ligesom Mændenes uden Kvinder. I ere kun tre og trænge saaledes til en Fjerdemand, en forsaren og forstandig Mand, der kan holde Styr paa sin Tunge."

Han anførte derpaa de Vers:

„Fire Ting gives der, som stemme os til Munterhed: en Violin, en Luth, en Cither og en Harpe. — Fire Vellugte bør forbindes derved: Roser, Myrter, Lev-

løier og Lilier; — og de fire, der ſvare allerbedſt dertil, ere: Vin, Ungdom, Kjærlighed og Penge."

Søſtrene loe over Laſtdragerens Tale, men derpaa tog Sobeide Ordet og ſagde alvorlig:

Min Ven, Du driver din Ubeſkedenhed en Smule for vidt. Imidlertid, ſkjønt Du ikke fortjente, at jeg indlod mig paa at give Dig Forklaringer, vil jeg alligevel ſige Dig, at vi ere Søſkende og leve ſaa indgetogent, at ingen ved Beſked om vore Anliggender. Vi have desværre altfor megen Grund til at frygte for at komme i med Folk, der ikke kunne tie, og hos en god Skribent, ſom vi have læſt, hedder det:

„Behold dine Hemmeligheder for Dig ſelv; aabenbar dem ikke for nogen. Thi hvo, ſom aabenbarer dem, har tabt dem. — Formaaer vort eget Bryſt ikke at bevare dem, hvorledes ſkulle da andre kunne gjøre det?"

„Ved Eders Liv!" begyndte Laſtdrageren, „jeg har fra Begyndelſen af anſeet Eder for Folk af Udmærkelſe og har ikke taget feil. Har end Skjæbnen begavet mig med for faa af Lykkens Goder, til at jeg har kunnet arbeide mig op til en høiere Stilling end min nuværende, ſaa er jeg dog en forſtandig og tilforladelig Mand. Saavidt ſom jeg har været iſtand til, har jeg ſtræbt at uddanne min Aand med videnſkabelige og hiſtoriſke Bøger og ved at drage Grændſen, naar jeg bør tale, og naar jeg bør tie. Med Eders Tilladelſe vil jeg anføre Eder et Sted af en Skribent, ſom jeg har læſt; for mit vedkommende har det altid holdt Stik og lyder ſaaledes:

„Kun for de paatrængende bør Du ſkjule din Hemmelighed, thi de ville misbruge den. Men betro den ubekymret til den viſe, han forſtaaer at holde Hævd over den." —

Hos mig er en Hemmelighed ligeſaa ſikkert gjemt

som i et Hus med Laas for, hvortil Nøglen er gaaet tabt, og med en Dør, der er forseglet."

Sobeide sluttede af det hele, at det ikke bristede Lastdrageren paa Forstand, og at han gjerne vilde være med til det Maaltid, som de havde isinde at gjøre sig tilgode med; derfor sagde hun smilende til ham:

„Du ved, at vi have sat os i en betydelig Udgift for vort Maaltid; det vilde derfor ikke være billigt, at at Du deltog deri uden at bidrage dertil."

Den smukke Safie var af samme Mening og yttrede:

„Min kjære, naar Venskabet ingen Penge har, veier det ikke saa meget som et Sandkorn. Har Du aldrig hørt sige:

„Bringer Du noget med, saa gjælder Du noget hos os; kommer Du tomhændet, saa gaa ogsaa tomhændet bort?"

Lastdrageren maatte saaledes tilsidst trods sin flydende Tunge have forsøiet sig bort med uforrettet Sag, hvis Amine ikke havde lagt et Par eftertrykkelige Ord ind for ham.

„Kjære Søstre," begyndte hun, „jeg besværger Eder, lad ham blive hos os. At vi ville have stor Morskab af ham, behøver jeg ikke først at sige, thi hans Gaver dertil have I vist allerede asluret ham. Værer forvissede om, at jeg uden hans Smidighed og Kraft ikke havde været istand til at besørge saa meget i saa kort en Tid. Jeg vil derfor tage hans Bidrag til Udgifterne paa min Kappe."

De andre Søstre sagde derpaa:

„Nuvel, saa sæt Dig ned, Du er os velkommen."

Lastdrageren kastede sig i sin Henrykkelse over disse Ord paa Knæ for Amine, kyssede Jorden ved hendes Fødder og sagde idet han igjen reiste sig op:

„Fortryllende Herskerinde, I gjorde idag Begyn-

delsen til min Lykke og fuldender den nu ved Eders Hoimodighed.

Han henvendte sig derpaa til alle tre Søstre med de Ord:

„Mener iøvrigt ikke, skjønne Kvinder, at jeg vil misbruge den mig beviste store Ære, eller at jeg indbilder mig at fortjene den. Nei, jeg vil nu og altid anse mig for Eders allerydmygste Slave." —

Han vilde derpaa tilbagegive de Penge, han havde faaet i Betaling, men den alvorlige Sobeide tillod ham at beholde dem og sagde;

„Men, min Ven, naar vi give Dig Tilladelse til at blive hos os, erklærer jeg Dig tillige, at det ikke blot skeer under Betingelse af Taushed fra din Side, men at vi ogsaa forvente, at Du nøie vil iagttage de sædvanlige Regler for Skik og Brug."

Medens hun talede saaledes, tog den henrivende Amine det Overstykke af, som hun bar, naar hun gik ud, hæftede sit Gevandt op ved Hjælp af en Rem for at kunne bevæge sig friere og gav sig til at dække Bord. Hun bar forskjellige Retter frem og satte Vinflasker og Drikkekar paa en Skjænk. Derpaa pladserede Søstrene sig og tilkjendegave ogsaa Lastdrageren, at han skulde tage Plads hos dem; med en ubeskrivelig Fornemmelse af Henrykkelse efterkom han de tre skjønne Kvinders Ønske. Amine tog strax en Flaske og en Drikkeskaal, skjænkede i og drak efter arabisk Skik først; derpaa skjænkede hun atter i Skaalen og lod den gaae videre til sine Søstre, der ligeledes drak af den; for fjerde Gang fyldte hun Skaalen og rakte Lastdrageren den. Da denne tog imod den, kyssede han Amines Haand, og forinden han drak, foredrog han en Sang, hvis Indhold omtrent kan udtrykkes saaledes:

„Ligesom Vinden erholder Vellugt fra de sødt duf-

tende Egne, som den farer hen over, saaledes saaer ogsaa den Vin, som jeg staaer i Begreb med at nyde, da den kommer fra Eders Haand, en kosteligere Smag, end den af Naturen besidder."

Dette fandt Anklang hos Søstrene, de sang ogsaa noget, og Vinen bidrog til efterhaanden at gjøre Selskabet lystigt, ja endog noget overgivent. Kvinderne hengave sig ganske uden Tvang til deres Munterhed, som om der ikke havde været nogen Mand tilstede, og Resten af Dagen svandt hen i Herlighed og Glæde. Natten stod for Døren, da Safie endelig sagde til Lastdrageren:

„Nu maa Du gaae."

Dertil kunde Lastdrageren imidlertid ikke bekvemme sig, og han gav derfor til Svar:

„O kjære Søstre, hellere maae I berøve mit Legeme dets Sjæl end banlyse mig fra Eders Selskab. Hvorhen skulde jeg vel begive mig i den Tilstand, hvori jeg befinder mig? Ved Synet af Eder og Vinen er jeg bleven aldeles fortumlet i Hovedet, og det vilde paa ingen Maade lykkes mig at finde min Bolig. Forunder mig at blive her i Nat for at jeg kan samle mig og gjenvinde min Fatning; I kunne gjøre af mig, hvor I ville."

Ogsaa nu antog Amine sig Lastdragerens Sag og bad for ham hos Søstrene. Derpaa henvendte Sobeide sig med følgende Ord til Drageren:

„Vi tilstaae Dig altsaa ovenikjøbet denne Gunstbevisning, men knytte ogsaa dertil en ny Betingelse og denne er: at hvad der saa end siden maatte foregaae i din Nærværelse med os eller andre, maa Du ikke oplukke din Mund for at spørge os om Aarsagen dertil. Thi vilde Du rette Spørgsmaal til os, betræffende Ting, som ikke vedkomme Dig, saa vilde Du kun faae

Svar, der hverken vilde behage eller tilfredsstille Dig. Vær altsaa paa din Post og besat Dig ikke med at være for nysgjerrig ved at bryde din Hjerne med at udforske Grunden til vore Handlinger. For at overtyde Dig om, at det ikke er et blot og bart Indfald af os at opstille denne Fordring, saa staa op og læs, hvad der staaer skrevet indvendig over Døren histhenne.''

Drageren fulgte denne Anvisning og læste paa det betegnede Sted følgende med gyldne Skrifttræk anførte Ord:

„Tal ikke om det, der ikke vedkommer Dig, ellers faaer Du Ting at høre, der ikke ere Dig behagelige.''

Da han var færdig hermed, sagde han til Søstrene:

„Jeg tilsværger Eder, at I af mig ikke skulle faae noget at høre, der ikke angaaer mig, Eder betræffende.''

Efterat denne Overenskomst var sluttet, satte Amine Aftensmaden frem. Salen blev oplyst med mange Kjerter, der vare tilberedte med Aloetræ og graa Ambra og udbredte en liflig Duft; derpaa pladserede Søstrene og Drageren sig ved Bordet. Spisen og Drikken, Sang og Fremsigelse af Digte begyndte forfra, og Søstrene lagde an paa at gjøre Drageren drukken, idet de som Paaskud brugte at lade ham drikke paa deres Sundhed. Paa skjemtefuld Tale var der ingen Mangel, og alle befandt sig i den mest fornøiede Stemning af Verden, da der udenfra blev banket paa Gadedøren.

Alle tre Søstre reiste sig paa en Gang, og Saske, der tillige forestod Portnerforretningen, begav sig skyndsomt paa Veien til Døren. Hun kom snarlig tilbage med den Erklæring:

„Kjære Søstre, der frembyder sig en god Leilighed til at udfylde en Del af Natten paa en behagelig Maade,

og naar jeg maa raade, lade vi den ikke slippe os ud af Hænderne. Der staaer nemlig tre Kalendere udenfor vor Dør, og de ere mærkværdige nok alle tre blinde paa det høire Øie og have afraget Hovedhaaret, Skjægget og Øienbrynene. Efter deres eget Udsagn ere de først nylig komne til Bagdad. Da det nu allerede er Nat, og de ikke vide, hvor de skulle gjøre af sig selv, have de paa Lykke og Fromme banket paa vor Dør og bede os om for Guds Skyld at lukke dem ind. Det er dem ligegyldigt, hvilket Nattekvarter vi anvise dem, naar de blot komme under Tag, og de ville endog tage tiltakke med en Stald. Forresten ere de unge og slet ikke stygge, synes heller ingenlunde at være saa tossede endda; men man kan ikke uden at lee tænke paa deres underlige og ensformede Udseende."

Her afbrød den talende sig selv med en saa hjertelig Latter, at hendes Søstre og Lastdrageren uvilkaarlig bleve smittede deraf.

„Kjære Søster", tog Safie bagefter igjen Ordet, „have I noget imod, at de komme indenfor? med den Slags Folk, som jeg har skildret dem for Eder, maae vi kunne ende Dagen paa en endnu bedre Maade, end vi have begyndt den. De ville give os Stof til megen Morskab og ikke falde os til Besvær, da de blot ønske Husly for denne ene Nat og ville forlade os igjen imorgen før Dagbrud."

Sobeide og Amine gjorde Ophævelser over Safies Forlangende, Ophævelser, som hun selv meget godt kjendte Grunden til; men hun stod saa ivrig paa Opfyldelsen af hin Gunstbevisning, at de tilsidst ikke kunde nægte at give deres Samtykke.

„Lad dem saa da komme ind", sagde endelig Sobeide, „men glem ikke at indskærpe dem, at de læse Indskriften over Døren."

Safie førte nu de tre Kalendere ind. Kvinderne reiste sig og indbøde dem til at tage Plads ved deres Side. Forinden Kalenderne satte sig, sik de Øie paa Lastdrageren, og da denne omtrent saae ud som nogle andre Kalendere, med hvilke de vare i Strid om forskjellige Ordensregler, og som hverken ragede Øienbryn eller Skjæg af sig, yttrede en af dem:

„Ei, der have vi vel en af vore frafaldne arabiske Brødre for os."

Lastdrageren var bleven dvask og søvnig af den mange Vin, men fandt sig dog krænket ved denne Bemærkning og svarede, idet han tilkastede de ankommende truende Blikke:

„Sætter Eder ned og bekymrer Eder ikke om det, som ikke angaaer Eder. Have I ikke læst Indskriften over Døren?"

„Gode Ven", gjenmælede Kalenderen, bliv ikke hidsig; det skulde gjøre os meget ondt, om vi have givet den mindste Anledning til denne Bebreidelse. Vi ville paa ingen Maade være Eders Befalinger overhørige."

Kvindernes Mellemkomst forebyggede al Kiv og Strid, der maaskee ellers havde kunnet opstaae af denne Ordvexling, og efterat Kalenderne havde taget Plads, satte man Spise og Drikke frem for dem. Den muntre Safie lod sig det især være magtpaaliggende at skjænke Vin for dem.

Efterat Kalenderne havde spist tilbørlig og ogsaa drukket en hel Del, begyndte den forsonede Lastdrager:

„Holla, Brødre, have I ikke en eller anden mærkelig Historie eller saadan noget lignende at diske op med?"

Vinen var ogsaa allerede stegen Kalenderne til Hovedet. De gave til Svar derpaa, at hvis der forre-

sten var Instrumenter i Huset, vilde de gjerne opføre en lille Koncert. Safie hentede ufortøvet en Luth, en Tambourin og en persisk Harpe. Hver Kalender greb et af disse Instrumenter og spillede Melodien til en Vise. Søstrene kjendte denne, der var af den lystige Slags, og accompagnerede Musiken med deres Sang. Af og til afbrøde de hinanden med at lee over Texten, og der herskede den gemytligste Stemning i hele Kredsen, da der atter blev banket paa Gadedøren. Safie gik ned for at see, hvad der var paafærde.

Paa dette Sted henvendte Scheherasade sig med følgende Ord til Shahrjar:

„Det vil ikke være afveien, at Eders Majestæt faaer at vide, hvorfor der blev banket saa sent paa Søstrenes Hus. Kalifen Harun Alraschyd gik nemlig hyppig forklædt ud om Natten for selv at overbevise sig om, at alt i Staden var roligt, og at der ingen Uordener fandt Sted. Ogsaa denne Nat havde han i den nævnte Hensigt begivet sig paa Farten, ledsaget af sin Storvisir Giafar og af Mesrur, Obersten for Gildingerne i Paladset. Alle tre vare klædte som Kjøbmænd. Da de kom igjennem den Gade, hvor Søstrene boede, og hørte Musiken, Sangen og den lydelige Latter, sagde Kalifen til Giafar:

„Bank paa det Hus, hvori det gaaer saa støiende til; jeg vil derind og spørge om Anledningen dertil."

Uagtet Visiren forestillede ham, at det var Kvinder, der her muntrede sig, gjentog Kalifen dog sin Befaling.

„Opfind blot et Paaskud", tilføiede han, „under hvilket vi kunne faae Indpas."

Det var saaledes Giafar, der havde banket paa hos Søstrene. Da Safie lukkede op, saae han øieblikkelig ved Lyset af en Kjerte, at han havde en udmær-

ket smuk Kvinde for sig, gjorde et dybt Buk og sagde i en ærefrygtsfuld Tone:

„Herskerinde, vi ere her tre Kjøbmænd fra Mussul, der først ere komne her til Bagdad for ti Dage siden; vi have vore medbragte rige Vareforraad berovende i et Karavanseri, hvor vi ogsaa boe. Idag have vi været til Gjæstebud hos en herværende Kjøbmand, hvor vi bleve siddende lidt for længe ved Vinen, og da vi nu i Mørke vilde vende tilbage til vort Herberg, ere vi blevne vildfarende. Formodentlig vil sammes Port allerede være lukket og bliver da først aabnet igjen imorgen tidlig. Derfor have vi som fremmede, og da vi af Musiken og Sangen sluttede os til at man her ikke var gaaet til Ro endnu, tilladt os at banke paa Eders Dør for at bede Eder om at forunde os Husly til imorgen tidlig."

Safie vendte derpaa tilbage til sine Søstre og raadslog med dem, hvad der var at gjøre. Vel vare de i Begyndelsen tvivlraadige i deres Beslutning, men da de af Charakter vare velgjørende og iforveien allerede havde tilstaaet de tre Kalendere den samme Bøn, kom de overens om ligeledes at optage Kjøbmændene.

Den smukke Safie gik, aabnede Døren for de tre foregivne Kjøbmænd og bad dem om at træde indenfor. Da Kalifen med sin Storvisir og Obersten for Gildingerne af hende bleve indførte i Selskabet, hilste de paa Kvinderne og Kalenderne med stor Artighed; Kvinderne gjorde de formentlige Kjøbmænd Gjengjæld, og Sobeide som den første iblandt dem sagde med en Alvor, fuld af Værdighed:

„Værer os velkomne som Gjæster! men fortryder tillige ikke paa, at vi maae paalægge Eder en lille Betingelse. Vi ønske nemlig, at I blot have Øine, men ingen Tunge og ikke, hvad I end faae at see, give

Eder til at tale om Ting, som ikke angaae Eder, thi ellers faae I Ting at høre, som ikke ville være Eder behagelige.“

„Vi høre og adlyde“, svarede Giafar.

Medens Giafar førte Ordet, kunde Kalifen ikke blive træt af at beundre de tre Kvinders paafaldende Skjønhed. Tilmed forekom de tre Kalendere ham at være en ganske overordentlig Fremtoning, og han havde gjerne vidst, hvorfor de alle vare blinde paa det høire Øie; men den Betingelse, der var paalagt ham og hans Ledsagere, tillod ikke at spørge derom. Imidlertid havde alle sat sig ned, Underholdningen var i bedste Gang, og Kvinderne rakte de nye Gjæster Spise og Drikke. Men da Amine fredentsede Vinen for Kalifen, betakkede denne sig for den med de Ord:

„Jeg er en Pilgrim.“

Derpaa satte han sig paa en afsides Plads. Safie udbredte et Teppe for ham og stillede en Porcellainsflaske med Lindeblomstvand, som hun søbede med Sukker og kolede med Is, derpaa. Kalifen takkede for denne Opmærksomhed og foresatte sig stiltiende at belønne hende derfor næste Dag. Derpaa reiste Sobeide sig op, tog Amine ved Haanden og sagde:

„Kjære Søster, staa op; vore Gjæster ville ikke tage os det ilde op, at vi ikke paalægge os nogen Tvang, men gjøre vor Skyldighed paa vor vante Vis.“

Amine forstod til Fuldkommenhed, hvad hendes Søster mente: hun reiste sig og ryddede Skaalerne, Flaskerne, Drikkekarrene, Bordet og de musikalske Instrumenter af Veien. Dernæst bad hun de tre Kalendere om at tage Plads paa Sophaen paa den ene, de tre foregivne Kjøbmænd paa Sophaen paa den anden Side; Lastdrageren anmodede hun om at staae op og som en Mand, der ikke var fremmed, men ligesom hørte til Hu-

ſet, være hende behjælpelig med det, ſom hun nu vilde gjøre.

Straxt efter kom Amine med en Læneſtol, ſom hun ſtillede midt i Salen. Derpaa gik hun henimod Døren til et Sideværelſe, gav Drageren ved Tegn at forſtaae, at han ſkulde følge hende, og efterat han havde forladt Salen med hende, kom han et Øieblik efter tilbage med to ſorte Tævehunde. Hver af dem havde et Halsbaand paa med en Lænke, i hvilken han førte Dyrene, der lode til at være dygtig mishandlede med Pidſkeſlag, midt ind i Salen.

Nu reiſte Sobeide ſig, der havde ſiddet imellem Kalenderne og Kjøbmanden, ſtred med alvorligt Anſigt hen imod Drageren og ſagde med et dybt Suk:

„Velan, lader os gjøre vor Skyldighed!“

Derpaa ſmøgede hun ſine Kjoleærmer op, tog en Pidſk, ſom Safie rakte hende, og befalede Drageren:

„Før den ene Hund hen til min Søſter Amine og bring mig den anden!“

Drageren gjorde det forlangte; da han nærmede ſig Sobeide, begyndte den Hund, ſom han trak med, at pibe og hyle paa det ynkeligſte, ſaa at det gav Gjenlyd i hele Huſet, og at ſee bønlig op til Sobeide. Denne brød ſig imidlertid hverken om det ene eller det andet, men pidſkede det ſtakkels Dyr, ſaa længe hun kunde holde ud. Da kaſtede hun Pidſken paa Jorden, tog Lænken ud af Dragerens Haand og ſtillede Hunden paa Bagbenene; de ſaae begge bedrøvede paa hinanden og braſt i Graad. Tilſidſt tog Sobeide ſit Lommetørklæde, aftørrede Hundens Taarer, kyſſede den og befalede Drageren:

„Før den tilbage til det Sted, hvor Du hentede den, og bring mig den anden hid.“

Han førte den altſaa igjen ind i Sideværelſet, hen-

tede den anden Hund hos Amine og gik med den til Sobeide. Hun lod den undergaae samme Behandling, som der var bleven den første tildel.

De tre Kalendere ligesom ogsaa Kalifen og hans Ledsagere vare i høi Grad forbausede over denne Execution. De mumlede derom indbyrdes, og Kalifen, hvis Utaalmodighed overstieg de andres, brændte af Begjærlighed efter at kjende Aarsagen til en saa usædvanlig Fremgangsmaade.

Derpaa sagde Safie til Sobeide:

„Min kjære Søster, vil Du ikke være saa god at sætte Dig paa din Plads igjen, for at jeg ogsaa kan fuldbyrde min Andel.“

„Jo“, svarede Sobeide og gik hen og satte sig.

Efterat Sobeide havde indtaget sin Plads paa Sophaen igjen, sagde Safie til Amine:

„Kjære Søster, jeg besværger Dig, reis Dig; Du ved nok, hvad jeg mener.“

Amine reiste sig, gik ind i et andet Sideværelse igjen end det, som Hundene vare blevne hentede ud af, og kom tilbage med en lille Kasse. Hun nærmede sig til Safie dermed, aabnede den og tog en Luth ud, som hun rakte hende. Denne anvendte en liden Stund paa at stemme Instrumentet og begyndte saa at spille og synge med en saadan Følelse, at Kalifen og alle tilstedeværende vare henrevne deraf, skjønt det var en sørgelig Sang.

„Nei!“ sagde nu Safie til Amine, „jeg kan ikke mere; Stemmen forsager mig. Syng og spil Du istedetfor mig.“

„Gjerne“, svarede Amine og tog Luthen ud af Hænderne paa Safie, der ogsaa veg sin Plads for hende.

Efter et kort Forspil foredrog Amine derpaa noget i samme Art.

„Selv Allah vilde skjænke Dig sit Bifald!" sagde Sobeide, „Du har sunget vidunderlig smukt; man mærker strax, at Du føler den Lidelse, som Du gjengiver med saa levende Ord."

Amine kunde imidlertid ikke svare noget paa denne Ros. Hun havde sunget saaledes af sit fulde Hjerte, at det var nærved at sprænge Brystet, og hun næsten mistede Besindelsen. Uvilkaarlig løste hun sine Klæder op for at skaffe sig Luft, hvorved de tilstedeværende med en Slags Gru fik en Hals og en Barm at see, der vare ganske vanhelbte af Skrammer.

Imedens Sobeide og Safie ilede deres Søster til Hjælp, sagde Kalifen til Giafar:

„Kan Du see Skrammerne paa dette Fruentimmer? jeg kan ikke betragte det stiltiende og vil ikke hvile, før jeg ved, hvad det har for en Sammenhæng med hende og de to Hunde."

Derpaa spurgte Kalifen Kalenderne:

„Hvad mon alt dette har at betyde?"

„Herre, vi ere ligesaa uvidende i den Henseende som J", lød Svaret.

„I høre altsaa ikke her til Huset?" vedblev Kalifen.

„Herre", gjennmælede Kalenderne, „vi have aldrig før i vort Liv sat en Fod indenfor dette Huses Døre og kom først hertil faa Øieblikke før J."

Kalifens Forundring voxede og han tog tilorde:

„Maaskee kan den Mand der give os de forønskede Oplysninger."

En af Kalenderne vinkede desaarsag ad Lastdrageren og spurgte ham, om han maaskee ikke vidste, hvorfor de to sorte Hunde vare blevne pidskede, og hvorfor

Amines Bryst tilsyneladende var saa fuld af Ar. Drageren gav uden Ophold det Svar:

„Herre, jeg kan tilsværge Eder ved den store og levende Gud, at naar I ikke er inde i den Ting, saa er den ene ikke et Haandsbred klogere end den anden. Jeg hører rigtignok hjemme her i Byen, men har aldrig før været under dette Tag.“

Fast bestemt paa til enhver Pris at skaffe sig Lys i Sagen, sagde Kalifen nu til de andre:

„Jeg vil sige Eder noget! vi ere syv Mænd her og have kun med tre Kvinder at gjøre. Lad os anmode dem om at give os de attraaede Oplysninger. Ville de ikke gjøre det med det gode, saa ere vi i Stand til at tvinge dem dertil.“

Dette modsatte Storvisiren sig dog, idet han forestillede Kalifen de mulige Følger deraf, uden dog at røbe Kalenderne, hvem de havde for sig.“

„Herre“, sagde Giafar til ham, som om det kunde være til en Kjøbmand, han talte, „jeg beder Eder at tage i Betænkning, at vi maa hytte os for at sætte vor Credit i Fare. Vi ere kun Gjæster, og I kjender den Betingelse, under hvilken vi ere det, og som vi have antaget. Hvad vilde man troe om os, hvis vi ville handle derimod.

Kalifen formanede Visiren til Taushed og sagde, at han vilde paa det rene med Sagen. Det dreiede sig desaarsag nu kun om, hvem der skulde optræde som Ordfører. Kalifen prøvede paa at overtale Kalenderne dertil, men de afsloge det; endelig enedes man om, at det skulde være Lastdrageren. Denne lavede sig just til at stille det skjæbnesvangre Spørgsmaal, da Sobeide, efterat Amine i Mellemtiden var kommen til sig selv, traadte hen til Mændene; ved at høre deres øvrige Samtale spurgte hun:

„I Herrer, hvilket Ærinde have I paa Bane? Hvad forhandle I om?"

Ufortøvet tog Lastdrageren Ordet og gjentmælede:

„Herskerinde, hine fremmede der anmode Eder om at forklare dem, hvorfor I først gjennempryglede de to Hunde og siden efter græd med dem, og hvorfor den Kvinde, der for lidt siden faldt i Afmagt, har Brystet bedækket med Ar. Det er det, som jeg i deres Navn beder Eder om."

Ved denne Tidende paatog Sobeide sig en stolt Holdning og sagde, idet hun vendte sig til Kalenderne og de foregivne Kjøbmænd:

„Er det sandt, I Herrer, at I have paalagt ham det Hverv at anmode mig derom?"

De bejaede alle med Undtagelse af Giafar, der taug stille, hvorpaa hun vedblev i en Tone, der røbede, hvor dybt fornærmet hun ansaae sig for at være:

„Forinden vi tilstode Eder den forønskede Gunst, at finde Optagelse under vort Tag, og for at forebygge enhver Anledning til Utilfredshed fra nogen af Parterne blev det, da vi ere alene, gjort Eder til en Betingelse ikke at tale om det, som ikke vedkom Eder, naar I ikke vilde udsætte Eder for at faae noget at høre, der ikke vilde hue Eder. Nu bryde I ligefuldt Eders Ord. Det er ikke ærefuldt."

Efter disse Ord stampede hun med Foden i Gulvet og klappede tre Gange i Hænderne, idet hun udraabte:

„Kommer hurtig!"

Paa Øieblikket gik en Sideder op, og syv kæmpestore, sorte Slaver styrtede ind med dragne Sabler. Hver af dem greb en af de syv tilstedeværende Mænd, kastede ham tiljords og slæbte ham med ind i Salen, hvor de gjorde sig parate til at hugge Hovederne af dem. De

syntes at være paa Nippet til at maatte bøde med Livet for deres utidige Nysgjerrighed, da en af Slaverne rettede det Spørgsmaal til Sobeide og hendes Søstre:

„Ophøiede og mægtige Herskerinder, befale I, at vi skulle bibringe dem dem det dræbende Hug?"

„Venter et Øieblik dermed", svarede Sobeide, „jeg har noget at spørge om."

„Herskerinde", tiggede og bad nu den forskrækkede Lastdrager, „lad mig for Guds Skyld ikke undgjælde for andres Forbrydelser! Jeg er uskyldig, hine ere de straffskyldige."

Han brast i Graad og vedblev:

„Ak, vi vare saa glade og fornøiede, og kun disse blinde Kalendere have styrtet os i Ulykke. De ville være til ubodelig Skade for enhver By, som de hjemsøge."

Og han begyndte at fremsige følgende Vers:

„Ædelt handler den, som tilgiver den stærke, ædlere endnu den, som bærer over med den hælpeløse!"

„I Navn af det Venskab, der bestaaer imellem os, tilintetgjør ikke den ene for den andens Vrede!"

Trods sin Vrede kunde Sobeide ikke bare sig for at lee hjertelig over Lastdragerens Klager, og uden at spilde Tid med at give ham noget Svar rettede hun endnu engang sine Ord til de øvrige.

„Taler og tilstaaer mig, hvem I ere", sagde hun, „men skynd Eder, thi I have ikke mange Øieblikke tilbage at leve i."

Uendelig mere end de andre led den af Naturen utaalmodige Kalif ved at see sit Liv være afhængigt af en fornærmet Kvinde. Han begyndte dog at fatte noget Haab om at bevare det, da han mærkede, at man vilde vide, hvem de vare. Han hviskede derfor til den

i hans umiddelbare Nærhed værende Visir, at han hurtig skulde fortælle, hvem han var. Den kloge og forsigtige Visir ønskede imidlertid at frelse sin Herres Ære og ikke saae den Skam offentliggjort, som denne havde paadraget sig; derfor svarede han kun:

„Vi saae Lon som forskyldt."

Men om han ogsaa havde villet tale i Overensstemmelse med Kalifens Begjæring, vilde Sobeide ikke have ladet ham Tid dertil. Hun havde allerede vendt sig til Kalenderne og udspurgte dem angaaende deres fælleds Ensietheb, og om de vare Brødre. En af dem svarede hende i de andres Navn:

„Herskerinde, ikke af Fødsel, men vel som Kalendere, det vil sige, vor Levevis er ganske den samme for os alle tre."

Hun spurgte dernæst særskilt den ene, om han var født ensiet, hvilket han benægtede og tilføiede:

„Jeg er bleven det ved et uhørt Eventyr."

Det samme Spørgsmaal rettede Sobeide derpaa til de to andre Kalendere og fik det samme Svar. Den sidste udelod sig endvidere med følgende:

„For at I dog ikke skal antage, Herskerinde, at vi ere af lav Byrd og at der ikke bør tages noget Hensyn til os, saa erfar herved, at vi alle tre ere Kongesønner."

Ved denne Tidende mildnedes Sobeides Vrede, og hun befalede Slaverne:

„Tilstaaer dem nogen Frihed, men bliver her; dem, som ville fortælle os deres Historie og hvad, der har ført dem i vort Hus, maae I intet ondt tilføie, men lade dem gaae frit omkring."

De tre Kalendere, Kalifen med sin Storvisir og Obersten for Gildingerne ligesom ogsaa Lastdrageren sade midt i Salen paa de over Gulvet udbredte Tepper. Rundt om dem stode de sorte Slaver, ventende paa de

Befalinger, som Kvinderne, der havde taget Plads paa Sophaen, vilde udfærdige.

Da Lastdrageren havde fornummet, at han kun behøvede at fortælle sin Historie for at rede sig ud af en saa stor Fare, tog han først Ordet og sagde:

„Herskerinde, paa hvad Maade, jeg er kommet til Eder, ved I; min Fortælling vil derfor ikke staae længe paa; Eders Søster der leiede mig imorges paa Torvet, hvor jeg som Lastdrager stod og ventede paa, at nogen skulde give mig Arbeide og derved Leilighed til at erhverve mit Brød. Jeg fulgte med hende til Vinhandleren, Urtekræmmeren, Frugthandleren, Sukkerbageren og andre Handelsmænd og derfra med min Kurv, der var saa svært belæsset som muligt, til dette Hus, hvor Eders Godhed har taalt mig indtil nu. I al Evighed vil jeg ikke forglemme denne Gunstbevisning. Det er min Historie.“

Sobeide var tilfreds dermed og sagde til Drageren:

„Skynd Dig med at komme herfra, saa at vi ikke see Dig mere!“

Men han svarede:

„Herskerinde, jeg beder om Tilladelse til at blive her længere endnu. Det vil ikke være billigt, at jeg efterat have givet andre min Historie tilbedste ikke skulde have Lov til at høre deres.“

Med disse Ord satte han sig i Hjørnet af Sophaen og var sjæleglad over at være sluppen helskindet fra den ham truende Fare.

En af de tre Kalendere tog nu Ordet og meddelte følgende

Fortælling om den første Kalender og Kongeson.

Min Fader var Konge og havde en Broder, der ligeledes var Konge i et Naboland. Denne Broder havde to Børn, en Prinds og en Prindsesse, og Prindsen og jeg vare omtrent jevnaldrende.

Efterat min Opdragelse var fuldendt og min Fader, Kongen, havde givet mig en passende Frihed, besøgte jeg regelmæssig hvert Aar min Onkel, Kongen, og blev en eller to Maaneder ved hans Hof, forinden jeg vendte tilbage til min kongelige Fader. Ved disse hyppige Besøg udviklede der sig imellem min Fætter, Prindsen, og mig et meget nøie Venskab. Da jeg saae ham sidste Gang, tog han imod mig med større Kjærlighed end nogensinde tilforn, og til et Gjæstebud, han anrettede for at hædre mig, traf han de overordentligste Anstalter. Der blev spist og drukken meget, og da Vinen havde gjort os hede i Hovedet, begyndte han:

„O Søn af min Farbroder! Du vil vanskelig kunne gjætte, hvad der har beskjæftiget mig, siden Du sidst var her. Efter din Afreise for et Aar siden tog jeg en Mængde Arbeidere i mit Brød for at virkeliggjøre en Plan, som jeg havde udkastet. Jeg lod dem opføre en Bygning, der nu er fuldendt og beboelig, og det vil ikke fortryde Dig at see den; men Du maa iforveien tilsværge mig Troskab og ubrødelig Taushed. De to Ting forlanger jeg af Dig."

Det Venskab og den Fortrolighed, der bestod imellem os, tilstedede ikke, at jeg afslog ham noget, og uden Betænkning aflagde jeg ham derfor den forlangte Ed. Da dette var skeet, sagde han:

„Vent her paa mig; om et Øieblik kommer jeg igjen."

Og virkelig kom han strax efter tilbage med e

prægtig klædt og udmærket smuk Kvinde. Han sagde mig ikke, hvem hun var, og jeg ansaae det ikke for passende at komme med noget Spørgsmaal desangaaende. Vi satte os tilligemed hende igjen til Bords og tilbragte en Stund med at tale om ligegyldige Ting og flittig drikke hinanden til. Endelig begyndte Prindsen:

„Kjære Fætter, vi have ingen Tid at spilde; gaae med denne Kvinde hen til Begravelsespladsen, hvor Du vil forefinde et nytophygget Gravmæle med en Kuppel. Det er let at kjende, og Døren staaer aaben. Træder i Fællesskab derind og venter paa mig; jeg skal snart være hos Eder."

Min Ed tro, forlangte jeg ikke at vide mere, men rakte Kvinden min Haand og bragte hende ved Hjælp af den Veiledning, som jeg havde faaet af min Fætter, i Maaneskin lykkelig og vel til det aftalte Sted. Neppe vare vi komne til Gravmælet, saa mødte ogsaa Prindsen, belæsset med en Pose, fuld af Gips, et Krus Vand og en Hakke. Han betjente sig af den sidste til at adelægge en tom Grav, der befandt sig i Midten af Begravelsen. En for en brækkede han Stenene los og stablede dem lagvis op i et Hjørne. Da han var færdig dermed, gravede han Jorden op, og under Graven kom der en Faldør tilsyne, som han løftede op, og som dannede Indgangen til en Vindeltrappe, der førte ned i det dybe. Min Fætter vendte sig nu med de Ord til Kvinden:

„Det er Veien, der fører til det Sted, som jeg har omtalt for Eder."

Kvinden kom nærmere og gik ned ad Trappen. Prindsen lavede sig til at følge hende, men saae sig først om efter mig og sagde:

„O Søn af min Farbroder! fuldend din Venskabstjeneste ved, naar ogsaa jeg er stegen ned ad Trap-

pen, at bedække Faldsdøren med Jord, ligesom den før var. Tag saa denne Gips, og blød den ud i Vand og sæt Gravens Sten saaledes sammen, som de før vare, paa det at ingen skal kunne see, at denne Grav for kort Tid siden har været aabnet. Jeg har ladet det altsammen indrette saaledes siden forrige Aar, og der gives ingen, der ved noget om dets Tilværelse, uden Gud. Det var derfor, at jeg vilde have Dig med herhen. Himlen bevare din Familie fra nogensinde at miste Dig!"

Efter disse Ord gik han ned ad Trappen.

Jeg raabte efter ham:

„Kjære Fætter, hvad skal det betyde?"

„Lad min Tak være Dig nok og lev vel!" svarede han og var borte.

Efterat han var forsvunden for mine Øine, lukkede jeg Faldsdøren i, skovlede Jord ovenpaa og gjorde mig Umage for at bringe Graven i dens forrige Tilstand, som min Fætter havde ønsket det. Da vendte jeg tilbage til min Onkels Palads, begav mig til mit Værelse og lagde mig tilsengs med et Hoved, der endnu var temmelig tungt af Vinen.

Da jeg vaagnede den næste Morgen og kom i Tanker om de natlige Tildragelser, forekom alt mig som en Drøm. Opfyldt af denne Tro, lod jeg forespørge om min Fætter, Prindsen, allerede var at faae itale. Da jeg imidlertid fik til Svar, at han *ikke* havde overnattet hjemme, at man overhovedet slet ikke vidste, hvor han var bleven af, og desaarsag var meget modfalden udsaae jeg nok, at det kun altfor godt havde sin Rigtighed med den besynderlige Begivenhed i Gravmælet. Levende bedrøvet derover, listede jeg mig uformærket til Begravelsespladsen, hvor der imidlertid befandtes at være en Masse Begravelser, der samtlige lignede den, som

jeg havde besøgt. Hele Dagen tilbragte jeg med at betragte dem enkeltvis uden at kunne finde den, jeg søgte, og endnu fire Dage anstrengte jeg mig i den Anledning, men ligesaa frugtesløst.

Det maa bemærkes, at min Farbroder, Kongen, var fraværende, medens dette gik for sig; han var ifærd med at anstille en stor Jagt. Det varede mig tilsidst for længe at oppebie hans Tilbagekomst, og efterat jeg havde givet hans Ministre det Hverv at formelde ham mine Undskyldninger, naar han vendte tilbage, tiltraadte jeg Hjemreisen til min Fader, fra hvem jeg sjelden fo lod paa saa lang Tid. Da jeg skiltes fra min Onkels Ministre, vare de i den største Uvished om min Fætter Prindsens Skjæbne. Thi for ikke at bryde den Ed om Taushed, som jeg havde aflagt, vovede jeg ikke at stille deres Urolighed og vilde ikke aabenbare dem noget af det, jeg vidste.

Ved Ankomsten til Hovedstaden, der var min Faders Residents, forefandt jeg ved Porten en usædvanlig stærk Vagt, der omringede mig ved mit Indtog. Paa mit Spørgsmaal desangaaende, svarede Befalingsmanden mig:

„Prinds, Høren har i Stedet for Eders Fader, der ved Doden er afgaaet, sat Storvisiren paa Thronen, og jeg tager Eder i den nye Konges Navn tilfange.“

Soldaterne grebe mig og forte mig til Tyrannen.

Denne oprørske Visir havde nemlig i lang Tid næret et heftigt Had til mig; hans Bevæggrund dertil var følgende: I min tidligste Ungdom skød jeg gjerne med Flitsbue. En Dag stod jeg saaledes paa Taget af Paladset og morede mig dermed og tog Sigte paa en Fugl, som jeg fik Die paa. Men jeg skød forbi, og Pilen

traf ved et ulykkeligt Tilfælde Visiren, der befandt sig paa Taget af sin Bolig, i Diet og stak ham det ud.

Saasnart som jeg kom til Kundskab om den Ulykke, jeg havde anrettet, lod jeg gjøre Undskyldninger for Visiren og bevidnede ham ogsaa i egen Person min Beklagelse over det forefaldne. Men desuagtet har han siden den Tid baaret et levende Nag til mig i sit Hjerte, hvilket han ogsaa ved enhver Leilighed lod mig føle. Nu, da jeg var i hans Magt, gav han det Luft paa en umenneskelig Maade. Saasnart han blev mig vaer, styrtede han som et rasende Menneske hen imod mig og rev med egne Hænder mit høire Die ud. Saaledes er det gaaet til, at jeg er bleven ensiet.

Men Oprøreren lod det endnu ikke have sit forblivende ved denne Grusomhed. Paa hans Befaling blev jeg bunden, lagt i en Kiste og overanvordet til Skarpretteren med det Paalæg, at han skulde bringe mig langt bort fra Paladset, kappe Hovedet af mig og overlade mig til Rovdyrenes Graadighed. Han steg derfor tilligemed en Medhælper til Hest og bragte Kisten ud paa en fri Mark, langt fra Staden. Saa tog han mig ud for at fuldbyrde den Befaling, han havde modtaget. Mine Bønner og Taarer og Erindringer om Velgjerninger, som jeg i fordums Tid havde bevist ham, opvakte endelig hans Medlidenhed i den Grad, at han sagde:

„Gaa og frels dit Liv, men forlad skyndsom Landet og vogt Dig for at komme tilbage; Du vilde kun styrte Dig selv i Fordærvelse og blive et Redskab til min Undergang."

Fuld af Taknemlighed kysfede jeg ham paa Haanden, men stolede dog ikke paa min Sikkerhed, før jeg var langt fra ham. Tabet af mit Die forekom mig som en Ubetydelighed, naar jeg tog min Frelse fra Døden

Betænkning. I min Tilstand kunde jeg imidlertid ikke gjøre store Dagsreiser; derfor skjulte jeg mig for det meste om Dagen og vandrede om Natten, forsaavidt som mine Kræfter tillode det. Paa denne Maade naaede jeg endelig min Onkels Gebet og begav mig til ham i Residentsen. Udforlig fortalte jeg ham om min Faders Død, om hvorledes jeg havde mistet mit Die og var naaet til ham. Derover begyndte han bitterlig at græde og sagde:

„Du har forhøiet min Grædmmelse og Kummer. Var det da ikke nok med at have mistet min Søn, siden jeg ogsaa skal erfare en elsket Broders Død og see Dig for mig i en saa beklagelsesværdig Tilstand?"

Nu fortalte han mig om sin Søns sporløse Forsvinden, og den ulykkelige Faders Smerte gjorde et saa dybt Indtryk paa mig, at jeg ikke mere kunde beherske mig selv. Hvad jeg ogsaa end havde tilsvoret min Fætter, Prindsen, det var mig umuligt at holde det længere.

Jeg fortalte altsaa min Onkel alt, hvad jeg vidste om Sagen. Det var ikke uden en levende Uro, at han hørte paa mig og sagde, da jeg var færdig:

„Min kjære Broderson, dine Efterretninger fylde mig igjen med Haab. Jeg har rigtignok vidst, at min Søn lod opføre en Begravelse, og kjender nogenlunde Stedet. Ved Hjælp af din Hukommelsesevne tænker jeg, at vi ville komme paa Spor efter det. Da han imidlertid har ladet det bygge i al Hemmelighed, og Du har lovet ham Taushed, saa ville vi forsøge det ganske alene for at undgaae at vække Opsigt."

Han havde endnu en anden Grund af den høieste Vigtighed, som han ikke angav, til at holde Sagen hemmelig for enhver, hvilket senere vil komme for Dagen. Forelobig forklædte vi os begge, forlode Paladset igjennem en Havelaage, der førte ud til fri Mark, og

gik til Begravelsespladsen, hvor vi vare saa heldige inden føie Tid at finde det, vi søgte. Jeg gjenkjendte Begravelsen, hvilket glædede mig saa meget mere, da jeg tilforn havde ledt længe forgjæves efter den.

Vi traadte ind, ryddede Stenene og Jorden tilside og fandt Faldøren; da vi havde aabnet den, viste Trappen sig. Min Onkel gik foran, vi stege nogle og halvtredsfindstyve Trin ned og traadte ind i et Forværelse, ud fra hvilket der slog os en tyk og ildelugtende Dunst imøde, der fordunklede Lyset, som udstraalede fra en smuk Lysekrone.

Min Onkel udtalte ufortøvet de Ord, der befrie enhver, som fremsiger dem, for Frygt:

„Der er ingen Magt uden Gud, den høie og store!"

Derpaa skrede vi ind i et meget stort Rum, hvor der brændte flere Lys, og hvis Loft blev baaret af vældige Søiler. I Midten befandt sig en Vandbeholder og paa Siderne var der opdynget allehaande Mundforraad; men til vor største Forundring var her heller ingen at see. I Baggrunden viste sig en meget stor Forhøining, til hvilken flere Trappetrin førte op; ovenpaa den stod en meget bred og med Forhæng forsynet Sovesopha. Kongen gik derop, slog Forhængene tilside og fik Die paa sin Søn og hin Kvinde, der laae ved Siden af hinanden; men de vare forbrændte og forkullede, som om de vare blevne kastede i Ilden og trukne ud igjen efter nogen Tids Forløb.

Mere end alt andet overraskede det mig ved dette forfærdelige Skuespil, at Kongen, min Onkel, istedetfor at yttre sin Smerte over at see sin Søn i en saa grædselig Tilstand spyttede ham i Ansigtet og forbittret sagde:

„Elendige, Du har ikke fortjent nogen bedre Skjæbne!

Der har Du Straffen i denne Verden, Straffen i den anden vil vare evig."

Men hans Uvillie indskrænkede sig ikke dertil! han tog Tøflen af og gav dermed sin Søn et voldsomt Slag paa Kinden.

Jeg kunde ikke finde Ord til at udtrykke min Forbauselse med, da jeg saae min Onkel mishandle sin Søn paa en saadan Maade endnu efter hans Død.

„Ved Allah!" begyndte jeg endelig, „hvor stor en Smerte et saa rædselsfuldt Syn end egner sig til at foraarsage mig, kan jeg dog ikke fragaae, at Eders Majestæts Adfærd lægger endnu mere Beslag paa min Opmærksomhed. Hvilken Forbrydelse kan min Fætter, Prindsen, have gjort sig skyldig i, at hans Lig fortjener en slig Behandling."

„O kjære Broderson", svarede Kongen, „denne min Søn her elskede fra sin tidligste Ungdom sin Søster og blev gjenelsket af hende. Jeg lagde ikke nogen Hindring iveien for den Tilbøielighed, der opstod imellem dem, fordi jeg ikke forudsaae den Ulykke, der kunde flyde deraf. Thi hin Tilbøielighed voxede med Aarene og naaede en saadan Høide, at jeg begyndte at frygte for Følgerne. Nu fandt jeg mig dog bøiet til at skride ind efter Evne. Jeg lod mig ikke nøie med at give min Søn en streng Irettesættelse under fire Øine og formane ham til at afholde sig fra at begaae en Udaad af den Art, der vilde bringe Skam og Skjændsel over os og hele Familien og nødsage mig til at lade ham henrette; jeg gjorde ligesaa med min Datter og afskar hende fra al Forbindelse med hendes Broder. Men den Onde havde taget dem begge i Besiddelse, og de Hindringer, der vare blevne lagte iveien for deres Lidenskab, forstørrede den kun endnu mere. Overbeviist om sin Søsters uforandrede Kjærlighed, lod min Søn un-

der det Paaskud at ville lade sig indrette en Begravelse, opførte denne underjordiske Bolig i det Haab, at han ved Leilighed skulde kunne bortføre Gjenstanden for sin forbryderske Attraa hertil. Virkelig benyttede han min Fraværelse til med Magt at tage sin Søster fra hendes Forvaringssted, en Omstændighed, som jeg for vort Huses Æres Skyld ikke har ladet komme ud iblandt Folk.

Efter at have begaaet denne strafværdige Handling har han skjult sig med hende paa dette Sted, hvor han har ophobet Forraad af alle Slags, som Du seer, for at kunne leve rigtig tilgavns for sin forbudne Lidenskab; men Gud vilde ikke finde sig i en saadan Vederstyggelighed, og hans retfærdige Straf har truffet begge og tilintetgjort dem med sin Vredes Ild."

Den gamle Konge henflød derpaa i Taarer, og jeg kunde ikke lade være at græde med ham.

Da en liden Stund var gaaet, fæstede han sit Blik paa mig og sagde, idet han sluttede mig i sin Favn:

„O min kjære Broderson! har jeg end mistet en uværdig Søn, saa fandt jeg i Dig en bedre Erstatning derfor. Du skal være min Søn i hans Sted."

Derpaa stege vi op ad Trappen til Oververdenen, lukkede Falddøren, bedækkede den med Jord og bragte Graven i sin forrige Tilstand.

Ikke længe efter, da vi vare vendte tilbage til Paladset, hvor man ikke havde bemærket vor Fraværelse, fornam vi en forvirret Larm af Trompeter, Cymbler, Trommer og andre krigerske Instrumenter. Ryttere sprængte afsted i fuld Fart, og Luften blev opfyldt af den Støv, som Hovene af deres Heste satte i Bevægelse. I stor Bestyrtelse over det, som foregik, spurgte Kongen, hvad der var paafærde, og vi erfarede nu, at hin oprørske Visir, der havde tilranet sig min Faders Rige, rykkede

frem med en umaadelig stor Hær for ogsaa at bemægtige sig min Onkels Throne.

Sidstnævnte Fyrste havde blot sin sædvanlige Livvagt om sig og kunde ikke dermed modstaae saa talrige Fjender. Stadens Porte vare blevne aabnede uden Modværge, og saaledes var det let at trænge frem til min Onkels Palads, hvilken vel forsvarede sig, men blev dræbt, efterat han havde solgt sit Liv dyrt. Ogsaa jeg fægtede med i nogen Tid, men da jeg indsaae, at man her maatte bukke under for Overmagten, var jeg betænkt paa min Redning og undslap lykkelig til en Embedsmand, der havde været min ulykkelige Onkel meget tro og hengiven.

Overvældet af Kummer og forfulgt af Skjæbnen, havde jeg kun en Udvei; jeg maatte gjøre mig ukjendelig for saaledes at bringe Liv og Lemmer i Sikkerhed. Jeg lod Skjæg og Øienbryn afrage, iførte mig Kalendernes Klædedragt og slap lykkelig og vel ud af Byen. Det var mig en let Sag, da jeg omhyggelig undgik alle Byer, at forlade min Onkels Gebet ad Sideveie og undkomme til dette Rige, der regjeres af de troendes mægtige Behersker, den vise Kalif. Her ophørte min Engstelse, og jeg begav mig til Bagdad, dette Fredens Hjem, i det Haab at finde en eller anden, der vilde være tilbøielig til at anbefale mig til den høimodige og berømte Harun Alraschyd. Jeg vil kaste mig tilfode for denne store Fyrste, hvis Hjertelag overalt bliver priist, og fortælle ham min mærkelige Historie. Den vil vist vække hans Medlidenhed for en ulykkelig Prinds, og jeg vil ikke forgjæves anraabe hans Bistand.

Det er, o Herskerinde, den Beskrivelse som I har befalet mig at give om, hvorledes jeg er bleven af med mit Øie, hvorfor jeg har ladet mig afrage Skjæg og

Dienbryn, og paa hvilken Maade jeg endelig er kommen herhen."

Sobeide sagde derpaa:

„Det er nok; vi ere tilfredsstillede, og Du kan gaae, hvorhen Du lyster."

Kalenderen udbad sig dog den Gunstbevisning at turde blive for at høre sine to Ledsagere, hvem han heller ikke syntes at kunne være bekjendt at forlade, samt de tre andre tilstedeværende fortælle deres Historie.

Den første Kalenders Fortælling forekom hele Selskabet høist forunderlig. Nu fulgte

Fortællingen om den anden Kalender og Kongeson.

„Herskerinde", begyndte han, „vid da, at ogsaa jeg er en Kongeson. Saasnart mine første Børneaar vare omme, sparede min kongelige Fader intet paa min Uddannelse. Han samlede alle de Mænd, der nøde nogen Anseelse i Videnskaberne eller de skjønne Kunster, i hele Landet om mig, og saasnart som jeg kunde læse og skrive, lærte jeg hele Koranen udenad.

Det var mig imidlertid ikke nok at vide alt, hvad der angik vor Religion, men jeg studerede ogsaa med særdeles Iver vor Historie, lagde mig efter de skjønne Videnskaber og Versekunsten og læste vore Digtere. En særegen Tilbøielighed, der ikke blev uden Resultat, henvendte jeg paa at uddanne mig i Skjønskrift, hvori jeg omsider overtraf alle de berømte arabiske Skjønskrivere i min Faders Rige.

Rygtet omtalte mig tilsidst med større Ære, end jeg fortjente, og bar Efterretningen om mine Fuldkommenheder udover Grændserne af min Faders Gebet til

Sultanen af Indiens Hof. Denne mægtige Fyrste ønskede desaarsag at lære mig at kjende og afsendte en Gesandt med rige Foræringer og den Bøn til min Fader, at han vilde lade mig komme i Besøg til hans, Kongen af Indiens, Hof. Dette Gesandtskab glædede min Fader af flere Grunde. For det første var han overbevist om, at der ikke gaves noget hensigtsmæssigere for en Prinds paa min Alder end at reise til fremmede Hoffer; for det andet var han glad over at træde i Venskabsforhold til Kongen af Indien.

Jeg afreiste altsaa med Gesandten. Min Fader havde ladet sex Skibe udruste til Brug for os. Efterat vi havde været en Maaned tilsøes, stege vi i Land, udskibede nogle Heste, som vi havde medbragt, og belæssede ti Kameler med vort Reisegods og med de til Sultanen af Indien bestemte Foræringer. Vi vare imidlertid ikke komne langt, da der i det fjerne viste sig en tyk Støvsky, og vi opdagede snart, at den hidrørte fra tredsindstyve velbevæbnede Ryttere. Det var Røvere, der lig hungrige Løver fore løs paa os i fuld Firspring.

Vi vare for faa til at kunne yde Røverne, der sprængte hen imod os med fældede Landser, nogen Modstand. Derfor indskrænkede vi os til at raabe til dem, at vi som Gesandter vare underveis til den mægtige Sultan af Indien og derfor gjorde Regning paa, at de ikke vilde antaste os eller vort Gods.

Men de svarede:

„Her befinde vi os hverken paa hans Gebet eller ere overhovedet hans Undersaatter."

Derpaa angrebe de os, ihjelsloge nogle af Følget, og da der intet var at udrette imod deres Overmagt, greb Resten efter tapper Modstand Flugten.

Ogsaa jeg søgte at undslippe paa min haardt saa-

rede Hest og ansporede den til at opbyde dens sidste Kræfter til min Redning. Men pludselig styrtede den af Blodtab og Udmattelse under mig og var død. Hurtig kom jeg igjen paa Benene og saae, at der ingen Forfølgere vare efter mig. Røverne havde saaledes paa ingen Maade villet fjerne sig fra deres rige Bytte.

Jeg befandt mig altsaa hjelpeløs og forladt i et mig aldeles ubekjendt Land. Landeveien bristede jeg mig ikke til at slaae ind paa igjen, aldenstund jeg nærede Frygt for paany at falde Roveren ihænde. Paa Lykke og Fromme fortsatte jeg derfor min Vei, indtil jeg naaede Foden af et Bjerg, midt paa hvis Skraaning jeg blev Indgangen til en Hule vaer. Jeg traadte ind og efterat have nydt nogle Frugter, som jeg havde plukket underveis, tilbragte jeg temmelig ubekymret Natten paa dette Sted. Den følgende Morgen ligesom de næstpaafølgende Dage fortsatte jeg min Vandring, men uden at finde noget blivende Sted. Først efter en Maaneds Forløb fik jeg Die paa en stor og folkerig By, der havde en meget fordelagtig Beliggenhed. Flere Floder gjennemstrømmede dens Omgivelser, hvor der herskede et bestandigt Foraar, og den glædelige Udsigt, der fremstillede sig for mine Blikke, bortfræmmede for kort Tid den dræbende Tungsindighed, hvormed Bevisstheden om min jammerlige Stilling opfyldte mig. Solen havde svedet mig Ansigt, Hænder og Fødder brune; mit Skotøi var gaaet istykker paa den lange Vandring, og jeg var nødsaget til at gaae barfodet; endelig vare mine Klæder aldeles i Pjalter og Laser.

Jeg gik ind i Byen for at erkyndige mig om, hvor paa Lag jeg befandt mig og henvendte mig til en Skræder, der sad og arbeidede i en Boutik. Paa Grund af min Ungdom og min Holdning, der syntes at antyde, at jeg havde kjendt bedre Kaar, lod han mig sidde ned

og spurgte, hvem jeg var, hvorfra jeg kom, og hvad der førte mig hid. Jeg gjorde ham til Punkt og Prikke Rede for mine Hændelser og tog ikke engang i Betænkning at indvie ham i mine Familieforhold og min Herkomst. Han hørte ufortrøden paa mit Udsagn, men da jeg var færdig, formerede han min Sorg istedetfor at slukke den.

„Betro for Guds Skyld", yttrede han, „ingen anden, hvad Du har meddelt mig, thi den Hersker, der raader her, er din kongelige Faders største Fjende."

Saasnart som denne Fyrstes Navn var bleven nævnt for mig, tvivlede jeg intet Øieblik om Skrædderens Oprigtighed. Da han var af den Formening, at jeg maatte være sulten, gjorde han Anstalter til nogle Fødevarer, og vi spiste sammen. Endelig tilbød han mig endog Husly hos sig, hvilket jeg tog imod med Taknemlighed.

Nogle Dage efter min Ankomst var jeg saa temmelig kommen til Kræfter efter Anstrengelserne ved min lange og møisommelige Reise. Da nu Skrædderen vidste, at de fleste Kongesønner af vor Trosbekjendelse for at sikkre sig mod Skjæbnens Lunefuldhed lære et Haandværk eller en Kunst for i Nødsfald at kunne tye dertil som Levebrød, spurgte han mig, om jeg kunde fortjene mit Underhold ved et eller andet. Jeg svarede ham, at jeg var bevandret i Retskyndighed, Sprog og Digtekunst og tilmed skrev en ypperlig Haand. Han udelod sig nu paa følgende Maade:

„Med alt det, som Du der opremser, kan Du hertillands ikke erhverve Dig en Bid Brød; slige Kundskaber ere her ikke i mindste Maade anvendelige. Du synes at have et sundt og kraftigt Legeme; vil Du følge mit Raad, saa træk en Troie paa og gaa hen i den nærliggende Skov og hent Brændsel. Du kan sælge det

paa det herværende Torv og forskaffer Dig paa denne Vis en lille Indtægt, af hvilken Du kan leve uden Næringssorger og oppebie, at Himlen bliver gunstigere stemt imod Dig.“

Frygten for at blive kjendt og Nødvendigheden af at sørge for mit Underhold bestemte mig trods Ringheden og Mosommeligheden ved dette Arbeide til at paatage mig det. Skrædderen kjøbte den følgende Dag en Øxe, et Reb og en Kreie til mig og bad endvidere nogle fattige Folk, der fortjente deres Brød paa lignende Maade, om at tage mig med i Skoven. Strax den første Gang bragte jeg en dygtig Dragt Brænde paa Hovedet hjem til Byen, hvor jeg afhændede det for et halvt Guldstykke; thi Brænde stod her, uagtet Skoven var saa nær ved, i høi Pris, fordi kun faa Folk gave sig af med den byrdefulde Skovhugst. I kort Tid havde jeg fortjent saa meget, at jeg kunde erstatte Skrædderen hans Forskud.

Ved denne Levevis havde jeg allerede faaet Hast paa et Aarstid eller saa, da jeg en Dag trængte dybere end sædvanlig ind i Skoven og kom til et meget indbydende Sted, hvor jeg begyndte at kløve Brænde. Ved at bortrydde Roden af et Træ traf jeg med Øxen paa en Jernring, skrabede Jorden bort af den og opdagede nu, at den sad i en Jernfalddør, som jeg uforsøvet aabnede. Derved fik jeg Øie paa en Trappe, der førte dybt ned i Jorden; bevæbnet med min Øxe gik jeg trøstig ned. Den førte mig til et omfangsrigt Palads, hvor der til min ubeskrivelige Forundring var ligesaa lyst, som om det havde ligget i en af Jordens klareste Egne. Jeg gik igjennem et Galleri, der blev baaret af Jaspissøiler med Grundlag af gedigent Guld, og saae en Kvinde komme mig imøde, der lod til at være i Besiddelse af en saa ædel Holdning, saa megen

Anstand og en saa overordentlig Skjønhed, at jeg opgav at see paa alt det øvrige og blot havde Øine for hende.

For at spare hende den Uleilighed at komme til mig, ilede jeg hen til hende, og medens jeg gjorde en dyb Forbøining, spurgte hun mig:

„Hvem er Du? et Menneske eller en Aand?"

„Jeg er et Menneske," svarede jeg, „og staaer ikke i Forbindelse med Aander."

„Og hvorledes er Du kommen hid?" vedblev hun med et dybt Suk, „i fem og tyve Aar huser jeg her og har i denne lange Tid ikke faaet noget andet Menneske at see end Dig."

Allerede indtagen af hendes store Skjønhed, gav den Artighed og Sagtmodighed, hvormed hun tiltalte mig, og Vellyden af hendes Stemme mig Mod, og jeg fortalte hende, ved hvilket snurrigt Spil af Skjæbnen hun saae mig, en Kongeson, for sig i et saadant Optog, og hvorledes Tilfældet havde ladet mig opdage Indgangen til hendes prægtige Opholdssted.

„O Prinds," sagde hun og sukkede paany, „Du har i ethvert Tilfælde allerede hørt Tale om den store Epimarus, Konge af Ibenholtsøerne, der har faaet dette Navn af sin Overflødighed paa hin kostbare Træsort. Denne Konge er min Fader og havde bestemt mig en Prinds, som var Fætter til mig, til Ægtefælle; men Brudenatten, førend jeg endnu havde havt noget Samkvem med min Mand, blev jeg midt under de af Hoffet og Hovedstaden paa Ibenholtsøerne foranstaltede Festligheder bortført af en Aand.

Jeg faldt i hint Øieblik i Afmagt og mistede aldeles Bevidstheden; da jeg senere kom til mig selv igjen, befandt jeg mig her i dette Palads.

Længe har jeg været utrøstelig derover, men Tid

og Tvang have vænnet mig til Synet af og Omgangen med Aanden. I fem og tyve Aar, hvilket jeg allerede tidligere har berørt, har jeg havt Hus og Hjem her, og jeg tør nok paastaae, at jeg faaer alt efter Ønske, hvad der udfordres til Livets Bekvemmelighed og til at tilfredsstille en Prindsesse, for hvem Pynt og Pragt er Hovedsagen. Aanden overnatter her blot hvert tiende Døgn og undskylder, at det ikke skeer oftere, med at han er gift med en anden Kone, der vilde blive skinsyg, hvis hun fik Nys om hans Utroskab. Trænger jeg imidlertid til Aanden, det være sig ved Dag eller ved Nat, saa behøver jeg blot at berøre en Talisman, der befinder sig ved Indgangen til mit Gemak, og Aanden staaer for mig. Idag bliver det fire Dage siden, at han var her; om sex kan jeg altsaa gjøre Regning paa, at han kommer igjen. Du kan altsaa, hvis Du lyster, holde mig ved Selskab i fem Dage, og jeg vil bestræbe mig for at beværte Dig paa en til din Stand og dine Fortjenester svarende Maade."

Prindsessen førte mig nu til en hvælvet Dør igjennem hvilken jeg traadte ind i et af de nydeligste, prægtigste og bekvemmeste Bade, som man kan forestille sig.

Da jeg igjen vilde forlade det, forefandt jeg istedetfor min aflagte Klædning en anden rig udstyret Dragt, som jeg tog paa, mindre formedelst dens Pragt end for at kunne optræde i en værdigere Tilstand for Prindsessen.

Vi satte os nu paa en Sopha med et herligt Tæppe og Hynder af den kostbareste indiske Brokade. Nogen Tid efter dækkede hun et Bord med de mest udsøgte Retter.

Vi indtoge i Fællesskab et Maaltid, tilbragte Resten af Dagen meget behageligt, og om Natten delte hun Leie med mig.

Alle mine Lidelser forglemte jeg i en sød Søvn" — vedblev Kalenderen idet han henvendte sig til Sobeide — „og da jeg vaagnede trakterede hun mig med en Flaske af den kosteligste, gamle Vin, der vel kan gives, og drak af Forekommenhed med mig. Men den herlige Drik steg mig til Hovedet, ophidsede min Phantasi, og jeg sagde omsider til Prindsessen:

„Skjønne Herskerinde, kun altfor længe har I været levende begravet hernede; o følg mig og lad det virkelige Dagslys oplive Eder."

Smilende svarede hun mig:

„Prinds, det lader jeg staae ved sit Værd; jeg bryder mig ikke om Oververdenens herligste Dage, naar Du kun af ti Døgn vil tilbringe ni hos mig og overlade Aanden det tiende."

„O Prindsesse," begyndte jeg igjen, „jeg seer vel, at det er Frygt for Aanden, der saaer Eder til at tale saaledes: men jeg rædes saa lidet for ham, at jeg øieblikkelig vil slaae Talismanen med samt Tryllestriften derpaa i tusend Stykker. Lad ham saa kun komme, han skal finde mig beredt til at møde og dræbe ham, thi det er mig forbeholdt at ombringe Aander."

Prindsessen, der kjendte Følgerne, besvor mig ikke at røre ved Talismanen. Men Vindunsterne gjorde mig ikke modtagelig for Prindsessens forstandige Formaninger, og med et Spark ødelagde jeg Talismanen.

Neppe var Talismanen sønderbrudt, saa rystede det i hele Paladset, og Prindsessen tilraabte mig forskrækket:

„Der kommer Aanden! red Dig! flyv ad den samme Vei, Du er kommen."

I samme nu var min Rus bortdunstet, og jeg indsaae for silde min Taabelighed. Uden at give mig lang Betænkningstid fulgte jeg det Raad, jeg havde

modtaget, og saa stor var min Skræk, at jeg lod min Øxe og mine Skoe i Stikken. Jeg var ikkun kommen nogle faa Trin opad Trappen, da jeg saae mig om og bemærkede, hvorledes Jorden lukkede sig op og en græsselig Aand fremtren. Ved i Hu spurgte han Prindsessen:

„Hvordan er det Du tager paa Vei? hvilken Ulykke er der tilstødt Dig?"

„Aah, ikke nogen egentlig Ulykke," yttrede hun, „undtagen at jeg formedelst Upasselighed har taget mig nogle Slurke af Flasken der, og saa gjort et saa uheldigt Feiltrin, at jeg faldt over paa Talismanen og knuste den."

„Rasende gjennemælede Aanden:

„Du lyver, elendige!"

Ved at see sig om faldt mine Skoe og Øxen ham i Øinene.

„Uforskammede," vedblev han, hvorledes ere disse Sko og denne Øxe komne herhen?"

„I dette Øieblik seer jeg dem for første Gang," sagde Prindsessen, „maaskee har Du bragt dem med. Ved den Voldsomhed, hvormed Du er kommen, kunne de jo let være blevne revne med et eller andet Sted."

Aanden besvarede kun denne Udflugt med Haan og Hug og forlangte at Prindsessen skulde tilstaae Sandheden. Jeg var ikke istand til længere at høre paa den saaledes mishandledes Hulken og Jammerskrig, men kastede den Dragt af, som jeg havde faaet i Foræring af hende, og undflyede gjennem Falddøren. Denne lukkede jeg igjen og kastede Jord derpaa, men fortrød bitterlig, hvad jeg havde gjort.

Med en Dragt Brænde, som jeg i min store Bedrøvelse huggede, uden ret at vide, hvad jeg foretog mig, vendte jeg tilbage til Byen, hvor Skrædderen be-

vidnede mig sin uskrømtede Glæde over at see mig igjen. Han havde ventet mig med en Utaalmodighed, som om han sad paa gloende Kul.

Jeg takkede ham for hans Deltagelse og Omhu, men fortalte ham imidlertid intet om mine Eventyr eller den Maade, hvorpaa jeg havde mistet Skoe og Øxe. Derpaa gik jeg ind i mit Kammer og begyndte at gjøre mig levende Bebreidelser over den begaaede Daarskab.

Imedens jeg saaledes sad hensunken i bedrøvelige Tanker, kom Skrædderen ind til mig og sagde:

„Der er er kommen en mig ubekjendt Olding med din Øxe og dine Skoe, som han foregiver at have fundet underveis. Hos de andre Brændehuggere har han bragt i Erfaring, at Du boede her, og han vil nu selv overantvorde dem til Dig. Gaa altsaa ud tal med ham.“

Ved disse Ord blegnede jeg og begyndte at skjælve over hele Legemet. Skrædderen vilde vide Grunden dertil; da revnede med et Gulvet i mit Kammer, og Oldingen kom tilsyne med Skoene og Øxen. Det var Aanden, der havde bortført Prindsessen af Ibenholtsverne. Trods sine til det yderste drevne Mishandlinger kunde han ikke fravriste hende nogen Tilstaaelse. Han tog derfor Skoe og Øxe og sagde:

„Saa sandt som jeg er Dscharscharis og en Efterkommer af Aandefyrsten Iblis, skal jeg nok faae fat paa Eiermanden af denne Øxe og disse Skoe.“

I denne Hensigt var han kommen og spurgte mig nu, om det var min Øxe, om det var mine Skoe.

Aanden gav mig slet ikke Tid til at besvare sit Spørgsmaal, og jeg havde heller ikke været istand til at meddele ham nogen Oplysning, saa meget satte hans gyselige Nærværelse mig i Forlegenhed. Han greb mig om Livet, trak mig ud af Kammeret og svang sig

saa med en saadan Kraft og Hurtighed op i Luften med mig, at jeg kun af den Høide, vi i saa Øieblikke naaede, kunde slutte mig til Afstanden fra Jorden. Med samme Fart gik det igjen nedad. Han stampede i Jorden, der aabnede sig, og i samme Nu befandt vi os hos den skjønne Prindsesse af Ibenholtøerne. Men hvilket Syn ventede mig her! mit Hjerte gjennemboredes derved. Prindsessen laa afklædt med Kinderne badede i Taarer og mere død end levende i sit Blod paa Gulvet.

„Troløse!" tiltordnede Aanden hende, idet han pegede paa mig, „er det ikke din Boler?"

Prindsessen fæstede sine smægtende Øine paa mig og gjenmælede:

„Jeg kjender ikke den Mand og har ingensinde seet noget til ham før i dette Øieblik."

Forundret sagde Aanden:

„Han er Aarsag til, at Du har faaet Løn som forskyldt ved at blive bragt i denne Tilstand, og dog vover Du at fragaae, at Du kjender ham?"

„Da han er mig ubekjendt," svarede Prindsessen, „hvorfor skal jeg da sige en Usandhed, der vilde styrte ham i Fordærvelse?"

„Nu, godt", tog Aanden tilorde idet han holdt en blank Sabel hen til Prindsessen, „naar Du aldrig har seet ham, saa kap hans Hoved af med denne Sabel."

„O, hvorledes skulde jeg kunne nægte at gjøre, hvad Du fordrer af mig?" klagede Prindsessen, „jeg er i den Grad mat, at jeg ikke kan løfte Armen, og hvis jeg ogsaa var istand dertil, hvor skulde jeg da faae Hjerteløshed nok fra til at dræbe en uskyldig, en ubekjendt?"

„Ha, din Vægring forraader din Brøde," sagde Aanden til hende i en truende Tone.

Han vendte sig derpaa til mig og spurgte:

„Kjender Du heller ikke hende?"

Nu vilde jeg have været den utaknemligste og sorteste Sjæl i Verden, hvis jeg ikke havde givet Prindsessen Beviser paa den samme Troskab, som hun lagde for Dagen imod mig, der var Ophavsmand til hendes Ulykke. Jeg svarede altsaa Aanden:

„Hvordan skulde jeg vel kjende hende, da jeg seer hende for første Gang nu?"

„Hvis det forholder sig saaledes," gjenmælede han, „saa tag Du denne Sabel og hug Hovedet af hende. Det er den Pris, hvorfor Du bliver fri og bibringer mig den Overbevisning, at Du har faret med Sandhed."

„Jeg er parat," sagde jeg, tog Sablen og nærmede mig Prindsessen.

I maa ikke troe, Herskerinde, at jeg nærmede mig for at adlyde den grusomme Aand. Jeg gjorde det kun for, saasnart det lod sig udføre, ved Tegn og Blik at give hende tilkjende, at ligesom hun havde havt Mod til af Kjærlighed til mig at sætte sit Liv ivove, saaledes vilde jeg heller ikke tage i Betænkning at hengive mit af Kjærlighed til hende. Prindsessen forstod mig; trods sine Smerter og sin sørgelige Tilstand beviste hun mig det ved et takkende Blik og gjorde mig begribelig, at hun var villig til at døe og med Tilfredsstillelse saae, at jeg for hendes Skyld heller ikke rædedes for Døden.

Idet jeg kastede Sablen til Jorden, traadte jeg igjen tilbage og sagde til Aanden:

„Evig Skam og Skjændsel vilde ramme mig, hvis jeg nedlod mig til at blive en feig Morder. O Aand, gjør med mig, hvad Du finder for godt, thi jeg er i

din Vold, men din grusomme Befaling hverken kan eller vil jeg udføre."

„Jeg seer nok, at I begge ville byde mig Trods," begyndte Aanden nu, „og at I haane min Skinsyge."

I det samme greb Utysket Sablen og afhuggede Prindsessen først den ene og saa den anden Haand. I den udmattede Tilstand hvori hun befandt sig, kunde Smerten og Blodtabet ikke andet end fremskynde hendes Endeligt, og for sidste Gang søgte hendes Blik mit. Aanden bemærkede det og udraabte:

„Nu har Du forraadt din Troløshed med Øinene."

Derpaa huggede han Hovedet af hende.

Jeg stod som forstenet ved denne gruopvækkende Handling og ventede paa, at Raden skulde komme til mig. Saasnart som jeg atter formaaede at tale, beklagede jeg mig for Aanden over, at han lod mig lide Dødsangst saalænge.

„Hug dog til!" sagde jeg til ham, „jeg er belavet paa det dræbende Hug."

Men istedetfor at tilstaae mig denne Gunstbevisning henvendte Aanden sig med følgende Ord til mig:

„Paa denne Maade tugte Aanderne de Kvinder, som ere mistænkte for Utroskab; hun har modtaget dit Besøg her, men jeg mangler Beviser for, at hun har tilføiet mig en endnu større Skam, ellers havde Du forlængst ophørt at leve. Imidlertid kan Du ikke undgaae Straf, vælg derfor, om jeg skal forvandle Dig til en Hund, et Wesel eller en Abe."

„Efter disse Ord opgav jeg ikke aldeles Haabet om at slippe hel fri og bad:

„O mægtige Aand, formild din Vrede, og da du alligevel vil lade mig beholde Livet, saa gjør det paa en høimodig Maade. Aldrig vil jeg glemme din Overbærenhed, ifald Du tilgiver mig, ligesom det bedste Men-

neſke paa Guds grønne Jord tilgav en af ſine Naboer, der nærede et dødeligt Had til ham.''

„Hvordan gik det til?'' ſpurgte Aanden, og jeg gjorde ham det Tilbud at fortælle ham Hiſtorien, hvilket han gav ſit Minde til. Maaſkee, Herſkerinde, vil det heller ikke være Eder ubehageligt at faae den gjentaget?''

Sobeide tilkjendegav ham, at hun ogſaa gjerne vilde høre Hiſtorien, og han meddeelte den paa følgende Maade.

Fortællingen om en Misunder og den, han misundte.

I en betydelig Stad boede Dør om Dør med hinanden to Mænd, af hvilke den ene misundte den anden paa det heftigſte. Det var Tilfældet i ſaa høi en Grad, at den misundte beſluttede at forandre Bopæl, da han var overbeviſt om, at han blot havde paadraget ſig den andens Had, fordi han boede ved Siden af ham. Thi han havde lagt Mærke til, at uagtet han havde ydet den anden mange Tjeneſter, ſaa formindſkedes dennes Forbittrelſe dog ikke.

Den misundte ſolgte altſaa ſit Hus og ſine øvrige faa Eiendele og begav ſig til den ikke langt borte liggende Hovedſtad i Landet, i Nærheden af hvilken, omtrent en halv Mil derfra, han tilforhandlede ſig en ſmuk lille Eiendom. Den beſtod af et bekvemt indrettet Vaaningshus, en ſmuk Have og en temmelig anſeelig Gaardsplads, i hvilken der befandt ſig en dyb, men ikke mere afbenyttet Vandbeholder.

Efterat den gode Mand havde afſluttet denne Handel, anlagde han Derviſkernes Dragt for at føre et

indgetogent Liv, lod indrette flere Celler i sit Hus og samlede inden kort Tid et talrigt Samfund af Dervisker om sig. Rygtet om hans Fortjeneste udbredte sig snart og førte Folk af alle Stænder og fra alle Kanter til ham. Tilliden til hans Helligbed var grundfæstet, og man satte stor Pris paa at blive optagen i hans Bønner.

Hans store Berømmelse naaede endelig ogsaa den By, hvor han tidligere havde boet og kom hans før saa misundelige Nabo for Øre. Denne følte en saa levende Ærgrelse derover, at han lod Hus og Hjem i Stikken for at komme hen og fortrædige hin. Han begav sig derfor til det nye Dervisskloster, hvis Forstander, hans tidligere Nabo, tog imod ham med alle optænkelige Æresbevisninger. Misunderen gjorde ham da den Aabenbaring, at han udtrykkelig var kommen for at meddele ham et vigtigt Anliggende, hvilket imidlertid kun kunde finde Sted under fire Øine.

„For at ingen skal belure os," føiede han til, „ville vi, hvis I ikke har noget derimod, gaae omkring i Eders Gaard, og da Natten staaer for Døren, saa anbefal Eders Dervisser at forføie sig til deres Celler."

Dervissernes Forstander opfyldte disse Ønsker, og da den misundelige saae, at han var alene med den anden, begyndte han at snakke op ad Vægge og ned ad Stolper med ham, alt imedens han gik omkring i Gaarden med ham. Men da han kom med ham til Randen af Vandbeholdningen, passede han sit Snit og skubbede den misundte derned. Derpaa fjernede han sig som snarest, kom ubemærket ud af Klosteret og vendte tilfreds med Udfaldet af sin Reise tilbage til sit Hjem med den Overbevisning, at Gjenstanden for hans Misundelse var expederet ud af Verden. Men han tog feil.

Den gamle Vandbeholdning blev beboet af Aan-

der og Feer, der opfangede den nedstyrtende Forstander for Dervisserne og understøttede ham saaledes, at han i fuldkommen ubeskadiget Tilstand naaede Bunden. Nu fornam han vel, at der var noget overordentligt med i Spillet ved dette Fald, der nær havde kostet ham Livet; alligevel saae og hørte han intet. Snart hørte han imidlertid en Stemme, der fremkom med det Spørgsmaal:

„Vide I ogsaa hvem denne Mand er, som vi der have taget under Armene?"

Og efterat andre Stemmer havde besvaret dette med nei, vedblev den første:

„Jeg vil sige Eder det; denne vakkre Mand er flyttet fra den By, hvor han tilforn boede, i den allerbedste Hensigt af Verden og har nedsat sig her, fordi han haabede paa denne Maade at curere en af sine Naboer for den Misundelse, som denne nærede imod ham. Her har han nu erhvervet sig en saa almindelig Agtelse, at Misunderen ikke længere kunde finde sig i det med roligt Blod, men kom hid i den Hensigt at ombringe ham. Det vilde ogsaa være lykket ham, naar den Bistand ikke havde været, som vi have ydet denne brave Mand, der nyder en saadan Anseelse, at Kongen i Nabolandet imorgen vil besøge ham for at bede ham nævne hans Datter, Prindsessen, i sine Bønner."

En Stemme opkastede her det Spørgsmaal, hvad Nytte Dervisskens Bønner kunde være Prindsessen til, og den første talende svarede:

„Ved Du ikke, at hun er besat af Aanden Maimun, Dimdims Søn, der har forelsket sig i hende? Jeg kjender for den Sags Skyld et Middel, hvormed den gode Dervisk med ringe Umage kunde helbrede hende, og vil sige Eder det. Oppe i Klosteret have de en sort Kat med en hvid Spids — ikke større end en lille

Sølvmønt — paa Halen. Af den behøver han blot at pille syv Haar ud, brænde dem og ryge Prindsessens Hoved dermed. Hun vil da øieblikkelig blive rask og saa fuldstændig befriet fra Maimun, Dimdims Søn, at han aldrig vil understaae sig i at faae det Indfald at komme hende nær en anden Gang."

Forstanderen for Dervisserne opsnappede hvert Ord af denne Samtale imellem Feerne og Aanderne, der forøvrigt iagttoge en dyb Taushed den tilbageværende Deel af Natten. Ved den følgende Dags Frembrud, saasnart han kunde skjelne de forskjellige Gjenstande fra hverandre, fandt han, da Vandbeholderen paa flere Steder var forfalden, en Aabning, igjennem hvilken han atter steg ud uden nogen Gjenvordighed.

Dervisserne ledte allerede efter ham og vare yderst glade over igjen at faae Øie paa ham. Med faa Ord meddelte han dem den Undskab, som Gjæsten, hvem han Dagen tilforn havde ladet blive en saa god Behandling tildel, havde havt ifinde, og trak sig tilbage til sin Celle. Det varede ikke længe før hin sorte Kat, som Feerne og Aanderne havde omtalt, indfandt sig for efter Sædvane at blive kjærtegnet af ham. Øieblikkelig tog han den paa Skjødet, pillede syv Haar ud af dens hvide Halespids og gjemte dem omhyggelig.

Kort Tid efter Solopgang ankom Kongen til Indgangen af Klosteret. Han befalede sin Livvagt at blive holdende her og begav sig selv ind, ledsaget af sine fornemste Embedsmænd.

Dervisserne modtoge ham med dyb Ærefrygt, og Kongen førte deres Forstander afsides og sagde til ham:

„Kjære Scheik, maaskee er Du allerede underrettet om, hvad der fører mig hid?"

Beskeden svarede Dervisken:

„Ja, o Konge, hvis jeg ikke tager fei', er det

Prindsessens Sygdom, der er Anledning til den store og ufortjente Ære, som I viser mig."

„Ganske rigtig," svarede Kongen, „og Du vilde skjænke mig mere end Livet, hvis dine Bønner, hvad jeg haaber, kunne udvirke min Datters Helbredelse."

„Hvis Eders Majestæt vilde lade hende komme herhen," gjenmælede Dervisken, „saa smigrer jeg mig med, at hun med Guds Bistand og Naade skal drage fuldkommen karsk herfra."

Den sjæleglade Konge lod ufortøvet sin Datter hente, der ogsaa snart mødte under en talrig Ledsagelse af Kvinder og Gildinger; hun var tillige saa tæt tilsløret, at hendes Ansigt ikke var til at skjelne. Dervisternes Forstander lod holde et Røgelsekar til hendes Hoved og havde neppe brændt hine syv Haar af den sorte Kats Hale, førend Aanden Maimum, Dimdims Søn, forlod Prindsessen under lydelig Skrigen, men uden synlige Tegn paa sin Nærværelse. Prindsessen tog øieblikkelig Sløret fra Ansigtet for at see, hvor hun befandt sig og udraabte:

„Hvor er jeg? hvem har bragt mig hertil?"

Kongen, hendes Fader, mægtede ikke efter disse Ord at dølge sin overordentlige Glæde, men sluttede Datteren i sine Arme og kysfede hendes Øine; Dervisternes Forstander kysfede Kongen paa Haanden og rettede dernæst det Spørgsmaal til sine Ledsagere:

„Sig mig Eders Mening derom, hvilken Belønning fortjener den, der har helbredet min Datter?"

Alle vare af den Formening, at Han fortjente at faae hende tilægte, og Kongen istemmede med de Ord:

„Det var ogsaa min Anskuelse og fra dette Øieblik gjør jeg Dig til min Svigersøn."

Efter en stakket Tids Forløb døde Kongens Vizir, hvis Post blev overdraget Dervisken, og da Kongen en-

delig selv afgik ved Døden uden mandligt Afkom, blev den misundte enstemmig udraabt til hans Efterfølger af Geistligheden og Hæren.

Den gode Dervisk havde altsaa besteget sin Svigerfaders Throne. Da han nu en Dag under Ledsagelse af sit Hof drog igjennem Staden, bemærkede han sin Misunder iblandt den forsamlede Folkemængde. Dieblikkelig vinkede han ad en af sine Visirer og befalede ham med sagte Stemme:

„Gaa hen og skaf mig fat i hin Mand, men lad det skee uden at forskrække ham!"

Visiren adlod, og da nu Misunderen stededes for Kongen, begyndte denne:

„Min Ven, det er mig en stor Fornøielse at see Dig!"

Derpaa henvendte han sig til en af sine Visirer og befalede:

„Der skal straxt udbetales denne Mand hver tusind Guldstykker af mit Skatkammer. Desuden skal der overantvordes ham tyve Læs af de værdifuldeste Varer, som mine Forraadskamre indeholde, og de skulle bringes til hans Hjem under en tilstrækkelig Bedækning."

Derpaa sagde Kongen sin Misunder Levvel og fortsatte sin Vei.

„Efterat have forebraget Aanden," vedblev den anden Kalender sin Fortælling, „af hvem Prindsessen af Ibenholtsøerne var bleven myrdet, denne Historie, gjorde jeg følgende Anvendelse af den paa ham:

„O Aand," sagde jeg, „Du seer deraf, hvorledes hin velvillige Konge ikke alene forglemte, at det ikke var hans Misunders Skyld, at han beholdt Livet, men at han endog gav ham rige Foræringer og affærdigede ham med saa megen Godhed, som jeg nylig har fortalt Dig. Kort sagt, jeg opbød hele min Veltalenhed for at gjøre

ham indlysende, hvor skjønt det var at efterligne et saadant Forbillede og tilgive mig, idet jeg tillige anførte det Vers:

„Forlad mig min Skyld, ligesom høimodige Herskere forlade deres Skyldnere."

Aanden lod sig dog ikke formilde, men sagde:

„Du taler for døve Øren; jeg kan ikke gjøre mere for Dig end skaane dit Liv. Fald blot ikke paa at troe, at Du slipper ustraffet fra det; Du skal faae at fornemme, hvor stærk min Tryllekraft er."

Med disse Ord ruskede han voldsomt i mig og bortførte mig igjennem det underjordiske Paladses Hvælving til en saadan Høide, at Jorden forekom mig som en lille hvid Sky. Med Lynets Hastighed styrtede han saa ned igjen og tog Plads paa Toppen af et Bjerg. Her skrabede han en Haandfuld Jord sammen, talte eller snarere brummede nogle uforstaaelige Ord derover, strøede det paa mig og sagde:

„Aflæg din Menneskikkelse og antag en Abes!"

Derpaa forsvandt han, og jeg var forvandlet til en Abe, nedbøiet af Kummer og alene i et vildfremmed Land, hvor jeg befandt mig, Gud maa vide hvor langt fra min kongelige Faders Gebet. Jeg udgød Taarer over den væmmelige Skikkelse, jeg havde erholdt, men foresatte mig at bære Skjæbnens Tilskikkelser med Taalmodighed, da jeg vidste, at de ikke forfølge nogen i Længden.

Jeg klattrede ned ad Bjerget, kom til en sletteformig Egn og naaede efter en Vandring, der medtog en Maaneds Tid, Bredden af Havet. Imedens jeg flakkede omkring her og saae mig om, blev jeg et Skib vaer, der med gunstig Vind nærmede sig Kysten. Jeg skjulte mig derfor bagved en Klippe tæt ved Havet, og da Fartøiet var kommet mig nær nok, sprang jeg om-

bord. Øieblikkelig forsamlede de forbausede Matroser og Passagerer sig om mig, og da jeg havde mistet Mælet, befandt jeg mig i stor Forlegenhed og Fare. De overtroiske og nærige Kjøbmænd troede, at jeg vilde bringe dem Ulykke paa deres Reise, hvis jeg blev taalt ombord, og den ene raabte:

„Kast dette Skarnsdyr overbord; det leder ikke til noget godt med saadant et."

Andre sagde:

„Lad mig komme komme til at slaae den ihjel med en Kølle; jeg vil skyde den en Pil igjennem Livet; — jeg vil hugge den ned med min Sabel."

Det var ikke langtfra, at den sidste Trudsel var gaaet i Opfyldelse, hvis jeg ikke var flygtet til Skibscapitainen, havde kastet mig for Fødderne af ham og med et bedende Udtryk holdt mig fast ved hans Kjortel.

Han blev saa rørt over min Adfærd og de Taarer, som jeg fældede, at han tog mig under sin Beskyttelse og lydelig erklærede, at den, der vovede at tilføie mig nogen Overlast, skulle faae med ham at bestille. Han kjærtegnede mig endog, og i Mangel af Tale tilkjendegav jeg ham min Taknemlighed paa alle mulige Maader. Ogsaa fremdeles behandlede han mig med Godhed, og da jeg forstod alt, hvad han sagde, saa udførte jeg alt, hvad han befalede mig, ligesaa godt som nogen Tjener.

Endelig løb vi lykkelig og vel ind i Havnen til en smuk Handelsstad, der tillige var Hovedstaden i et stort Rige. Inden kort Tid var vort Skib omgivet af en Mængde Baade, der bragte Folk ud, som vilde byde deres tilreisende Venner velkommen. Iblandt andre kom ogsaa nogle Mameluker ombord og forlangte i Sultanens Navn at tale med de ankomne Kjøbmænd. De

lykønskede dem til den heldig overstaaede Reise, og en af dem tiltalte Kjøbmændene paa følgende Maade:

„Sultanen, vor Herre, lader Eder bevidne sin Glæde over Eders Ankomst og anmoder Eder tillige om, at enhver af Eder som Prøve paa sin Haandskrift vil skrive nogle Linier paa denne Papirrulle. For at I kunne vide, hvad der stikker under dette Forlangende, vil jeg sige Eder at hans Majestæt havde en Storvisir, der, foruden at han besad en usædvanlig Forretningsdygtighed og store Evner, skrev en fuldkommen smuk Haandskrift. Denne Visir er død for nogle Dage siden, og Sultanen er i den Anledning meget nedslaaet. Efterdi han aldrig betragtede Visirens Haandskrift uden Beundring, har han aflagt en høitidelig Ed paa kun at besætte det ledige Embede med en Mand, der skriver en ligesaa smuk Haand. Foreløbig er det imidlertid ikke lykket at opdrive nogen, der kunde være værdig til at blive den afdøde Visirs Efterfølger."

Nu nedskrive de Kjøbmænd, der ansaae deres Haandskrift for smuk nok, til at de kunde komme i Betragtning ved Besættelsen af hin høie Værdighed, hver for sig noget. Da de vare færdige dermed, gik jeg hen og tog den sidste Papirrullen ud af Haanden. Derover opstod straz megen Kvalm, fordi alle de tilstedeværende og især de Kjøbmænd, der havde skrevet, ikke troede rettere, end at jeg vilde rive Papiret istykker. Imidlertid sloge de sig tiltaals, da de saae, at jeg ved Gebærder gav at forstaae, at ogsaa jeg vilde sætte Pen til Papiret. Deres Engstelse gik nu over til Forundring; men da de aldrig havde hørt tale om en Abe, der kunde skrive, og ikke mente, at jeg var dueligere i den Henseende end andre Aber, saa vilde de atter fratage mig Papirrullen. Skibscapitainen kom mig imidlertid til Hjælp og sagde:

„Lad ham have sin Villie. Sviner han Papiret til, saa forsikrer jeg Eder, at han paa Stedet skal faae sine tørre Prygl; men hvis han skriver ordentlig, som jeg venter, da jeg, saa gammel som jeg er bleven, aldrig har seet nogen klogere og snildere Abe, saa vil jeg tage ham i Søns Sted. Jeg har havt en, der langtfra besad saa megen Forstand."

Da ingen mere modsatte sig mit Forehavende, greb jeg Pennen og lagde den ikke bort, førend jeg havde givet Prøver paa sex forskjellige hos Araberne brugelige Arter af Skrift. Hver bestod af to eller fire paa staaende Fod affattede Linier, som for Exempel:

„Den, der skriver, er forgængelig, men det, som hans Haand har skrevet, vil vare — skriv derfor aldrig andet end det, som Du med Glæde vil vedstaae paa Dommens Dag."

Min Haandskrift overtraf ikke alene Kjøbmændenes, men jeg trøster mig til at paastaae, at man i hint Land indtil da ikke havde seet nogen saa smuk. Da jeg var færdig, leverede jeg atter Mamelukerne Papirrullen, hvorpaa de gik hjem med den til deres Herre, Sultanen.

Sultanen skjænkede ingen af de andre Haandskrifter nogen Opmærksomhed, men min tiltalte ham i saa høi Grad, at han sagde til sine Folk:

„Tager den smukkeste Hest ud af min Stald, lægger det pragtfuldeste Sadeltøi paa den, bringer den til Skriveren af disse sex Skriftprøver tilligemed en af mine kostbareste Dragter, som han kan iføre sig, og tilsiger ham saa at møde hos mig."

Hoffolkene brast i Latter over denne Befaling af Sultanen, og den derover forbittrede Hersker var paa Nippet til at ville lade dem revse, men de forklarede ham:

„Vi bede Eders Majestæt om Tilgivelse, men denne Haandskrift hidrører ikke fra noget Menneske, men fra en Abe."

„Hvad sige I?" udraabte Sultanen, „disse herlige Skrifttræk ere ikke Menneskeværk?"

„Nei, Eders Majestæt," gjenmælede Mamelukerne, „vi forsikkre høit og dyrt at de ere udførte af en Abe, der skrev dem i vort Paasyn."

Dette Tilfælde forekom Sultanen saa mærkværdigt, at han blev nysgjerrig efter at see mig.

Gjører, som jeg har befalet Eder," bød han til den Ende sine Hoffolk, „og bringer denne sjeldne Abe hid."

De begave sig altsaa atter ned til vort Skib, førte mig et rigt udstyret Gevandt, bragte mig iland og satte mig paa Sultanens Hest for at føre mig til Palatset. Der blev jeg ventet af Sultanen, der var omgiven af en Mængde ene og alene i den Anledning forsamlede Hoffolk.

Ved mit Optog igjennem Havnen, Gaderne og de offentlige Pladse var alt, ogsaa Huse og Tage, besat med en tallos Masse Mennesker af begge Kjøn, og enhver Alder, som i deres Nysgjerrighed efter at see mig havde flokket sig sammen fra alle Ender og Kanter af Byen. Thi paa Vindens Vinge var det Rygte trængt ind i enhver Krog, at Sultanen havde gjort en Abe til Storvisir.

Efterat der paa denne Maade var bleven givet et saa usædvanligt Skuespil tilbedste for Folket, der stadigt yttrede sin uendelige Forundring ved fornyede Skrig, naaede jeg Sultanens Palads. Denne Fyrste sad paa sin Throne, omringet af Rigets Stormænd; jeg gjorde tre dybe Forbøininger for ham, og ved den sidste kastede jeg mig ned for ham og kysfede Jorden. Da satte jeg

mig hen foran ham paa Abevis. Der var ingen Ende paa de tilstedeværendes Raaben og Forbauselse, og de kunde slet ikke fatte Muligheden af, at en Abe forstod sig saa godt paa, hvorledes man skulde vise Sultanen den skyldige Ærefrygt. Mest forundret var Sultanen selv. Men Høitideligheden ved Audientsen vilde rigtignok have vundet betydeligt, naar jeg kunde have understøttet mine Gebærder med Talens Brug.

Sultanen affærdigede endelig sit Hof, og foruden mig blev kun Overhovedet for Gildingerne, en lille og meget ung Slave tilbage hos ham. Han begav sig derpaa med os til sit Privatværelse og lod dække Bord her. Efterat han havde sat sig tilbords, gav han mig ved Vink at forstaae, at jeg skulde træde nærmere og spise sammen med ham. Som Tegn paa min Lydighed kysfede jeg Jorden for hans Fødder, gik derpaa nærmere og satte mig ved Bordet, hvor jeg spiste med megen Beskedenhed og Tilbageholdenhed. Førend der endnu var bleven taget bort, øinede jeg et Skrivetøi og gav ved Gebærder tilkjende, at man skulde bringe mig det. Saasnart som dette var skeet, skrev jeg paa en stor Fersken følgende Vers af min egen Opfindelse:

„Stor er min Attraa efter Dig, o Kunahfeh (Navnet paa en Melspise), jeg kan ikke være lykkelig eller trives uden Dig. — O, vederkvæg mig ved Nat og ved Dag, og lad det aldrig skorte paa Honningdraaber til at forfriske Dig med.“

Derpaa rakte jeg Frugten til Sultanen, hvis Forbauselse voxede, da han havde læst, hvad jeg havde skrevet. Da Taflet var hævet, blev der bragt ham en særegen Drik, af hvilken han ogsaa lod mig smage et Glas. Jeg drak det ud og skrev de Vers derpaa:

„De lagde mig i Ilden for at faae mig til at tale; men jeg modstod freidig enhver Pine. — Derfor

bære de mig nu paa Hænderne, og kysſende berører jeg de ſtjønnes Mund." — Saa reiſte jeg mig og ſatte mig i Hjørnet af Sophaen, men Sultanen læſte med ny Forbauſelſe, hvad jeg havde ſkrevet, og udraabte:

„Kan virkelig en Abe beſidde et ſaa flydende Sprog og en ſaa udmærket Haandſkrift? det er det mærkværdigſte, jeg endnu har oplevet!"

Man bragte nu Fyrſten et Skakbrædt, og han ſpurgte mig ved Gebærder, om jeg kjendte dette Spil og vilde ſpille det med ham. Jeg kyſſede Jorden og lagde en af mine Poter paa Hovedet tit Tegn paa, at jeg var parat til at nyde den Ære. Det første Parti tabte jeg, men vandt det andet og tredie; da jeg imidlertid blev vaer, at dette berørte ham ubehageligt, ſkrev jeg paa Skakbrædtet:

„To Hære kæmpede den hele udſlagne Dag imod hinanden med ſtor Iver, men ved indbrydende Nat ſluttede de Fred og enedes om at ſove rolig paa Valpladſen."

Sultanen læſte ogſaa dette, ſtudſede og udbrød:

„Naar et Menneſke var iſtand til ſligt, ſaa vilde det overtræffe de ſtørſte Mænd."

Nu var Sultanen i Beſiddelſe af en Datter, der blev kaldt „Dame Deilighed." Denne ønſkede han ogſaa at forevise nogle af de overordentlige Ting, ſom jeg kunde udføre, og befalede derfor den tilſtedeværende Oberſt for Gildingerne at hente hende.

Neppe var hun kommen indenfor Døren, før hun trak ſit Slør for Anſigtet og ſagde til Sultanen:

„Med Forundring ſeer jeg, at Eders Majeſtæt har ladet mig kalde, medens en fremmed Mand er tilſtede; hin Abe der, er trods ſin Dyreſkikkelſe en ung Prinds. Han er ved Trolddom bleven forvandlet til en Abe."

Forbauſet over ſin Datters Paaſtand, vendte Sul-

tanen sig om til mig og sagde uden som hidtil at betjene sig af Tegnsproget:

„Er det sandt, hvad hun siger om Dig?"

Jeg bekræftede det ved et Nik med Hovedet og brast i Graad, medens Sultanen spurgte Prindsessen, hvorfra hun vidste noget om min Forvandling til en Abe. Dame Deilighed svarede:

„Eders Majestæt vil erindre sig, at jeg som ganske ung Pige havde en gammel Kone om mig. Hun forstod sig grundig paa Trolddom og har ogsaa lært mig denne Kunst."

„Naar det forholder sig saaledes," tog Sultanen igjen tilorde, „saa kan Du vel ogsaa løse Prindsens Fortryllelse?"

„Ja vel, Eders Majestæt, jeg kan give ham hans tidligere Skikkelse tilbage," sagde Prindsessen.

Dame Deilighed gik til sit Værelse og hentede en Kniv, paa hvis Blad var graveret hebraiske Ord. Derpaa førte hun os til en hemmelig Gaard i Paladset; saa begav hun sig midt ud i Gaarden, ridsede der en stor Cirkel og skrev flere Ord i samme med gamle Skrifttegn.

Luften begyndte at formørke sig, en overordentlig Frygt bemægtigede sig os og voxede end mere, da pludselig en Aand, der var gyselig at skue, viste sig. Han havde Hænder som uhyre Treforke, Ben som Master, Øine som brændende Fakler.

Prindsessen udraabte:

„Vig bort fra mig!"

Aanden forvandlede sig nu til en Løve af uhyre Størrelse. Nu vedblev Prindsessen:

„Hund, istedetfor at krybe for mig understaaer Du Dig i at optræde i en saa frygtelig Skikkelse og troer at gjøre mig bange?"

„Og Du," gav Løven til Svar, „Du blues ikke ved at handle imod den Pagt, som vi have sluttet og stadfæstet ved høitidelige Eder, ikke at skade hinanden eller tilføie hinanden noget ondt?"

„Ha formaledidede Usling!" gjenmælede Prindsessen, „det er netop det, som jeg har at bebreide Dig."

„Du skal bøde for, at jeg er kommen herhen," brølte Løven, „hvilket Du alene er Skyld i."

Han aabnede sit frygtelige Gab og foer løs paa hende for at sluge hende. Men Prindsessen var paa sin Post, sprang tilbage og vandt Tid til at udrykke et af sine Haar, hvilket hun med et Par Ord omgjorde til et skarpt Sværd, hvormed hun huggede Løven midt over. Begge Halvdele forsvandt paa Hovedet nær, der forvandlede sig til en tyk Skorpion. Paa Stedet antog Prindsessen Skikkelse af en Slange og bestod en haardnakket Kamp med Skorpionen, der forvandlede sig til en Orm. Denne borede sig øieblikkelig ind i et nærved den paa Gulvet liggende Granatæble, der tilfældigvis var faldet ned af et Granattræ, der stod ved Bredden af en dyb, men ikke bred Kanal. Granatæblet svulmede op og blev saa tykt som et Græskar; saa fløi det op paa Taget af Galleriet, rullede flere Gange frem og tilbage og trillede tilsidst ned i Gaarden, hvor det sprang i mange Stykker.

Imidlertid havde Slangen paataget sig Skikkelse af en Hane og faldt nu graadig over Granatæblets Kjerner, som den pikkede op den ene efter den anden; kun en havde Skjæbnen skjult for dens Blik ved Bredden af Kanalen. Endelig øinede Hanen den og rendte efter den, men ligesom den vilde til at pille den op med Næbet, gled Kjernen i Kanalens Vand og forvandlede sig til en lille Fisk.

Hanen sprang i Kanalen og forvandlede sig til en

Gjedde, der forfulgte den lille Fisk, som var fremkommen af hin sidste Granatkjerne. Begge bleve en Stund under Vandet, og vi vidste ikke, hvad der var bleven af dem. Endelig hørte vi et forfærdeligt Skrig, der gjorde os ganske angst og bange, og snart efter kom Aanden og Prindsessen tilsyne, ganske omgivne af Flammer. De udspyede Ild imod hinanden og kom til syvende og sidst i Haandgemæng. Vi befrygtede med Grund, at hele Paladset vilde gaae op i Flammer. Aanden frigjorde sig nu for Prindsessens Tag og udspyede Ildhvirvler imod os. Vi havde været forlorne, hvis Prindsessen ikke var kommen os til Undsætning. Hun kunde imidlertid ikke forhindre, at vi bleve trufne af nogle af de Gnister, der udgik saavel fra hende som fra Aanden. De, der kom fra hende, gjorde os vel ingen Skade, men af dem, som Aanden udspyede blev Sultanens Skjæg svedet, hans Ansigt forbrændt og Obersten for Gildingerne dræbt. Mig foer der en Gnist i Øiet og gjorde mig enøiet. Sultanen og jeg opgave allerede alt Haab om Frelse, men efter kort Tids Forløb hørte vi Raabet:

„Gud er den største!"

Disse Ord bleve udtalte af Prindsessen, der pludselig kom tilsyne i naturlig Skikkelse efterat have brændt Aanden til en Askehob. Hun nærmede sig os og forlangte en Skaal fuld af Vand. Da denne var bleven hende bragt, talte hun nogle Ord derover, besprængte mig dermed og sagde:

„Er Du ved Trolddom bleven til en Abe, saa omskift Din Skikkelse."

Hun havde neppe talt ud, før jeg igjen blev til et Menneske ligesom før min Forvandling, kun mit høire Øie var og blev tabt. Derpaa henvendte hun sig med følgende Ord til sin Fader:

„Herre, Aanden har jeg beseiret, men denne Seir er kommen mig dyrt til at staae. Ilden er i denne forfærdelige Kamp trængt ind i Marv og Ben, og jeg føler, hvorledes den efterhaanden griber stærkere og stærkere om sig. Det vilde ikke være kommet saa vidt med mig, hvis jeg ikke som Hane havde overseet den sidste Granatæblekjerne, men pikket den op ligesom de øvrige. Aanden benyttede denne som sit sidste Tilflugtssted, og den Modstand, han havde kunnet yde derfra, vilde have været uden Betydning og uden Fare for mig. Men hin Skjødesløshed tvang mig til at tage Ilden til Hjælp og kæmpe med dette mægtige Vaaben imellem Himmel og Jord.“

Sultanen svarede i en Tone, der robede den dybeste Smerte:

„Min elskede Datter, Du seer, i hvilken Tilstand din Fader befinder sig. Ak, jeg undrer mig over endnu at være ilive. Oberſten for Gildingerne, din Hovmester, er død, og Prindsen, hvis Fortryllelse Du har løst, er bleven af med et Die.“

Sultanen mægtede ikke for Taarer, Sukken og Hulken at tale videre. Pludselig begyndte Prindsessen at skrige:

„Jeg brænder! jeg brænder!“

Hun aflod ikke med at skrige, førend Døden satte en Grændse for hendes utaalelige Pinsler.

Virkningen af denne Ild var saa overordentlig, at hun i Løbet af faa Dieblikke var brændt til Aske. Hvor nært til Hjertet dette usalige Skuespil gik mig, o Herskerinde, vil jeg ikke indlade mig paa at skildre. Jeg havde hellere hele mit Liv igjennem villet være en Abe end see min Velgjørerinde komme saa ynkelig afdage. Den over alle Maader bedrøvede Sultan udstødte Klageskrig, slog sig selv i Ansigtet, udrykkede Resten af

sit Skjæg, sønderrev sine Klæder og faldt tilsidst i Afmagt af Fortvivlelse.

Saasnart som Efterretningen om den sørgelige Begivenhed rygtedes i Paladset og Staden, beklagede alle Prindsessens ulykkelige Skjæbne. I syv Dage blev der afholdt de største Sørgefester.

Nogle Dage efter lod Sultanen mig kalde og sagde:

„Prinds, læg vel Mærke til den Befaling, som jeg giver Dig. Forend Du kom herhen, tilbragte vi stedse vore Dage i fuldkommen Lyksalighed. O, at vi aldrig havde seet Dig eller din modbydelige Skikkelse. Bortfjern Dig ufortovet, thi der vilde ogsaa times mig Ulykker, hvis Du opholdt Dig her længere; jeg er overbevist om, at din Nærværelse fører Uheld med sig."

Saaledes forskudt og fordreven, forladt af Alverden og uden at vide, hvad der skulde blive af mig, traadte jeg ind i en Badeanstalt, førend jeg gik ud af Byen. Her lod jeg Skjæg og Dienbryn klippe af mig og blev Kalender. Dernæst begav jeg mig paa Vandring. Mange Lande er jeg dragen igjennem, men fattede tilsidst den Beslutning at styre min Kaas til Fredens Hjem, Bagdad. Det øvrige, o Herskerinde, og hvorledes jeg kom til den Ære at blive optaget under Eders Tag, er Eder allerede bekjendt."

Efterat den anden Kalender havde sluttet sin Historie paa denne Maade, sagde Sobeide til ham:

„Jeg vil lade mig nøie dermed; Du kan gaae, hvorhen Du finder for godt; min Tilladelse dertil har Du."

Men istedetfor at fjerne sig udbad han sig den samme Gunstbevisning, som var bleven den første Kalender tildel, og satte sig ved Siden af ham.

Fortællingen om den tredie Kalender og Kongesøn.

„Hvad mig angaaer, saa har jeg mistet mit Øie og ladet rage Skjæg og Øienbryn af mig, fordi jeg udfordrede Skjæbnen og Ulykken.

Jeg hedder Agib og er en Søn af Kong Kassib, efter hvis dødelige Afgang jeg fulgte ham paa Thronen og valgte den samme Stad til min Residents, som han havde bebot. Den ligger ved Kysten af Havet og har en særdeles smuk og sikker Havn.

Først bereiste jeg Provindserne, og derpaa lod jeg hele min Flaade udruste og seilede til Øerne for ved min personlige Nærværelse at vinde mine Undersaatters Hjerter og bestyrke dem i deres Troskab. Nogen Tid efter at jeg var kommen tilbage derfra, gjentog jeg mit Besøg, og disse Farter tilsøes, ved hvilke jeg erhvervede mig nogen Indsigt i Søvæsenet, bibragte mig saa megen Smag derfor, at jeg besluttede at gaae ud paa Opdagelser hinsides mine Øer.

Til den Ende lod jeg kun udruste to Skibe, gik ombord og seilede afsted dermed. I fyrgetyve Dage var vor Fart lykkelig, men Natten til den en og fyrgetyvende reiste der sig en saa rasende Storm, at den syntes at ville berede os Undergang. I Dagbrækningen lagde den sig imidlertid, og Himlen opklaredes. Jeg var ved den Storm, som vi havde udstaaet, kommen tilbage fra mit Forehavende og gav Befaling til at styre ad mine Stater til, da jeg med et blev vaer, at min Styrmand ikke vidste, hvor vi befandt os. Efter ti Dages Fart haabede vi at faae Land isigte, og den tiende Dag meldte virkelig en Matros, der var bleven stillet paa Udkig i Stormasten, at han til høire og

venstre ikke sinede andet end Vand, men forude, i den Retning, vi seilede, havde skimtet en stor, sort Masse.

Ved denne Beretning skiftede Styrmanden Farve, kastede med den ene Haand sin Turban paa Dækket og slog sig med den anden i Ansigtet.

„O Herre," udraabte han, „vi ere fortabte! ingen af os kan undgaae den Fare, hvori vi befinde os."

Jeg forlangte at vide, af hvilken Grund han saadan var ude af sig selv. Han svarede mig:

„O min Konge, af den Storm, som vi have overstaaet, ere vi i den Grad blevne kastede ud af vor Retning, at vi imorgen Middag ville være i Nærheden af hin sorte Masse, der ikke er andet end det sorte Bjerg eller Magnetbjerget. Formedelst Naglerne og det andet Jern, hvormed Skibene ere beslaaede, bliver hele Eders Flaade tiltrukken af det, og naar vi imorgen ere komne det betydelig nærmere, saa virker den magnetiske Kraft saa stærk, at Nagler og Bælte løsne sig og hænge sig fast ved hint Bjerg. Eders Skibe falde da i Staver og forlise. Thi Magneten besidder den Egenskab at tiltrække Jern, hvilket da ligeledes bliver magnetisk og end ydermere forøger Tiltrækningskraften. Paa den Side af Bjerget, der vender ud imod Havet, er det bedækket med Jernbeslagene af en Mængde Skibe, hvis Undergang det har foranlediget. Iøvrigt er Magnetbjerget meget steilt og paa dets Top staaer en Moskee af Erts, der bliver baaren af Søiler af lignende Metal. Paa Kuglen befinder der sig en Hest af Malm med en Rytter paa, hvis Bryst bliver beskyttet af et Blyskjold, paa hvilket der er indgravet Talismaner. Ifølge Sagnet, o Konge, er denne Billedstøtte hovedsagelig Skyld i saamange Skibes og Menneskers Undergang i disse Farvande, og den hører ikke op med at udøve sin fordærvelige Indflydelse paa alle dem, der

ulykkeligvis komme i dens Nærhed, førend den bliver omstyrtet.“

Efter at have endt sin Tale begyndte Styrmanden igjen at græde, og hans Exempel smittede hele Skibsmandskabet. Jeg selv tvivlede ikke om, at mit Endeligt var nær; alligevel ophørte dog ingen derfor med at tænke paa sin Frelse og at hitte paa Raad i saa Henseende. Men da Udfaldet var saa usikkert, indsatte de alle gjensidig hverandre som Arvinger og gjorde Testamenter til Fordel for dem, som muligvis slap helskindede derfra.

Den følgende Morgen, saae vi tydelig det sorte Bjerg ligge for os, og det, som vi havde bragt i Erfaring derom, gjorde, at det forekom os endnu meget gyseligere, end det i Virkeligheden var. Om Middagen befandt vi os saa nær ved det, at vi maatte sande Styrmandens Forudsigelser. Nagler, Bolte og alle andre Jernbeslag paa Flaaden fløi hentil Bjerget og slog — saa mægtig var Tiltrækningskraften — imod det med et vældigt Rabalder. Skibene knagede og bragede og sank i Havet, der her var saa dybt, at vi ikke vilde have fundet Grund med Loddet. Mine Folk druknede alle tilhobe, men over mig forbarmede Gud sig og magede det saaledes, at jeg reddede mig ved at klynge mig fast til en Planke, som Vind og Strøm dreve lige hen til Foden af Bjerget. Jeg led ikke den ringeste Skade, og en lykkelig Skjæbne lod mig faae Fodfæste paa et Sted, hvorfra der førte Trin op til Bjergets Top.

Ved Synet af disse Trin takkede jeg Gud og paakaldte hans hellige Navn, idet jeg betraadte dem. Uden at der tilstødte mig noget Uheld, naaede jeg Toppen, gik ind i det hvælvede Taarn (Moskeen), ka-

stede mig til Jorden og takkede Gud for den Miskundhed, han havde udvist imod mig.

Jeg blev Natten over i Moskeen, og idrømme lod der sig en ærværdig Olding tilsyne for mig. Han talede saaledes:

„O Søn af Kassib, naar Du er vaagnet, saa grav i Jorden under dine Fødder, og Du vil finde en Bue af Malm og tre Pile af Bly, der ere blevne forfærdigede under visse Constellationer for at befrie Menneskeheden fra mange af de Onder, der true den. Skyd de tre Pile af paa Billedstøtten, saa vil Rytteren styrte i Havet og Hesten segne om ved Siden af Dig. Hesten maa Du begrave paa selvsamme Sted, hvor Du har fundet Pilene og Buen. Derpaa vil Havet stige og naae op til Foden af Taarnet paa Toppen af Bjerget. Der vil Du see en Baad, hvori der befinder sig en Mand af Malm, der i hver Haand fører en Aare, støde til Land; denne Mand er imidlertid ikke den samme, som Du har styrtet i Havet. Bestig hans Fartøi uden at nævne Guds Navn og overlad Dig til hans Førelse. Han vil inden ti Dage bringe Dig til et andet Hav, hvor Du vil finde Midler til at komme lykkelig og vel hjem, naar Du, som jeg allerede har omtalt, ikke tager Guds Navn i Munden under hele Reisen."

Da jeg vaagnede, følte jeg mig meget trøstet af denne Fremtoning og af Oldingens Ord, som jeg strax rettede mig efter. Jeg opgravede Buen og Pilene, som jeg affkod imod Rytteren. Ved det tredie Skud styrtede denne hovedkulds i Vandet, og Hesten faldt ned ved Siden af mig. Jeg begravede den paa det Sted, hvor Buen og Pilene havde ligget, og i Mellemtiden svulmede Havet efterhaanden op. Da det var steget til Foden af Taarnet paa Toppen af Bjerget, saae jeg i det fjerne

en Baad komme hen imod mig og priſte Gud, da jeg maatte ſande, at alt, hvad jeg havde drømt, gik i Opfyldelſe.

Endelig ſtødte Baaden til Land, og jeg ſaae deri Malmmanden, ganſke ſom han var bleven mig ſkildret. Jeg ſteg altſaa i Baaden, men tog mig vel iagt for at nævne Guds Navn, ja talte overhovedet ikke en Stavelſe. Malmmanden vedblev at roe i etvæk, indtil jeg den niende Dag ſik Øie paa nogle Øer, der lode mig haabe, at jeg ſnart havde overſtaaet den truende Fare.

I Overmaalet af min Glæde glemte jeg det Forbud, jeg havde faaet, og udbrød:

„Lovet være Gud! velſignet være Gud!"

Men neppe vare diſſe Ord udtalte, førend Baaden og Malmmanden ſank i Vandet, og jeg var givet til Pris for Vandene.

Som en øvet Svømmer ſvømmede jeg hele den øvrige Dag henimod det Land, der forekom mig at ligge nærmeſt. Natten faldt imidlertid paa; den var meget mørk, og da jeg ikke mere vidſte, hvor jeg befandt mig, ſvømmede jeg videre paa Lykke og Fromme. Mine Kræfter udtømtes dog tilſidſt, jeg fortvivlede om min Redning, anbefalede min Sjæl til Gud og gav mig fortabt. Ogſaa Vinden havde taget ved at blæſe med ſtedſe voxende Heftighed, og Havet var i ſtærkt Oprør, hvilket imidlertid kom mig ſærdeles tilgode. Thi pludſelig kaſtede en ſkyhøi Bølge mig op paa en Strand og lod mig blive liggende der. Hurtig kom jeg paa Benene for at bringe mig ſelv i Sikkerhed, da jeg frygtede for, at en anden Bølge kunde ſkylle mig med ſig. Dernæſt ſkilte jeg mig først og fremmeſt af med mine vaade Klæder, vred dem og udbredte dem til Tørring paa Sandet, der endnu var varmt af Dagens Solhede.

Den følgende Dags Sol gjorde Udslaget! jeg trak dem paa og begyndte at undersøge, hvor jeg var.

En kort Vandring overtydede mig om, at jeg var kommen iland paa en ubeboet, men yndig lille Ø, hvor der voxede alskens Frugt- og Skovtræer. Fra Fastlandet laa den meget fjern, hvilket gjorde et dybt Skaar i Glæden over min Redning. Jeg fandt mig imidlertid med Taalmodighed i Guds Villie og henstillede fremdeles Afgjørelsen af min Skjæbne til ham, da jeg saae et lille Fartøi komme for fulde Seil fra Fastlandet henimod Øen. Da jeg ikke kunde betvivle, at det vilde anløbe Øen, men ikke vidste, om det havde Venner eller Fjender ombord, saa antog jeg det for rigtigst foreløbig ikke at lade mig see. Jeg klattrede derfor op i et løvrigt Træ, hvorfra jeg, uden at være udsat for Fare, i Ro og Mag kunde iagttage dem.

Fartøiet lagde til i en lille Vig, og ti Slaver, der vare forsynede med Skovle og andre Redskaber, som egne sig til at grave i Jorden med, stege iland. De begave sig til Øens Midtpunkt, hvor de gravede en Tidlang og endelig, saa syntes det mig idetmindste, aabnede en Falddør. Derpaa vendte de tilbage til Skibet, bragte Mundforraad og alle Slags Husgeraad iland, og enhver slæbte saa meget, som han kunde bære, hen til det Sted, hvor de havde gravet. Der forsvandt de med det i det dybe, hvilket gav mig Anledning til at formode, at der befandt sig et underjordisk Rum derhenne. Jeg saae dem derpaa gaae endnu engang hen til Skibet, fra hvilket de efter en lille Tids Forløb kom tilbage med en Olding, der førte en velskabt Yngling paa en fjorten, femten Aar ved Haanden. Paa det omtalte Sted gik de alle ned i Dybden, men da de igjen kom tilsyne, lukkede Falddøren, tildækkede den med Jord og tiltraadte Tilbageveien til deres Fartøi,

befandt Ynglingen sig ikke mere i deres Selskab. Deraf sluttede jeg, at de havde ladet ham blive tilbage i det underjordiske Rum, hvilket vakte en overordentlig Forbauselse hos mig.

Oldingen gik igjen ombord med Slaverne i Fartøiet, der afseilede i Retningen mod Fastlandet. Saasnart som det var langt nok borte, til at jeg ikke behøvede at frygte for at blive bemærket af Skibsmandskabet, forlod jeg mit Skjulested i Træet og begav mig strax hen til den Plet, hvor der var bleven gravet. Her skaffede jeg nu ligeledes Jorden tilside, indtil jeg stødte paa en firkantet Sten, som jeg løftede iveiret; underneden den befandt der sig en Stentrappe, som jeg gik ned ad, og som førte til et stort Gemak. Der sad Ynglingen med en Viste i Haanden og med Frugter og Vaser, fulde af Blomster, foran sig, hvilket jeg alt kunde iagttage ved Skinnet af to Voxlys. Ved Synet af mig blegnede Ynglingen; men jeg nikkede til ham og sagde for at berolige ham:

„Herre, hvem I end ogsaa er, frygt intet; en Konge og Kongesøn som jeg er ikke den Mand, der vil træde Eder for nær i nogen Henseende. Tvertimod har Eders gode Skjæbne villet, at jeg skulde opholde mig her for at drage Eder ud af den Grav, hvor man, som det synes, har begravet Eder levende af mig ubekjendte Grunde. Paafaldende og ubegribeligt er det mig imidlertid, da jeg har været Tilskuer ved alt, hvad der siden Eders Ankomst her til Den, er foregaaet, at I, saaledes forekommer det mig, lod Eder begrave her uden at gjøre Modstand."

Da Ynglingen hørte mig tale saaledes, indbød han mig venlig til at sætte mig ned ved Siden af sig. Derpaa begyndte han:

„Prinds, jeg vil meddele Eder noget, hvis Sæl-

somhed vil overraske Eder. Min Fader er Juvelhandler og har erhvervet sig en stor Formue.

Da han allerede i lang Tid havde været gift, men uden at have faaet Børn, drømte han engang, at der vilde blive født ham en Søn, hvis Liv dog ikke vilde være af lang Varighed, hvad der bedrøvede ham meget. Nogle Dage efter meddelte min Moder ham virkelig, at han havde Udsigt til at nyde Faderglæder, og ni Maaneder senere nedkom hun til hele Familiens store Glæde med mig.

Min Fader raadspurgte Stjernetyderne, der aabenbarede ham:

„Din Søn vil naae det femtende Aar uden at være udsat for nogen Ulykke, men fra den Tid af kommer hans Liv i Fare og vil neppe være til at redde. Men kommer han heldig ud af en vis Periode, saa opnaaer han en høi Alder. Malmrytteren paa Magnetbjerget vil nemlig blive styrtet i Havet af Prinds Agib, Kong Kassibs Søn, og Stjernerne forkynde, at din Søn halvtredsindstyve Dage efter vil blive dræbt af hin Prinds."

Igaar fik han nu Kundskab om, at hin Malmrytter for ti Dage siden var bleven styrtet i Havet af Prinds Agib. Det har kostet ham mange Taarer og foraarsaget ham megen Bekymring. Imidlertid var min Fader paa Grund af Stjernetydernes Forudsigelse betænkt paa Midler til at opholde mit Liv trods Himmellegemerne. Allerede for lang Tid siden har han til nogenlunde Betryggelse ladet indrette dette Tilflugtssted for at holde mig skjult deri halvtredsindstyve Dage, saasnart som han fik Nys om, at Malmrytteren var bleven omstyrtet. Eftersom han nu har erfaret, at det er skeet, bragte han mig i stor Skyndsomhed hid og lovede at hente mig igjen efter fyrgetyve Dages Forløb. Jeg

for mit Vedkommende er ved godt Mod og troer ikke, at Prinds Agib vil falde paa at opsøge mig i et underjordisk Opholdssted midt paa en ubeboet Ø.''

Imedens Juvelhandlerens Søn fortalte sin Historie, spottede jeg i mit stille Sind over de Stjernetydere, der havde forudsagt hans Død for min Haand. Jeg sagde:

„Min kjære Herre, stol paa Guds Godhed og frygt intet. Anse det hele som et Slags Bod, I har paalagt Eder selv, og som snart vil være omme. Jeg skatter mig lykkelig ved efterat have lidt Skibbrud at befinde mig her til Eders Forsvar imod enhver, der maatte føre ondt i Skjoldet imod Eder.''

Paa denne Maade beroligede jeg Juvelhandlerens Søn og vandt hans Tillid, men vogtede mig vel — for ikke at forskrække ham — for at give mig tilkjende som hin frygtede Agib. Vi underholdt os med hinanden om alskens Ting, indtil det stundede imod Nat, og jeg fandt, at det unge Menneske var i Besiddelse af megen Forstand. Den følgende Morgen bragte jeg ham Vadskevand, da han var staaet op, tillavede Middagsmaden og anrettede den i god Tid. Efterat det var forbi, opfandt, jeg, for at faae Hast paa Tiden et Spil, besørgede dernæst Aftensmaden, og tilsidst gik vi til Hvile. Saaledes levede vi Dag for Dag og bleve efterhaanden gode Venner. Jeg bemærkede, at han blev mig inderlig hengiven, og i mit stille Sind kaldte jeg ofte Stjernetyderne for Bedragere. Ni og tredive Dage tilbragte vi saaledes paa den behageligste Maade i dette underjordiske Opholdssted, og den fyrgetyvende brød frem. Om Morgenen til samme udtalte Yglingen sig med en Henrykkelse, han ikke kunde betvinge, saaledes til mig:

„Prinds, den fyrgetyvende Dag er oprunden, og næst Guds Hjælp har jeg Eders behagelige Selskab at

takke for mit Liv. Min Fader vil ikke undlade snareſt mulig at tolke Eder sin Taknemlighed derfor og skaffe Eder alle de Midler og Hjælpekilder, som der udfordres, for at I kan vende tilbage til Eders Kongerige. Imidlertid vil jeg bede Eder om at have den Godhed at varme noget Vand, for at jeg kan bade hele Kroppen og dernæst skifte Klæder, da det jo er idag, jeg venter min Fader."

Jeg besørgede Badet. Ynglingen lagde sig i det og stod efter en føie Stund op igjen og udstrakte sig paa sit Leie, hvor jeg indhyllede ham i nogle Tepper. Efterat han havde udhvilet sig og sovet i nogen Tid, sagde han til mig:

„Prinds, gjør mig den Villighed at bringe mig en Melon."

Af de tilovers blevne Meloner udvalgte jeg den bedste, og da jeg ingen Kniv havde til at skære den istykker med spurgte jeg det unge Menneske, om han ikke vidste, hvor der var en. Han svarede:

„Der ligger en her ovenpaa Gesimsen over mit Hoved."

Virkelig øinede jeg en der og skyndte mig at tage den ned, men fik, da jeg allerede havde den i Haanden, min ene Fod indviklet i Teppet, saa at jeg snublede og faldt paa en saa ulykkelig Maade henover Ynglingen, at jeg stødte ham Kniven i Hjertet og han paa Stedet opgav Aanden.

Ved dette Syn udstødte jeg et forfærdeligt Skrig, slog mig selv i Hovedet, Ansigtet og paa Brystet, sønderrev mine Klæder, og kastede mig, fuld af usigelig Græmmelse og Smerte, til Jorden.

„Ak!" udraabte jeg, — om nogle faa Timer havde han været udenfor al den Fare, imod hvilken han havde søgt et Tilflugtssted her, og jeg, som var

overbeviſt om, at der intet var at frygte, ſkulde dog blive hans Morder og gjøre Prophetien ſand!"

„O min Gud!" vedblev jeg og vendte Blikket og Hænderne imod Himlen, „jeg anraaber Dig om Tilgivelſe og forſikrer om min Uſkyldighed i hans Død! O, gid jeg dog hellere var død iſtedetfor ham! Hvor længe ſkal jeg endnu hjemſøges af Sorg og Modgang?"

Jeg vilde efter den mig tilſtødte Ulykke uden Frygt være gaaet Døden imøde, hvis der havde frembudt ſig en Leilighed. Imidlertid kom jeg til den Erkjendelſe, at mine Taarer og min Smerte ikke formaaede at gjengive Ynglingen Livet, men at jeg, da de fyrgetyve Dage vare omme, kunde blive overraſket af hans Fader. Derfor forlod jeg den underjordiſke Bolig, tillukkede Indgangen med Stene og bedækkede diſſe med Jord.

Jeg var neppe bleven færdig dermed, før jeg ved at ſee mig om blev Fartøiet, der kom fra Faſtlandet for at hente Ynglingen, vaer. Det tykke Løv af et ſtort Træ i Nærheden af det underjordiſke Tilflugtsſted forekom mig at tilbyde et fortræffeligt Skjul. Jeg klattrede altſaa op og havde lige faaet mig indrettet paa at ſidde uſeet, da Fartøiet anløb Øen paa det ſamme Sted ſom forſte Gang. Oldingen og Slaverne ſtege ſtrax iland og gik henimod den underjordiſke Bolig med et Udſeende, der antydede, at de ikke vare uden Haab. Men da de ſik Øie paa den nylig oprodede Jord, forandrede deres Miner ſig og Oldingens meſt. De flyttede Stenen, ſtege ned og raabte Ynglingens Navn.

Intet Svar.

Nu fordobledes deres Bekymring; de ledte efter ham og fandt ham endelig liggende udſtrakt paa ſit Leie og med den ulykſalige Kniv i Hjertet, thi jeg havde ikke kunnet overvinde mig ſelv til at trække den ud.

Ved dette Syn udſtødte de Veraab, der fornyede

min Smerte og Oldingen faldt i Besvimelse. Hans Slaver bare ham paa Armene op i den friske Luft og lagde ham ned under det samme Træ, som jeg havde søgt Ly i. Trods al den Omhu, der blev anvendt, forblev den ulykkelige Fader længe i denne Tilstand, og de frygtede gjentagne Gange for hans Liv. Endelig vaagnede han dog op af den lange Bedøvelse. Nu bare Slaverne ogsaa hans Søns Lig op, der var iført sine Høitidsklæder; saasnart som den for ham bestemte Grav var færdig, blev han sænket ned i den. Oldingen, der var badet i Taarer og maatte understøttes af to Slaver, kastede først noget Jord paa, og dernæst fyldte Slaverne Graven til.

Efterat dette var skeet, bleve Husgeraadet og de tiloversblevne Levnetsmidler hentede op af den underjordiske Bolig og bragte ombord paa Skibet. Ogsaa den af Smerte nedbøiede Olding, der ikke kunde holde sig opret, blev sat paa en Slags Bærebør og bragt ombord. Saa gik Skibet igjen under Seil, og jeg tabte det afsyne.

Efterat Skibet samt Juvelhandleren og hans Slaver vare borte, befandt jeg mig igjen alene paa Øen. Jeg overnattede nu i den underjordiske Bolig, der ikke var bleven lukket til igjen, og om Dagen streifede jeg rundtomkring.

Dette kjedsommelige Liv havde jeg ført en Maaneds Tid, da jeg opdagede, at Havet sank betydeligt, og Øen saaledes blev større. Det var ligesom om Fastlandet kom nærmere, og Vandstanden blev saa lav, at kun en ubetydelig Strimmel Vand adskilte mig derfra. Jeg vadede altsaa over det, og Vandet naaede mig ikke engang til Knæene; men det var saa møisommeligt at gaae i Sandet paa Kysten, at jeg blev ganske træt deraf. Endelig kom jeg dog paa fastere Jordbund

og havde Havet temmelig langt bagved mig, da jeg i det fjerne eiede ligesom en stor Ildebrand. Men da jeg kom nærmere, saae jeg, at det var et Slot af Kobber, der langt borte tog sig ud i Solstinnet, som om det stod i lys Lue.

Jeg holdt Rast ved dette Slot og satte mig ned, dels for at betragte den beundringsværdige Bygning og dels for at udhvile mig lidt. Jeg havde endnu ikke anvendt fortjent Opmærksomhed paa dette prægtige Slot, førend jeg fik Øie paa ti velstabte Yuglinge, der syntes at komme tilbage fra en Spadseretour og bleve ledsagede af en Olding af et ærværdigt Udseende og høi Vext. Det overraskede mig meget at see, at de alle vare blinde paa det høire Øie. De bevidnede mig deres Glæde over at see mig hos dem, og efter de første Velkomsthilsner spurgte de, hvorledes jeg var kommen derhen. Derpaa svarede jeg, at det var en temmelig vidtløftig Historie, men naar de vilde være saa venlige at sætte sig ned, vilde jeg gjerne meddele dem de forønskede Oplysninger.

De toge Plads, og jeg berettede dem alt, hvad der var hændet mig, siden jeg havde forladt mit Kongerige. Derover forundrede de sig saare, og efterat jeg havde sluttet min Fortælling, bade de unge Mennesker mig om at gaae med ind i Slottet. Jeg modtog deres Indbydelse, og vi fulgtes ad igjennem en Række meget smukt indrettede Sale, Forværelser, Kamre og Gemakker og naaede tilsidst en stor Sal. Her stode ti blaae*) Sophaer, der vare bestemte til at hvile paa om Dagen og til at sove paa om Natten, rundtomkring i Værelset langs med Væggene. I Midten befandt der sig en ellevte og lavere af samme Farve, og i denne tog den

*) Blaat er Sorgens Farve.

ovenomtalte Olding Plads, medens Ynglingene satte sig paa de ti andre. Da der paa hver kun var Plads til en Person, sagde en af dem til mig:

„Kjære Ven, sæt Dig midt paa Tæppet og søg hverken at udforske noget, der angaaer os i Almindelighed, eller hvorfor vi tilhobe have mistet det høire Øie i Særdeleshed. Indskrænk Dig til at see og driv ikke din Nysgjerrighed videre."

Oldingen reiste sig noget efter, gik ud men kom efter faa Øieblikkes Forløb tilbage med Aftensmad til de ti Ynglinge, der hver for sig fik deres Andel anrettet særskilt. Han bragte mig ogsaa min Part, hvilken jeg efter de andres Exempel fortærede alene; efter fuldendt Maaltid rakte den samme Olding enhver af os en Skaal Vin. Jeg maatte nu gjentage dem min Historie, saa overordentlig var den forekommen dem, og vi underholdt os med hinanden derom til langt ud paa Natten, indtil en af dem endelig bemærkede, at det var bleven silde, og sagde til Oldingen:

„Du seer, at det er paatide, man søier sig til Ro, hvorfor bringer Du os da ikke det nødvendige til Udførelsen af vor Pligt?"

Øieblikkelig reiste Oldingen sig og gik ind i et Sideværelse, ud af hvilket han efterhaanden hentede ti med blaae Laag tildækkede Skaaler. Deraf satte han en tilligemed et Voxlys foran enhver af de ensiede, og da disse løftede Laagene af, saae jeg, at der indeholdtes Aske, Kulstøv og sort Farve deri. De rørte disse Ting sammen og begyndte at indgnide deres Ansigter dermed, saa at de bleve fæle at skue. Derpaa brast de i Graad og opløftede Klageskrig, sløge hinanden paa Hovedet og for Brystet og raabte uophørlig:

„Vi nøde Glæde og Tilfredshed, men vor utilbørlige Nysigenhed lod os ikke være i Ro."

Denne snurrige Adfærd vedbleve de med næsten hele Natten; først henimod Morgenstunden bragte Oldingen dem Vand, hvormed de vadskede Hænder og Ansigt.

Forestil Eder nu, Herskerinde, den pinlige Tvang, hvori jeg havde befundet mig denne lange Tid. Tusend Gange var jeg i Begreb med at bryde den mig paalagte Taushed og spørge de ensiede ud, og hele den øvrige Del af Natten lukkede jeg ikke et Øie. Efterat vi vare staaede op den følgende Morgen, gik vi ud for at trække frisk Luft, og jeg tog nu Anledning til at erklære de unge Mennesker:

„Jeg er ikke istand til at efterkomme den mig igaar Aftes paalagte Lov. Hvad der saa end siden forestaaer mig, kan jeg dog ikke bare mig for at spørge Eder om, hvorfor I saaledes have sværtet Eders Ansigter, og hvorfor I ere ensiede?"

De besvarede imidlertid kun mine indtrængende Spørgsmaal med, at de berørte Ting, der ikke angik mig, og med den Forklaring maatte jeg lade mig nøie. Vi tilbragte Dagen med Samtaler om ligegyldige Ting, og da Natten var brudt frem og vi havde spist tilaften, hentede Oldingen igjen Skaalene med de blaae Laag; de ensiede sværtede sig og raabte igjen:

„Vi nøde Glæde og Tilfredshed, men vor utilbørlige Nysigenhed lod os ikke være i Ro!"

Da dette Stykke blev opført hver Nat, kunde jeg tilsidst ikke lægge Baand paa min Nysgjerrighed. Jeg bad dem paa det alvorligste om at tilfredsstille den eller angive en Maade, paa hvilken jeg kunde komme tilbage til mit Kongerige.

Herpaa svarede en af de ensiede:

„Vredes ikke over, at vi bære os saaledes ad imod Eder. Naar vi hidtil ikke have opfyldt Eders

Venner, saa har det sit Udspring i sand Velvillie for Eder og er skeet for at spare Eder for den Kummer at geraade i den samme Forfatning, hvori vi befinde os. Men vil I dele vor ulykkelige Skjæbne, saa behøver I kun at lade os det vide, og de forønskede Oplysninger skulle staae til Eders Raadighed."

Jeg svarede, at jeg var fattet paa alt.

Da de ti ensiede saae, at min Beslutning stod fast, slagtede de en Bede, flaaede Skindet af den og rakte mig Kniven, som de havde betjent sig af dertil, med de Ord:

„Tag Kniven, I vil komme til at behøve den ved en Leilighed, som nærmere skal blive Eder meddelt. Vi ville nemlig sye Eder ind i dette Skind og lade Eder være alene i den Skikkelse udenfor. Strax efter vil der vise sig en Fugl af uhyre Størrelse i Luften; dens Navn er Roch, og den vil slaae ned paa Eder og føre Eder op i Skyerne. Det skal I ikke blive bange for; thi den vil igjen styre sin Flugt imod Jorden og vil lægge Eder paa Toppen af et Bjerg. Saasnart som I føler Jorden under Eders Fødder, skjærer I Skindet op med Kniven og stryger det af Eder. Neppe bliver Fuglen denne Forvandling vaer, før den af Skræk flyver bort. Derpaa gaaer I uden Ophold videre, til I naaer et mærkværdigt stort Slot, der er ganske bedækket med Guld, store Smaragder og andre Ædelstene. I gaaer igjennem Porten, der bestandig staaer aaben. Alle vi andre have ligeledes været der, men ville ikke give Eder nogen Underretning om det, som vi have seet, og som er hændet os der; I vil selv tidsnok erfare det. Kun saa meget maa I vide, at det har kostet enhver af os det høire Øie, og at vi paa Grund af vor Nærværelse der ere forpligtede til den Lod, som I har været Vidne til. Enhver af

os kan fortælle en Historie, der vrimler af de overordentligste Eventyr, som man kunde fylde en tyk Bog med, men vi tør ikke forraade mere deraf."

Efterat en af de ti enoiede havde aabenbaret mig ovenstaaende, forsynede jeg mig med Kniven og indhyllede mig i Bedestindet; de unge Mennesker syede det sammen og vendte derpaa tilbage til Kobberpaladset.

Det varede ikke længe, saa viste Fuglen Roch sig, om hvilken de havde talt, slog ned paa mig, tog et Tag i mig med sine Kløer, som om jeg var en virkelig Bede, og bar mig op paa et høit Bjerg.

Saasnart som jeg følte mig paa den faste Jord, sprættede jeg ved Hjælp af Kniven Bedestindet op, smøgede det af og viste mig for Fuglen Roch, der ved Synet af mig strax tog Flugten, skjøndt det er en Fugl af uhyre Størrelse og Styrke; den er hvid og har saadanne Kræfter, at den bærer Elephanter fra Sletter og op paa Bjerge og fortærer dem der.

Utaalmodig, som jeg var, efter at naae det bemeldte Slot, spildte jeg ikke Tiden, men fremskyndede mine Skridt i den Grad, at jeg i mindre end en halv Dag tilbagelagde Veien dertil. Jeg fandt det endnu langt smukkere, end det var blevet mig skildret, og kom igjennem den aabne Port ind i en firkantet og saa rummelig Gaard, at man rundtomkring kunde tælle nioghalvfemtsfindstyve Døre af Sandel- og Aloetræ foruden en af Guld. Lige for mig fik jeg Øie paa en aaben Dør, igjennem hvilken jeg kom ind i en stor Sal, hvor jeg saae syvogtyve unge Piger af en saadan Skjønhed sidde, at Indbildningskraften ikke kan forestille sig dem smukkere.

Saasnart som de bemærkede mig, reiste de sig alle, og uden at afvente min Indtrædelseshilsen istemmede de alle lydelige Glædesyttringer:

„Vellommen! vellommen vor Herre og Herſker!“ Derpaa tog en af dem Ordet og ſagde:

„Længe have vi ventet paa en ſaadan Ridder, ſom I er. Eders Ydre afgiver tilſtrækkeligt Vidnesbyrd om, at I er i Beſiddelſe af alle de gode Egenſkaber, ſom vi ſætte Pris paa.“

De nødte mig derpaa — ikke uden megen Modſtand fra min Side — til at indtage et noget høiere Sæde end deres egne. Da jeg tilkjendegav min Misfornøielſe dermed, ſagde de:

„Det er Eders Plads; I er fra dette Øieblik af vor Herre, Herſker og Dommer.“

Den Iver og Opmærkſomhed, hvormed disſe fortryllende Pigebørn viſte mig alle optænkelige Tjeneſter, ſatte mig i den høieſte Forbanſelſe. En bar varmt Vand ind og toede mine Fødder, en anden gød velluktende Vand over mine Hænder: disſe bare alt hid, hvad jeg behøvede til at ſkifte Klæder, og hine bragte et herligt Maaltid. Andre kom med Glas i Hænderne parate til at iſkjænke mig koſtelig Vin, og det hele foregik med beundringsværdig Orden og Overensſtemmelſe og paa en ſaa fortryllende Maade. Jeg ſpiſte og drak, hvorpaa alle Pigebørnene ſatte ſig omkring mig og forlangte en Beſkrivelſe af min Reiſe. Jeg meddelte dem mine Eventyr, og imidlertid begyndte Dagen at helde.

Efterat jeg havde fortalt dem min Hiſtorie, bleve de, der vare mig nærmeſt, ſiddende for at underholde mig, medens andre, fordi det var bleven Nat, gik bort og hentede Lys. De bragte en ſaadan Mængde tilveie deraf, at Dagslyſet blev fuldkommen erſtattet, og ordnede dem med ſaa megen Regelmæsſighed og Smag, at man ſyntes, at der hverken kunde være flere eller færre. Andre igjen kom bærende med tørrede Frugter, Syltetøi, Confect og Spiſer, der pirrede Tørſten, beſatte en Skjænk

med forskjellige Slags Vine og andre Drikkevarer, og atter andre traadte ind med musikalske Instrumenter. Efterat alt var beredt, indbøde de mig til at tage Plads ved Bordet. De, der skulde synge og musicere, reiste sig og opførte en smuk Concert, de andre opførte parvis de yndigste Dandse af Verden, og det blev Midnat, førend al denne Lystighed var til Ende.

En af mine skjønne Værtinder tog nu Ordet og sagde til mig:

„I maa være træt af den Reise, som I har tilbagelagt idag; det er paa Tiden, at I kommer til at hvile ud. Eders Værelse er i Stand; men førend I trækker Eder tilbage dertil, staaer det Eder frit for at udvælge den af os, som I synes bedst om, og tage hende med som Sovekammerat."

Jeg svarede, at det vilde falde mig altfor vanskeligt at træffe et sligt Valg, da de alle vare lige smukke, kloge og værdige til min Agtelse; jeg vilde heller ikke vise den Mangel paa Belevenhed at foretrække en fremfor de andre.

Derpaa yttrede den samme, som forhen havde talt:

„Om Eders Belevenhed ere vi fuldkommen overbeviste og kunne ret vel sætte os ind i, at Frygten for at gjøre os skinsyge paa hverandre indbyrdes foraarsager Eders Tilbageholdenhed. Lad Eder imidlertid ikke paavirke af slige Hensyn, vi forsikkre Eder, at Eders Valg ingenlunde vil afstedkomme nogen Skinsyge imellem os, aldenstund vi ere komne overens om, at vi skiftevis hver Nat ville nyde den samme Ære, og at Touren efter syvgetyve Dages Forløb begynder forfra. Vælg altsaa uforbeholden og spild intet af den Tid, der er nødvendig til Eders Bederkvægelse og Hvile."

Jeg maatte altsaa finde mig i det, der ikke kunde være anderledes, og gav den henrivende Ordførerske Fortrinet.

Neppe havde jeg klædt mig paa den næste Morgen, førend de andre ni og tredive Piger kom ind i mit Værelse. De bare alle tilhobe andre Dragter end Dagen iforveien, onskede mig god Morgen og spurgte til mit Befindende.

Bordets Glæder lagde næsten Beslag paa hele Dagen, og da det igjen var paa Tiden at gaae tilsengs, opfordrede de mig paany til at vælge en Ledsagerinde. Med et Ord, Herskerinde, og for ikke at sætte Eders Taalmodighed paa for stor en Prøve ved den bestandige Gjentagelse af de samme Tildragelser, vil jeg kun sige Eder, at jeg tilbragte et helt Aar med at afvexle saaledes imellem de fyrgetyve Piger. Ikke den ringeste Fortræd forstyrrede i hele denne Tid vort yppige Liv; men efter den Tids Forløb kom en Morgen til min høieste Bestyrtelse de fyrgetyve skjønne — istedetfor at spørge til mit Befindende — badede i Taarer ind i mit Gemak. De omfavnede mig hele Rækken igjennem omt og sagde:

„Lev vel, dyrebare Prinds, lev vel, vi maae forlade Eder."

Bevæget af deres Taarer, bonfaldt jeg dem om at gjøre mig bekjendt med Grunden til deres Bedrøvelse og til den Adskillelse, hvorom de talte.

„For Guds Skyld, smukke Piger," sagde jeg „lad mig dog faae at vide, om det staaer i min Magt at trøste Eder, eller om min Bistand er til ingen Nytte?"

Istedetfor at svare mig ligefrem derpaa yttrede de:

„Give Gud, at vi aldrig havde seet Eder eller lært Eder at kjende. Forinden I kom hertil, havde allerede flere Riddere beæret os med deres Besøg, men ingen af dem besad den Ynde, den Mildhed, den Munterhed eller noget af de andre Fortrin, som pryde Eder. Vi vide ikke, hvorledes vi skulle kunne leve uden Eder."

Derpaa begyndte de atter at udgyde bittre Taarer. Jeg bad dem endnu engang om ikke at lade mig forsmægte i Uvidenhed, men sige mig Grunden til deres Smerte, og de udtalte sig nu saaledes:

„Ak! hvad andet skulde vel være istand til at bedrøve os saaledes end Nødvendigheden af at skilles fra Eder? Maaskee gjensee vi aldrig hinanden mere! Hvis I imidlertid alvorlig vilde og besad Selvbeherskelse nok dertil, vilde vor Gjenforening ikke være umulig."

„Jeg begriber intet af det, som I der sige," bemærkede jeg, „og maa bede Eder om at udtrykke Eder tydeligere."

„Velan da," tog en af dem tilorde, „for at tilfredsstille Eders Videbegjærlighed skal I erfare, at vi alle ere Prindsesser og Kongedøttre. Vi leve her med hinanden i de Eder bekjendte behagelige Forhold, men ere forpligtede til paa Grund af magtpaaliggende Forretninger, som vi ikke tør ymte en eneste Stavelse om, at fjerne os herfra fyrgetyve Dage ved hvert Aars Slutning. Senere hen vende vi tilbage til Slottet. Igaar var nu Aaret omme, og idag maae forlade Eder, derfor ere vi saa bedrøvede. Før vor Afreise ville vi dog tilstille Eder alle Nøglerne og især dem til de hundrede Døre, hvor I vil finde Stof til at tilfredsstille Eders Nysgjerrighed og til at adsprede Eder i Eders Ensomhed, medens vi ere fraværende. Til Eders egen Tarv og i vor dermed forbundne Interesse anbefale vi Eder dog ikke at lukke den gyldne Dør op. Aabner I den, saa sees vi aldrig mere, og Frygten derfor formerer vor Kummer. Forhaabentlig vil I rette Eder efter det Raad, vi give Eder, thi Eders Ro og Livslykke staaer paa Spil. See Eder for. Giver I efter for en ubetimelig Nysgjerrighed, saa tilføier I Eder selv stor Skade."

De skjønne Prindsessers Meddelelse foraarsagede mig en oprigtig Sorg. Jeg gav dem at forstaae, hvor pinlig deres Fraværelse vilde være for mig, og takkede dem skyldigst for det gode Raad, jeg havde modtaget. Tillige lovede jeg at ville lægge mig det paa Hjerte og forsikkrede, at jeg følte mig istand til at udrette det, der var meget vanskeligere, for at erhverve mig den Lykke at kunne tilbringe hele mit Liv hos Kvinder med saa sjeldne Egenskaber. Derpaa toge vi en saare rørende Afsked med hinanden.

Det yppige Liv, den behagelige Omgangskreds, Musik og andre Adspredelser havde hele Aaret igjennem saaledes optaget min Tilværelse, at jeg hverken havde havt Tid eller Lyst til at lære de Mærkværdigheder at kjende, som dette Trylleslot indeholdt. Tusend forskjellige prægtige Gjenstande, der daglig kom mig for Die, havde jeg ikke engang værdiget den ringeste Opmærksomhed.

Jeg foresatte mig for ramme Alvor ikke at slaae det vigtige Raad, som jeg havde modtaget af dem, i Glemmebogen og at lade den gyldne Dor forblive uaabnet. Og da det paa denne Undtagelse nær var mig tilladt at tilfredsstille min Nysgjerrighed efter Hjertensiyst, saa tog jeg den første af de i en bestemt Orden hængende Nøgler til de øvrige Døre og lukkede den første Dør op. Den aabnede mig Adgang til en Frugthave, der efter min Antagelse ikke har sin Lige i hele Verden, ja jeg formoder endog, at hin, som vor Religion forjætter os efter Døden, ikke kan overtræffe den. Den Symmetri, den Renlighed, den beundringsværdige Fordeling af Træerne, den Overflødighed og Mangfoldighed af Frugter af tusend forskjellige Arter samt deres Friskhed og Skjønhed, alt henrykte mine Blikke.

Jeg vil imidlertid ikke dvæle, ædle Herskerinde, ved den omstændelige Skildring af alle de sjeldne og kostbare Ting, som jeg fik at see i de følgende Dage. Kun saa meget bør I vide, at jeg ikke behøvede mindre end ni og tredive Dage til at aabne de ni og halvfemsindstyve Døre og beundre alt det, som bagved dem fremstillede sig for mine Blikke. Kun den hundrede var altsaa endnu tilbage, og at aabne den var mig jo forbudt.

Den syvogtyvende Dag efter Skilsmissen fra Prindsesserne, var altsaa frembrudt, og naar jeg blot paa denne ene Dag havde vidst at beherske mit Sind, vilde jeg nu istedetfor det ulykkeligste have været det lykkeligste Menneske paa Jorderige. Men jeg bukkede under for den Ondes Fristelser, der hverken lode mig have Rist eller Ro.

Jeg aabnede altsaa den skjæbnesvangre Dør trods mit desangagende givne Løfte og havde neppe flyttet en Fod over dens Tærskel, førend en meget behagelig Lugt berøvede mig Bevidstheden. Jeg kom dog snart til den igjen og trængte videre frem.

Jeg stod i et anseeligt hvidhvælvet Rum, hvis Gulv var bestrøet med Safran. Det blev oplyst af flere Kjerter, der brændte i massive Guldarmstager og udbredte Aloe- og Ambraduft. Iblandt en stor Mængde Gjenstande, der fængslede min Opmærksomhed, var ogsaa en fort Hest, den prægtigste og mest velbyggede, man kan forestille sig. Jeg gik lige løs paa den for at tage den nærmere i Diesyn og saae, at den havde en Saddel og Tømmer paa af massivt Guld og herligt Arbeide.

For at besee Hesten ved Dagslyset førte jeg den ud ved Tøilerne, besteg den og vilde sætte den i Gang; men da den ikke rørte sig af Pletten, slog jeg den med

S. Oettinger's Bog- og Steentr

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

en Ridepidsk, som jeg havde faaet fat paa i den prægtige Stald. Neppe var dette skeet, saa begyndte den at vrinske forfærdelig, udbredte et Par Vinger, som jeg tidligere slet ikke var bleven vaer, og svang sig op i Luften til en svimlende Høide. Jeg havde kun Tanke for at holde mig fast, hvilket ogsaa lykkedes mig. Endelig lod den sig dale ned paa Jorden igjen, tog Plads paa det flade Tag af et Slot, og førend jeg endnu havde faaet Tid til at tænke paa at staae af i Ordentlighed, steilede den saa høit, at jeg faldt af. Derved fik jeg af dens Hale et heftigt Slag i Ansigtet, der kostede mig det høire Øie, og paa denne Maade er jeg bleven ensiet.

Nu huskede jeg alt det, som de ti ensiede havde forudsagt mig, og medens Hesten igjen fløi derfra, saae jeg til at komme paa Benene igjen, men følte mig meget nedslaaet over den Ulykke, som jeg selv havde bragt over mit Hoved. Holdende Haanden for mit Øie, der smertede mig heftigt, steg jeg fra Taget ned i det indre og kom til en Sal, hvor jeg af ti Sophaer, der stode i en Rundkreds, og af en ellevte og lavere, der var pladseret i Midten, kunde slutte mig til, at jeg igjen var i det Slot, fra hvilket Fuglen Roch havde bortført mig. De ti ensiede Yuglinge vare ikke tilstede, men indfandt sig dog snart i Følgeskab med Oldingen. De lode ikke til at blive forbausede hverken over min Tilbagekomst eller Tabet af mit Øie og sagde:

„Vi beklage oprigtig ikke at kunne ønske Eder tillykke til Eders Tilbagekomst, hvor gjerne vi end vilde det; imidlertid ere vi angerløse i Eders Vanskjæbne."

„Det vilde være urigtigt af mig at tilskrive Eder det," gjenmælede jeg, „jeg har paadraget mig den ved min egen Skyld og anklager desaarsag ogsaa kun mig selv derfor."

Derpaa svarede de:

„Naar det kan trøste ulykkelige at have Lidelseskammerater, saa er vort Exempel istand dertil. Som det gik Eder, er det ogsaa gaaet os. Gjerne vilde vi beholde Eder hos os, for at I kunne dele vor Lod, hvis Varighed vi endnu ikke kjende; men I kjender allerede den Grund, der forbyder os det. Reis derfor i Guds Navn herfra og tag til Hoffet i Bagdad; der vil I finde den, som afgjør Eders Skjæbne."

De underrettede mig endnu om, hvilken Vei jeg havde at slaae ind paa, og jeg skiltes fra dem, lod underveis Skjæg og Øienbryn rage af mig og antog en Kalenders Dragt. Længe har jeg vandret og er endelig idag ved Nattens Frembrud ankommen til denne Stad. Ved Porten mødte jeg disse Kalendere, der ere ligesaa fremmede her som jeg, og med Forundring saae vi, at vi alle manglede det samme Øie."

Sobeide rettede nu sin Tale til Kalifen, Visiren Giafar og Mesrur, der ikke vare hende bekjendte og sagde:

„Nu er det Eders Tour at fortælle mig Eders Historie."

Storvisiren, der hidtil bestandig havde ført Ordet, svarede hende:

„Herskerinde, for at være lydige imod Eders Befaling behøve vi kun at gjentage, hvad vi allerede have sagt før vor Optagelse i dette Hus. Vi ere Kjøbmænd fra Mosful og ere kun komne til Bagdad i Anledning af vore Vareomsætninger. Idag vare vi tilligemed flere andre Handelsmænd indbudne som Gjæster hos en herværende Kjøbmand. Denne beværtede os med udsøgte Retter og kostelige Vine og lod ovenikjøbet bagefter komme Dandserinder, Sangere og Musikanter. Den Larm, som vi gjorde, hidførte Vagten, der arresterede

en Del af Gjæsterne. Vi undgik lykkelig dette, men da det allerede var sent og Porten til vor Chan lukket, vidste vi ikke, hvad vi skulde gribe til. Tilfældet førte os forbi Eders Bolig, og da vi hørte, at her endnu var Fryd og Gammen, besluttede vi os til at banke paa. Det er det, ædle Herskerinde, som vi ifølge Eders Befalinger have at fortælle Eder."

Da Sobeide havde hørt dette, syntes hun at være tvivlraadig om, hvad hun skulde sige dertil. Dette bemærkede Kalenderne og bade hende om at være ligesaa overbærende mod de tre Kjøbmænd fra Mosful, som hun havde været imod dem. Derpaa yttrede hun:

„Lad saa være; jeg vil, at I alle skulle være mig forpligtede til ligestor Taknemlighed, og lader Eder vederfares Naade, men paa den Betingelse, at I alle tilhobe forlade dette Hus."

Sobeide gav denne Befaling i en Tone, paa hvilken man kunde mærke, at hun fordrede Lydighed, hvorfor Kalifen, Giafar, Mesrur, de tre Kalendere og Lastdrageren bortfjernede sig godvillig. Da de vare paa Gaden, sagde Kalifen uden at give sig tilkjende til Kalenderne:

„Hvorfor ville I fremmede Mennesker, der lige nylig ere komne hertil, vende Eder, da det endnu ikke er Dag?"

„Herre," svarede de, „vi ere i Sandhed stedte i en meget stor Forlegenhed."

„Saa følger os," vedblev Kalifen, „vi ville afhjelpe Eders Forlegenhed."

Derpaa bød han sagte sin Storvisir at tage de tre Kalendere hjem med sig og føre dem frem for ham den følgende Dag.

Visiren Giafar tog altsaa Kalenderne med sig, Lastdrageren begav sig til sin Bopæl og Kalifen med

Mesrur til Paladset. Om Morgenen forsamlede Kalifen sine Raader og satte sig paa sin Throne. Kort efter kom Storvisiren tilsyne. Men i samme Nu sagde Kalifen til ham:

„Bring mig Kvinderne hid og ligeledes Kalenderne."

Visiren kjendte sin Herskers livlige og heftige Charakteer og skyndte sig at adlyde. Han begav sig til Kvinderne og kundgjorde dem paa en meget høflig Maade den udstedte Befaling, at føre dem til Kalifen, uden dog at ymte et eneste Ord om de natlige Optrin. Søstrene tilhyllede sig med deres Slør og fulgte Visiren, der i Forbigaaende ogsaa tog de tre Kalendere med; disse havde i Mellemtiden bragt i Erfaring, at de havde seet og talt med Kalifen uden at kjende ham. Visiren førte dem alle til Paladset. For at vedligeholde Anstanden for sine tilstedeværende Embedsmænd lod Kalifen de tre Kvinder anvise Pladser bagved den til hans Gemak førende Dør og beholdt de tre Kalendere i Nærheden af sig.

Efterat Kvinderne havde pladseret sig, henvendte Kalifen sig til dem med de Ord:

„Det vil maaskee forurolige Eder, naar I nu faae at vide, at jeg, forklædt som Kjøbmand, sidste Nat var i Eders Hus. I ville befrygte at have fornærmet mig. Beroliger Eder imidlertid og værer forvisede om, at jeg allerede har slaaet det, der er foregaaet, i Glemmebogen. Jeg vilde ønske, at alle Kvinder i Bagdad besade ligesaa megen Klogskab, som jeg er bleven vaer hos Eder. Aldrig vil jeg forglemme det Maadehold, som I udviste efter den Uhøflighed, som vi begik. Jeg har kun stevnet Eder hid for af Eders egen Mund at erfare, hvem I ere og for at spørge om, hvorfor en af Eder, efterat hun havde mishandlet de to sorte Hunde,

blandede sine Taarer med deres? Ikke mindre spændt er jeg paa at faae Underretning om, hvorfor en anden af Eder har Brystet saa fuldt af Skrammer?"

Uagtet Kalifen havde udtalt alt dette fuldkommen tydeligt og der intet var undgaaet de tre Kvinder, undlod Visiren Giafar dog ikke efter den herskende Hofskik at gjentage det.

Sobeides Historie.

„Behersker af de troende," begyndte Sobeide, „den Historie, som jeg vil fortælle Eders Majestæt, er en af de overordentligste, som man nogensinde har hørt tale om. De to sorte Hunde og jeg ere tre Søstre af den samme Moder og den samme Fader. De her tilstedeværende to Kvinder, der boe hos mig, ere iligemaade mine Søstre og have den samme Fader som jeg, men en anden Moder.

Efter vor Faders Død bleve hans Efterladenskaber delte ligelig imellem os. Da mine to Stedsøstre havde modtaget deres Andel, skilte de sig fra os og boede sammen med deres Moder. Mine to andre Søstre derimod bleve tilligemed mig hos vor Moder, der dengang endnu levede, men senere døde og efterlod hver af os tusend Zechiner.

Da vi havde faaet vore Formuer til fri Raadighed, giftede mine to ældre Søstre sig, fulgte deres Ægtefæller og lode mig blive alene tilbage. Kort efter deres Bryllup solgte den enes Mand alt, hvad han eiede og havde, og med de derved indkomne Penge tilligemed min Søsters Formue begave begge sig til Afrika. Her satte Manden baade sin egen og sin Kones Formue

overstyr i Sus og Dus og forstødte hende til syvende og sidst under et betydningsløst Paaskud, da han saae sig blottet for alt.

Hun drog nu igjen til Bagdad og søgte et Tilflugtssted hos mig i en saare ynkværdig Tilstand. Jeg tog venlig imod hende. Paa mit Spørgsmaal om hvorledes hun var geraadet i denne Nød og Elendighed, fortalte hun mig grædende om sin Ægtefælles slette Opførsel og om den uværdige Behandling, som hun havde maattet døie af ham. Rørt derover, græd jeg med hende, førte hende saa i Bad og overlod hende nogle af mine egne Klæder.

„Kjære Søster," sagde jeg til hende, „Du er den ældste af os, og jeg betragter Dig som min Moder. Under din Fraværelse har Gud lagt sin Velsignelse i min ringe Formue og den Forretning, hvori jeg har sat den, at opkjøbe Silkeorme. Du kan trygt stole paa, at jeg ikke besidder noget, der ikke tilligemed tilhører Dig, og hvormed Du ikke maa skalte og valte, som om det kunde være mig selv."

Flere Maaneder levede vi nu sammen i den bedste Forstaaelse. Ofte ihukom vi vor tredie Søster og undrede os over ikke at høre noget fra hende, da hun pludselig indtraf i ligesaa bedrøvelige Omstændigheder som den første. Hendes Husbond havde ikke behandlet hende bedre, og jeg tog ligesaa venlig imod hende.

Nogen Tid efter meddelte begge mine Søstre mig under det Paaskud, at de vare mig til Byrde, at de igjen agtede at gifte sig. Jeg gav dem til Svar, at naar det blot var af den angivne Grund, saa kunde de trøstig blive boende hos mig, da min Formue var stor nok til at sikkre os alle tre et anstændigt Udkomme.

„Men jeg frygter," føiede jeg til, „at I virkelig have Lyst til igjen at indgaae Ægteskab. Skulde dette

være Tilfældet, saa tilstaaer jeg Eder aaben min Forundring derover."

Men hvilke Modforestillinger jeg end gjorde dem, saa vilde de alligevel gifte sig og bragte ogsaa denne Beslutning til Udførelse. Men allerede efter nogle Maaneders Forløb kom de igjen til mig og gjorde mig hundrede Undskyldninger, at de ikke havde fulgt mit Raad.

„Du er den yngste af os," yttrede de, „men klogere end vi; vil Du igjen optage os i dit Hus og betragte os som dine Slavinder, saa skulle vi for Fremtiden vel vogte os for at begaae en saa stor Feil."

„Kjære Søstre," svarede jeg, „mit Sindelag imod Eder har ikke forandret sig siden vor sidste Skilsmisse; del altsaa med mig, hvad jeg har."

Et Aar tilbragte vi i fuldkommen Samdrægtighed, og da Gud bestandig lagde sin Velsignelse i min lille Formue, saa besluttede jeg at begive mig paa en lille Søreise og vove et Handelsforetagende. Til den Ende reiste jeg med begge mine Søstre til Balsora, hvor jeg kjøbte et fuldt udrustet Skib og lastede det med Varer fra Bagdad. Vi gik under Seil med gunstig Vind og havde snart den persiske Havbugt bagved os. Vi rettede nu vor Seilads imod Indien og sinede efter tyve Dages Fart endelig Land. Det var et meget høit Bjerg, ved hvis Fod der laa en tilsyneladende stor og smuk By. En frisk Brise førte os snart ind i Havnen.

Altfor utaalmodig til at vente til mine Søstre kunde følge mig, lod jeg mig sætte alene i Land og styrede mine Fjed lige imod Stadens Port. Der saae jeg en talrig Vagt af Folk med Stokke i Haanden, der dels sade ned, dels stode op, men alle vare saa gruelige at see til, at jeg forfærdedes derover. Da jeg imidlertid bemærkede, at de ikke rørte sig, ja ikke engang bevægede

Dinene, saa fattede jeg igjen Mod, nærmede mig dem og blev nu vaer, at de vare forstenede.

Jeg stred derpaa ind i Byen og gik igjennem flere Gader, hvor jeg hist og her bemærkede Mennesker i alle mulige Stillinger, men som alle vare forstenede og ubevægelige. I Kjøbmændenes Kvarter vare de fleste Boutiker lukkede, og i de aabne skjelnede jeg ogsaa forstenede Personer. Idet jeg saae mig om efter Skorstenene, var der ingen opstigende Røg at bemærke, hvilket bibragte mig den Overbevisning, at alt inden i Husene ligesaavel som udenfor var bleven forvandlet til Sten.

Ved min Ankomst til en rummelig Plads midt i Byen sik jeg Die paa en stor med Guldplader bedækket Dør, hvis Fløie stode paa vid Gab. Et Silkeforhæng lod til at være trukken för Indgangen, og over Døren hang en Lampe. Efterat jeg havde betragtet Bygningen, tvivlede jeg ikke om, at den tilhørte Fyrsten i dette Land. Meget forbauset over endnu ikke at have truffet noget levende Væsen, gik jeg derhen i det Haab endelig at finde nogen. Jeg slog Forhænget tilside, men stuede med stigende Forundring i Forhallen kun nogle forstenede Dørvogtere eller Drabanter, nogle staaende, andre siddende eller liggende.

Jeg kom nu over en stor Gaard, hvor der var mange Mennesker, der syntes at komme og gaae, men ikke rørte sig af Pletten, fordi de ligeledes vare forstenede. Derfra gik jeg videre over en anden og tredie Gaard; men overalt herskede der Ensomhed og rædselfuld Stilhed.

Ved min Indtrædelse i en fjerde Gaard saae jeg en meget smuk Bygning, hvis Vinduer vare lukkede med Gitterværk af massivt Guld, foran mig; jeg antog dem for at tilhøre Dronningen, gik ind og forefandt i

en stor Sal flere forstenede sorte Gildinger og i et meget rigt meubleret Værelse en ligeledes forstenet Kvinde. Af Kronen paa hendes Hoved og et Halsbaand af meget runde Perler, der vare større end Hasselnødder, kunde jeg forestille mig, at det maatte være Dronningen. Ved at betragte disse Perler nærved forekom det mig, som om man ikke kunde tænke sig noget skjønnere.

Fra den forstenede Dronnings Værelse begav jeg mig ind i flere andre nette og prægtige Gemakker og Kammere og naaede endelig et overordentlig stort Værelse, hvor der flere Trin iveiret befandt sig en Throne, der var af massivt Guld og forsiret med store Smaragder. Ovenpaa Thronen laa et Teppe af kostbart Stof og gjennemvirket med Perler. Fremfor alt blev min Beundring fængslet af et skinnende Lys, der udgik fra dette Teppe. Nysgjerrig efter at lære Aarsagen dertil at kjende, steg jeg op og blev paa en lille Tabouret en Diamant vaer, der var saa stor som et Strudsæg og saa fuldkommen ren, at jeg ikke bemærkede den ringeste Feil derved. Dens overordentlige Glands gjorde mig det næsten umuligt at see stivt paa den.

Paa hver sin Side af Teppet brændte en Kjerte, hvis Nytte jeg ikke indsaae, men som imidlertid lod mig formode, at der maatte være et levende Væsen i dette herlige Palads; thi Kjerterne kunde umulig have brændt længe. Flere andre Mærkværdigheder holdt mig tilbage i dette Værelse, som den omtalte Diamant alene gjorde usfatterligt.

Da samtlige Døre vare aabne eller stode paa Klem, saa gik jeg igjennem flere andre Gemakker, der alle vare ligesaa smukke, som det, jeg først havde seet. Imidlertid heldede Dagen, og det tiltagende Mørke erindrede mig om at vende tilbage. Men ved at søge efter Tilbageveien forvildede jeg mig i Gemakkerne og besluttede

tilsidst at tilbringe Natten i det store Værelse, hvor Thronen, Teppet, den store Diamant og de brændende Kjerter befandt sig, og aarle den næste Morgen at vende tilbage til mit Fartøi. Ikke uden uhyggelige Fornemmelser ved at vide mig saa alene paa dette øde Sted, kastede jeg mig ned paa Teppet, men kunde uden Tvivl formedelst min Frygt ikke sove. Det var omtrent Midnat, da jeg hørte en Stemme; det bares mig for, som om nogen læste i Koranen netop paa samme Maade, som det er Skik og Brug i vore Moskeer. Derover følte jeg en levende Glæde, stod strax op, tog et Lys og gik fra Værelse til Værelse efter Lyden, indtil jeg endelig naaede Døren til et Cabinet, hvorfra den upaatvivlelig udgik. Her satte jeg mit Lys paa Jorden og kigede igjennem en Sprække i Døren.

Et lille Teppe af samme Form som dem, der bruges hos os til at lægge sig ned og bede paa, var udbredt. En ung Mand af godt Udseende sad derpaa og læste med stor Andagt høit af Koranen.

Da Døren stod paaklem, aabnede jeg den, gik ind og sagde, idet jeg tren frem, med høi og lydelig Stemme:

„Lovet være Gud, der skjænkede os en heldig Overfart. Maatte vor Hjemreise kun være ligesaa lykkelig."

Den unge Mand saae nu op og begyndte:

„Sig mig dog, gode Kvinde, hvem I er, og hvad der har ført Eder til denne øde By. Jeg vil til Gjengjæld meddele Eder, hvad der er hændet mig, hvorledes de herværende Beboere ere komne i den Tilstand, hvori I har seet dem, og hvorfor jeg alene sund og i god Behold undgik denne skrækkelige Ulykke."

Med faa Ord fortalte jeg ham, hvorfra jeg kom. Derpaa bad jeg ham om at opfylde sit Løfte.

„Hav et Øiebliks Taalmodighed," gjenmælede den unge Mand, lukkede Koranen i, lagde den i et kost-

bart Futeral og dette igjen i en Nische. Medens dette gik for sig, betragtede jeg ham opmærksom og fandt hans Udseende saa yndigt og skjønt, at der rørte sig Fornemmelser, som jeg aldrig tidligere havde mærket noget til, i mig. Han lod mig tage Plads ved Siden af sig, og førend han begyndte at tale, kunde jeg ikke bare mig for at sige til ham med en Mine, der forraadte de Følelser, som han havde indgydt mig:

„Elskværdige unge Mand, man kan ikke med større Utaalmodighed end min vente paa Forklaring over de mange vidunderlige Ting, som mine Øine have skuet fra det første Skridt af, som jeg gjorde i denne By."

„I har ved Eders Bøn tilstrækkelig overtydet mig om," begyndte den unge Mand, „at I erkjender den sande Gud og skal nu faae at høre om en mærkværdig Tilkjendegivelse af hans Storhed og Magt. Denne By var Hovedstaden i et mægtigt Kongerige, over hvilket min Fader herskede. Han og det ganske Hof, Indbyggerne i denne By og alle øvrige Undersaatter vare Magiere og tilbade Ilden istedetfor den almægtige Gud.

Skjøndt født af hedenske Forældre, havde jeg dog den Lykke at faae en god muselmansk Opdragerinde i min Barndom. — „Min Prinds," sagde hun ofte til mig, „der gives kun en sand Gud; vogt Eder for at anerkjende eller tilbede andre." — Hun lærte mig at læse arabisk, og den Bog, som hun gav mig til at øve mig i, var Koranen. Saasnart som min Forstand havde opnaaet den fornødne Modenhed, forklarede hun mig alle de vanskelige Steder i denne fortræffelige Bog, uden at min Fader eller nogen anden vidste af det at sige. Efter hendes Død holdt jeg trolig fast ved de Grundsætninger, som hun havde bibragt mig, og afskyede Ildtilbedelsen. Jeg fortiede imidlertid efter hendes Raad

min Troesbekjendelse for min Fader, fordi denne ellers vilde have ombragt mig. Pludselig tonede for tre Aar og nogle Maaneder siden en mægtig Stemme igjennem hele Byen; den raabte saa høit, saa enhver kunde høre det, de Ord:

„I Beboere af denne Stad, afsværger Ildtilbedelsen og tilbeder den eneste almægtige og forbarmende Gud!"

Det bestyrtede Folk henvendte sig i Hobetal til min Fader, Kongen i Byen, og vilde af ham have at vide, hvad den forfærdelige Stemme havde at betyde. Han svarede:

„Lader Eder ikke gjøre bange af den og falder ikke fra Eders Tro."

Man forlod sig paa hans Ord og fortsatte Ildtilbedelsen, indtil den samme Stemme efter et Aars Forløb, men ligesaa forgjæves lod sig høre for anden Gang, og atter efter et Aars Forløb for tredie Gang.

Men da ingen omvendte sig, saa bleve paa Aarets sidste Dag, Klokken tre eller fire om Morgenen, alle Indvaanerne i et Øieblik forvandlede til Sten, hver i den Tilstand og Stilling, hvori han netop befandt sig. Min Fader, Kongen, gik det ikke bedre; han blev forvandlet til en fort Sten, som endnu er at see her i Paladset, og min Moder, Dronningen, fristede den samme Skjæbne.

Jeg er den eneste, hvem Gud forskaanede for denne skrækkelige Tugtelse. Siden den Tid tjener jeg ham endnu andægtigere end før og er overbevist om, at han har sendt mig Eder til Trøst."

„Prinds," sagde jeg, „udentvivl har Forsynet ført mig til Eders Havn, for at I kunde faae Leilighed til at forlade et saa uhyggeligt Sted. Mit Skib staaer til

Eders Tjeneste og I kan gjøre og lade dermed, hvad I finder for godt."

Han tog imod mit Tilbud, og vi tilbragte de øvrige Timer af Natten med at tale om vor Indskibning.

Da det blev Dag, forlode vi Paladset og begave os til Havnen; der traf vi mine Søstre, Capitainen og mine Slavinder, der havde været meget ængstelige over min Udeblivelse. Efterat jeg havde forestillet mine Søstre for Prindsen, fortalte jeg dem, hvorfor jeg ikke var kommen tilbage ligesom ogsaa mit Sammentræf med den unge Prinds, hans Historie og Aarsagen til, at en saa smuk By var bleven lagt øde.

Matroserne tilbragte flere Dage med at udlosse de Varer, jeg havde bragt med, og istedetfor indskibe hvad der forefandtes af Kostbarheder, Ædelstene, Guld og Sølv i Paladset. Husgeraadet og en utallig Mængde Guldarbeider bleve tilbage, fordi vi ikke kunde tage det med. Det havde udfordret flere Skibe at skaffe alle de Skatte, som vi havde for Die, til Bagdad. Saa afseilede vi.

Den unge Prinds, mine Søstre og jeg underholdt os daglig meget behageligt med hinanden; men denne Enighed var desværre ikke af lang Varighed. Mine Søstre bleve nemlig skinsyge paa Grund af den gode Forstaaelse, som de bemærkede imellem Prindsen og mig, og spurgte mig en Dag noget spydigt, hvad vi skulde stille op med ham, naar vi kom til Bagdad. Jeg mærkede nok, at de kun fremkom med dette Spørgsmaal for at komme paa det rene med mine Følelser. Derfor svarede jeg, som om det kunde være Spøg, at jeg vilde tage ham til Mand og sagde tillige til Prindsen:

„Min Prinds, jeg anmoder Eder om at give Eders Indvilligelse dertil. Saasnart som vi ere ankomne til Bagdad, vil jeg tilbyde mig at være Eders under-

danigste Slavinde, og at tjene Eder og anerkjende Eder som uindskrænket Herre over min Villie."

„Jeg ved ikke, om I blot driver Spøg med mig," svarede Prindsen, „men hvad mig angaaer, saa erklærer jeg herved for ramme Alvor i Eders Søstres Paahør, at jeg fra dette Øieblik at regne af ganske Hjerte modtager det Tilbud, som I har gjort mig, rigtignok ikke for at betragte Eder som en Slavinde, men som min Gemalinde og Herskerinde, og jeg frasiger mig derfor Ret til at udøve nogensomhelst Indflydelse paa Eders Handlinger."

Ved disse Ord skiftede mine Søstre Farve.

Vi befandt os allerede i den persiske Havbugt og nærmede os Balsora. Men om Natten, medens jeg sov, passede mine Søstre deres Snit og kastede mig i Havet. Ligesaa bare de sig ad med Prindsen, der druknede. Jeg holdt mig derimod i nogen Tid ovenfor Vandet og fandt ved et Lykketræf eller snarere ved et Mirakel Grund. Jeg nærmede mig en sort Gjenstand, der forekom mig at være Land, saavidt jeg i Dæmningen kunde skjelne. Virkelig naaede jeg en Strand, og den frembrydende Dag viste mig, at jeg befandt mig paa en lille, ubeboet Ø, tyve Mile borte fra Balsora. Mine Klæder tørredes snart i Solen, og da jeg ved at spadsere omkring opdagede flere Slags Frugter, ja endog ferst Vand, saa fattede jeg noget Haab om at opholde Livet.

Jeg udhvilede mig i Skyggen, da jeg med et blev en tyk Slange vaer, der havde lange Vinger. Den kom henimod mig, gjorde de mest fortvivlede Bugtninger og strakte af Udmattelse Tungen frem, hvilket lod mig formode, at den var siedt i en eller anden Klemme. Jeg reiste mig op og bemærkede nu, at en anden og endnu tykkere Slange havde bidt sig fast i dens Hale

og gjorde sig Umage for at opsluge den. Jeg havd Medlidenhed med den, og istedetfor at flygte var jeg saa dristig at gribe en Sten, der netop var ved Haanden, og med al min Kraft kaste den efter den største af de to Slanger. Ikke saasnart følte den anden sig fri, før den udbredte Vingerne og fløi sin Vei. Længe holdt jeg Die med denne overordentlige Fremtoning, men esterat jeg havde tabt den af Sigte, satte jeg mig et andet Sted hen i Skyggen og sov ind.

Herre, tænk Eder min Forbauselse, da jeg ved min Opvaagnen bemærkede en sort Kvinde med livlige og behagelige Ansigtstræk ved Siden af mig. Hun førte to Hunde af samme Farve i et Baand. Jeg stod op og spurgte hvem hun var.

„Jeg er," svarede hun „den Slange, som Du for kort Tid siden befriede fra dens grusomme Fjende; jeg troede ikke at kunne bevise Dig min Taknemlighed for den mig ydede, store Tjeneste bedre end ved det, som jeg uylig har gjort. Dine Søstres Forræderi var mig bekjendt, og for at skaffe Dig Hævn over dem hidkaldte jeg strax efter min Befrielse ved din ædle Hjælp flere af mine Veninder, der ere Feer ligesom jeg. Vi bragte dit Skibs hele Ladning til dine Magasiner i Bagdad og borede derpaa Fartøiet isænk. Disse to sorte Hunde ere dine Søstre, hvem jeg har ifort denne Skikkelse. Men de ere endnu ikke tilstrækkeligt straffede, og jeg vil, at Du skal behandle dem, som jeg nærmere skal betegne Dig."

Efter disse Ord omfattede Feen mig med den ene Arm, medens hun tog begge Hundene i den anden og forsatte os saa til mit Hus i Bagdad, hvor jeg i mit Oplagssted foresandt alle de Skatte, hvormed mit Skib havde været ladet. For hun forlod mig, satte hun ogsaa de to Hunde under min Varetægt med de Ord:

„Under Straf af ligeledes at blive til en Hund ligesom disse, befaler jeg Dig i dens Navn, der herfker over Havene, hver Nat at give hver af dine Søstre hundrede Pidskeslag for at straffe dem for den Forbrydelse, som de have udøvet imod Dig og den unge Prinds, som de druknede."

Jeg blev saaledes tvungen til at love hende at fuldbyrde hendes Befaling.

Siden den Tid har jeg meget imod min Villie behandlet mine Søstre saaledes som Eders Majestæt selv har seet. Mine Taarer bevise dem, hvor smertelig og ubehagelig Opfyldelsen af en saa grusom Pligt er mig."

Kalifen havde med Forundring hørt Sobeides Fortælling og lod nu ved sin Storvisir den venlige Amine bede om at meddele ham, hvorledes hun var kommen til Skrammerne.

Amines Historie.

Min Moder giftede mig med en af de rigeste Arvinger i Byen.

Vort Ægteskabs første Aar var endnu ikke omme, før jeg blev Enke og arvede hele min Mands Formue, der beløb sig til henimod halvfemtsindstyve tusend Zechiner. Men saasnart som de første sex Maaneder af min Sørgetid var forbi, lod jeg mig gjøre ti forskjellige Dragter, der vare saa pragtfulde, at enhver af dem stod mig i tusend Zechiner, og begyndte ved Aarets Udløb at bære dem.

En Dag, da jeg var alene og beskjæftiget med mine huslige Anliggender, meldte man mig, at en Kone

forlangte at faae mig itale. Det var en ældre Person, der hilste mig, idet hun kysfede Jorden og sagde til mig:

„Jeg beder Eder indstændig, ædle Herskerinde, at undskylde den Frihed, jeg har taget mig at forstyrre Eder; men Tilliden til Eders Medlidenhed gjør mig saa dristig. Jeg har nemlig en faderlos Datter, som jeg idag skal bortgifte. Hun og jeg ere imidlertid fremmede og uden nogetsomhelst Bekjendtskab i denne By, hvilket sætter os meget i Forlegenhed, fordi vi gjerne vilde bibringe den talrige Familie, som vi staae i Begreb med at knytte os til, den Tro, at vi ingenlunde ere ubekjendte Folk, der ikke nyde Anseelse. Hvis I nu vilde være saa god at bære Bryllupet med Eders Nærværelse, saa vilde vi føle os forpligtede til saa meget mere Taknemlighed imod Eder, som Kvinderne i vort Hjem deraf kunde skjønne, at vi ikke ere foragtede, da en Person af Eders Rang ikke undsaae sig ved at vise os en saa stor Ære."

Denne Tale, som den stakkels Kone fremførte under Taarer, rørte mig.

„Berolige Eder, gode Moder," svarede jeg, „jeg vil gjerne opfylde Eders Ønske; sig mig blot, hvor jeg skal indfinde mig?"

Saasnart som hun havde forladt mig, valgte jeg af mine Dragter den, der behagede mig mest, og et Halsbaand af store Perler.

Da det begyndte at mørkes, gav den gamle Kone igjen Møde og sagde:

„Min Svigersons Slægtninge, der ere de fornemste Kvinder i Staden, ere allerede samlede."

Vi begave os strax paa Veien; hun gik i Forveien, og jeg fulgte hende med et stort Antal sirligt klædte Slavinder.

I en meget bred, nylig feiet og stænket Gade bleve

vi staaende foran en stor, klart belyst Dør, over hvilken der med gyldne Bogstaver stod de Ord:

„Her er Glædens og Fornøielsernes evige Opholdssted."

Den gamle Kone bankede paa, og der blev øieblikkelig lukket op.

Man førte mig igjennem en Gaard og ind i en stor Sal, hvor en ung Kvinde af overordentlig Skjønhed tog imod mig. Hun kom mig imøde, og efterat hun havde omfavnet mig og ladet mig tage Plads ved Siden af sig paa en Sopha, hvor der befandt sig en Throne af kostbart Træ og besat med Diamanter, begyndte hun:

„Dyrebare Kone, man har ført Eder hid for at bivaane et Bryllup, men jeg haaber, at det skal blive et andet Bryllup, end I formoder. Jeg har en Broder, der er den mest velskabte og fuldkomneste iblandt alle Mænd; Rygtet om Eders Skjønhed har saaledes revet ham med sig, at hans Skjæbne afhænger af Eder, og at han vilde blive meget ulykkelig, hvis I ikke forbarmede Eder over ham. Han kjender Eders Rang i Verden, og jeg kan forsikre Eder, at hans ikke vil bringe nogen Skam over Eders Forbindelse med ham. Hvis mine Bønner formaae noget hos Eder, føier jeg dem til hans for indstændig at anmode Eder om ikke at tilbageviise hans Andragende om at gjøre Eder til hans Ægtefælle."

Siden min Mands Død havde jeg ikke tænkt paa at indlade mig i noget nyt Ægteskab; men jeg manglede Kraft til at give en saa yndig Personlighed et afslaaende Svar. Da jeg ved min Taushed og Rødme havde givet min Indvilligelse tilkjende, klappede den unge Kvinde i Hænderne. Flux blev Døren til et Cabinet aabnet, og en ung Mand af et saa tiltrækkende og

majestætisk Udseende traadte ind, at jeg skattede mig lykkelig over at have gjort en saa smuk Erobring. Han tog Plads ved Siden af mig, og vor Samtale beviste mig, at hans gode Egenskaber langt overgik hans Søsters Beskrivelse.

Da hun saae, at vi begge behagede hinanden, klappede hun atter i Hænderne, og en Kadi traadte ind, der opsatte vor Ægteskabscontract og lod den undertegne af fire Vidner, som han havde bragt med. Min Mands eneste Fordring var, at jeg ikke maatte lade mig see for eller tale med nogen anden Mand end ham, og han svor, at jeg paa den Betingelse vilde blive tilfreds med ham. Paa denne Maade blev vort Ægteskab sluttet, og jeg blev Hovedpersonen ved det Bryllup, hvortil man kun havde indbudt mig som Gjæst.

En Maanedstid senere brugte jeg Tøi til Klæder og spurgte derfor min Mand om Tilladelse til at maatte gaae ud og besørge mit Indkjøb. Han gav sit Samtykke dertil, og jeg lod mig ledsage af den ostomtalte gamle Kone, der hørte til Huset, og to af mine Slavinder. Saasnart som vi befandt os i Kjøbmændenes Gade, sagde hun til mig:

„Herskerinde, da I ønsker Silkestoffer, saa vil jeg bringe Eder til en ung Kjøbmand, som jeg kjender, og som fører Silketøier af alle Slags."

Mig var det Hip som Hap, og vi traadte ind i en ung Kjøbmands Boutik, hvor jeg satte mig ned og lod ham sige igjennem den gamle, at han skulde vise mig sine smukkeste Silketøier. Den gamle vilde, at jeg selv skulde stille dette Forlangende til ham; men jeg gjorde hende opmærksom paa, at det var en af Betingelserne i mit Ægteskab, at jeg ikke maatte tale med nogen anden Mand end min Ægtefælle, og at jeg ikke vilde begaae noget Brud derpaa.

Kjøbmanden lagde flere Stoffer, hvoraf et i Særdeleshed tiltalte mig, fremfor mig. Da jeg nu lod ham spørge, hvad han vilde have derfor, svarede han den gamle:

„Jeg vil ikke sælge det til Eders Herskerinde hverken for Guld eller Sølv; men hun skal have det til Foræring, hvis hun vil tillade mig at kysse hende paa Kinden."

Derpaa sagde jeg til den gamle, at hun skulde give ham den Besked, at det var et temmeligt dristigt Forlangende; men istedetfor at adlyde forestillede hun mig, at det jo ikke var noget saa forfærdeligt, Kjøbmanden begjærede af mig; det dreiede sig her jo ikke om at tale, men kun om at holde Kinden hen til ham, dermed vilde den Sag være forbi. Silketøiet behagede mig saameget, at jeg var enfoldig nok til at følge hendes Raad. Den gamle og mine Slavinder stillede sig foran mig, saa at ingen formaaede at see mig udenfra, og jeg slog Sløret saa langt tilside, at Kjøbmanden kunde komme til min Kind; men istedetfor at kysse mig bed han mig saa skrækkelig, at det blødte og jeg af Angst og Pine faldt i Afmagt. I denne Tilstand forblev jeg saalænge, at Kjøbmanden fik Tid til at lukke sin Bod og flygte. Da jeg igjen kom til mig selv, følte jeg at min Kind var bedækket med Blod. Den gamle og mine Fruentimmer havde ufortøvet kastet Sløret over mig, for at de forbigaaende Folk intet skulde bemærke, men kun troe, at jeg var bleven overfalden af en Upasselighed.

Min gamle Ledsagerinde, der var yderlig ulykkelig over denne Hændelse, søgte at berolige mig.

„Bedste Herskerinde," sagde hun, „tilgiv mig; jeg er Skyld i denne Ulykke og bragte Eder til denne Kjøbmand, fordi han er min Landsmand, og jeg havde

aldrig holdt ham istand til at begaae en saadan Misgjerning."

Om Natten kom min Ægtefælle og saae, at jeg var saaret i Kinden.

„Hvorledes har Du faaet det Saar?" spurgte han heftig.

„En Lastdrager er rendt paa mig i en snever Gade," sagde jeg bævende.

„Du lyver," raabte han i den hoieste Vrede, „og skal doe."

Han klappede i Hænderne, og tre Slaver traadte ind.

„River hende ud af Sengen," befalede han dem, og lægger hende midt i Værelset."

Slaverne opfyldte hans Villie; en tog mig ved Hovedet, en anden tog mig ved Benene, og en tredie paalagde han at hente en Sabel. Da han kom tilbage dermed, gav min Mand ham den Befaling:

„Hug hende midt over, og kast hende saa i Tigris; hendes Krop skal tjene Fiskene til Føde. Saaledes tugter jeg den, som jeg skjænkede mit Hjerte, men som ikke bevarede sin Troskab imod mig."

Slaven labede sig til at adlyde, og jeg saae min visse Død for Die, da pludselig hin gamle Kone lagde sig imellem. Hun faldt ned for hans Fødder, kyssede disse og udraabte bønfaldende:

„O min Søn, i Navn af den Omhyggelighed, med hvilken jeg har fostret og opdraget Dig, beder jeg Dig om at benaade hende."

Disse Ord sagde hun i en saa rørende Tone, og hendes Taarer flode saa rigelig derved, at det gjorde et stærkt Indtryk paa min Ægtefælle.

„Velan da!" sagde han til sin Amme, „af Kjærlighed til Eder skjænker jeg hende Livet; men hun skal

bære uudslettelige Mærker, der kunne erindre hende om hendes Forbrydelse."

Flux rev en Slave paa hans Befaling mit Gevandt af og gav mig med et lidet, bøieligt Rør saa mange Slag paa Brystet og i Siderne, at Skind og Hud løsnede sig, og jeg mistede Besindelsen. Herpaa lod han mig ved den samme Slave, Fuldbyrderen af hans Hævn, bringe til et Hus, hvor den gamle pleiede mig med stor Omhyggelighed. I fire Maaneder maatte jeg holde Sengen. Endelig blev jeg helbredet, men de Ar, som I igaar imod min Villie fik at see, har jeg beholdt siden den Tid. Saasnart som jeg igjen kunde gaae ud, vilde jeg vende tilbage til det Hus, som jeg havde arvet efter min forrige Ægtefælle, men fandt den Plads tom, hvor det havde staaet. Min anden Mand havde i sit Raseri ikke alene ladet dette Hus, men ogsaa hele den Gade, hvori det stod, jevne med Jorden. Denne Voldshandling var uden tvivl uhørt; men hos hvem havde jeg skullet kunne beklage mig? Ophavsmanden dertil havde taget sine Forholdsregler til at forblive skjult, og jeg kunde ikke opdage ham.

Trøstesløs og lidende Mangel paa det nødtørftigste, søgte jeg et Tilflugtssted hos min kjære Sobeide og meddelte hende min Ulykke. Hun formanede mig til at bære den med Standhaftighed og tog imod mig med sin sædvanlige Godhed. Endelig, efter tusend Venskabsbeviser forestillede hun min yngste Søster, der efter vor Moders Død ogsaa var flyttet hen til hende, for mig.

Med Tak til Gud, at vi saaledes alle tre igjen vare forenede, besluttede vi nu at leve uafhængig og aldrig mere at adskilles.

Efterat Kalifen havde faaet sin Nysgjerrighed tilfredsstillet, vilde han give de tre fyrstelige Kalendere Beviser paa sin Godhed og Ædelmodighed og ogsaa

lade de tre Kvinder føle sin Velvillie. Uden at betjene sig af sin Visirs Mellemkomst sagde han selv til Sobeide:

„Har den Fee, som I først saae som Slange, og som paalagde Eder en saa streng Lov, ikke sagt Eder noget om sit Opholdssted, eller har hun ikke lovet Eder at besøge Eder en Gang endnu og give de to Hunde deres forrige Skikkelse tilbage?"

„Behersker af de troende," svarede Sobeide, „jeg forglemte at sige Eders Majestæt, at Feen gav mig en Dust Haar, idet hun tilføiede, at hvis jeg engang skulde have Brug for hendes Nærværelse, saa behøvede jeg kun at brænde nogle af disse Haar; hun vilde da øieblikkelig være hos mig, om hun ogsaa befandt sig paa den andan Side af Kaukasus."

„Hvor ere disse Haar?" spurgte Kalifen.

Sobeide gav til Svar, at hun bestandig havde gjemt dem omhyggelig og altid bar dem hos sig. Hun traf virkelig en lille Pakke frem og aabnede den halvt.

„Velan! saa lad Feen vise sig," sagde nu Kalifen; „det er jo en passende Anledning til at stevne hende hid, at jeg ønsker det."

Sobeide indvilligede; man bragte Ild, og hun kastede hele Haardusken derpaa. I samme Nu drønede det i Paladset, og Feen viste sig for Kalifen i en prægtig klædt Kvindes Skikkelse.

„Beherster af de troende," begyndte hun, „jeg er parat til at modtage Eders Befalinger. Den Kvinde, som paa Eders Bud har stevnet mig hid, har ydet mig en vigtig Tjeneste. For at bevise hende min Taknemlighed hævnede jeg hende paa hendes troløse Søstre og forvandlede dem til Hunde; men hvis Eders Majestæt ønsker det, vil jeg give dem deres naturlige Skikkelse tilbage."

„Skjønne Fee," svarede Kalifen, „I kan ikke berede mig nogen større Fornøielse. Senere vil jeg søge at trøste dem over den haarde Bod; nu har jeg først og fremmest en Bøn til Eder, betræffende den Kvinde, der er bleven saa skrækkelig mishandlet af sin ubekjendte Mand. Da I ved saa meget, er dette Eder maaskee ogsaa bekjendt; vær saa god at nævne mig den Barbar, der ikke lod det være nok med at forøve en uhørt Grusomhed mod hende selv."

„For at være Eders Majestæt til Behag," gjenmælede Feen, „vil jeg opfylde Eders Ønske."

Kalifen lod begge Hundene hente hos Sobeide, og da de vare komne tilstede, rakte man Feen paa hendes Forlangende en Kop, fuld af Vand. Hun talte nogle uforstaaelige Ord derover og besprængte derpaa Amine og begge Hundene dermed. De sidste bleve forvandlede til to paafaldende smukke Kvinder, og Amines Ar forsvandt.

„Behersker af de troende," sagde nu Feen, „jeg vil sige Eder, hvem den ubekjendte Ægtefælle er, som I vil lære at kjende. Han staaer Eder meget nær, thi det er Prinds Amin, Eders ældste Søn. Den Skildring, der var bleven ham leveret af denne Kvindes Skjønhed, opvakte i høieste Grad hans Lidenskab. Han fandt Udveie til at lokke hende til sit Huus og ægtede hende. Hvad de Prygl angaaer, som han lod hende give, er han noget at undskylde; hans Ægtefælle opførte sig lidt vel letsindig."

Derpaa hilste hun Kalifen og forsvandt.

Fuld af Forundring og glæd over de Forvandlinger, der nylig ved hans Mægling havde fundet Sted, handlede nu denne Fyrste paa en Maade, der aldrig vil gaae af Minde. Først og fremmest lod han sin Søn, Prinds Amin kalde, sagde ham, at han kjendte hans

hemmelige Ægteskab og meddelte ham den rette Aarsag til Amines Saar, der var bleven hende bibragt af Kjøbmanden. Prindsen ventede ikke, til hans Fader havde opfordret ham til at tage hende til Naade igjen; han gjorde det i samme Øieblik.

Kalifen erklærede derpaa, at han vilde give Sobeide Hjerte og Haand, og foreslog derpaa Kalenderne de tre andre Søstre; de toge dem meget taknemlig til Koner. Monarken anviste hver af dem et prægtigt Palads i Bagdad, hævede dem til de høieste Æresposter i Riget og optog dem i sit Raad.

Sofareren Sindbads Historie.

Under den samme Kalif Harun Alraschids Regjering levede i Bagdad en fattig Lastdrager ved Navn Hindbad. Paa en meget varm Dag bar han en tung Byrde fra den ene Ende af Byen til den anden. Han var allerede meget træt og havde endnu et godt Stykke Vei tilbage, da han kom ind i en Gade, hvor der blæste en blid Luftning, der duftede af Rosenvand. Da han ikke kunde ønske sig noget bedre Sted til at hvile ud paa, lagde han sin Byrde ned foran et stort Hus og satte sig derpaa.

Han var glad over at have gjort Holdt her; thi hans Næse blev meget behagelig berørt af en udsøgt Vellugt af Aloetræ og andre Røgelser, der strømmede ud fra Husets Vinduer, og tilligemed Luftens Rosenvandslugt dannede en saare balsamisk Duft. Desforuden hørte han i hint Hus en Concert af forskjellige Instrumenter, der sammensmeltede med Sangen af Nattergale og andre Fugle, der høre hjemme i Omegnen

af Bagdad. Disse yndige Melodier og Lugten af forskjellige Kjødspiser, der begyndte at gjøre sig bemærket, bragte ham paa den Slutning, at der her afholdtes en Fest, hvor man holdt sig lystig. Han ønskede at vide, hvem der boede i dette Hus, der ikke var ham bekjendt, fordi hans Vei sjelden førte ham igjennem denne Gade. For at tilfredsstille sin Nysgjerrighed nærmede han sig nogle prægtig klædte Tjenere, som han saae staae ved Døren og spurgte en af dem, hvad Herren i Huset hed.

„Hvorledes!" svarede Tjeneren, „I lever i Bagdad og ved ikke, at Søfareren Sindbad, der har befaret alle Have, som Solen bestinner, boer her?"

Lastdrageren, der nok havde hørt Tale om Sindbads Rigdomme, kunde ikke lade være at misunde en Mand, hvis Stilling forekom ham ligesaa lykkelig, som hans var beklagelsesværdig. Bitter stemt ved sine Betragtninger, vendte han Blikket imod Himlen og sagde høit nok til at blive forstaaet:

„Mægtige Skaber af alle Ting, betragt Forskjellen mellem mig og Sindbad; jeg maa daglig døie tusend Møisommeligheder og Fortrædeligheder og kan neppe mætte mig og min Familie med slet Bygbrød, medens den lykkelige Sindbad sætter uhyre Summer overstyr og lever i Herlighed og Glæde."

Ved disse Ord stampede han i Jorden, som et Menneske, der ganske hengiver sig til sin Smerte ag Fortvivlelse.

Han var endnu fordybet i sine sørgelige Tanker, da han saae en Tjener fra Huset komme hen imod sig. Denne tog ham ved Armen med de Ord:

„Følg mig; Sindbad, min Herre, vil tale med Eder."

Hindbad var ikke lidet overrasket over den ham til Del blevne Indbydelse. Efter de Talemaader, han

nylig havde opvartet med, havde han Anledning til at frygte, at Sindbad lod ham hente for at hævne sig paa en eller anden Maade paa ham.

Tjeneren førte ham nu ind i en stor Sal, hvor der sad et talrigt Selskab ved et med alle Slags lækkre Spiser besat Bord. Ærespladsen havde en alvorlig og velskabt Mand, hvem et langt, hvidt Skjæg gav et ærværdigt Udseende. Bagved ham stode en Mængde Tjenere og Husfolk, der øieblikkelig opfyldte hans Ønsker. Denne Mand var Sindbad. Lastdrageren, hvis Bestyrtelse endnu formerede sig ved Synet af de mange Folk og en saa glimrende Fest, bukkede skjælvende for Selskabet. Sindbad bød ham at træde nærmere, og efterat han havde ladet ham tage Plads ved sin høire Side, satte han selv Spisevarer hen til ham og gav ham fortræffelig Vin, hvoraf der var Guds Velsignelse, at drikke.

Da Sindbad ved Enden af Maaltidet bemærkede, at hans Gjæster ikke spiste mere, tog han Ordet, og idet han vendte sig til Hindbad, hvem han efter Arabernes Skik, naar de underholde sig med hinanden i Fortrolighed, kaldte Broder, spurgte han ham, hvem han var, og hvilken Haandtering han drev.

„Jeg hedder Hindbad," gav denne til Svar, „og er Lastdrager."

„Det glæder mig at gjøre dit Bekjendtskab," gjenmælede Sindbad, „og jeg troer ogsaa nok, at Selskabet gjerne seer Dig, men jeg ønskede af din egen Mund at høre, hvad det var, Du før sagde nede paa Gaden."

Sindbad havde nemlig, forinden han gik tilbords, hørt alt igjennem Vinduet, og det var Aarsagen til, at han havde ladet Hindbad kalde.

Ved dette Spørgsmaal lod Lastdrageren Hovedet synke.

„Min Træthed," sagde han, „havde, jeg kan ikke fragaae det, gjort mig mismodig, og der undslap mig nogle ubesindne Ord, som jeg beder Eder om ikke at tage fortrydelig op."

„Tro ikke," gjenmælede Sindbad, „at jeg er ubillig nok til at blive vred paa Dig derfor; jeg kan ret vel sætte mig ind i din Stilling, og istedetfor at gjøre Dig Bebreidelser for dine uhøviske Talemaader beklager jeg Dig; men jeg maa betegne Dig en Vildfarelse, hvori Du med Hensyn til mig synes at svæve. Du mener udentvivl, at jeg uden Møie og Arbeide har erhvervet den Bekvemmelighed og det Velvære, som Du seer mig nyde godt af; men Du tager storligen feil. Jeg kom først i saa lykkelige Forhold, efterat jeg i flere Aar itræk havde maattet døie alle optænkelige legemlige og aandelige Anstrengelser; ja, mine Herrer," føiede han til, idet han henvendte sig til hele Selskabet, „jeg kan forsikre Dem, at disse Anstrengelser vare saa overordentlige, at de endogsaa mægtede at betage det havesygeste Menneske den skjæbnesvangre Lyst, at befare Havene for at vinde Rigdomme. I have maaskee kun hørt løselig tale om mine sælsomme Eventyr og de Farer, som jeg har bestaaet paa mine syv Søreiser; jeg vil derfor ved nærværende Leilighed give Eder en tro Skildring deraf, der, efter hvad jeg troer, ikke vil kjede Eder."

Da Sindbad hovedsagelig fortalte sin Historie for Lastdragerens Skyld, saa befalede han, før han begyndte, at man skulde bære den Byrde, som Hindbad havde ladet blive tilbage paa Gaden til det Sted, som denne ønskede. Derpaa begyndte han paa

Søfareren Sindbads første Reise, til Sumatra.

Efter min Familie havde jeg arvet en betydelig Formue, hvoraf Størsteparten blev sat til ved ungdommelige Udskeielser. Jeg brød imidlertid overvært med mine Vildfarelser, gik i mig selv og kom til den Erkjendelse, at Rigdomme vare forgængelige og snart forødte, naar man omgikkes saa lidet sparsommelig med dem som jeg. Ved mit uregelmæssige Liv havde jeg ogsaa spildt Tiden, det kostbareste Klenodie i Verden. Jeg indsaae nu, at det var den største og skrækkeligste Plage at maatte lide Nød i sin Alderdom.

Opfyldt af disse Betragtninger, skrabede jeg Levningerne af min Formue sammen; mit rørlige Gods solgte jeg ved offentlig Auction paa Torvet. Derpaa forbandt jeg mig med nogle Kjøbmænd, der drive Søhandel, og indhentede Raad hos fornuftige Folk. Endelig besluttede jeg mig til at anlægge de Penge, jeg havde tilovers, i et indbringende Foretagende, og saasnart som jeg havde taget denne Bestemmelse, tøvede jeg heller ikke med at bringe den til Udførelse. Jeg reiste til Balsora, hvor jeg tilligemed flere Kjøbmænd indskibede mig paa et Fartøi, som vi paa fælleds Bekostning havde udrustet.

Vi gik under Seil og styrede mod Ostindien. I Forstningen blev jeg angreben af den saakaldte Søsyge; men jeg fik snart Bugt med den og spørede siden aldrig noget til dette Onde.

Paa vor Fart anløb vi flere Øer, hvor vi solgte eller byttede vore Varer. En Dag, da vi vare under Seil, bleve vi overraskede af Blikstille, ligesom vi befandt os ud for en Ø, der kun hævede sig lidet op over Vandet, og som formedelst sin grønne Overflade havde megen Lighed med en Eng. Capitainen lod

Seilene bjerge og tillod alle, der havde Lyst, at gaae iland. Ogsaa jeg var derimellem; medens vi sade og spiste og drak der og søgte at holde os skadesløse for Søreisens Strabadser, skjælvede Jorden pludselig, og vi fik et Stød.

Ogsaa paa Skibet lagde man Mærke til Jordskjælvet paa Øen og tilraabte os om at vende tilbage som snarest, da vi ellers vilde være forlorne, eftersom den formentlige Ø var Ryggen af en Hvalfisk. De behændigste reddede sig derpaa i Baaden og andre ved at svømme; jeg for min Part befandt mig endnu paa Øen eller snarere paa Hvalfisken, da den dykkede under, og fik kun Tid til at gribe et Stykke Træ, som vi havde taget med fra Skibet for at gjøre Ild paa med. Imidlertid vilde Capitainen, efterat han havde optaget dem fra Baaden og nogle af de svømmende, benytte en frisk, gunstig Vind, der var begyndt at blæse op, lod Seilene sætte og bersvede mig saaledes det Haab, igjen at naae Skibet.

Jeg var altsaa prisgivet til Bølgerne, blev snart kastet til denne, snart til hin Side og kæmpede hele den øvrige Dag og den derpaa følgende Nat med dem. Om Morgenen havde mine Kræfter forladt mig, og jeg opgav alt Haab om at redde mit Liv, da en Bølge til al Held og Lykke kastede mig op paa en Ø. Dens Bredder vare høie og steile, og det vilde have faldet mig meget vanskeligt at klattre op, hvis der ikke havde været nogle Trærødder, som en gunstig Skjæbne syntes at have ladet blive her til min Redning. Halvdød strakte jeg mig ud paa Jorden, hvor jeg blev liggende, til det var høilys Dag, og Solen begyndte at skinne. Saa udmattet jeg end var, slæbte jeg mig dog afsted for at opsøge spiselige Urter eller Rødder. Jeg fandt nogle og havde den Lykke at opdage en Kilde med for-

træffeligt Vand. Saasnart som mine Kræfter vare vendte tilbage, gik jeg ind paa Øen og kom til en smuk Slette, hvor jeg i det fjerne fik Øie paa en græssende Hest. Vaklende imellem Frygt og Haab, vendte jeg mine Skridt til denne Side, thi jeg var uvis, om jeg maaskee ikke fandt min Fordærvelse istedetfor en Leilighed til Redning. Da jeg kom nærmere, bemærkede jeg, at det var en Hoppe, der var bunden til en Pæl; imedens jeg med Forbauselse betragtede dens Skjønhed, hørte jeg et Menneske tale under Jorden. Strax efter kom han tilsyne, gik hen til mig og spurgte mig, hvem jeg var. Jeg fortalte ham mit Eventyr, hvorefter han tog mig ved Haanden og førte mig til en Grotte, hvor der befandt sig flere Folk, der ikke bleve mindre forundrede over at see mig end jeg over at finde dem der.

Jeg spiste noget Mad, som de satte for mig og spurgte dem, hvad de bestilte paa et Sted, der forekom mig saa øde. De svarede, at de vare Staldkarle hos Maharadschah (det vil sige: den store Konge), Beherskeren af denne Ø. Hvert Aar til samme Tid bragte de deres Herres Hopper herhen og bandt dem paa den Maade, som jeg havde seet, for at lade dem bedække af en Søhest, der kom fra Havet. Naar dette var skeet, vilde Søhesten æde Hopperne, men saa lagde de sig derimellem og kyste den ved deres Skrig tilbage i Havet. De drægtige Hopper bragte de tilbage, og de af dem kastede Føl bleve opdrættede for Kongen og kaldtes Havheste. De føiede til, at de maatte afreise næste Dag, og at jeg ufeilbarlig vilde have fundet Døden, hvis jeg var kommen en Dag senere, fordi jeg, da alle menneskelige Vaaninger laae saa langt borte, umulig vilde have fundet derhen uden at have nogen Fører.

Medens de meddelte mig dette, kom Søhesten op af Havet, som de havde sagt, bedækkede Hoppen og

vilde bagefter æde den; men ved den forfærdelige Larm, som Staldkarlene gjorde, greb den Flugten og dykkede igjen i Havet.

Den næste Morgen vendte de tilbage til Dens Hovedstad med Hopperne, og jeg ledsagede dem. Ved vor Ankomst spurgte Kong Maharadschah, for hvem jeg blev forestillet, mig, hvem jeg var, og ved hvilket Tilfælde jeg var bleven ført til hans Stater. Da jeg fuldkommen havde tilfredsstillet hans Nysgjerrighed, bevidnede han mig sin Deltagelse i min Ulykke. Tillige befalede han, at man skulde drage Omsorg for mig og levere mig alt, hvad jeg behøvede, hvilket blev udført paa en saadan Maade, at jeg havde al mulig Anledning til at prise hans Ædelmodighed og hans Embedsmænds Punktlighed.

Da jeg var Kjøbmand, saa besøgte jeg hyppig mine Standsfæller, men det hindrede mig ikke i meget regelmæssig at gjøre Kongen min Opvartning og at underholde mig med hans Statholdere og de Smaakonger, der omgave ham og vare ham skatskyldige.

Da jeg en Dag var nede ved Havnen, løb et Skib ind i den. Saasnart som det havde kastet Anker, begyndte man at bringe de Varer, hvormed det var ladet, ilands. Medens jeg nu betragtede nogle Baller og de Indskrifter, der angave Eiermændenes Navne, fandt jeg ogsaa mit derimellem. Efterat jeg havde seet nøiere til, blev der ingen Tvivl tilbage hos mig om, at det var de samme Varer hvormed jeg havde indskibet mig i Balsora. Jeg gjenkiendte endog Capitainen; i den Overbevisning, at han ansaae mig for død, tiltalte jeg ham og spurgte ham, hvem de Baller tilhørte, som jeg havde staaende for mig.

„Jeg havde," svarede han, „en Kjøbmand fra Bagdad ombord, der hed Sindbad. En Dag, da vi

vare i Nærheden af en Ø, saaledes stillede det sig idetmindste for os, begave han og flere reisende sig derhen. Den formentlige Ø var imidlertid kun en uhyre Hvalfisk, der sov paa Overfladen af Vandet og strax begyndte at bevæge sig og dukke under, da den mærkede den Ild, som man havde antændt paa dens Ryg for at koge ved. De fleste af dem, der befandt sig paa den, druknede og iblandt dem den ulykkelige Sindbad. Varerne der tilhørte ham; jeg vil sælge dem, og saasnart som jeg finder nogen af hans Familie, vil jeg tilstille ham Beløbet."

„Capitain," sagde jeg nu, „jeg er denne Sindbad, som I holder for død, men som ikke er det, og disse Varer ere min Eiendom og mine Varer."

Da Skibscapitainen hørte mig tale saaledes, raabte han:

„Store Gud! hvem tør man nutildags sætte Lid til? Der findes hverken Tro eller Love mere iblandt Menneskene. Passagererne paa mit Skib have ogsaa seet det, og I vover at udgive Eder for denne Sindbad? Hvilken Frækhed!"

„Saa sagte, saa sagte," svarede jeg. „Hav den Godhed at høre, hvad jeg har at sige Eder."

„Og hvad er det?" spurgte han, „tal, jeg er lutter Øre."

Nu fortalte jeg ham, hvorledes jeg havde reddet mig, og ved hvilket Eventyr jeg havde truffet Kong Maharadschahs Staldkarle.

Min Tale rokkede hans Overbevisning; snart fik han imidlertid Troen ihænde, at jeg ikke var nogen Bedrager, thi fra hans Skib kom der Folk, der gjenkjendte mig og meget tydelig lagde deres Glæde for Dagen over at gjensee mig. Endelig gjenkjendte ogsaa han mig og faldt mig om Halsen.

„Gud være lovet," raabte han, „at I lykkelig og vel er undgaaet en saa stor Fare! Jeg kan ikke nokſom udtrykke Eder, hvor glad jeg er derover. Her er Eders Eiendom, tag den og gjør dermed, hvad I finder for godt." Jeg udvalgte nu det kostbareſte af mine Baller og gjorde Kong Maharadſchah en Foræring dermed. Da denne Fyrſte kjendte min Vanſkjæbne, saa spurgte han mig, hvorledes jeg var kommen til saadanne Sjeldenheder. Jeg fortalte ham det Tilfælde, ved hvilket de juſt i dette Øieblik vare komne i mine Hænder. Han havde den Godhed at yttre ſin Glæde derover, modtog mine Forærinqer og gjorde mig til Gjengjæld nogle af langt betydeligere Værdi. Derpaa tog jeg Afſked med ham og indſtibede mig igjen paa det ſamme Fartei. I Forveien havde jeg imidlertid tuſſet mine Varer bort imod nogle af Landets Frembringelſer. Vi kom forbi ſiere Øer og landede endelig i Balſora, hvorfra jeg begav mig hertil med en Capital paa henved hundredetuſend Zechiner. Min Familie tog imod mig, og jeg gjenſaae den med al den Henrykkelſe, ſom man kan vente ſig af et tro og levende Venſtab. Jeg kjøbte mig Slaver og Slavinder ligeſom ogſaa ſmukke Landeiendomme og levede paa en ſtor Fod. Paa denne Maade indrettede jeg mig med den Beſlutning at glemme de udſtandne Gjenvordigheder og nyde Livets Glæder."

Her holdt Sindbad inde og befalede Muſikerne paany at begynde deres Concert, ſom han havde afbrudt for at fortælle ſin Hiſtorie. Lige til Aften blev der ſpiſt og drukken, og da Tiden var kommen til at forføie ſig bort lod Sindbad hente en Pung med hundrede Zechiner, ſom han gav Laſtdrageren med de Ord;

„Der, Hindbad, gaa hjem og kom igjen imorgen for at høre Fortſættelſen af mine Eventyr."

Den næſte Dag klædte Hindbad ſig pynteligere end

den foregaaende og vendte tilbage til den gavmilde reisende, der modtog ham med oprømt Aasyn. Efter tilendebragt Maaltid tog Sindbad Ordet og sagde til Selskabet:

„Mine Herrer, jeg beder dem om at skjænke mig nogen Opmærksomhed, for at jeg kan meddele dem en Beretning om Eventyrene paa min anden Reise."

Sofarerex Sindbads anden Reise, til Ceylon.

Efter min første Reise havde jeg foresat mig at henleve mine øvrige Dage rolig i Bagdad. Men det ørkesløse Liv begyndte snart at kjede mig, og jeg fik igjen Lyst til at reise paa Søfartens og Handelens Vegne. Derfor gjorde jeg Indkjøb af saadanne Varer, der egnede sig til mit Formaal og afreiste for anden Gang. En Dag landede vi paa en Ø, der var rig paa forskjellige Frugttræer, men saa øde, at vi ikke opdagede Spor af nogen menneskelig Vaaning, ja ikke engang af et menneskeligt Væsen. Vi flakkede om paa Marker og Enge og langs med de Bække, der gjennemstrømmede dem.

Medens nogle af os for deres Fornøielse plukkede Blomster, andre Frugter, tog jeg mit medbragte Mundforraad, og satte mig ved en Bæk under høie Træer, der afgave herlig Skygge. Jeg indtog et styrkende Maaltid og faldt dernæst isøvn. Gud skal vide, hvor længe jeg sov, men ved min Opvaagnen saae jeg ikke Skibet ligge mere for Anker.

Jeg var meget bestyrtet, stod op og saae mig om til alle Sider, men kunde ikke faae Øie paa nogen af de Kjøbmænd, der tilligemed mig vare gaaede iland paa Øen. Kun det bortseilende Skib skimtede jeg endnu,

men det var saa langt borte, at jeg snart tabte det af-syne.

I kunne forestille Eder mine Tanker, da jeg var kommen i en saa sørgelig Stilling; jeg var nærved at forgaae af Smerte. Mere end hundrede Gange gjorde jeg mig Bebreidelser over ikke at have ladet mig nøie med den første Reise, der havde været af den Natur, at den nok kunde have betaget mig Lysten for bestandig til at gjøre andre. Men der kom intet ud af alle disse Beklagelser, og min Anger var spildt. Tilsidst hengav jeg mig ogsaa rolig i Guds Villie. Uden at vide, hvad der skulde blive af mig, klavrede jeg op i et høit Træ og speidede til alle Sider for at see, om jeg ikke kunde opdage noget, der kunde indgyde mig Haab. Ad Sssiden til skuede jeg intet andet end Himmel og Hav, men ad Landsiden blev jeg noget hvidt vaer; jeg krob ned af Træet, tog mine tiloversblevne Levnets-midler med og styrede mine Fjed mod hin Gjenstand.

Da jeg var kommen nærmere, saae jeg, at det var en hvid Kugle af overordentlig Størrelse, der var meget blod at føle paa. Jeg gik nu rundt omkring den for maaskee at opdage en Aabning, men kunde imidlertid ikke øine nogen, og det forekom mig umuligt at klattre opad den, saa afrundet var den. Den kunde være halvtredsindstyve Fod i Omfang.

Solen var nærved sin Nedgang, da Himlen pludselig formørkedes, som om den den blev bedækket af en tyk Sky. Var jeg allerede forbauset over dette Mørke, saa blev jeg det endnu mere, da jeg blev vaer, at det frembragtes af en Fugl af overordentlig Størrelse og Styrke, der kom flyvende henimod mig. Jeg kom til at tænke paa en Fugl ved Navn Roch, som jeg ofte havde hørt Matroserne tale om, og den Tanke faldt mig ind, at den tykke Kugle, der havde vakt min Forundring i

saa høi Grad, maaskee kunde være denne Fugls Æg. Og virkelig lagde den sig over det, som om den vilde ruge. Da jeg saae den komme, havde jeg trykket mig tæt op til Æget, saa at jeg nu havde Fuglens ene Fod foran mig, og denne Fod var saa tyk som det tykkeste Træ. Til denne bandt jeg mig fast med det Lærred, der var viklet om min Turban, i det Haab, at Roch, naar den næste Dag fløi afsted, vilde føre mig bort fra denne øde Ø. Og virkelig fløi Fuglen, efterat jeg havde tilbragt Natten saaledes, i Dagbrækningen derfra, hævede sig saa høit op i Luften med mig, at jeg ikke kunde skimte Jorden, og lod sig derpaa falde ned med en saadan Hurtighed, at jeg nær var gaaet fra Sands og Samling. Da Roch havde faaet Fodfæste og stod paa Jorden, løste jeg i en Fart Knuden, der fastholdt mig til dens Fod. Neppe var dette skeet, saa snappede den med Næbet en Slange af uhyre Størrelse og fløi paa Stedet bort med den igjen.

Det Sted, hvor jeg nu befandt mig, var en meget dyb Dal, der paa alle Sider var omgivet af himmelhøie og saa steile Bjerge, at der intetsteds førte nogen Vei opad, og dette var en ny Aarsag til Skræk mig.

Ved at gaae omkring i denne Dal bemærkede jeg, at den var besaaet med Diamanter, hvoriblandt der befandt sig nogle af paafaldende Størrelse; men snart saae jeg ogsaa i det fjerne andre Gjenstande, der betydelig formindskede min Glæde, og som jeg ikke kunde betragte uden med Rædsel. Det var en Mængde saa tykke og lange Slanger, at der ingen var derimellem, uden at den jo havde kunnet sluge en Elephant. Jeg tilbragte Dagen med at vanke om i Dalen og hvilede fra Tid til anden ud paa de bekvemmeste Steder. Men da det blev Nat, traf jeg mig tilbage til en Grotte,

hvor jeg troede at være sikker. Dens smalle og lavtliggende Indgang tillukkede jeg med en Sten, der var stor nok til at yde mig Sikkerhed imod Slangerne, men dog tillod noget Lys at trænge ind. Saa nød jeg en Del af mit Mundforraad, medens jeg lyttede til den Larm, som Slangerne, der begyndte at komme frem, foraarsagede. Da det var blevet Dag, krøbe Slangerne i Skjul, og skjælvende forlod jeg Hulen og spadserede længe om paa Diamanter uden at føle den ringeste Begjærlighed efter dem. Endelig satte jeg mig ned, spiste en lille Frokost af mit Mundforraad og sov trods al min Uro ind, da jeg den hele Nat ikke havde lukket et Øie. Men neppe var jeg slumret ind, før noget, der faldt tungt ned ved Siden af mig, igjen vækkede mig. Det var et mægtigt Stykke ferskt Kjød, og i samme Øieblik saae jeg flere lignende Stykker rulle ned fra Bjergtoppene paa forskjellige Steder.

Hidtil havde jeg altid anseet det for en for Løiers Skyld opfunden Fabel, hvad jeg havde hørt fortælle af Matroser og andre Folk angaaende Diamantdalen og den List, hvorved enkelte Kjøbmænd havde vidst at forskaffe sig Ædelstene derfra; nu indsaae jeg, at de havde sagt mig Sandhed. Disse Kjøbmænd begive sig nemlig i den Tid, da Ørnene have Unger, hen i Nærheden af denne Dal og kaste store Stykker Kjød ned i den. Diamanterne, paa hvis Spidser de falde, blive hængende derved. Ørnene, der her ere større end andetsteds, kaste sig over Kjødstykkerne og bringe dem til deres Reder paa Klipperne for at fodre deres Unger dermed. Kjøbmændene ile derhen, fordrive Ørnene ved at gjøre Støi og opsamle de Diamanter, som de finde paa Kjødet. Af denne List betjene de sig, fordi der ikke gives noget andet Middel til at faae Diamanter

op af hin Dal, der er en Afgrund, som ingen kan stige ned i.

Jeg begyndte nu at opsamle de største Diamanter, der frembød sig for mine Blikke, og fyldte Læderpungen dermed. Derpaa tog jeg det Stykke Kjød, der forekom mig at være størst, bandt det fast til mig med Lærredet af min Turban og lagde mig saa med Maven paa Jorden. Læderpungen befæstede jeg til mit Bælte, saaledes at jeg ikke kunde tabe den. Neppe var dette gjort, før Ørnene kom; enhver af dem bemægtigede sig et Stykke Kjød, og en af de vældigste bortførte tilligemed det Stykke Kjød, hvortil jeg havde bundet mig fast, ogsaa mig til sin Rede paa Toppen af Bjerget. Kjøbmændene undlode ikke ved Raaben og Skrigen at kyse Fuglene bort, og da disse havde givet Slip paa deres Bytte, nærmede en af dem sig ogsaa mig, men forskrækkedes ved Synet af mig. Han tog imidlertid Mod til sig og istedetfor at spørge om, paa hvilken Maade jeg var kommen herhen, begyndte han at skjælde mig ud og drage mig til Regnskab for, at jeg fravendte ham hans Eiendom.

„I vil tale ganske anderledes," svarede jeg, „naar I har lært mig bedre at kjende. Giv Eder tilfreds," tilføiede jeg, „jeg har flere Diamanter til Eder og mig, end alle de andre Kjøbmænd tilsammen kunne have. De, som de have, ere de ved et Tilfælde komne i Besiddelse af; men nede i Dalen har jeg selv samlet disse op i min Pung."

Jeg viste ham den og havde endnu ikke talt ud, før de andre Kjøbmænd, der havde faaet Øie paa mig, flokkede sig om mig og vare meget forbausede over at see mig.

De toge mig med sig til deres fælleds Bopæl, hvor jeg aabnede min Pung i deres Nærværelse. Over-

raſtet af mine Diamanters Størrelſe, indrømmede de, at de aldrig ved noget af de Hoffer, ſom de havde beſøgt, havde ſeet Ædelſtene, der kunde maale ſig med mine. Jeg bad nu den Kjøbmand, hvem den Rede tilhørte, hvorhen Ørnen havde bragt mig — thi hver Kjøbmand havde ſin beſtemte Rede — at tage ſaa mange, ſom han lyſtede. Han lod ſig nøie med en eneſte, og da jeg trængte ind paa ham og ſagde, at han ingen Skrupler ſkulde gjøre ſig over at tage flere, ſvarede han:

„Nei, jeg er tilfreds med den, jeg har taget; den er koſtbar nok til at ſpare mig Ulejligheden af flere Reiſer og til at grundlægge en beſkeden Lykke, thi jeg gjør ikke for ſtore Fordringer.“

Natten tilbragte jeg hos disſe Kjøbmænd. Min Glæde kjendte ingen Grændſer, naar jeg tænkte paa, at jeg var undſluppen de Farer, ſom jeg har fortalt Eder om. Da Kjøbmændene allerede flere Dage havde kaſtet Kjød ned i Dalen, og enhver af dem ſyntes at være tilfreds med de ham tilfaldne Diamanter, afreiſte vi alleſammen den næſte Morgen. Vor Vei gik over høie Bjerge, hvor der fandtes Slanger af overordentlig Størrelſe, ſom vi dog lykkeligt undgik. Vi naaede den første Havn og ſeilede derfra til Den Riha, hvor Kamphertræet groer.

Derfra ſeilede vi til andre Der og endelig, efterat vi havde anløbet flere af Faſtlandets Handelsſtæder, landede vi i Balſora, hvorfra jeg begav mig til Bagdad. Her ſtjænkede jeg først og fremmeſt de faltige rige Almisſer og gjorde i det hele taget en roesværdig Anvendelſe af de uhyre Rigdomme, ſom jeg havde medbragt og erhvervet mig paa en ſaa mosſommelig Maade.

Sindbad endte her Beretningen om ſin anden Reiſe. Han lod igjen udbetale hundrede Zechiner til

Hindbad og indbød ham til at komme igjen næste Dag for ogsaa at faae Beskrivelsen af den tredie at høre. Gjæsterne begave sig hjem og vendte den næste Dag tilbage til samme Tid. Ligesaa gjorde Lastdrageren, der allerede havde glemt sin forbums Elendighed. Man gik tilbords og efter Maaltidet fortalte Sindbad sin tredie Reise.

Sefareren Sindbads tredie Reise, til Selahath.

Det behagelige Liv, som jeg førte, havde snart bragt Farerne paa mine tidligere Reiser i Forglemmelse. Jeg, som endnu var i Livets Blomstringsperiode, blev kjed af at sidde med Hænderne i Skjødet. Skuffende mig selv med Hensyn til de mange Farer, som jeg vilde trodse, forlod jeg Bagdad med en Overflødighed af Landets Varer, som jeg lod bringe til Balsora. Her indskibede jeg mig igjen tilligemed endel andre Kjøbmænd. Reisen gik langsomt, og vi ankrede i flere Havne, hvor vi dreve betydelig Handel. Men en Dag bleve vi i rum Sø overfaldne af en skrækkelig Storm, der drev os ud af vor Cours. Den varede i flere Dage og førte os til Slutningen hen foran Havnen paa en Ø, som Capitainen hellere var seilet udenom, men hvor vi nu bleve nødsagede til at tye ind. Da Seilene vare tagne ind, sagde Capitainen:

„Denne Ø og nogle andre i Nærheden blive bebyede af Vilde, der ere ganske bevoxede med Haar, og som ville anfalde os. Omendskjøndt de kun ere Dværge, saa mægte vi ulykkeligvis ikke at yde dem nogen Modstand af Betydning, eftersom de ere talrigere end Græs-

hopper, og hvis vi dræbe en af dem, saa ville alle de andre styrte sig over os og ombringe os."

Capitainens Tale gjorde alle Folk paa Skibet meget bestyrtede; snart kom vi til den Erkjendelse, at han kun havde talt for sandt. Vi saae en utallig Mængde afskylige Vilde komme tilsyne, der paa hele Legemet var besat med rødlige Haar og kun to Fod høie. De svømmede hen til Skibet og omgave det snart paa alle Sider. Altsom de kom os nærmere, tiltalte de os, men vi forstode ikke deres Sprog. De klamrede sig fast til Planker og Tougværk og klattrede fra alle Sider op paa Dækket med en saadan Behændighed og Hurtighed, at man næsten ikke kunde følge deres Bevægelser med Øinene.

Vi saae, som I vel kunne forestille Eder, til med Rædsel, uden at vi vovede at værge os eller blot at sige et eneste Ord for at hindre dem i Udførelsen af deres Hensigter, som vi ansaae for farlige. De udfoldede Seilene, kappede Ankeret for at spare sig den Uleilighed at vinde det op, styrede imod Land og lod os gaae fra Borde. Derpaa førte de Skibet til en anden Ø, hvorfra de vare komne. Alle reisende undgik omhyggelig den, hvor vi dengang befandt os, thi at dvæle der var farligt af en Grund, der strax skal blive anført; men vi maatte føie os efter Skjæbnens Tilskikkelser.

Ved at fjerne os fra Stranden og gaae ind ad Landet til fandt vi nogle Frugter og Urter, som vi fortærede for at friste Livet saa længe som mulig. Vi bemærkede tillige i en temmelig betydelig Afstand fra os en stor Bygning, mod hvilken vi rettede vore Fjed. Det var et smukt bygget og meget høit Palads med en Fløidør af Ibenholt, der stod paa Klem. Igjennem den kom vi ind i Gaarden og saae ligeoverfor os et rummeligt Gemak med en Forhal, hvor der paa den

ene Side laa en Hob menneskelige Ben, paa den anden en Mængde Stegespid. Vi skjælvede ved dette Syn og trætte, som vi vare, af den tilbagelagte Vei nægtede vore Ben os Tjeneste, og vi sank, grebne af dødelig Skræk, til Jorden, hvor vi bleve liggende meget længe uden nogen Bevægelse.

Solen gik ned, og medens vi endnu befandt os i den omtalte beklagelsesværdige Tilstand, blev Døren til hint Gemak aabnet med et frygteligt Rabalder, og en skrækkelig sort Mandsskikkelse af et høit Palmetræes Størrelse traadte ud. Utyskет havde midt i Panden et eneste rødt Øie, der funklede som gloende Kul; hans meget lange og spidse Fortænder stode ud af Munden, der idetmindste var ligesaa bred som en Hestes. Underlæben hang ham ned paa Brystet; hans Øren lignede en Elephants og bedækkede hans Skuldre; hans Negle vare krumme og ligesaa lange som den største Rovfugls Kløer. Ved Synet af en saa frygtelig Kæmpe mistede vi alle Bevidstheden og vare som døde.

Endelig kom vi til os selv igjen og saae, hvorledes Kjæmpen sad i Forhallen og betragtede os med en uhyggelig Opmærksomhed. Da han havde gloet længe nok paa os, gik han hen til os, tog mig i Nakken og dreiede mig til alle Sider, ligesom Slagterne bære sig ad med et Faar. Efterat han havde underkastet mig et nøiagtigt Eftersyn og iagttaget, at jeg var meget mager og kun bestod af Skind og Ben, gav han Slip paa mig igjen og undersøgte alle de andre paa samme Maade. Da Capitainen var den fedeste af hele Selskabet, saa tog han ham med den ene Haand, ligesom jeg kunde have taget en Spurv, og stødte ham med den anden et Stegespid igjennem Livet. Derpaa antændte han et mægtigt Baal, stegte ham og fortærede ham til Aftensmad i et indre Gemak, hvortil han traf sig til-

bage. Efter endt Maaltid kom han igjen ud i Forhallen, lagde sig ned, sov ind og begyndte at snorke høiere, end Tordenen ruller. Os var det umuligt at nyde Hvilens Sødme, og vi tilbragte Natten i den skrækkeligste Angst, som man kun kan tænke sig.

Ved Dagbrud vaagnede Kæmpen, stod op, fjernede sig, og lod os blive tilbage i Paladset.

Da vi troede, at han var langt nok borte til ikke at kunne høre os, brøde vi den bedrøvelige Taushed, som vi havde iagttaget hele Natten, og opfyldte Paladset med vore Klager og Suk, idet vi saa at sige kappedes om at gjøre hverandre Hjertet tungt. Ihvorvel vi ikke vare saa faa i Tallet og kun havde en eneste Fjende imod os, faldt det os dog i Førstningen ikke ind at befrie os fra ham ved at dræbe ham. Dette rigtignok vanskelige Foretagende var ligefuldt i vor Stilling det naturligste. Vi bragte flere andre Udveie paa Bane, men besluttede os ikke for nogen. Følende os i Guds Villie, gjennemstreifede vi hele Dagen Øen, idet vi ligesom den foregaaende Dag nærede os af Frugter og Planter. Om Aftenen søgte vi efter et Tilflugtssted, men fandt intet og maatte meget imod vor Villie igjen tye tilbage til Paladset.

Kæmpen undlod heller ikke at indfinde sig der og at spise en af vore Kamerater; saa lagde han sig til at sove og snorke indtil om Morgenen, da han forlod os, ligesom han havde vaaret sig ad den foregaaende Dag. Vor Tilstand forekom os saa skrækkelig, at flere af os hellere vilde styrte sig i Havet end oppebie en saa forsmædelig Død.

„Brødre, I vide," sagde jeg nu, „at der langs med Strandbredden staaer nogle Smaaskove; ville I ligesom jeg, saa bygge vi flere Flaader, der maa være forsvarlige nok til at kunne bære os. Naar de ere

færdige, saa bringe vi dem til Stranden og lade dem ligge der, til vi ville betjene os af dem. Imidlertid gjøre vi et Forsøg paa at befrie os fra Kæmpen; lykkes det, saa kunne vi i Ro og Mag vente, til der kommer et Skib forbi, der kan føre os bort fra denne skjæbnesvangre Ø. Mislykkes derimod vort Anslag, saa ile vi til Tømmerflaaderne og stikke i Søen. Unægtelig sætte vi vort Liv ivove ved at udsætte os for Bølgernes Magt paa saa skrøbelige Fartøier; men skulde vi ogsaa finde Døden, er det saa dog i ethvert Tilfælde ikke bedre at blive begravet i Havet end i dette Uthyskes Indvolde, der allerede har fortæret to af vore Kamerater?"

Min Mening vandt almindelig Anklang, og vi byggede Tømmerflaader, der hver kunde bære tre Mand.

Henimod Aften gik vi igjen tilbage til Paladset, og kort efter indtraf ogsaa Kæmpen. Vi maatte endnu engang lade os det gefalde at see en af os blive stegt; men hør nu, hvorledes vi hævnede os paa Kæmpen derfor. Da han havde holdt sit græsselige Maaltid, lagde han sig paa Ryggen og sov ind. Saasnart som vi hørte hans sædvanlige Snorken, grebe en af de dristigste iblandt os og jeg hver et Stegespid, gjorde dets Spidse glødende i Ilden, stødte det paa ens Tid i Øiet paa vor Fjende og blindede ham.

Kæmpen skreg gruelig op af Smerte, sprang iveiret og greb om sig til alle Sider for at bemægtige sig en af os og gjøre ham til et Offer for sit Raseri; men vi vandt Tid nok til at fjerne os fra ham og kaste os paa Jorden paa saadanne Steder, hvor han ikke kunde finde os. Efterat han forgjæves havde søgt, ravede han hen til Døren og forsvandt under skrækkelige Hyl.

Nu forlode vi Paladset og begave os til Havet til vore Flaader, gjorde dem flotte og oppebiede Dagens

Frembrud for at bestige dem, forudsat at Kæmpen skulde vise sig med nogle Kumpaner af samme Slags som han selv. Imidlertid smigrede vi os med, at hvis han ikke viste sig inden Solopgang, og hvis hans Hylen, der bestandig lod sig høre, vilde faae Ende til den Tid, at dette da vilde være Tegn paa hans Død, og i dette Tilfælde vilde vi blive nogen Tid endnu paa Øen. Men det var neppe bleven Dag, før vi bleve vor grusomme Fjende vaer, der blev ført af to Kæmper af hans Størrelse omtrent og ledsaget af et temmeligt betydeligt Antal andre, der med hurtige Skridt gik i Forveien.

Ufortøvet bestege vi nu vore Flaader og roede bort fra Øen. Da Kæmperne bemærkede dette, opsamlede de store Sten, ilede til Stranden dermed, ja vadede endog ud i Vandet, til det naaede dem midt paa Kroppen, og kastede dem saa behændig efter os, at alle Flaaderne med Undtagelse af den, hvorpaa jeg befandt mig, bleve tilintetgjorte, saa at alle de Mennesker, der vare derpaa, druknede. Jeg og mine to Stalbrødre, der havde været de ivrigste til at roe, vare komne længst ud i Havet, og udenfor Stenkastenes Omraade.

Da vi vare komne ud i rum Sø med vort Fartøi, blev det en Voldt for Vind og Veir, der snart kastede os hid, snart did. Men om Morgenen havde vi den Lykke at blive kastede op paa en Ø, som vi med stor Glæde gik iland paa. Vi fandt der fortræffelige Frugter, der ikke bidroge lidet til at styrke og vederkvæge os. Om Aftenen sov vi ind ved Strandbredden, men bleve vækkede af den Klappren, som en Slange af et Palmetræs Længde, foraarsagede. Den var os saa nær, at den trods hans Skrig og Modstand snappede en af mine Stalbrødre, rystede ham flere

Gange og slyngede ham til Jorden og tilsidst slugte ham. Min anden Kamerat og jeg toge øieblikkelig Flugten, og i temmelig lang Afstand hørte vi endnu i nogen Tid en Larm, der lod os formode, at Slangen igjen brækkede Benene af den ulykkelige, der var bleven dens Bytte, op. Den følgende Morgen fik jeg dem ogsaa til min store Forfærdelse at see.

Ved at gaae omkring bemærkede vi et meget tykt og høit Træ, paa hvilket vi for at sikre os havde isinde at tilbringe den næste Nat. Om Aftenen klatrede vi op i Træet. Snart hørte vi Slangen komme hvislende ved Foden af Træet og arbeide sig op ad Stammen. Den stødte først paa min Kamerat, der sad dybere end jeg, slugte ham og fjernede sig igjen. Jeg blev, hvor jeg var, til om Morgenen; da steg jeg mere død end levende ned.

Om Aftenen undlod jeg ikke at bære en Mængde Pindebrænde, Rødder og Tjørne sammen for ligesom at danne en Vold rundtomkring hint Træ. Ogsaa foroven anbragte jeg flere Knipper af samme Slags for at beskytte Hovedet. Slangen udeblev ikke, men krøb rundtomkring Træet i den Hensigt at gjøre det af med mig; men den kunde ikke trænge ind i min Forstandsuing, og forgjæves bar den sig hele Natten ad som en Kat, der lurer paa en Mus. Da det gryede ad Dag, fjernede den sig; men jeg vovede mig ikke ud af mit Fristed, før Solen stod høit paa Himlen. Frygten for Slangen og dens giftige Aande havde angrebet mig i den Grad, at Døden syntes mig at være at foretrække fremfor disse Rædsler. Derfor forlod jeg Træet og ilede til Havet for at styrte mig hovedkulds deri.

Gud forbarmede sig over mig Stakkel, og idet jeg vilde til at styrte mig i Havet, opdagede jeg i temmelig stor Afstand fra Strandbredden et Skib. Jeg skreg af

alle Livsens Kræfter, forat man skulde høre mig, og udfoldede Lærredet paa min Turban for at gjøre mig bemærket. Det skete ikke forgjæves; hele Skibsmandskabet fik Øie paa mig, og Capitainen sendte en Baad ud efter mig. Da jeg var kommen ombord, overvældede Kjøbmændene og Matroserne mig med Spørgsmaal om, hvilket Eventyr der havde bragt mig til denne øde Ø, og efterat jeg havde gjort dem Rede for alle mine Hændelser, fortalte de ældste mig, at de flere Gange havde hørt tale om de Kæmper der boede paa hin Ø, og at man havde forsikret dem, at de vare Menneskeædere. Capitainen, der fik Øie paa min aldeles sønderrevne Paaklædning, havde den Ædelmodighed at give mig nogle Klæder.

Seiladsen varede i nogen Tid; vi anløb flere Øer og landede endelig paa Selahath. Vi gik for Anker i Havnen, og Kjøbmændene begyndte at udskibe deres Varer for at sælge eller ombytte dem. Medens dette gik for sig, kaldte Capitainen mig til sig og sagde:

„Broder, jeg har her Varer, der tilhøre en Kjøbmand, som i nogen Tid var ombord i mit Skib, men nu er død; I har vel intet imod at paatage Eder Salget af dem imod en passende Godtgjørelse."

Jeg gik ind derpaa.

Skibsskriveren optog netop en Fortegnelse over Vareballerne og Navnene paa Kjøbmændene, som de tilhørte, og da han spurgte Capitainen om, under hvilket Navn han skulde indføre de Varer, der vare blevne mig anviste, svarede han:

„Skriv Søfareren Sindbad."

Ikke uden Bevægelse hørte jeg mit Navn, og da jeg tog Capitainen noiere i Øiesyn, gjenkjendte jeg ham som den samme, der havde ladet mig blive tilbage paa den Ø, hvor jeg var sovet ind, ved Bredden af en

Bæk. Da hans Udseende, siden jeg sidst saae ham havde forandret sig meget, var dette Aarsag i, at jeg ikke strax havde gjenkjendt ham.

„Capitain," sagde jeg nu, „hed den Kjøbmand, hvem disse Varer tilhørte, Sindbad?"

„Ja vel," svarede han.

„See rigtig paa mig, Capitain," yttrede jeg fremdeles, „saa vil De nok i mig gjenkjende den Sindbad, som I lod blive tilbage paa hin ubeboede Ø. Jeg sov ind ved en Bæk og saae ved min Opvaagnen ikke mere nogen af mine Ledsagere."

Ved disse Ord fæstede Capitainen et prøvende Blik paa mig.

Efterat han havde betragtet mig opmærksomt, gjenkjendte han mig omsider.

„Gud være lovet!" raabte han, „jeg er henrykt over, at en gunstig Skæbne igjen gjør min Feil god. Der, tag Eders Varer, som jeg altid omhyggelig har opbevaret."

Jeg bevidnede Capitainen al den Taknemlighed, som jeg var ham skyldig.

Efter en langvarig Fart landede vi endelig i Balsora, hvorfra jeg vendte tilbage hertil Bagdad med saadanne Rigdomme, at jeg selv ikke vidste, hvor meget de beløb sig til. De fattige erholdt igjen betydelige Almisser af mig, og jeg kjøbte endnu flere andre store Landeiendomme til dem, som jeg allerede besad."

Sindbad var her færdig med Beskrivelsen af sin tredie Reise. Han gav igjen Hindbad hundrede Zechiner, idet han indbød ham til Maaltidet den følgende Dag og til at høre Fortællingen om den fjerde Reise.

Sofareren Sindbads fjerde Reise, til Sundaverne.

De Glæder og Adspredelser, som jeg hengav mig til efter min tredie Reise, havde ikke Tillokkelse nok til at afholde mig fra nye Reiser. Jeg lod mig atter forlede af min Lidenskab for at handle og see mærkværdige Ting. Jeg ordnede derfor mine Anliggender og afreiste, saasnart som jeg havde faaet samlet et tilstrækkeligt Forraad af saadanne Varer, som bleve søgte i de Egne, hvor jeg vilde hen. Jeg gik denne Gang til Persien, gjennemstreifede flere af dette Riges Provindser og kom til en Søhavn, hvor jeg indskibede mig. Vi gik under Seil og havde allerede anløbet flere af Havnene paa Fastlandet og nogle østlige Øer, da der en Dag, medens vi vare paa Overfarten, reiste sig en saa heftig Storm, at Capitainen blev nødt til at tage Seilene ind og træffe alle mulige Foranstaltninger for at afvende den os truende Ulykke. Men alle vore Forholdsregler vare til ingen Nytte; Manoeuvren lykkedes ikke; Seilene bleve revne i tusend Stykker; Skibet lystrede ikke mere Roret, stødte an imod Klippen og strandede, saa at mange af Kjøbmændene og Matroserne druknede, og Ladningen gik tabt.

Jeg var saa lykkelig ligesom flere andre Kjøbmænd og Matroser at faae fat i en Planke, og vi bleve alle af Strømmen drevne til en Ø, hvor vi fandt Kildevand og Frugter, der vare en sand Vederkvægelse for os. Natten tilbragte vi paa det Sted, hvor Havet havde kastet os paa Land, uden at fatte nogen Beslutning om, hvad der fremdeles var at gjøre; vi vare altfor medtagne og trøstesløse til at kunne tænke derpaa. Først efter Solopgang fjernede vi os fra Strandbredden og fik ind ad Landet til Die paa Vaaninger, som vi gik henimod. Ved vor Ankomst dertil kom der en

Mængde sorte tilsyne, der omringede og grebe os; de fordelte os imellem sig og førte os derpaa til deres Huse.

Fem af mine Kamerater og jeg bleve bragte til samme Sted. Man befalede os at tage Plads og rakte os en Urt, som man ved Tegn opfordrede os til at spise af. Mine Stalbrødre, der ikke lagde Mærke til, at de, der havde rakt os Urterne, ikke selv spiste deraf, adlede kun deres nagende Hungrr og fortærede graadig den Kost, der var bleven dem tilbudt. Jeg befrygtede derimod en eller anden Underfundighed, smagte ikke engang derpaa og befandt mig vel derved; thi efter en stakket Stund bemærkede jeg, at mine Kamerater vare gaaede fra Forstanden og ikke mere vidste, hvad de selv sagde.

Nu blev der sat frem for os Ris, der var tilberedt med Kokosolie; mine Kamerater, der vare gaaede aldeles fra Sands og Samling, toge dygtig til sig deraf. Ogsaa jeg nød deraf, men meget lidet. De sorte havde givet os hin Urt først for at berøve os Besindelsen og med den Bedrøvelsen over vor sørgelige Skjæbne; med Risen vilde de mæste os. Thi da de vare Menneskeædere, havde de til Hensigt at æde os, naar vi vare blevne fede nok. Saaledes gik det ogsaa mine Ledsagere, der ikke havde nogen Anelse om deres Skjæbne, da de jo havde mistet Forstanden. Da jeg endnu havde min, saa kunne I let forestille Eder, at jeg istedetfor at blive fed ligesom de andre blev endnu magrere, end jeg i Forveien var. Den Dødsangst, som uafladelig forfulgte mig, gjorde alle mine Nærings-midler til Gift. Jeg hentæredes, og det blev min Redning; thi da de sorte havde dræbt og fortæret mine Reisefæller, men saae, at jeg var mager og syg, saa opsatte de min Død, til jeg havde gjenvundet mit Huld.

Jeg nød min Frihed ubeskaaren, og man bekymrede

sig næsten slet ikke om, hvad jeg foretog mig. Denne Omstændighed gjorde mig det muligt en Dag at fjerne mig fra de fortes Boliger og redde mig. Overbevist om, at det vilde være for silde for dem at sætte efter mig, naar de opdagede min Flugt, vandrede jeg, til det blev Nat. Da gjorde jeg Holdt for at hvile mig ud og for at spise nogle Levnetsmidler, som jeg havde taget med, men fortsatte snart min Vei. Saaledes gik jeg syv Dage i Træk, undgik Egne, der lode til at være beboede, og levede af Kokosnødder.

Den ottende Dag naaede jeg Havet og sik med et Die paa hvide Mænd, der samlede Peber, hvoraf der her voxede en Mængde. Jeg nærmede mig dem uöekymret.

Pebersamlerne kom mig imøde, saasnart som de bleve mig vaer, og spurgte mig paa arabisk, hvem jeg var og hvor jeg kom fra. Glad over at høre dem tale mit eget Sprog, fortalte jeg dem mine Hændelser.

Jeg blev hos dem, indtil de havde samlet saa meget Peber, som de vilde have. Derefter toge de mig med paa det Skib, som havde bragt dem hid og seilede til en anden Ø, hvor de forestillede mig for deres Konge. Denne godlidende Fyrste var saa naadig at lytte til Fortællingen om mine Eventyr, der forekom ham at være høist overordentlige; han lod mig klye nogle Klæder og befalede, at man skulde drage Omsorg for mig.

Den Ø, som jeg befandt mig paa, var meget befolket, havde Overflødighed paa alt, og i Kongens Residents drev man betydelig Handel. At være kommen til dette venlige Tilflugtssted trøstede mig efterhaanden i min Ulykke, og de Velgjerninger, som Fyrsten overvældede mig med, forsonede mig fuldkommen med min Stilling. Virkelig var ingen bedre anskreven hos ham end jeg, og derfor søgte enhver ved hans Hof og i

Byen Leilighed til at gjøre sig behagelig for mig. Saaledes blev jeg snart betragtet mere som en indfødt end som en fremmed. Det var mig meget paafaldende, at alle, Kongen ikke undtaget, rede uden Toiler og Stigbøiler. Dette foranledigede mig til at spørge ham om, hvorfor hans Majestæt ikke betjente sig af disse Bekvemmeligheder. Fyrsten svarede mig, at jeg talte om Ting, hvis Brug var ganske ubekjendt i hans Stater.

Ufortøvet lod jeg en Haandværker efter min Anvisning forarbeide et Sadeltøi. Da dette var færdigt, polstrede jeg det selv ud, overtrak det med Læder og forsirede det med Guldbroderi. Derpaa henvendte jeg mig til en Smed, der efter min Forskrift maatte lave et Bidsel og Stigbøiler. Da alt var bleven tilfredsstillende udført, viste jeg Kongen det og prøvede det paa en af hans Heste. Han besteg den og var saa fornøiet over denne Opfindelse, at han viste sig yderst gavmild imod mig. Jeg kunde ikke vægre mig imod at forfærdige flere Sadler til hans Ministre og de øverste Hofembedsmænd, der alle betalte mig saa godt, at jeg i Løbet af kort Tid blev en rig Mand. Da jeg meget samvittighedsfuldt gjorde Kongen min Opvartning, sagde han en Dag til mig:

„Sindbad, jeg har meget tilovers for Dig og ved, at det samme er Tilfældet med alle mine Undersaatter. Jeg stiller derfor en Bøn, som Du maa opfylde, til Dig."

„Herre," svarede jeg, „der gives intet, hvortil jeg ikke er beredt."

„Du skal gifte Dig," tog Kongen nu tilorde, „og fæste Bo i mine Stater."

Da jeg ikke troede at burde modsætte mig hans fyrstelige Villie, gav han mig en af Kvinderne ved sit Hof til Hustru, der var skjøn, klog, rig og af ædel

Byrd. Efter Bryllupshøitideligheden indrettede jeg og min Gemalinde os paa det bedſte, og vi levede nogen Tid i ſærdeles god Forſtaaelſe. Alligevel var jeg ikke aldeles tilfreds med min Stilling. Jeg beſluttede tvertimod ved første givne Leilighed at reiſe min Vei og vende tilbage til Bagdad, ſom alle mine gunſtige Forhold ikke kunde bringe mig til at forglemme. Jeg gik endnu ſvanger med denne Plan, da en af mine Naboers Kone blev ſyg og døde. Jeg havde altid ſtaaet paa en meget venſkabelig Fod med ham og beſøgte ham derfor for at trøſte ham.

„Ak!“ ſagde han, „jeg har kun en ſtakket Stund tilbage at leve i. Den overlevende Mand bliver begravet med Konen, den overlevende Kone med Manden, og intet formaaer at bevare mig derfor. Enhver er hjemfalden til denne Lov.“

Medens han fortalte mig om dette beſynderlige Barbari, over hvilket jeg geraadede i en ikke ringe Beſtyrtelſe, forſamlede Slægt og Venner ſamt Naboer ſig. Man begav ſig til et høit Bjerg, og da vi vare komne der, blev en tung Sten, der lukkede for Aabningen af en dyb Afgrund, i hvilken Liget, ſom det var, blev hidſet ned, løftet iveiret. Enkemanden omfavnede ſin Slægt og ſine Venner, lod ſig uden Modſtand ſætte paa en Baare, hvorpaa der ogſaa blev pladſeret et Krus Vand og ſyv ſmaa Brød, og blev nu ligeſom ſin Kone ſænket ned i den ſamme Afgrund. Da Sørgehøitideligheden var til Ende, lagde man igjen Stenen over Aabningen.

Ilde tilmode begav jeg mig hjem, og Frygten for at min Kone ſkulde døe før mig og jeg blive levende begravet med hende opfyldte mig med pinagtige Betragtninger. Fra den Tid af ſkjælvede jeg ved den mindſte Upaſſelighed hos min Kone, og desværre indtraadte en-

delig det befrygtede Tilfælde. Hun blev alvorlig syg og døde efter nogle Dages Forløb.

Foreſtiller Eder mine Lidelſer; at blive levende begravet forekom mig ligeſaa ſkrækkeligt ſom at tjene til Føde for Menneſkeædere. Men det ſtod paa ingen Maade til at ændre. Kongen og hele hans Hof vilde beære Høitideligheden med deres Nærværelſe, og de agtbareſte Indbyggere i Staden havde ligeledes til Henſigt at gjøre mig den Ære at bivaane min Begravelſe.

Saaſnart ſom alt var i Beredſkab dertil, blev min Kones Lig i hendes koſtbareſte Klæder og med alle hendes Juveler paa lagt paa en Baare, og Følget ſatte ſig i Bevægelſe. Som den næſtvigtigſte Perſon i dette ſørgelige Optog fulgte jeg, beklagende min Skjæbne og badet i Taarer, umiddelbart efter den hedengangne. Da vi havde naaet Bjerget, blev jeg ſænket ned tilligemed min døde Kone, og Sørgehøitideligheden var til Ende.

Idet jeg blev hidſet ned, ſøgte jeg ved det fra oven ſparſomt nedfaldende Lys at gjøre mig bekjendt med Beſkaffenheden af dette underjordiſke Sted. Det var en rummelig Grotte af omtrent halvtredſindstyve Alens Dybde. Der herſkede en utaalelig Stank, ſom hidrørte fra de Lig, ſom jeg bemærkede paa alle Sider; ja, jeg mente endogſaa at kunne høre nogle af de ſidſt begravede udſtøde Suk. Saaſnart ſom jeg var kommen derned, forlod jeg Ligkiſten, holdt mig for Næſen og fjernede mig fra Ligene. Derpaa kaſtede jeg mig ned paa Jorden, hvor jeg blev liggende længe og udgød hede Taarer.

Jeg opfyldte Grotten med unyttige Klager, idet jeg fuld af Raſeri og Fortvivlelſe ſlog mig paa Hovedet og Kroppen og hengav mig til de troſtesløſeſte Tanker. Men iſtedetfor at ſøge min Frelſe i Døden famlede jeg mig, beſtandig holdende for Næſen, hen til min Ligkiſte

og drak og spiste af det Vand og Brød, som jeg havde faaet med.

Saaledes tilbragte jeg nogle Dage, og da mine Levnetsmidler endelig vare fortærede, stræbte jeg efter at berede mig til Døden.

Jeg havde ikke noget andet at vente, da jeg hørte, at Stenen blev løftet iveiret. Et Lig og en levende Person bleve hidsede ned; den sidste var en Kone. Fortvivlede Stillinger udfordre fortvivlede Beslutninger. Medens man nedsænkede Konen, nærmede jeg mig det Sted, hvor hun maatte naae Jorden, og saasnart som Aabningen foroven igjen var lukket til, slog jeg den ulykkelige flere Gange i Hovedet med en stor Knokkel, som jeg havde faaet fat paa. Hun blev bedøvet eller snarere dræbt deraf, og da jeg kun begik denne Umenneskelighed for at faae det Brød og Vand, som var bleven hende medgivet, saa havde jeg igjen Levnetsmidler for flere Dage. Efter den Tids Forløb blev der hidset en død Kone og en levende Mand ned. Denne dræbte jeg paa samme Maade, og da der til min Lykke herskede en ikke ringe Dødelighed i Staden i den Tid, saa skortede det mig ikke paa Levnetsmidler, som jeg stedse forskaffede mig paa samme Maade.

Da jeg igjen en Dag havde dræbt en Kone, hørte jeg noget snøfte og bevæge sig. Jeg gik efter Lyden og hørte, da jeg kom nærmere en endnu stærkere Snøften. Jeg troede ogsaa at see noget, der greb Flugten. Jeg fulgte denne Slags Skygge, der gjentagne Gange standsede og gav sig til at snøfte, naar jeg kom nærmere. Denne Forfølgelse fortsatte jeg saa længe og vedholdende, at jeg endelig blev et Skin vaer, der lyste som en Stjerne. Jeg styrede nu bestandig mine Skridt efter dette Lys, tabte det mange Gange af Syne, alt efterson Hindringen skjulte det for mig, men fik dog altid

Øie paa det igjen og fandt tilsidst, at det kom fra en Aabning i Klippen, der var rummelig nok til at lade et Menneske slippe igjennem.

Efter denne Opdagelse udhvilede jeg i nogen Tid efter mine Anstrengelser. Derpaa gik jeg lige hen til Aabningen, krøb igjennem den og befandt mig ved Bredden af Havet. Forestiller Eder min umaadelige Glæde! Da jeg havde faaet Overbevisning om, at Tingen forholdt sig rigtig, og havde gjenvundet min Fatning, begreb jeg, at hint Væsen, som jeg havde hørt snøfte, og som jeg havde forfulgt, maatte have været et Dyr, der pleiede at gaae fra Søen ind i Grotten for at nære sig af Ligene. Jeg undersøgte nu Bjerget, der laa saaledes imellem Byen og Havet og var saa steilt, at ingen Forbindelse ved Veie var tænkelig, eftersom det af Naturen var aldeles utilgængeligt. Uopholdelig kastede jeg mig ned paa Strandbredden for at takke Gud for den mig beviste Naade, derpaa gik jeg igjen ind i Grotten for at hente Brød, det jeg fortærede med bedre Appetit, end jeg havde havt siden min Begravelse paa hint ulykkelige Sted. Endnu engang begav jeg mig derhen og tog i Mørke alle de Diamanter, Rubiner, Perler, gyldne Armbaand og rige Stoffer, der faldt mig i Hænderne, ud af Ligkisterne. Alt dette bar jeg til Strandbredden og lagde det i flere Pakker, som jeg omhyggelig ombandt med de Strikker, der havde tjent til at hidse de begravne ned med, og hvoraf der var en stor Mængde forhaanden. I Forventning om et eller andet heldigt Tilfælde lod jeg Pakkerne ligge ved Stranden uden at frygte for, at Regnen skulde fordærve dem, da Aarstiden var meget gunstig.

To eller tre Dage derefter fik jeg Øie paa et Skib, der lige kom ud af Havnen og seilede forbi det Sted, hvor jeg befandt mig. Jeg vinkede ad det med Lærre-

det om min Turban og raabte saa høit, som jeg kunde, for at gjøre mig bemærket. Jeg blev seet, og en Baad sendt afsted for at hente mig ombord. Paa Matrosernes Spørgsmaal om, ved hvilken Skjæbne jeg var kommen derhen, foregav jeg, at jeg for to Dage siden havde reddet mig fra et Skibbrud med de Varer, som de der saae. Til al Held og Lykke tilfredsstillede mit Svar dem, og de toge mine Pakker med uden at underkaste det Sted, hvor jeg var, og Sandsynligheden af mit Udsagn nogen videre Undersøgelse. Da jeg var kommen ombord paa Skibet, tog ogsaa Capitainen, der var beskjæftiget med Skibets Førelse, Fortællingen om det Skibbrud, som jeg angav, for gode Vare.

Vi seilede forbi flere Øer, iblandt andre forbi Klokkesen. Endelig kom jeg i god Behold og med uendelige Skatte, som jeg anseer det for unyttigt at opremse enkeltvis, igjen tilbage til Bagdad.

Her sluttede Sindbad Beskrivelsen af sin fjerde Reise. Han skjænkede atter Hindbad hundrede Zechiner og bad ham ligesom de øvrige tilstedeværende Personer at komme igjen den næste Dag til samme Tid.

Sofareren Sindbads femte Reise, til Sundaøerne.

Den Fornøielse at reise besad endnu Tillokkelse nok for mig til at udslette al udstaaet Angst og Nød af min Hukommelse. Jeg kjøbte derfor Varer, lod dem indpakke, læsse paa Vogne og afgik dermed til den næste Søhavn. For ikke at være afhængig af en Capitain og for at have et Skib til min egen Raadighed lod jeg bygge og udruste et paa min Bekostning og gik ombord. Da jeg selv ikke kunde lade det fuldstændigt, saa tog

jeg flere Kjøbmænd af forskjellige Nationer og deres Varer med.

Ved første gunstige Vind gik vi under Seil, og efter en lang Fart landede vi paa en øde Ø, hvor vi fandt Ægget af en Roch, der ganske var af samme Størrelse som det allerede beskrevne. Det indeholdt en lille Roch, der var ligeved at skulle krybe ud af Ægget, og hvis Næb allerede var synligt.

De Kjøbmænd, som havde indskibet sig paa mit Fartøi og vare landede med mig, søndersloge Ægget med Øxer, toge den lille Roch stykkevis ud og stegte den. Jeg havde alvorlig fraraadet dem at røre ved Ægget; men de hørte ikke paa mig. De havde imidlertid neppe fuldendt deres Maaltid, før der temmelig langt borte viste sig to store Skyer. Capitainen, som jeg til Skibets Førelse havde taget i Tjeneste, vidste af Erfaring, hvad det havde at betyde. Han tilraabte os, at det var den unge Rochs Fader og Moder og tilskyndede os at vende saa hurtig som mulig tilbage til Skibet for at undgaae den os truende Ulykke. Vi fulgte ogsaa i største Skyndsomhed hans Raad og gik strax under Seil.

Imidlertid nærmede de to Roche sig og udstødte skrækkelige Skrig, da de saae Ægget sønderbrudt og Ungen borte. For at hævne sig fløi de hen, hvor de vare komne fra, og forsvandt i nogen Tid, medens vi satte alle Seil til for at undgaae den Ulykke, der alligevel snart ramte os. Fuglene kom nemlig hver tilbage med et Klippestykke i Kloerne og svævede snart ligeover mit Skib. En af dem lod sit Klippestykke falde ned. Ved en snild Beregning af Styrmanden, der hurtig dreiede Skibet, styrtede det imidlertid ved Siden af os i Havet, hvilket aabnede sig ved dette Fald paa en saadan Maade, at vi næsten kunde see Grunden. Til vor Ulykke lod imidlertid den anden Fugl sit Klippestykke falde saaledes

midt paa Skibet, at det splintredes i tusend Stykker. Matroserne og Passagererne bleve enten knuste eller slyngede i Havet. Det sidste var ogsaa Tilfældet med mig; men da jeg igjen kom op over Overfladen, lykkedes det mig at faae fat i et Stykke Tømmer. Idet jeg nu understøttet af Strøm og Vind, roede snart med den ene, snart med den anden Haand, naaede jeg endelig en Ø med meget steile Bredder, som jeg dog klatrede op ad. Jeg var saaledes foreløbig reddet.

Jeg satte mig i Græsset for at udhvile noget efter mine Strabadser og gik senere ind ad Landet til for at lære det indre af Øen at kjende. Det bares mig for, som om jeg var i en prægtig Have; overalt var der Træer, fulde af grønne eller allerede modne Frugter, og Bække med klart, ferst Vand rislede igjennem den i smukke Krumninger. Jeg spiste af hine Frugter, der smagte fortræffeligt, og øste af Vandet, der havde et saa indbydende Udseende. Da det var Nat udstrakte jeg mig paa et bekvemt Sted i Græsset og lagde mig til at sove, men min Ro blev flere Gange forstyrret af den Angst at vide mig alene paa et saa ensomt Sted. Derfor tilbragte jeg den største Del af Natten med at ærgre mig og med at bebreide mig selv den Uklogskab, at jeg ikke hellere var bleven hjemme istedetfor at foretage denne sidste Reise. Opfyldt af disse Tanker, randt endog Selvmord mig i Sinde; men Dagslyset skræmmede min Fortvivlelse bort. Jeg reiste mig og gik ikke ganske uden Frygt henimellem Træerne.

Da jeg kom længere ind ad Landet til, sik jeg Die paa en Olding, der forekom mig meget affældig, og som sad ved Randen af en Bæk. I den Formening at han var skibbruden ligesom jeg selv, gik jeg hen til ham og bilste paa ham, hvilket han kun gjengjældte ved at nikke med Hovedet. Jeg spurgte ham, hvad han

bestilte der; men istedetfor at svare mig antydede han mig ved Tegn, at jeg skulde løfte ham op paa mine Skuldre, og bære ham over Bækken, for at han, hvilket han gav mig at forstaae paa lignende Maade, kunde komme til at plukke Frugter. Jeg troede, at det var ham meget magtpaaliggende, tog ham derfor paa Ryggen og bar ham over Bækken.

„Staa af," sagde jeg saa til ham og bukkede mig for at lette ham det.

Men istedetfor at lade sig glide ned paa Jorden — jeg maa endnu lee, naar jeg tænker derpaa — slyngede Oldingen, der var forekommen mig at være saa affældig, begge sine Ben, hvis Hud lignede en Oxehud, med stor Lethed om min Hals og satte sig overskrævs paa mine Skuldre. Med det samme snorede han min Hals saa fast sammen, som om han vilde kvæle mig, og jeg faldt afmægtig til Jorden.

Trods min Afmagt blev den skarnagtige Olding siddende paa Halsen af mig; han skilte kun Benene lidt ad for igjen at lade mig komme til Besindelse. Da min Bevidsthed var vendt tilbage, satte han den ene Fod paa min Mave, medens han med den anden sparkede mig dygtig i Siden, og saaledes nødte mig til at staae op imod min Villie. Derpaa tvang han mig til at gaae hen under Træerne og blive staaende der, for at han kunde plukke og spise Frugter. Hele Dagen igjennem forlod han mig ikke, og da jeg vilde lægge mig til Hvile om Natten, strakte han sig, stadig klamrende sig fast til min Hals, ud paa Jorden ved Siden af mig. Hver Morgen sparkede han mig for at vække mig og for at faae mig til at staae op. I kunne ikke gjøre Eder noget Begreb om, hvad det var for en Plage at bære denne Byrde uden at kunne ryste den af sig.

En Dag fandt jeg underveis flere tørre Græskar,

der vare faldne ned af det Træ, hvorpaa de voxede. Et af de største tog jeg med, hulede det ud og trykkede Saften af flere Vindruer deri, hvoraf Øen har en saadan Overflødighed, at man træffer paa dem ved hvert Skridt, man gaaer. Da Græskarflasken var fuld, lagde jeg den paa et Sted, hvor Oldingen — saaledes vidste jeg at indrette det — førte mig hen flere Dage efter. Saa greb jeg Græskarflasken og drak en fortræffelig Vin, der i nogen Tid led mig forglemme min dræbende Kummer. Jeg følte mig styrket, ja blev endog saa munter, at jeg begyndte at synge og springe. Da Oldingen saae Virkningen af denne Drik og bemærkede, at jeg bar ham med usædvanlig Lethed, gav han mig et Vink om, at jeg ogsaa skulde lade ham smage denne Drik. Jeg rakte ham Flasken, og da Indholdet behagede ham, drak han ud til sidste Draabe. Der var nok i til at berusе ham, og virkelig steg Vinen ham snart til Hovedet hvorpaa han begyndte at synge og rokke frem og tilbage paa mine Skuldre. Men Bevægelsen foraarsagede, at han atter maatte give det nydte fra sig; paa samme Tid ophørte han at klemme mig med Benene, og da jeg bemærkede dette, kastede jeg ham paa Jorden, hvor han blev liggende uden Bevægelse; strax knuste jeg Hovedet paa ham med en stor Sten.

Fuld af Glæde over for stedse at have befriet mig fra den skjændige Olding, gik jeg til Havet, hvor jeg traf paa Folk fra et Skib, der for ikke længe siden havde lagt an her for at forsyne sig med Vand og Næringsmidler. De undrede sig høilig ved Synet af mig og Fortællingen om mine Eventyr.

„I er falden i Hænderne paa Havoldingen," sagde de, „og er den første, som han ikke har kvalt. Han forlod aldrig dem, som han havde bemægtiget sig, før-

end de vare blevne kvalte, og denne Ø er bleven berygtet ved Mængden af hans Offre."

Derpaa toge de mig med til deres Skib, hvis Capitain meget gjerne tog imod mig. Han gik igjen under Seil, og efter nogle Dages Forløb kastede vi Anker i en stor Byes Havn.

En af de ombordværende Kjøbmænd, med hvem jeg havde sluttet Venskab, anmodede mig om at søge efter Kokosnøder ligesom han for at ombytte dem paa andre Steder.

Da vi havde samlet et tilstrækkeligt Antal, afseilede vi med et Skib og styrede Coursen til en Ø, hvor der voxer Peber i Mængde. Derfra begave vi os til Halvøen Komari, der leverer det bedste Aloetræ. Paa begge Steder byttede jeg mine Kokosnødder om for Peber og Aloetræ og tog dernæst med de andre Kjøbmænd ud paa Perlefiskeri; til den Ende tog jeg Dykkere, der leverede mig en Mængde meget store og smukke Perler, i min Tjeneste. Fuld af Glæde gik jeg igjen ombord, og kom lykkelig til Balsora, hvorfra jeg vendte tilbage til Bagdad og solgte det Peber, Aloetræ og de Perler, som jeg havde bragt med, til meget høie Summer."

Ved disse Ord rakte Sindbad igjen hundrede Zechiner til Hindbad, der saa fjernede sig ligesom de andre Gjæster. Men den næste Dag indfandt det samme Selskab sig igjen hos den rige Søfarer, der beværtede dem ligesom tidligere og derpaa meddelte dem Fortællingen om sin sjette Reise.

Søfareren Sindbads sjette Reise, til Ceylon.

Uden tvivl gad I gjerne vide, hvorledes jeg efter fem Skibbrud og mange andre Farer alligevel kunde

beſlutte mig til at byde Skjæbnen Trods. Jeg forbauſes ſelv derover, naar jeg tænker derpaa. Viſt og ſandt er det imidlertid, at jeg efter et Aars Hvile traf Anſtalter til en ſjette Reiſe trods mine Slægtninges og Venners Bønner.

Istedetfor at lægge Veien igjennem den perſiſke Havbugt, reiſte jeg endnu engang igjennem flere af Perſiens og Indiens Provindſer og indſtibede mig endelig i en Søhavn paa et ſtort Skib, hvis Capitain havde iſinde at gjøre en lang Reiſe. Den var virkelig ogſaa lang og tillige ſaa ulykkelig, at hverken Capitainen eller Styrmanden tilſidſt mere vidſte, hvor paa Lag vi befandt os. Endelig fandt de ſig tilrette igjen; men vi havde ingen Aarſag til at glæde os derover, og forbauſedes ikke lidet over en Dag at ſee Capitainen forlade ſin Poſt med et frygteligt Brøl. Han kaſtede ſin Turban paa Jorden, rykkede ſig i Skjægget og ſlog ſig i Hovedet ſom et Menneſke, hvem Fortvivlelſen har gjort affindig. Da vi ſpurgte om Grunden til, at han ſaaledes var ude af ſig ſelv, ſvarede han:

„Jeg ſkal ſige Eder, vi ere paa det farligſte Sted i Havet; en rivende Strøm fører Skibet med ſig, og om mindre end et Kvarteer ere vi alle omkomne. Beder til Gud, at han vil redde os fra denne Fare; vi kunne ikke undgaae den, hvis han ikke ſeer i Naade til os."

Flux gav Capitainen Befaling til at tage Seilene ind, men Tougværket gik iſtykker ved denne Manøver, og Skibet blev, uden at det var til at forhindre, dreven hen til Foden af et utilgængeligt Bjerg, hvor det ſtrandede. Imidlertid reddede vi os dog og fik endda Tid til at bringe vore Levnetsmidler og koſtbareſte Varer iland.

Da vi vare færdige dermed, ſagde Capitainen:

„Guds Villie er ſkeet! Enhver af os kan her grave

sin Grav og sige de øvrige Farvel: thi vi ere paa et saa haabløst Sted, at ingen af dem, der have været her før os, ere komne derfra."

Disse Ord satte os alle i en dødelig Angst.

Bjerget, ved hvis Fod vi befandt os, dannede Kysten af en meget stor Ø. Denne Kyst var ganske bedækket med Vragene af de Fartøier, der havde lidt Skibbrud her, og en uendelig Mængde Menneskeben, som vi med ubeskrivelig Forfærdelse saae ligge saa tæt ved hinanden, at man nok kunde slutte sig til, at mange Mennesker maatte være omkomne her. Ogsaa den Mængde Varer og Kostbarheder, der overalt viste sig for vore Øine, grændsede til det utrolige; men disse tjente kun til at formere vor Trøstesløshed. Istedetfor at Floderne ellers overalt udgyde sig i Havet, flød her en Strøm af ferst Vand fra Havet ind ad Landet til igjennem en dunkel Grotte med en meget vid Aabning.

For at fuldende Beskrivelsen af hint Sted, som man kunde kalde et Fængsel, vil jeg kun omtale, at de Skibe, der komme det paa en vis Afstand nær, ikke igjen kunne fjerne sig derfra. Driver en Sovind dem derhen, saa blive Vind og Strøm deres Fordærvelse; men befinde de sig paa den Kant, naar der blæser en Fralandsvind, der kunde begunstige deres Bortfjernelse, saa brydes den imod det høie Bjerg, og der opstaaer et Blikstille. Derved faaer Strømmen sin fulde Magt; den driver Skibene ned imod Kysten, hvor de strande ligesom vort Fartøi. Til Overmaal af Ulykke er det hverken muligt at naae op til Bjergets Top eller at redde sig nogen anden Vei.

Saaledes vare vi nødte til at blive ved Stranden og vare nærved at gaae fra Forstanden af Sorg, medens vi fra Dag til Dag oppebiede Døden. Strax fra Begyndelsen af havde vi fordelt vore Levnetsmidler lige-

lig iblandt os; det kom derfor an paa enhvers Legemsbeskaffenhed eller paa den Maade, hvormed han omgikkes med sine Næringsmidler, hvor længe eller hvor kort han levede.

De, der døde først, bleve begravne af de andre, og jeg beviste sluttelig alle den sidste Tjeneste. Det er ikke til at forundres over, thi foruden at jeg holdt bedre tilraade med de Levnetsmidler, som jeg ved Delingen havde erholdt, havde jeg stukket nogle tilside, af hvilke jeg viselig ikke gav mine Kammerater noget. Det var alligevel kun et ringe Forraad, jeg havde tilbage, da jeg jordede den sidste. Overbevist om, at det ogsaa snart vilde være forbi med mig, gravede jeg en Grav for at lægge mig selv deri, eftersom der ingen var, der kunde paatage sig det.

Gud forbarmede sig imidlertid atter over mig og indgav mig den Tanke at gaae hen til Floden, der løb igjennem Grotten. Jeg betragtede den med stor Opmærksomhed og sagde ved mig selv:

„Denne Flod, der taber sig under Jorden, maa dog komme frem af den igjen et eller andet Sted; bygger jeg mig nu en Flaade og overlader mig derpaa til Strømmen, saa kommer jeg enten til beboede Egne eller gaaer tilgrunde."

Paa Stedet begyndte jeg nu at tømre paa en Flaade; paa brugbart Træ og stærke Toug skortede det ikke, og dette bandt jeg saa fast, at det udgjorde et lille og forsvarligt Fartøi. Derpaa lodede jeg det med nogle Baller, der indeholdt Rubiner, Smaragder, graa Ambra, Bjergkrystal og andre kostbare Sager. Efterat have pladseret disse Ting paa en saadan Maade, at der kom Ligevægt i det hele, og bundet dem godt fast, besteg jeg Tømmerflaaden med to smaae Aarer, som jeg

selv havde forfærdiget, og lod mig, trygt stolende paa paa Gud, føre bort af Strømmen.

Saasnart som jeg kom dybere ind i Grotten, forsvandt Dagslyset, og Vandet bar mig videre, uden at jeg vidste hvorhen. Saadan gik det flere Dage, og etsteds var Klippehvælvingen saa lav, at jeg nær havde faaet Hovedet knust. Af de Levnetsmidler, jeg havde tilovers, nød jeg kun saameget, som det var nødvendigt for at friste Livet. Men hvor sparsomt jeg end tog til dem, vare de dog snart til Ende. Uden at kunne modstaae faldt jeg nu i en behagelig Søvn, men kan ikke afgjøre, om jeg sov længe. Ved min Opvaagnen saae jeg med Forbauselse, at jeg befandt mig paa en vidtstrakt Slette ved Bredden af en Flod; mit Fartøi var fortøiet og omringet af en Mængde sorte. Jeg reiste mig strax og hilste paa dem.

Da en af de sorte, der forstod arabisk, hørte mig tale, traadte han hen til mig.

„Broder," sagde han, bliv ikke forundret over Synet af os; vi beboe det Land, som Du seer for Dig, og ere idag komne hid for at vande vore Marker. Medens vi vare beskjæftigede hermed, saae vi noget flyde paa Vandet; vi lagde til for at undersøge, hvad det var, og fik Die paa denne Flaade. Flux svømmede en af os hen til den og bragte den til Bredden, hvor vi fortøiede den, og gav os til at oppebie din Opvaagnen. Nu bede vi Dig at fortælle din Historie, der maa være meget mærkværdig, og forklare os, hvorfra Du kommer paa denne Flaade?"

„Jeg svarede, at de først og fremmest maatte give mig noget at leve af. De rakte mig derpaa forskjellige Spiser, og da jeg havde stillet min Hunger, gav jeg en tro Beretning om alt, hvad der var hændet mig, hvorover de lede til at blive meget overraskede.

„Det er" ytirede de igjennem Tolkens Mund, der havde overſat min Fortælling for dem, „en høiſt overordentlig Hiſtorie. Den maa I perſonlig meddele Kongen."

Jeg erklærede mig med Fornøielſe beredt dertil.

De ſorte lode nu hente en Heſt, ſom jeg maatte ſtige op paa, og medens nogle gik foran for at viſe mig Vei, toge de ſtærkeſte hele Flaaden tilligemed Ballerne paa Skuldrene og fulgte bageſter.

Saaledes droge vi ſammen til Hovedſtaden (Kandy) paa Serendyb (Ceylon), thi paa denne Ø var det, at jeg befandt mig. De ſorte foreſtillede mig for deres Konge. Jeg nærmede mig Thronen, ſom han ſad paa, og hilſte ham, ſom man pleier at hilſe de indiſke Konger, ved at kaſte mig for hans Fødder og kyſſe Jorden. Han lod mig ſtaae op, modtog mig meget venligt og lod mig tage Plads ved Siden af ſig. Saa ſpurgte han mig:

„Hvorledes er I kommen til mine Stater?"

Jeg fordulgte intet for ham og fortalte ham det ſamme, ſom I nys have hørt; han blev ſaa forbauſet og fornøiet derover, at dan lod mine Eventyr optegne med gyldne Bogſtaver og udſtedte Befaling til at nedlægge dem i Rigsarkivet. Nu bragte man Tømmerflaaden hid og aabnede Ballerne i Fyrſtens Paaſyn; han beundrede meget den ſtore Mængde Aloetræ og graa Ambra, men iſær Rubinerne vg Smaragderne, ſom han ikke havde Mage til i ſit Skatkammer. Da jeg bemærkede, med hvilken Fornøielſe han betragtede Ædelſtenene, ſaa kaſtede jeg mig ned for ham og ſagde:

„Herre, ikke alene min Perſon ſtaaer til Eders Majeſtæts Tjeneſte, men ogſaa Flaadens Ladning er Eders, og jeg beder Eder betragte den ſom Eders Eiendom."

Smilende ſvarede han:

„Sindbad, jeg skal vel vogte mig for at nære den ringeste Attraa efter det eller berøve Eder noget af det, som Gud har givet Eder. Istedetfor at formindske Eders Rigdom vil jeg formere den, og I skal ikke forlade mine Stater uden at have modtaget Beviser paa min Gavmildhed."

Jeg svarede kun med Ønsker for Kongens Vel, idet jeg priste hans Godhed og Høimodighed. Han paalagde saa en af sine Hofembedsmænd at drage Omsorg for mig. Han paanødte mig ogsaa en rig Foræring fra sit Skatkammer. Da jeg tog Afsked med ham, gav han mig en endnu langt betydeligere tilligemed et Brev til de troendes Behersker med de Ord:

„Jeg beder Eder om at overrække Kalifen Harun Alraschid denne Foræring, dette Brev og denne Slavinde samt at forsikkre ham om mit Venskab."

Jeg tog ærbødig imod Skrivelsen og Foræringen og lovede hans Majestæt punktlig at fuldbyrde de modtagne Befalinger. Kongen anbefalede mig endnu varmt til Capitainen paa et Skib, som jeg skulde reise med.

Skibet afseilede og efter en lang og lykkelig Fart landede vi i Balsora. Derfra begav jeg mig til Bagdad og det første, jeg efter min Ankomst gjorde, var, at jeg udrettede det Hverv, der var blevet mig overdraget.

Jeg meldte mig med Kongen af Serendybs Brev, med den unge Slavinde og nogle Personer af min Familie, der bare de mig anbetroede Foræringer, ved Indgangen til de troendes Beherskers Palads, angav, i hvad Ærinde jeg var kommen og blev strax ført frem for Kalifens Throne. Saa kastede jeg mig ned for hans Throne og overrakte ham efter en kort Tale Brevet og Foræringerne."

Sindbad endte her sin Fortælling, og hans Til-

hørere fjernede sig, men i Forveien havde Hindbad faaet hundrede Zechiner. Den følgende Dag indfandt de sig alle igjen hos Sindbad.

Søfareren Sindbads syvende og sidste Reise.

Efter Tilbagekomsten fra min sjette Reise opgav jeg aldeles Tanken om at foretage en ny. Jeg tænkte blot paa at tilbringe Resten af mit Liv saa behageligt som muligt.

Da jeg en Dag beværtede flere Venner, meldte en af mine Folk mig, at en af Kalifens Tjenere ønskede at tale med mig. Jeg forlod Bordet og gik ud til ham.

„Kalifen," sagde han, „har overdraget mig at sige Eder, at han ønsker at tale med Eder."

Jeg fulgte ham altsaa til Paladset, hvor han forestillede mig for hin Fyrste, som jeg kastede mig i Støvet for.

„Sindbad!" tiltalte han mig, „jeg trænger til Eder; I maa gjøre mig den Billighed at overbringe Kongen af Serendyb mit Svar og mine Foræringer. Det er ikke mere end billigt, at jeg gjengjælder hans Høflighed."

Kalifens Befaling var et Tordenslag for mig.

„Behersker af de troende", begyndte jeg, „jeg er beredt til alt, hvad Eders Majestæt ønsker, men beder Eder i al Underdanighed at tage mit ved utrolige Strabadser svækkede Helbred med i Beregning. Jeg har endog aflagt det Løfte aldrig mere at forlade Bagdad."

Derpaa fortalte jeg ham omstændelig alle mine

Eventyr, som han godhedsfuldt behagede at høre til Ende og derpaa sagde:

„Det er i Sandhed ganske overordentlige Hændelser, men de bør imidlertid ikke hindre Eder i at foretage bemeldte Reise, naar I kan gjøre mig en Tjeneste dermed. I skal blot begive Eder til Den Serendyb, forrette mit Ærinde og kan dernæst strax vende tilbage. Men reise derhen maa I; thi, som i vel indseer, vilde det hverken lade sig forene med min Værdighed eller overhovedet være passende at blive Kongen paa hin Ø nogen Forbindtlighed skyldig."

Da jeg mærkede, at Kalifen holdt fast ved sin Beslutning, erklærede jeg mig beredt til at adlyde, hvorover han blev meget glad og lod mig give tusend Zechiner til Reiseomkostninger.

I faa Dage vare mine Forberedelser trufne, og saasnart som Kalifens Foræringer tilligemed et egenhændigt Brev fra ham vare blevne mig overantvordede, afgik jeg til Balsora, hvor jeg indskibede mig. Efter en meget lykkelig Fart landede jeg paa Serendyb, meddelte der Ministrene mit Hverv og anmodede dem om at forskaffe mig en Audients saa hurtigt som muligt. Dette skete; man geleidede mig under allehaande Æresbevisninger til Paladset, og jeg fremstillede mig for Kongen.

Denne Fyrste gjenkjendte mig paa Stedet og blev glædelig overrasket ved at see mig. Jeg overrakte ham Kalifens Brev og Foræringer, som han modtog med alle Tegn paa stor Tilfredshed.

Det forvoldte ham stor Glæde, at Kalifen gjengjældte den ham beviste Artighed. Kort derpaa bad jeg om min Afskedsaudients, som det kostede mig megen Møie at erholde. Endelig blev den mig tilstaaet, og Kongen afærdigede mig med en meget betydelig Foræring. Jeg indskibede mig uforsøvet for at vende tilbage

til Bagdad, men havde ikke den Lykke at komme derhen saa hurtigt, som jeg attraaede. Gud bestemte det anderledes. Nogle Dage efter vor Afreise bleve vi nemlig angrebne af Sørøvere, der bemægtigede sig vort Skib og gjorde os alle til Slaver.

Efterat Sørøverne havde udplyndret os, bragte de os til en stor, langtbortliggende Ø, hvor vi bleve solgte. Jeg blev tilslaaet en rig Kjøbmand, der aldrig saasnart havde betalt mig, for han bragte mig til sit Hus, hvor han gav mig godt at spise og en ordentlig Klædning. Da han ikke havde erkyndiget sig tilstrækkeligt om, hvem jeg var, spurgte han mig nogle Dage efter, om jeg forstod noget Haandværk. Jeg benægtede det uden at give videre Oplysninger og sagde, at jeg var en Kjøbmand, hvem Sørøverne, der havde solgt mig, havde frataget alt.

„Kan Du heller ikke skyde med Bue?" spurgte han fremdeles.

Jeg gav til Svar, at det havde jeg lært i min Ungdom og senere ikke forglemt det. Han gav mig derpaa Bue og Pile, lod mig stige op bagved sig paa en Elephant og bragte mig til en stor Skov, der laa flere Mil borte fra Staden. Vi rede dybt ind i den, indtil han holdt stille, lod mig stige af og viste mig et høit Træ med de Ord:

„Kryb op i dette Træ og skyd paa de Elephanter, der komme forbi; de findes her i Mængde. Hvis en af dem falder, saa meld mig det."

Derpaa gav han mig Levnetsmidler og vendte igjen tilbage til Byen. Jeg laa paa Lur hele Natten uden at faae Die paa nogen Elephant; men om Morgenen strax efter Solopgang kom der en hel Masse af dem tilsyne. Jeg skjød gjentagne Gange paa dem, og endelig styrtede en af dem, hvorpaa de andre løb deres

Vei og saaledes tilstedede mig at give min Herre Underretning om Jagtens Udfald. Til Løn derfor fik jeg et godt Maaltid; han roste min Dueligheb og var i det hele taget meget venlig imod mig. Vi begave os igjen sammen ud i Skoven og nedgravede den døde Elephant. Naar Dyret var gaaet i Forraadnelse, vilde min Herre vende tilbage og tage dets Tænder for at sælge dem.

Denne Jagt drev jeg i to Maaneder og nedlagde daglig en Elephant. Ikke altid klavrede jeg op i det samme Træ, men snart i dette, snart i hint. Men da jeg en Morgen ventede paa Elephanterne, bemærkede jeg med stor Forbauselse, at de istedetfor som sædvanlig at drage forbi igjennem Skoven gik løs paa mig med en saa skrækkelig Larm og i et saa stort Antal, at Jorden skjælvede under deres Fødder. Med opløftet Snabel og Øinene fæstede paa mig omringede de Træet, hvori jeg sad; jeg var saa tilintetgjort og forskrækket over dette mærkelige Skuespil, at Bue og Pile faldt mig ud af Hænderne.

Min Frygt var heller ikke ubegrundet, thi efterat Elephanterne i nogen Tid havde staaet og gloet paa mig, tog en af de største med sin Snabel fat forneden om Stammen, rev den op med Rode, og jeg styrtede til Jorden med den. Men Dyret greb mig med Snablen og løftede mig op paa sin Ryg, hvor jeg blev siddende mere død end levende, med Pilekogret paa Ryggen. Elephanten gik nu foran de andre, der fulgte den tropvis, bar mig et Stykke bort, satte mig da igjen ned paa Jorden og fjernede sig med sine Kamerater. Hvad mene I om den Tilstand, hvori jeg befandt mig? Jeg troede, at det hele var en Drøm. Efterat jeg havde ligget i nogen Tid paa Jorden uden at bemærke nogen Elephant mere, stod jeg op og saae nu, at jeg befandt

mig paa en temmelig lang og bred Høi, der aldeles var bedækket med Ben og Tænder af Elephanter. Jeg tilstaaer, at dette Syn foranledigede mig til at anstille en Række af Betragtninger. Jeg beundrede hine Dyrs Instinct og tvivlede ikke om, at det var deres Begravelsesplads, som de udtrykkelig havde vist mig, for at jeg ikke skulde forfølge dem mere for deres Tænders Skyld. Uopholdelig slog jeg ind paa Veien til Byen, og efterat jeg var gaaet hele Dagen og den derpaa følgende Nat, kom jeg igjen til min Herre. Underveis mødte jeg ingen Elephant, hvilket lod mig formode, at de havde trukket sig tilbage til det indre af Skovene for at lade Veien til Høien blive aaben. Ved Synet af mig udraabte min Herre:

„Stakkels Sindbad, jeg har været meget bekymret for din Skyld. Jeg har været i Skoven og har der fundet et nylig omstyrtet Træ og Bue og Pile paa Jorden Forgjæves søgte jeg Dig overalt og anseae Dig allerede for at være forloren. Fortæl mig nu, hvad der er hændet Dig og ved hvilket lykkeligt Tilfælde Du er bleven ilive?"

Jeg tilfredsstillede hans Nysgjerrighed, og da vi begge begave os til Høien den næste Dag, saae han til sin store Glæde, at jeg havde sagt ham Sandhed. Vi belæssede den Elephant, som vi vare komne med, med saa mange Tænder, som den kunde bære, og da vi vare komne hjem, sagde min Herre til mig:

„Broder — thi efter den Glæde, som I har beredet mig ved en Opdagelse, der vil gjøre mig uhyre rig, vil jeg ikke behandle Eder som Slave mere — Gud give Eder Overflødighed af Rigdom og Lykke. Jeg erklærer for ham, at jeg skjænker Eder Friheden. Jeg havde dulgt for Eder, at Elephanterne aarlig i hin Skov dræbe en utallig Mængde Slaver, som vi sendte

derhen efter Elfenben. Hvilken Forsigtighed vi end tilraade dem, saa miste de sent eller tidligt Livet for hine listige Dyrs Skyld. Gud har bevaret Eder for deres Raseri, men kun Eder alene, hvilket beviser, at han har Eder kjær og endnu behøver Eder i Verden til at virke i det godes Tjeneste. I forskaffer mig en utrolig Nytte, hidtil kunde vi kun med Livsfare for vore Slaver erholde Elfenben, og nu er ved Eder hele vor By beriget dermed. Tro ikke, at jeg anseer Eder for tilstrækkelig belønnet ved den Frihed, som jeg har givet Eder; jeg vil endnu tilføie betydelige Foræringer. Jeg kunde opfordre hele Byen til at gjøre Eders Lykke; men jeg vil beholde denne Ros for mig selv."

Jeg takkede ham for den Frihed, der var bleven mig tildel, og hans gode Sindelag imod mig, og vi gjorde saa hyppige Reiser til Høien, at hans Oplagssteder bleve fyldte med Elfenben. Alle de Kjøbmænd i Byen, der handlede dermed, gjorde det samme; thi Sagen kunde ikke længe holdes skjult for dem.

Endelig ankom der nogle Skibe, og min Herre udvalgte selv det, paa hvilket jeg skulde indskibe mig, og ladede det halvt med Elfenben for min Regning. Heller ikke forglemte han at lade rigelige Mundforraad bringe ombord og paanødte mig ovenikjøbet værdifulde Foræringer og Sjeldenheder fra Landet. Efterat jeg havde takket ham efter Evne for al den Godhed, han havde udvist imod mig, gik jeg ombord paa Skibet, og vi gik under Seil. Vi lagde bi ved flere Øer for at indtage friske Forraad, og da vort Skib var kommen fra en Havn paa Indiens Fastland, saa landede vi ogsaa der igjen. For at undgaae Fareme ved en Søreise til Balsora, lod jeg mit Elfenben udskibe for at begive mig tillands derhen. Elfenbenet indbragte mig en betydelig Sum, jeg gjorde Indkjøb af flere Sjeldenheder,

som jeg vilde bruge til Forœringer og sluttede mig endelig til en talrig Karavane af Kjøbmænd. Reisen varede længe, og jeg maatte døie meget ondt, men fandt mig med Taalmodighed deri, da jeg bestandig havde for Øie, at jeg ikke havde noget at frygte af Storme, Sørøvere, Slanger eller nogen af alle de Farer, som jeg før havde været udsat for.

Med min lykkelige Ankomst til Bagdad vare alle Stradbadser tilende; jeg begav mig først og fremmest til Kalifen for at aflægge Regnskab for min Sendelse. Denne Fyrste sagde mig, at han vel havde været bekymret over min lange Udeblivelse, men dog altid nœret det Haab, at Gud ikke vilde slaae Haanden af mig. Meget fornøiet over de Forœringer, jeg havde faaet, og den Œre, der var bleven mig tildel, bortfjernede jeg mig og levede nu ganske og aldeles for Familie, Slœgt og Venner."

Sindbads Fortœlling om hans syvende og sidste Reise var til Ende her, og han rettede det Spørgsmaal til Lastdrageren Hindbad:

„Nu, min Ven, har I nogensinde før hørt, at en dødelig har udstaaet saa meget og befundet sig i saa store Trængsler? Fortjener jeg ikke efter saadanne Gjenvordigheder et roligt og behageligt Liv?"

Hindbad kysede ham paa Haanden og svarede:

„Visselig, Herre, har I bestaaet skrœkkelige Farer, og min Nød har aldrig været saa stor som Eders. I fortjener ikke alene et roligt Liv, men er ogsaa værdig til at besidde en saa stor Formue, eftersom I anvender den saa godt og gjør en saa høimodig Brug af den. Mit Ønske er derfor, at I maa leve i Herlighed og Glœde til Eders Dødsdag."

Sindbad lod ham igjen rœkke hundrede Zechiner, optog ham iblandt sine Venner og opfordrede ham til

at opgive sin Bestilling som Lastdrager og bestandig spise ved hans Bord, paa det at han kunde have Aarsag til at tænke paa Søfareren Sindbad hele sin Levetid. —

Ende paa første Bind.

Trykfeil og Rettelser i Iste Bind.

Side	16,	8 L.	f. n.	for træffe	læs	for at træffe.
—	23,	5 L.	f. n.	at blev	—	at jeg blev.
—	36,	5 L.	f. n.	flud	—	fuld.
—	—	3 L.	f. n.	jeutog i sin Kummere	læs	gjentog i sin Kummer.
—	48,	7 L.	f. n.	ned	læs	med.
—	91,	7 L.	f. o.	for	—	hos
—	114,	1 L.	f. n.	at vi nok slippe ud af denne	læs	af, at vi nok slippe ud af denne Knibe.
—	147,	7 L.	f. n.	af selv	læs	selv af.
—	167,	7 L.	f. n.	Sige	—	Side.
—	222,	13 L.	f. n.	ham	—	sig.
—	271,	12 L.	f. n.	Hvorfor	—	Hvorhen.
—	305,	12 L.	f. n.	mig	—	for mig.

Mindre betydelige Feil bedes Læseren selv at rette.

Regneeksempler i Hele Tal.

Side 10, 2 Kr. 1 Øre for mange Tog for at komme.
— 23, 5 Kr. 1 Øre blev — at leg blev.
— 38, 5 Kr. 1 Øre Tog — Tur.
— — 3 Kr. 1 Øre Tælleværk i Tur Klemmer lod nicketag i Tur Klemmer.
— 48, 7 Kr. 1 Øre med Tog med.
— 91, 7 Kr. 1 Øre for — Dag
— 114, 1 Kr. 1 Øre at vi med Tilpas op af denne Lege af, at vi med Tilpas op af denne Krabe.
— 147, 7 Kr. 1 Øre af Tale Tog Tale af.
— 167, 7 Kr. 1 Øre Side — Skrev.
— 222, 13 Kr. 1 Øre Dam — Tag.
— 271, 12 Kr. 1 Øre Vejer — Hvorden
— 305, 12 Kr. 1 Øre Mig — for Mig.

Mindre betydelige Sejl bedre Vinteren Tale at rette.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

3.

S. Jettinger's Buch- & Steindr.

Tusend og en Nat.

Arabiske Fortællinger,

oversatte fra tydsk

af

Em. Drum.

Andet Bind.

Kjøbenhavn.

I Commission hos Boghandler A. Lévy, Pilestræde 15.

S. Dettingers Bog- og Steentr., Gothersg. 41.

1862.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indholdsliste til 2det Bind.

114—272 Nat.

	Side.
De tre Æbler	3
Historien om den sønderlemmede Kone og den unge Mand, hendes Ægtefælle	8
Historien om Nureddin Ali og Bedreddin Hassan	14
Den lille Pukkelrygs Historie	59
Historien, som den christne Kjøbmand fortæller	67
Historien, som Sultanen af Kaschgars Leverandeur fortæller	83
Historien, som den jødiske Læge fortæller	93
Historien, som Skrædderen fortæller	105
Barberens Historie	119
Fortælling om Barberens første Broder	121
Fortælling om Barberens anden Broder	127
Fortælling om Barberens tredie Broder	134
Fortælling om Barberens fjerde Broder	139
Fortælling om Barberens femte Broder	144
Fortælling om Barberens sjette Broder	152
Fortælling om Ali Schach eller den falske Kalif	158
Kvindelist	179
Fortælling om Abulhassan Ali Ebn Bekar og Schemselnihar	183
Fortælling om Prinds Kamaralsaman og Prindsesse Badur	228
Fortælling om Prindserne Amgiad og Asfad	291
Fortælling om Neama og Noam	323
Slutning af Fortællingen om begge Prindserne Amgiad og Asfad	342

Indholdsliste til 2det Bind.

Side.

Om de Vokler 3
Tilfælden om den konsekutive Rone o. den unge Mand.
Om de Vokler 8
Tilfælden om Murerbin Alli og Skorsbein Hansen . . . 14
Den lille Barfodsdreng Historie 39
Tilfælden som den dydige Kjøbmands Forretter . . . 57
Tilfælden som Studenten af Aarhuus Overhøjhed Forretter 83
Tilfælden som den lærde Grøns Forretter 93
Tilfælden, som Professoren forretter 105
Karlsruhe Historie 119
Beretning om Skarpretter Peter Hansen 121
Beretning om Skarpretter Hansen Forretter 127
Beretning om Skarpretter Peter Hansen 131
Beretning om Skarpretter Peter Hansen 139
Beretning om Skarpretter Peter Hansen 141
Beretning om Skarpretter Peter Hansen 152
Beretning om Hvil Skade efter den Lille skulle . . . 165
Beretning om Skibbrudden ved Skar Skade og Skjønnes
Historie 170
Beretning om Kirkens ødelæggelse af Lynild 183
Beretning om Kirkens ødelæggelse af Lynild Mands Vaaben 229
Beretning om Kirkens ødelæggelse af Lynild 231
Beretning om Kirkens ødelæggelse af Lynild 233
Beretning om Kirkens ødelæggelse af Lynild Mands Vaaben
og Skjold 242

De tre Æbler.

En Dag befalede Kalifen Harun Alraschid Storvisiren Giafar at indfinde sig i Paladset næste Nat.

„Visir," sagde han til ham, „jeg vil foretage en Vandring igjennem Staden for at høre, hvad man siger, og i Særdeleshed, om man er tilfreds med de af mig indsatte Dommere. Bliver der ført retfærdig Klage over nogen af dem, saa ville vi indsætte andre, som bedre varetage deres Pligter, istedetfor dem. Dem, som derimod blive roste, skulle vi vide at belønne efter Fortjeneste."

Da Storvisiren til den bestemte Tid indfandt sig i Paladset, forklædte han, Kalifen og Mesrur, Obersten for Gildingerne, sig for at være ukjendelige og gik derpaa ud sammen.

De kom over flere Pladse og Torve og fik endelig ved Maanens Skin i en Gyde Die paa en Mand af høi Vext og med hvidt Skjæg; han bar nogle Fiskenet. Paa Armen havde han en Kurv af Palmeblade og i Haanden en Stok.

„Den Olding der," mente Kalifen, „lader ikke til at være rig; vi ville tiltale ham og spørge ham om hans Formuesomstændigheder."

„Gode Ven!" sagde altsaa Visiren til ham, „hvem er Du?"

„Herre," gjennælede Oldingen, „jeg er Fisker, men

vistnok den fattigste og beklagelsesværdigste af alle dem, der drive denne Haandtering. Allerede ved Middagstid forlod jeg min Bopæl for at fiske, men har indtil nu ikke fanget det allermindste. Jeg har Kone og smaae Børn, men intet at ernære dem med."

Medlidende sagde Kalifen til Fiskeren:

„Vilde Du have Mod til at vende om kaste dit Net ud to Gange endnu? Vi ville give Dig hundrede Zechiner for det, som Du trækker op."

Ved dette Forslag glemte Fiskeren alle Dagens Mishommeligheder, tog Kalifen paa Ordet og gik med ham, Giafar og Mesrur igjen til Tigris, idet han sagde ved sig selv:

„Disse Herrer synes at være for hæderlige og agtbare til at ville holde mig for Nar; faaer jeg ogsaa kun en Hundrededel af det belovede, saa er det endda meget for mig."

Da Fiskeren var kommen til Floden, kastede han sit Net ud, og da han igjen halede det op, befandtes der at være en veltillukket og meget tung Kasse deri.

Kalifen lod Storvisiren udbetale hundrede Zechiner til Manden, som dernæst fik Lov til at gaae. Men Mesrur maatte tage Kassen paa Skuldrene, og Kalifen, der var begjærlig efter at faae at vide, hvad der var deri, vendte hurtig tilbage til Paladset. Ved at aabne Kassen forefandt man en stor Kurv af Palmeblade, hvis Laag var tilsyet med rød, uldeu Traad. For at tilfredsstille Kalifens Utaalmodighed gav man sig ikke Tid til først at pille Traaden op, men skar den over og traf nu frem af Kurven en Pakke, der var omviklet med et daarligt Tæppe, som var ombundet med Strikker. Da man havde fjernet disse og aabnet Pakken, fik man med Forfærdelse Øie paa Liget af en ung Kvinde; det var hvidere end Sne, men skaaret istykker.

Kalifen forbausedes ved dette græsselige Syn. Men denne Forbauselse gik øieblikkelig over til den heftigste Vrede, og med rasende Blikke paa Storvisiren udraabte han:

„Ha, ulykkelige! er det paa den Maade, at Du vaager over mine Undersaatters Sikkerhed? Under din Bestyrelse bliver der ustraffet begaaet Snigmord i min Hovedstad og dens Beboere kastede i Tigris for paa Dommens Dag at raabe om Hævn imod mig. Hvis Du ikke inden føie Tid straffer denne Kvindes Død ved at lade hendes Morder henrette, saa sværger jeg ved Guds hellige Navn, at jeg lader Dig og fyrgetyve af dine Slægtninge hænge."

„Beherster af de troende," svarede Storvisiren, „jeg anmoder Eders Majestæt om at forunde mig Tid til at anstille Efterforskninger."

„Jeg bevilliger Dig kun tre Dage derlil," tilkjendegav Kalifen.

Høist bestyrtet gik Visiren Giafar hjem.

„Hvorledes formaaer jeg," sagde han, „i en saa folkerig By som Bagdad at opdage en Morder, der udentvivl har begaaet sin Forbrydelse uden Vidner og maaskee allerede har forladt Byen?"

Han befalede nu de ham undergivne Politiembedsmænd og Dommere at efterspore Forbryderen paa det omhyggeligste. De satte alle deres Folk i Bevægelse og gjorde sig selv al mulig Umage. Men deres ivrigste Undersøgelser vare og bleve til ingen Nytte. Paa den tredie Dag blev den ulykkelige Minister kaldet til Kongen, der spurgte ham, hvem Morderen var. Med taarefyldte Øine svarede Giafar:

„Beherster af de troende, jeg har ikke fundet nogen, der kunde give mig den ringeste Oplysning i saa Henseende."

Kalifen gjorde ham de bittreste Bebreidelser derover og udstedte Befaling til at hænge Visiren og syrgetyve Barmekider foran Paladsets Port. Medens Galgerne bleve tømrede sammen og de syrgetyve Barmekider bleve slæbte afsted, lod Kalifen udraabe i hele Byen:

„Hvem, der vil see Storvisiren Giafar og syrgetyve Barmekider, hans Slægtninge, blive hængte, kan komme hen til Pladsen foran Paladset!"

Efterat alt var i Beredskab til Henrettelsen, blev Giafar tilligemed sine syrgetyve Slægtninge bragt bort af Skarpretteren og mange Retsbetjente, og enhver af dem blev stillet under den for ham bestemte Galge. Man lagde dem Strikkerne om Halsen, og den Menneskemasse, der opfyldte hele Pladsen, formaaede ikke uden Smerte og Taarer at være Tilskuere ved dette sørgelige Skuespil. Thi Storvisiren og Barmekiderne vare formedelst deres Retskaffenhed agtede og ærede.

Ligesom de ædleste Mænd i Byen skulde til at henrettes, trængte en smuk og velklædt ung Mand sig igjennem Mængden til Storvisiren og kyssede hans Haand med de Ord:

„Mægtige Visir, I er uskyldig i Forbrydelsen. Jeg er Morderen."

Omendskjondt dette Udsagn glædede Visiren meget, gjorde det ham dog ondt for den unge Mand, hvis Ansigtstræk ingenlunde vare skumle, men tvertimod meget indtagende. Han stod i Begreb med at svare ham, da en høi Mand, der allerede var tilaars, trængte sig frem og sagde til Visiren:

„Herre, tro ikke den unge Mand, ingen anden end jeg har dræbt Konen, og kun jeg alene bør altsaa bøde derfor."

Den unge Mand forsikrede imidlertid paany, at

han alene var Morderen, men den ældre afbrød ham med de Ord:

„Min Søn, Dig har Fortvivlelsen ført herhid, og Du vil foregribe din Skjæbne. Jeg for min Person har allerede været længe nok i denne Verden og er beredt til at forlade den. Lad mig derfor offre Livet istedetfor Dig."

Henvendende sig til Visiren, vedblev han:

„Jeg gjentager for Eder, at jeg er Morderen; lad mig kun døe jo før, jo hellere."

Striden imellem Oldingen og den unge Mand bevægede Giafar til at føre begge til Kalifen, hvilket den Embedsmand, der havde faaet det Hverv at paasee Henrettelsens Udførelse, gjerne tillod. Da han fremtrer for denne Fyrstes Aasyn, kysfede han Jorden og begyndte:

„Beherfker af de troende, her bringer jeg Eders Majestæt en Olding og en ung Mand, der begge, hver for sig, bekjende sig skyldige i at have myrdet hin Kvinde."

Kalifen spurgte derpaa, hvem der egentlig var den skyldige af dem, og da de begge fornyede deres tidligere Forsikkringer, befalede han, at de begge skulde henrettes. Visiren indvendte imidlertid:

„Herre, naar nu kun den ene af dem er skyldig, saa er det jo uretfærdigt at berøve den anden Livet."

Strax tog den unge Mand tilorde:

„Jeg sværger ved den almægtige Gud, der har hvælvet Himlen, at jeg har dræbt Kvinden, skaaret hende istykker og for fire Dage siden kastet hende i Tigris. Jeg vil ønske, at jeg aldrig maa blive salig, hvis jeg siger Usandhed. Jeg er altsaa den straffskyldige."

Kalifen havde efter denne Ed saa meget mere Grund til at troe ham, da Oldingen taug. Derfor sagde han til den unge Mand:

„Ulykkelige, hvorfor har Du begaaet en saa afskylig

Forbrydelse, og hvad bevæger Dig til at blive din egen Anklager?"

Hin gjennmælede:

„Beherster af de troende, naar det, som er foregaaet imellem mig og hin Kvinde blev optegnet, vilde det blive en meget lærerig Historie for Verden."

„Saa fortæl os den, jeg befaler Dig det," yttrede Kalifen, og den unge Mand adlød ved at begynde paa

Historien om den sønderlemmede Kone og den unge Mand, hendes Ægtefælle.

„Beherster af de troende, den myrdede Kone var min Hustru og Datter af den Olding der, min Onkel paa fædrene Side. Da jeg ægtede hende, var hun ikke mere end tolv Aar gammel, og siden den Tid er der hengaaet ellevе Aar. Hun har født mig tre Drengebørn, der endnu ere ilive, og jeg maa lade hende vederfares den Retfærdighed, at hun aldrig i ringeste Maade gav mig Anledning til Misfornøielse. Hun var klog, opførte sig godt og lod det være sin eneste Bestræbelse at være mig til Behag. Hvad mig angaaer, saa elskede jeg hende ømt og kom alle hendes Ønsker i Forkjøbet.

Da hun for henved to Maaneder siden blev syg, pleiede jeg hende med al optænkelig Omhu og sparede intet for at fremskynde hendes Helbredelse. Efter en Maaneds Forløb var hun bleven bedre og vilde gaae i Bad. Men førend hun forlod Huset, sagde hun til mig:

„Kjære Fætter — det var hendes Kjælenavn for mig — jeg er meget lysten efter Æbler, og Du vilde berede mig en stor Glæde ved at skaffe mig nogle. Jeg

har i lang Tid næret dette Ønske, og vil tilstaae Dig, at det nu er blevet saa heftigt, at jeg vil være ilde faren, hvis det ikke snart bliver tilfredsstillet."

Jeg svarede:

„Jeg vil meget gjerne gjøre alt, hvad der staaer i min Magt for at opfylde dit Ønske."

Paa alle Torve og i alle Boutiker gav jeg mig strax til at spørge efter Æbler, men der var ingen at opdrive, uagtet jeg bød en Zechin for Stykket; fortrydelig over min spildte Ulejlighed kom jeg hjem. Da nu min Kone vendte tilbage fra Badet og ingen Æbler fik, blev hun saa forstemt derover, at hun ikke lukkede et Øie hele Natten. Jeg stod derfor meget tidlig op og spurgte efter Æbler, men ligesaa forgjæves som den foregaaende Dag. En gammel Gartner fortalte mig imidlertid, at jeg paa den Aarstid ikke kunde opdrive Æbler noget andet Sted end i Eders Majestæts Have i Balsora. Jeg elskede min Kone lidenskabelig og vilde ikke have at bebreide mig, at jeg havde undladt at gjøre noget, der kunde være hende til Fornøielse. Derfor begav jeg mig paa Veien til Balsora. Jeg skyndte mig saaledes, at jeg efter fjorten Dages Forløb kom tilbage med tre Æbler, der hver havde kostet en Zechin.

Ved min Tilbagekomst overrakte jeg min Kone dem, men hendes Attraa derefter var imidlertid gaaet over, og hun indskrænkede sig til at tage imod dem og lægge dem tilside. Imidlertid var og blev hun syg, og jeg vidste ikke, hvad jeg skulde stille op for at faae hende helbredet.

Da jeg nogle Dage efter sad i min Bod paa Torvet, hvor alle Slags fine Stoffer bleve falbudte, kom der gaaende en stor sort Slave af et hæsligt Udseende; han havde et Æble i Haanden. Jeg gjen-

kjendte det øieblikkelig som et af dem, jeg havde hentet i Balsora, kaldte Slaven hen til mig og sagde:

„Gode Slave, hvor har Du faaet det Æble fra?"

Smilende svarede han:

„Det er en Foræring af min elskede. Jeg var idag hos hende, men hun var ikke rigtig rask. Ved Siden af hende laae tre Æbler, og paa mit Spørgsmaal om, hvorfra hun havde dem, svarede hun, at hendes godmodige Tosselhoved af Mand havde reist uafladelig i fjorten Dage for at hente dem til hende. Vi spiste sammen, og da jeg gik, tog jeg dette Æble med."

Ude af mig selv af Fortrydelse over denne Tale, reiste jeg mig, lukkede min Bod, ilede hjem og ind i min Kones Værelse. Her saae jeg først og fremmest efter Æblerne, og da jeg kun fik Øie paa to, spurgte jeg efter det tredie. Min Kone vendte Hovedet om til Æblerne og svarede, da hun kun blev to vaer, i en ligegyldig Tone:

„Kjære Fætter, jeg ved ikke, hvor det tredie er blevet af."

Dette Svar lod mig ikke mere betvivle Rigtigheden af Slavens Udsagn. Henreven af mit skinsyge Raseri, drog jeg den Dolk, som jeg bar i Bæltet, og stødte den i Brystet paa den elendige. Derpaa skar jeg hendes Hoved af, sønderlemmede hendes Krop og pakkede den i en Kurv, som jeg syede til med rød Uldtraad. Derpaa indesluttede jeg det hele i en Kasse, som jeg ved Nattetide kastede i Tigris.

Mine to yngste Børn vare allerede tilsengs og sovede ind, det tredie befandt sig endnu ude af Huset. Ved min Hjemkomst traf jeg ham bitterlig grædende ved Døren, og paa mit Spørgsmaal om, hvad der feilede ham, svarede han:

„Kjære Fader, jeg har tidlig imorges uden Mo-

ders Vidende frataget hende et af de tre Æbler, som Du har bragt hjem til hende. Jeg passede længe godt paa det, men medens jeg legede med mine Brødre paa Gaden, rev en forbigaaende Slave mig det ud af Haanden og tog det med. Jeg løb rigtignok efter ham, forlangte mit Æble igjen og sagde, at det tilhørte min syge Moder, og at Du havde foretaget en Reise, der varede i fjorten Dage, for at hente tre saadanne Æbler til hende; men han vilde ikke give mig det igjen, og da jeg vedblev at forfølge ham med Raab og Skrig, slog han mig og løb af alle Livsens Kræfter igjennem flere Smaagader, saa at jeg snart tabte ham afsyne. Siden den Tid har jeg med Længsel ventet paa din Tilbagekomst for at bede Dig om ikke at sige Moder noget derom, da hun maaskee derved kunde blive endnu sygere."

Og Barnet gav sig til at græde endnu ynkeligere end før.

Mig opfyldte hans Tale med usigelig Kummer. Jeg saae min Forbrydelse i hele dens Udstrækning og angrede for silde at have troet paa en usel Slaves Bagtalelser, der havde lempet sin skjæbnesvangre Løgn efter det, som min Søn havde fortalt ham. Min Onkel var imidlertid kommen for at besøge sin Datter, og istedetfor at træffe hende i levende Live erfarede han af min egen Mund hendes Død; thi jeg dulgte intet for ham, og uden at oppebie hans Fordømmelsesdom erklærede jeg mig selv for den nedrigste Forbryder. Alligevel overvældede han mig ikke med retfærdige Bebreidelser, men blandede sine Taarer med mine, og saaledes begræd vi i Fællesskab Tabet af en saa inderlig elsket Datter og Kone, som jeg selv stilte mig af med paa en saa grusom Maade, fordi jeg var letsindig nok til at troe en løgnagtig Slave. Nu kjender J

alle Omstændighederne ved min Forbrydelse, og jeg bønfalder Eder underdanigst om at give mig min fortjente Straf. Hvor streng den end bliver, vil jeg ikke knurre, men endnu bestandig finde den for naadig."

Den unge Mands Fortælling satte Kalifen i den høieste Forbauselse; men tillige indsaae han, at den unge Mand var mere beklagelsesværdig end strafskyldig, og han følte selv Deltagelse for ham. Derfor begyndte han:

Denne unge Mands Gjerning er tilgivelig og undskyldelig ligeoversor Gud og Mennesker. Den skjændige Slave bærer alene Ansvaret for dette Mord, og derfor skal ogsaa han alene straffes derfor."

Henvendende sig til Viziren, føiede han til:

„Jeg giver Dig tre Dage til at faae fat paa ham; skaffer Du ham ikke tilveie, inden denne Frist er udløben, saa maa Du døe i hans Sted."

Den ulykkelige Giafar havde allerede troet sig udenfor al Fare og blev ved denne nye Befaling af Kalifen nedbøiet paa det dybeste. Han var altfor nøie bekjendt med denne Fyrstes Fasthed til at prøve paa at gjøre Indvendinger; han trak sig derfor tilbage og gik under Taarer hjem med den Overbevisning, at han kun havde tre Dage tilbage at leve i. Han nærede saa ringe Haab om at udfinde Slaven, at han ikke engang lod anstille Undersøgelse efter ham.

De første to Dage tilbragte han sorrigfuld i sin jamrende Familiekreds. Paa den tredie belavede han sig til modig at lide Døden som en dadelfri Minister, hvem man intet havde at bebreide. Kadier og Vidner bleve hidkaldte for at undertegne hans i deres Nærværelse affattede Testamente. Derpaa omfavnede han sin Kone og sine Børn og sagde dem det sidste Levvel. Hele Familien hensløb i Taarer, og der har aldrig

fundet noget mere rørende Skuespil Sted. Endelig kom der en Tjener fra Kalifen, der utaalmodig ventede paa Efterretninger om ham eller den sorte Slave, som Visiren skulde skaffe tilveie, og stevnede sidstnævnte til at møde hos Kalifen. Den bedrøvede Visir vilde netop begive sig paa Veien, da Barnepigerne bragte ham hans yngste, fem- eller seksaarige Datter, forat han endnu engang kunde see hende. Han nærede en særdeles Forkjærlighed for hende og tog Barnet i sine Arme. Han kysfede det gjentagne Gange og bemærkede ved den Leilighed paa Brystet under hendes Kjole en fremmed og behageligt duftende Gjenstand, hvisaarsag han spurgte, hvad hun der havde.

„Et Æble, lille Fader," svarede hun, „paa hvilket der staaer Kalifens, vor Herres, Navn; vor Slave Rihan har kjøbt det til mig for to Zechiner."

Ved Ordene „Æble" og „Slave" lod Storvisiren høre et Udraab af Glæde og Overraskelse. Han tog øieblikkelig Æblet og lod Slaven, der var i Nærheden, kalde.

„Skurk," sagde han til ham, „hvor har Du dette Æble fra?"

„Herre," svarede Slaven, „jeg tilsværger Eder, at jeg hverken har fravendt Eder det eller stjaalet det i de troendes Beherskers Have. Jeg traf nylig tre eller fire legende Børn paa Gaden, hvoraf det ene havde dette Æble i Haanden, og jeg tog det fra Barnet."

Giafar tog Slaven med til Kalifen og fortalte ham det Tilfælde, der havde foranlediget hans Opdagelse. En større Overraskelse end Kalifens har man aldrig seet. Endelig sagde han til Visiren, at da hans Slave havde været Skyld i al denne Modgang, saa skulde han ogsaa straffes exemplarisk.

„Herre," gjenmælede Giafar, „derimod er intet at

indvende; imidlertid er hans Forbrydelse ikke utilgivelig. Jeg ved en endnu mere paafaldende Historie om Visiren Nureddin Ali i Kairo og Bedreddin Hassan fra Balsora. Da Eders Majestæt gjerne hører slige Ting, saa vil jeg fortælle denne Historie paa den Betingelse, at I tilgiver min Slave, naar I finder den endnu overordentligere end den, som har givet mig Anledning til at meddele den."

„Jeg gaaer ind derpaa," svarede Kalifen.

Giafar fortalte derpaa

Historien om Nureddin Ali og Bedreddin Hassan

„Behersker af de troende, der var engang i Ægypten en høist retfærdig, velgjørende, medlidende og gavmild Sultan. Hans Tapperhed gjorde ham frygtet hos hans Naboer. Han var en Ven af de fattige og begunstigede de lærde, hvem han hævede til de høieste Embeder. Denne Sultans Visir var en klog, vis og i de skjønne Kunster og alle Videnskaber vel bevandret Mand. Ministeren havde to prægtige Sønner, der begge traadte i hans Fodspor. Den ældste hed Schemseddin Mohammed og den yngste Nureddin Ali, og den sidste havde i Særdeleshed alle optænkelige Fortrin. Efter deres Faders Død lod Sultanen dem komme til sig, lod begge isøre sig en Visirs Klædedragt og sagde derpaa:

„Det Tab, som er overgaaet Eder, smerter ikke mig mindre end Eder selv. Jeg vil bevise Eder det. Da det er mig bekjendt, at I boe sammen og leve i fuldkommen Samdrægtighed, saa forlener jeg Eder begge

med den samme Værdighed. Gaaer og efterligner Eders Fader."

De to nye Visirer takkede Sultanen for hans Bevaagenhed, og gik hjem for at besørge deres Faders Begravelse. En Maaned efter gik de for første Gang igjen ud og begave sig for første Gang til Sultanens Raadsforsamling, som de siden regelmæssig bivaanede. Naar Sultanen tog paa Jagt, ledsagede bestandig en af Brødrene ham, og de havde skiftevis denne Ære. Dagen før en Jagt, paa hvilken det var den ældste Broders Tour at følge Sultanen, underholdt de sig engang ved Aftensmaaltidet med hinanden om ligegyldige Ting. Schemseddin Mohammed yttrede:

„Da vi begge endnu ere ugifte og leve i en saa fuldstændig Enighed, synes jeg, at vi paa en og samme Dag skulde gifte os med to Søstre af god Familie. Hvad er din Mening om den Sag?"

„Denne Tanke," gjenmælede Nureddin Ali, „er vort Venskab værdig, og jeg er beredt til at gjøre alt, hvad Du anseer for rigtigt."

„O! det er endnu ikke alt," begyndte Schemseddin Mohammed igjen, „min Phantasi svæver endnu videre. Lad os sætte, at vore Koner samtidig bleve Mødre, og at din nedkom med en Søn paa samme Dag som min med en Datter, saa lad os, naar Børnene ere voxede til, gifte dem med hinanden."

„Det er et kosteligt Forslag!" raabte Nureddin Ali. „Et saadant Ægteskab vilde sætte Kronen paa vor Enighed, og jeg indvilliger gjerne deri. Men naar Tidens Fylde er kommen," tilføiede han, „vil Du da forlange nogen Medgift af min Søn?"

„Det komme vi nok overens om," mente den anden, „og jeg er overbeviist om, at Du foruden det sædvanlige idetmindste vil udstyre din Søn med tre

tusend Zechiner, tre gode Landeiendomme og tre Slaver.“

„Det vil jeg ikke gaae ind paa,“ sagde den yngre Broder; „ere vi ikke Brødre og Embedsmænd, der beklæde samme Værdighed, og staaer ikke, som vi begge jo vide, det mandlige Kjøn over det kvindelige? Er det altsaa ikke din Sag at sørge for et rigt Udstyr? Det forekommer mig næsten, som om Du vilde skære en bred Rem af en anden Mands Ryg.“

Vel sagde Nureddin Ali det i Spøg, men hans lidenskabeligere Broder tog det dog ilde op.

„Ve din Søn!“ raabte han vredt, „fordi Du vover at foretrække ham for min Datter. Jeg forbauses over, at Du var dristig nok til kun at anseе ham for værdig til hende. Afsindig maa Du være, siden Du betragter mig som din Ligemand og siger, at vi ere Embedsmænd af samme Rang. Vid, forvovne, at jeg efter din taabelige Opførsel ikke vilde give min Datter til din Søn, om Du end udstyrede ham med flere Rigdomme, end Du besidder.“

Denne latterlige Strid angaaende Ægteskabet imellem deres endnu ufødte Børn, gik endnu videre imellem Brødrene, og Schemseddin Mohammed forivrede sig endog i den Grad, at han skred til Trudsler og sagde:

„Var det ikke, fordi at jeg imorgen skal ledsage Sultanen, skulde Du ikke slippe for saa godt Kjøb. Men efter min Tilbagekomst vil jeg lære Dig, at en yngre Broder ikke tør tale saa uforskammet til en ældre, som Du har gjort.“

Derpaa gik begge til deres Sovegemakker.

Den følgende Morgen forlod Schemseddin aarle om Morgenen Kairo tilligemed Sultanen, der slog ind paa Veien til Pyramiderne. Nureddin Ali tilbragte Natten i stor Uro. Efter modent Overlæg kom han

til den Erkjendelse, at det var en Umulighed for ham at leve længere sammen med en Broder, der behandlede ham med saa meget Hovmod, og fattede en Beslutning.

Han lod et kraftigt Muldæsel opsadle, forsynede sig med Penge, Klenodier og nogle Legnetsmidler, og efterat han havde sagt til sine Folk, at han ganske alene vilde reise bort i et Par Dage, red han sin Vei. Saasnart som han havde Kairo bagved sig, slog han ind paa den Vei, der fører igjennem den arabiske Ørken, og da hans Muldæsel snart styrtede, maatte han forsøge at komme videre tilfods. Lykkeligvis traf han paa et til Balsora reisende Ilbud, der lod ham sætte sig op bagved ham paa hans Kamel. Da de vare komne til Balsora, skiltes Nureddin Ali taknemlig fra ham og gav sig til at søge efter en Bolig. Undervejs mødte han paa Gaden en Mand, der havde et talrigt Følge, og hvem alle Indbyggerne viste stor Ære, idet de bleve staaende og ventede, til han var kommen forbi. Ogsaa Nureddin Ali gjorde ligesom de andre. Det var nemlig Sultanen af Balsoras Storvisir, der viste sig i Staden for ved sin Nærværelse at opretholde Orden og Rolighed i den. Tilfældigvis faldt hans Blik paa den unge Mand, hvis Ansigtstræk tiltalte ham. Han betragtede ham med Velbehag og standsede, da han kom forbi ham og bemærkede, at han var reiseklædt, for at spørge, hvem og hvorfra han var.

„Herre," svarede Nureddin Ali, „jeg er fra Kairo i Ægypten og har forladt mit Fædreland af en saa retfærdig Uvillie over en af mine nærmeste Slægtninges Opførsel, at jeg hellere vil gjennemvandre hele Verden og dø iblandt fremmede end vende tilbage dertil."

Storvisiren, en ærværdig Olding, svarede derpaa:

„Min Søn, kom paa bedre Tanker; der gives megen Nød og Elendighed i Verden, og I kjender ikke

de Besværligheder, hvorfor I udsætter Eder. Kom hellere med mig; maaskee kan jeg faae Eder til at glemme Anledningen til, at I har forladt Eders Hjem.

Nureddin Ali fulgte Storvisiren af Balsora, der snart kom til Erkjendelse af hans Fortrin og fik ham saa kjær, at han en Dag, da han var alene med ham, sagde til ham:

„Som I seer, giver min Alder mig intet Haab om at leve længe endnu. Himlen skjænkede mig en eneste Datter, der er ligesaa smuk, som I er klog, og nu har naaet den mandbare Alder. Flere af de indflydelsesrigeste Mænd ved vort Hof have allerede for deres Sønner anholdt om hende; men jeg kunde ikke beslutte mig til at give dem Jaord. Eder er jeg derimod god, og I synes at være saa værdig til at træde i Slægtskabsforhold til mig, at jeg er tilsinds fortrinsvis at tage Eder til min Svigerson. Hvis I modtager mit Tilbud, saa erklærer jeg min Herre, Sultanen, at jeg ved dette Giftermaal antager Eder i Barns Sted og beder ham om at lade min Værdighed som Storvisir af Balsora gaae i Arv til Eder. Og da jeg i min høie Alder trænger til Hvile, saa vil jeg ikke alene overlade Eder Bestyrelsen af min hele Formue, men ogsaa Regjeringsforretningerne."

Visiren havde neppe fuldendt sin ædelmodige Tale, før Nureddin Ali kastede sig for hans Fødder og fuld af Glæde og Taknemlighed erklærede Oldingen, at han i enhver Henseende vilde rette sig efter hans Villie. Storvisiren kaldte nu paa sine fornemste Tjenere og befalede dem at smykke den store Sal i hans Palads og foranstalte et Maaltid. Derpaa lod han de ansseteste Mænd ved Hoffet og i Byen indbyde til sig, og da de vare forsamlede, begyndte han:

„Mine Herrer, jeg glæder mig over at kunne

meddele Eder noget, som jeg hidtil har holdt hemmeligt. Jeg har en Broder, der ligesom jeg har den Ære at være Storvisir, men hos Sultanen af Ægypten. Denne min Broder har en eneste Søn, som han ikke vilde have gift ved det ægyptiske Hof, hvisaarsag han sendte ham til mig for at tage min Datter tilægte og saaledes forene vor Stammes tvende Grene. Hin Søn, hvem jeg ved hans Ankomst anerkjendte som min Broderson, og hvem jeg nu gjør til min Svigerson, er denne unge Mand, som jeg har forestillet for Eder. Jeg smigrer mig med, at I gjerne ville bevære hans Bryllup, der skal feires idag, med Eders Nærværelse."

Nureddin Ali havde underrettet ham om sin Stand, og Storvisiren betjente sig af denne Nødlogn, fordi han syntes, at det var den mest passende Maade at tale paa til dem, hvis Frieri han havde afvist. Ingen af de tilstedeværende Personer fandt det heller urigtigt, at Visiren foretrak sin Neveu for alle andre; de tilkjendegave enstemmig deres Billigelse af dette Ægteskab, og at de vare berede til at overvære det som Vidner.

Efterat Forsamlingen havde bevidnet Storvisiren af Balsora sin Glæde over hans Datters Formaling med Nureddin Ali, gik man tilbords. Henimod Slutningen af Maaltidet, der varede meget længe, blev der sat fint Bagværk frem, og da enhver efter Skik og Brug havde taget saameget, som han lystede, traadte Kadierne ind med Ægteskabscontracten. De fornemste i Selskabet undertegnede den, hvornæst alle fjernede sig. Da alle vare borte paa Tjenerne nær, befalede Visiren dem at holde et Bad i Beredskab og føre Nureddin Ali deri. Denne forefandt der ganske nyt Linned af en saadan Hvidhed og Finhed, at det var en Lyst at see paa det, og alt, hvad der ellers var nødvendigt. Efterat have vadsket og tørret sig vilde han igjen tage

den Kjortel paa, som han før havde taget af, men fik istedetfor den en anden, der var yderst pragtfuld. I denne Tilstand og duftende af de mest udsøgte Vellugte, gik han til sin Svigerfader, der glædede sig over hans gode Udseende, lod ham tage Plads ved Siden af sig og sagde til ham:

„Min Søn, I har aabenbaret mig, hvem I er, og hvilken Rang i indtog ved det ægyptiske Hof. Ligeledes meddelte I mig, at en Tvist med Eders Broder foranledigede Eder til at forlade Eders Fædreland. Jeg beder Eder nu om ganske oprigtig at sige mig Aarsagen til hin Strid, thi I maa have fuldkommen Tillid til mig og intet skjule for mig."

Nureddin Ali fortalte derpaa omstændelig Tvisten med sin Broder, og Storvisiren kunde ikke høre derpaa uden at lee høit.

„Kan man vel tænke sig noget pudserligere i Verden?" raabte han. „Er det muligt, at I kunde blive uenige om et saa tvivlsomt Bryllup? Det gjør mig ondt, at I er kommen op at trættes med Eders Broder om en slig Ubetydelighed; det var ogsaa urigtigt af ham at optage en spøgefuld Ytring som en Fornærmelse, og jeg maa takke Himlen for en Tvist, der forskaffede mig saadan en Svigerson som Eder. Men," føiede Oldingen til, „det er allerede silde, og det gaaer ikke an at lade min Datter, Eders Gemalinde, vente paa Eder. Imorgen skal I blive forestillet for Sultanen, der forhaabentlig vil lade Eder blive en saadan Modtagelse tildel, at vi begge kunne være tilfredse dermed."

Nu var det et mærkeligt Sammentræf, vedblev Giafar, at paa samme Dag, som dette Bryllup fandt Sted i Balsora, giftede ogsaa Schemseddin Mohammed sig i Kairo. Efterat nemlig Nureddin Ali havde for-

ladt sin Fædreby for aldrig mere at vende tilbage dertil og Schemseddin Mohammed efter en Maaneds Fraværelse (thi Sultanens Jagtlidenskab havde forledet ham til at blive saa længe borte) kom tilbage til Kairo i Sultanens Følge, ilede han til Nureddin Alis Værelse. Han erfarede med Bestyrtelse, at hin under Paaskud af en to eller tre Dages Reise var reden bort paa et Muldyr selvsamme Dag, som Sultanen var brudt op til Jagt, og ikke havde ladet sig see siden. Dette var ham saa meget mere ubehageligt, da det var aabenbart, at hans haarde Tiltale havde foranlediget Nureddins Afreise. Han afsendte derfor et Ilbud over Damaskus til Haleb; men Budet kom tilbage uden Efterretninger om ham. Schemseddin besluttede at lade søge efter sin Broder paa andre Steder, men imidlertid fik han det Indfald at gifte sig.

Da Schemseddin Mohammeds Gemalinde efter ni Maaneders Forløb nedkom med en Datter i Kairo, bragte Nureddin Alis Kone samme Dag en Dreng, der blev kaldt Bedreddin Hassan, til Verden. Storvisiren af Balsora tilkjendegav sin Glæde over et Børnebarns Fødsel ved stor Gavmildhed og offentlige Fester. Men for at give sin Svigersøn et Vidnesbyrd om sin særlige Tilfredshed begav han sig til Sultanen for underdanigst at ansøge denne om at overdrage hans Embede som Visir til Nureddin Ali, forat han kunde have den Trost før sin Død at see sin Svigersøn beklædt denne Værdighed.

Sultanen, der havde fundet Behag i Nureddin Ali, da denne efter sit Gjestermaal blev ham forestillet, og som siden den Tid altid havde hørt ham fordelagtig omtale, bevilligede Ansøgningen og udstedte Befaling til at iføre Nureddin Ali en Storvisirs Dragt.

Saasnart som hans Søn Bedreddin var syv Aar

gammel, gav han ham en fortræffelig Lærer, der begyndte at opdrage ham paa en hans Fødsel værdig Maade.

Bedreddin Hassan havde havt denne Lærer i to Aar og kunde læse flydende, da denne lod ham lære Koranen udenad. Nu fik han flere Lærere, der uddannede hans Aand saaledes, at han i sit tolvte Aar ikke mere behøvede deres Hjælp. Ved denne Tid havde ogsaa hans Ansigtstræk udviklet sig fuldkomment, og han blev beundret af alle dem, der saae ham.

Hidtil havde Nureddin Ali kun ladet ham lære, men ikke ført ham ud i Verdenslivet. Nu bragte han ham til Paladset for at forskaffe ham den Ære at turde gjøre Sultanen, der modtog ham med megen Artighed, sin Opvartning. De, der saae ham paa Gaden, lode af Henrykkelse over hans Skjønhed Udbrud af Forundring høre og velsignede ham tusend Gange. Hans Fader vilde gjøre ham skikket til engang at blive hans Efterfølger som Visir, hvisaarsag han ikke undlod at gjøre ham bekjendt endog med de vanskeligste Forretninger. Kort sagt, han gjorde alt for at skaffe en Søn, der var ham saa dyrebar, frem i Verden. Men ligesom han begyndte at glæde sig over Frugterne af sin Møie, blev han pludselig angreben af en heftig Sygdom. Han følte, at hans Dage vare talte, og gjorde sig ingen forfængelige Forhaabninger, men beredte sig paa at døe som en ægte Muselmand. I disse skjæbnesvangre Øieblikke forglemte han ikke sin elskede Bedreddin; han lod ham kalde og meddelte ham sine Familieforhold ligesom ogsaa den Grund, der havde foranlediget ham til at forlade sit Hjem. Saa døde han.

Bedreddin Hassan af Balsora, som han blev kaldt, fordi han var født i denne By, følte en usigelig Smerte over sin Faders Død. Istedetfor en Maaned,

som det er Skik og Brug, tilbragte han to i Ensomhed og Taarer og glemte endog at gjøre Sultanen af Balsora sin Opvartning. Denne saae deri en Tilsidesættelse af og en Foragt for sit Hof og sin Person og geraadede derover i den heftigste Vrede. Henreven af sin Forbittrelse, befalede han sin nye, i Nureddin Alis Sted udnævnte Storvisir at begive sig til den afdødes Hus og lægge Beslag paa dette og alle andre Besiddelser og Efterladenskaber. Sletintet skulde Bedreddin Hassan beholde, men dertil endnu fængsles.

Den nye Visir skred, ledsaget af en Mængde Retstjenere og Embedsmænd til at udføre denne Befaling. Tilfældigvis mødte han en af Bedreddins Slaver underveis, der aldrig saasnart erfarede Storvisirens Ærinde, før han ilede i Forveien for at advare sin Herre. Denne forlod skyndsomt Byen og begav sig til den offentlige Begravelsesplads, hvor han havde indrettet sig at overnatte i sin Faders Gravmæle. Samme var en temmelig anseelig Bygning med en Kuppel paa. Paa Veien dettil traf han paa en Jøde, en meget rig Vexeler og Kjøbmand, der kjendte Hassan, hilste ham ærbødig og blev staaende stille.

Jøden, hvis Navn var Isak, kyssede Bedreddin Hassan paa Haanden og sagde derpaa til ham:

„Herre, bør jeg spørge, hvorhen De vil gaae ved denne Tid? I er alene og synes at være i stærk Spænding. Har I havt Modgang?"

„Ja," gjenmælede Bedreddin Hassan; „for lidt siden faldt jeg i søvn og saae i drømme min Fader. Hans Blik var skrækkeligt, som om han kunde være vred paa mig. Jeg vaagnede pludselig og ilede strax i min Forskrækkelse herhen for at bede paa hans Grav."

„Herre," yttrede Jøden, der ikke kunde vide, hvorfor Bedreddin Hassan egentlig var gaaet ud af

Byen, „da den salige Storvisir, Eders Fader og min Herre, hæderlig Ihukommelse, havde ladet flere Skibe, der endnu ere paa Søen og tilhøre Eder, med Varer, saa vil jeg bede Eder om at give mig Fortrinet for enhver anden ved Salget af dem. Jeg er istand til at betale Ladningen af alle Eders Skibe contant, og til en Begyndelse vil jeg give Eder tusend Zechiner, hvis I vil overlade mig Ladningen af det første, som lykkelig og vel ankommer hertil. Jeg har Pengene hos mig og kan betale forud."

Med disse Ord tog han en stor, med sit Signet forseglet Pung frem, som han bar under sin Kjortel, og viste Bedreddin Hassan den; han tog med Glæde imod Jødens Tilbud.

„Herre", sagde nu Jøden, „I overlader mig altsaa for tusend Zechiner Ladningen af det første af Eders Skibe, der løber ind i denne Havn?"

„Ja", svarede Bedreddin. „Jeg sælger Eder den ubetinget for tusend Zechiner."

Jøden rakte ham paa Stedet Pungen med de tusend Zechiner og tilbød sig at tælle dem. Men Bedreddin Hassan sparede ham denne Ulejlighed, idet han sagde, at han havde fuldkommen Tillid til hans Ærlighed.

„Siden det er Tilfældet", gjenmælede Jøden, „saa hav den Godhed at give mig noget skriftligt om vor Handel."

Dieblikkelig tog han et Skrivetøi op af sit Belte og trak et lidet, tilskaaret Stykke Rør, der var indrettet til at skrive med, op deraf; det rakte han ham tilligemed et Blad Papir af sin Brevtasse, og medens han holdt Skrivetøiet, skrev Bedreddin Hassan Beviset.

Dette gav han Jøden, der dernæst sagde ham Farvel og fortsatte sin Vei til Byen. Bedreddin Hassan

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

af Ægypten har en Visir ved Navn Schemseddin Mohammed, hvis omtrent tyveaarige Datter er den smukkeste og fuldkomneste Pige, som man nogensinde har hørt Tale om. Sultanen, hvem man fortalte om Pigens Deilighed, lod for nogle Dage siden hendes Fader kalde til sig og sagde til ham:

„Det er kommet mig for Øre, at Du har en voxen Datter; vil Du ikke give mig hende til Kone?"

Visiren blev noget bestyrtet over dette uformodede Andragende; imidlertid lod han sig ikke blænde deraf, og istedetfor med Glæde at gaae ind derpaa, hvilket andre i hans Sted vilde have gjort, svarede han Sultanen:

„Herre, jeg fortjener ikke den Ære, som Eders Majestæt har tiltænkt mig, og beder Eder underdanigst om ikke at optage det ilde, at jeg modsætter mig Eders Hensigt. Som I ved, havde jeg en Broder ved Navn Nureddin Ali, hvem der ligesom mig blev den Ære tildel, at blive en af Eders Visirer. Vi kom op at trættes med hinanden, og som en Følge deraf forsvandt han pludselig, uden at jeg har hørt noget til ham, før jeg for fire Dage siden erfarede, at han var død i Balsora som Storvisir hos Sultanen der. Han har efterladt sig en Søn, og da vi engang gjensidig forpligtede os til at lade vore Børn, hvis vi fik nogle, gifte sig med hinanden, saa er jeg overbeviist om, at han er død med Tanken henvendt paa dette Ægteskab. Jeg vilde derfor gjerne opfylde mit givne Løfte og besværger Eders Majestæt at tillade mig det."

Sultanen af Ægypten blev forbittret over sin Visirs Vægring og Dristighed og sagde opfarende:

„Er det paa den Maade, at Du gjengjælder den Godhed af mig, at jeg vil nedlade mig til en Forbindelse med Dig? Jeg skal vide at hævne mig over, at

Du foretrækker en anden for mig og sværger, at din Datter ikke skal faae nogen anden Ægtefælle end den usleste og hæsligste af mine Slaver.''

Dermed afsærdigede han Visiren, der begav sig bort i betydelig Forlegenhed. Idag har Sultanen nu ladet komme en af sine Staldbetjente, der har Pukkel baade for og bag og er frygtelig hæslig; han har befalet Schemseddin Mohammed at indvillige i hans Datters Forbindelse med denne Slave og at lade Ægteskabscontrakten opsætte og underskrive af Vidner i hans Nærværelse. Anstalterne til dette sælsomme Bryllup ere trufne, og i denne Stund befinde alle de ægyptiske Hofembedsmænds Slaver sig med Fakler ved Indgangen til et Bad, hvor de vente paa den derværende puklede Staldkarl for at føre ham til hans Brud, der allerede er pyntet. Da jeg forlod Kairo, vare Kvinderne i Begreb med at føre hende i hendes fulde Brudestads ind i den Sal, hvor hun skal modtage Vanskabningen, og der sidder hun nu og venter paa ham. Jeg har seet hende og forsikrer Eder, at jeg er opfyldt af Beundring.''

,,Hvad Du saa end siger,'' gav Aanden til Svar, ,,kan jeg ikke troe, at hin Pige overtræffer den unge Mand i Skjønhed.''

,,Jeg vil ikke være paastaaelig'', gjenmælede Feen, ,,og erkjender, at han fortjente at faae den deilige Brud, som er bestemt til den puklede. Det vilde derfor vel være en os værdig Handling at hindre Sultanen af Ægyptens Uretfærdighed og at bringe den unge Mand til Pigen istedetfor Slaven.''

,,Du har Ret,'' yttrede Aanden, ,,og jeg kan ikke sige Dig, hvor meget dit Indfald behager mig. Jeg vil bidrage alt til at udføre denne Plan og er overbevist om, at Du ligervis intet vil undlade. Lad det

være min Sag at bringe ham til Kairo, uden at han vaagner, saa kan Du tage Dig af ham, naar vor Plan er iværksat.“

Efterat Aanden og Feen havde truffet nærmere Aftale, løftede den første Bedreddin Hassan blidelig iveiret, bar ham med ubegribelig Lethed igjennem Luften og lagde ham ned ved Døren til en offentlig Bygning, ikke langt fra Badet, hvilket Vanskabningen, fulgt af de paa ham ventende Slaver, var især med at forlade.

Bedreddin Hassan vaagnede i dette Øieblik og blev meget overrasket over at see sig midt i en ham ubekjendt By. Han vilde allerede til at spørge om, hvor han befandt sig, da Aanden klappede ham paa Skuldren og raadede ham til at tie. Derpaa gav han ham en Fakkel med de Ord:

„Bland Eder imellem Folkene ved Døren til dette Bad og følg med dem ind i en Sal, hvor der skal feires et Bryllup. Brudgommen er en Vanskabning, som I let vil kunne kjende; sæt Eder paa høire Side af ham, aabn Eders Pung og fordel nogle Zechiner iblandt Musikerne, Dandserne og Dandserinderne. Vær ogsaa rundhaandet imod Brudens Slavinder; saa ofte som I griber ned i Pungen, maa I tage Haanden fuld af Zechiner og ikke spare paa dem. Gjør dristig alt, hvad jeg siger til Eder; frygt intet, undres over intet og forlad Eder forresten paa en høiere Indflydelse.“

Saaledes velunderrettet om alt, hvad han havde at gjøre, traadte Bedreddin Hassan hen til Badets Dør og tændte sin Fakkel hos en af Slaverne. Herpaa blandede han sig imellem dem, som om han tilhørte en af de fornemme i Kairo, og ledsagede Vanskabningen der havde forladt Badet og besteget en Hest fra Sultanens Stalde.

Bedreddin Hassan sluttede sig til Musikerne, Dand-

ferne og Dandserinderne, der gik umiddelbart foran Vanskabningen, og uddelte fra Tid til anden en Haandfuld Zechiner iblandt dem. Da han udøvede sin Gavmildhed med uforlignelig Ynde og Høflighed, saa fæstede alle de, der fik noget af ham, Øinene paa ham og fandt ham saa smuk, at de ikke igjen kunde vende deres Blikke bort fra ham. Saaledes kom Toget hen foran det Hus, der tilhørte Viziren Schemseddin Mohamed, der ikke i fjerneste Maade drømte om, at hans Brodersøn var ham saa nær. For at forebygge Uorden viste man alle Slaver med Fakler, deriblandt ogsaa Bedreddin Hassan bort ved Døren og vilde ikke lade dem komme indenfor; men Musikerne, hvem ingen standsede, vægrede sig ved at gaae ind i Huset, naar ikke Bedreddin Hassan fulgte med.

„Han hører ikke til Slaverne", sagde de, „det er tydeligt nok at see. Formodentlig er det en ung fremmed, der af Nysgjerrighed ønsker at være Tilskuer af de her brugelige Bryllupshøitideligheder."

Øieblikkelig toge de ham i deres Midte og gik til Trods for Dørvogterne ind med ham, skilte ham af med Fakkelen og gav den til den første den bedste. Da de vare komne ind i Salen, stillede de ham paa høire Side af Vanskabningen, der havde taget Plads ved Siden af Vizirens Datter paa en prægtig forziret Throne, der var bleven indrettet midt paa en Sopha. Sultanens Kvinder, Emirer, Vizirer og Kæmmerherrer ligesom talrige andre Kvinder fra Hoffet og Byen sade efter deres Rang paa begge Sider, men noget lavere og vare alle saa prægtig smykkede, at det var en rigtig Øienlyst at betragte dette Skuespil.

De holdt store brændende Kjerter i Haanden, og da Bedreddin Hassan indtraadte, saae alle paa ham, beundrede hans Vext, hans Holdning, hans Ansigtstræk

og kunde ikke blive kjede af at betragte ham. Efterat han havde sat sig, var der ingen af Kvinderne, der ikke reiste sig for at gaae hen at tage ham nærmere i Øiesyn, og maaskee vendte ikke en eneste af dem tilbage, uden at længselsfulde Fornemmelser yttrede sig hos hende. Forskjellen imellem ham og den gruopvækkende, pukkede Staldknegt opvakte de tilstedeværendes Uvillie, og Kvinderne begyndte at raabe:

„Bruden skal gives til hin smukke unge Mand og ikke til den modbydelige Vanskabning."

De lode det ikke blive derved, men vovede endog at udtale Forbandelser imod Sultanen, fordi han misbrugte sin uindskrænkede Magt til at forbinde Skjønhed og Hæslighed. Vanskabningen overøste de med Smædeord, saa at han aldeles tabte Fatningen til stor Moro for de tilstedeværende, hvis Forhaanelser i nogen Tid bragte Musiken til at forstumme. Endelig kunde Musikerne spille videre, og nu traadte de Kvinder frem, hvis Opgave det var at pynte Bruden, der allerede havde badet sig i vellugtende Vande og duftede af Vellugt. Fra hendes Klæder udstrømmede en Duft af Aloe og Ambra; Glandsen af Juvelhalsbaandet formaaede Øinene ikke at taale, og hendes Aasyn overstraalede Lyset fra de Voxkjerter, som bleve tændte trindtom; hendes Blikke vare skarpere end et slebet Sværd.

Men hvor prægtig ogsaa Bruden var klædt, skiftede hun dog syv Gange Dragt under Instrumenternes Klang, uden at man var istand til at sige hvilken Dragt, der var den smukkeste. Og hver Gang reiste hun sig fra sin Plads og vandrede med sine Kvinder forbi den pukkede Brudgom uden at værdige ham et Blik; men foran Bedreddin Hassan blev hun staaende for at vise sig for ham i sin vexlende Pynt. Han undlod da ikke at følge de Forholdsregler, som han havde faaet af

Aanden; han greb i sin Pung og uddelte hele Haandfulde Zechiner iblandt Brudens Ledsagerinder. De bevidnede ham deres Taknemlighed og tilkjendegave ved Tegn deres Ønske om, at de hellere saae, at den deilige Brud kom til at tilhøre ham end Vanskabningen, ja de udtalte det endog ufordulgt for denne, hvem de til Tilskuernes store Fornøielse spillede alskens Puds.

Efterat den høitidelige Omklædning var tilende, hørte Musiken op, og Spillemændene fjernede sig, men betydede Bereddin Hassan, at han skulde blive. Ogsaa Kinderne gave ham det samme at forstaae, da de gik bort ligesom alle de andre, der ikke hørte til Huset. Bruden begav sig til sit Gemak, hvortil hendes Kvinder fulgte hende for at klæde hende af, og til Slutningen bleve kun den puklede Staldkarl, Bedreddin Hassan og nogle Tjenere tilbage i Salen. Vanskabningen var høilig forbittret paa Bedreddin Hassan, der stillede ham saa aldeles i Skygge; han skelede til ham fra Siden og sagde:

„Og Du, hvorpaa venter Du? hvorfor gaaer Du ikke din Vei tilligemed de andre?“

Da Bedreddin Hassan ikke havde noget Paaskud til at tøve længere, gik han forlegen ud, men blev, da han kom ud i Forstuen, holdt tilbage af Aanden og Feen.

„Hvor vil Du hen?“ sagde den første til ham, „bliv kun, Vanskabningen er ikke mere i Salen, men har forladt den, eftersom han har Forretninger at varetage. Vend Du blot om og gaae lige ind i Brudens Gemak. Saasnart som Du er alene med hende, saa sig kun dristig, at Du er hendes Brudgom; Sultanen havde kun havt en Spas for med Vanskabningen, og for at stille denne foregivne Brudgom tilfreds havde Du ladet lave en Krukke med Syltetøi og sendt ham

den ned i hans Stald. Anvend alle mulige Overtalelseskunster, det vil ikke stoffe Dig meget Bryderi, thi hun vil være henrykt over at blive skuffet paa en saa behagelig Maade. Vi ville imidlertid drage Omsorg for, at Vanskabningen ikke kommer ind igjen og forstyrrer Dig og din Gemalinde, thi hun er din og ikke hans."

Medens Aanden paa denne Maade satte Mod i Bedreddin Hassan og lærte ham, hvorledes han skulde forholde sig, var Vanskabningen virkelig gaaet ud af Salen. Aanden fulgte bagester ham, forvandlede sig til en stor sort Kat og begyndte at mjaue forfærdelig. Vanskabningen kunde ikke fordrage dette og slog i Hænderne for at kyse den bort; men istedetfor at løbe sin Vei satte den sig paa Bagbenene, gnistrede med Tinene og forstørrede sig mere og mere, indtil den blev saa stor som Føllet af et Æsel. Ved denne Fremtoning vilde Vanskabningen raabe om Hjælp, men han var saa greben af Skræk, at han ikke kunde fremføre en Lyd, skjøndt han opsperrede Munden paa vidt Gab. For ikke at lade ham komme til Besindelse antog Aanden pludselig Skikkelse af en uhyre Bøffel og tilraabte ham med en Stemme, der fordoblede hans Angst:

„Pukkelryggede Skurk!"

Af Forfærdelse herover faldt Staldmesteren omkuld, tilhyllede sit Hoved med sine Klæder for ikke at see det frygtelige Dyr og svarede sittrende:

„Fyrste over Bøflerne, hvad fordrer I af mig?"

„Ve Dig, hvis Du er saa forvoven at ægte min elskede!" gjenmælede Aanden.

Staldkarlen gav til Svar:

„Ak, Herre, jeg beder Eder om Tilgivelse; har jeg gjort noget galt, saa er det skeet af Uvidenhed. Jeg vidste ikke, at min Brud var elsket af en Bøffel. Befal blot over mig, jeg sværger at adlyde."

„Gaaer Du herfra, eller tier Du ikke stille," tog Aanden igjen tilorde, „indtil Solen gaaer op, siger Du et eneste Ord, saa knuser jeg dit Hoved. Jeg tillader Dig at forlade dette Hus senere hen, men jeg befaler Dig at begive Dig hurtigt bort og uden at see Dig om; skulde Du have den Frakhed at vende tilbage dertil, saa vil det koste Dig Livet."

Derpaa antog Aanden menneskelig Skikkelse, tog Vanskabningen fat ved Fødderne, stillede ham med Hovedet nedad ved Væggen og sagde:

„Rører Du Dig før Solopgang, som jeg har sagt Dig, saa tager jeg Dig ved Fødderne og slaaer dit Hoved mod denne Væg, saa at det splintres i tusend Stykker."

Imidlertid var den af Aanden og Feens Nærværelse opmuntrede Bedreddin Hassan vendt tilbage til Salen og derfra gaaet ind i Brudeværelset, hvor han satte sig ned og afventede den videre Udvikling af sit Eventyr. Efter nogen Tids Forløb blev Bruden ført ind af en Matrone, der blev staaende i Døren, men igjen lukkede denne efterat have sagt nogle passende Ord til Brudgommen uden at see efter, om det var Vanskabningen eller en anden. Med den største Overraskelse saae Bruden sig ligeoverfor Bedreddin Hassan istedetfor Vanskabningen. Den unge Mand tiltalte hende paa den mest indsmigrende Maade.

„Hvorledes kommer I her paa denne Tid?" spurgte hun ham, „I maa altsaa være en Kamerat af min Mand?"

„Nei, skjønne Brud," svarede Bedreddin, „jeg er af bedre Stand end hin elendige Vanskabning."

Derpaa bemærkede hun:

„Jeg kan ikke tillade Eder at tale ilde om min Ægtefælle."

„Han skulde være Eders Mand?“ gjenmælede han, „har I kunnet troe det saa længe? Kom ud af denne Vildfarelse; saa mange Yndigheder skulle ikke blive et Offer for den usleste iblandt alle Mænd. Jeg er den lykkelige dødelige, hvem de skulle tilfalde. Sultanen har kun villet gjøre Leier med at spille Eders Fader, Visiren, hint Puds; mig har han udkaaret til Eders egentlige Gemal. I kunde jo selv see, hvilken Glæde Kvinderne, Spillemændene, Dandserne og Folkene her i Huset følte over denne Comedie. Den elendige Vanskabning er nu igjen i sin Stald og vil aldrig mere vise sig for Eders skjønne Øine.“

Bruden var traadt mere død end levende ind i Brudegemakket; men efter denne Aabenbaring fik hendes Aasyn et oprømt Udseende, der forskjønnede hende saaledes, at Bedreddin blev ganske fortryllet deraf.

Jeg ventede ikke en saa behagelig Overraskelse,“ begyndte hun, „og havde allerede vænnet mig til den Tanke at være ulykkelig hele mit Liv. Min Lykke er nu saa meget større, da jeg i Eder besidder en Ægtefælle, der er min Ømhed værdig.“

Derpaa klædte hun sig aldeles af og lagde sig tilsengs; Bedreddin Hassan, den henrykte Enevoldsherre over saa mange Yndigheder, fulgte i største Skyndsomhed hendes Exempel. Paa en Stol lagde han sine Klæder og den Pung med Zechiner, som han havde faaet af Joden, og som endnu bestandig var fuld, hvormeget han end havde taget ud af den; dernæst ombyttede han sin Turban med en for Vanskabningen bestemt Hovedbedækning for Natten og lagde sig tilsengs i blaae Atlaskesbenklæder (hvori alle Østerlændere sove), der holdtes sammen af et Guldbaand.

Efterat de to elskende vare sovede ind, sagde den

til Feen tilbagevendte Aand, at det nu var paa Tiden at fuldende det, som de havde begyndt saa godt.

„Vi ville ikke lade os overraske af den frembrydende Dag; gaa derfor hen og bortfør Ynglingen uden at vække ham."

Øieblikkelig begav Feen sig til de sovende og bar Bedreddin Hassan derfra, som han var, det vil sige i Skjorte og Underbenklæder. Forbausende hurtig svævede hun og Aanden til Porten for Damaskus i Syrien, hvor de netop ankom, da de dertil ansatte Tjenere ved Moskeen med lydelig Stemme i Dagbrækningen kaldte Folket til Bøn. Tæt ved Porten lagde Feen Bedreddin Hassan blidt paa Jorden, hvorpaa hun og Aanden forlode ham.

Byens Port blev aabnet, og den Mængde Folk, der allerede længe havde ventet derpaa for at komme ud af Staden, saae med ubeskrivelig Forbauselse Bereddin Hassan ligge paa Jorden i Skjorte og Underbenklæder.

Nogle mente:

„Han har vist maattet forlade sin Elskerinde saa hovedkuldS, at han ikke engang har faaet Tid til at klæde sig paa."

En Luftning, der reiste sig, løftede nu den sovendes Skjorte lidt, og et Bryst kom tilsyne, der var mere blændende hvidt end Sneen; herover forundrede alle sig saaledes, at der lød et enstemmigt Veundringsraab, hvorved Ynglingen vaagnede. Denne forbausedes ikke mindre end hine over at befinde sig ved Porten af en By, hvor han aldrig havde været før, og over at see sig omgivet af saa mange Mennesker, der opmærksomt betragtede ham.

„I Herrer!" tiltalte han dem, „jeg beder Eder at sige mig, hvor jeg er, og hvad I ville mig?"

Derpaa gav en ham til Svar:

„Unge Mand, for et Øieblik siden blev Stadens Port lukket op, og da vi gik ud, fandt vi Eder liggende her og bleve staaende for at tage Eder i Øiesyn. Har I tilbragt Natten her? Eller ved I ikke, at I er ved en af Portene til Damaskus?"

„Ved en af Portene til Damaskus?" gjentog Bedreddin, „I have mig tilbedste, thi da jeg lagde mig til at sove, var jeg i Kairo."

Ved disse Ord sagde nogle, der bleve grebne af Medlidenhed, at det var en stor Skade, at et saa smukt ungt Menneske var gaaet fra Forstanden, og fortsatte deres Vei. En god gammel Mand sagde til ham:

„Min Søn, Du tager feil; da Du denne Morgen er i Damaskus, hvorledes skulde Du da vel igaar have kunnet befinde Dig i Kairo? Det kan ikke være Tilfældet."

„Og dog forholder det sig saaledes," gjenmælede Bedreddin, og jeg tilsværger Eder, at jeg har tilbragt hele Gaarsdagen i Balsora"

Neppe havde han udtalt disse Ord, før alle brast i Latter og istemmede det Udraab:

„Han er bindegal, han er bindegal!"

Paa Grund af hans Ungdom gjorde det imidlertid nogle ondt for ham, og en anden tog tilorde:

„I maa være gaaet fra Forstanden; betænk dog, hvad I siger. Hvorledes skulde det dog være muligt, at et Menneske kunde være om Dagen i Balsora, om Natten i Kairo og om Morgenen i Damaskus; I er bestemt ikke rigtig vaagen endnu; see til først at blive det."

Hvormeget han end forsikkrede om Virkeligheden af de Ting, som han talte om, loe hans Tilhørere ham dog ud, hvilket bragte ham i den Grad ud af Fatningen,

at han tilsidst selv ikke mere vidste, hvad der var hændet ham.

Efter med megen Haardnakkenhed at have paastaaet, at hans Udsagn var sandt, stod Bedreddin Hassan op og gik ind i Byen, hvorhen Hoben forfulgte ham med det Skrig:

„En gal! en gal!"

I denne Knibe var Bedreddin kommen udenfor en Posteibagers Hus, der netop aabnede sin Bod, i hvilken han traadte ind for at slippe fra den Menneskemasse, der forhaanede ham.

Denne Posteibager havde tidligere været Anfører for en Horde omstreifende Arabere, der plyndrede Karavanerne, og omendskjøndt han nu havde bosat sig i Damaskus og ikke gav nogen Anledning til Klage, blev han dog frygtet af alle, der kjendte ham. Han behøvede derfor blot at kaste et Blik paa den Folkestimmel, der forfulgte Bedreddin, for at adspredе den. Da han var bleven alene med den unge Mand, spurgte han ham, hvem han var, og hvad der førte ham til Damaskus. Bedreddin Hassan gjorde ham derpaa bekjendt med de Omstændigheder, under hvilke det var skeet.

Derpaa udelod Posteibageren sig med følgende Ord:

„Eders Historie er saare mærkværdig, men vil I følge mit Raad, saa betro ingen det, som I nylig har meddelt mig, og vent taalmodig til Himlen sætter en Grændse for de Gjenvordigheder, som den har ladet Eder blive hjemsøgt af. Indtil da kan I blive hos mig, og da jeg er barnløs, vil jeg gjerne tage Eder i Sons Sted, hvis I har Lyst."

Var end denne Antagelse i Barns Sted end ingen stor Ære for en Storvisirs Søn, saa gik Bedreddin Hassan dog ind derpaa, fordi han i sin Stilling ansaae det for

det bedste og hensigtsmæssigste. Posteibageren forsynede ham med Klæder, hidkaldte Vidner og erklærede for Kadien, at han anerkjendte den unge Mand som Søn. Bagefter blev Bedreddin hos ham under Navnet Hassan og lærte Posteibageriet.

Medens dette gik for sig i Damaskus, vaagnede Schemseddin Mohammeds Datter i Kairo; da hun ikke blev Bedreddin Hassan vaer ved sin Side, troede hun, at han var staaet op uden at ville forstyrre hendes Ro, og at han snart vilde indfinde sig igjen. Hun ventede endnu paa ham, da Visiren, hendes Fader, bankede paa Døren til Brudeværelset. dybt rystet over den Skjændsel,, der formentlig var tilføiet ham af Sultanen af Ægypten, kom han nu for i Fællesskab med sin Datter at begræde hendes sørgelige Skjæbne. Han kaldte hende ved Navn, og da hun hørte den velbekjendte Stemme, ilede hun hen for at aabne Døren, kyssede Visiren paa Haanden og modtog ham med Udtryk af en saa levende Tilfredshed, at han blev høilig overrasket, efter,om han ventede at finde hende i Taarer og ligesaa bedrøvet, som han selv var.

„Ulykkalige!" begyndte han, ,,viser Du Dig for mig med et saa oprømt Ansigt, efter at Du har bragt et saa forfærdeligt Offer.''

Da den Nygifte fornam, at hendes Fader gjorde hende Bebreidelser over den Glæde, som hun lagde for Dagen, sagde hun:

„Herre, jeg beder Eder om ikke at dadle mig uretfærdigen; jeg er jo ikke bleven gift med hin Vanskabning, som jeg afskyer indtil Døden. De pinte og plagede ham alle saaledes, at han blev nødt til at krybe i Skjul og vige Pladsen for en smuk Yngling. der er min egentlige Ægtemand."

„Bild mig det ind; hvorledes, har Vanskabningen

ikke tilbragt denne Nat hos Dig?" faldt Schemseddin hende hurtig i Talen.

„Nei, Herre," svarede hun, „ingen anden end den omtalte Yngling med de store Øine og de store sorte Øienbryn har sovet hos mig."

Over denne Forsikkring tabte Visiren Taalmodigheden, og han geraadede i en heftig Vrede imod sin Datter.

„Afskylige!" tiltordnede han hende, „vil Du gjøre mig forrykt med dit Pjat?"

„I, o Fader, bringer mig næsten til Fortvivlelse med Eders Mistroiskhed," tog hun til Gjenmæle.

Schemseddin Mohammed gik ud for at opsøge Ynglingen, men fandt istedetfor ham Vanskabningen, der endnu bestandig stod paa Hovedet opad Væggen, saaledes som Aanden havde sat ham.

„Hvad skal det betyde?" spurgte han ham, „hvem har bragt Eder i denne Stilling?"

Da Vanskabningen gjenkjendte Visirens Stemme, svarede han:

„Det var altsaa Eder, der vilde give mig en Bøffel, en skjændig Aands Elskerinde til Kone? jeg vil ikke være Eders Nar, og I faaer mig i al Evighed ikke til at gaae ind derpaa."

Visiren tog ham ved Fødderne og tvang ham til at reise sig op; men saasnart som dette var skeet, løb Vanskabningen sin Vei uden at see sig tilbage; da han kom til Sultanens Palads, begjærede han at blive indladt hos denne og morede ham meget ved at fortælle sit Eventyr.

Mere forbauset og tvivlraadig end forhen om det, som han vilde vide, vendte Schemseddin Mohammed tilbage til sin Datter, af hvem han paany forlangte Oplysning om en Tildragelse, om hvilken han ikke vidste,

hvad han skulde tænke. Hun henholdt sig til det allerede fortalte.

„Dog," vedblev hun, „der er jo endnu min Ægtefælles Klæder, som han har ladet blive liggende paa Stolen; maaskee kunne de give Eder Syn for Sagen."

Med disse Ord rakte hun ham Bedreddins Turban, som Visiren betragtede fra alle Sider og derpaa yttrede:

„Jeg vilde anse den for at være en Visirs Turban; den er samme Snit, som de bæres i Mossul."

Da han bemærkede, at der var indsyet noget under Foret, sprættede han det op med en Sax og tog hint Hefte ud, som Nureddin Ali paa sin Dødsseng havde givet sin Søn, Bedreddin Hassan, og som denne havde forvaret her. Schemseddin Mohammed gjenkjendte strax sin Broder Nureddin Alis Haandskrift og læste Titelen:

„Til min Søn Bedreddin Hassan."

Førend han endnu havde faaet Tid til at tænke nærmere herover, leverede hans Datter ham Pungen, som hun havde fundet under Klæderne, og som trods al den Gavmildhed, som Bedreddin Hassan havde vist, ved Aandens og Feens Hjælp endnu bestandig var fyldt. Paa en Seddel, som var befæstet dertil, læste han:

„Tusend Zechiner, som tilhøre Jøden Isak."

Førend han havde overgivet Bedreddin Hassan Pungen, havde han endvidere tilføiet:

„Betalt til Bereddin Hassan for den mig følgte Ladning af det første her i Havnen indløbende Skib af dem, som tilhørte hans Fader, Nureddin Ali, lykkelig Ihukommelse."

Neppe havde Schemseddin Mohammed læst dette, før han med et Skrig faldt i Afmagt.

Efterat Visiren ved Bistand af sin Datter og de

Kvinder, som hun havde kaldt til Hjælp, var kommen til sig selv, sagde han:

„Bliv ikke forundret, min Datter, over det Anfald, der paakom mig; Aarsagen dertil var af den Natur, at Du neppe vil troe den. Det var din Fætter, min Broder Nureddin Alis Søn, som tilbragte Natten hos Dig. De tusend Zechiner i Pungen der erindre mig om den Tvist, som jeg havde med min dyrebare Broder, og ere udentvivl en Brudegave til Dig. Gud være lovet for alle Ting og især for dette vidunderlige Eventyr, der saa tydeligt røber hans Magt."

Derpaa betragtede han sin Broders Haandskrift, kyssede den gjentagne Gange og udgod rigelige Taarer.

Idet han derpaa gjennemlæste Heftet opmærksomt, saae han deraf den Dag, da hans Broder var ankommen til Balsora, hans Bryllupsdag og Bedreddin Hassans Fødselsdag og undrede sig over disse Dages Overensstemmelse med hans Bryllupsdag og hans Datters Fødselsdag. Endelig hengav han sig ganske til sin Glæde over at have sin Brodersøn til Svigersøn. Med Heftet og den Seddel, der havde været bunden til Pungen begav han sig til Sultanen, hvem han forelagde dem; Sultanen tilgav ham det forefaldne og var saa indtaget i Fortællingen om denne Tildragelse, at han lod den nedstrive i al sin Udførlighed for at overlevere den til Efterverdenen."

Schemseddin var imidlertid ikke istand til at begribe, hvorfor hans Brodersøn var forsvunden, og haabede hvert Øieblik at see ham komme tilsyne. I den høieste Utaalmodighed længtes han efter at omfavne ham, og efter syv Dages Forløb lod han søge efter ham i hele Kairo. Alle Efterforskningen vare imidlertid forgjæves, hvilket foraarsagede ham levende Bedrøvelse. Da han ikke vidste, hvad der kunde tilstøde ham i Frem-

tiden, anſaae han det for rigtigſt at nedſkrive en Beretning om ſit Huſes Hiſtorie med egen Haand; deri beſtrev han, hvorledes det var gaaet til ved Bryllupet, og hvorledes Salen og hans Datters Gemak havde været indrettede. Bedreddin Hasſans Turban, Pung og Klæder pakkede han ſammen og gjemte det under Laas og Lukke.

Efter nogen Tids Forløb følte Viſiren Schemseddin Mohammeds Datter, at hun var Moder, og efter ni Maaneders Forløb bragte hun et Drengebarn til Verden. Man gav ham en Amme, Barnepiger, Slaver og Navnet Agib (det betyder Vidunder). Da han var bleven syv Aar gammel, sendte hans Bedstefader ham til en berømt Lærers Skole. Agibs Skole- og Legekamerater vare alle af ringere Stand end han; de toge derfor mange Hensyn til ham og fulgte deri Lærerens Exempel, der ogsaa, hvad Agib angik, saae igjennem Fingre med flere Ting, som han ikke tillod andre at gjøre. Denne ufornuftige Overbærenhed blev til Fordærvelse for Agib, der blev stolt og uforskammet og tog sig allehaande Friheder imod sine Kamerater uden at ville taale noget af dem. Paa denne Maade blev han snart forhadt af alle Eleverne, der endelig beklagede sig over ham hos Læreren. Denne formanede dem i Førstningen til Taalmodighed, men da han blev vaer, at Agibs Uforskammethed kun tog til derved, og da han selv var kjed af den Ulejlighed, som Drengen foraarsagede ham, sagde han til sine Elever:

„Jeg seer vel, Børn, at Agib er en uartig Knegt, og vil nævne Eder en Maade, hvorpaa I kunne krænke ham saaledes, at han for Fremtiden lader Eder være i Fred, ja maaskee ikke engang kommer i Skolen. Naar I nemlig lege sammen imorgen, saa stiller Eder rundt

omkring ham, og en af Eder skal høit og lydeligt fremkomme med det Forslag:

— „Lader os nu lege, men hvem, der vil være med, maa først nævne sit eget, sin Faders og sin Moders Navne. Hvem, der ikke vil det, bliver anseet for et Slegfredbarn og maa ikke lege med os.“ —

Læreren antydede dem fremdeles den Forlegenhed, hvori de derved vilde bringe Agib, og alle gik glade og fornøiede hjem. Den følgende Dag bragte de Tingen til Udførelse paa den ovenfor angivne Maade. Alle, Agib derunder indbefattet, gik ind paa Forslaget, og den Dreng, som havde fremsat det, begyndte at spørge dem enkeltvis. Alle svarede tilfredsstillende med Undtagelse af Agib, der sagde:

„Jeg hedder Agib, min Moder er Dame Deilighed og min Fader Visiren Schemseddin Mohammed.“

„Det er ikke din Fader, men din Bedstefader.“

„Jeg skal komme efter Eder!“ yttrede han opfarende, „hvor tør I understaae Eder at paastaae, at Visiren Schemseddin Mohammed ikke er min Fader?“

Leende gjentoge hine deres Paastand og tilføiede:

„Du maa altsaa ikke lege med, og vi skulle vel vogte os for at komme Dig nær.“

Dermed traf de sig under Haanlatter tilbage fra ham.

Dybt krænket af sine Kameraters Spotterier, forlod Agib hurtig Skolen og kom grædende hjem, hvor han straxt begav sig til sin Moder, Dame Deilighed. Urolig over hans Bedrøvelse, spurgte hun indtrængende om Grunden til samme, men han kunde blot svare med Ord, der afbrødes af Hulken, saa nær til Hjerte gik den lidte Krænkelse ham, og kun efter gjentagne Forsøg lykkedes det ham at fortælle den bittre Anledning dertil. Da han havde gjort dette, tilføiede han:

„For Guds Skyld, Moder, vær saa god at sige mig hvem, der er min Fader?"

„Din Fader," svarede hun, „er Visiren Schemseddin Mohammed, der hver Dag tager Dig i sine Arme."

„O, Du siger mig ikke Sandheden," yttrede Agib, „det er ikke min, men din Fader; hvis Søn er jeg?"

Ved dette Spørgsmaal kom Dame Deilighed i Tanker om sin Brudenat, efter hvilken der var fulgt en saa lang Enkestand, og begyndte at græde, idet hun bittert beklagede Tabet af en saa elskværdig Ægtefælle som Bedreddin Hassan.

Imedens Dame Deilighed og Agib endnu udgød Taarer, traadte Visiren Schemseddin Mohammed ind og forlangte at vide Grunden til deres Bedrovelse. Hans Datter meddelte ham denne og den hans Barnebarn tilfeiede Krænkelse, hvoraf Visiren med dyb Bevægelse sluttede, at man allevegne drog Dame Deilighеds gode Navn og Rygte i Tvivl, hvilket smertede ham meget. Opfyldt af disse kvalfulde Tanker, begav han sig til Sultanen. Efterat have kastet sig ned for ham bad han ham ydmygt om Tilladelse til at maatte gjøre en Reise igjennem Østerlandene og nærmest til Balsora for at opsøge sin Broderson Bedreddin Hassan, fordi han ikke kunde udholde den Tanke, at man i Byen troede om Dame Deilighed, at der havde sovet en Aand hos hende. Sultanen følte Deltagelse for Visirens Kummer, billigede hans Plan og gav sin Indvilligelse til Udførelsen af samme. Ja, han lod endog udfærdige et aabent Brev til alle Fyrster og Herrer paa de Steder, hvor Bedreddin muligvis kunde befinde sig; i dette Brev bad han dem i de forbindtligste Udtryk om i saa Tilfælde at tillade Visiren at tage ham med sig.

Fire Dage efter tiltraadte Schemseddin Mohammed,

ledsaget af sin Datter, Dame Deilighed, og sit Barnebarn Agib, sin Reise.

Paa den tyvende Dag af sin Reise lod Schemseddin Mohammed gjøre Holdt paa en meget frodig Eng, ikke langt fra Porten til Damaskus, og opslaae sine Telte ved Bredden af en Flod, der flyder igjennem Staden. Her vilde Visiren dvæle i to Dage; Folkene i sit Følge tillod han at gaae ind i Staden. Dame Deilighed vilde ogsaa gjøre sin Søn Agib den Fornøielse, at lade ham see sig om i denne berømte By, og befalede derfor den sorte Gilding, der beklædte en Hovmesters Post hos ham, at føre ham omkring.

Den pragtfuldt klædte Agib begav sig altsaa paa Veien med Gildingen. Neppe vare de komne ind i Staden, før Agib, der var smuk som Dagen, tildrog sig alles Opmærksomhed. Folk gik ud af deres Huse for at betragte ham nærved, og de, som mødte ham paa Gaden, bleve ikke blot staaende for at betragte ham, men ledsagede ham endog for at have den Fornøielse at see paa ham i længere Tid. Ingen undlod at ønske tusend Velsignelser over Faderen og Moderen til et saa smukt Barn.

Tilfældigvis kom Gildingen og Agib forbi den nu allerede for flere Aar siden afdøde Posteibagers Bod, som havde antaget Bedreddin Hassan i Barns Sted og efterladt ham sin Boutik og alt, hvad han eiede og havde. Bedreddin raadede altsaa som Herre her og var en saa duelig Posteibager, at han nød stor Anseelse i hele Damaskus. Da han blev saa mange Folk, der opmærksomt betragtede Agib og den sorte Gilding, vaer foran sin Dor, gav han sig ligeledes til at monstre de to fremmede.

Bedreddin fæstede fortrinsvis sine Blikke paa Agib og følte paa Stedet en indvortes Bevægelse uden at

vistnok kun bleven behandlet saaledes af ham, fordi han frygtede, at jeg havde ondt isinde imod ham."

Da han var kommen hjem, lod han sig forbinde og trøstede sig over sit Uheld med Tanken om, at der paa Jorden gaves utallige Mennesker, der vare langt ulykkeligere end han, og sluttede med de Vers:

„Grib de Glæder, der ere lette at overkomme, og lad Sorgerne blive liggende paa Veien; thi Tiden stifter om med glædelige og forrigfulde Dage."

Bedreddin vedblev at drive sin Haandtering som Posteibager i Damaskus, men hans Onkel reiste derfra til Balsora, hvor han strax begjærede en Audients hos Sultanen. Saasnart som denne var bleven underrettet om Schemseddin Mohammeds Rang, bevilligede han ham samme, tog imod ham med megen Bevaagenhed og erkyndigede sig om Hensigten med hans Nærværelse i Balsora. Da han havde faaet at vide, at Sultanen af Ægyptens Visir efterforskede Sønnen af Nureddin Ali, den forhenværende Visir hos Sultanen af Balsora, sagde han:

„Nureddin er allerede død for længe siden, og om hans Søn ved jeg ikke andet, end at han omtrent to Maaneder efter sin Faders dødelige Afgang pludselig forsvandt. Men hans Moder, der er en af mine Visirers Datter, befinder sig endnu ilive."

Schemseddin Mohammed bad ham derefter om Tilladelse til at maatte besøge hende og tage hende med til Ægypten, hvilket ogsaa blev bevilliget ham. Han opspurgte hendes Bopæl og begav sig med sin Datter og hendes Søn til hende i selv samme Time.

Efterat have hilst paa hende oplyste han hende om, at han havde den Ære at være hendes Svoger og meddelte hende Grunden til, at han var kommen til Balsora.

Derpaa forestillede han Agib og hans Moder

for hende. Saasnart som hun af sin Svogers Tale havde erfaret, at den Søn, over hvis Tab hun havde sørget saa dybt, endnu kunde være ilive, reiste hun sig og sluttede Dame Deilighed ligesom ogsaa hendes Søn med Indelighed i sine Arme.

Agib gjengjældte sin Bedstemoders Kjærtegn med stor Glæde, og Schemseddin Mnhommed sagde til sin Svigerinde:

„I maa holde Eder beredt til at ledsage os til Ægypten. Formodentlig ville vi ogsaa gjensinde Eders Søn, min Brodersøn.“

Nureddin Alis Enke optog dette Forslag med Glæde og lod strax træffe Forberedelser til sin Afreise. Derpaa tiltraadte Schemseddin Mohammed Tilbagereisen over Damaskus i Forening med sin Familie.

Da han var kommen i Nærheden af denne By, lod han sine Telte opslaae foran den Port, igjennem hvilken han skulde holde sit Indtog, og erklærede, at han vilde holde Rast her i tre Dage, for at hans Følge kunde have Tid til at hvile ud. Agib bad sin Hovmester, den sorte Gilding, om at føre ham omkring i Byen. Han vilde, sagde han, søge at bringe noget i Erfaring om hin Posteibager, som han havde kastet en Sten i Hovedet. Gildingen indvilligede, og efterat have indhentet Dame Deilighedes Tilladelse gik begge ind i Staden. Da de havde besøgt de offentlige Pladser og de Basarer, hvor de kostbareste Varer fandtes, gik de ogsaa til Bedreddin Hassans Boutik. Denne lavede endnu bestandig Flødetærter; han kjendte strax Agib, da denne hilste paa ham og spurgte, om han endnu kunde huske ham, men følte ogsaa den samme indre Bevægelse som den første Gang, og var længe ikke i Stand til at svare. Da han endelig igjen havde gjenvundet sin Fatning, indbød han atter Agib og Gildingen til at træde

„Kjære Posteibager," sagde han til ham, „der er Penge; giv mig derfor en Flødetærte, en af vore Herskerinder har faaet Lyst til at smage paa en."

De vare endnu ganske friske, og Bedreddin udsøgte ham en af de bedste som han leverede ham med den Anbefaling, at han kunde være overbevist om at intet Menneske kunde bage dem saa gode, undtagen hans (Bedreddins) Moder, hvis hun endnu skulde være ilive.

Gildingen ilede tilbage til Teltene med Flødetærten og rakte den til Nureddin Alis Enke, der med Begjærlighed greb den. Neppe havde hun faaet en Bid i Munden, før hun med et høit Skrig udraabte:

„O Gud, min Søn, min kjære Søn Bedreddin maa have bagt denne Tærte."

Visiren bad den lidenskabelige Kone om at holde Maade med hendes Utaalmodighed, idet han tilføied:

„Vi ville snart faae at vide, hvorledes det hænger sammen, og behøve jo kun at lade Posteibageren komme herud; I og min Datter ville snart gjenkjende ham, hvis det er Bedreddin Hassan. Men I maae skjule Eder og iagttage ham, uden at han ved noget af det, thi jeg ønsker ikke, at Gjenkjendelsen skal finde Sted i Damaskus. Derimod har jeg til Hensigt at opsætte den til vor Tilbagekomst til Kairo, hvor jeg har til Hensigt at berede Eder en meget behagelig Fest."

Visiren forlod Kvinderne og gik ind i sit Telt, hvorhen han stevnede halvtredsindstyve af sine Folk og befalede dem følgende:

„Hver af Eder skal forsyne sig med en Stok og dernæst følge med Schaban til den Posteibager, som han kjender i Staden. Saasnartsom I ere komne ind i hans Bod, slaae I alt istykker, som I forefinde der, og hvis han spørger Eder om, hvorfor I anrette en slig Ødelæggelse, saa spørg ham blot, om det er ham,

der har bagt den Flødetærte, der nylig er bleven hentet hos ham. Siger han ja dertil, saa bemægtiger Eder hans Person, binder ham forsvarlig og bringer ham ud til mig; men vogter Eder vel for at slaae ham eller tilfoie ham nogetsomhelst ondt."

Visirens Befaling blev uden Ophold fuldbyrdet, og de Folk, som Gildingen førte til Bedreddin Hassans Bod, ødelagde der Tallerkener, Skaaler, Glas, Borde, Potter og alle hans Redskaber og anrettede en hel Oversvømmelse af Syltetøi, Sorbet og Fløde. Bedreddin Hassan var ude af sig selv af Fortvivlelse derover og spurgte dem i den ynkeligste Tone, hvorfor han blev saaledes behandlet. Men de bemægtigede sig hans Person uden at give ham Gehør, bandt ham Hænderne paa Ryggen med Lærredet af hans egen Turban, trak ham med Magt ud af hans Bod og førte ham med sig. Dette vilde imidlertid de sammenstimlede Mennesker, der vare blevne grebne af Medlidenhed med Bedreddin, modsætte sig, men i samme Øieblik viste der sig Udsendinge fra Befalingsmanden i Byen. De adsplittede Hoben og tilstedede Posteibagerens Bortførelse, thi Schemseddin Mohammed havde underrettet Befalingsmanden i Damaskus om det Hverv, som han havde paalagt sine Folk, og forlangt hans Bistand. Og denne tog sig vel iagt for at modsætte sig Sultanen af Egyptens, hans Herres, Visir.

Bedreddin Hassan blev nu slæbt bort. Forgjæves spurgte han sine Bortførere om, hvad der da var bleven funden i hans Flødetærte, og ved sin Ankomst til Visirens Telte maatte han vente, indtil denne var kommen tilbage fra Befalingsmanden i Byen. Da Visiren kom tilbage, lod han straz Posteibageren føre frem for sig; Bedreddin bad ham med grædende Taarer om at være

saa naadig at sige ham, hvormed han havde fortørnet ham. Visiren svarede:

„Ulykkelige, har Du ikke bagt den Flødetærte, der er bleven mig bragt?"

„Det tilstaaer jeg," sagde Bedreddin, „men er det en Forbrydelse?"

„Jeg vil tugte Dig, som Du fortjener," yttrede Visiren, „og med Livet skal Du bøde for at have lavet en saa slet Tærte."

„Min Gud!" udraabte Bedreddin, „hvad hører jeg? Er det da en Forbrydelse, der fortjener Døden, at have bagt en slet Flødetærte?"

„Ja vel, og Du har intet andet at vente Dig af mig," forsikrede Visiren.

Under denne Samtale blev Hassan opmærksomt betragtet af de skjulte Qvinder, og trods den lange Tid, hvori de ikke havde seet ham, kjendte de ham straxt. Deres Glæde derover var saa stor, at de faldt i Afmagt. Efterat de igjen vare komne til Besindelse, vilde de falde den gjenfundne om Halsen, men det Løfte, de havde givet Visiren, ikke at komme tilsyne, bevægede dem til at undertrykke Kjærlighedens og Naturens ømme Drifter. Schemseddin Mohammed havde besluttet at afreise om Natten og lod derfor Teltene opbryde og Vognene forspænde. Han lod udgaae Befaling til at indespærre Bedreddin Hassan i en veltillukket Kasse og læsse den paa en Kamel. Derpaa reiste Visiren med hele sit Følge til Hjemmet.

Efterat Optoget var kommet igjennem flere Gader, der saa langt ud paa Natten vare ganske menneskefomme, naaede det Visirens Palads; Kassen blev læsset af, men det blev forbudt at aabne den uden nærmere Ordre. Medens man aflæssede de andre Kasser, tog Schems-

eddin Mohammed sin Svigerinde og sin Datter tilside og henvendte sig til dem med følgende Ord:

„Lovet være Gud, at han lykkelig har ladet mig gjenfinde min Broderson og din Ægtefælle. Du kan vistnok nøie erindre, hvorledes dit Brudegemak var indrettet. Lad det komme til at see ud ganske som den Gang, og glemmer Du noget, saa vil den Beretning, som jeg har nedskrevet, bøde derpaa. Imidlertid vil jeg foranstalte det øvrige."

Dame Deilighed fuldbyrdede frydefuld sin Faders Befaling, der paa sin Side lod Salen sætte i samme Stand, som den havde været paa den Dag, da Bedreddin Hassan traf sammen med Sultanens puklede Staldkarl i den. End ikke en Kjerte blev forglemt, og da det var ordnet, gik Viziren ind i sin Datters Værelse og lagde Bedreddins Kjortel, Turban og Pungen med Zechiner paa en Stol. Derpaa tilkjendegav han sin Datter, at hun skulde lægge sig tilsengs, og naar Bedreddin kom ind, beklage sig over, at han var bleven saa længe derude, og udtale sin Forundring over ikke at have fundet ham ved sin Side, da hun vaagnede. Hun skulde da formaae ham til atter at lægge sig ned, og Viziren sagde sluttelig:

„Imorgen tidlig kan Du da fornøie din Svigermoder og mig med at fortælle os, hvad der foregaaer imellem Eder inat."

Derpaa forlod Viziren sin Datter.

Efterat Schemseddin Mohammed havde sendt samtlige Tjenere paa to eller tre nær ud af Salen, befalede han disse at tage Bedreddin Hassan ud af Kassen, bringe ham i Skjorte og Underbenklæder ind i Salen, lade ham blive alene der og lukke Døren. Hvor dybt nedbøiet end Bedreddin følte sig, var han dog falden i en saa dyb Søvn, at Tjenerne havde afklædt ham, før

han vaagnede, og de bragte ham saa hurtig ind i Salen, at han slet ikke fik Tid til at besinde sig. Da han var bleven alene der, saae han sig om til alle Sider og blev ved de ham omgivende Gjenstande erindret om sit Bryllup, ja gjenkjendte endog med Forbauselse den Sal, hvori han havde været sammen med den puklede Staldkarl. Denne Forbauselse voxede endnu mere, da han med Vaersomhed nærmede sig den aabenstaaende Dør til et Værelse, i hvilket han saae sin Kjørtøl ligge paa selvsamme Sted, hvor han — det huskede han tydeligt — havde lagt den sin Bryllupsnat.

„Min Gud! sover jeg, eller er jeg vaagen?" spurgte han sig selv og gned sine Øine.

Dame Deilighed, der havde iagttaget ham og moret sig over hans Forundring, slog nu Sengeforhænget tilside, stak Hovedet frem og sagde til ham i en meget kjærlig Tone:

„Elskede Herre, hvad bestiller I der ved Døren? kom dog og læg Eder ned igjen. I har været saa længe derude."

Bedreddin Hassan blev underlig tilmode, da han i den talende gjenkjendte den fortryllende Brud fra hint Bryllup, og traadte ind i Værelset til hende. Men han lagde sig ikke tilsengs, thi hans Hoved var altfor opfyldt af alt det, der var vederfaret ham i de sidste ti Aar, og som dog ikke kunde være foregaaet i en kort Nat. Han gik derimod hen til Stolen, hvor hans Kjortel og Pung med Zechiner laa. Efterat han havde underkastet den en opmærksom Undersøgelse, udraabte han:

„Ved den store og levende Gud, jeg begriber ikke disse Ting!"

Dame Deilighed morede sig over hans Forlegenhed og begyndte igjen:

„Men læg Eder dog igjen tilsengs; hvad bier I efter?"

Bedreddin Hassan traadte hen til sin Kone og spurgte hende:

„Jeg beder Eder om at sige mig, hvorlænge jeg har været hos Eder?"

„Eders Spørgsmaal overrasker mig," svarede hun, „I er jo først gaaet bort for et Øieblik siden; I maa være meget adspredt."

„Jeg kan rigtignok huske, at jeg har været sammen med Eder tidligere," tog Bedreddin igjen tilorde, „men tillige, at jeg siden den Tid har levet ti Aar i Damaskus. Men hvis jeg virkelig har sovet her inat, kan jeg ikke have været saa længe borte; de to Ting kunne ikke bringes i Overensstemmelse. Sig mig derfor, hvad jeg skal tænke derom; er mit Giftermaal med Eder Indbildning, eller er min Fraværelse en Drøm?"

„Vistnok, Herre," yttrede Dame Deilighed, „har I kun drømt at have været i Damaskus."

„Da gives der ingen pudserligere Historie!" udraabte Bedreddin Hassan og lo høit, „jeg er fast overbeviist om, at Drømmen vil forekomme Eder meget fornøielig. Tænk Eder nemlig, at jeg, som jeg her staaer, befandt mig foran Porten til Damaskus, blev ledsaget af en Folkehob, der fornærmede mig, ind i Byen, flygtede ind til en Posteibager, der antog mig i Barns Sted, lærte mig sin Haandtering, indsatte mig til Arving og ved sin Død efterlod mig sin Boutik. Derefter er der endnu hændet mig tusend Ting, som det vilde blive for vidtløftigt at fortælle; imidlertid var det ikke afveien, at jeg vaagnede. Gud være lovet," sluttede han, „at alt dette kun har tildraget sig ijøvne."

Bedreddin havde intet mindre end en rolig Nat. Han vaagnede af og til og spurgte, om han var vaagen

eller drømte. Af Mistillid til sin Lykke søgte han at blive vis paa den, slog Gardinerne tilside og saae sig rundtomkring i Værelset.

„Jeg tager ikke feil," sagde han, „det er det samme Gemak, hvori jeg gik ind til den Brud, der var bestemt for Vanskabningen."

Imidlertid havde den frembrydende Dag endnu ikke hævet alle hans Tvivl, da Visiren Schemseddin Mohammed bankede paa Døren og traadte ind for at ønske ham Godmorgen. Med den høieste Forbauselse saae Bedreddin Hassan pludselig en ham velbekjendt Mand for sig.

„Det var altsaa Eder", udraabte han, „der lod mig lide en saa forsmædelig Behandling for en Flødetærtes Skyld?"

Visiren begyndte at lee, og for at rive ham ud af Uvisheden fortalte han ham, hvorledes han ved en Aands Bistand (det sluttede Visiren sig til af den pukkede Staldknegts Beretning) var kommen i hans Hus og var bleven gift med hans Datter. Det i Turbanen fundne Hefte, der var skrevet med Nureddin Alis Haand, havde godtgjort, at han var hans Neveu, og derfor havde han omsider begivet sig til Balsora for at erholde Efterretninger om ham.

„Min kjære Broderson", vedblev han og sluttede Bedreddin ømt i sine Arme, „jeg beder Dig om Tilgivelse for alt det, som jeg har ladet Dig udstaae, siden vi traf sammen. Jeg vilde bringe Dig herhen, før Du kjendte Din Lykke, der maatte forekomme Dig saa meget desto større, jo surere det blev Dig at opnaae den. Imedens Du nu klæder Dig paa, vil jeg forberede Din Moder, der længes efter at omfavne Dig, og bringe Dig din Søn, hvem Du har seet i Damaskus, og til hvem dit Hjerte drog Dig hen, skjøndt Du ikke kjendte ham."

Ord ere ikke istand til at give en tilfredsstillende Skildring af Bedreddin Hassans Glæde, da han fik Øie paa sin Moder og sin Søn Agib, og de overvældede alle tre hverandre med Omfavnelser, Kjærtegn og Kjærlighedsforsikkringer.

Efterat Storvisiren Giafar paa denne Maade havde endt Bedreddin Hassans Historie, sagde han til Kalifen Harun Alraschyd:

„Behersker af de troende, det var det, som jeg havde at fortælle Eders Majestæt."

Sagen forekom Kalifen saa overordentlig, at han øieblikkelig benaadede Slaven Rihan. Og for at trøste den unge Mand over den Smerte, selv at have berøvet sig en inderlig elsket Ægtefælle, giftede han ham med en af sine Slavinder, overvældede ham med Velgjerninger og blev ham bevaagen ligetil Døden.

Dagen var nær ved at bryde frem, da Scheherasade endte sin Fortælling, og da Tiden ikke tillod at begynde paa nogen ny, forsikkrede hun Sultan Schahrjar, at hun den næste Nat vilde fortælle ham en Historie, der var endnu mærkeligere end de foregaaende, hvis han vilde lade hende beholde Livet. — Sultanen stod stiltiende op og var i Tvivl om, hvad han skulde gjøre; tilsidst besluttede han imidlertid at lade sig fortælle den maaskee endnu overordentligere Historie og at opsætte Befalingen til Henrettelsen til en anden Gang.

Den lille Pukkelrygs Historie.

I Kaschgar levede engang en Skrædder, der havde en meget smuk Kone. En Dag, medens han arbeidede, satte en lille Pukkelryg sig foran hans Boutik og be-

gyndte at synge og slaae paa Tambourin. Skrædderen fandt Behag deri, og forat gjøre sin Kone en Fornøielse foreslog han Pukkelryggen at gaae hjem med sig. Denne gik ind derpaa, og Skrædderen lukkede derfor sin Boutik og tog Pukkelryggen hjem med sig. Skrædderens Kone havde, da det allerede var Tid til at spise tilaften, tilberedt en god Ret Fisk, som hun strax satte frem, og alle tre satte sig tilbords. Under Spisningen kom Pukkelryggen ulykkeligvis til at sluge et stort Fiskeben, hvoraf han i saa Øieblikke døde, uden at Skrædderen eller hans Kone kunde forhindre det. Disse bleve meget ubehageligt berørte af dette Dødsfald, da det havde tildraget sig i deres Hus, og de, naar Sagen rygtedes, frygtede for at blive straffede som Snigmordere. Skræddderen fandt imidlertid paa Raad til at blive Liget kvit paa en god Maade. Han og hans Kone toge nemlig den døde, den ene ved Hovedet og den anden ved Fødderne, og bare ham til en i Nabolaget boende jødisk Læge. Her bankede de paa Gadedøren, fra hvilken en meget steil Trappe førte op til Lægens Værelse. En Pige kom ned uden Lys, lukkede op og spurgte om, hvad de ønskede.

„Meld hurtig Eders Herre, at vi bringe ham et meget sygt Menneske, hvem han maa forordne noget. Og giv ham dette forud, forat han ikke skal troe, at vi ville forlange hans Hjælp for intet."

Med disse Ord trykkede han hende en Sølvmønt i Haanden. Imedens Pigen bragte sin Herre Besked, bare Skrædderen og hans Kone den døde hurtig opad Trappen, lagde ham ned og ilede hjem.

Lægen blev overordentlig glad over Pigens Melding og den Forudbetaling, som han fik, og han mente ikke at burde lade en saa lovende Kunde vente paa sig.

„Følg mig hurtig med Lyset!" befalede han der-

paa Pigen og løb i Mørke foran hende ud paa Trappen, hvor han med Foden stødte saa voldsomt til Pukkelryggens Lig, at det rullede ned ad Trappen og Lægen nær var falden bagefter. Han raabte strax efter Lys, og da Pigen endelig bragte et, gik han med hende ned ad Trappen og fandt, at det var et dødt Menneske, som han havde stødt ned. Af Forfærdelse derover paakaldte han Moses og alle de jødiske Propheter. I al sin Bestyrtelse var han dog saa forsigtig at lade sin Dør lukke, for at ingen forbigaaende skulde blive Vidne til hans Ulykke. Tilsidst bar han Liget ind i sin Kones Kammer; hun var nærved at besvime, da hun blev den ulykkalige Gjenstand vaer.

„Ve, ve, det er ude med os," udraabte hun, „hvis vi ikke endnu i denne Nat kunne skaffe den døde afveien. Det vil koste os Livet, hvis han bliver her til imorgen."

I den fælleds Raadslagning gjorde endelig den jødiske Læges mere opfindsomme Kone det Forslag, at de skulde bære den døde ud paa det flade Tag og kaste ham igjennem Skorstenen ind i deres mahomedanske Nabos Hus; denne leverede Olie, Smør og alleslags Fedevarer til Sultanen og havde sit Oplagssted i hint Hus, hvor Rotter og Mus anrettede stor Skade. Konens Forslag blev udført, Pukkelryggen blev baaren op paa Taget og forsigtig hidset ned igjennem Naboens Skorsten ved Hjælp af Strikker, som de havde anbragt under hans Arme. Derved kom han til at staae opreist paa Fødderne, og ved at blive lænet til Væggen holdt han sig i denne Stilling, da Strikkerne bleve trukne tilbage.

Aldrig saasnart havde det jødiske Par begivet sig tilbage i sin Bolig, før Leverandeuren kom hjem fra en Bryllupsfest med en Lygte og med Forbauselse saae

en Mand staae i sin Kamin. Da det ikke manglede ham paa Mod og han troede at have en Tyv for sig, saa greb han en Knippel og slog løs paa den døde, der faldt omkuld med Ansigtet imod Jorden, og som han nu gav sig til at gjennemprygle af Hjertenslyst. Da han imidlertid bemærkede, at den anden ikke rørte et Lem, holdt han inde, tog Gjenstanden for sin Forbittrelse nøiere i Øiesyn og fandt et Lig. Angst afløste nu Vreden, og han sagde til sig selv:

„Hvad har jeg ulykkelige gjort? Slaaet et Menneske ihjel. Ak! jeg drev min Hævn for vidt! Store Gud, naar Du ikke forbarmer Dig over mig, er det ude med mig."

Med disse Ord læssede han Pukkelryggen paa sine Skuldre og bar ham ud af Huset og hen til Enden af Gaden, hvor han lænede ham i opretstaaende Stilling til en Boutik; derpaa ilede han uden at see sig om hjem igjen.

Kort før Dagbrud fik en rig christelig Handelsmand, der ligeledes havde store Leverancer til Sultanens Palads, efter en i Svir og Sværm tilbragt Nat det Indfald at forlade sin Bolig og gaae i Bad. Trods sin Rus mærkede han, at Natten snart vilde være til Ende og Klokken lyde til Morgenbøn. Derfor gik han rask til for at naae Badet, før en til Moskeen gaaende Muselmand kunde møde ham og føre ham i Fængsel, fordi han var drukken. Alligevel nødte et naturligt Ærinde ham til at staae stille ved Enden af den samme Gade og foran den samme Boutik, hvor Sultanens Leverandeur af Fedevarer havde stillet sig af med Pukkelryggen. Kjøbmanden maatte vel paa en eller anden Maade være kommen til at røre ved ham, thi den døde faldt over paa Ryggen af ham. I den Mening, at han blev overfalden af en Røver, gav

Kjøbmanden ham et Næveslag i Hovedet og raabte om Hjælp, idet han bestandig pryglede løs paa det til Jorden faldne Lig. Ved denne Larm kom Vægteren i Kvarteret til, og da han saae, at en Muhamedaner — thi det var Pukkelryggen — blev mishandlet af en Christen, forlangte han at vide Grunden dertil.

„Han vilde bestjæle mig og prøvede paa at tage mig i Halsen," svarede Kjøbmanden.

Vægteren tog ham ved Armen og sagde:

„I har hævnet Eder mere end nok, gaa derfor Eders Vei."

Samtidig dermed vilde han hjælpe Pukkelryggen paa Benene, og da han ved den Leilighed blev vaer, at denne var død, sagde han:

„Hoho! paa den Maade har altsaa en Christen den Dristighed at myrde en Muselmand."

Han arresterede Kjøbmanden, og førte ham til Politimesteren, hvor han blev indespærret, indtil Dommeren, der skulde forhøre den anklagede, var staaet op.

Jo ædruere Kjøbmanden imidlertid blev ved at tænke paa sit Eventyr, desto mindre kunde han begribe, hvorledes nogen kunde blive dræbt ved ganske almindelige Næveslag. Alligevel bragte Omstændighederne ham selv til at troe, at han havde begaaet den Forbrydelse, som han blev sigtet for, og han kunde i Forhøret ikke nægte det, skjønt det ikke var Tilfældet. Da Pukkelryggen var en af Sultanens Hofnarre, vilde Politimesteren ikke lade den Christne henrette uden Fyrstens Vidende, og aflagde ham derfor først en Beretning om det forefaldne. Sultanen svarede imidlertid:

„Jeg kan ikke benaade en Christen, der har dræbt en Muselmand; gaa og gjør Eders Pligt."

Politimesteren lod altsaa opreise en Galge og ved Udraabere forkynde, at der skulde henrettes en Christen,

som havde myrdet en Muselmand. Da Tidens Fylde var kommen, førte man Kjøbmanden hen under Galgen, Bødlen lagde ham en Løkke om Halsen og vilde ligetil at trække den sammen, da Sultanens Fedevareleverandeur trængte sig igjennem Mængden og tilraabte Bødlen:

„Hold inde! hold inde! ikke han, men jeg har begaaet Forbrydelsen."

Den ved Henrettelsen tilstedeværende Politimester forhørte ham paa Stedet, og Leverandeuren af Fedevarer beskrev, hvorledes han havde slaaet Pukkelryggen ihjel og dernæst baaret ham til Gadehjørnet, hvor den Christne var stødt sammen med ham.

„Det har pint mig nok," tilføiede han, „at have ombragt en Muselmand, og jeg vil ikke betynge min Samvittighed med en uskyldig Christens Død."

Da Leverandeuren høit og lydeligt bekjendte, at han var Pukkelryggens Morder, saa maatte Politimesteren naturligvis lade Kjøbmanden vederfares Retfærdighed. Han befalede altsaa Bødlen at lade den Christne løbe og at henrette den, der selv angav sig som skyldig. Bødlen adlød og var i Begreb med at bringe Leverandeuren af Fedevarer tilveirs, da den jødiske Læge indstændig bad ham om at lade det være og trængte sig frem til Galgen. Ført frem for Politimesteren, erklærede han den Muselmand, som man var ifærd med at henrette, for uskyldig og angav, hvorledes han — rigtignok ikke med Villie — havde foranlediget Pukkelryggens Død og dernæst kastet Liget i Leverandeurens Hus. For nu ikke ved at være en rolig Tilskuer af denne Henrettelse at have to Muselmænds Død paa sin Samvittighed havde han besluttet sig til at afsone sin Brøde og vilde indtage den uskyldige Leverandeurs Plads.

Saasnartsom Dommeren var kommen til den Oververbevisning, at den jødiske Læge var Morderen, befa-

lede han, at denne skulde henrettes istedetfor Leverandeuren, der blev sat paa fri Fod. Allerede havde Lægen Slyngen om Halsen og skulde døe i næste Øieblik, da Skrædderens Stemme, der bad Bødlen om at opsætte det, lod sig høre. Efterat Skrædderen havde trængt sig frem til Politimesteren, aabenbarede han denne:

„Herre, der havde I nær ladet tre uskyldige henrette; men naar I vil gjøre Eder den Uleilighed at skjænke mig et Øieblik Opmærksomhed, saa vil I lære Pukkelryggens egentlige Morder at kjende."

Derpaa fortalte han ham, hvorledes han havde taget Pukkelryggen med hjem og ladet ham spise tilaften hos sig, ved hvilken Leilighed han havde faaet et Ben af en Fisk i Halsen og derved var bleven kvalt. Han og hans Kone havde da i Fællesskab baaret Liget til den jødiske Læge og lagt det paa det øverste Trappetrin.

Lægen stødte ved at gaae ud Pukkelryggen nedad Trappen," vedblev han, „og bildte sig ind at have forvoldt hans Død paa denne Maade. Da Sagen imidlertid forholder sig anderledes, saa sæt Lægen paa fri Fod og berøv mig Livet istedetfor ham."

Politimesteren og Tilskuerne kunde ikke nokſom undre sig over de besynderlige Omstændigheder, der stode i Forbindelse med Pukkelryggens Død, og førstnævnte gav Befaling til, at den jødiske Læge skulde løslades og Skrædderen klynges op i hans Sted, „fordi han var gaaet til Bekjendelse af sin Forbrydelse."

Bødlen lagde altsaa Skrædderen Slyngen om Halsen.

Medens dette tildrog sig paa Retterstedet, havde Sultanen af Kaschgar spurgt efter sin puklede Hofnar, hvem han ikke kunde undvære længe ad Gangen. En af hans Hofmænd gav ham følgende Besked:

„Herre, Pukkelryggen, som Eders Majestæt forlanger at see, havde igaaraftes drukket sig fuld, var imod Sædvane gaaet ud af Paladset for at streife om i Byen og er imorges tidlig funden død paa Gaden. Nu har man til Politimesteren bragt en Mand, der skulde have dræbt ham, og for hvem Dommeren strax lod opreise en Galge. Men ligesom man var ifærd med at gjøre det af med den anklagede, kom en anden og tredie, der hver for sig angave sig som Morderne og frikjendte den tidligere dømte, og nu er Politimesteren just i Begreb med at forhøre endnu en, der udgiver sig for at være den virkelige Morder."

Saasnartsom Sultanen af Kaschgar havde erfaret dette, sendte han øieblikkelig et Bud til Retterstedet med den Befaling, at Politimesteren paa Stedet skulde bringe ham de anklagede ligesom ogsaa Liget af den stakkels Pukkelryg, hvem han ønskede at see endnu en Gang. Befalingen indtraf netop, da Bødlen lavede sig til at hidse Skrædderen tilveirs, men nu blev han befriet fra Rebet og tilligemed den jødiske Læge, den christne Kjøbmand, Leverandeuren af Fedevarer samt den af fire Politibetjente baarne Pukkelryg bragt for Sultanen. Politimesteren kastede sig for hans Fødder, og da han igjen havde reist sig, fortalte han ham nøiagtig, hvad han vidste om Pukkelryggens Historie. Den forekom Sultanen saa overordentlig, at han befalede sin Hofhistorieskriver at optegne den med stor Udførlighed. Derpaa tiltalte han de tilstedeværende paa følgende Maade:

„Have I nogensinde hørt saa utrolige Ting som dem, der have tildraget sig i Anledning af Pukkelryggen, min stakkels Nar?"

Den christne Kjøbmand bøiede sig i Stovet, saaledes at han berørte Jorden med sin Pande og svarede derpaa:

„Mægtige Herſker! jeg troer at vide en endnu mere forbauſende Hiſtorie, og hvis Eders Majeſtæt tillader det, vil jeg fortælle den. Ingen er iſtand til at høre den uden at blive rørt.“

Sultanen gav ſin Tilladelſe.

Hiſtorien, ſom den chriſtne Kjøbmand fortæller.

Jeg befandt mig en Dag i Kornhandlernes offentlige Herberg i Kairo, da jeg blev tiltalt af en anſtændig klædt ung Mand, der red paa et Æſel. Han ſpurgte mig om, hvad et ſtort Maal Seſam af den Godhed, hvoraf han havde en Prøve i ſit Tørklæde, var værd.

Jeg ſaae paa Seſamen og ſvarede derpaa, at Torvepriſen paa et ſtort Maal var hundrede Sølvdrachmer.

„Gaa ſaa hen til de Kjøbmænd,“ yttrede han, „der ville gjøre Indkjøb deraf til denne Pris, og bring mig dernæſt Beſked. Jeg vil vente paa Eder ved Seirsporten i en Chan, der ligger langt fra enhver anden menneſkelig Bolig.“

Med diſſe Ord gik han ſin Vei og lod mig beholde Prøven, ſom jeg viſte til flere Kjøbmænd, der vilde tage ſaameget deraf, ſom de kunde faae til hundrede og ti Sølvdrachmer, ſaa at jeg altſaa ved denne Handel kunde fortjene ti Drachmer paa hvert Maal. Fornøiet over denne Vinding, begav jeg mig til Seirsporten, hvor den unge Kjøbmand ventede paa mig og førte mig til ſit med Seſam fyldte Oplag, der indeholdt halvtredſindstyve Maal, ſom jeg lod maale af og laesſe paa Æsler; dernæſt vilde jeg betale ham fem tuſend Drachmer.

Jeg bevilliger Eder ti Drachmers Fortjeneste paa hvert Maal," sagde Kjøbmanden nu, „hvilket altsaa udgjør femhundrede Drachmer. Hvad den mig tilfaldende Rest angaaer, saa har jeg foreløbig ingen Brug for den; I kan beholde den og gjemme den til mig, indtil jeg kommer og afhenter Pengene."

Jeg svarede, at han til enhver Tid kunde være sikker paa at faae dem, kysſede ham til Afsked paa Haanden og gik bort, yderst fornøiet over hans Høimodighed.

En Maaned gik hen, før han indfandt sig hos mig og spurgte:

„Hvor har I mine fire tusend og fem hundrede Drachmer?"

„De ligge beredt," var mit Svar, „og jeg vil straxt tælle dem op for Eder."

Da han sad paa et Æsel, anmodede jeg ham om at staae af og vise mig den Ære at indtage en Forfriskning hos mig, men han gjenmælede:

„Nei, nu kan jeg ikke staae af. Jeg har vigtige Forretninger i Nærheden, men vil paa Hjemveien hente mine Penge, som jeg beder om at holde i Beredskab til mig."

Derpaa red han bort.

Et Aar forløb, førend jeg igjen hørte noget til den unge Kjøbmand. Ved Aarets Ende kom han, ligesaa prægtig klædt som sidste Gang; men det forekom mig, at han var noget løierlig. Jeg bad ham om at vise mig den Ære at træde ind til mig, og han svarede:

„Denne Gang vil jeg nok gjøre det, men paa den Betingelse, at I ikke sætter Eder i Bekostning for min Skyld."

„Ganske som I behager," sagde jeg, „men hav blot den Godhed at staae af."

Han stod altsaa af, traadte ind i min Bolig, og jeg gav Befaling til at anrette det Maaltid, som jeg vilde beværte ham med. Imedens dette skete, underholdt vi os med hinanden og satte os endelig tilbords. Ved den første Mundfuld blev jeg øieblikkelig vaer, at han betjente sig af den venstre Haand, og forbausedes over, at han ikke brugte den høire. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde tænke derom. Saalænge som jeg havde kjendt den unge Kjøbmand, var han bestandig forekommen mig meget høflig.

„Skulde det være muligt," tænkte jeg, „at han opfører sig saaledes af Ringeagt imod mig! Hvorfor benytter han ikke den høire Haand?"

Jeg var hoist spændt paa at erfare, hvorfor min Gjæst kun spiste med den venstre Haand. Da mine Folk efter endt Maaltid havde taget af Bordet og bortfjernet sig, satte vi os ved Siden af hinanden paa en Sopha, og jeg bød den unge Mand et fortræffeligt Stykke Kage, som han igjen greb med venstre Haand.

„Herre," tog jeg nu tilorde, „tilgiv mig, at jeg er saa fri at spørge Eder om, hvorfor I ikke betjener Eder af den høire Haand. Hvad kan der være iveien?"

Han svarede med et dybt Suk, stak sin høire Arm frem af Kjortlen, hvorunder han hidtil havde holdt den skjult, og viste mig, at han havde mistet Haanden, hvilket undrede mig overordentligt.

„I har udentvivl følt Eder saaret over," sagde han, „at see mig spise udelukkende med den venstre Haand; men see nu selv, om jeg kunde gjøre andet."

Jeg spurgte derpaa:

„Tør man vide hvilken Ulykke, der har berøvet Eder den høire Haand?"

Ved dette Spørgsmaal udgød han Taarer, men

efterat han havde afstørret dem, fortalte han mig sin Historie, som jeg nu vil fortælle Eder.

„Jeg er fra Bagdad," begyndte han, „og Søn af en rig Mand, hvis Fortjenester og Rang stode i hoi Anseelse i hin Stad. Da han var død, reiste jeg til Kairo, Her leiede jeg en Bopæl og et Pakhus, i hvilket jeg forvarede de Baller, som jeg havde ladet bringe bidhen af Kameler. Efterat have spist gik jeg ud for at tage alle Seværdigheder i Øiesyn. Dagen derpaa tog jeg mine bedste Klæder paa og lod udpakke nogle meget smukke og kostbare Stoffer af mine Baller; jeg lod flere af mine Slaver bære dem til den cirkassiske Besestan (Basar) for at see, hvad man vilde byde mig derfor. Jeg blev snart omgiven af Mæglere og Udraabere, der havde erfaret min Ankomst, og uddelte Prøver til flere Udraabere, der toge dem med for at forevise og falbyde dem i alle Basarer. Men af alle Kjøbmænd blev der budt mig meget mindre derfor, end Indkjøbsprisen og Transportomkostningerne beløb sig til, hvilket fortrød mig meget. Da jeg gav min Uvillie tilkjende derover for Udraaberne, sagde disse:

„Hvis I vil følge vor Anvisning, saa ville vi angive Eder en Maade, hvorpaa I intet taber paa Eders Varer."

Jeg spurgte Udraaberne om, hvad det var for en Maade, og de svarede:

„I skal fordele Eders Stoffer blandt flere Kjøbmænd, forat de kunne sælge dem i Smaapartier. To Gange om Ugen, Onsdag og Fredag, afhenter I det indkomne Beløb, og derved vil I vinde istedetfor at tabe, og Kjøbmændene ville ogsaa fortjene noget."

Dette Raad fulgte jeg og fordelte alle mine Varer iblandt de Kjøbmænd, der bleve mig betegnede som de solideste i Basaren; de gave mig Modtagelsesbeviser

derfor, der til Vitterlighed bleve forsynede med Viduers Underskrift, og stillede kun den Betingelse, at jeg i den første Maaned ikke maatte forlange Penge af dem. Efterat have ordnet mine Anliggender saaledes tænkte jeg blot paa at more mig og gjorde Bekjendtskab med flere Personer, der omtrent vare paa min Alder, og som droge Omsorg for at faae Tiden til at gaae paa en tilfredsstillende Maade. Saasnart som den første Maaned imidlertid var omme, besøgte jeg mine Kjøbmænd to Gange om Ugen, ledsaget af en offentlig Embedsmand, der eftersaae deres Bøger, og en Vexeler, der prøvede Pengene, og bragte paa Betalingsdagene hver Gang en smuk Sum med tilbage til Mesrurs Chan. Tilmed undlod jeg ikke ogsaa at besøge Kjøbmændene paa andre Dage og passiare med dem om Morgenen for at see, hvad der foregik i Basaren. Da jeg en Mandag var inde i Boutiken hos en Kjøbmand ved Navn Bedreddin, kom der en Kvinde derind; man kunde let skjønne, at hun maatte være fornem, da saavel hendes Opførsel, hendes Klædedragt som ogsaa den særdeles net paaklædte Slavinde, der fulgte hende, tydede hen derpaa. Hun satte sig i Nærheden af mig og hendes Ydre tilligemed en naturlig Ynde, der udtalte sig i alt, hvad hun foretog sig, indtog mig for hende. Efterat hun i nogen Tid havde samtalet med Kjøbmanden om ligegyldige Ting, sagde hun, at hun ønskede at erholde et vist Slags Guldstof.

Bedreddin viste hende flere Stykker, hvoraf hun udvalgte et og spurgte efter Prisen; han overlod hende det for elleve hundrede Sølvdrachmer; hun slog til og vilde tage Tøiet med, men først betale det den næste Dag, eftersom hun ingen Penge havde med.

„Ædle Kvinde," yttrede imidlertid Bedreddin, „jeg vilde med Fornøielse creditere Eder og give Eder Stof-

fet med, hvis det var min Eiendom. Det tilhører derimod denne brave unge Mand, som I seer for Eder, og jeg maa betale ham det endnu idag.''

,,Hvoraf kommer det, at I behandler mig saaledes?'' svarede Kvinden, ,,kjøber jeg ikke altid hos Eder, og har jeg ikke hver Gang I tillod mig at tage noget med uden Betaling, sendt Eder Beløbet den følgeude Dag?''

Kjøbmanden indrømmede det, men stod denne Gang paa at faae Penge.

,,Saa behold Eders Stof,'' sagde hun vred.

Dermed reiste hun sig hurtig og gik fortørnet paa Bedreddin bort.

Da jeg saae Kvinden gaae — fortalte den unge Mand mig fremdeles — følte jeg, at mit Hjerte slog for hende; jeg kaldte hende tilbage og sagde:

,,Ædle Kvinde, vis mig den Naade at komme tilbage, maaskee kan jeg hitte paa Raad til at tilfredsstille Eder begge.''

Hun vendte om og sagde, at hun gjorde det ene og alene for min Skyld, og jeg henvendte mig nu til Kjøbmanden med det Spørgsmaal, hvad han vilde have for det mig tilhørende Stof.

„Elleve hundrede Drachmer," svarede han, „billigere kan jeg ikke afstaae det."

„Saa giv denne Kvinde det," vedblev jeg „og lad hende tage det med. Jeg tilstaaer Eder hundrede Drachmer i Fortjeneste og vil give Eder en Forskrivning for denne Sum med mine andre Varer i Eders Boutik som Sikkerhed."

Dette udførte jeg strax, overrakte derpaa Kvinden Stoffet og sagde:

„Vær saa god at tage det med, imorgen eller naar I selv synes, kan I jo tilstille mig Beløbet, eller,

hvad der er endnu bedre, tillad mig at give Eder Stoffet i Foræring."

„Saaledes var det ikke ment," svarede hun mig, „imidlertid er I saa artig og forekommende imod mig, at jeg ikke var værdig til at træde frem for noget Menneskes Aasyn, hvis jeg ikke yttrede Eder min Erkjendtlighed. Gid Gud for at belønne Eder vilde formere Eders Formue og lade Eder leve længe efter min Død."

Opmuntret af disse Ord, sagde jeg:

„Herskerinde, lad mig til Belønning for den Artighed, som jeg har udvist imod Eder, see Eders Aasyn; det vil være mig mere end Betaling nok."

Hun vendte sig øieblikkelig om til mig, løftede det Musselinsslør, som bedækkede hendes Ansigt, og lod mig skue en overraskende Skjønhed. Den slog mig saaledes, at jeg ikke mægtede at fremføre et eneste rosende Ord og ikke kunde blive træt af at betragte hende. Hun tilhyllede sig imidlertid snart igjen af Frygt for at blive bemærket, tog Stoffet og forlod Boutiken. Førend jeg skiltes fra Kjøbmanden, erkyndigede jeg mig, om han kjendte Kvinden og erfarede, at hun var Datter af en Emir, der havde efterladt hende en umaadelig Formue.

Den næste Morgen stod jeg op i det Haab at gjensee Gjenstanden for min søde Uro, klædte mig for hendes Skyld omhyggeligere end Dagen iforveien og begav mig til Bedreddins Boutik.

Jeg havde ikke været der længe, før jeg saae Kvinden fra den foregaaende Dag komme med en Slavinde bagefter sig. Hun var prægtigere klædt end sidst og agtede slet ikke paa Kjøbmanden, men henvendte sig til mig med de Ord:

„Herre, I seer, at jeg punktlig opfylder mit igaar givne Løfte. Jeg kommer ene og alene for at bringe

Eder de Penge, som I med en usædvanlig Høimodighed var saa god at lægge ud uden at kjende mig."

Jeg svarede:

„Ædle Kvinde, det havde slet ikke saa stor Hast dermed. Jeg var ikke i mindste Maade urolig i den Henseende, og det gjør mig ondt at have forvoldt Eder Uleilighed."

„Det vilde have været urigtigt at misbruge Eders Artighed," gjenmælede hun, idet hun leverede mig Pengene og satte sig ved Siden af mig.

Jeg benyttede nu Leiligheden til at knytte en Samtale med hende og forsikkrede hende om den Kjærlighed, som jeg følte for hende; men hun reiste sig og forlod mig, som om hun havde taget mig min Tilstaaelse ilde op. Jeg fulgte hende med Øinene, til hun forsvandt af min Synskreds; derpaa sagde jeg Farvel til Kjøbmanden og forlod Basaren uden at vide, hvorhen jeg gik. Medens jeg var hensunken i dybe Tanker over dette Eventyr, følte jeg, at nogen tog fat i mig bagtil, og da jeg vendte mig om, gjenkjendte jeg den Slavinde, som tilhørte hin Kvinde, i hvem jeg var indtagen.

„Min Herskerinde," begyndte hun, „hin Dame, med hvem I før talte i Kjøbmandens Boutik, ønsker at sige Eder noget; gjør mig den Tjeneste at følge mig, hvis I ellers ikke har noget derimod."

Hun førte mig virkelig til sin Herskerinde, der sad i en Vexelers Have og ventede paa mig. Jeg maatte tage Plads ved Siden af hende, og hun tiltalte mig saaledes:

„Kjære Herre, I skal ikke tage Eder det nær, at jeg var saa kort for Hovedet, da jeg før gik min Vei, men jeg ansaae det ikke for sømmeligt at give Eder et gunstigt Svar paa Eders Elskovserklæring i hin Kjøbmands Nærværelse. Jeg hørte den ligefuldt med For-

noielse og skatter mig overordentlig lykkelig over at have en saa fortjenstfuld Mand som Eder til Elsker. Hvad I følte ved Synet af mig, ved jeg ikke, men jeg følte mig straxs hendraget til Eder, da jeg saae Eder. Siden igaar har jeg kun tænkt paa det, som I sagde til mig, og det, at jeg imorges opsøgte Eder saa hurtigt, maa vel forraade Eder, at I ikke mishager mig."

Henreven af Kjærlighed og Lykke, svarede jeg, at intet lød behageligere i mine Øren end de Ord, som hun havde været saa god at sige mig.

„Ingen kan elske nogen med større Lidenskab end jeg elsker Eder. Siden det Øieblik, da jeg fik Eder at see, have mine Øine været blændede af saa mange Yndigheder, og mit Hjerte overgav sig uden Modstand."

„Lader os ikke spilde Tiden med unyttige Ord," afbrød hun mig, „jeg nærer ingen Tvivl om Eders Oprigtighed, og om min vil I snart blive overtydet. Vil I gjøre mig den Ære at aflægge mig et Besøg, eller ønsker I at see mig hos Eder?"

„Herskerinde, da jeg er fremmed her, har jeg opslaaet min Bopæl i en Chan," gav jeg til Svar, „og det er intet passende Sted at modtage en Kvinde af Eders Rang og Stand. Det var langt bedre, om I vilde være saa god at angive mig, hvor I boer, saa vil jeg tage mig den Frihed at komme til Eder."

Hun gik ind derpaa og sagde:

„Kom kun iovermorgen, Fredag, efter Middagsbønnen. Jeg boer i Andagtsgaden, hvor I blot behøver at spørge efter Abu Schammas Hus. Han kaldes ogsaa Berkur og var i fordums Tid Emirernes Overhoved. Der vil I finde mig."

Derpaa skiltes vi fra hinanden.

I stor Utaalmodighed tilbragte jeg Tiden indtil Fredag; jeg stod meget tidligt op, tog mine bedste

Klæder paa, stak en Pung med halvtredsindstyve Guldstykker til mig og red paa et Æsel, som jeg allerede havde leiet Dagen iforveien, til Andagtsgaden. Æseldriveren ledsagede mig. Ved det betegnede Hus, som jeg med Lethed fandt, stod jeg af, gav Æseldriveren en klækkelig Betaling og bestilte ham til at komme med Æslet og hente mig den næste Morgen. Ved min Banken aabnede to smaae, snehvidt og renligt klædte Slaver Gadedøren og sagde:

„Vær saa god at træde ind, vor Herskerinde venter med Utaalmodighed paa Eder."

Det stod ikke længe paa, førend den af mig elskede Dame viste sig, rigt smykket med Perler og Diamanter, men hendes Øine straalede dog endnu mere end Glandsen fra hendes Ædelstene. Intet Øvertei skjulte mere hendes Vægt, der forekom mig at være den skjønneste og yppigste i Verden. Glæden over vort Gjensyn forbigaaer jeg, fordi jeg dog kun vilde formaae at skildre den mat. Efter de første Velkomsthilsner satte vi os paa en Sopha og underholdt os med hinanden paa det behageligste. Dernæst bleve de mest udsøgte Spiser baarne frem, og efterat have indtaget vort Maaltid fortsatte vi vor Underholdning til langt ud paa Natten. Nu blev der sat fortræffelig Vin og Frugter, der pirrede Tørsten, frem, og vi drak, alt imedens Slaverne musicerede og sang for os. Ogsaa Værtinden i Huset sang og gjorde mig derved fuldkommen til den lidenskabeligste af alle forelskede. Saaledes hengik Natten under Nydelser af enhver Slags, og efterat jeg behændigt om Morgenen havde puttet min Pung med de halvtredsindstyve Guldstykker under Damens Hovedpude, sagde jeg hende Levvel. Hun spurgte mig om, naar jeg vilde komme igjen, og jeg lovede at besøge hende igjen om Aftenen, hvilket lod til at glæde hende meget. Hun ledsagede

mig til Døren og besvor mig ved Skilsmissen om endelig at holde Ord.

Den samme Æseldriver, der havde ledsaget mig dertil, ventede paa mig med sit Dyr, og jeg red tilbage til Mesrurs Chan. Da jeg her affærdigede ham, sagde jeg ham, at jeg ikke vilde betale ham strax, for at jeg kunde være sikker paa, at han kom igjen om Eftermiddagen til en bestemt Tid. Det første, jeg dernæst foretog mig, var at indkjøbe et godt Lam og alleslags Kager, hvilket jeg oversendte Damen ved en Lastdrager. Siden lagde alvorlige Forretninger Beslag paa min Tid, indtil Æseldriveren indfandt sig og jeg igjen red til Damen, af hvem jeg blev modtagen med samme Fornøielse og beværtet ligesaa herligt som den første Gang. Da jeg den næste Morgen skiltes fra hende, lod jeg en anden Pung med halvtredsindstyve Guldstykker i blive tilbage og begav mig til Mesrurs Chan. Disse Besøg gjentog jeg nu med de samme Omstændigheder daglig saa længe, til alle mine Varer vare solgte og jeg ikke havde en Hvid at fordre af Kjøbmændene, saa at jeg tilsidst hverken havde Penge eller Udsigt til at faae nogle.

I denne pinlige Tilstand og i Begreb med at hengive mig til min Fortvivlelse forlod jeg Chanen uden at vide, hvad jeg skulde gribe til. Min Vei førte mig hen i Nærheden af Slottet, hvor mange Folk vare forsamlede for at see paa et Skuespil, som Sultanen af Ægypten gav tilbedste. Jeg blandede mig imellem Mængden og kom tilfældigvis til at staae ved Siden af en meget godt bereden og anstændigt klædt Ryttер, der ved Sadlen havde hængende en halvt aaben Taske, ud af hvilken der stak en grøn Silkesnor frem. Jeg befølte Taskeu og formodede, at Snoren stod i Forbindelse med en Pengepung. I selv samme Øieblik fri-

stede den Onde mig, og idet jeg greb Snoren med den ene Haand og med den anden udvidede Taskens Aabning, trak jeg ubemærket Pungen ud, der efter Tyngden at dømme indeholdt Guld- eller Sølvpenge. Da min Adfærd sandsynligvis havde opvakt Rytterens Mistanke, greb han i Taskeu, savnede naturligvis Pungen, og slog mig til Jorden med en Stridsøxe. Øienvidnerne til denne Voldsgjerning toge Parti for mig, og nogle greb Rytterens Hest i Tøilerne. Men til min Ulykke kom Politimesteren til og befalede sine Folk at arrestere og visitere mig; en af dem fratog mig Pungen og fremviste den offentligt.

Neppe var dette skeet, førend Politimesteren hidkaldte Vidner og befalede, at Haanden skulde hugges af mig, hvilket paa Stedet blev fuldbyrdet og opvakte Tilskuernes Medlidenhed; selv paa Rytteren kunde jeg mærke, at det ikke gjorde ham mindre ondt end de andre. Politimesteren vilde ogsaa lade en Fod hugge af mig, men jeg bønfaldt Rytteren om at bede om Naade for mig, hvilket han ogsaa gjorde og fik udvirket.

Efterat Dommeren havde fjernet sig, nærmede Rytteren sig til mig, og idet han rakte mig Pungen, udtalte han den Overbevisning, at kun Nøden havde foranlediget mig til en saa skændig Handling, der var uværdig for en saa net ung Mand som mig.

„Tag imidlertid denne ulykkelige Pung," vedblev han, „jeg skjænker Eder den og beklager paa det mest levende den Eder tilstødte Ulykke."

Med disse Ord forlod han mig, og da jeg var meget mat efter det lidte Blodtab, havde nogle rettænkende Folk, der boede i Nærheden, den Barmhjertighed at optage mig i deres Hus og række mig et Glas Vin. De forbandt ogsaa min Arm og viklede min Haand i et Lærredsstykkæde, som jeg befæstede ved Beltet og tog med.

I Mesrurs Chan vilde den i saa sørgelige Omstændigheder nødvendige Bistand have manglet mig; men det vilde ogsaa have været et stort Vovestykke af mig at begive mig til den unge Dame.

„Maaskee vil hun ikke vide mere af mig at sige, naar hun erfarer den Skjændsel, der er overgaaet mig," tænkte jeg, men bestemte mig dog dertil.

For at blive de Folk kvit, der løb efter mig, vandrede jeg igjennem flere affides Gader og gik endelig til hende, men ankom saa svag og afkræftet, at jeg strax kastede mig paa Sophaen. Den høire Arm stjulte jeg under min Kjortel, thi jeg vilde nødig bære den tilskue.

Da Damen var bleven underrettet om min Ankomst og mit Ildebefindende, ilede hun til, og ved at see mig bleg og nedslaaet sagde hun:

„Kjære Sjæl, hvad feiler Eder dog?"

Jeg forstilte mig og svarede:

„Jeg lider af en voldsom Hovedpine."

Hun lod til at blive meget bedrøvet derover og yttrede:

„Sæt Eder ned (thi jeg var staaet op for at hilse paa hende); hvorledes har I faaet den? Da jeg sidste Gang havde den Fornøielse at see Eder, befandt I Eder jo saa vel, som man kunde forlange. Der stikker noget under, som I vil holde skjult for mig. Sig, hvad er det?"

Da jeg taug og brast i Graad, vedblev hun:

„Jeg begriber ikke, hvorfor I er i saa slet Lune! Skulde jeg uden at vide det være Aarsag deri? Er I maaskee kommen for at sige mig, at I ikke mere elsker mig?"

Sukkende svarede jeg:

„Det er ikke saa, og en saa ubillig Mistanke forhøier endnu mere mine Kvaler.“

Til at fortælle hende Sandheden kunde jeg imidlertid ikke beslutte mig. Da det var bleven mørkt, blev Aftensmaden baaren frem, og hun bad mig om at nyde noget. Da imidlertid kun min venstre Haand stod til min Raadighed, bad jeg hende om at have mig undskyldt, eftersom jeg ingen Madlyst havde.

„Den indfinder sig nok,“ mente hun, „naar I har betroet mig det, som I skjuler med saa stor Haardnakkethed. Eders Ulyst til at spise hidrører vistnok kun fra den Tvang, som denne Beslutning forvolder Eder.“

„Ak, jeg maa vel gaae til Bekjendelse ligesaa godt først som sidst!“ gjennmælede jeg og havde neppe udtalt disse Ord, før hun skjænkede i Glasset for mig og rakte mig det, idet hun sagde:

„Der, tag og drik; det vil sætte Mod i Eder.“

Jeg greb Glasset med den venstre Haand, og udbrød derved i nye Suk og fordoblede Taarer.

„Hvad er det dog, som I sukker og græder saa bitterlig over?“ begyndte Damen igjen, „og hvorfor omfatter I ikke hellere Glasset med den høire Haand?“

Jeg undskyldte mig ivrig med, at jeg havde en Svulst derpaa, men Damen sagde:

„Vis mig denne Svulst, jeg vil stikke den op.“

Jeg foregav nu, at den endnu ikke var moden nok dertil, og tømte det meget store Glas. Vinen og min Kraftesløshed og Bedrovelse bedøvede mig i kort Tid, og jeg faldt i en fast Søvn, der varede indtil om Morgenen. Imedens den stod paa, havde Damen, der vilde vide, hvad min høire Haand feilede, undersøgt den og var med en Forbauselse, som I kan forestille Eder, bleven vaer, at Haanden var hugget af, og at jeg medbragte den i et Lærredsstykke. Nu begreb

hun den Modstand, som jeg havde ydet hendes indtrængende Bønner, og tilbragte Natten i Kummer over min Vanskjæbne, som hun troede at være paa en eller anden Maade en Følge af min Kjærlighed til hende. Ved min Opvaagnen forraadte hendes Aasyn mig vel, at hun var et Bytte for en gruelig Smerte, men desuagtet mældede hun ikke et Ord derom for ikke at krænke mig. Hun lod en paa Fjerkræ kogt Kraftsuppe bære frem, som hun havde ladet tilberede for mig, og bevægede mig til at spise og drikke, for at jeg kunde komme til Kræfter igjen, som hun sagde. Jeg vilde dernæst bortfjerne mig, men hun holdt mig tilbage og sagde:

„Jeg lader Eder ikke slippe herfra. Omendskjøndt I ikke har sagt det, er jeg dog overbeviist om at være Aarsag i den Eder tilstødte Ulykke. Kummeren derover vil gjøre Ende paa mit Liv. Forend jeg imidlertid dør, maa jeg udføre en Plan, som jeg har fattet til Eders Bedste."

Derpaa lod hun en juridisk Embedsmand og Vidner kalde og udfærdigede et Testamente, hvori hun skjænkede mig hele sin Formue. Efterat have betalt hans og hans Folk for deres Ulejlighed, aabnede hun en stor Kiste, der indeholdt alle de Punge med Guldstykker, som jeg siden Begyndelsen af vort Forhold havde skjænket hende.

„De tilhøre Eder allesammen," sagde hun, „jeg har ikke taget noget af dem. Her har I Nøglen, I er fuldkommen Herre derover."

Jeg takkede hende for hendes Godhed og Høimodighed, men hun svarede:

„Jeg regner det for intet, hvad jeg har gjort for Eder, og vil ikke være tilfreds, før jeg dør for at bevise Eder, hvor høit jeg elsker Eder."

Jeg besvor hende ved alt, hvad der er Kjærligheden

helligst, at afstaae fra saa fordærvelige Tanker, men kunde ikke bringe hende derfra. Sorgen over at vide, at jeg var enhaandet, paadrog hende en Sygdom, hvoraf hun døde efter fem eller sex Ugers Forløb.

Da min Bedrøvelse havde lagt sig noget, tog jeg hele den Formue, som jeg vidste, at hun eiede, i Besiddelse. Dertil hørte ogsaa den Sesam, I har solgt for mig.

Hvad I her har hørt, — vedblev den unge Mand i sin Fortælling til den christne Kjøbmand, — vil tjene mig Undskyldning hos Eder, for at jeg ikke bruger den høire Haand. Jovrigt takker jeg Eder for den Umage, som I har gjort Eder for min Skyld, og for Eders Troskab kan jeg ikke være Eder erkjendtlig nok. Da jeg nu, Gud være lovet, er rig nok, hvormeget jeg end har sat overstyr, saa beder jeg Eder om at modtage den Sum, I skylder mig, som en Foræring af mig. Tilmed har jeg endnu et Forslag at gjøre Eder. Da jeg efter den Tildragelse, som jeg har meddelt Eder, ikke kan blive længere i Kairo, vil jeg forlade denne By for bestandig. Hvis I nu vil ledsage mig, saa ville vi drive Handel i Fællesskab og dele Udbyttet."

„Da den unge Mand fra Bagdad var tilende med sin Fortælling," sagde den christne Kjøbmand, „takkede jeg ham efter bedste Evne for den Foræring, han havde gjort mig, og tog ogsaa med Glæde imod hans sidste Forslag. Vi aftalte en Dag til vor Afreise, gjennemstreifede Syrien, Mesopotamien, hele Persien og naaede efter at have opholdt os i flere Byer endelig Eders Majestæts Hovedstad. Da den unge Mand efter nogen Tids Forløb tilkjendegav mig det Ønske at vende tilbage til Persien og bosætte sig der, gjorde vi vort Mellemværende op, og skiltes meget tilfredse fra hinanden.

Jeg blev her og har den Ære at staae i Eders Majestæts Tjeneste.

Saaledes lyder den Historie, som jeg tilbød mig at foredrage. Finder I den ikke meget mere forbausende end Pukkelryggens?"

Sultanen af Kaschgar geraadede i Vrede mod den christne Kjøbmand og gjennemlede:

„Det er meget dristigt af Dig at fortælle mig en Historie, der er saa lidet værdig til min Opmærksomhed, og sammenligne den med hin om Pukkelryggen. Smigrer Du Dig med at foresnakke mig, at et liderligt ungt Menneskes Eventyr skulde være overordentligere end min Nars? Jeg vil lade Eder alle fire hænge for at hævne hans Død."

Ved disse Ord kastede den forskrækkede Leverandeur sig for Sultanens Fødder og sagde:

„Herre, jeg anraaber underdanigst Eders Majestæt om at dæmpe Eders retfærdige Vrede, at skjænke mig Gehør og tilstaae os alle fire Naade, naar den Historie som jeg agter at fortælle Eders Majestæt, er skjønnere end Pukkelryggens.

Sultanen bevilgede hans Bøn, og nu følger

Historien, som Sultanen af Kaschgars Leverandeur fortæller.

„Herre, af en meget anseet Person blev jeg igaar indbudt til en af hans Døttres Bryllup og undlod ikke at indfinde mig til den bestemte Aftentime. Efter Bryllupshøitidelighederne blev der anrettet et prægtigt Maaltid. Den almindelige Opmærksomhed hendroges snart paa en af Gjæsterne, der manglede Tommelfin-

geren paa begge Hænder. Paa vort Ønske fortalte han os:

„Jeg er fra Bagdad, hvor min Fader levede under Kalifen Harun Alraschids Regjering og gjaldt for en af de rigeste Kjøbmænd i Byen. Men da han var en stor Ynder af Fornøielser og Pragt og derover forsømte sine Forretninger, saa arvede jeg ved hans Død ikke alene ingen betydelig Formue, men maatte endog saa af yderste Evne stræbe efter at faae hans efterladte Gjæld dækket. Imidlertid lykkedes det mig, og jeg kom endog ved mine Anstrengelser i bedre Formuesomstændigheder. Da jeg nu en Morgen som sædvanligt aabnede min Boutik, kom en Dame, der var ledsaget af to Slavinder og en Gilding, ridende forbi; hun holdt stille og steg af. understøttet af Gildingen, der sagde til hende:

„Naadige Herskerinde, jeg havde nok forudseet, at I vilde komme for tidligt; der er endnu ingen i Basaren. Hvis I havde villet troe mig, saa kunde I nu have været fritagen for denne kjedelige Venten."

Hun saae sig om til alle Sider, og da virkelig ingen anden Boutik end min var aabnet, kom hun nærmere, hilste og anmodede mig om Tilladelse til hos mig at maatte oppebie de andre Kjøbmænds Ankomst.

Jeg besvarede hendes Hilsen paa en sømmelig Maade, og hun satte sig ned i min Boutik. Da der med Undtagelse af mig, Gildingen og hendes Slavinder ikke befandt sig noget Menneske i hele Basaren, tog hun Sløret bort fra Ansigtet for at trække frisk Luft. At see hende og at blive lidenskabelig forelsket i hende var for mig et, og jeg kunde ikke vende mine Øine bort fra hende. Min Opmærksomhed lod ikke til at være hende ubehagelig, thi hun tilsløredе sig ikke igjen, førend Frygten for at blive bemærket, tvang hende der-

til. Nu spurgte hun ogsaa efter nogle af de smukkeste og kostbareste Stoffer, og jeg maatte svare hende, at jeg som ung Begynder endnu ikke var rig nok til at føre saa dyre Varer.

„Det gjør mig ondt," vedblev jeg, „at jeg ikke kan fremlægge noget af det, som I søger, for Eder. For imidlertid at spare Eder den Uleilighed at gaae fra Boutik til Boutik, vil jeg med Eders Tilladelse hente alt, hvad I ønsker, hid, saasnartsom Kjøbmændene ere ankomne. Mig opgive de den nøieste Pris, og I kan gjøre Eders Indkjøb her uden at behøve at gaae videre."

Hun gik ind paa Forslaget, og jeg forlængede min Samtale med hende, idet jeg foregav, at de Kjøbmænd, som førte de af hende ønskede Stoffer, endnu ikke vare komne. Ikke mindre bedaaret af hendes Aand end af hendes Skjønhed, maatte jeg dog tilsidst sætte en Grændse for den Fornøielse, som jeg fandt i at underholde mig med hende. Jeg hentede i en Fart de Stoffer, som hun ønskede, og hun gjorde sit Udvalg.

Gildingen tog de kjøbte Varer, Damen reiste sig, sagde Farvel til mig og gik. Jeg vedblev at følge hende med Øinene, til hun havde naaet Basarens Port og igjen besteget sit Æsel; og først efterat jeg havde tabt hende af Syne, faldt det mig ind, at jeg i min Forlibelsestilstand havde overseet, at Damen ikke havde betalt mig. Den næste Morgen kom hun imidlertid igjen.

„Hent Guldvægten," sagde hun, „for at veie det Guld, som jeg bringer Eder."

Disse Ord forjagede al min Frygt og fordoblede min Kjærlighed. Hun gav derpaa Gildingen Guldet og sagde:

„Laan os Eders Bistand til Afgjørelsen af vort Mellemværende."

Gildingen lo, og efterat have taget mig til en Side lod han mig veie Guldet. Til samme Tid hvisslede han mig i Øret:

„Jeg kan godt mærke paa Eder, at I er forelsket i min Herskerinde, og undrer mig kun over, at I ikke har Mod til at tilstaae hende det. Hun elsker Eder endnu mere, end hun bliver elsket af Eder. Tro ikke, at hun har Brug for Eders Stoffer; blot Lidenskaben for Eder fører hende herhen, og derfor har hun ogsaa villet vide, om I er gift og hjemfaren. Ellers kommer det blot an paa Eder, om I vil have hende til Kone."

Jeg gav til Svar, at jeg unægtelig ved første Øiekast ogsaa havde følt Kjærlighed for hende, men ikke havde vovet at gjøre Fordring paa den Lykke at behage hende.

„Jeg er hendes med Liv og Sjæl," tilføiede jeg, „og skal ikke undlade at vise Eder min Taknemlighed for Eders velmente Tjeneste."

Endelig var jeg færdig med at veie Guldstykkerne, og medens jeg igjen fyldte dem i Pungen, henvendte Gildingen sig med den Forsikring til sin Herskerinde, at jeg var meget tilfreds. Dette var det imellem dem aftalte Ord; Damen reiste sig strax og sagde, idet hun forlod mig, at hun vilde sende Gildingen til mig, og jeg havde blot at gjøre, hvad han i hendes Navn vilde forlange af mig.

Jeg betalte min Gjæld til Kjøbmændene og ventede i flere Dage med stor Utaalmodighed paa Gildingen. Endelig kom han.

Jeg tog meget forekommende imod ham og spurgte til hans Herskerindes Befindende.

„I er den lykkeligste Elsker i Verden," svarede han, „hun er syg af bare Kjærlighed. Min Herskerinde staaer høit anskrevet hos Sobeide, Kalifens Gemalinde, der holder ubeskrivelig af hende, fordi hun har opdraget hende fra lille Barn af. Da hun ønsker at indgaae Ægteskab, har hun tilkjendegivet de troendes Beherskers Gemalinde, at hendes Valg er falden paa Eder, og bedet om hendes Samtykke. Sobeide har lovet dette, men vil dog først tage Eder i Diesyn for at bedømme, om hun har valgt med Skjønsomhed, og vil i dette Tilfælde gjøre Brylluppet. Det gjælder altsaa blot om at gaae hen i Paladset, og desangaaende er jeg her. Vil I med eller ei?"

„Jeg har taget min Beslutning og er beredt til at følge Eder hvorhen det skal være," gav jeg til Svar.

Det blev mig nu tilkjendegivet, at jeg ved Nattens Frembrud skulde begive mig til Sobeides Moskee. Utaalmodig imødesaae jeg Aftenens Komme, var i Moskeen ved den Gudstjeneste, der afholdes halvanden Time efter Solnedgang, og blev tilbage til allersidst. Det varede ikke længe, før en Baad, der blev roet af lutter Gildinger, lagde til; de bare flere store Kister ind i Moskeen og bortfjernede sig dernæst paa en nær, i hvem jeg gjenkjendte min elskedes sædvanlige Ledsager. Ogsaa hun kom ind i Moskeen, og jeg gik hende imøde og forsikkrede hende om min Beredvillighed til at udføre hendes Befalinger.

„Der er ingen Tid at spilde," sagde hun og aabnede en af Kisterne.

Hun bød mig at stige ind i den og intet frygte, men kun lade hende raade. Jeg var gaaet for vidt til nu at træde tilbage. Jeg krøb altsaa ind i Kisten, der derpaa strax blev lukket til af hende og forsynet med Laas. Den betroede Gilding kaldte de andre ind igjen

og lod dem bringe samtlige Kister ned i Baaden, hvori han og Damen ligeledes toge Plads; dernæst roede man til Paladset. Kisterne kom i god Behold dertil, bleve baarne ind i den Fløi, hvor Kvinderne boe, men vare neppe satte der, før jeg hørte Raabet:

„Kalifen! Kalifen!"

Min Angst var stor. Virkelig kom Kalifen og spurgte min elskede, hvad Kisterne indeholdt. Hun svarede:

„Behersker af de troende, det er nyankomne Stoffer, som Eders Majestæts Gemalinde har ønsket at see."

„Luk op! luk op! jeg vil ogsaa see dem!" befalede Kalifen. Forgjæves søgte hun at bringe ham paa andre Tanker. Min elskede maatte altsaa adlyde, og jeg skjælver endnu ved Tanken om min daværende Angst. Kalifen satte sig ned, og den ene Kiste efter den anden blev baaren hen til ham og lukket op. For at trække Sagen i Langdrag gjorde min elskede ham opmærksom paa ethvert Stofs særskilte Fortrin og søgte at trætte hans Taalmodighed, da det ikke var hende mindre magtpaaliggende end mig, at den Kiste, hvori jeg var indespærret, skulde forblive uaabnet. Men endelig var kun denne tilbage, og Kalifen sagde:

„Nu, lad os til sydende og sidst see, hvad den indeholder."

Da Sobeides Yndling saae, at Kalifen ogsaa vilde have den sidste Kiste lukket op, sagde hun:

„Hvad denne sidste Kiste angaaer, vilde jeg gjerne bede Eders Majestæt om den Naade at lade den forblive aflaaset; den indeholder Ting, som jeg kun kan fremvise i Eders Gemalindes Nærværelse."

„Det har jeg ikke noget imod," sagde Kalifen, „lad Kisterne blive bragte afveien."

Hun sik det i en Hast besørget og lod dem bringe

ind i sit Gemak, hvor jeg atter begyndte at trække Veiret friere. Da Gildingerne, der tjente som Bærere, havde bortfjernet sig, aabnede hun mit Fængsel, bød mig at staae ud og viste mig en Dør, der førte ud til en Trappe og derfra til et Værelse ovenpaa, hvor jeg skulde vente hende. Neppe havde hun lukket Døren i efter mig, førend Kalifen traadte ind og satte sig paa den af mig forladte Kiste. Nysgjerrigheden førte ham derhen, og han ønskede at vide, hvad min elskede havde seet og hørt i Staden. Efter en temmelig lang Samtale trak han sig endelig tilbage til sine Gemakker, og Damen kom op til mig i det mig anviste Værelse. Hun gjorde mange Undskyldninger for de Ængstelser, som hun havde forvoldt mig, og sagde:

„Min Angst var ikke ringere end Eders, det kan I være forvisset om, thi jeg var saavel bekymret for Eders som for min egen Skyld, da Faren var lige stor paa begge Sider. Men nu kan I være beroliget, der er intet mere at befrygte."

Efterat vi en Stund havde fordrevet Tiden med at tale om vor Kjærlighed, sagde hun:

„Nu er det paa Tiden at begive sig til Hvile; læg Eder derfor tilsengs. I Løbet af den Dag imorgen vil jeg forestille Eder for min Herskerinde Sobeide, hvilket ikke vil falde vanskeligt, da Kalifen blot aflægger hende Besøg om Natten."

Den følgende Dag førte hun mig ind i en Sal, hvor alt var forbausende pynteligt, kostbart og pragtfuldt. Neppe befandt jeg mig der, førend Sobeide viste sig. Hun beærede mig med at spørge om mit Navn, min Familie og mine Formuesomstændigheder. Disse Spørgsmaal besvarede jeg til hendes Tilfredshed, hvilket jeg ikke blot kunde see af hendes Minespil, men endnu mere slutte mig til af de Ord, som hun havde den

Godhed at udelade sig med. Hun sagde nemlig:

„Det glæder mig ret, at min Datter (saaledes kaldte hun sin Yndling) thi derfor anseer jeg hende, aldenstund jeg har ladet hende blive en omhyggelig Opdragelse tildel, har truffet et Valg, der har mit Bifald. Jeg billiger det og giver mit Samtykke til Eders Ægteskab."

Ti Dage efter stod Bryllupet. Yndlingen blev fra den ene og jeg fra den anden Side ført i Bad, og om Aftenen satte jeg mig tilbords, hvor jeg blev opvartet med alskens Retter, deriblandt en med Hvidløg tillavet Spise. Den smagte mig saa godt, at jeg næsten slet intet nød af de andre Retter; men til min Ulykke lod jeg det, da vi reiste os fra Bordet, beroe ved at tørre mine Hænder af istedetfor omhyggeligt at vadske dem, en Skjødesløshed, hvori jeg for første Gang gjorde mig skyldig. Da det var Nat, erstattede man Dagslyset med en glimrende Illumination i den Fløi, hvor Kvinderne boede. Musiken klang, der blev dandset og funden paa tusend andre Adspredelser; hele Paladset gjenlød af glad Jubel. Min Brud og jeg bleve førte ind i en stor Sal og pladserede paa to Throner. De Kvinder, der betjente min Brud, lode hende skifte Klæder flere Gange og satte hendes Haar op paa forskjellig Maade, som Skik og Brug fører det med sig paa Bryllupsdage, og i enhver ny Klædning blev hun ført frem for mig. Men som Slutning paa alle disse Høitideligheder bleve vi bragte ind i Brudekamret.

Saasnartsom vi vare alene der, nærmede jeg mig min Brud for at omfavne hende, men istedetfor at gjengjælde min Henrykkelse stødte hun mig heftigt tilbage og udstødte et frygteligt Skrig, der i et Øieblik hidførte samtlige Kvinder i Huset, der vilde vide Grunden dertil.

„Kjære Søster, hvad er der vederfaret Eder, siden vi gik fra Eder?" spurgte de, „sig os det, for at vi kunne hjælpe Eder."

„Før dette jammerlige Menneske bort fra mine Øine!" raabte hun.

„Kjære Kone," begyndte jeg nu, „hvormed har jeg været saa ulykkelig at paadrage mig din Vrede?"

„I er en usel Karl," gjenmælede hun, fuld af Raseri, „Hvidløg har I spist og ikke vadsket Eders Hænder. Bilder I Eder ind, at jeg vil komme et saa svinsk Menneske nær og lade mig forpeste?

„Kast ham til Jorden!" raabte hun, henvendende sig til sine Kvinder, „og bring mig en Hundepidsk."

De kastede mig ufortøvet omkuld, og medens nogle holdt mine Arme og andre mine Ben, slog min Kone uden Barmhjertighed løs paa mig saalænge, til Kræfterne svigtede hende. Derpaa blev jeg indespærret.

Ti Dage efter kom min Kone og sagde til mig:

„Er det ikke smukt af mig, at jeg kommer til Eder igjen efter den Krænkelse, som I har tilføiet mig? Forsone mig med Eder kan jeg imidlertid ikke, førend jeg har straffet Eder efter Fortjeneste, for at I ikke har vadsket Eders Hænder efter at have spist en Ret med Hvidløg i."

Hun hidkaldte flux Kvinder, der paa hendes Befaling lagde mig paa Gulvet; efterat de havde bundet mig, greb hun en Barberkniv og var saa umenneskelig at afskære mig begge Tommelfingre og begge de store Tæer. En af Kvinderne lagde en vis Urt paa Saarene for at standse Blodet; men jeg mistede dog saa meget, at jeg deraf og af Smerte faldt i Afmagt. Da jeg igjen kom til Besindelse, fik jeg Vin at drikke for at komme til Kræfter, og nu sagde jeg til min Kone:

„Hvis jeg nogensinde igjen spiser en Ret med

Hvidløg i, saa tilsværger jeg Dig, at jeg skal vadske mig ikke en, men hundrede og tyve Gange med Kali, Soda og Sæbe.''

„Velan,'' svarede hun mig, „paa denne Betingelse vil jeg glemme det skete og leve med Dig som med en Ægtemand.''

Kvinderne lagde Mekkabalsam paa mine Saar. Denne Underbalsam helbredede mig ogsaa i faa Dage, og min Kone og jeg levede nu sammen i en saa god Forstaaelse, som om der aldrig havde været os noget imellem. Men vort behagelige Samliv var kun af kort Varighed, da min Kone efter et Aars Forløb blev syg og døde nogle Dage efter. Nu havde jeg rigtignok kunnet gifte mig og leve anstændigt i Bagdad; men Lyst til at see mig om i Verden bragte mig paa andre Tanker. Jeg solgte mit Hus, tilforhandlede mig alleslags Varer og gik med en Karavane til Persien, derfra til Samarkand og fæstede endelig Bopæl i denne By.''

„Saaledes var den Historie, o Herre!'' sagde Leverandeuren til Sultanen i Kaschgar, „som Kjøbmanden fra Bagdad igaar fortalte i det Selskab, hvori jeg befandt mig.''

„Den er unægtelig af usædvanlig Natur, men dog ikke til at sammenligne med den om Pukkelryggen,'' yttrede Sultanen, for hvem nu den jødiske Læge kastede sig ned.

Efter igjen at have reist sig op sagde han til ham:

„Hvis Eders Majestæt ogsaa vilde vise mig den Naade at høre mig, saa smigrer jeg mig med at tilfredsstille Eder med den Historie, som jeg har til Hensigt at fortælle.

„Saa tal,'' tilkjendegav Sultanen; „men er din Fortælling ikke endnu mærkværdigere end Pukkelryggens, saa vent ikke, at jeg skjænker Dig Livet.''

Historien, som den jødiske Læge fortæller.

„Herre, medens jeg studerede Lægevidenskaben i Damaskus og begyndte at udøve denne ædle Kunstmed nogenlunde Dueligbed, blev jeg engang ved en Slave kaldet til en, der laa syg hos Befalingsmanden i Byen. Jeg forefandt i et Værelse en meget net, men af Sygdom meget afkræftet ung Mand, hilste paa ham og satte mig ned ved Siden af ham. Han gav ikke en Lyd fra sig, men et Blik af ham robede mig, at han forstod mig og var mig taknemlig. Jeg anmodede ham om at række mig Haanden, forat jeg kunde føle hans Puls; han rakte mig den venstre, hvilket var mig meget paafaldende."

„Det kalder jeg tyk Uvidenhed!" tænkte jeg, „at han endnu ikke har lært, at man skal give Lægen den høire Haand og ikke den venstre."

Jeg undersøgte ligefuldt hans Puls, forordnede noget og bortfjernede mig.

I ni Dage fortsatte jeg mine Besøg, og hver Gang jeg vilde føle hans Puls, rakte han mig den venstre Haand; paa den tiende Dag forekom det mig, at han befandt sig ganske vel, og jeg sagde, at han nu blot behøvede at gaae i Bad. Den unge Mand var meget venlig imod mig og udtalte det Ønske, at jeg vilde ledsage ham i Bad. Der saae jeg, efterat hans Folk havde klædt ham af, at han manglede den høire Haand, der først for kort Tid siden maatte være bleven hugget af ham. Det havde ogsaa været den egentlige Sygdomsgrund, men det havde han holdt skjult for mig.

„Bliv ikke forundret," sagde den unge Mand, „over at see, at min ene Haand er hugget af; jeg vil fortælle Eder, hvordan det er gaaet til."

Efterat vi havde forladt Badet, gik vi tilbords.

„Jeg er fra Mussul," begyndte han, „og min Familie hører til de anseteste i denne By. Min Fader var den førstefødte af ti Brødre, der ved min Bedstefaders Død alle vare ilive og ovenikjøbet gifte. Ingen af dem havde imidlertid Børn undtagen min Fader, der havde et Barn, og det var mig. Paa min Opdragelse anvendte han den største Omhyggelighed og lod mig undervise i alt, hvad Børn af min Stand maae vide.

Jeg var allerede voxet til og begyndte at komme ud iblandt Folk, da jeg en Dag tilligemed min Fader befandt mig i den store Moskee i Mussul til Middagsbøn. Efter Bønnen forlode alle Templet med Undtagelse af min Fader og hans Brødre, der satte sig paa det Teppe, der bedækkede hele Moskeens Gulv, for at tale sammen. Jeg satte mig hos dem, og Samtalen dreiede sig tilsidst om Reiser. De lovpriste Skjønhederne og Mærkværdighederne i nogle Riger og deres Hovedstæder, og en af mine Farbrødre paastod, at der efter en Mængde reisendes Angivelse ikke existerede noget skjønnere Land end Ægypten og ingen herligere Flod end Nilen. Hvad han fortalte, bibragte mig en saa høi Forestilling derom, at jeg fra dette Øieblik af nærede det Ønske at reise derhen. Alt, hvad mine andre Farbrødre fremkom med for at give Bagdad, som de kaldte Islams sande Klenodie og Hovedstaden iblandt alle Jordens Stæder, ligesom ogsaa Tigris Fortrinet, frembragte langtfra et saadant Indtryk paa mig. En Glæde var det for mig, at min Fader ligeledes udtalte sig til Gunst for Ægypten og sagde:

„Den, der ikke har seet Ægypten, har ikke seet det mærkværdigste paa Jorden. Jordbunden der er det pure Guld, det vil sige, den beriger Indbyggerne; alle

Kvinderne fortrylle en ved deres Skjønhed eller ynd-ige Væsen, og hvor findes der en beundringsværdigere Strøm end Nilen? Har nogen et herligere og kosteligere Vand? Selv det Dynd, som den fører med sig ved sine Over-svømmelser, befrugter det ikke Markerne, saa at de uden Dyrkning bære en tusendfold rigere Afgrøde end de, der andetsteds drives med den største Omhyggelighed?"

Mine Onkler gjorde min Fader det Forslag, at de i Fællesskab skulde foretage en Reise til Ægypten. Han gik ind derpaa, og da de vare rige Kjøbmænd, besluttede de at tage Varer med, som de vilde sælge. Saasnartsom jeg erfarede noget om deres Reisetilbere-delser, gik jeg til min Fader og bad ham med Taarer i Øinene om at tage mig med, og overlade mig et Parti Varer, som jeg selv maatte drive Handel med. Men han svarede, at jeg endnu var for ung til en saa besværlig Reise, og at han tillige var overbevist om, at det ikke vilde være til mit Gavn og Bedste.

Min Reiselyst fortog sig imidlertid ikke derved, og ved at benytte mine Onklers Indflydelse lykkedes det mig idetmindste at faae udvirket, at jeg maatte følge med til Damaskus og blive der, medens de fortsatte deres Reise til Ægypten. Med min Fader og hans Brødre afreiste jeg altsaa fra Mussul. Vi droge igjen-nem Mesopotamien, over Euphrat og ankom til Aleppo. Derfra begave vi os til Damaskus, og i denne By, hvoraf Synet overraskede mig behageligt, toge vi alle-sammen ind i en Chan. Det var en stor, folkerig og velbefæstet Stad. Flere Dage tilbragte vi med at be-søge de prægtige Haver i dens Omegn og stemmede overens deri, at man med Rette sagde, at Damaskus laa i et Paradis. Mine Farbrødre tænkte endelig paa Afreisen, men ledede dog iforveien Salget af mine

Varer paa saa gunstige Vilkaar, at jeg fortjente femhundrede Procent ved denne Omsætning.

Henrykt saae jeg mig i Besiddelse af den fortjente, betydelige Sum og blev i Damaskus, medens min Fader og mine Onkler reiste videre til Ægypten. Da de vare borte, foresatte jeg mig alvorligt ikke at give Penge ud til ingen Nytte. Imidlertid leiede jeg dog af en Juveler et prægtigt Hus, der helt var bygget af Marmor og forsiret med Løvhæng, malet i Guld og Azur, og hvortil der hørte en Have med et meget smukt Springvand. Jeg indrettede mig just ikke saa kostbart, som Husets Pragt forlangte, men dog altid anstændigt nok for en ung Mand af min Stand, og holdt et temmeligt talrigt Tjenerskab. Jeg levede gemytligt, beværtede undertiden mine Bekjendte, blev leilighedsvis beværtet af dem og tilbragte saaledes Tiden, medens jeg oppebiede min Faders Tilbagekomst til Damaskus. Ingen Lidenskab forstyrrede min Ro, og Omgangen med retskafne Mennesker var min eneste Beskjæftigelse.

En Dag sad jeg foran Døren til min Bopæl for at trække frisk Luft, da en meget net klædt og, som det syntes, ogsaa tækkelig Kvinde kom hen til mig, spurgte mig, om jeg ingen Stoffer havde at sælge, og gik ind i mit Hus.

Da jeg saae hende gjøre dette, fulgte jeg strax efter hende, lukkede Gadedøren og førte hende ind i en Sal, hvor jeg opfordrede hende til at tage Plads.

„Ædle Kvinde," sagde jeg da til hende, jeg har rigtignok eiet Stoffer, der vare Eders Opmærksomhed værdige, men nu har jeg til min store Beklagelse ikke flere."

Hun slog Sløret tilside, og hendes Aasyns Skjønhed gjorde et Indtryk paa mig, som ingen Kvinde nogensinde før havde formaaet at frembringe.

„Jeg har ikke Brug for noget Stof" svarede hun

mig, „og er kun kommen for Eders Skyld og for at tilbringe Aftenen sammen med Eder, hvis I ikke har noget derimod; jeg gjør ikke store Fordringer til Maaltidet.“

Henrykt over et saa behageligt Eventyr, befalede jeg mine Folk, at de skulde sætte Vin og flere Slags Frugter frem. Vi spiste, drak og fornøiede os ligetil Midnat, og jeg har endnu aldrig tilbragt nogen behageligere Nat. Da jeg den følgende Morgen vilde trykke den skjønne ti Scheriffs (Zechiner) i Haanden, traf hun den hurtig tilbage og sagde:

„Ikke Havesyge har ført mig til Eder, I fornærmer mig ved at troe det. Langtfra at tage Penge af Eder vil jeg, at I skal modtage dem af mig, og kommer ovenikjøbet ikke mere til Eder.“

Til samme Tid paansdte hun mig ti Scheriffs og tog Afsked med de Ord:

„Vent mig om tre Dage ved Solnedgang.“

Jeg følte, at hun tog mit Hjerte med sig.

Hun indfandt sig punktlig til den fastsatte Tid, og jeg modtog hende med hele den Glæde, hvormed man tager imod en længselsfuldt ventet Gjenstand. Aftenen og Natten tilbragte vi ligesom den første Gang, og den følgende Morgen lovede hun atter at komme igjen om tre Dage, men gik ikke, førend jeg havde faaet ti Scheriffs. Da Vinen ved det tredie Besøg var stegen os noget til Hovedet, begyndte hun:

„Min dyrebare Ven, hvorledes synes I om mig? er jeg ikke smuk og morsom?“

Jeg svarede:

„Det forekommer mig at være et meget overflødigt Spørgsmaal efter alle de Beviser paa Kjærlighed, som jeg giver Eder, og som maa overtyde Eder om, at jeg elsker Eder.“

„Ak, jeg er dog vis paa," ytrede hun, „at I ikke mere vilde tale saaledes, naar I havde seet en af mine Veninder, der baade er smukkere og yngre end jeg. Jeg vil bringe hende med til Eder. Hun og jeg have talt meget med hinanden om Eder, og hun brænder af Begjærlighed efter at see Eder."

„Gjør, som I behager," gav jeg til Svar, „men hvormeget I end roser Eders Veninde, saa bliver mit Hjerte dog trods alle hendes Yndigheder Eders.

„Vær ikke for vis i Eders Sag; jeg siger Eder forud, at jeg stiller Eders Kjærlighed paa en haard Prove," sagde hun.

Efter endnu en Gang at have erindret mig om, at jeg om to Dage til sædvanlig Tid vilde faae en ny kvindelig Gjæst og maatte være betænkt paa at tage godt imod hende, forlod hun mig.

De af mig utaalmodigt ventede Kvinder mødte ved indbrydende Nat, og havde den førstes Skjønhed end overrasket mig, saa blev jeg dog endnu mere forbauset ved Synet af hendes Veninde. Jeg bad om Undskyldning, for at jeg maaskee ikke modtog hende efter Forventning. Hun svarede:

„Lader os slaae en Streg over de høflige Talemaader! det tilkom mig at opvarte Eder dermed, eftersom I har tilladt min Veninde at tage mig med. Og da I nu engang vil taale mig, saa ville vi kun tænke paa at fornøie os."

Jeg havde givet Befaling til, at der strax efter Kvindernes Ankomst skulde rettes an, og vi satte os derfor øieblikkelig til Bords. Min nye Gjæst sad ligeoverfor mig og hørte ikke op med at see opmuntrende paa mig. Disse bedaarende Blikke formaaede jeg ikke at modstaae, og mit Hjerte var tabt, uden at jeg kunde forhindre det. Men imedens hun saaledes indgød mig

Kjærlighed, begyndte hun ogsaa selv at føle dens Magt, og uden at paalægge sig nogensomhelst Tvang talte hun til mig i de kjæleste Udtryk. Mit tidligere Bekjendtskab, der iagttog os nøie, lo i Førstningen derover og sagde til mig:

„Jeg sagde Eder jo iforveien, at I vilde finde min Veninde elskværdig, og seer, at I allerede har gjort Brud paa den Troskabsed, som I har aflagt mig."

Leende ligesom hun, svarede jeg:

„Dyrebare Veninde, I vilde med Grund kunne beklage Eder over mig, naar jeg lod det mangle paa Artighed mod en elskværdig Kvinde, som er bleven bragt til mig af Eder; da vilde I begge kunne bebreide mig, at jeg ikke forsted at optræde som Vært."

Vi vedbleve at drikke, og efterhaanden som Vinen virkede, forsvandt al Tilbageholdenhed imellem mig og den nye Dame saaledes, at hendes Veninde blev et Bytte for en rasende Skinsyge, hvorpaa hun snart gav Beviser. Hun reiste sig og gik ud med den Forsikkring, at hun vilde komme tilbage; men faa Øieblikke efter skiftede den hos mig tilbageblevne skjønne Farve, blev anfalden af heftige Krampetrækninger, og medens jeg hidkaldte Folk til Bistand, opgav hun Aanden i mine Arme. Øieblikkelig gik jeg udenfor og hørte nu af mine Folk, at den anden Dame havde forladt Huset. Jeg fik en stærk Mistanke om, at hun var Skyld i sin Venindes pludselige Død, og hun havde virkelig ogsaa været listig og slet nok til at kaste en virksom Gift i det sidste Glas, som hun rakte hende.

Dybt rystet af denne Tildragelse, spurgte jeg mig selv om, hvad jeg skulde gribe til, hvad der skulde blive af mig. Da der efter min Mening ingen Tid var at spilde, saa lod jeg ved Maanesskinnet uden Opsigt en af

de store Marmorplader, der bedækkede Jorden i mit Gaardsrum, løfte iveiret, Liget nedgrave og Marmorpladen bringe paa sin Plads igjen. Derpaa iførte jeg mig en Reisedragt, stak alle mine rede Penge til mig, aflukkede og forseglede Gadedøren, betalte Juveleren et Aars Leie forud, gav ham Gadedørsnøglen i Forvaring og sagde, at jeg var nødt til at reise over Hals og Hoved til mine Onkler i Kairo. Saa tog jeg Afsked og begav mig ufortøvet tilligemed mine Folk paa Veien derhen.

Jeg ankom lykkeligt til Kairo og foregav for mine forbausede Onkler, at Kjedsomhed og Længsel over, at jeg saalænge ikke havde hørt fra dem, førte mig hid. De modtoge mig med Velvillie og lovede at udvirke min Faders Tilgivelse for denne uden hans Tilladelse foretagne Reise. Jeg opholdt mig nu tre Aar i Kairo, men betalte i dette Tidsrum regelmæssig Juveleren i Damaskus Leien for hans Hus og vendte endelig tilbage dertil i den Hensigt at blive der nogle Aar.

Juveleren tog meget venligt imod mig og ledsagede mig selv til min Bolig, paa hvilken jeg fandt Seglet uberørt, og som ingen i Mellemtiden havde betraadt. Ved Rengjøringen af den Sal, hvor jeg havde spist med begge Kvinderne, fandt mine Folk et Guldhalsbaand med ti store og meget smukke Perler i, hvilket de bragte mig, og som jeg havde seet paa den forgiftede Kvinde. Det maatte uformærkt være faldet af hendes Hals, og jeg mindedes derved med Taarer hin fortryllende Pige, svøbte det ind og gjemte det omhyggeligt ved mit Bryst. Efterat jeg i nogle Dage havde udhvilet efter Reisens Besværligheder, begyndte jeg at opsøge mine tidligere bekjendte, gik kun ud paa at more mig og satte i en Hast alle mine Penge overstyr. I denne Knibe be-

sluttede jeg istedetfor Husgeraad at sælge hint Perlehalsbaand; jeg gik med det til Basaren, tog en Udraaber tilside, viste ham mit Klenodie og sagde, at han skulde falbyde det hos de fornemste Juvelerer. Halsbaandets Skjønhed satte Manden i den mest levende Forbauselse. Øieblikkelig gik han med mig til en Boutik, der tilfældigvis var min Husværts, og anmodede mig om at oppebie hans Tilbagekomst der.

Medens han nu gik fra Boutik til Boutik og falbød Halsbaandet, satte jeg mig hos Juveleren, der glædede sig over at see mig hos sig, og passiarede med ham. Da Udraaberen kom igjen, tog han mig tilside, men istedetfor at byde mig idetmindste to tusend Scheriffs for Halsbaandet forsikrede han, at man kun vilde give halvtredsindstyve derfor, da Perlerne ikke vare ægte. Jeg forstod mig slet ikke paa Perler og troede Manden paa hans Ord. Derfor sagde jeg ogsaa, at jeg aldeles forlod mig paa ham og andre, der vare bedre inde i det end jeg, og at han snart skulde bringe mig Pengene.

Men de halvtredsindstyve Scheriffs havde den rigeste Juveler i Basaren kun ladet mig byde for at see, om Halsbaandets egentlige Værdi var mig bekjendt. Neppe bragte Udraaberen ham derfor min Besked, førend han gik til Politimesteren, viste ham Halsbaandet og sagde:

„Herre, dette Halsbaand er blevet stjaalet fra mig, og den som Kjøbmand forklædte Tyv har den Frækhed at udbyde det til Salg her og befinder sig for Øieblikket i Basaren. Han vil lade sig nøie med halvtredsindstyve Scheriffs for et Smykke, der er to tusend værd, hvilket tilstrækkeligt godtgjør, at han er en Tyv."

Politimesteren lod mig strax arrestere og bringe for sig, spurgte, om jeg havde villet sælge det mig forevise

Halsbaand i Basaren, og efterat jeg havde bekræftet dette, om jeg vilde sælge det for halvtredsindtyve Scheriffs. Efterat jeg ogsaa havde indrommet dette, sagde han spydig:

„Saa giv ham Bastonnade; derved faae vi ham nok i en Fart til at tilstaae, at der kun stikker en Gavtyv under hans smukke Kjøbmandsdragt. Slaa ham kun, indtil han gaaer til Bekjendelse."

De voldsomme Slag bragte mig tilsidst til at lyve, og stik imod Sandheden bekjendte jeg at have stjaalet Halsbaandet, hvorpaa Politimesteren ufortøvet lod Haanden hugge af mig.

Tre Dage efter at denne Ulykke havde ramt mig, traadte til min Forbauselse min Husvært tilligemed en Trop Politibetjente og hin Kjøbmand, der falskelig havde anklaget mig for at have frastjaalet ham Halsbaandet, ind til mig. Jeg spurgte om Grunden til deres Komme, men blev istedetfor Svar bunden, kneblet og overvældet med Skjældsord, idet de sagde mig, at Halsbaandet tilhørte Befalingsmanden i Damaskus, der havde mistet det for tre Aar siden, paa samme Tid, som en af hans Døttre var forsvunden. Tænk Eder min Tilstand ved denne Efterretning! Jeg besluttede imidlertid at sige Befalingsmanden Sandheden og lade det komme an paa, om han vilde tilgive eller straffe mig. Det forekom mig at være et gunstigt Forvarsel, at han, da jeg blev bragt for ham, betragtede mig deltagende og lod mine Lænker tage af. Derpaa sagde han til mig:

„Min Søn, fortæl mig uden Frygt og Dølgsmaal, hvorledes Du er kommen til Halsbaandet."

Det gjorde jeg da og tilføiede, at jeg havde foretrukket at gjælde for en Tyv fremfor at tilstaae hint sørgelige Eventyr. Da jeg taug, udraabte Befalingsmanden:

„Store Gud! Dine Gjerninger ere uransagelige, og vi maae uden Indvendinger underkaste os dem! I fuldstændig Ydmyghed modtager jeg det Slag, som Du har ladet ramme mig."

Derpaa henvendte han sig til mig med de Ord:

„Min Søn, efterat jeg har erfaret Aarsagen til din Vanskjæbne, hvilken jeg meget beklager, vil jeg ogsaa gjøre Dig bekjendt med min. Saa vid da, at jeg er Fader til de to Kvinder, om hvem Du nylig har fortalt mig. Den af de to Kvinder, der var saa skamløs at besøge Dig i dit Hus, var den ældste af alle mine Døttre. Jeg havde giftet hende i Kairo med min Broders Søn, der imidlertid døde. Hun kom derpaa, besængt med alskens Laster, som hun havde lært i Ægypten, tilbage til mig og smittede nu ogsaa sin yngre Søster, over hvis Opførsel jeg indtil da aldrig havde havt nogen Anledning til Klage, og som er død paa en saa ynkelig Maade i Eders Arme. Da jeg Dagen efter savnede hende, idet jeg satte mig tilbords, og spurgte efter hende, begyndte den ældste at græde saa bitterlig, at jeg anede Uraad. Jeg trængte ind paa hende for at faae Oplysninger om det, som jeg vilde vide, og hulkende fortalte hun:

— „Fader, jeg ved ikke andet, end at min Søster igaar er gaaet ud i sin smukkeste Dragt og med det skjønne Perlehalsbaand paa og endnu ikke kommen igjen." —

Forgjæves lod jeg søge efter min Datter i hele Byen; den ældste hørte ikke op med at beklage og begræde sin Søsters Død, og angrede i ethvert Tilfælde sit skinsyge Raseri; hun undlod endogsaa at tage Næring til sig og satte paa denne Maade en Grændse for sin sørgelige Tilværelse. Saaledes er Menneskenes Lod? For slige ulykkelige Hændelser ere de udsatte!" vedblev

Befalingsmanden, „men da vi begge ere lige ulykkelige, saa lader os i Forening bare vore Lidelser og ikke mere stilles ad. Jeg giver Eder min tredie Datter, der er yngre og smukkere end sine Søstre og ingenlunde ligner dem i Opførsel, til Kone. Hendes Charakter egner sig til at gjøre Eder lykkelig; mit Hus er for Fremtiden Eders, og efter min Død ere hun og I mine eneste Arvinger."

„Herre," svarede jeg, „I sætter mig i Forlegenhed med al Eders Godhed, thi jeg vil aldrig kunne vise mig taknemmelig nok imod Eder."

Han lod nu komme Vidner, og mit Ægteskab med hans Datter blev fuldbyrdet uden nogen videre Høitidelighed. Men I vil nu vel tilgive mig, at jeg under min Sygdom var saa uartig at række Eder den venstre istedetfor den høire Haand."

„Det var det," sagde den jødiske Læge til Sultanen af Kaschgar, „som den unge Mand fra Mussul fortalte mig."

Sultanen af Kaschgar fandt vel denne Historie mærkelig, men dog ikke i den Grad overraskende som Pukkelryggens, hvisaarsag han heller ikke vilde skjænke den jødiske Læge Livet, men lade alle fire hænge. Skrædderen kastede sig dog for hans Fødder med Bøn om Henstand.

„Da Eders Majestæt," sagde han, „gjerne hører underholdende Fortællinger, saa vil den, som jeg har at berette, ikke mishage Eder."

„Jeg har ikke noget imod at høre den," svarede Sultanen, „men smigre Dig ikke med at beholde Livet, naar Du ikke giver et endnu mere underholdende Eventyr tilbedste end Pukkelryggens."

Historien, som Skrædderen fortæller.

„Herre, en af denne Stads Indbyggere bearede mig for to Dage siden med en Indbydelse til en Fest, som han igaarmorges tidlig gav for sine Venner. Jeg gik i god Tid derhen og fandt henved tyve Personer forsamlede. Vi ventede blot endnu paa Husets Herre, der var gaaet ud i Forretninger, da han kom tilbage med en meget anstændigt klædt, fremmed og velskabt, men lam ung Mand. Vi reiste os alle, og for at ære vor Vært bade vi den fremmede om at slutte sig til os. Han var ogsaa ifærd dermed, da han ved Synet af en Barber, der var med i Selskabet, hurtigt traadte tilbage og vilde bortfjerne sig. Forbauset holdt Herren i Huset ham tilbage og sagde:

„Hvor vil I hen?"

Den unge fremmede svarede:

„Hold mig for Guds Skyld ikke tilbage og tillad, at jeg gaaer. Jeg kan ikke uden Rædsel betragte hin afskylige Barber."

Husets Herre bad den fremmede om at forklare ham Aarsagen til hans Had til Barberen.

„Min Fader," begyndte den unge fremmede, „beklædte i Bagdad en Rang, der tilstedede ham at gjøre Fordring paa de høieste Æresposter; men han foretrak altid et roligt Liv for alleslags Udmærkelser. Jeg var hans eneste Barn og ved hans dødelige Afgang saa vidt fremme i Alder og Opdragelse, at jeg selv kunde bestyre den store Formue, som han efterlod mig.

Da jeg en Dag befandt mig paa Gaden, saae jeg en Mængde Fruentimmer komme mig imøde, og for at undgaae dem, dreiede jeg om i en nærved værende Gyde, hvor jeg satte mig foran en Dør pea en Bænk. Ligeoverfor mig var der et Vindue, foran hvilket der

stod en Vase med meget smukke Blomster, der tiltrak sig mine Blikke, da Vinduet med et blev aabnet og en ung Kvinde, hvis Skjønhed blændede mig, viste sig. Hun fæstede sine Øine paa mig, og idet hun med en Haand, der var hvidere end Alabast, vandede Blomsterne, saae hun paa mig med et Smil, der gjorde mig ligesaa forelsket i hende, som jeg forhen havde været indtaget imod Kvinderne. Efterat hun havde besørget sine Blomster og tilsendt mig endnu et bedaarende Diekast, der trængte dybt ind i mit Hjerte, lukkede hun Vinduet og lod mig blive siddende i en ubeskrivelig Tilstand af Uro og Forvirring, hvori jeg kunde være bleven længe, naar ikke en Støi paa Gaden havde bragt mig til Besindelse. Jeg reiste mig og saae mig om. Den øverste Kadi i Byen kom ridende paa et Mulæsel, ledsaget af fem eller sex af sine Folk, stod af foran det Hus, hvis Vindue den unge Kvinde før havde aabnet, og gik ind, hvoraf jeg sluttede mig til, at han maatte være hendes Fader.

Derpaa kom jeg hjem i en meget forskjellig Tilstand fra den, hvori jeg var gaaet ud. Jeg var ophidset af Lidenskaben, der yttrede sig saameget heftigere, da den hidtil havde været mig aldeles fremmed; med en dygtig Feber lagde jeg mig tilsengs. I mit Hjem fremkaldte dette stor Bekymring. Man var allerede ifærd med at opgive mig, da en gammel Veninde af min Familie fik at høre om min Sygdom og aflagde mig et Besøg. Hun iagttog mig opmærksomt, spurgte mig ud og opdagede, jeg ved ikke hvorledes, den rette Sammenhæng. Paa hendes Ønske maatte alle de Tilstedeværende forlade Værelset, og saasnartsom hun var alene med mig, satte hun sig ved Hovedgjerdet af mit Leie og begyndte:

„Min Søn, I vil ikke fragaae, at Kjærlighed er

Skyld i Eders Sygdom. Jeg kan bevirke Eders Helbredelse, naar I vil angive mig den lykkelige, der mægtede at røre et saa ufølsomt Hjerte som Eders."

Ved sine Overtalelser bragte hun det endelig derhen, at jeg udførligt fortalte hende mit Eventyr; tillige forsikkrede jeg hende om min Taknemlighed, naar hun kunde forskaffe mig den Lykke at komme i Berørelse med hin fortryllende Skjønhed. Hun svarede:

„Min Søn, jeg kjender hende, som I taler om, og I har ganske rigtigt anseet hende for den første Kadis Datter. Det undrer mig ikke, at I elsker hende, thi hun er den smukkeste og elskværdigste Pige i Bagdad."

For at fatte mig i Korthed, vedblev den unge Mand sin Fortælling, vil jeg kun sige Eder, at den gode gamle gjorde flere forgjæves Forsøg hos den stolte Fjende af min Rolighed paa at tilvende mig hendes Tilbøielighed, og at Kummeren derover endelig bragte mig saa vidt, at jeg var Døden nær, da Underhandleriken kom og gjengav mig Livet.

„Har I en rigtig smuk Foræring til mig for den gode Efterretning, som jeg bringer Eder?" hviskede hun mig sagte i Øret.

Disse Ord frembragte en vidunderlig Virkning; jeg reiste mig op i Sengen og svarede henrykt:

„Foræringen skal I være sikker paa. Hvad bringer I mig for Efterretninger?"

„I vil ikke dø dengang, kjære Herre," sagde hun, „og jeg vil snart have den Glæde at see Eder være ligesaa rask og tilfreds, som jeg er. Igaar, Mandag, var jeg igjen hos hende, som I elsker, og traf hende i en gunstigere Stemning. Jeg satte et bedrøvet Ansigt op, udstødte adskillige dybe Suk og udgød nogle Taarer.

— „Hvad feiler Eder, gode Moder?" spurgte hun mig, „hvad er I saa modfalden over?" —

„Ak! min dyrebare og høitagtede Frøken," gav jeg til Svar, „jeg kommer lige fra den unge Herre, som jeg nylig omtalte for Eder. Det er ude med ham, han maa dø af Kjærlighed til Eder. Det er stor Skade, kan jeg forsikre Eder, og I er meget grusom."

— „Jeg ved slet ikke, hvorledes jeg kan være Skyld i hans Død?" yttrede hun, „har jeg paa nogen Maade bidraget dertil?" —

— „Hvorledes?" sagde jeg, „har jeg da ikke for kort Tid siden sagt Eder, at han sad ligeoverfor Eders Vinduе, da I engang aabnede det for at vande Eders Blomster?" —

Hun stiftede Farve og spurgte:

— „Er det ogsaa sandfærdigt, hvad I der fortæller mig? Og er han virkelig saa syg blot af Kjærlighed til mig?" —

Det forsikrede jeg paa det høitideligste, og hun vedblev:

— „Og er I virkelig af den Formening, at Haabet om at besøge mig kunde bidrage til at frie ham fra den Fare, hvori han svæver?"

— „Det er heist sandsynligt," mente jeg, „og hvis I befaler, kunne vi anstille et Forsøg." —

— „Nu vel," svarede hun med et Suk, „saa giv ham Udsigt til at see mig; men mere maa han ikke vente sig, hvis han ikke vil tage mig tilægte, forudsat at min Fader giver sit Samtykke dertil." —

— „Herskerinde!" udraabte jeg, „Eders Godhed er stor. Jeg vil nu bringe den unge Mand den glædelige Efterretning, at han skal have den Fornøielse at tale med Eder."

— „Jeg ved næsten ingen bekvemmere Tid," be-

gyndte hun igjen Samtalen, „til at tilstaae ham denne Gunst end under Middagsbønnen førstkommende Fredag. Han kan passe paa, naar min Fader forlader Huset for at gaae i Moskeen, og da strax komme hen til Gadedøren." —

„Vi have idag Tirsdag," vedblev den gamle, „og til paa Fredag er I nok saa rask, at I kan være indrettet paa denne Sammenkomst."

Med ethvert af hendes Ord følte jeg mine Lidelser formindske sig og var fuldkommen helbredet, da hun tav.

„Tag dette," sagde jeg til hende, ,,idet jeg rakte hende min fyldte Pung.

Da den gamle var borte, følte jeg mig kraftig nok til at staae op, og da hun om Fredagen tidlig paa Morgenstunden kom igjen, fandt hun mig i Begreb med at udvælge mine bedste Klæder.

,,Hvad jeg seer, gjør det overflødigt at spørge til Eders Befindende," udbrød hun, ,,men vil I ikke tage Bad, førend I besøger den første Kadi?"

Jeg svarede, at dette vilde medtage for lang Tid, og jeg vilde derfor kun sende Bud efter en Barber, der kunde klippe mit Haar og mit Skjæg. Jeg uddelte ufortøvet Befaling til en Slave i saa Henseende, og han bragte mig hin ulykkelige Barber der, som efter at have hilst paa mig sagde til mig:

„Skal jeg barbere Eder, eller ønsker I at blive aareladt?"

,,Jeg har jo sagt Eder," ytrede jeg, ,,at jeg blot vil barberes. Skynd Eder altsaa, og lader os ikke spilde Tiden med unyttig Snak."

Barberen, vedblev den unge fremmede, brugte lang Tid til at udpakke sin Barberpose og til at skærpe sine Knive. Istedetfor at holde Vand i sit Bækken, trak

han et meget simult Astrolabium*) frem og gik dermed med afmaalte Skridt ned i Gaarden for at bestemme Solhøiden. Ligesaa alvorlig vendte han tilbage, idet han talte følgende Ord:

„Herre, I vil med Fornøielse høre, at vi idag have Fredag, den attende Dag i Maaneden Safar i Aaret sex hundrede og tre og halvtreds siden vor store Prophets Flugt, ligesom ogsaa at Mars's og Mercurs Conjunction tyder hen paa, at I ikke havde kunnet vælge nogen gunstigere Tid end den nuværende Dag og den nuværende Time til at lade Eder barbere. Men denne Conjunction er paa den anden Side et daarligt Tegn for Eder, da den aabenbarer mig, at I idag udsætter Eder for en stor Fare. Rigtignok vil I ikke komme i Livsfare, men I trues af et Onde, som I vil beholde for Livstid."

„I er her for at barbere mig, og saa barber mig for Pokker, eller pak Eder, for at jeg kan lade komme en anden Barber," svarede jeg.

Med en Rolighed, der var nærved at faae mig til at forgaae af Utaalmodighed, gjennmælede han:

„Hvorfor bruser I op? Ved I vel, at der ikke gives nogen Barber, der kan sammenlignes med mig, og at I ikke finder min Lige, om I saa ledte aldrig saa længe. En Barber har I forlangt og har i mig faaet fat i den bedste i hele Bagdad. Jeg er en erfaren Læge, en lærd Chemiker, en ufeilbarlig Stjernetyder, en fuldkommen Grammatiker, en fin Logiker, en i Geometri, Arithmetik, Algebra og Astronomi indviet Mathematiker ligesom ogsaa en med alle Rigers Historie i Verden fortrolig Historiker. Der gives ingen Hemmelighed for mig i hele Naturen, og Eders afdøde

---

* Et Instrument til at maale Vinkler med.

Fader, hvem jeg altid tænker paa med Taarer, var aldeles overbeviist om mine Fortjenester. Af Taknemlighed og Venskab for ham vil jeg tage mig af Eder, tage Eder under min Beskyttelse og bevare Eder imod alle de Ulykker, hvormed Stjernetillederne true Eder.''

Trods min Vrede maatte jeg le over dette Galimathias og sagde:

„Er I snart færdig, utaalelige Sladderhank?''

Barberen svarede:

„Herre, I fornærmer mig ved at kalde mig Sladderhank; Alverden giver mig tvertimod det ærefulde Tilnavn: „den tause Mand.'' Jeg havde sex Brødre, som I med større Anledning havde kunnet kalde sladderverne. Den ældste hed Bakbak, den næstældste Bakbarah, den tredie Balhak, den fjerde Alkous, den femte Alnaschar, den sjette Schakabak. Det var tjedsommelige Vrøvlehoveder! Men jeg, den yngste, er ordknap, kort og fyndig.''

Tænk om I havde været i mit Sted, Herre! hvad skulde jeg stille op med saadan en Plageaand?

„Giv ham tre Guldstykker!'' befalede jeg min Husholdningsmester, „for at jeg kan blive ham kvit; jeg vil ikke lade mig barbere idag.''

„Hvad mener I med det?'' begyndte vieblikkelig Barberen, „jeg har ikke paatrængt mig Eder, men I har ladet mig hente, og da det er Tilfældet, bringer I mig ikke af Stedet, saa sandt jeg er en Muselmand, førend jeg har barberet Eder. At I ikke vil lade mine Fortjenester vederfares Retfærdighed er ikke min Skyld; i den Henseende ligner I ikke Eders afdøde Fader.''

Barberen lod det ikke blive derved, men opvartede med noget Snikksnak, der varede en stiv halv Time. Træt af at høre paa ham og fortvivlet over at see

Tiden blive spildt til ingen Nytte, vidste jeg ikke mere, hvad jeg skulde gribe til.

„Nei!“ udraabte jeg, „Mage til Eder, der gjør sig en Glæde af at bringe Folk i Harnisk, kan der ikke gives paa Jorden.“

I den Formening, at jeg maaskee bedst kunde blive færdig med Barberen med det gode, vedblev jeg:

„Behold for Guds Skyld Eders smukke Talemaader for Eder selv, og sat Eder i Korthed. Jeg maa ud i Anledning af et høist vigtigt Ærinde, som jeg tidligere har bemærket.“

Derover begyndte han at lee og svarede:

„D t vilde være en høist prisværdig Indretning, hvis vor Aand altid var i den samme Forfatning, hvis vi bestandig vare kloge og forstandige. Imidlertid vil jeg antage, at man kan skrive det paa Sygdommens Regning, at I forivrer Eder imod mig, og I trænger derfor til nogle gode Formaninger.“

„Altsaa kan jeg ikke bevæge Eder,“ afbrød jeg ham, „til at lade denne Snakkesalighed fare, der afholder mig fra at besørge mine Forretninger.“

Da han saae, at jeg blev alvorlig vred, begyndte han:

„Herre, tag ikke saa stærkt paa Vei, vi ville strax begynde.“

Han vædskede virkelig mit Hoved og begyndte at barbere mig, men havde neppe sat Kniven fire Gange til, førend han holdt inde og sagde:

„Herre, I er hidsig og skulde afholde Eder fra slige Sindsbevægelser, der hidrøre fra de slette Lidenskaber. Tilmed fortjener jeg, at I beviser mig Agtelse paa Grund af mine Aar, min udmærkede Dueligheb . . . .“

„Barber mig blot og vrøvl ikke!“ afbrød jeg ham.

„Jeg kan tænke," svarede han, „at I har en nødvendig Forretning; jeg vil vædde, at jeg har Ret."

„Det har jeg sagt Eder hvert Øieblik i de sidste to Timer, og I kunde i den Tid have barberet mig hundrede Gange."

„Ikke saa hidsig," gjenmælede han, „maaskee har I ikke ret overlagt Eders Forehavende, og i Reglen fortryder man, hvad man gjør i Overilelse. Jeg kunde ønske, at I vilde sige mig, hvad det er for en Forretning, der ligger Eder saa meget paa Hjerte, saa vilde jeg meddele Eder min Anskuelse derom. Der er jo Tid nok, eftersom I først skal besørge den ved Middagstid, og der er endnu tre Timer til."

„Det er godt nok," svarede jeg, „men ordentlige Folk vente ikke til den yderste Tid."

Jo mere Hastværk jeg lagde for Dagen, desto mindre viste han. Han lagde Barberkniven bort og tog Astrolabiet i Haanden; saa greb han igjen Kniven og dernæst Astrolabiet for at see, hvad Klokken var.

„Herre," begyndte Barberen, da han kom tilbage fra Gaarden, „jeg vidste nok, at jeg ikke tog feil. Vi have endnu tre Timer til Middag, eller ogsaa lyve alle Astronomiens Regler."

„Retfærdige Himmel!" udraabte jeg, „min Langmodighed er til Ende."

Ganske rolig og uden at bekymre sig det allermindste om min Vrede, svarede han:

„Saa sagte, Herre, befrygter I ikke et Tilbagefald af Eders Sygdom?"

Med disse Ord pakkede han sit Astrolabium ind og greb igjen Barberkniven, strøg den paa Strygeremmen og gav sig atter i Lag med at barbere mig. Medens dette stod paa, kunde han dog ikke lade sin Snakken fare.

„Naar I vilde betroe mig," sagde han, „hvad det er for en Forretning, der kræver Eders Nærværelse ved Middagstid, saa kunde jeg vist staae Eder bi med e godt Raad.

Jeg afspiste ham med det Foregivende, at jeg blev ventet af nogle Venner, der vilde beværte mig. Da Barberen hørte Tale om Beværtning, udbrød han:

„Gud være med Eder idag som alle Dage! I erindrer mig om, at jeg igaar har indbudt fire eller fem Venner til at spise hos mig idag; den Ting var ganske gaaet mig af Glemme, og jeg har ikke truffet nogensomhelst Forberedelse endnu."

„Hvad det angaaer, kan I være ubekymret," svarede jeg; „thi uagtet jeg spiser ude af Huset, er mit Spisekammer dog godt forsynet. Jeg vil forære Eder hele dets Indhold og ovenikjøbet give Eder ligesaa megen Vin, som I vil have, naar I blot vil skynde Eder med at barbere mig."

Mit Ord var ham imidlertid ikke nok, thi han udraabte:

„Gud belønne Eder for Eders Godhed imod mig! men lad mig strax see disse Forraad."

„Jeg har," svarede jeg, „et Lam, sex Kapuner, et Dusin Høns og det nødvendige til fire Slags Formad."

Samtidig hermed befalede jeg en Slave at bringe alt dette og fire store Krus med Vin ind.

„Det var rart," ytttrede Barberen, „men der hører Frugter og Krydderier med til Kjødet."

Jeg lod ham give hvad han forlangte, og han holdt atter op med at barbere mig for at mønstre alt enkeltvis, hvilket medtog en halv Times Tid. Jeg bandede og støiede derover, men det ulykkalige Menneske skyndte sig ikke mere derfor. Endelig tog han dog igjen Barberkniven i Haanden, barberede nogle Øieblikke, men

ſtandſede pludſelig paany, begyndte atter at vaaſe og fortalte mig om ſine Venner.

Endelig var han færdig, og jeg begav mig paa Veien. Da jeg naaede Kadiens Gadedør og ſaae mig om, fik jeg til betydelig Ærgrelſe for mig Øie paa Barberen ved Enden af Gaden. Kadiens Dør ſtod halvt aaben, og ved at gaae ind fandt jeg den gamle, der ventede paa mig, og blev af hende, efterat hun havde lukket Døren, ført ind i min elſkedes Gemak. Neppe havde vi imidlertid begyndt Samtalen, før der lød en Støi paa Gaden, og Pigen ſaae igjennem Vinduesgitteret ſin Fader komme tilbage fra Moſkeen. Ogſaa jeg kiggede ud og ſaae ligeoverfor Barberen ſidde paa den ſamme Plads, hvor jeg engang havde ſiddet, hvilket gjorde mig ligeſaa bekymret ſom Kadiens Hjemkomſt. Hvad denne angik, beroligede hans Datter mig imidlertid med den Forſikkring, at hendes Fader høiſt ſjeldent betraadte hendes Gemak, og at hun ſelv i dette Tilfælde vidſte et Middel til at bringe mig i Sikkerhed ud af Huſet. Den ulykſalige Barbers utidige Nysgjerrighed foraarſagede mig dog en mægtig Angſt.

Saaſnartſom Kadien var kommen ind i ſit Hus, gav han med egen Haand en Slave Baſtonnade, og denne opløftede et Skrig, ſom man kunde høre langt ud paa Gaden. Barberen faaer den Idee, at det er mig, der bliver ſaaledes mishandlet; han giver ſig ogſaa til at ſkrige paa det forfærdeligſte, ſønderriver ſine Klæder, ſtrøer Støv paa ſit Hoved og kalder hele Nabolaget til Hjælp. Alle ile til, ſpørge om, hvor deres Hjælp gjøres fornøden og erfare nu af hans Mund, at man er iſærd med at ombringe hans kjære Herre og Beſkytter. Uden at indlade ſig paa videre Forklaringer løber han til min Bolig under det ſamme Skrig, og vender tilbage med alle mine Folk, der bevæbne

sig med Stokke og banke med ubeskriveligt Raseri paa Kadiens Dor. Denne lod en Slave see efter, hvad der var paafærde, og han meldte i Dødelig Skræk:

„Herre, mere end ti tusend Mennesker ville med Magt trænge ind i Huset og begynde allerede at bryde Døren op."

Kadien ilede paa Stedet selv hen og aabnede Døren for at spørge, hvad man vilde ham. Men endog hans ærværdige Udseende formaaede ikke at indgyde mine Folk Agtelse. De tilraabte ham frækt:

„Fordømte Kadi, Hund af en Kadi, hvorfor vil I myrde vor Herre? Hvad har han gjort Eder?"

„I Godtfolk," svarede Kadien, „hvorfor skulde jeg ombringe Eders Herre, som jeg slet ikke kjender, og som ikke har fornærmet mig? Mit Hus er aabent; kommer indenfor og seer Eder om efter ham."

„I har givet ham Bastonnade," sagde Barberen, „jeg har for et Øieblik siden hørt ham skrige."

„Hvad skulde Eders Herre vel have gjort mig, at jeg havde seet mig nødsaget til at underkaste ham en saadan Behandling?" spurgte Kadien, „er han da her i Huset?"

„I maa ikke troe, at I kan binde mig noget paa Ærmet, afskyelige Kadi!" svarede Barberen, „jeg er vis paa det, jeg siger. Eders Datter elsker vor Herre og har bevilliget ham en Sammenkomst under Middagsbønnen i Eders Hus. I har grebet ham paa ferst Gjerning og ladet Eders Slaver give ham Bastonnade, men I skal ikke slippe godt fra den Ondskab. Kalifen skal faae Sagen at vide og vil udøve hurtig og streng Retfærdighed. Lad os komme ind og udlever ham paa Stedet, hvis I ikke vil udsætte Eder for, at vi tage os selv tilrette!"

„I behøve ikke at gjøre saamange Ophævelser,"

yttrede Kadien, „hvis I tale Sandhed, saa kommer kun ind og søger efter ham; I have min Tilladelse."

Øieblikkelig styrtede Barberen og mine Folk som rasende Mennesker ind i Huset for at lede efter mig allevegne.

Da jeg havde været Vidne til hele denne Tildragelse, saae jeg mig om efter et Skjul, men det eneste, der egnede sig dertil, var en stor, tom Kiste, som jeg sprang i og lukkede efter mig. Den overalt søgende Barber kom endelig ogsaa til denne, aabnede den, og saasnart som han var bleven mig vaer, satte han den paa Hovedet, gik ad en meget steil Trappe ned i Gaarden, som han hurtig gjennemskred, og naaede saaledes Gadedøren. Imidlertid aabnede Kistens Laag sig ulykkeligvis, og jeg, der ikke var i Stand til at bære den Forsmædelse, saaledes at være udsat for den bagved os løbende Pøbels Forhaanelser, sprang med en saadan Overilelse ud paa Gaden, at jeg forslog mit Ben saa slemt, at jeg siden den Tid har været lam. I Begyndelsen følte jeg ikke Skaden i dens hele Udstrækning og reiste mig for ved en ilsom Flugt at undrage mig Mængdens Latter. Jeg kastede endog Guld og Sølv, hvormed min Bors var fyldt, i Grams og undslap, medens Mængden var beskjæftiget med at opsamle Pengene. Kun den fordømte Barber tabte mig ikke af syne og tilraabte mig bestandig af Livsens Kræfter:

„Stop dog, Herre! hvorfor løber I saaledes? Har jeg ikke nok sagt Eder, at I ved Eders haardnakkede Tilbagevisning af min Ledsagelse vilde komme i Livsfare?"

Den ulykkelige Barber lod sig paa denne Maade ikke nøie med at have gjort saa stor Opsigt i Kadiens Kvarter, men vilde ogsaa forplante den over hele Byen. For at undgaae at blive seet af de Folk,

hvem hans Skrig lokkede til Vinduer og Døre, traadte jeg ind i en Khan, hvis Opsynsmand, der stod ved Døren, var mig bekjendt. Jeg bad ham om for Guds Skyld ikke at lade det rasende Menneske følge mig, hvilket han lovede og ogsaa holdt, skjøndt det forvoldte ham megen Ulejlighed. Paa Hjemveien priste Barberen for enhver, som han traf paa, den store Tjeneste, som han mente at have ydet mig.

Paa denne Maade blev jeg det mødbydelige Menneske kvit. Opsynsmanden ønskede dernæst at vide, hvad der var hændet mig. Jeg fortalte ham det og bad ham om at leie mig et Værelse, til jeg kom mig, fordi jeg for at være sikker for Barberen ikke vilde gaae hjem. Det var heller ikke min Hensigt at blive i Byen efter det, der var hændet mig. Og virkelig forsynede jeg mig efter min Helbredelse med alle de Penge, som jeg ansaae for nødvendige til at bestride Reiseudgifterne med, skjænkede mine Slægtninge det øvrige og forlod Bagdad. Saaledes kom jeg da ogsaa herhen, hvor jeg ikke i mindste Maade ventede at træffe den uheldbringende Barber saa langt fra mit Hjem. Alligevel finder jeg ham iblandt Eder. Forbauses derfor ikke over min Skyndsomhed med at forlade Eder. I ville kunne begribe den Fortrydelse, jeg føler ved Synet af et Menneske, der er Skyld i min Vanførhed og i, at jeg destoværre er tvungen til at leve fjernt fra min Familie, mine Venner og mit Hjem.“

Med disse Ord reiste den lamme fremmede sig og gik sin Vei. Vi saae paa Barberen og sagde, at han var meget brødefuld, hvis det, som vi nylig havde hørt, var Sandhed. Han gav til Svar, idet han hævede sit Hoved, som han hidtil havde holdt sænket:

„Mine Herrer, den Taushed, som jeg har iagttaget under den unge Mands Fortælling, vil tilstrækkelig

have overtydet Eder om Rigtigheden af hans Udsagn. Alligevel paastaaer jeg, at jeg ikke kunde handle anderledes og vil lade Eder selv bedømme det. Han betegner mig som en Sladderhank, og det er lutter Bagtalelse. Af syv Brødre, som vi vare, er jeg den, der taler mindst og besidder mest Forstand. Jeg behøver blot at fortælle min og deres Historie for at overbevise Eder derom. Forund mig den Ære at skjænke mig Eders Opmærksomhed.

Barberens Historie.

Medens Mostanser Billah, en ved Gavmildhed imod de fattige bekjendt Fyrste, regjerede, gjorde ti Røvere Veiene i Omegnen af Bagdad usikre. Da gav Kalifen nogle Dage før Bairamfesten Politimesteren den Befaling, at han under Straf af sit Livs Fortabelse skulde skaffe alle ti tilveie.

Hvem, der fik travlt, var Politimesteren, og han udsendte saa mange Folk, at de ti Røvere bleve fangne paa Bairams Festdag. Jeg spadserede netop for min Fornøielse ved Bredden af Tigris og saae ti meget kostbart klædte Folk stige i en Baad. Havde jeg lagt Mærke til den Vagt, der ledsagede dem, saa vilde jeg strax have seet, at det var Røvere; men jeg havde blot min Opmærksomhed henvendt paa dem og antog, at det var Folk, der vilde more sig og gjøre sig ret tilgode, hvisaarsag jeg uden at sige et Ord ligeledes steg ned i Baaden i det Haab, at de vilde taale mig i deres Kreds. Vi seilede ned ad Tigris og lagde an ved Kalifens Palads, hvor vi ved Udstigningen bleve omgivne af en ny Skare Politisoldater, der bandt os og

førte os frem for Kalifen, Jeg havde imidlertid faaet Tid til at indsee min tidligere Vildfarelse og lod mig ganske taalelig binde ligesom de andre. Til hvad Nytte havde vel ogsaa Forklaringer eller Modstand været hos Vagten?

Da vi vare blevne stedede for Kalifen, befalede han:

„Man hugge Hovederne af disse ti Røvere!"

Skarpretteren stillede os derfor paa Maa og Faa op i en Række, i hvilken jeg til al Held og Lykke var den sidste, huggede Hænderne af de ti Røvere og holdt dernæst inde. Da Kalifen saae, at jeg var bleven skaanet, tilraabte han fortørnet Skarpretteren:

„Har jeg ikke befalet Dig at kappe Hovederne af de ti Røvere? Hvorfor har Du da kun gjort det ved de ni?"

„Behersker af de troende, Gud bevare mig fra ikke at fuldbyrde Eders Majestæts Befalinger," gjenmælede Skarpretteren, „der ligger ti Kroppe tilligemed deres af mig afhuggede Hoveder paa Jorden."

Efterat Kalifen selv havde overtydet sig om denne Angivelses Rigtighed, saae han forbauset paa mig, og da han ikke syntes, at mit Udseende lignede en Rovers, spurgte han mig:

„Min gode Ven, hvorledes er I kommen iblandt disse Uslinger, der have forskyldt en tusendfold Død?"

Derpaa svarede jeg:

„Behersker af de troende, jeg saae imorges de ti Mænd, hvis Afstraffelse viser Eders Majestæts Retfærdighed i dens fulde Glands, stige i en Baad og sluttede mig til dem i den Formening, at de vilde høitideligholde den Fest, som vor Religion har fastsat idag, med et fælleds Maaltid."

Kalifen gav sig til at lee over mine Eventyr og i

Modsætning til hin lamme, unge Mand, der kaldte mig for en Sladderhank, beundrede han min Taushed og min ufortrødne Stumhed.

„Beherster af de troende," begyndte jeg, „Eders Majestæt har ingen Grund til at forbauses over, at jeg har tiet stille ved en Leilighed, hvor enhver anden vilde have talt. Jeg lægger mig ganske særdeles efter Taushed og har ved denne Dyd erhvervet mig det berømmelige Tilnavn: den tause Mand, hvorved jeg adskiller mig fra mine sex Brødre. Det er Frugten af min Livserfaring, ja denne Dyd udgjør hele min Berømmelse, hele min Lykke."

Smilende gjennælede Kalifen:

„Det glæder mig saare, at man har tillagt Eder et Navn, som I gjør en slig Ære. Men sig mig dog, hvad var Eders Brødre for Folk? lignede de Eder?"

„Ingenlunde," svarede jeg „den ene var en større Sladderhank end den anden, og i udvortes Hensende var der ogsaa stor Forskjel paa os. Den ene var pukkelrygget, den anden manglede Tænder, den tredie var ensiet, den fjerde blind, den femte havde afstumpede Øren og den sjette Harelaar. Af de Eventyr, der er hændet dem, vilde Eders Majestæt let kunne slutte sig deres Charakterer, naar den Ære maatte forundes mig at fortælle dem."

Og da det forekom mig, at Kalifen gjerne vilde høre dem, saa begyndte jeg glatvæk at fortælle uden at afvente hans Befaling.

Fortælling om Barberens første Broder.

„Herre, min ældste Broder hed den pukkelede Bakbuk

og var af Haandtering Skrædder. Efterat han havde udlært, leiede han sig en Boutik ligeoverfor en Mølle, og da han endnu ingen Kunder havde, fristede han kun med Nød og neppe Livet. Molleren derimod stod sig udmærket godt og havde en meget smuk Kone, som min Broder en Dag, da han saae op fra sit Arbeide, fik Die paa. Hun forekom ham saa yndig, at han blev ganske indtagen i hende; Møllerfken derimod brød sig slet ikke om ham, men lukkede sit Vindue og kom ikke tilsyne igjen hele Dagen igjennem. Den stakkels Skrædder skelede bestandig fra sit Arbeide over til Mollen, stak sig gjentagne Gange i Fingrene, og hans Arbeide blev ikke udført med nogen synderlig Agtpaagivenhed. Om Aftenen kunde han slet ikke bekvemme sig sig til at lukke Boutiken, fordi han haabede, at Møllerfken vilde vise sig endnu engang. Endelig maatte han dog begive sig til sit lille Hus, hvor han tilbragte en meget slet Nat. Saa meget tidligere stod han op og skvi til Boutiken, men fik den hele udslagne Dag kun Møllerfken at see et Dieblik. Desuagtet gjorde dette Dieblik ham til det mest forelskede Menneske i Verden. Med den tredie Dag var han endnu mere tilfreds end den forrige. Møllerfken kastede tilfældigvis et Blik over til ham og overraskede ham i at see paa hende. Nu vidste hun, hvorledes det var fat med hans Hjerte. . . .

Møllerfken betragtede ham smilende. Min Broder gjorde ligesaa, men paa en saa pudserlig Maade, at hun hurtigt lukkede Vinduet for ikke at maatte lee høit og derved forraade min Broder, at han forekom hende at være en latterlig Størrelse. I sin Troskyldighed udlagde Bakbuk det ganske anderledes, men Møllerfken tænkte kun paa at have ham tilbedste. Ved en ung Slavinde, som hun havde, sendte hun ham derfor et meget smukt Stykke Tøi, der var omviklet med et sirligt

forarbeidet Tørklæde, og lod ham sige, at hun ønskede at faae forfærdiget en Kjole deraf efter det vedlagte Mønster.

„Min Herskerinde skifter ofte Paaklædning," tilføiede den godt afrettede Slavinde, „og I erholder der en Kunde, som I har al Grund til at være tilfreds med."

Nu tvivlede min Broder slet ikke mere om Møllerskens Tilbøielighed og om, at hun kun som Tegn og Underpant paa samme sendte ham Arbeide saaledes strax efter de Blikke, som de nylig havde udvexlet. I denne Tro gav han Slavinden den Besked til hendes Herskerinde, at han for hendes Skyld vilde sætte alt tilside, og at Kjolen skulde være færdig den følgende Morgen. Han var virkelig ogsaa saa flittig, at han endnu selv samme Dag havde udført det bestilte Arbeide.

Da den unge Slavinde Dagen derpaa spurgte efter Kjolen, leverede han hende den vel sammenlagt med de Ord:

„Det er mig altfor meget om din Herskerindes Tilfredshed at gjøre, til at jeg ikke skulde have gjort mig Umage med Kjolen."

Slavinden gik nogle Skridt, vendte derpaa om og hviskede til min Broder;

„Nær havde jeg glemt det vigtigste. Min Herskerinde lader Eder hilse. Den Stakkel er saa forelsket i Eder, at hun ikke har kunnet lukke et Øie."

„Sig hende," svarede den enfoldige Bakbuk, „at jeg nærer en saadan Lidenskab for hende, at jeg i fire Nætter heller ikke har lukket et Øie."

Efter denne Hilsen fra Møllerskken troede han, at han ikke vilde komme til at smægte længe efter at nyde hendes høieste Gunst. Der var ikke forløben et Kvarter, førend han saae Slavinden komme tilbage med et Stykke Atlask.

„Min Herſterinde," begyndte hun, „er meget tilfreds med Kjolen; den klæder hende ypperligt. Men da den er saa smuk, vil hun have et Par Benklæder, der kan passe til den, og lader Eder derfor bede om idetmindste at lave hende et Par af dette Atlask."

„Meget vel," svarede Balbuk, „de skulle blive færdige endnu idag, før jeg gaaer ud af Boutiken. Du kan komme og hente dem henimod Aften."

Møllerſken kom ofte til Vinduet og opbød hele sin Elskværdighed for at opmuntre min Broder. Det var en Lyst at see ham arbeide. Benklæderne være snart færdige og bleve afhen'ede af Slavinden, der imidlertid hverken medbragte Penge til ham for hans havte Udlæg eller Arbeidslon for noget af Klædningsstykkerne. Den ulykkelige Elsker, hvem man drev sit Spil med, havde ikke spist noget hele Dagen og maatte nu laane Penge til Aftensmad. Da han den næste Morgen havde aabnet sin Boutik, kom den unge Slavinde og sagde, at Møl-leren vilde tale med ham. Hun tilsoiede:

„Min Herſterinde har rost Eders Arbeide saaledes for ham, at han ogsaa vil bestille noget hos Eder. Hun har med Hensigt indledet det saaledes, for at den Forbindelse, som hun vil bringe i Stand imellem ham og Eder, kan bidrage til Opfyldelsen af Eders gjenstdige Ønsker."

Min Broder tog tiltakke med denne Forklaring og gik med Slavinden til Mølleren, der tog godt imod ham og gav ham et Stykke Lærred med de Ord:

„Jeg har Brug for Skjorter; lav mig en Snes Stykker deraf, og bliver der noget tilovers, saa kan I levere mig det tilbage!

I fem eller sex Dage havde min Broder nok at gjøre med Skjorterne til Mølleren, af hvem han derpaa fik endnu et Stykke Lærred for at forfærdige ligesaa

mange Underbenklæder deraf. Saasnartsom de vare færdige, bar han dem til Møllereu, der spurgte ham, hvad han var ham skyldig for hans Arbeide. Min Broder erklærede sig tilfreds med tyve Sølvdrachmer, og Møllereu befalede den unge Slavinde at bringe Guldvægten for at prøve om de Penge, han vilde erlægge i Betaling, ogsaa havde deres fulde Vægt. Men Slavinden, der var godt afrettet, betragtede min Broder paa en Maade, som sagde ham, at han vilde fordærve alt ved at tage imod Penge. Hvor stærkt han end trængte til dem, og skjøndt han havde laant den Traad, hvormed Skjorterne og Benklæderne vare syede, undslog han sig dog for at tage imod Betaling og kom fra Møllereu til mig for at laane noget til at friste Livet med, da man ikke betalte ham. Jeg gav ham nogle Penge, med hvilke han slog sig igjennem i et Par Dage; han fik rigtignok kun Vælling at spise og blev ikke engang mæt. Han gik imidlertid endnu en Gang til Møllereu, der var beskjæftiget med at sætte sin Mølle i Gang, og han tilbød ham Penge, fordi han troede, at det var Grunden til hans Komme. Men et Vink af den tilstedeværende Slavinde bevægede min Broder til at foregive, at han kun besøgte ham for at erkyndige sig om hans Befindende. Møllereu takkede og bestilte en Overfrakke hos ham, hvilken Bakbuk bragte ham den følgende Dag. Møllereu tog sin Pung op af Lommen, men paa samme Tid gjorde den unge Slavinde Tegn til min Broder, og denne sagde:

„Det har jo ingen Hast, Gjenbo, vi kunne jo gjøre Afregning en anden Gang."

Og saaledes kom da det stakkels Tossehoved tilbage til sin Boutik med tre store Lidelser: Kjærlighed, Sult og Fattigdom. Men den gjerrige og ondskabsfulde Møllerske lod sig ikke nøie med at have berøvet min

Broder hans Fortjeneste, men hun overtalte ogsaa sin Mand til at hævne sig for den Kjærlighed, som Bakbuk nærede til hende. De bare sig til den Ende ad paa følgende Maade. Molleren indbød min Broder til Aftensmad, og efterat han havde beværtet ham slet nok, sagde han:

„Broder, det er for silde at gaae hjem; bliv her."

Derpaa anviste han ham et Leie og begav sig tilligemed sin Kone ind i deres Sovegemak. Men ved Midnatstid kom Molleren igjen og spurgte:

„Kjære Gjenbo, sover I? Ak, mit Æsel er blevet syat, og jeg har meget Korn at male; I kunde gjøre mig en stor Tjeneste ved at dreie Møllen for mig."

For at gjøre sig behagelig erklærede Bakbuk sig beredt dertil og sagde, at han skulde blot vise ham, hvorledes han havde at bære sig ad. Molleren bandt ham midt om Livet, gav ham et dygtigt Pidskeslag og raabte:

„Fremad, kjære Gjenbo!"

„Jh, men hvorfor slaaer I mig?" spurgte min Broder.

„Kun for at anspore Eder, thi uden det rører mit Æsel sig ikke af Pletten."

Den over en slig Behandling forbausede Bakbuk vovede alligevel ikke at lade nogen Klage høre. Efter at han var gaaet en fem, sex Gange rundt, vilde han puste lidt, men Molleren gav ham en halv Snes velanbragte Pidskeslag og sagde:

„Bliv bare ved, Gjenbo, og stands ikke, det beder jeg Eder om; gaa blot til uden at see Eder om, ellers fordærver I mit Mel."

Min Broder maatte, enten han saa vilde eller ei, dreie Møllen hele Natten, og ved Dagens Frembrud begav Molleren sig til sin Kone uden at spørge ham

fra. Endelig kom dog den unge Slavinde, løste ham og udbrød hykleriſt:

„O, hvor meget have vi, min gode Herſkerinde og jeg, ikke beklaget Eder! Vi have ingen Del i den ſlette Streg, ſom han har ſpillet Eder.“

Den ulykkelige Bakbuk ſvarede intet, ſaa udmattet og gjennembanket var han, og betraadte ſin Bolig med den faſte Beſlutning ikke at tænke mere paa Møllerſken.“

„Kalifen maatte lee over denne Hiſtorie,“ vedblev Barberen, „han gav mig Tilladelſe til at gaae og ſagde:

„Jeg ſkal lade Dig tilſtille noget for at troſte Dig over den feilſlagne Fornøielſe, ſom Du havde gjort Regning paa.“

„Beherſker af de troende,“ indvendte jeg dog, „jeg beder Eders Majeſtæt om at tilſtede, at jeg ikke modtager noget, førend jeg ogſaa har fortalt mine andre Brødres Hiſtorie.“

Kalifen gav ſit Bifald tilkjende ved ſin Taushed, og jeg vedblev:

Fortælling om Barberens anden Broder.

Min anden Broder, Bakbarah den tandløſe, mødte en Dag i en afſides Gade af Staden en gammel Kjælling, der tiltalte ham under det Paaſkud, at hun havde noget at meddele ham. Han blev ſtaaende og ſpurgte, hvad det var.

„Hvis I har Tid til at gaae med mig,“ begyndte den gamle, „ſaa vil jeg føre Eder til et prægtigt Palads, hvor I vil faae en Dame at ſee, der er ſkjønnere end Dagen. Hun vil tage imod Eder med ſtor For-

noielse og sætte et Maaltid tilligemed kostelig Vin for Eder; mere behøver jeg vel ikke at sige Eder?"

„Er det virkelig sandt, hvad I siger?" yttrede min Broder.

„Jeg er ingen Løgnerske," gjenmælede Kjællingen, „og farer ikke med Tant. Men hør nu ogsaa, hvad jeg fordrer af Eder. I maa bære Eder fornuftig ad og være særdeles artig og høflig."

Efterat Balbarah var gaaet ind paa denne Betingelse, gik hun foran ham, og han fulgte bagefter. Saaledes kom de til Porten af et stort Palads, hvor der opholdt sig et talrigt Tjenerskab, af hvilke nogle traadte i Veien for min Broder; de lode ham imidlertid komme igjennem, saasnartsom Konen havde henvendt nogle Ord til dem.

„Mærk Eder vel," sagde hun endvidere til ham, „at den unge Dame, til hvem jeg fører Eder, holder meget af Sagtmodighed og Tilbageholdenhed; Modsigelse taaler hun ikke. Foier I hende i den Henseende saa kan I gjøre Regning paa at erholde alt af hende."

Balbarah takkede for Raadet og lovede at rette sig efter det. Derpaa lod hun ham træde ind i et smukt Gemak i en firkantet Bygning, hvis Pragt svarede til hele Paladsets Udseende, og i Midten af hvilken der var en af et Galleri omgivet Have.

Snart hørte han en frygtelig Støi, der hidrørte fra en Flok lystige Slavinder, der under lydelig Latter kom hen imod ham. De omgave en overordentlig smuk, ung Kvinde, som efter den Agtelse at dømme, som de viste hende, maatte være deres Herskerinde. Balbarah havde ventet en Samtale under fire Øine og studsede derfor høilig over det talrige Selskab, hvori hun indfandt sig. Altsom Slavinderne nærmede sig, antoge de en alvorligere Holdning, og da den unge Dame var

kommen hen til Sophaen, gjorde min Broder, der havde reist sig, et dybt Buk for hende. Hun indtog derpaa Æresplatsen, bad min Broder om igjen at tage Plads og sagde smilende:

„Jeg er henrykt over at see Eder og ønsker Eder alt det gode, som I kunde ønske mig."

Bakbarah svarede:

„Herskerinde, jeg ved ikke noget bedre at ønske mig end den Ære, der er bleven mig tildel, at træde frem for Eders Aasyn."

„I lader til at være i en opremt Stemning," ytrede hun, „og jeg vil haabe, at vi kunne fordrive Tiden paa en behagelig Maade med hinanden."

Dernæst befalede hun, at man skulde anrette Maaltidet, og strax blev et Bord dækket med Kurve, fulde med Frugt og Confect, og hun og min Broder samt Slavinderne toge Plads derved. Da han sad ligeoverfor hende, bemærkede hun under Spisningen hans Tandløshed og gjorde sine Slavinder opmærksomme derpaa; de istemmede med hende en Latter af Hjertensgrund derover. Bakbarah saae fra Tid til anden op for at betragte hende, og da han saae hende lee, troede han at det skete af Glæde over hans Nærværelse, og gjorde sig de mest smigrende Forhaabninger. Den unge Dame gjættede hans Tanker og fandt Fornøielse i at holde ham i denne behagelige Skuffelse; hun sagde ham smukke Ting og forsynede ham egenhændig med det bedste, Huset eiede.

Efter endt Maaltid reiste man sig og ti Slavinder begyndte at musicere og synge, megens andre dandsede. For at gjøre sig behagelig dandsede min Broder med, og den unge Dame deltog ogsaa i Dandsen. Efterat man havde dandset en Stund, hvilede man, den unge Dame lod sig bringe et Glas Vin og nikkede smilende

til min Broder for at give ham at forstaae, at hun vilde drikke paa hans Sundhed. Han reiste sig derfor og blev staaende, imedens hun drak; derpaa lod hun igjen Glasset fylde og rakte det til Bakbarah, for at han skulde gjøre Besked.

Min Broder tog Glasset, kyssede hende paa Haanden og drak det paa staaende Fod ud for at takke hende for den ham bevidste Gunst. Han maatte derpaa sætte sig ved Siden af den skjønne, der begyndte at kjærtegne ham, lagde Haanden bag hans Hoved og af til gav ham smaae Slag paa Kinden. Af Henrykkelse over disse Kjærtegn ansaae min Broder sig for det lykkeligste Menneske paa Jorden og følte Lyst til ligeledes at kjæle for det henrivende Væsen; han vovede imidlertid ikke at gjøre det af Hensyn til de speidende Blikke fra alle Slavinderne, der loe i etvæk. Den unge Dame vedblev at give ham smaae Slag paa Kinden, men tildelte ham tilsidst et saa kraftigt, at han, rødmende af Forbittrelse reiste sig for at undbrage sig en saa grov Behandling. Den gamle, der havde bragt ham herhen, saae nu paa ham med et Par Øine, som om hun vilde sige, at han handlede urigtigt og maatte huske at udvise den Artighed, som han havde lovet hende. Han indsaae sin Feil, og for at gjøre den god nærmede han sig igjen til den skjønne, som om der ikke var passeret det allermindste. Hun tog ham ved Armen, lod ham igjen tage Plads ved sin Side og fortsatte sine ondskabsfulde Kjærtegn; Slavinderne, der blot vare betænkte paa at more deres Herskerinde, bare sig ligesaa ad, og en af dem gav den skalkels Bakbarah den ene Næseskyver efter den anden, en anden trak ham i Ørene, som om hun vilde rive det af ham, atter andre gave ham Ørefigen, der betydeligt overskrede en Spøgs Grændser. Min Broder fandt sig imidlertid i alt med utrolig Lang-

modighed, han gjorde gode Miner til slet Spil og saae paa den gamle med et fremtvunget Smil, idet han sagde:

„I har med god Grund forsikret mig, at jeg vilde finde en overmaade god, behagelig og deilig Dame. Hvor meget er jeg Eder ikke forpligtet!"

„Det har intet at betyde," svarede den gamle, „vent bare, saa skal I faae ganske andre Ting at see."

Den unge Dame sagde nu til min Broder:

„I er en rar Fyr, og jeg er henrykt over at finde saa megen Artighed og Overbærenhed imod mine smaae Luner og en med min saa overensstemmende Charakter hos Eder."

Den af disse Ord fortryllede Bakbarah udbrød øieblikkelig:

„Herskerinde, jeg tilhører Eder med Liv og Sjæl, og I maa gjøre med mig, hvad I finder for godt."

Den skjønne tilkjendegav ham derpaa sin Glæde og Tilfredshed over denne Hengivenhed og det Ønske, at han ogsaa maatte være tilfreds med hende, og befalede at bringe Regelse og Rosenvand. To Slavinder hentede ufortøvet et Sølvregelsekar, hvormed den ene rygede min Broder, hvorpaa den anden besprængte hans Ansigt og Hænder med Rosenvandet. Min Broder var ude af sig selv af Glæde over denne ærefulde Behandling. Den unge Dame befalede derpaa, at der igjen skulde synges og musiceres, og bød en Slavinde at føre min Broder ud, gjøre det bevidste ved ham og bringe ham ind igjen. Bakbarah hørte denne Befaling, reiste sig straks, nærmede sig den gamle Kone, der ogsaa var staaet op for at gaae med ham, og vilde have at vide af hende, hvad man havde i sinde med ham. Hun gav ham hviskende følgende Besked:

„Vor Herskerinde er nysgjerrig og vilde gjerne vide, hvorledes I tager Eder ud, naar I bliver klædt

ud som Fruentimmer. Hin Slavinde skal derfor male Eders Øienbryn, afrage Eders Knebelsbart og isøre Eder Fruentimmerklæder.''

„Jeg vil nok lade mine Øienbryn male,'' svarede min Broder, „det kan jeg igjen afvaske, men hvorledes skal jeg kunde lade mig see for nogen uden Overskæg? I indseer nok, at jeg ikke kan gaae ind derpaa.''

Den gamle mente imidlertid, at han ikke maatte afslaae det forlangte, naar han ikke vilde fordærve den hele Spøg, der var saa herlig indledet. Han blev elsket, skulde nyde en saa stor Lykke, og nu vilde han for en ussel Knebelsbarts Skyld gjøre Afkald paa den sødeste Gunstbevisning, der kan blive en Mand tildel?

Bakbarah fulgte nu stiltiende Slavinden ind i et Gemak, hvor hans Øienbryn bleve malede røde og hans Knebelsbart afraget. Han blev endelig i Fruentimmerklæder ført tilbage til den unge Dame, der ved Synet af ham brast i en saadan Latter, at hun faldt baglænds om i den Sopha, hvorpaa hun sad. Slavinderne istemmede hendes Munterhed og klappede saaledes i Hænderne, at min Broder blev ganske forlegen. Den unge Dame reiste sig imidlertid op og sagde til ham, uden at hun dog ophørte med at lee:

„Det vilde være stor Uret af mig, hvis jeg ikke vilde elske Eder af ganske Hjerte efter den store Forekommenhed, som I har udvist imod mig. Men I maa endnu gjøre noget mere for min Skyld, nemlig dandse, som I der er.''

Han adlød, og den unge Dame og hendes Slavinder dandsede med ham og loe, som om de vare forrykte. Efterat de havde baaret sig saaledes ad i nogen Tid, faldt de allesammen over den ulykkelige og gave ham Kindheste, Næveslag og Spark, saa at han faldt næsten bevidstløs omkuld. Den gamle hjalp ham igjen

paa Benene, og uden at levne ham Tid til at beklage sig over den lidte Behandling hvidskede hun til ham:

„Trøst Eder, endelig staaer I ved Grændsen af af Eders Lidelser og vil modtage Lønnen derfor. Nu er der kun en Ting tilbage, og det er en ren Ubetydelighed. I maa nemlig vide, at vor Herskerinde, naar hun, som idag, har drukket noget, ikke lader nogen, som hun elsker, komme sig nær, naar han ikke er i bar Skjorte. Gjør derfor ingen Ophævelser, men afkør Eder alle Eders Klæder paa Skjorten nær. Hun vil da tage et lille Forspring og løbe igjennem Galleriet og fra Værelse til Værelse, indtil I har fanget hende, hvilket ogsaa er et af hendes underlige Luner."

Min gode Broder var gaaet for vidt til at vende om igjen. Han klædte sig altsaa af, og den unge Dame aflagde ligeledes sine Klæder for at kunne løbe bedre og beholdt kun et Skjørt paa. Da de begge vare parate til Væddeløbet, tog hun et Forspring af omtrent tyve Skridt, og begyndte at løbe med forbausende Hurtighed. Min Broder fulgte hende saa godt, som han formaaede, og opvakte Slavindernes Latter, der klappede i Hænderne. Den unge Dame vandt imidlertid bestandig større Forspring, og efterat hun nogle Gange havde løbet Galleriet rundt, bøiede hun ind i en lang, mørk Allee, hvor hun undløb igjennem en hende bekjendt Udgang. Bakbarah maatte formedelst Dunkelheden sagtne sin Fart, tabte hende afsyne og fik omsider Øie paa et Lys, som han ilede henimod og kom igjennem en Dør, der øieblikkelig blev smækket i efter ham. Med Forbauselse blev han nu vaer, at han befandt sig i en Gade, der blev beboet af Garvere, hvis Forundring over at see en Mand i bar Skjorte og med rødmalede Øienbryn og uden Skjæg ikke var ringe. De begyndte at klappe i Hænderne og gjøre Nar af ham; nogle løb

efter ham, sloge ham med Huder, standsede ham, satte ham paa et Æsel, der tilfældigvis var ved Haanden, førte ham igjennem Gaderne og gave ham til Pris for Pøbelens Latter.

Da han kom forbi Politimesterens Hus, vilde denne, for at Ulykken skulde blive fuldstændig, vide Anledningen til dette Oplob. Garverne fortalte ham nu at de havde seet min Broder, som han der var, komme ud af en ud til deres Gade vendende Dør af Storvisirens Serail. Politimesteren lod til den Ende ovenikjøbet den ulykkelige Bakbarah give hundrede Slag paa Fodsaalerne, hvorpaa han blev ført ud af Staden med det Paalæg ikke at betræde den mere."

Fortælling om Barberens tredie Broder.

„Min tredie Broder, Bakbak, var blind," fortalte Barberen fremdeles, „og efterat en ublid Skjæbne havde bragt ham til Bettelstaven, gik han fra Hus til Hus og bad om Almisse. Han var i en saa lang Vane med at gaae alene paa Gaden, at han ikke behøvede nogen Fører og pleiede, naar han bankede paa en Dør, ikke at spørge, før Døren blev aabnet. Saaledes gjorde han da ogsaa en Dag ved Døren til et Hus, hvor Herren var alene hjemme og forgjæves spurgte, hvem det var, indtil han gik ned og lukkede op. Da min Broder bad om en Gave, spurgte han ham, om han var blind, og da han bekræftede dette, sagde han til ham:

„Stræk Haanden frem!"

Min Broder efterkom Opfordringen og ventede en Almisse, men hin greb Haanden og førte ham op ad

Trappen til sit Værelse, hvor Bakbak antog, at han skulde spise med ham, hvilket ofte hændte ham. Men ovenpaa gav Herren Slip paa min Broders Haand, satte sig ned og spurgte atter, hvad han begjærede. Bakbak gjentog sin Bøn om en Gave, og hin svarede:

„Kjære blinde, alt, hvad jeg kan gjøre for Dig, er at ønske, at Gud vil gjengive Dig dit Syn."

„Det havde I ligesaa godt kunnet sige mig ved Døren," gjenmælede min Broder, „uden at gjøre mig den Uleilighed at gaae herop."

„Hvorfor svarer I enfoldige Menneske da ikke strax den første Gang, naar I banker paa og der bliver spurgt om, hvem det er? Hvad skal det til at gjøre en den Uleilighed, at man maa gaae hen og lukke op, naar man taler til Eder?"

„Hvad har I ifinde med mig?" spurgte min Broder, og da hin gjentog, at han ikke kunde skjænke ham noget, bad han ham om idetmindste at hjælpe ham ned ad Trappen.

„Gaa alene, hvis I vil, Trappen er ligefor Næsen af Eder," svarede han.

Min Broder forsøgte det, men midt paa den gled han ud, rullede helt ned ad den og forslog sig slemt i Hovedet og i Siderne. Med Møie reiste han sig og forlod Huset under Klager og Knurren imod Eieren, der lo ham ud.

Foran Døren blev min Broder kjendt paa Stemmen af to forbigaaende blinde, der strax erkyndigede sig om, hvad der feilede ham. Han beklagede sig for dem over sin Vanskjæbne ligesom ogsaa over, at han hele Dagen ikke havde faaet noget og bad dem indstændigt om at følge sig til sin Bolig, for at han i deres Nærværelse kunde forsyne sig med de til Aftensmad nødvendige Penge af dem, som vare deres fælleds Eiendom. De

indvilligede og gik med; men hin haardhjertede Husvært havde fra Vinduet af været Tilhører af det hele. Som en snu Tyv og et udspeculeret Menneske gik han hurtigt efter dem og traadte samtidig med dem ind i den usle Ronne, hvor min Broder boede. Da de blinde her havde sat sig ned, sagde min Broder:

„Nu ville vi lukke Døren og see efter, om ingen Uvedkommende har sneget sig herind."

Tyven geraadede herved i stor Forlegenhed; tilfældigvis hang der imidlertid en Strikke ned fra Loftet; den klattrede han op af og holdt sig svævende, medens de blinde lukkede Døren og følte med deres Stokke rundtomkring i Værelset. Efterat de vare færdige dermed og igjen havde taget Plads, klattrede han igjen ned og satte sig lydløst ved Siden af min Broder, der troede at være alene med de to blinde og begyndte:

„Brødre, da I har udvalgt mig til at gjemme de Penge, som vi i saa lang Tid alle tre have opsamlet, saa vil jeg bevise Eder, at jeg ikke er uværdig til denne Tillid. Da vi sidst gjorde op, eiede vi ti tusend Drachmer, som I vide, og fyldte dem i ti Poser. Der ere de uberørte."

Med disse Ord gav han sig til at rode op imellem nogle gamle Klude, der laae i en Krog, og traf Poserne enkeltvis frem.

Efterat min Broder igjen havde lagt Pengeposerne paa deres Sted, mente en af de blinde, at han ikke havde nødig at give noget ud til Aftensmad den Dag. Han — den anden blinde — havde af gode Folk faaet nok at spise for dem alle tre. Som han sagde dette, traf han Brød, Ost og nogle Frugter frem af sin Tiggerpose, lagde alt paa Bordet, og de begyndte at spise. Tyven sad ved min Broders høire Side, spiste med og tilegnede sig det bedste. Men hvilken

Forsigtighed han end betjente sig af for ikke at gjøre Støi, hørte Bakbak ham dog tygge og raabte straxt:

„Vi ere forlorne; der er en fremmed her."

Samtidig hermed greb han til, tog Tyven fat i Armen, kastede sig over ham, slog løs paa ham med Næverne og skreg:

„En Tyv! En Tyv!"

De andre blinde gjorde ligesaa, men den angrebne søgte naturligvis at værge sig paa bedste Maade. Da han var stor og stærk og havde den Fordel at kunne see, uddelte han dygtige Knubs og raabte endnu meget høiere end hine:

„Tyve! Tyve!"

Naturligvis ilede Naboer og Gjenboer til, sloge Døren ind og skilte med Møie de stridende ad; derpaa spurgte de om Anledningen til Slagsmaalet. Min Broder havde ikke givet Slip paa Tyven og beskyldte ham nu for at have sneget sig ind i Huset tilligemed dem for at stjæle de saa Penge, som de eiede. Tyven havde imidlertid, da han saae Folk komme, øieblikkelig lukket Øinene, anstillede sig nu ogsaa blind og svor ved Propheten og Kalifen, at hine tre vare hans Kamerater, der vilde forholde ham hans retmæssige Andel. De havde alle tre sammenrottet sig imod ham og han forlangte Retfærdighed. Naboerne vilde ikke videre befatte sig med Sagen og førte derfor alle tre til Politimesteren. Her tog Tyven uanmodet Ordet og erklærede, idet han endnu altid anstillede sig blind:

„Herre, da I af Kalifen, hvis Magt Gud værne om, er ansat for at vaage over Ret og Retfærdighed, saa vil jeg tilstaae Eder, at vi alle tre ere lige skyldige. Men da vi have svoret ikke at tilstaae noget, før vi faae Bastonnade, saa behøver I kun at give Befaling dertil og kan lade begynde med mig."

Min Broder vilde ogsaa tale, men fik Tilhold om at tie stille, og Tyven fik Bastonnade.

Han udholdt standhaftig tyve til tredive Slag, men lod dernæst, som om han var overvældet af Smerte, aabnede først det ene og saa det andet Øie, bad om Naade og om, at man vilde holde op med at slaae ham. Da Dommeren blev vaer, at Tyven saae paa ham med aabne Øine, spurgte han forundret:

„Skurk, hvad skal dette Mirakel betyde?"

„Herre, jeg vil betroe Eder en vigtig Hemmelighed," svarede han, „naar I vil tilstaae mig Naade og som Bevis derpaa levere mig Eders Signetring."

Dommeren lod holde inde med Slagene, gav ham Signetringen og lovede at benaade ham, hvorpaa Tyven begyndte;

„Herre, mine Kamerater og jeg have kun anstillet os blinde for uhindret at bevæge os i Husene og Kvindeboligerne uden just at have de ærbareste Hensigter. Jeg bekjender endvidere, at vi ved Hjælp af denne List tilsammen have erhvervet ti tusend Drachmer, af hvilke jeg idag forlangte min Fjerdepart. Men mine Kamerater nægtede mig den, fordi jeg havde erklæret, at jeg vilde stille mig fra dem, og de troede, at jeg vilde angive dem. Da jeg blev ved mit Forlangende, overfaldt de mig og mishandlede mig, hvilket de Folk, der have bragt os hid, kunne bevidne. Af Eders Retfærdighed, Herre, venter jeg mig nu, at I vil drage Omsorg for, at jeg faaer mine to tusend fem hundrede Drachmer. Men naar mine Kamerater skulle bevidne mit Udsagn, maa I lade dem give tre Gange saa mange Stokkeprygl som mig, saa ville de ogsaa nok lukke Øinene op."

Min Broder og de to andre blinde vilde rense sig for denne afskyelige Bagtalelse, men fandt ikke Gehør hos Dommeren, der tvertimod skjældte dem ud for deres

Forstillelse og formentlige Misgjerninger og lod hver af dem give tre hundrede Stokkeslag. Tillige ventede han bestandig paa, at de skulde lukke Øinene op og skrev Undladelsen af denne Umulighed paa deres Forstokkethed's Regning. Tyven tiltalte dem ogsaa paa følgende Maade:

„I Stakler! saa lukker dog Øinene op, og lader Eder ikke prygle tildøde."

Dernæst henvendte han sig til Dommeren med de Ord:

„Herre, jeg seer nok, at de drive deres Frækhed til det yderste; de frygte formodentlig den dem ventende Skjændsel. Var det ikke bedst, om I benaadede dem og gav mig en af Eders Folk med til at hente de ti tusend Drachmer?"

Dommeren gik ind paa dette Forslag, lod dernæst to tusend fem hundrede udbetale til Tyven og beholdt Resten for sin egen Mund, men min Broder og de to andre blinde bleve forviste fra Byen. Neppe havde jeg erfaret hans Ulykke, før jeg ilede til ham og bragte ham i al Hemmelighed ind i Byen igjen. At andrage paa hans Retfærdiggjørelse og Tyvens Afstraffelse hos Dommeren undlod jeg imidlertid for ikke til sidst selv at indvikle mig i en ubehagelig Sag.

Fortælling om Barberens fjerde Broder.

Min fjerde Broder hed Alkous og var Slagter. Hans særdeles store Færdighed i at opdrage og afrette Væddere til Kampdyr havde erhvervet ham de fornemme Herrers Bekjendtskab og Venskab, da mange af dem finde Fornøielse i slige Kampe og selv holde Væddere. Desforuden havde han mange Kunder og altid det for-

træffeligſte Kjød, da han havde Raad til at betale derfor. En Dag afkjøbte en Olding med langt, hvidt Skjæg ham ſex Pund Kjød, betalte det og gik. De derfor modtagne Penge forekom min Broder ſaa ſmukke, ſaa blanke og ſaa godt prægede, at han gjemte dem i en Kaſſe for ſig ſelv. Den ſamme Olding kom i fem Maaneder daglig og kjøbte det ſamme Kvantum Kjød, ſom han betalte med ſamme Slags Penge, og min Broder lagde dem beſtandig tilſide. Efter denne Tids Forløb vilde han engang kjøbe en Flok Beder og betale dem med hine ſmukke Penge, men fandt til ſin ſtørſte Forbauſelſe, da han aabnede Kaſſen, iſtedetfor dem blot Papirſtumper, der vare klippede runde, deri. Af Ærgrelſe derover ſlog han ſig for Panden og udſtødte høie Skrig.

„Naar Gud kun vilde ſende mig denne bedrageriſke Olding!“ ønſkede min Broder.

Han havde neppe udtalt, før han ſaae ham komme i det fjerne. Han løb ham øieblikkelig imøde, tog fat i ham og raabte af fuld Hals:

„Muſelmænd! til Hjælp!“

Den hurtigt tililende Mængde fortalte han Begivenheden, ſom han allerede havde meddelt ſine Naboer. Da han var færdig, ſagde Oldingen med Kulde og Rolighed:

„I vilde gjøre vel i at lade mig gaae min Gang og dermed raade Bod paa den Fornærmelſe, ſom I har tilføiet mig i ſaa mange Menneſkers Nærværelſe; hvis ikke, ſaa bliver jeg nødt til at paaføre Eder en ſtor Ulykke, hvilket ſkulde gjøre mig ondt.“

„Hvad ſkulde I kunne gjøre mig?“ ſpurgte min Broder, „jeg driver mit Haandværk ſom en ærlig Mand og frygter Eder ikke.“

„I vil altſaa, at jeg ſkal ſige det?“ yttrede Ol-

dingen i sin forrige Tone. „Saa vid da, Folk, at denne Mand sælger Menneskekjød istedetfor Bedekjød."

„I er en Bagvasker," raabte min Broder, men Oldingen forsikkrede, at man strax kunde overbevise sig om Rigtigheden af hans Udsagn, da der i hans Bod hang et Menneske, der var slagtet som en Bede.

Nu havde min Broder den Dag slagtet en Bede og som sædvanlig hængt den op foran sin Bod. Han svor altsaa paa, at Oldingens Beskyldning var usand, men blev af det lettroende Folk tvungen til at give Slip paa Oldingen og ført til sin Bod, hvor den forbittrede Menneskemasse virkelig saae et slagtet Menneske hænge. Oldingen, der var en Troldkunstner, havde nemlig bedaaret saavel min Broders som de andre Folks Øine, saa at de nu ansaae Bedekjødet for Menneskekjød, ligesom min Broder tidligere havde taget Papirstykker for rede Penge. En af dem, der holdt fast paa ham, gav ham nu et dygtigt Næveslag og sagde:

„Slyngel, Du giver os altsaa Menneskekjød at spise!"

Oldingen, der ikke var vegen fra hans Side, slog et Øie ud paa ham, og hvem, der blot kunde komme til, følede sit Mod paa ham. Derpaa førte de ham ovenikjøbet til Politimesteren, hvem det medbragte, formodede menneskelige Lig blev forelagt som Bevis; Oldingen androg tillige hos ham paa en exemplarisk Straf for den barbariske Slagter. Dommeren hørte unægtelig taalmodig paa min Broder, men fandt Fortællingen om de til Papirstumper forvandlede Penge saa lidet troværdig, at han paa Grund af det foreliggende Bevis behandlede ham som Bedrager og lod ham give femhundrede Stokkeslag. Efterat han dernæst havde aftvunget ham en Bekjendelse om, hvor han havde sine

Penge, tog han dem alle fra ham, lod ham sidde i tre Dage paa en Kamel til Spot og Spe for alle Folk og forviste ham for bestandig fra Byen.

Jeg var ikke i Bagdad, da denne Ulykke hændte min fjerde Broder, der trak sig tilbage til en afsides Egn og holdt sig skjult der, indtil de Saar, som Stokkepryglene havde frembragt paa hans Ryg, vare helede. Derpaa begav han sig ved Nattetid ad Sideveie til en By, hvor ingen kjendte ham, og leiede sig en Bopæl, som han næsten slet ikke forlod. Da han endelig var bleven kjed af det indgetogne Liv, gik han en Dag ud at spadsere i en af Forstæderne; med et hørte han flere Ryttere komme bag ved sig. Efter de sørgelige Erfaringer, som han havde gjort, bildte han sig ind, at de muligvis forfulgte ham, og da han netop befandt sig ved Døren til et stort Hus, smuttede han derind for at skjule sig. Efterat have lukket Døren efter sig kom han ind i en stor Gaard, men havde neppe betraadt den, førend han blev greben af to tililende Tjenere.

„Gud skee Lov, at Du af Dig selv løber os lige i Hænderne!“ udraabte de, „Du har i de sidste tre Nætter givet os saameget at bestille, at vi ikke have lukket et Øie, og Du har visselig kun skaanet vort Liv, fordi vi vidste at sikkre os imod din Ondskab.“

Med disse Ord gave de sig til at sparke ham, reve ham Klæderne af Kroppen og fordoblede deres Mishandlinger, da de bleve Arrene paa hans Ryg vaer, dem de ansaae som Kiendetegn paa, at han ingen ærlig Mand kunde være. Jamrende udraabte min Broder:

„Mine Synder maae være meget store, da jeg efter at have lidt saa mange uretfærdige Mishandlinger endnu engang bliver udsat for det samme uden at have begaaet nogen Forseelse!“

Uden at ændse hans Veklager førte de to Tjenere ham til Politimesteren, der spurgte ham:

„Hvor har Du understaaet Dig at gaae ind i hint Hus?"

Den stakkels Alkous svarede:

„Herre, jeg er saa uskyldig, som nogen kan være, men jeg er forloren, hvis I ikke vil have den Naade at høre paa mig."

En af Tjenerne faldt ham imidlertid i Talen og sagde:

„Vil I skjænke en Røver, der gjør Indbrud for at røve og myrde, Gehør? Hvis I ikke troer os, saa see blot paa hans Ryg."

Med det samme blottede han min Broders Ryg, og uden videre Omstændigheder lod Dommeren ham nu give hundrede Slag over Skuldrene. Derpaa udstedte han Befaling til at føre ham omkring i Byen paa en Kamel under det Udraab:

„Saaledes blive de straffede, der bryde ind i Husene!"

Efterat dette var fuldbragt, forviste han ham for bestandig fra Byen. Jeg erfarede af Folk, der havde mødt ham, hans Opholdssted efter denne anden Ulykke, begav mig til ham, bragte ham i al Hemmelighed til Bagdad og stod ham bi saa godt, som jeg formaaede.

Kalifen Mostanser Billah lo ikke over denne Historie som over de tidligere, men var saa god at beklage den stakkels Alkous," vedblev Barberen og fortalte uden Afbrydelse sine to øvrige Brødres Historie.

Fortællingen om Barberens femte Broder.

Min femte Broder Alnaschar var i vor Faders levende Live meget lad, og istedetfor at arbeide skammede han sig ikke ved at betle om Aftenen og leve den følgende Dag af de Almisser, han havde erholdt. Da vi efter vor Faders Død delte hans Efterladenskaber ligelig imellem os, tilfaldt der hver af os syv Brødre hundrede Drachmer. Saa mange Penge havde Alnaschar aldrig havt imellem Hænder og var i stor Forlegenhed med, hvad han skulde gjøre dermed. Efter lang Overveielse kjøbte han hos en større Handlende Flasker og andre Glasvarer, pakkede dem i en gjennemsigtig Kurv og leiede en meget lille Boutik, hvor han med Kurven foran sig og med Ryggen lænet til Væggen satte sig hen og ventede paa Kjøbere. Med Blikket fæstet paa Kurven overlod han sig til sine Drømmerier og talte saa høit med sig selv, at hans Nabo, en Skrædder, kunde forstaae hvert Ord, han sagde:

„Denne Kurv har kostet mig hundrede Drachmer," udbrød han, „og er alt, hvad jeg eier og har. Ved at sælge Glasvarene stykkevis faaer jeg vel to hundrede Drachmer ud af dem; anlægger jeg dem paa samme Maade, saa bliver det fire hundrede. Men Tiden driver jeg det vel paa denne Maade til fire tusend Drachmer, og de fordoble sig let. Men har jeg først ti tusend, saa opgiver jeg Glashandelen og giver mig til at være Juveler. Naar jeg er kommen saavidt, anskaffer jeg mig et smukt Hus, betydelige Grundeiendomme, Slaver, Gildinger og Heste. Med Guds Hjælp vil jeg vel endog drive det til at blive Eier af hundrede tusend Drachmer. Da stikker jeg ikke op for nogen Fyrste og vil begjære Storvisirens Datter tilægte. Men Brudenatten vender jeg hende Ryggen og siger ikke et

Ord. Ufeilbarlig beklager hun sig Dagen derpaa til sin Moder, Storvisirens Gemalinde, over min Stolthed og Ringeagt, hvilket skal glæde mig i min inderste Sjæl. Denne kommer da, kysser mig ærefrygtsfuld paa Haanden og siger:

„Herre, — thi Svigerson vover hun ikke at sige, fordi hun frygter for at mishage mig ved en saa fortrolig Tiltale — jeg beder Eder om ikke at forsmaae Synet af min Datter og at nærme Eder hende."

Det skal imidlertid ingenlunde rore mig. Min Svigermoder vil dernæst give min Kone et Glas Vin i Haanden og sige:

„Gaa og kredents det selv for ham; han vil maaskee ikke være saa grusom ikke at modtage det af en saa skjøn Haand."

Derpaa vil min Kone komme med Glasset, blive staaende skjælvende foran mig, og naar jeg hverken seer paa hende eller overhovedet ændser hende, udbryde med Taarer:

„Mit Hjerte, dyrebare Sjæl, elskværdige Gemal, ved den Eder af Himlen bevidste Miskundhed besværger jeg Eder at være saa naadig at modtage dette Glas Vin af Eders ydmygste Tjenerinde."

Men endnu vil jeg ikke indlade mig paa at see paa hende eller svare hende; hun vil altsaa med fordoblede Taarer vedblive:

„Min prægtige Gemal, jeg faaer hverken Rist eller Ro, før I har drukket."

Med disse Ord vil hun holde Glasset hen til mine Læber. Kjed af hendes Bønner, vil jeg nu tilkaste hende et lynende Blik, give hende et dygtigt Dreisigen og et saa dygtigt Spark, at hun farer langt bort og falder omkuld.

Min Broder var saa fordybet i sit Hjernespind,

at han ledsagede de sidste Ord med en tilsvarende Fodbevægelse, men derved slyngede sin Kurv med Glasvarer saa heftigt ud paa Gaden, at alt gik i tusend Stykker. Hans Nabo, Skrædderen, der havde hørt hans taabelige Tale med sig selv, brast derover i en lydelig Latter og sagde til min Broder:

„Skam Dig, jammerlige Karl! Skam Dig over at mishandle en ung Kone saaledes, der ingen Grund har givet Dig til Klage."

Den for min Broder saa følelige Ulykke med Kurven bragte ham hurtigt til Besindelse, og da han indsaae, at hans umaadelige Hovmod var Skyld deri, slog han sig i Ansigtet og sønderrev sine Klæder; tillige udgød han Taarer og beklagede sig i den Grad, at Naboer og Gjenboer kom løbende og Folk stod stille paa Gaden. Han begræd endnu bittert sin Vanskjæbne, da en fornem Kvinde kom ridende paa et prægtigt Muldyr og medlidende spurgte om Aarsagen til hans Taarer, og hvem han var. Efterat hun havde erfaret, at han havde stukket hele sin lille Formue i Glasvarer og mistet den ved, at disse vare gaaede istykker, gav hun den Gilding, der fulgte hende, Befaling til at skjænke alle de Penge, han havde hos sig, til Alnaschar. Gildingen slyede derpaa min Broder en Pung med fem hundrede Guldstykker i. Alnaschar var nærved at dø af Glæde derover; han ønskede den ædle Kvinde alt muligt godt, og da hans Nærværelse ikke var nødvendig længer i Boutiken, lukkede han den og gik hjem. Han var hensunken i dybe Betragtninger over sin Lykke, da der blev banket paa hans Dør. Af Svaret paa sit „Hvem er det?" kunde han skjønne, at det var en Kvinde. Han lukkede altsaa op og blev af en Kvinde, der allerede var tilaars, bedt om et Fad Vand og Tilladelse til, at hun maatte træde indenfor hos ham og vadske sig, efter-

som det netop var Tid til Bøn. Uagtet han ikke kjendte hende, bevilligede han dog hendes Ønske og vendte igjen tilbage til sin Plads. Imidlertid forrettede den gamle Kone sin Bøn.

Da den gamle var saa ydmyg og tillige saa fattigt klædt, troede Alnaschar, at hun bad om Almisse, og tilbød hende to Guldstykker. Men hun afslog dem bestemt og blev fornærmet over, at han kunde antage hende for en af hine Tiggerkvinder, der frækt trænge sig ind i Husene; hun sagde, at hun ingen Brug havde for hans Penge, da hun tilhørte en ligesaa yndig som rig ung Dame i Byen, der ikke lod hende lide Mangel paa noget. Min Broder havde ikke den ringeste Mistanke om, at hun var snu nok til at afslaae de to Guldstykker, fordi hun vilde fravende ham endnu mere, og spurgte, om hun ikke kunde forskaffe ham den Ære at see hin Dame. Hun svarede ham:

„Meget gjerne, og hun vil vist gjerne være Eders Kone og derved sætte Eder i Besiddelse af sin hele Formue. Tag Eders Penge med og følg mig."

Aldeles henrykt over paa engang at blive Eier af saamange Penge og en smuk og rig Kone, lukkede Alnaschar sine Øine for enhver Betænkelighed, tog sine femhundrede Guldstykker og fulgte den gamle, der gik foran ham til et ansseligt Hus, hvor hun bankede paa. Den blev strax lukket op af en ung græsk Slavinde. Den gamle lod Alnaschar træde først ind og førte ham ind i en Sal. Ikke længe derefter saae han den unge Dame træde ind, hvis Skjønhed overraskede ham endnu mere end hendes pragtfulde Paaklædning, og reiste sig øieblikkelig. Hun tog ham ved Haanden og førte ham til et afsidesliggende Værelse, hvor hun underholdt sig i nogen Tid med ham og forlod ham med de Ord:

„Bliv kun her, jeg kommer strax tilbage."

Alnaschar ventede altsaa, men istedetfor Damen traadte en stor sort Slave med en blank Sabel i Haanden ind, saae paa ham med strækkelige Blikke og sagde brøsig:

„Hvad bestiller Du her?"

Min Broder kunde af Skræk ikke svare, blev af Slaven berøvet sine Penge og fik ovenikjøbet flere Sabelhug, der dog ikke vare livsfarlige. Den ulykkelige styrtede til Jorden og blev liggende uden Bevægelse, endskjøndt han endnu var ved Sands og Samling. Den sorte ansaae ham for død og raabte efter Salt, hvilket den grædske Slavinde bragte i en Skaal. De indgnede dermed min Broders Saar; trods den brændende Smerte, som dette foraarsagede ham, viste han dog den Aandsnærværelse ikke at give noget Livstegn fra sig. Da derpaa den sorte og Slavinden vare gaaede bort, kom den gamle Kone, der havde lokket ham derhen, trak ham ved Fødderne hen til en Faldør, som hun aabnede og kastede ham ned igjennem. Bedøvet af Faldet, kom han først efter nogen Tids Forløb til Besindelse og saae nu Ligene af flere myrdede ved Siden af sig. Det i hans Saar indgnedne Salt reddede hans Liv. Efterhaanden kom han saameget til Kræfter, at han kunde reise sig, og da det var blevet Nat, lettede han Faldøren iveiret og kom ud i Gaarden, hvor han fandt et passende Skjulested. Der tog han Ophold, indtil Dagen brød frem; han saae nu den skjændige gamle Kjælling komme, lukke Døren op og gaae ud, formodentlig i den Hensigt at søge et nyt Bytte. For ikke at blive bemærket af hende forlod han først denne Morderhule nogle Øieblikke efter hendes Bortgang og flygtede til mig.

Efter en Maaneds Forløb vare hans Saar fuldkommen helede, og han besluttede nu at hævne sig. Til den Ende fyldte han en Pung, der kunde rumme

fem hundrede Guldstykker, med Glasstaar, befæstede dem til sit Bælte, forklædte sig som en gammel Kone og skjulte en Sabel under sin Kjortel.

I denne Forklædning mødte han en Morgen hin gamle, tiltalte hende med fordreiet Stemme og spurgte, om hun ikke kunde laane ham en Guldvægt, idet han foregav, at han lige var kommen fra Persien og havde medbragt femhundrede Guldstykker, om hvis Fuldvægtighed han gjerne vilde overbevise sig.

„Ei, min kjære Kone," svarede den gamle, „der kommer I netop til den rette. Jeg vil føre Eder hen til min Søn, der er Vexeler."

Min Broder blev af den gamle ført ind i det ham velbekjendte Hus og i den samme Sal, hvor hun forlod ham for at kalde paa sin foregivne Søn. Den sorte Slave viste sig ogsaa snart og tilraabte min Broder:

„Fordømte Kjælling reis Dig og følg mig!"

Min Broder adlød og fulgte efter den sorte, men trak sin Sabel frem og skilte med et velført Hug hans Hoved fra Kroppen. Denne greb han da med den ene Haand og Hovedet med den anden og slæbte begge Dele til Faldøren, hvorigjennem han kastede dem ned. Den med slige Tildragelser fortrolige, græske Slavinde kom nu tilsyne med Saltskaalen, men saasnart som hun sik Die paa min Broder, der havde afkastet Fruentimmerklæderne, lod hun den falde til Jorden og løb sin Vei. Han indhentede hende imidlertid og huggede ligeledes Hovedet af hende. Den derved foraarsagede Larm hidlokkede ogsaa den gamle Kjælling, hvem Alnaschar tog fat i og klovede i fire Stykker.

Nu var der ingen tilbage uden den unge Dame, der endnu ikke havde nogen Anelse om det, der foregik i hendes Hus. Min Broder søgte efter hende og fandt

hende i et Værelse; ved Synet af ham var hun nærved at besvime. Hun bad saa bønligt for sit Liv, som han var høimodig nok til at skjænke hende. Dernæst forlangte han en Forklaring om, hvorledes hun kunde have havt Mastepi med saa nederdrægtige Mennesker som dem, over hvem han nys havde taget en retfærdig Hævn. Hun gav til Svar derpaa:

„Jeg var en retskaffen Kjøbmands Ægtefælle, og den formaledidede gamle, hvis Ondskab var mig ubekjendt, besøgte mig sommetider. En Dag sagde hun til mig:

— Ædle Frue, vi feire idag et stateligt Bryllup, og det vilde vist være Eder selv til Fornøielse, hvis I vilde gjøre os den Glæde at bære det med Eders Nærværelse." —

„Jeg lod mig besnakke dertil, tog mine bedste Klæder paa, stak en Pung med hundrede Guldstykker til mig og fulgte med hende. Hun bragte mig herhen, hvor jeg traf sammen med hin Slave, der holdt mig tilbage med Magt. I tre Aar har jeg maattet døie alskens Mishandlinger."

„Hans Levevei maa have indbragt ham svære Rigdomme," sagde min Broder.

Hun bekræftede det og tilføiede:

„I vilde have nok for Eders hele Levetid, hvis I kunde føre dem med Eder. Kom med mig, saa skal I selv see."

Hun førte ham derpaa til et Værelse, hvor hun viste ham flere Kister, fyldte med Guld. Min Broder kunde neppe komme til sig selv igjen af Forbauselse.

„Gaa og hent saamange Folk," sagde hun fremdeles til Alnaschar, „som der udfordres for at bortskaffe alt dette."

Min Broder lod sig ikke dette sige to Gange, men ilede bort og bragte ti Mand tilveie. Men da han

vendte tilbage med disse, fandt han til sin ikke ringe Forbauselse Gadedøren aaben, og den unge Kvinde, der havde været snuere og rappere end han, var sporløst forsvunden med alle Kostbarhederne.

I Mangel af Pengekisterne og for ikke at forlade Stedet med tomme Hænder lod han alt, hvad der forefandtes af Meubler og Husgeraad, føre bort. Det oversteg i Værdi langt de fem hundrede Guldstykker, som han var bleven af med. Men da han tilsidst forlod Huset, glemte han at lukke dets Dør, og Naboerne, der kjendte min Broder, og hvem denne Udflytning var forekommen fordægtig, anmeldte skyndsomst denne Hændelse for Politimesteren.

Alnaschar sov imidlertid ubekymret ind, men da han den næste Morgen vilde gaae ud, fandt han ved sin Gadedør tyve Politibetjente, der førte ham til deres Overhoved.

Denne Dommer spurgte min Broder om, hvorledes han var kommen til alt det Behave, som igaar var bleven bragt til hans Bopæl. Alnaschar meddelte ham ufortovet en oprigtig Beretning om alle sine Eventyr. Dommeren fratog imidlertid min Broder Rub og Stub og befalede ham at rømme Byen og ingensinde mere betræde den. Alnaschar adlød uden at gjøre Indvendinger og vendte sine Fjed til en anden Stad. Paa Veien derhen faldt han i Hænderne paa Røvere, der plyndrede ham ud ligetil Skjorten. Saasnartsom jeg erholdt denne sørgelige Efterretning, forsynede jeg mig med et Sæt Klæder, og ledte ham op; jeg trøstede ham efter bedste Evne og førte ham hemmelig ind i Byen igjen, hvor jeg lod ham blive den samme Behandling tildel som mine andre Brødre."

Fortællingen om Barberens sjette Broder.

„Jeg har nu blot min sjette Broders Historie tilbage at fortælle," vedblev Barberen, „der hed Schakabak med Hareskaaret. Han havde straks fra Begyndelsen forstaaet at anlægge de hundrede Sølvdrachmer, hvilke han ligesom de andre Brødre fik i Arvepart, saa vel, at han snart var en holden Mand. Men en Tilskikkelse af Skjæbnen bragte hans Sager saaledes i Forfald, at han maatte gribe til Bettelstaven.

En Dag kom han forbi en Barmekides prægtige Palads, igjennem hvis høie Port han kunde see ind i en rummelig Gaard, hvor der vrimlede af Tjenere. Han spurgte en af dem, hvem der eiede dette Palads, og fik til Svar:

„Gaa kun ind og forebring selv Eders Bøn; der er ingen, der forbyder Eder det, og I vil ikke komme til at gaae tomhændet bort."

Min Broder gik altsaa ind i Paladset og kom endelig til en rigt meubleret Sal, der var decoreret med Løvværk, som var malet i Guld og Azur. Han saae en ærværdig Mand med et langt Skjæg sidde paa Ærespladsen og antog ham derfor for Herre i Huset. Han var det virkelig, bød min Broder med megen Velvillie velkommen og spurgte om hans Begjæring. Denne svarede i en medynkvækkende Tone:

„Herre, jeg er en fattig Mand!"

Som om han var bleven forbauset over det Svar, han havde faaet, greb Barmekiden sig med begge Hænder i Brystet, ligesom om han til Tegn paa sin Medlidenhed vilde sønderrive sin Kjortel, og udraabte:

„Er det muligt, at jeg er i Bagdad, og at en Mand som I befinder sig i Nød?"

„Heida, Slave," vedblev han med forstærket

Stemme, „bring i en Fart Vadskebækkener og Vand, paa det at vi kunne toe vore Hænder.“

Omendskjøndt der nu hverken kom Slaver, Vadskebækken eller Vand tilsyne, gned Barmekiden dog sine Hænder, bar sig ad, som om nogen havde hældt Vand derover og sagde til min Broder:

„Kom dog nærmere, og vadsk Eder ligesom jeg!“

Heraf drog Schakabak den Slutning, at den ædle Barmekide gjerne gjorde Loier, og da han selv var en Spøgefugl og vidste, at den fattige ofte maa finde sig i rige Folks Luner, naar de ville trække paa deres Pung, saa traadte han nærmere og teede sig aldeles som hin.

„Heida, Maden skal ufortøvet bæres frem!“ befalede Barmekiden.

Ihvorvel ingen bragte noget, anstillede han sig, som om han langede af et Fad og tyggede den ene Mundfuld efter den anden og sagde til min Broder:

„Spis, kjære Gjæst, jeg beder Eder om at lade ganske, som om I var hjemme. Af et skrubsultent Menneske at være, synes I mig at tage temmelig smaae Mundfulder.“

„Ingenlunde, Herre, som I selv seer, tager jeg ganske godt for mig af Retterne,“ svarede Schakabak, der efterlignede en Spisendes Adfærd.

„Hvorledes smager Brødet Eder? Er det ikke fortræffeligt?“ spurgte Barmekiden, og min Broder forsikkrede:

„Ak, Herre, i hele min Levetid har jeg ikke spist noget, der var saa hvidt og velsmagende,“ uagtet der hverken kom ham Brød eller noget andet spiseligt for Die.

Min Broder teede sig bestandig, som om han spiste, men da Kjæverne endelig begyndte at smerte ham af denne Tyggen med tom Mund, forsikkrede han, at han ikke kunde faae en eneste Bid mere ned, og sagde:

„Herre, I har været saa god at gjøre Eders Slave tilgode med et lækkert Maaltid og næsten gjort mig undseelig ved Eders store Gjæstfrihed.“

Neppe havde han talt disse Ord, før Barmekiden begyndte at lee af alle Livsens Kræfter og sagde:

„En Mand af dit Slags har jeg længe forgjæves søgt efter. Det er mit Ønske, at vi fra denne Stund af skulle blive Venner, og at Du ikke skal have andet Hus og Hjem end mit. Du var ikke alene saa føielig at gaae ind paa mine Luner, men besad ogsaa Taalmodighed nok til at holde ud til Enden med Spøgen. Men nu ville vi virkelig spise.“

Han klappede i Hænderne og befalede flere indtrædende Tjenere at bringe et Bord ind og bære Maaltidet frem. Hans Villie blev paa Stedet opfyldt, og min Broder blev nu beværtet med de samme Retter, som han tidligere kun havde nydt i Indbildningen. Efter Spisningen blev der sat Vin frem, og samtidig dermed indfandt der sig en Mængde smukke og kostbart klædte Slavinder, der sang yndelige Viser til Klangen af Instrumenter. Kort at fortælle, Schakabak havde al Grund til at være tilfreds med Barmekidens Forekommenhed og Godhed og glædede sig over, at han havde vidst at erhverve sig hans Velvillie. Denne Herre behandlede ham med megen Fortrolighed og lod ham give en Klædning fra sit eget Klædeskab. Han lærte snart min Broder at kjende som en saa forstandig og i mangfoldige Henseender indsigtsfuld Mand, at han faa Dage efter betroede ham Omsorgen for hele sit Husvæsen og alle sine Forretninger.

Hele tyve Aar bestyrede min Broder med megen Samvittighedsfuldhed dette Embede, men efter denne Tids Forløb døde Barmekiden af Alderdom, og da han ingen Arvinger efterlod sig, blev der lagt Beslag paa

hele hans Formue til Gunst for Landsherren. Ved denne Leilighed gik ogsaa alle min Broders Sparepenge med i Løbet.

Da min Broder saaledes ikke var en Smule bedre faren, end da han havde betraadt hint Hus, sluttede han sig til en Karavane af Pilegrimme, der havde isinde at foretage en Valfart til Mekka. Men underveis blev Karavanen overfalden og udplyndret af et overlegent Antal Beduiner, og Schakabak blev slæbt i Fangenskab af en af dem. Flere Dage i Træk gav denne ham Stokkeprygl paa Fodsaalerne for at afpresse ham et Løfte om betydelige Løsepenge uden at lade sig bevæge af den stakkels Schakabaks Jammerskrig og Forsikkringer om Fattigdom. Da han endelig var kommen til den Erkjendelse, at han ikke kunde pine noget ud af ham, splittede han Læben op paa ham for derved paa en grusom Maade at hævne sig for det indbildte Tab af Løsepenge. Beduinen havde en smuk Kone, og naar han drog ud paa sine Streiftog, lod han hyppig min Broder blive alene tilbage hos hende. Hun søgte da paa alle mulige Maader at trøste ham over hans haarde Skjæbne og lod sig endogsaa forlyde med, at hun godt kunde lide ham. Af Frygt for Følgerne vovede han imidlertid ikke at besvare hendes Tilbøielighed og undgik ligesaa omhyggelig enhver Leilighed til at være alene med hende, som hun søgte den. Hun havde imidlertid vænnet sig saaledes til at spøge og lefle med Schakabak, naar hun fik ham at see, at hun ogsaa gjorde det en Dag i sin Mands Nærværelse. Til sin Ulykke faldt det min Broder ind at optage Spøgen, og Beduinen troede strax, at der bestod et utilladeligt Forhold imellem dem. Han geraadede i Raseri derover, styrtede løs paa min Broder, og efterat han havde lemlæstet ham paa en grusom Maade, bragte han ham paa en Kamel op

paa et høit Bjerg, hvor han forlod ham. Da dette laa ved Veien til Bagdad, fik jeg af forbireisende Folk Underretning derom, ilede straks til ham, traf den stakkels Schakabak i en beklagelsesværdig Tilstand, ydede ham den nødvendige Hjælp og tog ham med mig til Byen."

„Dette fortalte jeg Kalifen Mostanser Billah," vedblev Barberen, „og han gav mig sit Bifald tilkjende ved at opslaae en ny Latter, idet han sagde:

„Nu tvivler jeg ikke længer om, at man med Rette har kaldt Dig den tause Mand; af visse Grunde befaler jeg Dig imidlertid at forlade Staden paa det hurtigste. Gaa, og lad mig aldrig mere hverken høre eller see noget til Dig."

Jeg fandt mig i Nødvendigheden og reiste flere Aar i fjerne Lande, men da jeg endelig erfarede Kalifens Død, vendte jeg tilbage til Bagdad, men fandt ingen af mine Brødre ilive. Efter min Tilbagekomst var det, at jeg ydede den lamme, unge Mand den vigtige Tjeneste, som I have hørt Tale om. I have ogsaa været Vidner til hans Utaknemlighed og den fornærmelige Maade, hvorpaa han har behandlet mig."

„Da Barberen var færdig med sin Historie," vedblev Skrædderen, der fortalte Sultanen af Kaschgar alt dette for dermed at overtræffe Historien om den lille Pukkelryg, „kunde vi ikke give den lamme, unge Mand Uret i at anse ham for et stort Vrøvlehoved. Alligevel ønskede vi, at han skulde blive i vort Selskab og dele det Maaltid, som Herren i Huset havde ladet tilberede for vor Skyld, med os. Vi satte os nu tilbords og bleve sammen til Eftermiddagsbønnen, da Selskabet skiltes ad. Jeg gik til min Boutik og arbeidede, indtil det var paa Tiden at gaae hjem. I denne Mellemtid var det, at den lille Pukkelryg kom i en halvdrukken Tilstand til mig og sang og slog paa Tambourin."

Han fortalte derpaa Sagens Sammenhæng.

Sultanen af Kaschgar satte et fornøiet Ansigt op, hvilket bragte Skrædderen og hans Lidelsesbrødre til at satte Haab.

„Jeg kan ikke nægte," sagde han, „at Fortællingen om den lamme, unge Mand og Barberen og hans Brødre har overrasket mig endnu mere end min Nars. Men førend jeg afværdiger Eder og lader min Nars Lig begrave, gad jeg dog først see hin Barber, der er Aarsag i Eders Benaadning. Da han befinder sig i min Hovedstad, vil det være let at tilfredsstille min Nysgjerrighed."

Han udsendte tillige Skrædderen med en af sine Tjenere for at hente Barberen, hvis Bopæl førstnævnte kjendte. De kom ogsaa snart tilbage med Barberen, hvem de forestillede for Sultanen.

„Tause Mand," tiltalte Sultanen ham, „jeg har hørt, at I ved en Mængde ypperlige Historier; vilde I vel fortælle mig nogle af dem?"

„Med Eders Majestæts Tilladelse ville vi foreløbig lade det beroe med de Historier, som jeg muligvis kunde fortælle. Derimod beder jeg i al Ydmyghed Eders Majestæt om at tillade mig det Spørgsmaal, hvad denne Christen, denne Jøde, denne Muselmand og hin døde Pukkelryg have at gjøre i Eders Nærværelse?"

Sultanen af Kaschgar var saa naadig at tilfredsstille Barberens Nysgjerrighed og befalede, at man skulde fortælle ham den lille Pukkelrygs Historie.

„Det er i Sandhed en forbausende Historie!" udbrød han, „imidlertid vilde det være mig kjært, om jeg maatte tage denne Pukkelryg nøiere i Øiesyn."

Med disse Ord nærmede han sig ham, satte sig paa Jorden hos ham, tog hans Hoved paa Skjødet, og efterat han havde betragtet ham opmærksomt, brast han

pludselig uden mindste Tilbageholdenhed i en saa voldsom Latter, at han faldt baglænds om.

Sultanen spurgte:

„Tause Mand, hvorfor leer I dog saa voldsomt?"

„Herre," svarede Barberen, „jeg tilsværger Eder ved Eders Majestæts naadige Sindelag, at denne Pukkelryg ikke er død. Han lever endnu."

Efterat have sagt dette trak han en lille Flaske med Balsam frem af en Medicamentdaase, som han bar hos sig; med denne Balsam indgned han en Tid lang Pukkelryggens Hals. Derpaa fremtog han af sit Bestik et lille Brækjern, som han bragte ind imellem Tænderne paa ham og aabnede hans Mund; med en lille Tang som han førte ned i Svælget, trak han nu Fiskebenet ud og viste det frem. Pukkelryggen begyndte lige paa Øieblikket at nyse, bevæge Arme og Ben, slaae Øinene op og give endnu flere Livstegn fra sig.

Sultanen af Kaschgar og alle andre Øienvidner til denne skjønne Operation vare forbausede over Barberens Dueligheb, hvem de, til Trods for hans Skrøbeligheder begyndte at ansee for en udmærket Mand. Den af Glæde og Beundring opfyldte Sultan udsatte en betydelig Aarpenge for Barberen og beholdt ham ved sit Hof.

Fortælling om Ali Schach eller den falske Kalif.

En Aften havde Harun Alraschid, Kalifen i Bagdad, forsamlet sire og tyve af sine mest udmærkede Hoffolk om sig. Ministeren Ybrahym Isak-el-Nedym, Digteren Abul Newas, Barmekiden og Stervisiren Giafar, Mesrur, Fuldbyrderen af hans ophøiede Befalinger,

vare tilstede, og Samtalen dreiede sig om Digtekonst, Prosa og Veltalenhed; man fortalte Historier, fremsagde Vers, opgav Gaader og sang. Uformærkt var det paa denne Maade trukket ud til over Midnat, og de Tilstedeværende bade nu Kalifen om Tilladelse til at maatte trække sig tilbage, hvortil han ogsaa gav sit Samtykke. Ogsaa Giafar og Mesrur, der vare de sidste, vilde anbefale sig; men Kalifen holdt dem tilbage, befalede Storvisiren at sætte sig ned og spurgte ham, om han vidste, hvorfor han vilde beholde ham hos sig denne Nat. Giafar svarede:

„Gud alene kjender det skjulte."

Derpaa erklærede Kalifen, at han havde faaet det Indfald, at de alle tre skulde forklæde sig og foretage en Seiltour paa Tigris, indtil Dagen brød frem.

„Lader os bryde op!" sagde Kalifen.

Han tilligemed Giafar og Mesrur, alle forklædte som Kjøbmænd, forlode derpaa Paladset igjennem en hemmelig Udgang, der vendte ud til Bredden af Tigris. Til deres store Forbauselse fandt de her ikke en eneste af de hundrede Gondoler, hvormed Floden paa denne Tid af Sommeren pleiede at være bedækket om Natten.

For idetmindste at finde en Baad gik de langs med Bredden og bemærkede endelig en gammel Mand, der laa og sov i sit Fartøi. Mesrur maatte vække ham og bringe ham til Kalifen, der befalede ham at holde Haanden hen til sig. Han lagde tyve Guldstykker i den og sagde:

„Der, tag dem, men Du maa roe os et Par Timer om paa Tigris."

De stege derpaa ned i Baaden. Pludselig bleve de en Gondol vaer, der nærmede sig og var oplyst med forgyldte Fakler, hvori der brændte Træ, som var over-

strøget med Harpix, og bleve baarne af tvende i Atlask klædte Mænd. Ved Synet af dem udraabte Baadføreren forskrækket:

„Store Gud! bevar os for den truende Ulykke; vor sidste Time er slaaet! Forbandet være den Havesyge, der alene er Skyld i min Undergang og bevægede mig til at tage imod Eders tyve Guldstykker."

Kalifen lo af fuld Hals og sagde:

„Men kjære Mand, hvorfor giver Du saameget ondt af Dig?"

„Det skulde jeg mene at have god Grund til," svarede Baadføreren, „da I styrter mig i den forfærdeligste Ulykke!"

„Frygt intet, det vil ikke goae Dig værre end os." yttrede Kalifen, og Færgemanden indrømmede det med de Ord:

„Det tvivler jeg slet ikke om; det vil om saa Øieblikke lige saa vel koste Eder Hovedet som mig, og paa den Maade vil jo rigtignok vor Skjæbne blive ens."

„Hvem vil da lade Hovederne hugge af os?"

„Hvem anden end Eieren af hin Gondol, som I der seer," erklærede Baadføreren.

„Og hvem er det?" spurgte Kalifen.

„Kalifen Harun," svarede Skipperen; „han har ladet bekjendtgjøre, at han vilde lade Hovedet hugge af enhver, der ved Natteltid foretog Seiltoure paa Tigris, og han vil vist ikke lade Naade gaae for Ret."

Kalifen bebreidede nu Baadføreren, at han havde bragt dem i den Fare, da hint Forbud havde været ham bekjendt; han undskyldte sig dog med, at hans Fattigdom ved Synet af de tyve Guldstykker havde lukket Munden paa ham. Den stakkels Djævels Fortvivlelse rørte Kalifen, der rakte ham endnu tyve Zechiner og forlangte, at han skulde roe hen i en nærliggende Bugt,

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

6.

hvor de maaskee ikke vilde blive bemærkede fra Kalifens Baad. Baadføreren tog imod Pengene, og da de tilfældigvis ikke vare langt fra et paa høie Pæle bygget Lysthus, lykkedes det ham ogsaa med sit Fartøi at slippe ind i det i en heldig Stund fundne Skjulested uden at blive sete fra Gondolen. Denne blev opmærksomt taget i Øiesyn af Kalifen, Giafar og Mesrur, da den seilede forbi. Den tog sig prægtigt ud og prangede allevegne med Guld og deilige Farver. I Skinnet fra Faklerne blinkede alleslags Vaaben, Sværd, Sabler, Landser og herligt forarbeidede Pantsere; i Fartøiets Agterdel saae man kostbare Tepper og en Sopha med Hynder af Fløil, der vare broderede med Guld, Perler og Koraller. Midt i Gondolen hævede der sig en Throne, der var rigt forsiret med Diamanter og Perler; paa denne sad med en skjødesløs Holdning en prægtigt klædt ung Mand af det skjønneste Udvortes.

Harun Alraschid, der selv var overrasket af det smukke Syn, kunde neppe fatte sig af sin Forbauselse, og denne fordoblede sig, da han fra Gondolens Forstavn hørte en Mand raabe:

„Folk, rige og fattige, frie og Slaver, fribaarne og fremmede, værer lydige imod den ophøiede Befaling, som jeg kundgjør for Eder. Thi den er udstedt af de troendes Behersker, Guds Skygge paa Jorden, Kongernes Konge, den vældige Kalif Harun Alraschid. Han forbyder Eder at gjøre Lystfarter paa Tigris ligesom ogsaa at aabne Eders Vinduer. Ulydighed bliver straffet med Døden og Beslaglæggelse af Formue."

Kalifen havde med ufravendte Blikke iagttaget den unge Mand, og jo længere han betragtede ham, desto mere Adel, Ynde og Skjønhed fandt han hos ham.

De saae Kalifen lande i en ringe Afstand fra dem;

han besteg en prægtig Hest og en Mængde Tjenere gik med Fakler foran ham.

Saasnartsom Harun Alraschid ikke saae nogen mere, vendte han tilbage til Paladset med sine Ledsagere, efterat han havde givet Skipperen andre tyve Zechiner og sagt til ham:

„Vent os imorgen Aften paa selvsamme Sted."

Den næste Aften opfordrede Kalifen Storvisiren til at ledsage ham, for at de i Fællesskab kunde opsøge den nye Kalif, og begge forlode tilligemed Mesrur, forklædte som Kjøbmænd, hemmelig Paladset. Ved Tigris bleve de allerede ventede af Skipperen, hvis Punktlighed Harun øieblikkelig belønnede med tyve Zechiner, idet han steg ned i Baaden. De vare ikke komne langt, førend den falske Kalifs Gondol kom tilsyne. Baadføreren naaede lykkelig Skjulestedet fra den forrige Nat, og i Ro og Mag saae de ham derfra seile forbi. Ikke langt fra deres Tilflugtssted lagde Gondolen an, og for ikke at tabe Eventyreren af Sigte lod Kalifen Baadføreren roe til af alle Kræfter.

Efter at have tilbagelagt et langt Stykke Vei var Optoget endelig kommen til de yderste Haver udenfor Bagdad. Kalifen og hans Ledsagere havde bestandig vovet sig nærmere, saa at de tilsidst havde sluttet sig til Toget. Dog bleve de formentlige Kjøbmænd snart grebne og førte frem for den falske Kalif, der tiltalte dem haardt.

„Uslinger, hvem ere I?" tiltordnede han dem; „hvad har ført Eder hid? ved mine ophøiede Forfædre sværger jeg at lade Hænder og Fødder hugge af Eder, hvis I lyve for mig!"

Harun gav til Svar:

„Vi ere fremmede og have idag for første Gang betraadt Bagdad; vi have gjennemstreifet Gader og

Torve, og da vi til vor Forundring fandt dem øde og tomme, have vi erkyndiget os om, hvad der var bleven af denne blomstrende Stads Befolkning. Der blev os svaret, at alle Folk for Tiden gjorde Lystfarter paa Tigris eller spadserede for deres Fornøielse ved Bredden af denne Flod, hvad der var den almindelige Morskab paa denne Aarstid. Desaarsag begave vi os da til Bredden af Tigris, hvor vi traf en uhyre Mængde Mennesker, der alle vare glade og fornøiede. Man spiste og drak og vi fulgte det givne Exempel. Derpaa lode vi os sætte over Floden, stege i Land og fortsatte vor behagelige Underholdning. Vor Baadfører var træt og lagde sig til at sove i sin Baad, men anmodede os om endelig at vække ham før Aften, forat han igjen kunde bringe os tilbage til Byen. Efter en lang Spadseretour bleve vi ligeledes trætte, sov ind og vaagnede først, da det allerede var blevet temmelig mørkt. Da vi nu vækkede den bestandig sovende Baadfører, gjorde han os Bebreidelser, fordi vi vare saa sent paafærde. Vi forklarede ham, at vi havde sovet over os ligesom han, men at vi godt kunne overnatte paa det Sted, hvor vi befandt os. Han yttrede imidlertid, at vi der ikke vare sikkre for Røvere, og satte os over til denne Flodbred. Da han her blev Skinnet af Eders Fakkel vaer, sagde han:

„See, nu drager en nyformælet hjem. Følger ham, saa ville I kunne bivaane Bryllupsgildet."

Derved lode vi os bevæge til at følge efter Eder, og i det Haab at blive delagtige i Gjæstebudet havde vi sluttet os til Eders Følge, da man bemægtigede sig vore Personer; til den Bekjendtgjørelse, som I omtaler, have vi ikke hørt noget."

„Det er Lykke for Eder, at I ikke have hjemme i Bagdad," gjenmælede den falske Kalif, „thi ellers

vilde I ikke have undgaaet en velfortjent Straf. Som fremmede ønsker jeg Eder velkomne; I kunne være ubekymrede og have intet at befrygte. Jeg indbyder Eder til at være mine Gjæster den øvrige Del af Natten."

Den falske Kalif stod af Hesten og lod Harun samt hans Ledsagere træde ind i en stor Sal, hvori et stort Bækken med et prægtigt Springvand dannede Midtpunktet. Den foregivne Kalif pladserede sig paa en gylden, med Diamanter og Perler indlagt Throne, der stod under en grøn Baldakin med Guldfryndser. Fulde af Ærefrygt stillede hans Hoffolk sig om ham i en Kreds, og Harun og hans Ledsagere fik Tilladelse til at sætte sig ned. Efter nogle Øieblikkes Forløb gav den falske Kalif Hushovmesteren og Mundskjænkene et Vink, og flux blev der bragt Borde ind, der bleve besatte med udsøgte Retter og kostelige Vine. En ung Slavinde spilede en Skaal og sang:

„Lad Heldørerne kun hænge i Moskeerne Nat og Dag. Vi ville gjøre os tilgode med den liflige Vin! I Koranen staaer der ikke: Ve over de berusede: men derimod: Ve over Hyklerne!"

Maaltidet varede længe, og Kalifen tilstod for sin Storvisir, at han var høilig forbauset over alt, hvad han saae, og at han aldrig havde spist bedre.

„Jeg brænder af Begjærlighed efter at erfare," tilsviede han, „hvem den unge Mand egentlig er."

Den falske Kalif klappede i Hænderne og en prægtig klædt, lille, fort Slave traadte ind med en gylden Lænestol. Efter ham fulgte en ung Slavinde, yndig som hin, hvem Digteren skildrer saalunde:

„Seer Du hin fortryllende Skjønhed, der nærmer sig os? Seer Du de tvende Granatæbler paa hendes

Alabastbryst og den slanke yppige Skikkelse? Ak, behoves der mere for at dø af Kjærlighed?"

Hun lastede sig ned for den falske Kalif. Harun udraabte ved Synet af det fortryllende Væsen:

„Priset være Skaberen af en saa fuldendt Skjønhed."

Han følte øieblikkelig sit Hjerte gløde af Attraa efter hende. Hendes Herre befalede hende derpaa at sætte sig ned, hun tog Plads i Lænestolen, og den lille Neger overrakte hende en kunstig forarbeidet Luth. Hun trykkede den til sin Barm, stemte den, gjennemløb de fire og tyve musikalske Toner og foredrog derpaa flere Sange, hvoraf den ene aandede en mere fortærende Lidenskabelighed end den anden. Alle Tilhørere svømmede i Henrykkelse og Beundring, og ikke en eneste mægtede at bevare sin Koldblodighed eller Rolighed.

Neppe forstummede Slavinden, førend den falske Kalif udstødte et gjennemtrængende Skrig, sønderrev sine Klæder og blev afmægtig. Hans Tjenere ilede ufortøvet til, droge Thronhimlens Forhæng for og iførte ham en ny Klædning. Efterat han igjen var kommet til sig selv, rakte en ung Mundskjænk ham den fyldte Skaal, der bagefter gik rundt. Efter Sangerinden, der imidlertid havde fjernet sig, spurgte han ikke videre. men paa et Vink af ham fremtrådte en anden og endnu deiligere, der ligeledes foredrog en elskovsfuld Klagesang. Da hun var tilende dermed, sønderrev den falske Kalif igjen sin Kjortel og faldt med et lydeligt Skrig i Afmagt. Hans Tjenere forholdt sig ganske som den forrige Gang, og den samme Hændelse gjentog sig, da han igjen var kommen til Besindelse og en tredie Sangerinde, der endog overtraf de tidligere i Skjønhed, havde foredraget sin vidunderlig rørende Sang. Medens den falske Kalif atter blev iført en ny Klædning, bemærkede Harun ved en tilfældig Bevægelse af For-

hænget, at hans Krop var fuld af friske Saar, der syntes at hidrøre fra stærke Mishandlinger, og hvidskede sagte til Giafar, hvem han gjorde opmærksom derpaa:

„Jeg er bange for, at hvor smuk en ung Mand han ogsaa er, saa have vi dog kun med en Røver at gjøre."

Den falske Kalifs Tjenere trak imidlertid Forhænget sammen og klædte deres Herre paa, som dernæst satte sig tilbords. Man begyndte paany at drikke, men Harun vedblev at hvidske til Giafar. Saasnartsom Værten bemærkede dette, sagde han:

„Mine dyrebare Gjæster, jeg maa gjøre Eder opmærksom paa, at slig hemmelig Samtale ikke er sommelig."

Straxt tog Harun Ordet og gjentmælede:

„Herre, denne Mand ved Siden af mig er en anseet Kjøbmand, der har bereist alle Verdensdele og havt Indpas ved Hoffer, hos fornemme og ringe; men han forsikkrede mig, at han aldrig har seet noget, der kan maale sig med det, som han har havt for Die her hos Dig idag. Du har for lidt siden sønderrevet flere prægtige Dragter, der maae have kostet betydelige Summer. Sligt forekommer ikke hver Dag, og vi gad gjerne vide Grunden dertil."

„Hør, Godtfolk," svarede den falske Kalif, „alle disse Skatte ere min lovlige Eiendom og ligesaa mine Klæder, men Eders Spørgsmaal kunde forurolige mine Tjenere og Slaver, hvem alle hine sønderrevne Klæder tilfalde, og som ovenikjøbet for hver Dragt faae fire hundrede Zechtner af mig."

Harun fremsagde derpaa følgende Vers:

„Gavmildheden har taget Sæde imellem dine Hænder; Du luttrer dine Skatte ved den ædle Anven-

delse deraf. Lukkede Barmhjertigheden sit Tempel her paa Jorderige, saa vilde Du atter oplade dets Porte.''

Smigret ved denne herlige Roes, gav den falske Kalif Befaling til, at der skulde udbetales ham tusend Zechiner. Smilende anmodede Harun Storvisiren om at opbevare dem, hvilket denne gjorde med de Ord:

„Vi ere blevne Digtere og modtage vor Løn af Kongerne.''

Efterat Bægeret paany var gaaet rundt, hengave alle sig uden Betænkning til Glæden, og enhver Tvang ophørte. Harun benyttede derfor Øieblikket til at fremkomme med et Spørgsmaal om, hvorfra den foregivne Kalif havde de Saar, som han syntes at være bedækket med, og da han intet Svar fik, forlangte han af Giafar at han skulde spørge om det samme. Denne ansaae ikke Øieblikket for beleiligt dertil, men Kalifen truede ham hemmeligt med, at han skulde miste Hovedet, hvis han ikke adlød. Den falske Kalif havde imidlertid lagt Mærke til deres Hvidskeen og raabte:

„Hvor tidt skal jeg erindre Eder om det upassende i at tale sagte med hinanden, hvor der er andre Folk tilstede? Nu vil jeg vide, hvorfor I stikke Hovederne sammen og tager Eder iagt for at lyve for mig!''

Giafar svarede derpaa, at de havde talt med hinanden om de Saar, som de havde iagttaget paa hans Krop, og den falske Kalif erklærede sig smilende beredt til at tilfredsstille deres Nysigenhed i saa Henseende og fortælle dem hans i Sandhed overordentlig mærkværdige Historie, der var et Væv af de mest uhørte Eventyr, hvad han sukkende tilføiede:

„I see i mig et sørgeligt Offer for Kjærligheden,'' begyndte han, „men hvis jeg ikke tager mærkelig feil, fortæller jeg mine Lidelser til Verdens Kalif, der er her med sin Storvisir Giafar, og Mesrur, Fuldbyrderen

af hans ophøiede Befalinger. Slaaer min Forudsætning til saa have mine Lidelser naaet deres Maal og Lykkens Stjerne vil gaae op for mig. Mit Hjerte hengiver sig allerede til denne søde Forhaabning."

For at lede ham paa Vildspor svarede Giafar:

„Guds Stedfortræder, vi vedkjende os ingen af de Navne, som Du har nævnet."

Den falske Kalif frabad sig dog Titel af Guds Stedfortræder og Behersker af de troende, hvilket han ikke var og blot havde udgivet sig for i det Haab at gjøre Opsigt dermed og i den Anledning at blive stevnet for Kalifen Harun Alraschid, hvem han saa vilde meddele sin Lidelseshistorie, der ufeilbarlig vilde opvække hans Medlidenhed. Derpaa tog Harun Ordet og sagde:

„Din Oprigtighed fortjener at blive gjengjældt. Vid da, at vi ikke ere Kjøbmænd, men Personer, der høre til Kalifens Hof, og hos ham nyde nogen Anseelse, den vi ville benytte til din Fordel. Meddel os altsaa dine Eventyr, for at vi kunne aflægge ham Beretning derom og skaffe Dig det forønskede Gehør. Iøvrigt kan Du være ubekymret, Sagen vil nok tage en god Vending."

Den falske Kalif fortalte derpaa følgende:

„Min Fader hed Mohammed, og jeg hedder Ali Schach. Han efterlod mig ved sin Død, en sjelden stor Formue, en Million Zechiner i rede Penge, tyve Haver, ti Dampbade, tyve Værtshuse, fyrgetyve Huse, femten Møller, tolv Basarer, hver med firsindstyve Boutiker, og desforuden endnu en stor Mængde Juveler af alle Slags. Efterat jeg havde opfyldt den sidste Pligt imod ham, betalt hans Gjæld og fordelt Almisser imellem de fattige, fortsatte jeg mine Forretninger og kjøbte og solgte Ædelstene. En Dag, da jeg, omgiven af mine Slaver og Tjenere, sad ganske rolig i min Boutik, fik jeg pludselig Øie paa en beundringsværdig,

ungdommelig Skjønhed, der nærmede sig mig; hun red paa et stadseligt Muldæsel og var ledsaget af tre udmærket smukke Slaver. Maanen paa den natlige Himmel er ikke saa straalende som hun, og hendes halvt aabnede Slør lod mig skue en prægtig Haarfylde. Jo nærmere hun kom mig, desto dybere blev det Indtryk, som hun gjorde paa mig, og jeg kunde ikke vende mine Øine fra hende. Hun steg af udenfor min Boutik, traadte ind og satte sig, medens Slaverne ærbødigt stillede sig ved Siden af hende.

Idet hun betraadte min Dørtærskel, bød jeg hende velkommen med følgende Vers:

„Vær hilset, Du med Anemoner, Narcisser, Forglemmigeier og Roser bekrandsede Vaar, der drager ind til mig!"

Hun takkede mig med et huldsaligt Smil, og idet jeg priste hendes Nærværelse som en Spaadom om Lykke, spurgte jeg, om jeg kunde være hende til Tjeneste.

„Ja, Du kan, og det i et meget vigtigt Anliggende," svarede hun. „Hvis Du skaffer mig det, som jeg ønsker, vil jeg føle mig Dig meget forpligtet. Jeg har nemlig Brug for et smukt Diamanthalsbaand."

Jeg lagde et til to hundrede Zechiner frem for hende, dernæst et til fire hundrede og fremdeles flere, der vare endnu dyrere, men intet af dem vandt hendes Bifald. Endelig viste jeg hende et til halvfjerdsfindstyve tusend Zechiner, og ved Synet af det udbrød hun:

„Det er netop et saadant, jeg længe har søgt! hvor megat vil Du have derfor?"

Jeg forsikkrede hende, at det stod mig selv i den allerede angivne Pris, og hun svarede, at i saa Tilfælde vilde hun give mig tusend Zechiner mere. Da jeg afslog dette Tilbud, fordi jeg just ikke ønskede at tjene noget ved hende, badlede hun mig derfor, da hun

mente, at jeg som Kjøbmand maatte leve af min Handel. Hun besteg derpaa sit Mulasel og anmodede mig om at følge hende for at modtage Pengene. Jeg lukkede altsaa min Boutik og fulgtes med hende til en stor Bygning.

Da jeg gik ind, bemærkede jeg studsende den overalt herskende Pragt og var saa hensunken i Betragtninger derover, at jeg neppe lagde Mærke til, at en Slavinde kom hen til mig med de Ord:

Min Herskerinde lader Dig sige, at det ikke sommer sig for Dig at blive staaende her; hav den Godhed at træde ind i Salen og udhvile Dig, indtil Kassereren bringer Dig den Sum, som I ere komne overens om, at Du skal have."

Jeg fulgte hende altsaa, og hun anviste mig Plads paa en prægtig Sopha. Blændet af Tæppernes Pragt og de skjønne Malerier og Indskrifter i Salen, havde jeg neppe sat mig, for en anden Slavinde anmodede mig om at træde ind i et af de indre Gemakker. Jeg troede at befinde mig i et Feslot og blev især forbauset over en gylden Throne, under en Baldakin af Silke, hvis Forhæng vare slaaede tilside. I den unge Pige, der sad paa den, gjenkjendte jeg øieblikkelig Kjøberinden af mit Diamanthalsbaand, der glimrede paa hendes Hals som Stjernerne paa Nathimlen. Hendes utilslørede Aasyn lyste som Fuldmaanen, og Synet af saa mange Yndigheder satte mig i Fyr og Flamme, og af lutter Henrykkelse var jeg nærved at gaae fra Sands og Samling. Hun reiste sig ufortøvet og kom mig imøde med de Ord:

„Manden pleier i Almindelighed at flyve til den elskede Kvindes Favn, men denne Gang skeer det omvendt."

„Dig, der fuldendte Skjønheds eneste Aabenbaring." udbrød jeg, „Dig alene tilhører al min Hjertelest; den

ringeste af dine Yndigheder vilde være nok til at gjøre enhver dødelig Kvinde smuk."

„Ali Schach," begyndte hun derpaa, „jeg formaaer ikke længer at skjule Dig min Tilbøielighed. I lang Tid har jeg smægtet efter den Lykke at tale med Dig."

Med disse Ord omfavnede hun mig og kyste mig kjælen til sit Hjerte; Øieblikkets Salighed forledte mig til at gjøre nogle vel dristige Forsøg, som hun imidlertid tilbageviste med den Erklæring:

„Kunde Du nænne at ville misbruge den Magt, som Du har over mit Hjerte? Vid, at jeg er en Barmekides Datter og kjender de Fordringer, som min Families Dyd og Ære stiller til mig. Kjender Du mig ikke?"

Jeg benægtede det og erfarede nu af hendes Mund, at jeg holdt Sytt-ad-dunya, Storvisiren Giafars Søster, i mine Arme. Lammet af Skræk, slog jeg Øinene ned og sagde med bævende Læber:

„Herskerinde, Skylden var ikke min, men falder tilbage paa Eders Yndigheders Almagt."

Hun svarede imidlertid, at det ikke var Værd at gjøre Ophævelser derover, da vi snart vilde være forenede i lovligt Ægteskab, eftersom hun selv var raadig over sin Haand. Kadien i Bagdad var hendes Formynder, og jeg kunde fra nu af betragte hende som min Hustru. Øieblikkelig sendte hun Bud efter Kadien og Vidner; hun fortalte ham, at Juveleren Ali Schach begjærede hende til Kone og havde skjænket hende det Diamanthalsbaand, som hun bar, i Brudegave.

„Jeg har lovet ham min Haand," vedblev hun, „og vil giftes med ham."

Kadien opsatte uden lang Betænkning Ægteskabscontrakten og erholdt ligesom Vidnerne kostbare Foræringer; efterat de havde fjernet sig, gav Sytt-ad-dunya sine

Slaver Befaling til at bestille Bryllupsmaaltidet. De udsøgteste Retter, de lisligste Vine bleve satte frem, og mere end en halv Snes Sangerinder spillede og kvade de yndigste Sange.

Snart vare vi alene, og min Brud førte mig ved Haanden til Brudegemakket, hvor Brudesengen, der var af Ibenholt og indlagt med Guld, stod beredt. Min Kone var mig behjælpelig med Afklædningen; men hendes fulde Hengivelse maatte jeg kjøbe med at aflægge Ed paa, at jeg aldrig vilde tilhøre nogen anden Kvinde. Først da gav hun efter for min brændende Attraa, og vi tilbragte en Nat i Salighed og Lyst. Vogter Eder imidlertid vel for, I dødelige, at trænge ind i Kjærlighedens Mysterier!

Morgenrøden fandt os endnu i en kjælen Omfavnelse, og nu først slumrede jeg ind, udmattet af Vaagen og Nydelse. Af denne Søvn blev jeg vækket ved, at en let Haand, kildrede mig blidt under Fodsaalerne; søvndrukken aabnede jeg Øinene og blev en ung Slavinde vaer, i hvis Skikkelse upaatvivlelig den Onde selv vilde friste mig, thi hun var vidunderlig deilig.

„Hvem er Du? Hvor kommer Du fra?" spurgte jeg og følte min Sandselighed give Livstegn fra sig.

„I seer for Eder en af Eders Slavinder, der vilde prise sig lykkelig, hvis hun behagede Eder, ihvorvel hendes Følelser ikke staae i Overensstemmelse med hendes Pligter."

„Men hvor er Sytt-ad-dunya?" spurgte jeg og hørte, at hun havde befalet Slavinden at vække mig, paa det jeg skulde komme bagefter.

„Ak, elskværdigste iblandt alle Mænd," føiede hun til „blot det kunde lykkes mig i nogle faa Øieblikke at bortlede Eders Tanker fra hende."

„Vilde jeg kunne stole paa din Taushed?"

„Jeg stoler paa Eders."

Opflammet af hendes omme Tilstaaelser, traf jeg hende hen til mig, men hun strittede til min store Forundring imod, og neppe havde jeg tilkjendegivet denne, førend Sytt-ad-dunya traadte ind med vredesunklende Øine og en Pidsk i Haanden.

„Forræder" tilraabte hun mig, „er det saaledes at Du holder din Ed? Neppe er den aflagt, førend den ogsaa er brudt. Jeg har selv sendt denne Slavinde hid og været Tilhører af det hele. Uhyrer som Du fortjene ikke at leve."

Samtidig hermed kaldte hun paa sine Slavinder, og tyve Kvinder grebe og bandt mig. Derpaa blev jeg overgivet til Politimesteren, hvem der var bleven sendt Bud efter, som en Tyv, der var greben paa ferst Gjerning; han fik det Paalæg at pidske mig, indtil jeg gik til Bekjendelse, og ikke løslade mig paa no enkomhelst Maade. Efter at være bleven bragt til Politimesterens Hus blev jeg ufortøvet afklædt og fik Stokkeprygl paa Ryggen, idet man tilraabte mig:

„Hvor har Du Tyvekosterne?"

Hvor meget jeg end forsikkrede ikke at have taget noget, blev der dog slaaet løs paa mig, til jeg tabte Besindelsen. I denne Tilstand kastede de mig i et Fængsel.

Natten brød frem og den brændende Smerte i mine Saar afnødte mig en dump Stønnen; da aabnede Muren sig pludselig, og straalende som Solen efter et Uveir fremtren en ung Pige, der gik hen til mig og sagde:

„Allerede længe har jeg havt mit Opholdssted her, men ingen af de mange Fanger, der have været her, har klaget sig saa ynkeligt og foraarsaget mig en saadan Uro som Du i afvigte Nat."

„Skjønne ubekjendte," svarede jeg, „hvis I vidste Aarsagen til mine Klager, vilde I snarere ynkes over mig end dadle mig. See, hvor grusomt jeg er bleven behandlet."

Med disse Ord viste jeg hende min af Saar bedækkede Krop, og ikke uden en uvilkaarlig Følelse af Medlidenhed, sagde hun:

„Skulde Du virkelig være en Tyv?"

„Nei, ved den almægtige Gud!" svor jeg, „aldrig har jeg bestjaalet nogen, aldrig gjort nogen Uret, og mine Lidelser ere kun en fjendtlig Skjæbnes Tilskikkelser."

Mit frimodige Udseende overbeviste hende og vandt endog hendes Deltagelse i den Grad, at hun vilde kjende min Historie, som jeg ogsaa fortalte hende uden at dølge noget. Da jeg var færdig, spurgte hun:

„Har Du Lyst til at hævne Dig, saa vil jeg til den grusomme Sytt-ad-dunya sende en af mine undergivne, der skal pine hende uafladelig og ikke engang tillade hende at nyde noget."

„Gud frie mig for," gav jeg til Svar, „at der med mit Vidende og min Villie skulde foraarsages hende den ringeste Ulempe. Endnu bestandig er hun mit Hjertes udkaarne; det tilhører hende, og jeg vil ære endog hendes Uretfærdighed."

Derpaa sagde hun:

„Dette Sindelag behager mig, da det viser, at Du har et uforderet Hjerte. Det kom blot an paa Dig selv, om Du øieblikkelig vilde forlade dette Fængsel; jeg vilde føre Dig til det prægtige Palads, som tilhører din tilbedte, der vilde befinde sig i dine Arme, naar hun vaagnede af sin Slummer. Imidlertid frygter jeg, at hun ikke tilbørlig vilde paaskjønne det høimodige ved din Tilbagekomst, men snarere i sin haardnakkede Vrede forlange at vide, hvem der havde befriet Dig.

Du vilde da svare: „En Ubekjendt.“ Hun kjender mig rigtignok ikke og ved endnu mindre, hvor farligt det er at mishage mig, men kunde let faae ifinde at overlevere Dig i Politimesterens Magt, der upaatvivlelig vilde lade Hovedet hugge af Dig, førend jeg erfarede noget derom. For at hævne en saadan Uretfærdighed maatte jeg da lade hende pine tildøde; Du har imidlertid indgydt mig for megen Deltagelse, til at jeg skulde give Dig til Pris for en saa stor Fare. Tillykke ved jeg en bedre Maade; jeg vil levere Dig en Talisman, med hvilken Du kan trodse enhver jordisk Magt og gjøre det umulige muligt. Den giver din elskede i dine Hænder, og Du kan straffe eller benaade hende efter Forgodtbefindende. Den giver Dig fremdeles uindskrænket Raadighed over Bagdad, og det afhænger ganske af Dig, om Du vil afsætte eller ombringe Kalifen, ja om Du vil ødelægge Staden i Bund og Grund.“

Med disse Ord stak hun mig en Ring paa Fingeren og vedblev:

„Saasnartsom Du dreier Pladen paa denne Ring, vil min troe Tjener vise sig for Dig, og hans Magt er saa at sige ubegrændset. Han er en af de Aander, der gjorde Oprør imod Salomon og vil punktlig fuldbyrde dine Befalinger. Gjør i min Nærværelse en Prøve med Ringen.“

Jeg dreiede Pladen paa Ringen, og som min Velgjørerinde havde forudsagt, kom en tjenstvillig Aand flux tilsyne, der spurgte om hvad jeg begjærede.

„Hvad hedder Du?“ spurgte jeg og fik til Svar:

„Jeg hedder Lynsnar.“

Han var afskylig at see til, thi af hans Mund stak der et Par uhyre Tænder frem, der lignede Møllestene.

„Kan Du bygge mig et Palads med en meget høi Sal?“ spurgte jeg endvidere.

Han gjenmælede:

„Meget gjerne, jeg er ogsaa beredvillig til at indrette den paa det prægtigste. Før Solopgang skal dit Palads være fix og færdigt, og jeg smigrer mig med, at dine Forventninger skulle blive overtrufne. Skal jeg opføre Paladset paa Ruinerne af Kalifens eller Giafars, hans Storvisirs? Du har kun at befale.“

„Gud bevare mig for at skade nogen af dem eller forstyrre deres Rolighed,“ svarede jeg, „hverken over Kalifen eller Giafar har jeg nogen Grund til at beklage mig, og en Lykke paa deres Bekostning vil jeg aldrig modtage. Kan Du reise mig et Palads, saa gjør det i en Udkant af Byen, hvor ingen lider derunder.“

Lynsnar førte mig derpaa ud af Staden slog et Telt op for mig paa en Høi og skaffede de bedste Styrkningsmidler tilveie. Efterat have spist og drukket faldt jeg isøvn, og først da Morgenrøden brød frem slog jeg Øinene op og befandt mig i dette med al mulig Pragt udstyrede Palads. En Mængde Slaver og Slavinder stode omkring mig. Jeg spurgte Lynsnar, hvem Paladset tilhørte, og fik til Svar:

„Det er dit, og alle dine Slaver vente kun paa dine Befalinger.“

Efterat jeg havde taget Paladset i Besiddelse, forlangte jeg et Fartøi af Aand n, der øieblikkelig skaffede mig det, med hvilket I har seet mig seile paa Tigris. Jeg lod tillige udgaae et Forbud imod alle Lystfarter, forbød fremdeles Folk at vise sig ved Vinduerne og tillagde mig Titel af Kalif, for at Harun Alraschid skulde høre Tale derom og lade mig stevne for sig, hvilket var Hensigten med hele min Adfærd. Jeg vilde da

fortælle ham min Vanskjæbne, der sikkerlig vilde opfylde ham med Deltagelse, og hvis I har nogen Indflydelse hos denne ligesaa store som retfærdige Fyrste, saa hav den Godhed at formaae ham til at befale Giafar, Sytt-ad-dunyas Broder, at han skal udsone mig med hende, hvis Uretfærdighed og Grusomhed imod mig ikke vare istand til at formindske min Kjærlighed til hende."

Med den største Forundring havde Kalifen hørt Ali Schachs Eventyr og tænkte ikke uden hemmelig Gru paa hans næsten ubegrændsede Magt. Under Fortællingens Gang var han dog bleven beroliget med Hensyn til den mulige Fare, hvori Anvendelsen deraf kunde bringe ham, ved Ali Schachs Grundsætninger og Agtelse for Kalifen. Han og hans Ledsagere toge omsider Afsked, idet de overtoge den Forpligtelse at foredrage Kalifen Ali Schachs Anliggender. Et Par Diamanthalsbaand af uhyre Værdi, som hin vilde paanøde ham som en Forære til Kalifen, afslog han bestemt at tage imod, og Ali Schach leverede dem derfor til Giafar. Det gryede allerede ad Dag, da de naaede Kalifens Palads; i en hemmelig Samtale med Storvisiren befalede Kalifen ham at bevirke hans Søsters Forsoning med hendes Gemal, idet han tilføiede:

„Hvis hun vægrer sig, er hun forloren og Du ligesaa."

„Jeg iler at udføre din ophøiede Villie," svarede Giafar og forlod skjælvende Kalifens Palads for at opsøge sin Søster.

Denne havde svarlig angret sin Grusomhed imod Ali Schach, hvem hun tiltrods for det foresaldne elskede af sit ganske Hjerte, og den næste Dag villet befrie ham af Fængslet og tage ham til Naade igjen, men faaet den Efterretning, at han var forsvunden. Ude af sig selv af Bedrøvelse, hengav hun sig til sin

Fortvivlelse, græd og sukkede Dag og Nat, og i denne Tilstand fandt hendes Broder hende. Da han trængte ind paa hende for at erfare Grunden dertil, tilstod hun ham sin Kjærlighed til Ali Schach. Giafar fortalte hende, at den ikke var nogen Hemmelighed for ham, og meddelte hende de Eventyr, der vare tilstødte hendes Ægtefælle, med det Tilføiende:

„Hvis det ikke var, fordi Kalifen har givet mig det Hverv at bringe en Forsoning imellem Eder til: veie, saa vilde jeg nu støde Dig en Dolk i Hjertet. Du kan imidlertid være rolig, og naar din Ægtefælle kommer tilbage, saa søg at faae ham til at glemme den slette Behandling, som han paa din Anstiftelse har maattet lide."

Kort efter at Storvisiren igjen var vendt tilbage til Kalifen, indtraf ogsaa Ali Schach, hvem nogle Hoffolk, ledsagede af et Musikkorps, havde overbragt en Æresdragt. Harun Alraschid gik ham nogle Skridt imøde, lod ham tage Plads ved Siden af Thronen og sagde iblandt andet til ham:

„Du har igaar ved dit Bord havt tre Gjæster, der ere Dig oprigtig hengivne, nemlig mig, Storvisiren Giafar og Mesrur. Men jeg vil for Øieblikket ikke lægge Beslag paa din Tid. Min Visir har faaet det Hverv at bringe Dig til din Gemalinde, og jeg anmoder Dig om at tage hendes Undskyldninger for gyldige og atter skjænke hende dit Hjerte."

Giafar førte ham virkelig til sit Palads, hvor den fuldstændige Forsoning med Sytt-ad-dunya fandt Sted. Ali Schach forlod hende først den næste Morgen for at begive sig til Kalifen i Divanet. Denne lod ham a'ter tage Plads ved sin Side og overøste ham med Æresbevisninger, og Ali Schach anvendte udelukkende sin overnaturlige Magt til at fremme Harun Alraschids

Hensigter og formere hans Hæder. Men efter et Aars Forlob, i hvilket Ali Schach levede i det fortroligste Venskab med Kalifen, blev hans elskede Sytt-ad-dunya ham pludselig efter et kort Sygeleie ved Døden berovet. Af Sorg derover tilbageviste han enhver Trøst og døde ligeledes. Efterat deres Lig vare blevne omhyggelig vadskede, begravede man dem i samme Grav og samme Kiste.

Men Trylleringen var forsvunden.

Kvindelist.

I Bagdad var der engang en meget elskværdig ung Mand, den ypperste iblandt alle Kjøbmandssønnerne. En deilig Pige gik en Dag fordi hans Boutik, og idet hun skottede ind til ham, læste hun over Boutikdøren følgende Vers:

„Kvindens List er vel behænde,
Men Mandens List er uden Ende."

Det ærgrede hende, og efterat have tænkt sig et Øieblik om sagde hun:

„Ved mit Slør sværger jeg, at han skal blive en Boldt for Kvindelist og forandre denne Indskrift til det modsatte."

Den næste Dag kom hun igjen, var klædt paa det sirligste, bar kostbare Smykker, havde farvet Hænderne med Henné, og hendes Haarfletninger faldt ned over Skuldren. Med paafaldende fornem Holdning skred hun frem, efterfulgt af sine Slavinder, indtil hun satte sig i den unge Kjøbmands Boutik under det Paaskud at ville kjøbe noget. Efterat have hilst paa ham indledede hun en Samtale og sagde:

„Tag dog engang min smukke Vext i Diesyn, og see, hvor godt jeg er skabt. Mon det skulde kunne falde nogen ind at sige, at jeg er pukkelrygget?"

Med dette Spørgsmaal blottede hun en Del af sin Hals og sin Barm, og ved Synet af dens blændende Hvidhed blev Kjøbmanden aldeles fortumlet i Hovedet og udraabte:

„Gud bedærke Dig med et Slør!"

Men Pigen vedblev:

„Kan nogen sige, at jeg har en daarlig Figur?"

Derpaa lod hun ham ogsaa see sine bare Arme, der vare skjønne som Krystal, og traf Sløret bort fra sit Ansigt, der straalede som Fuldmaanen i den fjortende Nat, idet hun sagde:

„Hvo kan paastaae, at Kopperne have efterladt Mærker i mit Ansigt, eller at jeg er blind paa det ene Die?"

Kjøbmanden mente, at det kunde ingen, og sagde:

„Men hvorfor har I vist mig det, som ellers pleier at skjules for mandlige Blikke?"

„Herre," svarede hun, „I maa vide, at min Faders Tyranni gjør mig meget ulykkelig, da han er saa smudsig gjerrig, at han skyer den ringeste Udgift og ikke vil bringe nogetsomhelst Offer, for at jeg kan blive forsørget, uagtet Allah har velsignet ham med Lykkens Goder. Han er tillige en af de mægtigste Mænd i Staden og har fuldt op af Penge og jordisk Gods."

„Hvem er Eders Fader, og hvilken Stilling bekleder han?"

„Han er Overkadi her i Staden, hvis samtlige Dommere ere afhængige af ham."

Med disse Ord forlod hun ham, og den af Kjærlighed og Forbauselse betagne Kjøbmand vidste ikke rigtig, hvorledes det var sat med ham. Han lukkede

uden Tidsspilde sin Boutik og ilede til den ham betegnede Kadi, hvem han erklærede, at han var dødelig forelsket i hans Datter og begjærede hende til Kone. Dommeren svarede:

„Min Ven, min Datter er ikke noget passende Parti for en saa ung smuk Mand som Eder. Hun fortjener hverken Eders artige Frieri, eller at I skulde ødsle Eders elskværdige Egenskaber paa hende."

Kjøbmanden udtalte den Anskuelse, at det var unaturligt af en Fader at sige slige Ting om sit eget Kjød og Blod; Kadiens Datter behagede ham, og han vidste ikke, hvad Grund han kunde have til at modsætte sig hans Forehavende. Kort sagt, de bleve endelig trods alle Kadiens Indvendinger enige paa den Betingelse, at Brudgommen før Brylluppet skulde betale fem Punge og femten, hvis han engang i Tiden fik isinde at ville skilles fra sin Kone. Den elskovsdrukne Brudgom forlangte at komme i Besiddelse af sin Brud endnu selvsamme Dag. Efterat Aftenbønnen var forrettet, blev han ført til hende; han tog Sløret fra hendes Ansigt og blev et Uhyre af Hæslighed vaer, der ikke kunde være styggere. Han tilbragte en ubyggelig Nat sammen med hende og længtes betydeligt efter Morgenen for at kunne forlade hende og gaae i Bad. Der lagde han sig en Stund til at sove, toede sig, begav sig til til sin Boutik og drak sin Kaffe. Efterhaanden samlede der sig her en Mængde Skibsførere, Kjøbmænd og andre ansete Personer, der spøgede, loe og sagde:

„I har altsaa ikke agtet os værdige nok til at drikke Kaffe med Eder. Eders unge Kones Ydmygbeder have vel gjort Eder fortumlet i Hovedet. Gid den Almægtige vilde gjøre Eder ret lykkelig."

Høiere op paa Dagen kom ogsaa Anstifterske af det hele med lette Fjed ind til ham; hun var endnu

smukkere paaklædt og smykket end Dagen iforveien, saa at Folk bleve staaende paa Gaden for at see efter hende. Hun satte sig ned i Boutiken og ønskede den unge Ægtemand Goddag.

„Gid denne Dag maa blive lykkelig for Dig, min kjære Olaeddin," sagde hun.

En dyb Sorgmodighed afspeilede sig i Kjøbmandens Aasyn, og med rynket Pande spurgte han hende:

„Sig mig, hvad har jeg gjort Dig, at Du har handlet saaledes imod mig?"

„Du har ikke tilfoiet mig noget ondt," sagde hun, „men jeg var fortrydelig over Indskriften over din Dør. Hvis Du vil lade den forandre til det modsatte, saa vil jeg redde Dig ud af din Forlegenhed."

Diebliklig gav Kjøbmanden en Slave et Guldstykke og sagde:

„Gaa hen til en af de offentlige Skrivere og paalæg ham at skrive med de prægtigste blaa og gyldne Skriftræk:

„Mands List er vel behænde,
Men Kvindelist er uden Ende."

Slaven kom snart tilbage dermed og hans Herre hæftede den paa staaende Fod over Indgangen til Boutiken. Den skjønne sagde nu til Kjøbmanden:

„Begiv Dig strax hen i Nærheden af Slottet og træf Aftale med de derværende Bjørne- og Abeførere samt andre Gjøglere om, at de imorgen opsøge Dig i Dommerpaladset, naar Du sidder hos din Svigerfader og drikker Kaffe. De skulle komme derhen og ønske Dig tillykke som en af deres Venner og Ligemænd, hvem de altid ville holde høit i Ære, om Du ogsaa var tilsinds at fornægte og forstøde dem. Du skal da kaste Penge igrams iblandt dem, og naar Kadien udspørger Dig i saa Henseende, skal Du foregive, at din

Fader rigtignok havde været Beforer og at din Familie ikke var høiere paa Straa; Himlen havde imidlertid velsignet Eder, og ved Havneforstanderens Bistand var det lykket Eder at blive Kjøbmand.''

Alt dette skete og gik til, som den unge Pige ønskede.

,,Du hører altsaa til Gjøglerslægt?'' spurgte Kadien.

Den unge Kjøbmand svarede, at han ikke var istand til at fornægte sine Standsfæller, hvor høit han end elskede hans Datter. Dommeren bemærkede derpaa, at det alligevel ikke var passende, at han til Kone havde Datteren af en lærd Mand, der sad tildoms paa det Tæppe, hvorfra Retfærdighedens Stemme lød, og nedstammede fra Prophetens Slægt. Kjøbmanden bad ham imidlertid betænke, at hun nu engang var hans retmæssige Kone.

,,Ethvert af hendes Haar,'' sagde han, ,,er mig mere værd end tusend Liv, og jeg gjør ikke Afkald paa hende for alle Verdens Riger.''

De bleve tilsidst enige om en Stilsmisse, der ogsaa blev fuldbyrdet, og Kjøbmanden fæstede nu sit Blik paa den snedige Anstifterske af hele denne Historie. Hun var en Datter af Oldermanden for Smedelauget, og efterat have anholdt om hende hos hendes Fader tog han hende til Kone, og de levede hele deres Liv i Velstand, Tilfredshed og Glæde.

Fortællingen om Abulhassan Ali Ebn Bekar og Schemselnihar.

Under Kalifen Harun Alraschids Regjering levede i Bagdad en Specerihandler, der hed Abulhassan

Ebn Thaher; han var meget rig, dannet og behagelig i Omgang. Kalifen, der kjendte hans gode Egenskaber, skjænkede ham ubetinget Tillid. Han stod i saa høi Gunst hos ham, at han ganske og aldeles overlod til ham at levere hans Favoritinder alle deres Fornødenheder, og han var den, som gjorde Udvalg af Klæder, Husgeraad og Smykker til dem, hvorved han altid lagde en beundringsværdig Smag for Dagen. Disse Fortrin og Kalifens Yndest førte ogsaa Emirernes Sønner og andre Stormænd til hans Hus, der blev et Samlingssted for Hoffets fornemste Personer. Iblandt de unge Mennesker, der daglig besøgte ham, befandt der sig imidlertid en, som han skattede høiere end alle de andre, og med hvem han havde sluttet et inderligt Venskab. Denne hed Abul Hassan Ali Ebn Bekar og afledede sin Herkomst fra en fordums persisk Kongefamilie, der var forbleven i Bagdad, efterat Muselmændene havde underkastet sig Persien. Naturen syntes med Forkjærlighed at have forenet alle Aandens og Legemets sjeldne Egenskaber i denne Prinds. Hans Ansigt var fuldkommen skjønt og dets Udtryk saa indtagende, at man ikke kunde andet end elske ham; hans Vext var slank og hans Anstand uforlignelig. I Samtale brugte han bestandig fine og træffende Udtryk og nye, sirlige Vendinger, ja endog Klangen af hans Stemme havde noget indsmigrende. Tillige besad han megen Aand og Skarpsindighed, men var saa beskeden og fordringslos, at han undgik alt, der kunde have Udseende af, at han vilde paatrænge nogen sine Meninger. Man kan derfor ikke undres over, at Ebn Thaher udmærkede ham fremfor andre Herrer fra Hoffet, der fordetmeste vare lige det stik modsatte af ham.

Da denne Prinds saaledes en Dag befandt sig hos ham, kom der en Kvinde ridende paa et sort og hvidt

Muldyr; hun var ledsaget af ti Slavinder, der vare tilfods og alle syntes at være meget smukke, forsaavidt som man kunde bedømme den efter deres Holdning og igjennem de Slør, der tilhyllede dem. Deres Herskerinde var omgjordet med et fire Fingre bredt, rosenfarvet Bælte, besat med Perler og Diamanter af overordentlig Størrelse, og man kunde let skjønne, at hun overgik sine Ledsagerinder ligesaa meget i Skjønhed som Fuldmaanen den to Dage gamle Nymaane. Hun havde gjort nogle Indkjøb og vilde nu tale med Ebn Thaher, hvorfor hun traadte ind i hans rummelige og nette Boutik. Han modtog hende med den største Ærbødighed og anmodede hende om at sætte sig ned.

Da Damen ingen Tvang paalagde sig hos Ebn Thaher, slog hun Sløret tilbage og lod en saa overordentlig Skjønhed glimre for Prindsens Øine, at han i samme Nu følte sig truffen i Hjertet. Et tilsvarende Indtryk gjorde Synet af Prindsen paa Damen, der venlig sagde til ham:

„Herre, vær saa god at tage Plads."

Prindsen satte sig nu paa Kanten af Sophaen, men vendte ikke sine Øine fra hende, og indsugede i fulde Drag Kjærlighedens søde Gift. Hun bemærkede snart, hvorledes det var fat med ham, og nu gik det ikke hende et Haar bedre. Endelig reiste hun sig, nærmede sig Ebn Thaher, og efterat hun med dæmpet Stemme havde underrettet ham om Hensigten med sit Komme, spurgte hun, hvem den unge Mand var. Da hun hørte, at han var en Ætling af de persiske Konger, blev hun meget fornøiet og sagde:

„I har ret gjort mig en stor Glæde med at gjøre mig bekjendt med denne unge Mand. Naar jeg sender hin Slavinde (med disse Ord pegede hun paa en af sine Ledsagerinder) til Eder med den Opfordring at

komme hen til mig, saa beder jeg Eder om at tage ham med."

Damen tog derpaa Afsked med et Nik fra Ebn Thaher, og efterat hun havde tilkastet Prindsen endnu et venligt Blik, besteg hun sit Muldyr igjen og red bort.

Den dødelig forelskede, persiske Prinds fulgte hende med Øinene, til hun forsvandt af hans Synskreds, ja han vedblev at stirre paa den Vei, ad hvilken hun var taget bort, og kunde ikke løsrive sine Blikke derfra. Ebn Thaher gjorde ham omsider opmærksom paa, at Folk lagde Mærke til ham og begyndte at lee af ham.

„Ak!" svarede Prindsen, „I vilde have Medlidenhed med mig, naar I vidste, at den skjønne Kvinde har taget den bedste Del af mig med sig, mit Hjerte nemlig, som jeg nødig vil have skilt fra det øvrige. Jeg besværger Eder at sige mig, hvem den Kvinde er, der tvinger Folk til at elske sig, enten de saa ville eller ei."

„Herre, det er den bekjendte Schemselnihar (det betyder: Dagens Sol), første Favoritinde hos Kalifen, vor Herre, der elsker eller rettere sagt tilbeder hende. Han har udtrykkelig befalet mig at levere hende alt, hvad hun forlanger, ja endog komme hendes Ønsker i Forkjøbet, saafremt jeg formaaer det."

Ebn Thaher sagde det for at advare ham imod en Kjærlighed, der ikke kunde føre til andet end Ulykke.

Schemselnihar overtænkte paa Hjemveien, hvorledes hun skulde bære sig ad med at komme til at see Prindsen og tale med ham uden Tvang. Neppe var hun ankommen til Paladset, før hun afsendte den allerede nævnte Slavinde, til hvem hun havde fuldkommen Tillid, til Ebn Thaher og lod ham sige, at han uopholdelig maatte komme til hende med den persiske Prinds. Slav-

inden udrettede sit Ærinde, medens Ebn Thaher endnu anstrængte sig for med de bedste Grunde at overtyde den persiske Prinds om, at han gjorde bedst i at opgive sin Kjærlighed til Favoritinden.

For at lægge sin Beredvillighed til at adlyde for Dagen reiste han sig strax, og uden at svare Slavinden et eneste Ord fulgte han hende, skjøndt ikke uden Modstræben. Prindsen gik med uden i fjerneste Grad at tænke paa de med dette Besøg forbundne Farer; da han var ledsaget af Ebn Thaher, der havde fri Adgang til Favoritinden, betog dette ham enhver Frygt i saa Henseende.

Slavinden gik et lidet Stykke iforveien. Efterat de havde naaet Kalifens Palads, indhentede de hende ved Porten til Schemselnihars lille Palads, der allerede var lukket op, og bleve førte ind i en stor Sal og anmodede om at tage Plads. Prindsen havde endnu aldrig betraadt et saa prægtigt Sted og troede sig forsat til et af hine Trylleslotte, der blive os forjættede i en anden Verden.

Ebn Thaher kjendte rigtignok dette fortryllende Sted, men fandt dog bestandig Gjenstande, der forekom ham nye. De vare endnu ikke blevne trætte af at beundre, da de bleve en Mængde kostbart klædte Kvinder vaer, der sade i nogen Afstand fra Salen, hver paa en med Sølvtraad forsiret Stol af indisk Platantræ, med musikalske Instrumenter i Hænderne og kun ventede paa det Vink, der skulde give dem Signal til at spille.

Favoritindens betroede Slavinde havde bragt de i Haven siddende Kvinder Befaling til at synge og spille. Dieblikkelig foredroge de alle et Slags Forspil, og efter en Stund sang en til Luth, som hun spillede beundringsværdig godt:

„O Skjønhed, for hvem Kjærligheden med hvert Øieblik tager til i mit Hjerte, befal over mig, som Du finder for godt. — Sluk den Ild, der brænder i mit Hjerte, ved at nærme Dig mig, thi hvis Du fjerner Dig, bliver det fortæret. — Maatte Du blive belønnet derfor efter Fortjeneste; jeg kan ikke byde Dig nogen anden Løn end min Martyrdød."

Derpaa foredrog Sangerinden endnu flere og saa træffende Sange, at den dybt grebne Prinds med Taarer i Øinene gjentog nogle af dem, hvilket tilfulde beviste, at han anvendte dem paa sig. Da Sangerinden var færdig, reiste hun og de andre sig, og nu sang de alle paa engang, at Fuldmaanen snart vilde vise sig og nærme sig Solen. Det vilde med andre Ord sige, at nu vilde Schemselnihar komme, og Prindsen skulde snart nyde den Lykke at see hende. Han og Ebn Thaher saae ogsaa den betroede Slavinde gaae over Gaarden tilligemed ti sorte Kvinder der med stor Møie bare en herligt orarbeidet Sølvthrone, som de stillede op i nogen Afstand fra de to Mænd. De sorte Slavinder trak sig derpaa tilbage bag nogle Træer, der dannede Begyndelsen iil en Allee. Saa kom der i to Rækker tyve smukke, meget kostbart og ensklædte Kvinder; de sang til Lyden af de Instrumenter, som de bare, og opstillede sig paa begge Sider af Thronen.

Schemselnihar traadte endelig hen iblandt de ti ventende Kvinder, fra hvilke hun adskilte sig ligesaa meget ved sin Vext og sin majestætiske Holdning, som ved en Slags Kappe af meget let, gyldent og himmelblaat Stof.

Saasnartsom Schemselnihar viste sig, havde Prindsen kun Øie for hende. Ebn Thaher sagde:

„Kun Taknemlighedsfølelser imod Schemselnihar maae I nære, fordi hun har befalet mig at bringe

Eder med herhen. Vær altsaa koldblodig og forberedt paa at træde frem for hende paa den Maade, Anstanden fordrer. Kom ihu, at Kjærligheden er en Forræder, der kan styrte Eder i en Afgrund, som I aldrig vil komme op af."

Schemselnihors Ankomst bragte Ebn Thaher til Taushed. Hun tog Plads paa Thronen og hilste begge Mændene med en Hovedbevægelse, men hendes Blikke vedbleve at være rettede paa Prindsen af Persien, og i et stumt, kun af Suk ledsaget Sprog sagde de hinanden mere, end de i lang Tid vilde have formaaet at gjøre med Ord. Schemselnihar kom mere og mere til Klarhed om, at hun ikke var Prindsen ligegyldig, og følte sig desformedelst saare lykkelig. Kvinderne sang:

„Elskeren flyver sin elskede imode, og den gjensidige Ømhed sammensmelter begges Hjerter til et. — Naar de komme til Kjærlighedens Bæk, nyde de i fulde Drag af dens deilige klare Vand. — Og imedens de dvæle der, sige de til hinanden: O, hvorfor er jeg ikke din og Du ikke min? Ak, Skjæbnen bærer Skylden og ikke vi, der ere underkastede dens Indflydelse."

Ved Schemselnihars Blikke og Adfærd fik dette Foredrag en saa betydelig Anvendelse paa hende og Prindsen, at denne ikke længer mægtede at styre sig, men reiste sig, traadte hen i Vinduesfordybningen og bad en af de musicerende Kvinder om at være saa venlig at accompagnere det, som han vilde synge, med Citherspil. Derpaa kvad han en Sang, hvis ømme og lidenskabelige Tankegang fuldstændigt robede hans Kjærligheds Styrke, og som Schemselnihar besvarede med en anden, der om muligt opflammede Prindsens Hjerte endnu mere.

Efterat have sunget sagde Schemselnihar til ham:

„Jeg er fuldkommen overbevist om, at I elsker

mig lidenſtabeligt; heller ikke maa I tvivle om, at min Kjærlighed til Eder er ligeſaa varm. Men det er til ingen Nytte at ſluffe os ſelv med Henſyn til Fremtiden; hvor ensartede vore Følelſer end ere, ſaa forudſeer jeg for Eder og mig dog kun Trængſler, Længſel og dræbende Smerte. Mod vore Lidelſer gives der intet andet Middel, end at vi beſtandig elſke hinanden, føie os i Himlens Villie og afvente, hvad den vil bringe os."

Den perſiſke Prinds ſvarede med Forſikkringer om ſin urokkelige Kjærlighed, hvorpaa hverken Lidelſer, Pinsler eller nogenſomhelſt Hindring vilde kunne udøve nogen Indflydelſe. Han braſt i Graad, og Schemſelnihar kunde heller ikke tilbageholde ſine Taarer.

Nu greb Schemſelnihar ſelv en Cither og ſpillede og ſang med en Lidenſkab, der tydede paa, at hun var aldeles ude af ſig ſelv. Som fortryllet ſad Prindſen med Øiet ufravendt rettet paa hende, da den betroede Slavinde pludſelig kom ilende beſtyrtet ind og meldte ſin Herſkerinde, at Mesrur, ledſaget af mange Gildinger, i Kalifens Navn forlangte at blive indladt. Prindſen og Ebn Thaher blegnede ved denne Efterretning og begyndte at ſkjælve, ſom om de havde den viſſe Undergang for Øie.

Schemſelnihar beroligede imidlertid ſine Gjæſter og paalagde Slavinden at opholde Mesrur og hans Ledſagere, ſaalænge til det blev hende muligt at tage imod dem, hvilket hun nok ſkulde lade hende vide. Tillige befalede hun, at man ſkulde lukke alle Salens Vinduer og trække Gardinerne for dem, der vendte ud imod Haven. Derpaa forſikkrede hun Prindſen og Ebn Thaher endnu engang, at de ubekymret kunde blive, og fjernede ſig med ſine Kvinder igjennem en ud til Haven førende Dør, ſom hun lukkede efter ſig. Da hun var kommen ud i Haven, lod hun Sangerindernes Stole bringe bort, ſatte

sig paa sin Throne, og saasnartsom alt var i tilbørlig Orden, gav hun Befaling til at indlade Mesrur. Denne traadte ind, ledsaget af to andre Hofembedsmænd og tyve Gildinger. Han sagde, at de troendes Beherster sendte ham og havde overdraget ham det Hverv at meddele hende, at han ikke kunde leve længere uden at see hende; han vilde derfor besøge hende denne Nat og lod hende underrette derom, for at hun kunde indrette sig paa at modtage ham:

„Han haaber, Herskerinde," sluttede Mesrur, „at Eders Glæde over denne Tidende er ligesaa stor som hans Utaalmodighed efter at see Eder."

Schemselnihar svarede:

„Jeg beder Eder om at melde de troendes Beherster, at det stedse vil være mig en stor Ære at efterkomme hans Majestæts Befalinger."

Saasnartsom Mesrur og hans Ledsagere vare borte, vendte Schemselnihar høist nedslaaet tilbage til Salen, fordi hun maatte sende Prindsen af Persien saa hovedkulds bort. Begge beklagede deres Skjæbne, der bød dem at skilles, og Favoritinden ansaae sig for den ulykkeligste Part, da hun ikke alene maatte undvære Synet af Prindsen, men ogsaa taale en andens Nærværelse, der nu var bleven hende modbydelig. Hun blev afbrudt af den ostnævnte Slavinde, der meldte hende Kalifens nærforestaaende Ankomst; hun erholdt Befaling til at bringe Prindsen, der endnu engang trykkede Schemselnihar ømt i sine Arme, og Ebn Thaher til et Galleri, der paa den ene Side stod i Forbindelse med Haven og paa den anden vendte ud til Tigris, og lukke dem ud igjennem en Bagdør engang i Løbet af Natten.

Slavinden bragte dem begge derhen, beroligede dem med Hensyn til deres Sikkerhed og indelukkede dem

efterat have lovet dem, at hun vilde komme i god Tid og lukke dem ud.

Schemselnihar ventede Kalifen ved Indgangen til en Allee. Hun var omgiven af tyve paafaldende smukke Kvinder, der vare smykkede med Halsbaand og Øreringe af store og smaae Diamanter. De ledsagede deres Sang med at spille paa Instrumenter og opførte en fortryllende Concert. Saasnarsom Favoritinden fik Øie paa Kalifen, gik hun ham imøde og faldt ned for hans Fødder, men ved sig selv sagde hun:

„O Prinds af Persien! hvis Eders bedrøvede Blikke see, hvad jeg her gjør, saa kunne de ogsaa bedømme, hvor grum min Skjæbne er."

Kalifen var henrykt over at see Schemselnihar og begyndte:

„Reis Dig og kom nærmere. Jeg kan selv ikke forstaae, hvorledes jeg i saa lang Tid har kunnet undvære den Fornøielse at være sammen med Dig."

Med disse Ord tog han hende i Haanden, og idet han bestandig sagde hende noget behageligt, tog han Plads paa den Sølvthrone, der var bleven bragt hid til ham.

Vi ville imidlertid vende tilbage til Galleriet, hvor Ebn Thaher ikke kunde holde op at beundre det glimrende Skuespil, medens den persiske Prinds betragtede det, uden at det i fjerneste Maade gjorde Indtryk paa ham. Han havde kun Øie for Schemselnihar og var ubeskrivelig nedslaaet over Kalifens Nærværelse. I rørende Udtryk gav han sine vemodige og smertelige Følelser Luft for Ebn Thaher, indtil en paafaldende Tildragelse i Haven gjorde ham taus og lagde Beslag paa hele hans Opmærksomhed. Kalifen havde befalet en af Slavinderne at synge til Cither, og hun havde foredraget noget meget lidenska-

beligt. Kalifen var af den Formening, at hun gjorde dette paa Befaling af Favoritinden, der tidligere ofte havde bevist ham saadanne Opmærksomheder, og gav det Anvendelse paa sig.

Men Schemselnihar tænkte kun paa sin dyrebare Ali Ebn Bekar og overlod sig saa meget til den Smerte, at maatte taale Synet af en anden, at hun besvimede. Hun faldt bagover og vilde være sunken til Jorden, hvis ikke nogle af hendes Kvinder hurtigt vare sprungne hende til Hjælp og havde baaret hende ind i Salen. Forfærdet over denne Hændelse, vendte Ebn Thaher sig om til Prindsen og saae ham til sin største Forbauselse ligge uden Bevægelse paa Gulvet. Han kom derved til Erkjendelse af Styrken af hans Kjærlighed til Schemselnihar og undrede sig over Sympathiens mærkværdige Virkninger, der imidlertid paa Grund af Stedet, hvor de befandt sig, satte ham i Dødsangst. Han gjorde alt, hvad der stod i hans Magt, for igjen at bringe Prindsen til Besindelse, men det var endnu ikke lykket ham, da den betrøede Slavinde styrtede aandeløs, og som et Menneske, der ikke mere ved hverken ud eller ind, ind i Galleriet og raabte:

„Kommer hurtigt, for at jeg kan lukke Eder ud. Der er en frygtelig Forstyrrelse i alt, og jeg troer, at vor sidste Time er kommen."

„Af! hvorledes skulle vi komme bort?" yttrede Ebn Thaher i en Tone, der røbede hele hans Angstelse, „see blot, i hvilken Tilstand Prindsen befinder sig."

Saasnart Slavinden havde bemærket, at han var afmægtig, ilede hun ufortøvet bort og kom efter faa Øieblikkes Forløb tilbage med Vand, hvormed hun stænkede Prindsen i Ansigtet. Han kom derved saa meget til sig selv, at han, ført af Ebn Thaher og Slavinden, kunde begive sig igjennem en lille Jerndør

ud af Paladset til en Kanal, der stod i Forbindelse med Tigris. Da de vare ankomne her, klappede Slavinden i Hænderne, og øieblikkelig mødte en Nørkarl med en Baad, i hvilken Ebn Thaher og Prindsen stege ind.

Baadføreren arbeidede af alle Kræfter for at naae Tigris, og Favoritindens fortrolige vedblev at følge dem langs med Bredden, til de vare naaede derhen; saa tog hun Afsked, og vendte tilbage. Ebn Thaher søgte imidlertid at faae Prindsen til at fatte Mod, da de endnu vare temmelig langt fra hans Hus, hvor han bad ham om at overnatte, fordi det ikke var raadeligt, at bringe Prindsen saa sent paa Natten til hans endnu længere borte værende Bolig. Men da de forlode Baaden, var Prindsen saa afkræftet, at han ikke var istand til at gaae. Tillykke huskede Ebn Thaher i denne Forlegenhed, at der i Nærheden boede en Ven af ham, og med stor Møie slæbte han Prindsen til dennes Hus.

Ebn Thahers Ven bød dem velkommen og tilbød Prindsen, hvem han ikke kjendte, sin Bistand i enhver Henseende. Ebn Thaher svarede imidlertid for ham, at han hovedsagelig trængte til Hvile, og de bleve derfor førte ind i et Gemak, hvor de kunde lægge sig ned. Den følgende Morgen stod Ebn Thaher meget tidlig op og begav sig hjem med Prindsen, hvor denne dog ankom saa udmattet, at han strax kastede sig paa en Sopha. Da han saaledes ikke var istand til at naae sin egen Bolig, overlod Ebn Thaher ham et af sine Værelser til Afbenyttelse og lod hans Folk underrette om deres Herres Opholdssted. Prindsen bad han om at være rolig og befale i hans Hus efter Forgodtbefindende Den næste Dag begav Prindsen sig, ledsaget af Ebn Thaher, til sin Bolig.

Da denne var bleven alene med Prindsen i hans Værelse, opregnede han endnu en Gang for ham alle

de Grunde, der maatte bevæge ham til med Sjælsstyrke at kue en Lidenskab, der ikke kunde lede til noget godt, hverken for ham selv eller Favoritinden. Prindsen svarede imidlertid, at skigt var lettere sagt end gjort; ihvorvel han tilfulde indsaae Hensigtsmæssigheden af hans Raad, kunde han dog ikke benytte det, men vilde tage sin Kjærlighed til Schemselnihar med i Graven. Da Ebn Thaher mærkede, at han intet kunde udrette, vilde han tage Afsked. Prindsen holdt ham imidlertid tilbage og sagde til ham:

„Ædle Ven, tag mig det for Guds Skyld ikke ilde op, at jeg sagde, at jeg ikke kunde benytte Eders vise Raad, og bevar fremdeles Eders Venskab for mig. I vilde ikke kunne give mig noget større Bevis derpaa end ved at underrette mig om min dyrebare Schemselnihars Skjæbne, saasnartsom I erfarer noget om den."

Ebn Thaher havde virkelig neppe naaet sit Hus førend Favoritindens betroede Slavinde indtraf. Hun saae nedslaaet ud og vilde fremfor alt vide, hvorledes det var gaaet ham og Prindsen. Ebn Thaher meddelte hende det, hvorpaa Slavinden tog tilorde:

„Har Prindsen end for min Herskerindes Skyld udstaaet meget, saa er hun ikke mindre lidende. Da I vare borte, begav jeg mig tilbage til Salen og fandt endnu bestandig Schemselnihar bevidstlos trods al den Bistand, der var ydet hende. Kalifen sad med alle Kjendetegn paa oprigtig Smerte hos hende og spurgte alle Kvinderne og mig i Særdeleshed, om Aarsagen til hendes Ildebefindende ikke var os bekjendt. Vi bevarede dog Hemmeligheden, og det kunde vel være henimod Midnat, da hun atter kom til Besindelse. Kalifen, der havde havt Taalmodighed nok til at dvæle saalænge, var meget glad herover og spurgte Schemselnihar, hvad der var tilstødt hende. Saasnartsom hun hørte hans

Stemme, reiste hun sig med Møie op, kysſede hans Fødder, førend han kunde forhindre det, og sagde:

„Herre, jeg beklager mig over Himlen, der ikke har ladet mig blive den Naade tildel at døe ved Eders Majestæts Fødder, for at jeg derved kunde antyde, hvor taknemlig jeg er for Eders Bevaagenhed."

„Jeg er uden det overbevist om, at I elsker mig," svarede Kalifen, „og jeg befaler Eder for min Skyld at drage Omsorg for Eders Velbefindende. Det glæder mig at see Eder bedre, og jeg raader Eder iil at overnatte her istedetfor at vende tilbage til Eders Gemakker, fordi Bevægelsen kunde have en skadelig Indflydelse paa Eder."

Derpaa lod han hente noget Vin, som han gav hende til at styrke sig paa og vendte tilbage til sit Palads. Neppe var han borte, før Schemselnihar, fuld af Uro, spurgte om Eder og Prindsen. Jeg beroligede hende i saa Henseende og fortiede viselig Prindsens Ildebefindende for hende for ikke at udsætte hende for et Tilbagefald. Hun befalede nu en Slavinde at synge en Sang, hvori det blandt andet hedder:

„Blodige Taarer udgyder jeg, fordi Du ikke er hos mig, ligesom dit Die ikke bliver tørt, førend det gjenseer mig."

Ved dette Sted besvimede hun atter i mine Arme.

Først efter lang Tids Forløb kom hun ved vor Omsorg til sig selv igjen, og jeg bad hende nu paa det bønligste om at skaane sig og for Prindsens Skyld ikke bukke under for sin Smerte. Men hun svarede:

„Jeg takker Dig for din Deltagelse og det gode Raad, men hvortil nytter det mig? Vi maae ikke smigre os med noget Haab og kunne kun vente Enden paa vore Lidelser i Graven."

For at bringe hende til at afstaae fra slige be-

drøvelige Tanker begyndte en af os at spille paa Cither og synge dertil, men Schemselnihar befalede hende at tie og bortfjerne sig med alle de Tilstedeværende. Kun jeg fik Tilladelse til at blive Natten over hos hende, men hvilken Nat var det ikke, o Himmel! Hun tilbragte den med Sukken og Græden, med bestandig at udtale Prindsens Navn og beklage sig over sin Skjæbne, der havde gjort hende til Kalifens Eiendom og ikke bestemt hende for den, hvem hun elskede høiere end Livet.

Saasnartsom hun den følgende Morgen var bleven bragt til sine Gemakker, mødte Livlægerne paa Kalifens Befaling; han udeblev selv ikke længe. De forordnede Lægemidler medførte naturligvis saameget mindre nogen Bedring, da Lægerne ikke kjendte Aarsagen til Ildebefindendet, og dette tog snarere til, da Kalifens Nærværelse paalagde hende en byrdefuld Tvang. Afvigte Nat har hun dog sovet en lille Smule, men saasnart som hun vaagnede, sendte hun mig til Eder, forat jeg skulde indhente Efterretninger om Prindsen."

Ebn Thaher svarede:

„I ved allerede, hvorledes hans Tilstand er. Meld iøvrigt Eders Herskerinde, at han venter paa Efterretninger om hende med samme Utaalmodighed som hun om ham, og formaa hende fremfor alt til at lade Fornuften raade og til ikke at forlyde sig med noget, der kunde styrte os alle i Fordærvelse."

Slavinden mente, at de havde alt at befrygte af hendes Lidenskabelighed; hun havde desaarsag allerede gjort hende Forestillinger, som hun nu i Ebn Thahars Navn vilde gjentage. Ebn Thaher gik til Prindsen og fortalte ham alt, hvad han havde hørt af Slavinden, hvorved han blev opholdt til langt ud paa Natten, saa at Prindsen nødte ham til at blive hos sig."

Da Ebn Thaher den næste Morgen gik hjem, mødte han en Kvinde, i hvem han gjenkjendte Schemselnihars betroede Slavinde, der standsede ham og leverede ham et Brev fra sin Herskerinde til Prindsen, til hvem den troe Ven øieblikkelig gik tilbage med Slavinden.

Ebn Thaher lod hende vente i Prindsens Forstue og begav sig alene ind til ham. Prindsen spurgte ufortøvet, hvad han bragte ham for en Nyhed, hvorpaa hin svarede:

„Favoritindens betroede Slavinde venter i Forgemakket paa Eders Befaling til at komme ind for at levere Eder et Brev fra sin Herskerinde.“

„Lad hende paa Øieblikket komme ind,“ raabte Prindsen glædelig overrasket og reiste sig overende for at tage imod hende.

Slavinden kom ind og gav Prindsen Skrivelsen. Prindsen aabnede den og læste:

„Overbringersken vil give Dig Efterretning om mig; dermed maa Du lade Dig nøie, da Du ikke kan faae mig at see! — Din elskede svæver i alvorlig Bekymring for Dig og har ikke havt Søvn i sine Øine. Jeg lider Længselens Kvaler i min Ensomhed, thi imod Skjæbnens Slag formaaer ingen noget!

„Til Sagen! — Jeg har skrevet Dig til med skjælvende Haand og talt til Dig uden Tunge, thi min Stilling er saaledes: Ingen Søvn lukker mine Øienlaag, og mit Hjerte er altid betynget af Kummer og Sorg. Jeg beder til Gud om snart at føre os sammen, for at Uroen i mit Sind kan stilles, og ønsker, at Du vilde sende mig nogle Linier fra din Haand, for at jeg kan fryde mig derved, og at Du vil underkaste Dig din Skjæbne med tilbørlig Taalmodighed, indtil Gud hjælper. Fred være med Dig.“

Prindsen gjennemløb ikke blot dette Brev en Gang,

men læste det gjentagne Gange under Suk og Taarer og kunde ikke blive træt af at betragte de fra den elskedes Haand hidrørende Skrifttræk. Da Ebn Thaher endelig erindrede ham om, at han lod Slavinden vente for længe paa Svar, reiste han sig overende paa sit Leie, tog Papir og Kalam*) i Haanden og skrev:

„I den barmhjertige og miskundelige Guds Navn! — Dit Brev, o Herskerinde, er ankommen og har gydt Balsam i en af Længsel og Attraa pint Sjæl og bragt et sønderrevet og sygt Hjerte Trøst. Beklagelser slukke vel ikke den brændende Sorg, men de bringe Huspalelse til den, der er opfyldt af længselsfuld Attraa og lider under Adskillelsens Bitterhed. Jeg vil forsøge at trøste mig ved Ordet „Forening". Hvor fortræffelig er ikke Digterens Udtalelse: „Hvis der ikke forekom Misforstaaelser og Tvist i Kjærligheden, hvad vilde der saa blive af de søde, smaae Breve?" — Og dog vilde jeg ønske, at det endnu idag maatte være mig forundt istedetfor at afsende dette Brev mundtlig at gjentage Dig, at jeg dør af Kjærlighed til Dig. Mere formaaer jeg for Taarer ikke at skrive. Levvel! —"

Ebn Thaher begav sig den næste Morgen igjen til Prindsen og raadede ham endnu engang indstændigt, og idet han anførte alle Grunde, til at søge at overvinde en Lidenskab, der kun kunde blive ham fordærvelig. Prindsen beherskede sin Utaalmodighed derover og lod ham tale ud, men derpaa svarede han ham:

„Ebn Thaher, troer I, at jeg kunde ophøre at elske Schemselnihar, der hænger med saa megen Inderlighed ved mig? For min Skyld sætter hun sit Liv paa Spil, og jeg skulde frygte for mit? nei, enten det saa gaaer mig godt eller galt, vil jeg elske hende til mit sidste Aandedrag."

*) Et Rør til at skrive med.

Forstemt over Prindsens Haardnakkethed, forlod Ebn Thaher ham temmelig hurtigt og overlagde hjemme, hvilken Beslutning han skulde tage i denne Sag. Han overveiede endnu dette, da han fik Besøg af en Juveler, der hørte til hans Venner; og hvem den megen Kommen og Gaaen af Favoritindens betroede Slavinde ligesom ogsaa Ebn Thahers hyppige Besøg hos den syge, persiske Prinds havde været paafaldende. Han kunde strax see paa den i dybe Tanker hensunkne Mand, at der laa ham noget vigtigt paa Hjerte, og da han havde en Anelse om Sagens Sammenhæng, spurgte han ligefrem, hvad Favoritindens betroede Slavinde bestilte hos ham saa ofte. Ebn Thaher, hvem denne Yttring satte i Forlegenhed, gav et undvigende Svar, men han trængte saa vedholdende ind paa ham, at han maatte rykke ud med Sproget.

„I kjender den Anseelse," vedblev Ebn Thaher, „som jeg nyder ved Hoffet og i Byen hos de sørste Herrer og fornemste Damer; hvilken Skjændsel vilde det altsaa ikke være for mig, hvis dette forvovne Elskovseventyr blev opdaget! Det vilde jo styrte mig og min Familie i Fordærvelse. Det ligger mig saare meget paa Hjerte, men jeg har fattet min Beslutning. Jeg vil uden Ophold gaae hen og betale min Gjæld og indkassere mine Fordringer, og saasnart som jeg har bragt mit rørlige Gods i Sikkerhed vil jeg begive mig til Balsora og blive der, indtil det Uveir, som jeg frygter, er trukken over. Mit Venskab for Schemselnihar lader mig tage inderlig Del i de Ulykker, der kunne ramme hende, og jeg vil bede Gud om at bringe hende til Erkjendelse af den Fare, hvorfor hun udsætter sig, og tage hende under sin Varetægt. Skulde imidlertid hendes onde Skjæbne forraade Kalifen hendes Kjærlighed, saa er jeg idetmindste i Sikkerhed for hans Vrede."

Juveleren billigede Ebn Thahers Beslutning, eftersom det var den eneste Maade at undgaae de farlige Følger, som han frygtede. Han tog derpaa Afsked fra sin Ven, der indtrængende paalagde ham den ubrodeligste Taushed.

Da Juveleren to Dage efter denne Samtale gik forbi Ebn Thahers Boutik og saae, at denne var lukket, troede han naturligvis, at han havde bragt sin Plan til Udførelse. Ved at forhøre sig hos Naboerne erfarede han, at Ebn Thaher var reist bort, og mere behøvede han ikke at vide. Nu tænkte han derimod paa den persiske Prinds og den Kummer, som Efterretningen om Ebn Thahers Flugt vilde foraarsage ham, og sagde ved sig selv:

„Jeg maa søge at erstatte ham Tabet af denne altfor ængstelige fortrolige."

Den Forretning, som han var gaaet ud for at besørge, var ikke af stor Vigtighed, hvorfor han opsatte den og begav sig til den persiske Prinds, omendskjøndt han kun kjendte ham fra, at han nogle Gange havde solgt Juveler til ham. Han bad Prindsen om at høre ham i et meget vigtigt Anliggende, fik Adgang til ham og fandt ham liggende udstrakt paa en Sopha, med Hovedet stottet paa en Pude. Da Prindsen mindedes, at han havde seet Juveleren tidligere, reiste han sig for at tage imod ham og bød ham at sidde ned; dernæst spurgte han, om han kunde være ham til Tjeneste i nogen Henseende, eller om han maaskee bragte en Efterretning, der angik ham. Juveleren svarede:

„Prinds, først og fremmest tager jeg mig den Frihed at meddele Eder, at Overensstemmelse i Charakter og nogle i Fælledskab foretagne Forretninger allerede for lang Tid siden have gjort mig og Ebn Thaher til fortrolige Venner. Af hans egen Mund ved jeg, at

han kjender Eder og har bestræbt sig for at tjene Eder efter bedste Evne, da han ikke har nogen Hemmelighed for mig. Ved for et Øieblik siden at gaae forbi hans Boutik fandt jeg den lukket og erfarede af Naboerne, at Ebn Thaher for to Dage siden var reist bort og havde tilbudt dem sin Tjeneste i Balsora, hvorhen vigtige Forretninger efter hans eget Udsagn kaldte ham. Denne Forklaring var mig imidlertid ikke tilstrækkelig, og mit Venskab for ham har bevæget mig til at gjøre Efterspørgsel hos Eder, om I maaskee ved noget nærmere om denne pludselige Afreise?''

Juveleren havde valgt at give Sagen denne Vending for lettere at fremme sit Øiemed. Prindsen skiftede Farve og saae paa ham paa en Maade, der tydeligt røbede hans Mismodighed over denne Efterretning. Derpaa svarede han:

„Eders Meddelelse kommer mig aldeles uventet; der kunde ikke hænde mig nogen større Ulykke. Hvis I taler sandt, er det ude med mig!''

Med disse Ord brast han i Graad.

„Jeg havde sat hele min Lid til Ebn Thaher,'' vedblev han, ,,og han forlader mig. Denne Skuffelse bringer mig til Fortvivlelse.''

Prindsen forblev nogle Øieblikke hensunken i dyb Eftertanke; derpaa gav han en af sine Tjenere Befaling til i største Skyndsomhed at begive sig til Ebn Thahers Bolig, forespørge, om han virkelig var reist til Balsora, og hurtigt bringe Svar. Den affendte Tjener kom snart tilbage og gav Bekræftelse paa Ebn Thahers Afreise til Balsora. Tillige meldte han:

,,Da jeg igjen forlod Huset, kom en velklædt Slavinde hen til mig, spurgte først, om jeg ikke havde den Ære at være en af Eders Folk, og sagde dernæst, at hun havde noget at tale med Eder om og bad mig

tage hende med herhen. Hun befinder sig udenfor, og hendes Ærinde er vistnok at aflevere en Skrivelse fra en fornem Person."

Slavinden blev strax indladt og var, som man kunde vente, Schemselnihars Yndlingsslavinde. Hun hilste paa Prindsen og kunde ikke være kommen beleiligere for at sætte en Grændse for hans Fortvivlelse.

Prindsen besvarede hendes Hilsen og Juveleren, der havde reist sig fra sit Sæde, saasnartsom hun traadte ind, trak sig noget tilbage, for at de uhindret kunde tale med hinanden. Da Slavinden efter en Stunds Forlob gik bort var Prindsen ganske anderledes tilmode, end da hun kom. Hans Øine vare mere straalende, hans hele Aasyn mere oplivet, og Juveleren sluttede deraf, at Slavinden havde meddelt ham noget, der var hans Kjærlighed gunstigt. Efterat han igjen havde taget Plads i Nærheden af Prindsen, sagde han:

„Som jeg seer, har I vigtige Forretninger i Kalifens Palads."

Forskrækket og urolig over dette Spørgsmaal, vilde Prindsen vide, hvoraf Juveleren formodede dette.

Denne gav til Svar, at han sluttede sig til det af den Slavinde, som nylig havde været der.

„Og hvem troer I, at hun tilhører?" spurgte Prindsen fremdeles.

„Kalifens Favoritinde. Jeg kjender baade hende og hendes Herskerinde," yttrede Juveleren, „der flere Gange har gjort mig den Ære at kjøbe Juveler hos mig. Det er mig endvidere bekjendt, at hun ingen Hemmeligheder har for sin Slavinde, som jeg i de sidste Par Dage har seet gaae hid og did i tilsyneladende stor Forlegenhed. Jeg indbildte mig, at Grunden dertil maa være, at hun har et eller andet vigtigt Anliggende at besørge for sin Herskerinde."

Denne Tale ængstede Prindsen meget og han udbrød:

„Det, som I nys har fortalt mig, bringer mig paa den Tro, at I ved endnu mere om den Ting. For min Ro er det imidlertid nødvendigt, at jeg kommer paa det rene dermed, ogjeg besværger Eder derfor intet at skjule for mig."

Netop det havde Juveleren villet og han forklarede nu, hvad han vidste igjennem Ebn Thaher, og at denne kun af Frygt var tagen til Balsora. Han tilkjendegav tillige sin Forundring over, at Ebn Thaher havde kunnet svigte Prindsen under de nuværende Forhold, og sagde til ham:

„Hvad mig angaaer, Prinds, saa tilstaaer jeg at Medlidenhed med Eder har bevæget mig til at tilbyde Eder min Bistand, og hvis I vil være saa naadig at tage imod den, skal I finde mig ligesaa tro som Ebn Thaher. Tilmed lover jeg Eder at være mere standhaftig. Jeg er beredt til at ofire min Ære og mit Liv for Eder, og for at I ikke skal tvivle om min Paalidelighed, tilsværger jeg Eder ved det helligste, som vor Religion kjender, ubrødelig Taushed. Vær derfor overbevist om, Prinds, at I i mig vil gjenfinde den tabte Ven."

Prindsen følte sig beroliget og nogenlunde trøstet over Tabet af Ebn Thaher, hvilket han ogsaa paa en forbindtlig Maade udtalte for Juveleren og modtog hans Tilbud.

„Vilde I vel troe," vedblev han, „at Schemselnihars Slavinde for talte om Eder? Hun giver Eder Skyld for at have raadet Ebn Thaher til at fjerne sig fra Bagdad, og hendes sidste Ord vare en Forsikkring derom. Hun har imidlertid Uret, derom er jeg overbevist efterat have hørt Eders sidste Udtalelser."

Juveleren forsikkrede, at alt, hvad han havde for-

talt Prindsen var overensstemmende med Sandheden, og tilføiede:

„Da Ebn Thaher sagde mig, at han vilde begive sig til Balsora, fraraadede jeg ham det rigtignok ikke, men udtalte den Formening, at han var en klog og forsigtig Mand. Det bør alligevel ikke afholde Eder fra at skjænke mig Eders Tillid. Jeg vil tjene Eder med al mulig Iver. Indlader I Eder ikke paa mit Forslag, saa vil jeg ikkedestomindre iagttage den Taushed, som jeg har svoret."

„Jeg har allerede sagt Eder," svarede Prindsen, „at jeg ikke deler Slavindens Mening. Kun hendes Tjenstiver har indgivet hende denne Mistanke, og derfor maa I bære over med hende, ligesom jeg bærer over med hende."

Begge fortsatte nu en Tidlang deres Samtale og raadsloge om, hvorledes man bedst skulde vedligeholde Forbindelsen imellem Prindsen og Schemselnihar.

Idet Juveleren forlod Prindsen for at gaae hjem, saae han et Brev, som nogen maatte have tabt, ligge paa Gaden. Han tog det op. Det var en Skrivelse fra Schemselnihar til Prindsen; den var ikke forseglet, hvorfor han saae i den og læste:

„Igjennem min Slavinde har jeg nylig faaet en Efterretning, der ikke foraarsager mig mindre Kummer, end I har følt derover. Vi tabe meget i Ebn Thaher, men naar han forlader os af overdreven Frygt, maae vi vide at finde os deri som i et uundgaaeligt Onde. Rigtignok har hans Bistand ingensinde været mere nødvendig end i dette Øieblik, men lader os væbne os med Taalmodighed imod dette uventede Slag. Lader os ikke afskrækkes! ikke uden Møie naaer man sine Ønskers Maal. Vi ville haabe, at Himlen vil være os gunstig, og at vi efter saa mange Lidelser ville see vore

inderligste Ønsker gaae i Opfyldelse. Fred være med Eder."

Imedens Juveleren opholdt sig hos Prindsen, havde nemlig Slavinden hurtig underrettet Schemselnihar om Ebn Thahers Flugt; øieblikkelig havde hun skrevet og afsendt et Brev til Prindsen. Underveis havde Slavinden tabt det, og Juveleren glædede sig over at have fundet det, fordi han derved kunde retfærdiggjøre sig hos hende og forhaabentlig vinde hendes Tillid. Ligesom han havde tilendebragt Læsningen, saae han Slavinden komme og søge efter det tabte Brev, som han nu i en Fart lagde sammen og puttede i Lommen. Hun havde imidlertid bemærket det, ilede hen til ham og forlangte det Brev, som hun havde tabt og han fundet, af ham. Han meddelte nu hende, hvad han allerede havde fortalt Prindsen, og at denne havde modtaget hans Tilbud om at være ham til Tjeneste istedetfor Ebn Thaher og skjænket ham sin Tillid.

„Hvis I nu gjør det samme," vedblev han, „saa vil I for Fremtiden kunne benytte mig som Mellemmand. Meddel altsaa Eders Herskerinde, hvad jeg har sagt Eder, og sig hende fremdeles, at om jeg ogsaa skulde styrte mig selv i Fordærvelse ved at indblandes i et saa farligt Kjærlighedseventyr, saa vil det dog aldrig angre mig at have opoffret mig for et Par elskende, der ere hinanden saa værdige."

Juveleren flyede derpaa igjen Slavinden Brevet, paalagde hende at aflevere det ufortovet til Prindsen, meddele denne den nys stedfundne Samtale og paa Tilbageveien tale med ham, forat han kunde faae at vide, hvad Prindsen vel vilde svare. Efter en Stunds Forløb bragte Slavinden følgende Svar fra Prindsen til Favoritinden:

„Eders herlige Brev har gjort et stærkt, men dog ikke saa mægtigt Indtryk, som jeg kunde ønske, paa mig. I sætter Eder til Opgave at trøste mig over Tabet af Ebn Thaher, men hvor nær dette end gaaer mig til Hjerte, er det kun den ubetydeligste Grund til min Bedrøvelse. I kjender jo disse Lidelser og ved, at de ene og alene kunne hæves ved Synet af Eder. Jeg vil prove paa at holde Modet oppe og underkaste mig Eders Villie; jeg har opgivet selv at have nogen for blot at kunne adlyde Eder. Levvel!"

Juveleren gav Slavinden Brevet tilbage, da han havde læst det, og hun bortfjernede sig med Løfte om at ville vinde sin Herskerinde for ham og give ham Besked den følgende Dag. Hun indfandt sig virkelig ogsaa og meddelte ham, at da Schemselnihar efter Modtagelsen af det med Utaalmodighed ventede Svar fra Prindsen igjen var henfalden til sin sædvanlige Tungsindighed, havde hun sagt til hende:

„Herskerinde, Eders Bekymring hidrører uden Tvivl fra Tabet af Ebn Thaher; tillad mig imidlertid i Guds Navn at besværge Eder om ikke længere at være bekymret for den Sags Skyld. Der har meldt sig en anden, der vil tjene Eder med ligesaa stor Iver og, hvad der er vigtigere, med større Uforfærdethed."

Derpaa fortalte jeg hende Grunden til, at I var gaaet til Prindsen, og forsikkrede hende, at I trolig vilde bevare Hemmeligheden og begunstige hendes Kjærlighed, saavidt det stod i Eders Magt. Derover lod hun da til at blive meget glad og udtalte høit og lydeligt, hvor meget hun og Prindsen vare en Mand forpligtede, der saa uegennyttig og med saa stor Høimodighed tilbød dem sin Tjeneste, at hun ønskede at lære Eder at kjende, og at jeg skulde bringe Eder til hende. Det er i den Anledning, at jeg kommer, og

jeg beder Eder derfor om at uleilige Eder hen i Paladset."

Ikke uden Forlegenhed svarede Juveleren:

„Eders Herskerinde maa tillade mig at indvende, at hun maaskee ikke ret har overveiet, hvad hun forlanger af mig. Ebn Thaher, der havde uhindret Adgang til Kalifen og var kjendt med alle Hofembedsmændene, kunde uden Opsigt begive sig til Schemselnihar. Men hvorledes tor jeg vove det?"

Slavinden vedblev imidlertid at overtale Juveleren saa længe og forsikkrede ham med saa megen Overbevisning om, at han intet havde at frygte, at han reiste sig og vilde gaae med hende. Men hvor uforfærdet han end havde anseet sig for at være, beherskede dog en saadan Frygt ham, at han rystede over hele Kroppen. Nu raadede Slavinden ham til at blive hjemme og mente, at Schemselnihar vist vilde komme til ham for at faae sit Ønske om at lære ham at kjende tilfredsstillet.

„Gaa altsaa ikke ud, og sorg for at være alene," anbefalede hun ham ved Bortgangen.

Slavinden havde ikke feilet i sin Forudsætning, thi saasnart som Schemselnihar horte om Juvelerens Angst, begav hun sig strax paa Veien til ham. Han modtog hende med alle Tegn paa dyb Ærefrygt, og efterat hun havde taget Plads, slog hun Sløret tilbage, da hun var blevet noget varm underveis, og hilste paa Juveleren, der ved Synet af hende fandt Prindsens lidenskabelige Kjærlighed meget begribelig.

Efterat Schemselnihar havde tilkjendegivet Juveleren sin levende Erkjendtlighed, vendte hun tilbage til Paladset.

Den følgende Morgen kom Yndlingsslavinden til Juveleren, der betroede hende, at han havde givet Prindsen

Haab om at faae Schemselnihar at see. Hun svarede, at hun netop kom for at træffe Aftale med ham i saa Henseende, og at hun fandt hans Hus ganske passende til en Sammenkomst imellem de elskende.

„Den kunde rigtignok godt finde Sted her," svarede han, „men jeg er af den Formening, at de ville være endnu mere uforstyrrede i et andet Hus, der tilhører mig, men for Tiden er ubeboet; det skal hurtigt blive gjort istand til deres Modtagelse."

„Vi mangle altsaa blot Schemselnihars Indvilligelse," sagde Slavinden, „jeg vil skynde mig afsted for at faae Besked."

Hun vendte virkelig inden kort Tid tilbage og underrettede Juveleren om, at hendes Herskerinde henimod Aften vilde give Møde paa det aftalte Sted. Tillige leverede hun ham en Pung med det Paalæg, at han skulde bruge dens Indhold til at skaffe et Maaltid tilveie. Derpaa viste Juveleren Slavinden det Hus, hvori de elskende skulde træffe hinanden, og saasnartsom hun havde bortfjernet sig, laante han hos sine Venner Husgeraad af Guld og Sølv, kostbare Puder og andre Sager, hvormed han udstyrede Huset paa det prægtigste. Da alt var bragt i Orden, gik han for at hente Prindsen, der glemte alle sine Lidelser over den Lykke, der ventede ham; han iførte sig en kostbar Dragt og gik uden Følge med Juveleren. Denne førte ham for ikke at vække Opsigt igjennem nogle Sidegader til sit Hus.

Schemselnihar lod ikke vente længe paa sig. Strax efter Aftenbønnen kom hun tilligemed sin Yndlingsslavinde og to andre Kvinder. De elskendes Glæde over Gjensynet lader sig ikke skildre med Ord. Maalløse sade de en Tidlang og saae paa hinanden, men da deres Tunger atter vare blevne løste, holdt de sig til-

ſtrækkelig ſkadesløſe for hin Taushed og ſagde hinanden ſaa rørende Ting, at Juveleren og de tre Slavinder udgøde Taarer derover.

Schemselnihar forlangte nu en Cither eller et andet Inſtrument, og derfor havde Juveleren ogſaa ſørget. Han bragte en Cither, ſom hun ſtemte; dernæſt ſpillede hun og ſang vidunderlig deiligt.

Medens Schemselnihar ſaaledes ſatte Prindſen i Henrykkelſe ved at tolke ſin Lidenſkab i improviſerede Sange, lod der ſig en voldſom Larm høre. Til ſamme Tid traadte en Slave, ſom Juveleren havde bragt med, beſtyrtet ind og meldte, at Gadedøren blev ſprængt. Han havde ſpurgt om, hvem det var, der bankede, men iſtedetfor Svar vare Slagene kun blevne fordoblede. Den forſtrækkede Juveler gik ſtrax ud for perſonlig at overbeviſe ſig om Rigtigheden af den ſlemme Efterretning; da han var kommen ned i Gaarden, ſaae han en Flok Folk, der havde ſprængt Døren, komme henimod ſig. Han trykkede ſig tæt op til Væggen og talte, uden at han blev bemærket, ti Menneſker, der gik forbi ham. Da han ikke formaaede at yde Prindſen og Schemselnihar nogen Hjælp af Betydenhed, beklagede han dem i ſit Hjerte og flygtede til en Nabo, der endnu ikke havde lagt ſig til Ro. Senere, da alt ſyntes at være bleven ſtille, laante han af Naboen en Sabel, og ſaaledes bevæbnet vendte han tilbage til ſit Hus, hvor han til ſin Skræk i Gaarden blev ſpurgt af en Mand, hvem han var. Paa Stemmen kjendte han dog ſtrax ſin Slave og ſpurgte ham, hvorledes han var undgaaet Vagten. Slaven ſvarede, at han havde ſkjult ſig i en Krog og var bleven der, til han ikke hørte nogen Larm mere.

„Herre", vedblev han, „det var ikke Vagten, der var her, men Rovere, der allerede for nogle Dage ſiden

have plyndret et Hus i dette Kvarter af Byen. De have vist seet Eder bringe de kostbare Sager hid, og de have stukket dem i Dinene."

Ved nærmere Undersøgelse fandt Juveleren virkelig, at alle de kostbare Gjenstande i Værelset, Husgeraadet af Guld og Sølv, med et Ord, at alt var rovet. Trøstesløs udraabte han:

„O Himmel! jeg er uden Redning fortabt. Hvad ville mine Venner sige, naar jeg fortæller dem, at Røvere have gjort Indbrud i mit Hus og taget alt det, som de med saa megen Ædelmodighed have laant mig? Maa jeg ikke erstatte dem deres Tab? Og hvad er der bleven af Prindsen og Schemselnihar? Denne Tildragelse vil gjøre en saadan Opsigt, at den upaatvivlelig vil komme Kalifen for Øre; paa den Maade faaer han Nys om Sammenkomsten, og jeg blivet et Offer for hans Vrede."

Den ham meget hengivne Slave søgte imidlertid at berolige ham og forsikkrede, at Schemselnihar sandsynligvis kun var bleven udplyndret, og bagefter havde Røverne vist ladet baade hende og Prindsen gaae, hvorhen de lystede.

Neppe var Dagen brudt frem, før Rygtet om det natlige Røveri udbredte sig i Staden og førte en Mængde Venner og Naboer til Juveleren; under Paaskud af at yttre ham deres Deltagelse kom de hovedsagelig for at faae nøiere Underretning om Sagens Tilgang. Til hans Beroligelse var der slet ingen Tale om Schemselnihar og den persiske Prinds. Henimod Middag blev der ham meldt, at en ubekjendt stod udenfor og ønskede at tale med ham. Da han ikke vilde lade nogen ubekjendt komme indenfor, gik han selv ned for at tale med ham ved Døren.

„Uagtet I ikke kjender mig," sagde Manden,

„kjender jeg dog Eder og kommer for at tale med Eder om et vigtigt Anliggende."

Juveleren bad nu den ubekjendte om at træde indenfor, men denne svarede:

„Nei, derimod beder jeg Eder om at være saa god at gaae med mig til Eders andet Hus."

Juveleren opfyldte strax hans Begjæring, men fortalte ham underveis, at dette Hus var blevet plyndret og ikke var i en saadan Forfatning, at man kunde modtage Besøg deri. Da de kom derhen, og den ubekjendte saae den opbrudte Dør, sagde han:

„I har talt Sandhed, efter hvad jeg seer. Lader os derfor gaae videre; jeg vil føre Eder et Sted hen, hvor der er bekvemmere at være."

De fortsatte deres Gang hele den udslagne Dag igjennem uden at hvile. Da det begyndte at lakke imod Nat, blev Juveleren træt og ængstelig, fordi den ubekjendte vedblev at gaae uden at sige hvorhen; han var nærved at tabe Taalmodigheden, da de naaede en Plads ved Tigris, hvilken de satte over i en lille Baad. Den ubekjendte førte nu Juveleren igjennem en Gade, som han aldrig før havde betraadt, og igjennem, Gud maa vide hvormange Sidegader, indtil han endelig stod stille foran en Dør, som han lukkede op, og gik ind med Juveleren. Derpaa lukkede og stængede han igjen Døren med store Jernstænger og Slaaer og bragte sin Ledsager til et Gemak, hvor denne forefandt ti Mænd, der ligeledes vare ham ubekjendte, og som just ikke modtoge ham med den mest udsøgte Høflighed. De forlangte, at han skulde fortælle dem sit Eventyr fra den foregaaende Nat. Dette var Juveleren paafaldende, og han svarede, at de nok vidste ligesaa god Besked som han.

„Det er nok muligt," yttrede de, „Eders Gjæster

fra igaaraftes have fortalt os noget derom; men vi ønske at erfare Begivenhederne af Eders egen Mund."

Nu stod det klart for Juveleren, at han havde de Røvere, der havde plyndret hans Hus, for sig, og han udraabte:

„Mine Herrer, jeg er meget bekymret for hin Mand og hin Dame. Ere I maaskee i Stand til at give mig nogen Underretning om dem?"

Røverne svarede Juveleren, at hin unge Mand og Damen befandt sig i Sikkerhed og vel. De pegede tillige paa to Gemakker og forsikkrede, at de befandt sig adskildte fra hinanden deri.

„Efter deres Udsagn," vedblev Røverne, „kunde kun I alene give Besked om deres Anliggende, og saasnartsom vi erfarede det, have vi for Eders Skyld behandlet den med alle mulige Hensyn, og ingen af os vilde tilfoie dem det mindste ondt. Det samme gjælder om Eders egen Person, I kan ubetinget stole paa os."

Yderst glad over at Prindsen og Schemselnihar ikke havde lidt nogen Overlast, priste og velsignede Juveleren Røverne for deres menneskekjærlige Ædelmodighed. Derpaa fortalte han dem den persiske Prindses hele Kjærlighedshistorie med Schemselnihar ligetil den forstyrrede Sammenkomst i sit Hus.

Røvernes Forbauselse derover var stor; de kunde slet ikke fatte den Tanke, at de havde den persiske Prinds og den berømte Schemselnihar i deres Magt. Øieblikkelig gik de derfor hen til Schemselnihar og Prindsen, faldt paa Knæ for dem og tryglede om Tilgivelse, idet de høit og dyrt forsikkrede, at hvis de for Indbrudet i Juvelerens Hus havde havt Kundskab om deres Stand, saa vilde de have undladt at gjøre sig skyldige deri. Iøvrigt vilde de bestræbe sig for at gjøre den begaaede Feil god igjen. Derpaa vendte de tilbage til

Juveleren og udtrykkede ham deres Beklagelse over, at de ikke kunde erstatte ham alt, hvad der var bleven bortranet fra hans Hus, fordi en Del deraf ikke mere befandt sig i deres Besiddelse. De bade ham om at være tilfreds med Sølvtøiet og leverede det til Juveleren, der priste sig lykkelig over at være sluppen for saa godt Kjøb. Derpaa lode de Prindsen og Schemselnihar komme ind; disse maatte aflægge Ed paa, at de ikke vilde forraade dem. Efterat dette var skeet, førte de alle tre til Tigris for at sætte dem over paa den modsatte Bred og skjænke dem Friheden.

Juveleren spurgte underveis Schemselnihar om de tre Slavinder, da han ikke vidste, hvad der var bleven af dem; men hun kunde ikke give ham nogen Oplysning derom.

„Jeg ved blot," svarede hun, „at vi bleve bragte bort fra Eders Hus, satte over Floden og førte til det Hus, som vi nylig forlode."

Idet Prindsen og Schemselnihar paa den modsatte Flodbred stege ud af Rovernes Baad, kom den ridende Vagt spærrende i fuld Galop; Baaden stødte fra Land og fjernede sig saa hurtigt som muligt. Befalingsmanden vilde vide, hvorfra Prindsen, Schemselnihar og Juveleren kom saa silde, og hvem de vare. Af Bestyrtelse og Angst for, at de skulde udsige noget, der kunde være dem til Skade, bleve de ham Svar skyldige; et skulde og maatte der imidlertid gives, og Juveleren, der var mindst forknyt, paatog sig det.

„Herre," sagde han, „for det første kan jeg forsikre Eder, at vi ere skikkelige Folk her fra Byen, men hine, der seile bort med Baaden, ere Rovere, der afvigte Nat have gjort Indbrud i og plyndret det Hus, hvori vi befandt os, og ført os med til deres Smuthul. Ved alle mulige Løfter og Bønner have vi omsider be-

væget dem til at sætte os paa fri Fod igjen. De bragte os derfor herhen og erstattede os endogsaa en Del af det, de havde frarøvet os, som I selv kan see."

Med disse Ord viste han Befalingsmanden den Pakke Sølvtøi, som han bar. Men denne lod sig ikke saaledes affærdige; han tog Prindsen og Juveleren nøiere i Diesyn og sagde:

„Siger mig oprigtigt, hvem denne Kvinde der er, hvorfra I kjende hende og i hvilket Kvarter af Byen hun boer?"

Schemselnihar gjorde imidlertid Ende paa deres nye Forlegenhed over dette Spørgsmaal; hun tog Befalingsmanden tilside, der efter faa Ord af hende strax steg af Hesten med mange Høflighedes- og Æresbevisninger og befalede sine Folk at skaffe to Baade tilveie Saasnartsom disse ankom, lod han Schemselnihar stige ned i den ene, Prindsen og Juveleren i den anden gav hver Baad to af sine Folk med og befalede, at de skulde ledsage dem til deres Bestemmelse. De roede da i forskjellig Retning, og vi ville foreløbig følge den Baad, der havde Prindsen og Juveleren inde. For at afkorte Farten erklærede Prindsen, at han vilde tage Juveleren hjem med sig, og opgav sin Bolig. Deres Ledsagere lagde derpaa bi foran Kalifens Palads, hvilket satte dem i stor Angst, hvormed de dog ikke vilde lade sig mærke. De troede nemlig, at de skulde overleveres til Vagten og den følgende Dag føres frem for Kalifen. Dette var imidlertid ikke deres Ledsageres Hensigt; rigtignok anbefalede de Prindsen og Juveleren til Befalingsmanden over Vagten, men denne lod dem af to Soldater ledsage til Prindsens Hus.

Trediedagen efter denne Tildragelse besøgte Juveleren en rig Kjøbmand, med hvem han stod i Venskabsforbindelse, i hans Boutik. Idet han reiste sig for at

tage Afsked med sin Ven, bemærkede han en Kvinde, der gav ham et Vink, og gjenkjendte Schemselnihars Yndlingsslavinde. Efterat have tilkjendegivet deres Glæde over at see hinanden efter hint Eventyr, maatte han meddele hende, hvad der var hændet ham siden deres pludselige Adskillelse, uagtet han først gjerne havde villet høre, hvorledes hun og de to andre Slavinder havde reddet sig. Hun havde nemlig ogsaa været af den Mening, som hun senere fortalte ham, at de Indtrængende vare Kalifens Soldater, der vare afsendte for at ombringe den persiske Prinds og Schemselnihar. Derfor var hun, da Roverne kom ind i Værelset, flygtet op paa Husets flade Tag, hvorhen de to andre Slavinder havde fulgt hende. Ved at klattre fra det ene Tag til det andet kom de til et Hus, hvor de hos gode Folk fandt et Tilflugtssted for Natten; aarle om Morgenen vendte de derfra tilbage til Paladset. Her saae de andre Kvinder dem med Forbauselse komme uden deres Herskerinde, og de foregave derfor, at hun var bleven hos en Veninde og vilde sende Bud efter dem, naar de skulde afhente hende.

„Hine lode sig nøie med denne Forklaring," fortalte Yndlingsslavinden endvidere, „men jeg tilbragte Dagen i usigelig Angst, og aldrig saasnart var det bleven Nat, før jeg aabnede Bagdøren; i den Canal, der udmunder i Tigris, fandt jeg en lille Baad og hidkaldte Baadføreren for at give ham det Hverv at fare langs med begge Flodbredder, og hvis han muligvis fik Die paa en fornem Dame, da at bringe hende til mig. Tilligemed de andre to Slavinder, der ikke vare mindre bekymrede end jeg, oppebiede jeg hans Tilbagekomst, og det var allerede Midnat, da vi saae den samme Baad komme med to Mænd i og en agterude siddende Kvinde, i hvem jeg, saasnartsom hun steg ud,

med ubeſkrivelig Glæde gjenkjendte Schemselnihar. Jeg bød hende paa ſtaaende Fod Haanden for at underſtøtte hende, hvilket hun ogſaa trængte til, thi hun kunde neppe holde ſig paa Benene. I en Tone, der forraadte hendes Kummer, hviſkede hun mig i Øret, at jeg ſkulde hente en Pung med tuſend Guldſtykker til de to Soldaler, der havde ledſaget hende. Jeg overlod hende derfor til de to andre Slavinder, bad Soldaterne om at vente et Øieblik, gav dem ſaa Pengene, betalte Baadføreren, lukkede Døren og ilede til Schemselnihar for at hjælpe hende ind i hendes Værelſe. Her begav hun ſig øieblikkelig tilſengs og tilbragte Natten i en Tilſtand, ſom om hun hvert Øieblik ſkulde opgive Aanden. Hun beſtilte ikke andet end at græde, ſukke og ſtønne, vilde paa ingen Maade tage nogen Næring til ſig, og vi formaaede blot fra Tid til anden at helde noget Vin i Munden paa hende. De andre Kvinder holdt vi borte fra hende under det Foregivende, at hun var kommen ſaa afkræftet tilbage, at hun trængte til vedvarende Ro, og bragte det endelig ved vore indſtændige Bønner ſaa vidt, at hun ſpiſte noget. Efterat hun omſider igjen var Talens Brug mægtig, anmodede jeg hende om at viſe mig den Naade at ſige mig, ved hvilket lykkeligt Tilfælde hun var undſluppen Røverne. Ikke uden Overvindelſe fortalte hun ſaa:

„Da jeg ſaae de med Sabler og Dolke bevæbnede Røvere trænge ind, troede jeg, at det var ude med mig og Prindſen. Jeg haabede at dø med ham og beklagede mig ikke over min Skjæbne, men iſtedetfor at ſtyrte løs paa os og aflive os bleve vi blot bevogtede af to Røvere, medens de andre ſammenpakkede alt, hvad der foreſandtes i vort og de tilſtødende Værelſer. Derpaa belæsſede de ſig med Pakkerne og toge os med ſig. Underveis vilde de vide, hvem vi vare, og jeg gav

mig ud for at være Dandserinde, Prindsen derimod sagde, at han var en jevn Borgermand. Da de toge os nærmere i Øiesyn i deres Bolig og opdagede mine Juvelsmykker og kostbare Klæder, troede de ligesaalidt mit Udsagn som Prindsens og trængte ind paa os for at faae os til at tilstaae Sandheden. Prindsen sagde omsider, at han havde været i Besøg hos den Juveler, der eiede hint Hus, og nævnte ham ved Navn."

„Schemselnihar fortalte fremdeles, hvorledes Juveleren var bleven hentet og hun, Prindsen og han vare blevne satte paa fri Fod og førte over Floden af Roverne, hvor de faldt i Hænderne paa en ridende Vagt.

„Jeg tog Anføreren tilside," vedblev hun, „gav mig tilkjende og sagde, at de med Baaden bortroende Rovere havde Aftenen tilforn bortført mig, da jeg gik fra en Veninde, hos hvem jeg havde været i Besøg. Efterat jeg havde tilstaaet dem, hvem jeg var, havde de frigivet mig og af Hensyn til mig ogsaa løsladt de to Personer, som stode tætved, da jeg forsikkrede dem, at det var Folk, som jeg havde Bekjendtskab til. Øieblikkelig stod han af Hesten for at bevidne mig sin Ærbødighed og Glæde over at kunne være mig til Tjeneste og lod to Baade skaffe tilveie; i den ene blev jeg, i den anden Prindsen og Juveleren bragt hjem under Bedækning af to af hans Folk. Forhaabentlig er der ikke tilstødt dem nogen Ulykke siden vor Adskillelse," vedblev hun med Taarer i Øinene, „men Prindsens Smerte er visselig ikke mindre end min. Den i saa høi Grad tjenstvillige Juveler fortjener iøvrigt at blive holdt skadesløs for det Tab, som han for vor Skyld har lidt. Forglem derfor ikke imorgen tidlig at bringe ham to Punge, hver indeholdende tusend Guldstykker, i

mit Navn og forespørge Dig hos ham om den persisk Prindses Skjæbne."

Af den sidste Befaling tog jeg Anledning til at forestille min gode Herskerinde, at hun efter den kun ved et Vidunder overstaaede Fare dog hellere skulde opbyde hele sin Kraft for at bekæmpe sin Tilbøielighed; men hun befalede mig at tie og adlyde."

Juveleren begav sig derpaa hjem, glad over, at han nu var i Besiddelse af Midler til aldeles at erstatte sine Venner de Gjenstande, som han havde laant af dem. Han ansaae det tillige for en afgjort Sag, at ingen havde bragt i Erfaring, at den persiske Prinds og Schemselnihar vare hos ham, da hans Hus blev plyndret. Med sine Venner affandt han sig uden Vanskelighed den følgende Morgen og beholdt endda Penge nok tilovers til at indrette sit andet Hus anstændigt for, hvilket han nu anviste nogle af sine Folk til Bolig. Herover gik den overstaaede Fare ham rent afglemme, og om Aftenen begav han sig til Prindsen af Persien.

Dennes Folk sagde ham at han kom i et meget meget beleiligt Øieblik, da deres Herre ikke talte et eneste Ord og var i en Tilstand, der lod frygte for hans Liv. De førte ham derpaa sagte ind i hans Værelse, hvor han saae Prindsen ligge med lukkede Øine og i en medynkvækkende Tilstand i Sengen. Juveleren hilste paa ham og greb hans Haand, idet han talte opmuntrende Ord til ham; han aflod heller ikke med at bede, førend Prindsen bekvemmede sig til at spise og nyde mere end hidtil. Han befalede dernæst, at man skulde lade ham være alene med Juveleren og yttrede nu til denne:

„Foruden min egen Ulykke, der nedtrykker mig, er jeg tilmed bekymret over den Skade, som I af Kjærlighed til mig har lidt!"

Derpaa stod han med Anstrængelse op, hidkaldte

sine Folk og lod dem sammenpakke flere Baller kostbart Husgeraad og Sølvtøi, som han befalede dem at bringe til Juveleren. Denne vilde ikke modtage Foræringen, fordi Schemselnihar allerede havde givet ham mere end fuld Erstatning, men Prindsen vilde ikke vide af Indvendinger at sige.

Førend Juveleren gik bort den følgende Morgen, saae han ind til Prindsen, der anmodede ham om at tage Plads ved sin Seng og sagde til ham:

„I ved, at man ved alle Ting har et Formaal, hvilket for en Elsker er at komme i uhindret Besiddelse af sin elskede, og maa han opgive Haabet derom, saa er Livet ham kun en Byrde. I indseer vel, at jeg befinder mig i denne bedrøvelige Stilling. To Gange troede jeg mig ved Maalet for mine Ønsker og blev paa den grusomste Maade reven bort fra Gjenstanden for min Kjærlighed. Saaledes er der ikke andet end Døden tilbage for mig, og hvis min Religion ikke forbød det, vilde jeg allerede have givet mig den. Jeg behøver imidlertid ikke at foregribe den og føler ret godt, at den ikke vil lade mig vente længe paa sig."

Prindsen kunde for Graad Suk og Hulken ikke tale mere, og da Juveleren ikke vidste noget andet Middel til at bringe ham til at afstaae fra saa fortvivlede Tanker end ved at erindre ham om Schemselnihar og give ham en Skygge af Haab, svarede han, at han uopholdelig vilde gaae hjem, eftersom han frygtede for, at Yndlingsslavinden allerede havde været der for at tale med ham.

„Saa gaa," sagde Prindsen, „og naar I seer hende, saa paalæg hende at forsikre Schemselnihar fra mig, at naar jeg snart dør, hvorom jeg slet ikke tvivler, vil jeg dog elske hende til mit sidste Aandedræt, til Graven."

Efterat Juveleren havde ventet nogle Timer hjemme, kom virkelig Yndlingsslavinden, men grædende og i stor Bestyrtelse, hvorfor Juveleren ængstelig og hurtig spurgte, hvad der var ivejen.

„Schemselnihar, Prindsen, I og jeg, vi ere alle fortabte," svarede hun. „Nu skal jeg fortælle Eder den sørgelige Efterretning, som jeg hørte, da jeg igaar kom tilbage fra Eder. For en Forseelses Skyld havde Schemselnihar ladet en af de to Slavinder afstraffe, der vare tilstede ved Sammenkomsten i Eders andet Hus. Slavinden, som blev opbragt derover, fandt Døren aaben, smuttede ud og har upaatvivlelig forraadt en Gilding af Kvindevagten alt. Den anden Slavinde er ligeledes flygtet ind i Kalifens Slot, og vi have Aarsag til at troe, at hun har meldt ham det hele, thi idag lod Kalifen Schemselnihar hente til sig af tyve Gildinger. Jeg passede mit Snit til at liste mig bort for at underrette Eder om det forefaldne. Hvad der har tildraget sig, ved jeg ikke, men jeg venter mig intet godt. I ethvert Tilfælde besværger jeg Eder om at bevare Hemmeligheden godt."

Efterat hun havde raadet Juveleren til ufortøvet at sætte den persiske Prinds i Kundskab om disse Hændelser, gik hun rask bort uden at oppebie Svar. Hvad skulde Juveleren ogsaa have kunnet sige? Han stod stum og stiv, som om han var ramt af Lynilden. At der ingen Tid var at spilde var ham indlysende, og derfor begav han sig flux til Prindsen, hvem hans blotte Udseende robede, at der var noget galt paafærde.

„Prinds, væbn Eder med Taalmodighed, Standhaftighed og Mod," tiltalte han ham, „og vær belavet paa det skrækkeligste, der kan møde Eder i Livet."

„Fat Eder i Korthed, pin mig ikke med Uvished, jeg er fattet paa at doe," gjenmælede Prindsen, der

nu erfarede, hvad der var foregaaet, af Juveleren, som tillige trængte ind paa ham med Bønner om hurtigt at sørge for sin Redning, paa det at Kalifen i sin Vrede ikke skulde lægge ham paa Pinebænken og saaledes fravriste ham en Tilstaaelse.

Prindsen var nærved at opgive Aanden paa Stedet af Bestyrtelse og Smerte; han opmandede sig imidlertid og søgte Raad hos Juveleren, der svarede:

„Der er ikke andet at gjøre end i en Fart at stige til Hest og tage afsted. Tag saa mange af Eders Folk med, som I har Brug for, og tillad mig at flygte med Eder."

Prindsen kunde heller ikke tænke sig noget andet Redningsmiddel; han uddelte Befaling til, at man skulde træffe Reiseforberedelser, stak Penge og Juveler til sig, tog Afsked med sin Moder og forlod Bagdad med Juveleren og sit Følge. De rede uden at standse hele Dagen igjennem og næsten hele Natten, indtil Hestenes og deres egen Udmattelse nødte dem til at gjøre Holdt for at hvile ud nogle Timer før Dagbrud. Men neppe havde de faaet et Øieblikks Pusterum, før de bleve overfaldne af en mandstærk Røverbande. Vel værgede de sig tappert, men da Prindsens Folk vare faldne, maatte han og Juveleren overgive sig. Røverne lode dem beholde Livet, men udplyndrede dem og toge Hestene og hele Bagagen med sig.

„Lad mig dø her," sagde Prindsen, „det er jo ligemeget, om det skeer her eller et andet Sted. Schemselnihar er maaske allerede i dette Øieblik ikke mere, og jeg vil ikke overleve hende."

Ved mange Overtalelser bevægede Juveleren dog endelig Prindsen til at gaae med. Ved Dagbrud naaede de et Sted, hvor der var en Moskee; i en Krog af den skjulte de sig.

Da det blev lys Dag, forrettede de deres Bøn, og strax efter kom en Mand ind, saae og hilste dem, og efterat han havde forrettet sin Andagt, spurgte han dem, om de vare fremmede. Juveleren bekræftede det og tilføiede, at de efterat være blevne udplyndrede af Rovere vare komne herhen, men ikke vidste, til hvem de skulde henvende sig for at faae den nødvendige Bistand. Diebliffelig tilbød Manden at ville hjælpe dem efter Evne, naar de vilde følge med ham til hans Hus. Han gav dem derpaa nogle af sine egne Klædningsstykker til at skjule deres Nogenhed med og tog dem med sig hjem. Da de vare komne der, forsynede han dem med en fuldstændig Paaklædning og lod sætte Spise og Drikke frem for dem. De nøde imidlertid næsten slet intet, og den persiske Prindses Udmattelse og Bedrøvelse gjorde Juveleren meget ængstelig for hans Liv.

I Løbet af Dagen kom deres Vært flere Gange til dem, men forlod dem meget tidligt paa Aftenen, da han vidste, at de trængte til Hvile. Juveleren maatte imidlertid snart igjen kalde paa ham, thi den persiske Prindses Død var nærforestaaende. Han begyndte at trække Veiret hult og med Besværlighed, og da Juveleren deltagende nærmede sig ham, sagde han:

„Det er forbi, som I seer, og jeg er glad over, at I er tilstede i mit sidste Øieblik. Gjerne gjør jeg Afkald paa Livet, I ved jo Grunden.“

Han udstødte et dybt Suk og udaandede.

Dagen efter Prindsens Hedengang anbefalede Juveleren hans Lig til Værtens Omsorg og vendte med en talrig Karavane tilbage til Bagdad. Han begav sig til Prindsens Moder og sagde:

„Gud holde sin Haand over Eder og overvælde Eder med sin Naade! Det er Eder ikke ubekjendt, at

Gud er vor Herre og indretter alt paa det bedste . . .“

Her afbrød Prindsens Moder Juveleren med det Udraab:

„Ve! I forkynder mig min Søns Død!“

Derpaa udstødte hun et forfærdeligt Jammerskrig, som hendes Kvinder istemmede, og Juveleren kunde heller ikke afholde sig fra at udgyde Taarer. Længe hengav hun sig til sin Smerte, førend hun opfordrede ham til at give en omstændeltg Beretning om den sørgelige Tildragelse.

Da han var færdig hermed, spurgte hun, om han ikke havde overdraget ham noget særeget Hverv; Juveleren forsikkrede, at Prindsen havde allermest af alt beklaget sig over at maatte døe saa langt fra hende og kun udtalt det eneste Ønske, at hun vilde lade hans Lig bringe til Bagdad.

For at udføre dette afreiste hun allerede aarle den følgende Morgen tilligemed sine Kvinder og de fleste af sine Slaver. Da Juveleren, hvem hun indtil da havde holdt tilbage hos sig, gik sørgmodig og med nedslagne Øine hjem, blev han underveis standset af en Kvinde. Han saae op og gjenkjendte Schemselnihars Yndlingsslavinde. Hun græd, var i Sørgedragt og fulgte den ligeledes i Graad udbrydende Juveler til hans Hus. Efterat begge her havde sat sig, spurgte Juveleren med et dybt Suk, om hun allerede var vidende om den persiske Prindses Død, siden hun græd.

„Hvorledes, den elskelige Prinds er død?“ udbrød hun. „Saa har han ikke overlevet sin dyrebare Schemselnihar længe. Skjønne Sjæle, hvor I end ere, ville I være tilfredse, thi I kunne nu uhindret elske hinanden. Livet var en Hindring for Eders Ønsker, og Himlen har gjort en Ende derpaa for at forene Eder.

Juveleren vidste endnu intet om Schemselnihars Død og bemærkede først nu Slavindens Sørgedragt.

„Schemselnihar er død?" udraabte han og følte sin Smerte fordoble sig.

„Hun er død," bekræftede Slavinden med Taarer. „I vil endnu kunne erindre, at jeg meddelte Eder, at Schemselnihar var bleven ført til Kalifens Palads; denne havde ganske rigtig af de to Slavinder faaet Kundskab om Kjærlighedsforholdet imellem hende og den persiske Prinds. Nu troer I maaskee, at han blev opbragt paa Schemselnihar og af Skinsyge paa den persiske Prinds besluttede at tage en hurtig Hævn over ham. Det var paa ingen Maade Tilfældet. Han tænkte slet ikke paa Prindsen, men beklagede kun Schemselnihar, og det er at antage, at han selv tilregnede sig Skylden for det forefaldne, fordi han tillod hende at gaae ud uden at være ledsaget af Gildinger. Hans overordentlige Adfærd imod hende tilsteder ingen anden Gisning, som I strax vil faae at høre. Kalifen modtog hende med oprømt Mine, og sagde med sin sædvanlige Godhed, da han bemærkede den Kummer, der nedtrykkede hende (thi hun traadte uden Overraskelse eller Frygt frem for ham):

„Schemselnihar, jeg kan ikke lide, at I viser Eder for mig med et saadant Aasyn, thi det bedrøver mig uendelig. I ved, med hvilken Lidenskab jeg altid har elsket Eder; de Beviser, som jeg har givet Eder derpaa, maa tilfulde have overtydet Eder derom. Jeg har ikke skiftet Sind, men elsker Eder mere end nogensinde. I har imidlertid Fjender, og disse Fjender have berettet mig, at Eders Opførsel ikke er, som den burde være; men al deres Tale har ikke frembragt det ringeste Indtryk paa mig. Forjag derfor disse Griller og forbered Eder paa iaften at underholde mig med noget behageligt og glædeligt, som jeg er vant til at høre af Eder."

Efterat have sagt hende endnu flere venlige Ord anviste han hende et prægtigt Gemak ved Siden af sit eget og bad hende om at vente paa ham der.

Den trøstesløse Schemselnihar blev dybt rystet af disse Beviser paa Agtelse; men jo mere hun erkjendte, i hvor høi en Grad hun var Kalifen forpligtet, desto dybere følte hun Smerten over maaskee for stedse at blive adskilt fra den persiske Prinds, uden hvem hun ikke kunde leve. Dette havde iøvrigt tildraget sig, medens jeg befandt mig hos Eder, og jeg fik det at vide af de Kvinder, der havde været tilstede. Men saasnartsom jeg kom ilbage fra Eder, begav jeg mig til Schemselnihar og var Øienvidne til det, der foregik om Aftenen. Jeg fandt hende i det omtalte Gemak, og da hun anede, hvorfra jeg kom, kaldte hun mig ganske nær hen til sig og sagde, uden at andre kunde høre det:

„Jeg er Dig meget taknemmelig for den Tjeneste, som Du nys har vist mig; jeg føler altfor vel, at det er den sidste."

Mere talte hun ikke, og jeg fandt ikke Leilighed til at sige hende noget trøsteligt. Om Aftenen traadte Kalifen ind under Klangen af de Instrumenter, som Schemselnihars Kvinder spillede paa, og strax blev Maaltidet baaret frem. Han tog Schemselnihar ved Haanden og lod hende sætte sig ved Siden af ham paa Sophaen, og hun paalagde sig en saa stor Tvang for at vise sig behagelig imod ham, at vi inden faa Øieblikke saae hende opgive Aanden.

Hun havde nemlig neppe sat sig ned, for hun sank baglænds om. Vi troede ligesom Kalifen, at det kun var en Besvimelse; men alle vore Bestræbelser for at kalde hende tillive mislykkedes, og paa denne Maade mistede vi hende. Kalifen ærede hende med sine Taarer, dem han ikke var istand til at tilbageholde. Forend

han vendte tilbage til sit Værelse, gav han endnu Befaling til at sønderbryde alle musikalske Instrumenter og bringe Liget til ham. Han blev hele Natten siddende oppe ved det, men da Dagen brød frem, anordnede han hendes Begravelse og befalede, at hun skulde vadskes, klædes og jordes i et prægtigt Gravsted. Da nu den persiske Prindses Lig ifølge Eders Udsagn skal bringes til Bagdad, er jeg tilsinds at indrette det saaledes, at det bliver bisat i samme Grav."

Juveleren ansaae dette af Hensyn til Kalifen for umuligt, men Slavinden vedblev:

„I maa indrømme, at det kan lade sig gjøre, naar I erfarer, at Kalifen har frigivet alle Schemselnihars Slavinder og for hver af dem udsat en tilstrækkelig Aarpenge. Mig har han derimod sat til at have Opsigt med hendes Grav og anvist mig rigelige Midler til dens Vedligeholdelse og mine Fornødenheder. Iøvrigt vil Kalifen, hvem jo Schemselnihars og den persiske Prindses Kjærlighed var bekjendt, uden at han lagde sig derimellem, ikke tage det fortrydeligt op."

Juveleren havde nu ikke mere at indvende og bad kun om, at hun vilde føre ham til Gravmælet, forat han kunde forrette sin Bøn der. Men hvor forbauset blev han ikke ved at see Folk af begge Kjøn fra Bagdad strømme derhen i en saadan Mængde, at han slet ikke kunde komme til, men maatte blive staaende langt borte.

„Nu anseer jeg ikke mere Udførelsen af Eders Hensigt for umulig;" sagde han til Slavinden, efterat han havde forrettet sin Bøn; „vi behøve kun at fortælle, hvad vi vide om begges Kjærlighed, og i Særdeleshed, at Prindsen næsten er død i samme Øieblik, og førend hans Lig ankommer vil hele Bagdads Befolkning stimle

sammen og fordre at det ikke bliver adskilt fra Schemselniḥars."

Planen lykkedes, og den Dag, da Liget skulde ankomme, drog en stor Folkemængde det tyve Mile imøde. Ved Stadens Port ventede Yndlingsslavinden og anmodede Prindsens Moder i hele Byens Navn om at tillade, at Ligene af begge de elskende, der fra deres Kjærligheds Begyndelse indtil Døden kun havde havt et Hjerte, ogsaa kun fik en Grav. Moderen indvilligede, og Liget blev nu i Overværelse af en talløs Folkemængde af alle Stænder begravet ved Schemselniḥars Side. Siden den Tid have ikke blot Beboerne af Bagdad, men ogsaa de fremmede Muselmænd fra alle Verdens Kanter altid holdt dette Gravmæle høit i Ære, og de besøge det endnu bestandig for der at forrette deres Bøn.

Fortælling om Prinds Kamaralsaman og Prindsesse Badur.

Omtrent tyve Dagsreiser til Soes fra den persiske Kyst ligger i det store Hav Den Khaledan. Inddelt i flere betydelige Provindser med blomstrende og stærkbefolkede Byer, danner den et mægtigt Kongerige, over hvilket Kong Schachsaman herskede i fordums Tid. Denne havde fire Kongedøttre til retmæssige Hustruer og desforuden tredsindstyve Medhustruer; paa Grund af den Rolighed og Velstand, der herskede i hans Rige, ansaae han sig for den lykkeligste Fyrste paa Jorden. Kun den ene Omstændighed formørkede hans Lykke, at han i sin allerede fremrykkede Alder endnu var barnløs, og han vidste ikke, hvad han skulde give Skylden derfor.

At døe uden en Arving af sin Stamme ansaae han for den største Ulykke, der kunde hænde ham, men skjulte i lang Tid den nagende Kummer derover, og jo større Vold han gjorde paa sig selv i saa Henseende, desto mere led han. Omsider brød han sin Taushed, og efterat han en Dag under fire Øine med sin Visir havde beklaget sig bittert over sin Skjæbne, spurgte han ham om han ikke kunde raade Bod derpaa.

„Dertil," svarede Ministeren „strække mine Erfaringer og Kundskaber sig ikke, og med saadanne Forlangender kan man kun vende sig til Gud alene. I har Undersaatter, for hvilke det er af særlig Vigtighed at tjene og tilbede ham, og som for hans Skyld føre et strengt Liv. Mit Raad er derfor, at Eders Majestæt uddeler Almisser til dem og opfordrer dem til at forene deres Bønner med Eders."

Kong Schachsaman sendte uopholdelig rigelige Almisser til alle Broderskaber af hellige Mænd og lod deres Forstandere kalde for sig. Efterat han havde beværtet dem med et Maaltid, meddelte han dem sin Hensigt og bad dem om at aabenbare den for deres fromme undergivne. Og see, det varede ikke længe, førend en af Kongens Koner blev Moder og efter den sædvanlige Tids Forløb fødte en Dreng. Af Taknemlighed derover sendte han atter Broderskaberne Almisser, der svarede til hans Storhed og Magt, og Prindsens Fødsel blev ikke blot i Hovedstaden, men over hele Landet feiret med offentlige Fester, der varede i en hel Uge. Prindsen, der strax efter Fødselen blev ham forevist, fandt han saa smuk, at han kaldte ham Kamaralsaman (sin Tids Maane eller Skjønhed). Han blev opdragen paa det alleromhyggeligste, og saasnartsom han havde naaet den tilbørlige Alder, gav hans Fader ham en vis Hofmester og duelige Lærere. Disse ved

deres Kundskaber udmærkede Mænd fandt i ham en begavet og lærvillig Aand, der var modtagelig for alle de Undervisningsfag, der passe bedst for en Prinds. Senere lærte han ligeledes alleslags Legemsøvelser og udviklede derved en saa beundringsværdig Smidighed og Ynde, at enhver og i Særdeleshed hans Fader glædede sig derover. Denne fattede endog i sin grændseløse Ømhed, da Prindsen var bleven femten Aar, den Tanke at afstræde Thronen til ham og talte derom med sin Storvisir. Denne svarede:

„Herre, Prindsen forekommer mig endnu at være for ung til at blive paalagt en saa tung Byrde, som Regjeringen af et mægtigt Rige er. Eders Majestæt befrygter med Rette, at Dorkesløshed kunde blive ham farlig, men vilde det ikke for at modvirke denne være bedst først at faae ham gift? Ægteskabet paalægger en ung Mand Pligter og forhindrer ham fra at hige efter Adspredelser; tilmed kunde Eders Majestæt jo give ham Sæde i Statsraadet, hvor han lidt efter lidt vilde lære at opretholde Glandsen og Anseelsen af Eders Krone, den I da altid tidsnok kan overdrage ham, naar I synes, at han har Erfaring nok til at være den Ting voxen."

Hans Ministers Raad forekom Sultanen meget forstandigt, og saasnartsom han havde afærdiget ham, lod han Prindsen kalde.

Prindsen optog Faderens Plan med megen Misfornøielse. Efter nogle Øieblikkes Forløb sagde han:

„Herre, jeg beder om Tilgivelse, hvis jeg synes at være bestyrtet over Eders Majestæts Forslag. Jeg var formedelst min store Ungdom ikke belavet derpaa. Jeg er endogsaa i Tvivl, om jeg nogensinde beslutter mig til at knytte det ægteskabelige Baand, ikke alene paa Grund af den Uleilighed, som Kvinderne foraarsage,

den vilde jeg endda kunde finde mig i, men især fordi de ere saa onde og troløse, hvilket jeg har læst hos vore Skribenter. Digteren siger om dem:

„Staa Kvinderne imod, saa handler Du i Overeensstemmelse med Guds Villie. Den Yngling, der hengiver sig til dem, vil ikke trives. De ville forhindre ham fra at blive moden, selv om han beflittede sig derpaa i tusend Aar."

Derpaa svarede Kongen:

„Jeg vil ikke gjøre det til en Tvangssag for Dig. Du skal have Tid til at overlægge og betænke, at en til Regjeringen af et stort Rige bestemt Prinds som Du først og fremmest maa sørge for at faae en Efterfølger. Det vil ikke alene blive en Tilfredsstillelse for Dig, men ogsaa for mig, der glæder sig til at leve op paany i Dig og dine Børn."

Sultanen stillede forelobig denne Sag i Bero, gav Prindsen Adgang til Stadsraadet og opbod alt for at gjøre ham lykkelig. Efter et Aars Forløb tog han ham atter for sig i Enrum og yttrede:

„Nu, min Søn, har Du ogsaa husket at overveie den Plan om at gifte Dig, som jeg ifjor foreslog Dig? Vægrer Du Dig endnu for at gjøre mig den Glæde, som jeg venter mig af din Lydighed, og vil Du lade mig døe uden at yde mig denne Beroligelse?"

Denne Gang syntes han at være mere belavet paa Spørgsmaalet end den forrige Gang og svarede efter kort Betænkningstid i en fast og bestemt Tone:

„Herre, jeg har ganske vist alvorlig overtænkt denne Sag, men er efter moden Overveielse kun bleven bestyrket i min Beslutning om ikke at gifte mig. Den uendelige Fortræd, som Kvinderne til alle Tider have foraarsaget i Verden, hvilket man kan læse sig til hos vore Historieskrivere, og det, som jeg hver Dag hører

fortælle om deres Ondskab, ere virkelig Grunde nok til at afholde mig fra at indgaae nogen Forbindelse med dem hele min Levetid. Jeg beder derfor om Eders Majestæts gunstige Tilgivelse, naar jeg vover at forestille Eder, at det vil være forgjæves fremdeles at ville overtale mig til at at gifte mig."

Fyrsten meddelte dette Svar til sin Storvisir, der udelod sig med følgende Ord:

„Herre, Udholdenhed fører næsten altid til Maalet. Maaskee slaaer denne Fremgangsmaade ikke til under nærværende Omstændigheder, men Eders Majestæt vilde i alle Tilfælde ikke have noget at bebreide sig, naar I bevilgede Prindsen endnu et Aars Frist til at tage en Beslutning. Foier han sig efter Eders Ønske, saa vil det være en saa meget desto større Opreisning for Eders faderlige Langmodighed, men fremturer han i sin Egensindighed, da er der al Grund for Eders Majestæt til i det forsamlede Raad at erklære ham, hvor nødvendigt det er for Stadens Vel, at han gifter sig."

Hvor magtpaaliggende end Prindsens snarlige Giftermaal var Sultanen, bevægede dog hans Visirs Fornuftgrunde ham til at indvillige i en yderligere Opsættelse.

Da Storvisiren var borte, begav Sultanen sig til Fatime, Prinds Kamaralsamans Moder. Han bad hende ved Leilighed at tale ret indtrængende til Prindsen og give ham at betænke, at han ved en fortsat Gjenstridighed tilsidst vilde drive ham til det yderste, saa at Prindsen vilde komme til at fortryde sin Ulydighed.

Fatime gav da ogsaa sin Søn at forstaae ved det første Besøg, han aflagde hende, at hun havde Kundskab om hans gjentagne Vægring for at gifte sig, og hvor smerteligt det var hende, at han gav sin Fader en saa billig Anledning til Vrede. Men Prindsen svarede:

„Kjære Moder, jeg beder Eder om ikke at rippe op i mine Fortrædeligheder, angaaende denne Sag. Jeg er bange for, at der skulde i min Ærgrelse derover undslippe mig en Yttring, der vilde stride imod den Ærefrygt, jeg skylder Eder."

Heraf skjønnede Fatime, at han endnu var i en for ophidset Stemning, og lod det for denne Gang have sit Forblivende derved. Efter et længere Tidsrum troede hun engang at finde bedre Gehør hos Kamaralsaman i dette Anliggende og sagde derfor:

„Hvis Du ikke har noget derimod, min Søn, vil jeg bede Dig om at forklare mig Grunden til din store Afsky for Ægteskabet. Naar Du ikke har anden end Kvindernes Ondskab og Slethed, saa gives der ingen, der er ubilligere eller uholdbarere. Jeg vil slet ikke paatage mig at forsvare de slette Kvinder, hvoraf der visselig gives mange, men det er en himmelraabende Uretfærdighed at skære dem alle over en Kam."

„Kjære Moder," gjenmælede Prindsen, „jeg betvivler ingenlunde, at der gives mange forstandige dydige, gode, blide og sædelige Kvinder; Gud give, at de alle lignede Eder. Det, der afskrækker mig, er Valgets Usikkerhed, som en Mand er underkastet ved sit Giftermaal, eller snarere, at man ofte ikke lader ham have sin frie Villie i saa Henseende. Hvis jeg nu for at føie mig efter min Faders utaalmodige Ønske, besluttede mig dertil, hvad for en Kone vilde han saa tildele mig? Aabenbart en Prindsesse, om hvem han vilde anholde hos en eller anden Nabofyrste, der vilde gjøre sig en stor Ære af at sende ham hende. Enten hun er stygg eller smuk, skal jeg tage hende. Men jeg sætter ogsaa at hun er vidunderlig deilig, hvem borger mig saa for hendes Forstand og for, at hun er af en forekommende, blid og kjærlig Charakter, at hun har Lyst og

Evne til at tale om andet end Klæder, Stads, Smykker og alskens Lapperier? Det er allerede paa den ene Side utallige Bevæggrunde, der nok egne sig til at gjøre mig betænkelig. Men om ogsaa en Prindsesse var dadelløs og fuldkommen i alle disse Ting, saa har jeg endnu en Mængde vigtigere Grunde tilbage, der foraarsage, at jeg ikke viger fra min Synsmaade og min Beslutning."

„Hvorledes, min Søn," udbrød Fatime, „Du har endnu andre Grunde? de fremførte ere ikke af større Betydning, end at jeg kan tilintetgjøre dem med et Ord:"

„Lad Eder ikke afholde derfra," yttrede Prindsen, „jeg vil maaske nok kunne gjøre berettigede Indvendinger imod Eders Mening."

„Men, min Søn," sagde nu Fatime, „saaledes som Du betragter Sagen, vil Du blive den sidste Konge af den berømmelige Herskerstamme paa Den Khaledan."

„Kjære Moder, jeg ønsker ikke at overleve min Fader," svarede Kamaralsaman, det var jo ikke saa mærkværdigt, om jeg døde før ham, thi der er jo allerede død saamange Børn før deres Forældre. Forvrigt er det altid berømmeligt for et Kongehus at ende med en stor Fyrste. Jeg vil gjøre mig Umage for at blive mine Forfædre og især den første Konge af min Stamme værdig."

Efter denne Tid indledede Fatime endnu ofte saadanne Samtaler med Prindsen, der altid vidste at imødegaae hendes Forestillinger med Grunde og blev urokkelig ved sin Mening. Paa denne Maade forløb Aaret og en Dag tiltalte Sultanen i den høitidelige Raadsforsamling, ved hvilken Storvisiren og de andre Visirer, de fornemste Kronembedsmænd og Feltherrer vare tilstede, Prindsen saalunde:

„Min Søn, allerede for lang Tid siden har jeg tilkjendegivet Dig mit levende Ønske om at see Dig formælet og ventede mig større Føielighed af Dig imod en Fader, der ikke fordrer noget ubilligt. Efterat en saa lang Opsætsighed har udtømt min Taalmodighed, giver jeg Dig det herved tilkjende i det forsamlede Statsraad. Talen er nu ikke længere alene om at tilfredsstille en Fader, hvis Villie Du ikke skulde have modsat Dig, Statens Vel forlanger det, og alle disse Herrer ønske det ligesom jeg. Erklær Dig altsaa, for at jeg kan lempe mine Forholdsregler efter dit Svar."

Prindsen udtalte sig med en saadan Hestighed, at Sultanen i retfærdig Harme over den Mangel paa Ærbødighed som hans Søn udviste imod ham i det forsamlede Raad, udbrød:

„Hvorledes, vanartede Søn, Du har den Frækhed at tale saaledes til din Fader og Sultan!"

Derpaa lod han hame bringe til et gammelt, længe ubeboet Taarn, hvor han blev indespærret med en Seng, nogle Bøger og en Slave til sin Opvartning. Men Prindsen fandt sig med megen Lethed i denne Behandling, da han i al Ro og Mag kunde beskjæftige sig med sine Bøger. Ved Aftenstid forrettede han sin Bøn, og efterat han endnu havde læst nogle Afsnit i Koranen med samme Sindsligevægt, som om han befandt sig i sine Gemakker i Paladset, lagde han sig til at sove uden dog at slukke den ved Siden af Sengen brændende Lampe.

Nu var der i Taarnet en Brønd, der om Dagen tjente til Opholdssted for en Fe, Maimune (det vi sige: den lyksaliggjorte), Datter af Damriat, Kongl over en Legion Aander. Da hun henimod Midnae svævede op af Brønden for efter Sædvane at flakke om i Verden, saae hun med Forundring Lys i Kamaralsa-

mans Fængsel. Hun tren ind uden at ændse den foran Døren sovende Slave og nærmede sig den prægtige Seng, i hvilken hun med stigende Forbauselse saae nogen hvile. Prindsens Aasyn var halvt skjult af Teppet. Feen løftede det en Smule iveiret og fik Die paa den skjønneste Yngling, som hun havde seet paa alle sine Streifture over den bebodde Jord.

„Hvilket Vidunder af Skjønhed maa han ikke være," sagde hun ved sig selv, „naar først disse, af saa skjønformede Øienlaag bedækkede Øine ere aabnede! Hvilken Anledning mon han har givet til at blive underkastet en Behandling, der er saa uværdig for hans høie Rang. Ved Himlen! jeg vil ikke tilføie ham noget ondt og ikke taale, at nogen træder ham for nær, men staae ham bi i enhver Henseende."

Hun kunde ikke blive træt af at beundre Prindsen; tilsidst kyssede hun ham paa Panden og begge Kinder, dækkede Teppet over ham, som det for havde ligget, og svævede bort uden at have vækket ham. Efterat hun derpaa havde svunget sig op til den mellemste Region, mærkede hun Vingeslag i Nærheden; hun styrede sin Flugt imod Lyden og mødte snart Aanden Dahnesch, Søn af Schamhurasch. Han var en af de frafaldne Aander, hvorimod Maimune var en af dem, som den store Salomo havde tvunget til at erkjende Gud, hvisaarsag der var givet hende Magt over ham. Dahnesch havde gjerne undveget Mødet med hende, men han var allerede saa nær, at han enten maatte indlade sig i Kamp med hende eller underkaste sig. Han gjorde det sidste og bønfaldt hende om ved Guds store Navn at sværge, at hun intet ondt vilde tilføie ham, idet han forpligtede sig til det samme for hendes Vedkommende.

„Formaledidede Aand!" haanlo Maimune, „hvad ondt formaaer Du vel at tilføie mig? Jeg frygter Dig

ikke. Jeg vil imidlertid tilstaae Dig den Naade, Du begjærer, det sværger jeg. Men sig mig, hvorfra Du kommer, og hvad Du i denne Nat har seet og bedrevet?"

„Skjønne Fe," svarede Dahnesch, „vid da, siden det er Eders udtrykkelige Ønske, at jeg kommer fra de yderste Grændser af China, der ligger ligeoverfor de yderste Øer paa denne Halvkugle. China er et af Jordens største og mægtigste Riger. Dets nuværende Konge hedder Ghaiur (det betyder: den paa sin Magt stinsyge), og han har en Datter, der er den største Skjønhed, Verden nogensinde har eiet. Hverken J, jeg eller Aanderne af Eders og mit Slags eller alle Mennesker tilsammentagne ere i Besiddelse af passende og tilstrækkelig levende Udtryk til at give en blot tilnærmelsesvis rigtig Skildring af hende. Hendes brune Haar er saa langt, at det slæber efter hende, og af en saadan Fylde, at det slet ikke er ilde at sammenligne det med en af hine skjønne Vindrueklasser med overordentlig store Druer, naar hun har ordnet det i Lokker om sit Hoved. Og under dette Haar pranger en herlig formet Pande, der er glat som det blankeste Speil; de sorte Øine straale af Ild, Næsen er hverken for lang eller for kort, Munden lille og purpurrød, Tænderne to Perlerader, hvis Hvidhed ikke kan sammenlignes med noget. Sødt og lifligt toner det naar hun taler, og hendes Ord vidne om, at hun har en opvakt Aand. Det kosteligste Alabast er ikke hvidere end hendes Barm. Af denne matte Beskrivelse vil J allerede kunne skjønne, at der ikke gives nogen mere fuldendt Skjønhed paa Jorderige. Forat hun ikke skal føle nogen Kjedsomhed ved det indgetogne Liv, hun fører, har hendes Fader til hende ladet bygge syv Paladser, hvis Mage man aldrig har seet eller hørt tale om. Det første af dem er af Bjergkrystal, det andet af Erts,

det tredie af ſiint Staal, det fjerde af endnu koſtbarere Metal end de to forrige, det femte af Onyx, det ſjette af Sølv og det ſyvende af Guld. Rygtet om denne Prindſ:sſes uforlignelige Skjønhed har bevæget de mægtigſte Naboſyrſter til ved høitidelige Geſandtſkaber at anholde om hendes Haand. Men hendes Fader, Kongen, vil kun formæle hende efter hendes Hjertes Valg, og ingen af de foreſlaaede Forbindelſer har vundet hendes Bifald. Men maatte end Geſandtſkaberne drage meget utilfredſe hjem med Henſyn til Løsningen af deres Opgave, ſaa vare de til Gjengjæld ſaa meget mere tilfredſe med den Ære og Artighed, der var bleven dem tildel.

„Fader," ſagde en Dag Prindſesſen til Kongen af China, "jeg er overbeviſt om, at J troer at gjøre mig en ſtor Glæde ved at faae mig gift, og jeg er Eder meget taknemlig derfor. Men hvor finder jeg ſaa prægtige Paladſer og yndige Haver ſom hos Eders Majeſtæt? Dertil kommer, at J er ſaa naadig at lade mig vederfares ſamme Æresbevisninger ſom Eder ſelv og ikke paalægger mig nogenſomhelſt Tvang. Slige Fordele opnaaer jeg ikke i noget Land paa Jorden hos en Gemal, hvem det ſaa nu ſiden vil blive. Mændene ville beſtandig være Herrer, og jeg ſporer ingen Lyſt hos mig til at lade mig befale."

Der indfandt ſig efterhaanden flere Geſandtſkaber og tilſidſt ogſaa et fra en Konge, der var endnu mægtigere og rigere end de foregaaende, hvisaarſag Kongen af China ogſaa tilſkyndede ſin Datter at indgaae en Forbindelſe med ham. Hun faſtholdt dog ſin tidligere Utilbøielighed, idet hun ſtøttede ſig til de ſamme Grunde, og da hendes Fader ligefuldt trængte ind paa hende for at formaae hende til at ſamtykke, forſaae hun ſig mod den ham tilkommende Ærefrygt og frabad ſig

fortørnet, at han talte mere om dette eller noget andet Ægteskabstilbud; hun vilde i modsat Fald støde sig en Dolk i Brystet for at blive hans Paatrængenhed kvit. Kongen blev ligeledes opirret og svarede:

„Du er en Daare, mit Barn, og jeg vil behandle Dig som en Daare."

Derpaa lod han hende indespærre i et Værelse i et af sine Paladser tilligemed ti gamle Kvinder, der skulde opvarte hende og være hende til Selskab, og hvoraf den ældste var hendes Amme. Men for at Nabokongerne, der havde sendt Gesandtskaber til ham, ikke fremdeles skulde gjøre sig nogen Uleilighed, lod han dem paa sin Side ved Gesandter give Underretning om Prindsessens haardnakkede Vægring for at indgaae Ægteskab. Da han virkelig ansaae sin Datter for sindssvag, havde Gesandterne tillige det Hverv at stille den Foresporgsel ved ethvert Hof, om der var nogen Læge, som troede sig duelig nok til at helbrede hende; i saa Tilfælde behøvede han blot at melde sig og skulde som Belønning faae hende til Kone.

„Saaledes staae Sagerne, skjønne Maimune," vedblev Dahnesch, der gaaer ingen Dag hen, hvor jeg ikke begiver mig hen til denne Prindsesse for at gotte mig ved Synet af hendes uforlignelige Skjønhed; trods min naturlige Ondskabsfuldhed kunde jeg dog ikke nænne at tilføie hende nogetsomhelst ondt. Følg med og see hende, det er nok Umagen værd, det sværger jeg Eder."

Istedetfor Svar brast Feen Maimune i en voldsom Latter, og først efterat hun havde leet sig mæt, begyndte hun:

„Det er en net Historie, Du der vil indbilde mig! Jeg var af den Formening, at jeg skulde faae noget rigtig mærkværdigt og overordentligt at høre, og saa giver Du Dig til at tale op ad Vægge og ned ad

Stolper om en Marekat. Tvi Dig! Hvad mon Du da vilde sige, fordomte Karl, hvis Du før ligesom jeg havde seet hin deilige Prinds, hvem jeg elsker høiere, end jeg formaaer at beskrive? Det er noget, der er Omtale værd, man kunde blive gal af Henrykkelse alene ved Tanken om ham."

Da Dahnesch spurgte, hvad det var for en Prinds, fortalte Maimune, hvem allerede endel af Kamaralsamans Historie var kommen for Øre:

„Det er næsten gaaet ham ligesom din vidunderlige Prindsesse. Sultanen, hans Fader, vilde absolut see ham gift, og da han efter mange Opfordringer dertil rentud erklærede, at han ikke vilde, blev han indespærret i et gammelt Taarn, som jeg boer i, og hvor jeg for et Øieblik siden har beundret ham."

Dahnesch svarede, at skjønt han ikke ligefrem vilde sige hende imod, maatte det dog vel være ham tilladt, idetmindste til han havde seet Prindsen, at beholde sin Anskuelse om, at ingen dødelig Mand eller Kvinde i Skjønhed kunde sammenlignes med hans Prindsesse. Derom kjævledes de endnu en liden Stund, indtil Maimune omsider paalagde Dahnesch at skaffe hans Prindsesse tilveie, forat hun kunde blive lagt ved Siden af Prindsen og man saaledes kunde anstille en Sammenligning og afgjøre, paa hvis Side Retten var. Ifølge denne Befaling vilde Dahnesch strax ile til China, men blev holdt tilbage af Maimune og maatte først følge med hende til Taarnet, forat han kunde vide, hvorhen han skulde bringe Prindsessen. Derpaa lod hun ham fare afsted.

I utrolig kort Tid vendte Dahnesch tilbage med Prindsessen, der var ifort en Natdragt af fint ægyptisk Lærred, der i Halsen, i Sømmene og i Kanterne var forsiret med Guldsnore og Fryndser. Maimune tog sig

af hende og førte hende ind i Prindsens Gemak, hvor hun blev lagt ved Siden af ham. I Taushed sammenlignede og beundrede Feen og Aanden en Tidlang det sovende Par, men da Dahnesch endelig yttrede, at hans Prindsesse dog var smukkere end Prindsen, opstod der en heftig Strind, for hvilken Maimune satte en Grændse ved at erklære, at hun vilde underkaste sig en Voldgiftsmands Kjendelse, og hvis Aanden ikke var enig med hende heri, saa vilde hun anse det som et Tegn paa, at han tvivlede om Udfaldet af sin Sag. Dahnesch indvilligede imidlertid, og ufortovet stampede Feen i Gulvet, der øieblikkelig aabnede sig, og frem tren en afskyelig Aand. Han var pukkelrygget, ensiet, lam, havde sex Horn i Panden og vanskabte Hænder og Fødder. Da han var kommen helt op og Gulvet igjen havde lukket sig efter ham, kastede han sig for Maimunes Fødder og spurgte knælende, hvad hun fordrede af sin underdanigste Tjener. Hun svarede:

„Reis Dig, Kaschkasch (saaledes hed Aanden), jeg har kaldt Dig hid, fordi Du skal være Dommer i en Trætte, som jeg har med denne formaledidede Dahnesch. See paa denne Seng og sig upartisk, om Du anseer Ungersvenden eller Ungmøen for at være den smukkeste?"

Kaschkasch betragtede Prindsen og Prindsessen med alle Tegn paa en overordentlig Overraskelse og Beundring, og efterat han havde gjort det længe uden at kunne bestemme sig, sagde han til Maimune:

„Herskerinde, jeg tilstaaer, at jeg baade vilde skuffe Eder og mig selv, hvis jeg erklærede den ene for at være smukkere end den anden. De ligne hinanden aldeles i Skjønhed og Ynde, og ingen af dem har den mindste Feil, der kunde gjøre Udslaget. For at hidføre en Afgjørelse agter jeg derfor at foreslaae at vække først

den ene og siden den anden og at ansee den, der røber størst He rykkelse og Kjærlighed for den anden, for den mindst smukke."

Feen og Aanden fandt dette Raad fortræffeligt, og Maimune forvandlede sig i en Hast til en Loppe, satte sig paa Prindsens Hals og stak ham saa eftertrykkelig, at han vaagnede og foer med Haanden til det ømme Sted. Men han fik ikke fat i noget, thi Maimune var hurtig hoppet bort og havde igjen antaget sin forrige Skikkelse for tillige med begge Aanderne usynlig at iagttage hvorledes Kamaralsaman vilde tee sig.

Idet nu Prindsen trak sin Haand tilbage, berørte han Prindsessen af Chinas, slog Øinene op og fandt til sin store Forundring en Jomfru af saa stor Skjønhed ved sin Side. Han reiste sig overende i Sengen og støttede sig paa Albuen for at betragte hende nøiere. Prindsessens blomstrende Ungdom og uforlignelige Skjønhed tændte pludselig en Ild, som han havde vogtet sig saa omhyggeligt for og aldrig tidligere fornummet, i hans Blod. Kjærligheden yttrede sig paa den meest utvetydige Maade i hans Hjerte, og han kunde ikke undertrykke det Udraab:

„Hvilken Skjønhed! hvilke Yndigheder! mit Hjerte! min Sjæl!"

Og med det samme kyssede han hende saa lidenskabelig paa Panden, Kinderne og Munden, at hun vilde være vaagnet, hvis Dahnesch ikke ved Tryllemidler havde sørget for, at hun sov fastere end sædvanlig.

„Hvorledes, deilige Pige," vedblev Prindsen, „I fornemmer intet ved alle disse Kjærtegn af Prinds Kamaralsaman? Han er Eder ikke uværdig, hvem I saa end siden er."

Han vilde ligetil formelig at vække hende, men undlod det imidlertid, fordi den Tanke pludselig faldt ham ind:

„Skulde det maaskee være hende, som min Fader har bestemt til Gemalinde for mig? I saa Tilfælde var det meget urigtigt af ham, at han ikke lod mig see hende tidligere; jeg vilde da ikke have fornærmet ham ved min Ulydighed og offentlige Trods, og han kunde have sparet sig den Krænkelse, som jeg har tilføiet ham."

Prindsen angrede af et oprigtigt Hjerte den Feil, han havde gjort sig skyldig i, og stod atter i Begreb med at vække Prindsessen, men lod det være, fordi han tænkte som saa:

„Maaskee vil min Fader overraske mig. Upaatvivlelig har han indrettet det saaledes for at prøve, om min Modbydelighed for Ægteskabet virkelig er saa stor, som jeg har tilkjendegivet for ham. Muligvis har han selv bragt hende herhen og skjuler sig etsteds i Nærheden for at træde frem og beskæmme mig for min Forstillelse. Denne anden Feil vilde langt overgaae den første. Foreløbig vil jeg lade mig nøie med denne Ring for at have et Erindringstegn om hende."

Med disse Ord drog han en smuk Ring af hendes Finger, paasatte hende i dens Sted hans, vendte hende Ryggen og var ved Aandernes Troldkunster snart hensunken i en dyb Søvn.

Nu forvandlede Dahnesch sig til en Loppe og stak Prindsessen paa Hagen; hun blev opskræmmet af sin Søvn, satte sig overende i Sengen, lukkede Øinene op og saae til sin Forbauselse en Mand ligge ved Siden af sig. Hendes Studsen gik over til Beundring og denne til uskrømtet Glæde, da hun blev vaer, at det var en saa velskabt Ungersvend.

„Skulde det mon være den Gemal, som min Fader har bestemt mig?" udbrod hun. „Hvor det gjør mig ondt, at jeg ikke har vidst det før! Jeg havde da

ikke paadraget mig hans Vrede og ikke saa længe undværet en Gemal, som jeg maa elske af mit ganske Hjerte. Vaagn op! vaagn op! det er utilladeligt for en Ægtemand at sove saa meget i Brudenatten."

Og Prindsessen ruskede sin Nabo saa stærkt i Armen, at han sikkert vilde være vaagnet, dersom han ikke havde været hildet i en Trylleson. Derfor bleve ogsaa hendes gjentagne Forsøg frugtesløse, og forundret derover udbrød hun:

„Hvad gaaer der af ham? Skulde en paa vor fælleds Lykke skinsyg Medbeiler maaskee ved Trollemidler have paaført ham denne uovervindelige Slummer i et Øieblik, der har saa stort Krav paa hans Virksomhed?"

Hun greb nu hans Haand, kyssede den kjælent og bemærkede Ringen, der havde en saa skuffende Lighed med hendes, at hun blev overbevist om, at det maatte være den, især da hun paa sin egen Finger havde fundet en anden, hvis Tilstedeværelse der hun rigtignok ikke kunde gjøre sig Rede for. Hun tvivlede dog ikke om, at hun deri maatte see et ubedrageligt Tegn paa deres Formæling; da hun imidlertid var kjed af at bestræbe sig forgjæves for at vække ham og overbevist om, at det forsomte nok skulde blive indhentet, kyssede hun ham paa Kinden og sagde:

„Da det nu denne Gang ikke lykkes mig at gjøre Eder kvik, saa sov i Guds Navn. Imorgen er der atter en Dag."

Derpaa lagde hun sig ned igjen og var snart sovet ind.

Saasnartsom Maimune kunde tale uden at vække Prindsessen af China, sagde hun:

„Nu, fordømte Dahnesch, er Du nu overbevist om, at din Prindsesse ikke er saa smuk som min Prinds;

tro mig saa en anden Gang, naar jeg forsikrer Dig om noget."

Til Kaschkasch henvendte hun sig dernæst med de Ord:

„Men Dig takker jeg; hjælp nu Dahnesch med at bringe Prindsessen tilbage til hendes Leie."

Kaschkasch og Dahnesch fuldbyrdede denne Befaling, og Feen trak sig tilbage til sin Brønd.

Da Prinds Kamaralsaman vaagnede den næste Morgen og ikke mere saae den unge Pige, som havde været hos ham om Natten, ligge ved sin Side, sagde han ved sig selv:

„Tænkte jeg det ikke nok, at det var en Snare, som min Fader havde lagt for mig; jeg er glad over, at jeg ikke lod mig fange."

Flux kaldte han paa den endnu sovende Slave, forat han i en Hast kunde blive klædt paa. Om det forefaldne ymtede han dog ikke et Ord til Slaven, der bragte ham Vadskevand; han stod op, og efterat han havde forrettet sin Bøn, tog han en Bog og læste i nogen Tid. Men omsider kaldte han igjen Slaven hen til sig og sagde til ham:

„Kom engang herhen, men lyv ikke! Hvorledes er den Jomfru kommen ind, der inat sov hos mig, og hvem har bragt hende herhen?"

„Jeg sværger Eder," svarede Slaven, „at jeg ikke ved af nogen Jomfru at sige, og hvorledes skulde vel nogen være kommen ind, uden at jeg havde mærket det, da jeg sover ved Døren?"

„Du lyver, Usling!" tordnede Prindsen, „og er i Forstaaelse med de andre for at krænke mig endnu mere og gjøre mig rasende."

Disse Ord ledsagede Prindsen med en saadan Kindhest, at Slaven styrtede til Jorden, og efterat han

længe havde sparket ham, bandt han ham Brøndrebet under Armene, firede ham ned i Brønden og dukkede ham gjentagne Gange under Vandet, idet han tilraabte ham:

„Jeg drukner Dig, naar Du ikke strax siger mig, hvem Jomfruen er, og hvem der har bragt hende herhen."

Den gruelig bange Slave var af den Formening, at Prindsen var gaaet fra Forstanden og søgte at redde sig ved en Usandhed. Han bad derfor om Naade for sit Liv og lovede at aabenbare alt. Derpaa halede Prindsen ham igjen op og opfordrede ham til at lade Munden løbe, men Slaven, der dirrede af Kulde, forestillede ham, at han umulig kunde tilfredsstille hans Ønsker i denne Tilstand, og bad kun om saa lang Henstand, som han behøvede for at skifte Klæder. Prindsen indrømmede ham den, men anbefalede ham at skynde sig; Slaven gik ud, lukkede Prindsen inde og løb, som han var, til Paladset.

Han traadte frem for Kongen og sagde:

„Herre, jeg er høilig bedrøvet over at maatte bringe Eders Majestæt en Efterretning, der ikke kan andet end frembringe et ubehageligt Indtryk. Prindsens megen Snak om en Jomfru, der har været hos ham sidste Nat, og den Tilstand, hvori han har bragt mig, som Eders Majestæt med egne Øine kan overbevise sig om, forraade kun altfor tydelig, at han ikke er ved sin fulde Forstand."

Derpaa fortalte han udførlig, hvad Kamaralsaman havde sagt, og hvorledes han havde behandlet ham, og den paa denne nye Anledning til Kummer ikke forberedte Konge sagde til sin Minister:

„Det er et høist ulykkeligt Tilfælde. Gaa uop-

holdelig hen for at faae at vide, hvorledes Sagen hænger sammen, og aflæg mig saa en Beretning derom."

Storvisiren begav sig paa staaende Fod til Prindsen, der ved hans Ankomst sad og læste i en Bog; han hilste paa ham og satte sig ved Siden af ham. Derpaa indledede han Samtalen paa følgende Maade:

„Forbandet være Eders Slave for den Skræk, han har foraarsaget Eders Fader ved en Efterretning, han har bragt ham."

„Hvad er det for en Efterretning?" spurgte Prindsen, „jeg har vist endnu mere Grund til at beklage mig over min Slave."

„Gud forbyde, at det, som han har berettet om Eder, nogensinde skulde blive sandt," svarede Storvisiren, „den gode Tilstand, hvori jeg træffer Eder — Gud lade det fremdeles blive saaledes — beviser mig, at hans Udsagn er ugrundet."

„Ja, han er ikke til at komme tilrette med," tog Prindsen tilorde, „men eftersom I nu er her, vil jeg ikke undlade at spørge Eder, der rimeligvis maa vide god Besked, hvem den Jomfru var, som inat har sovet hos mig."

Storvisiren vidste ikke, om han skulde troe sine egne Øren, og svarede:

„Prinds, bliv ikke forbauset over, at dette Spørgsmaal sætter mig i Forlegenhed. Det er jo en ligefrem Umulighed, at noget Fruentimmer eller overhovedet noget Menneske kan komme herind, uden at Eders Slave, der ligger foran Døren, maa have mærket det. Jeg beder Eder om at tænke Eder om, saa vil I nok komme til den Erkjendelse at det har været en Drøm, der har gjort et stærkt Indtryk paa Eder."

„Jeg lider ikke, at I kommer med Udflugter," udbrød Prindsen opbragt, „og vil vide, hvad der er

bleven af hin Jomfru. Jeg befinder mig netop her paa et Sted, hvor jeg nok skal vide at forskaffe mig Lydighed."

Storvisiren blev hed om Orene over disse bestemte Ord og tragtede kun efter at slippe helskindet ud af denne Klemme. Han begyndte derfor at tale godt for Prindsen og spurgte ham i de underdanigste og skaansomste Udtryk, om han havde seet bemeldte Jomfru med egne Øine.

„Ja vel," svarede denne, „og jeg gjættede lige paa Øieblikket, at hun var afsendt for at lede mig i Fristelse. Hun har gjennemført den hende foreskrevne Rolle meget godt, ikke mælet et eneste Ord, spillet den sovnige og atter begivet sig bort, da jeg var falden i Søvn. I er neppe saa uvidende, som I lader, thi hun har upaatvivlelig allerede aflagt Eder Beretning."

Forgjæves svor Visiren paa, at Historien med Jomfruen hverken var et Paafund af Kongen eller ham, og gjentog sin Formening om, at Prindsen maatte have drømt.

Men denne blev vred og udraabte:

„I er altsaa blot kommen for at gjøre Eder lystig over mig!"

Med det samme greb han Ministeren i Skjægget og pryglede ham saalænge, som han kunde røre en Haand. Taalmodig fandt den arme Storvisir sig i Prindsens Haandgribeligheder og tænkte:

„Det gaaer mig ligesom Slaven, og jeg har al Grund til at glæde mig, hvis jeg slipper ligesaa godt derfra som han."

Medens Prindsen endnu var ifærd med at prygle ham, raabte han endelig:

„Skjænk mig dog blot et Øieblik Gehør."

Kamaralsaman var endelig træt og holdt inde.

„Jeg tilstaaer," vedblev Storvisiren, idet han forstillede sig, „at I ikke har saa ganske Uret i Eders Formodning, men I kjender ogsaa den Nødvendighed, hvori en Minister befinder sig, at maatte adlyde sin Herres og Konges Befalinger. Naar I vil være saa naadig at tillade det, vil jeg begive mig til ham og overbringe ham hvilketsomhelst Budskab, I vil medgive mig."

„Lad gaae," svarede Prindsen, „gaa og sig ham, at jeg vil gifte mig med den Jomfru, som han har sendt eller bragt hid, og som jeg her asvigte Nat. Skynd Eder saa at bringe mig Svar tilbage."

Storvisiren forlod ham med et dybt Buk og ansaae sig ikke for at være i Sikkerhed, førend han var vel ude af Taarnet og havde lukket Døren efter sig. Derpaa begav han sig i en høist bedrøvet Stemning til Kongen, og berettede, at Slaven kun havde talt altfor sandt. Han fortalte, hvad Prindsen havde sagt, hvorledes han var bleven behandlet af ham, og ved hvilken List han var sluppen bort. Nu vilde den endnu mere bestyrtede Konge selv overbevise sig om Tingenes Stilling og begav sig med Storvisiren til Prindsens Fængsel.

Kongen blev modtagen med megen Ærefrygt af Prindsen. Efterat han havde sat sig og ladet Prindsen tage Plads ved sin Side, rettede han allehaande Spørgsmaal til ham, hvorpaa han svarede meget fornuftigt. Endelig bragte Kongen ogsaa Jomfruen paa Tale og sagde:

„Min Søn, jeg beder Dig om at sige mig, hvorledes det hænger sammen med det Fruentimmer, der skal have været her hos Dig inat?"

„Herre; jeg bønfa der Eders Majestæt om ikke at formere de Fortrædeligheder, som jeg har maattet døie

for den Sags Skyld. Vis mig hellere den Naade at give mig hende til Gemalinde."

Kongen var ganske ulykkelig over dette Svar og tog tilorde:

„Dine Ord forbause mig saare. Ved den Krone, som engang skal gaae over fra mit Hoved til dit, tilsværger jeg Dig, at jeg ikke ved det mindste af nogen Jomfru at sige."

Derpaa svarede Prindsen, at det ikke kunde falde ham ind at tvivle om sin Faders Forsikkring, da han derved vilde forskjertse hans Bevaagenhed for bestandig, men han bad ham tillige om at laane ham et taalmodigt Øre til det, som han havde at meddele, og derefter bedømme om det, der var hændet ham, kunde være en Drøm. Han fortalte nu omstændelig hele Tildragelsen, skildrede den ubekjendte Kvindes Skjønhed og sin hurtig opstaaede Kjærlighed til hende og fremviste den Ring, som han havde ombyttet med sin egen. Af Forundring herover kunde Kong Schachsaman i lang Tid ikke fremføre et eneste Ord, og Prindsen benyttede denne Taushed til en Tilstaaelse om, at hans Lidenskab for hint henrivende Væsen allerede var voxet til en ubeskrivelig Høide, og bad Kongen om at have Medlidenhed med ham og forskaffe ham den Lykke at komme i Besiddelse af hende.

„Min Søn," svarede Kongen, „efter det, som jeg har hørt, og Synet af denne Ring kan jeg ikke betvivle, at din Lidenskab er sand, og at Du har havt Gjenstanden for den for Die. Give Gud at jeg kjendte hende. Du skulde endnu idag faae dit Ønske opfyldt og jeg være den lykkeligste Fader i Verden. Men hvor skal man søge hende? Hvorledes og paa hvilken Maade er hun uden min Indvilligelse og mit Vidende kommen herind? Hvorfor er hun kun kommen for sovende at vise Dig

sin Skjønhed, opflamme din Kjærlighed og forsvinde, medens Du sov? Jeg begriber intet af dette Eventyr min Søn, og hvis Himlen ikke staaer os bi, saa vil det vel bringe os begge i Graven."

Derpaa tog han Prindsen ved Haanden og vedblev: „Kom, vi ville bære vor Kummer i Fælledsskab, Du som en haabløs Elsker og jeg, fordi jeg seer Dig være bedrøvet uden at kunne raade Bod derpaa."

Han tog Prindsen med sig til Paladset, hvor denne i sin Fortvivlelse over at elske en ubekjendt strax gik tilsengs. Kongen lukkede sig inde i flere Dage med ham, græd med ham og vilde ikke høre Tale om Regjeringsanliggender. Men endelig forestillede Visiren, der var den eneste, der havde Adgang til dem, ham, at hele Hoffet og endelig Folket begyndte at knurre over, at han ikke som sædvanlig holdt Ret hver Dag, og at han, Visiren, ikke kunde indestaae for mulige Uordener. Han bad ham indtrængende om at tage dette i Betragtning og hvor trøstelig hans Nærværelse end kunde være Prindsen dog ikke lade alt gaae tilgrunde derover.

„Hvis Eders Majestæt tilsteder mig at fremkomme med et Forslag, saa bestaaer det i at flytte hen til det Slot, der ligger paa den lille Ø i Nærheden af Havnen, tilligemed Prindsen, og idetmindste to Gange om Ugen at give Audients."

Dette Raad fulgte Kongen, og saasnartsom hint Slot, hvor han i lang Tid ikke havde opholdt sig var bleven sat i Stand, begav han sig derhen med Prindsen og forlod det blot for at give de to ugentlige Audientser. Den øvrige Tid tilbragte han ved sin Søns Seng med at trøste og beklage ham.

Prindsessen af China var imidlertid bleven bragt tilbage til det Palads, hvor hendes Fader holdt hende indespærret, og i Seng af de tvende Aander Dahnesch

og Kaschkasch. Da hun vaagnede om Morgenen, reiste hun sig iveiret, saae sig om til alle Sider, og da hun ikke blev Prinds Kamaralsaman vaer, raabte hun saa høit paa sine Kvinder, at disse kom løbende alle tilhobe og stillede sig omkring hendes Seng. Ved Hovedgjerdet af samme stod hendes Amme, der spurgte om hendes Befalinger, og om der var tilstødt hende noget.

„O Du ildevarslende Kjælling," udbrød Prindsessen, „hvor er den elskede, den herlige Ungersvend, der har sovet her inat?"

Da Ammen forsikrede hende, at der hverken havde sovet eller i det hele taget været nogen Modersjæl, geraadede Prindsessen i Vrede, tog fat i Ammens Hoved, gav hende Ørefigen og raabte:

„Vil Du sige mig, gamle Hex, hvad jeg vil vide, ellers ombringer jeg Dig?"

Kun med stor Møie lykkedes det Ammen at slippe ud af hendes Hænder; hun ilede grædende og med sønderflænget Ansigt til Dronningen. Damen, der elskede sin Datter omt, gik øieblikkelig, ledsaget af Ammen, til Prindsessen.

Ved sin Ankomst tog Dronningen Plads ved Siden af hende og spurgte hende, hvorfor hun var utilfreds med sin Amme og havde mishandlet hende saaledes.

„Dyrebare Moder," svarede Prindsessen, „jeg mærker nok, at Eders Majestæt troer Ammen bedre end mig, men jeg erklærer herved, at jeg hverken faaer Rist eller Ro, førend den elskværdige Yngling, der inat har sovet hos mig, bliver min Gemal."

„Min Datter," tog Dronningen tilorde, „Du sætter mig i Forbauselse, og jeg forstaaer ikke et Ord af det, Du siger."

Af Fortrydelse over disse Ord gjorde Prindsessen

sig skyldig i et Brud paa den Ærefrygt, som hun var sin Moder skyldig, og sagde:

„Jeg vil have bemeldte Yngling til Mand, ellers ombringer jeg mig."

Dronningen vilde endnu i Mindelighed forestille Prindsessen Umuligheden af, at nogen Mand kunde trænge ind i hendes Værelse, men Prindsessen afbrød hende paa en saadan Maade, at Dronningen dybt bekymret fjernede sig og var nødt til at underrette Kongen af China om hele Sagen. For selv at see, hvorledes det forholdt sig, begav han sig til Prindsessen, af hvem han fordrede en Forklaring; men denne vilde slet ikke indlade sig derpaa og bad ham blot om at skaffe hende den Mand, der havde sovet hos hende sidste Nat, til Gemal. Hun levnede ham slet ikke Tid til at yttre sin Forbauselse over dette Forlangende i Ord, men vedblev:

„For at I ikke mere skal tvivle om, at jeg har seet, kjærtegnet og forgjæves anstrængt mig for at faae ham vækket, saa tag denne Ring i Diesyn."

Med disse Ord holdt hun sin Haand med Prindsens Ring paa hen til ham, og Kongen vidste ikke, hvad han skulde sige, da han blev vaer, at det var en Mands Ring. Da han imidlertid ikke kunde begribe noget af hele Historien og havde ladet Prindsessen indespærre paa Grund af Sindssvaghed, troede han fremdeles, at hun var vanvittig. Han indlod sig derfor ikke paa at modsige hende, men lod hende lægge i Lænker af Frygt for, at hun skulde forgribe sig paa ham eller andre. Kun hendes Amme blev hos hende for at opvarte hende, og ved Døren blev der stillet en stærk Vagt. For ikke at forsømme noget sammenkaldte den over den Ulykke, der formentlig var tilstødt hans Datter, nedbøiede Konge sit Raad og kundgjorde, at hvis noget af Med-

lemmerne var i Stand til at bevirke hans Datters Helbrede, skulde han efter lykket Cur faae hendes Haand og blive Arving til hans Krone og Rige. Denne glimrende Udsigt bevægede en allerede bedaget Emir, der var vel bevandret i Trylleri, ved Hjælp af hvilket han troede at kunne gjøre Sagen klar, til at tilbyde Kongen sin Bistand. Han gav ogsaa sit Samtykke dertil, men tilføiede imidlertid:

„Jeg vil dog lade Eder vide, at det, hvis I ikke slipper heldig derfra, kommer til at koste Eder Hovedet."

Kongen førte ham selv til Prindsessen, der ved Synet af ham strax tilslørede sig og sagde:

„Herre, Eders Majestæt sætter mig i Forlegenhed ved at komme til mig med en fremmed Mand, hvem jeg, ifølge vor Religions Forskrifter, ikke tør lade see mit Ansigt."

„Du har ikke nødig at forarges over hans Nærværelse; svarede hendes Fader, „thi det er en af mine Emirer, der begjærer Dig til Kone."

„Men det er ikke den samme, Herre," indvendte Prindsessen, „som I allerede har givet mig, og hvis Ring jeg bærer; tillad mig derfor ikke at modtage nogen anden."

Da Emiren hørte, at hun talte fornuftigt og ikke opvartede med vanvittig Snak, som han havde ventet, indsaae han øieblikkelig, at der ikke kunde være Tale om nogen anden Aandrighed hos hende end en heftig Kjærlighed. Imidlertid vovede han ikke at aabenbare dette for Kongen, fordi denne ikke havde villet finde sig i, at Prindsessen skjænkede sit Hjerte til en anden end den, han førte til hende. Han kastede sig altsaa for Kongens Fødder og sagde:

„Herre, efter det, som jeg nylig har hørt, vilde det ikke være til nogen Nytte at anstille et Forsøg paa

7.

S. Oettinger' Boeg. & Steenth.

at helbrede Prindsessen, da jeg ikke ved noget Middel imod hendes Onde, og mit Liv er hjemfalden til Eders Majestæt."

Opbragt over Emirens Upaalidelighed og den havte Uleilighed lod Kongen Hovedet hugge af ham.

Nogle Dage efter lod han bekjendtgjøre i sin Hovedstad, dernæst i de større Byer i Riget og sluttelig ogsaa ved Nabohofferne, at hvis nogen Læge, Stjernetyder eller Troldkunstner troede sig istand til at gjengive Prindsessen hendes sunde Forstand, saa kunde han indfinde sig, dog paa den Betingelse, at det skulde koste ham Hovedet, hvis han ikke helbredede hende. Den første, der vovede Forsøget var en Astrolog og Troldkunstner, og Kongen sendte ham ved en Gilding til Prindsessen. Af en Pose, som Astrologen bar under Armen, fremtog han et Astrolabium, en Globus, et Kulbækken, alleslags Røgelse, et Kobberfad og forlangte Ild. Da Prindsessen spurgte ham, hvad alle disse Anstalter skulde betyde, svarede han, at de skulde tjene til at besværge den onde Aand, som hun var besat af, dernæst vilde han indespærre den i Kobberfadet og kaste den i Havet. Istedetfor at tage dette for gode Vare, skjældte Prindsessen ham ud og forlangte, at han skulde lade sine Narrestreger fare og hellere skaffe den Ungersvend tilveie, som hun elskede, hvis han virkelig var i Besiddelse af nogen usædvanlig Magt; det var den bedste Tjeneste, han kunde vise hende.

„Naar det forholder sig saaledes," lød Astrologens Svar, „saa kan I kun vente ham af Eders Faders Haand."

Dermed pakkede han atter sine Snurrepiberier sammen, mismodig over, at han saa ubetænksomt havde indladt sig paa at ville helbrede en formentlig syg.

Kongen lod Hovedet hugge af ham. Den samme

Skjæbne fristede fremdeles hundrede og halvtredsindstyve Læger, Stjernetydere og Tryllekunstnere, der paatoge sig Helbredelsen; deres Hoveder bleve opplantede over Stadens Port.

Nu havde Prindsessen af Chinas Amme en Søn ved Navn Marsavan; han var hendes Pattebroder og var bleven opdragen sammen med hende. Som Børn havde de vænnet sig til at betragte hinanden som Brødre og Søster og behandlede endog hinanden saaledes, da deres fremrykkede Alder førte en Adskillelse med sig. Marsavan havde fra Ungdommen af hengivet sig til Studiet af Astrologi og Geomanti.*) Efter flere Aars Fraværelse vendte han tilbage til Chinas Hovedstad og saae med ubeskrivelig Forbauselse de afhuggede Hoveder, der vare opplantede over Byens Port. Aldrig saasnart var han kommen til sin Bopæl, førend han spurgte, hvad det havde at betyde. I samme Aandedræt erkyndigede han sig om sin Pattesøsters, Prindsessens, Befindende.

Nu kunde hans første Spørgsmaal ikke besvares udtømmende uden at bringe det andet i Forbindelse dermed, og saaledes erfarede han da til sin store Smerte, hvad han ønskede at vide, forventende, at hans Moder, Prindsessens Amme vilde give ham nærmere Besked.

Prindsessens Amme havde aldrig saasnart faaet Underretning om sin elskede Søns Hjemkomst, før hun trods sine mange Forretninger passede at faae saamegen Tid tilovers, at hun kunde gaae til ham, omfavne ham og samtale nogle Øieblikke med ham. Efterat hun under Taarer havde skildret ham Prindsessens ynkværdige Tilstand, spurgte Marsavan, om det ikke var muligt, at

*) En Kunst, hvorved man spaaer af Punkter paa Jordens Overflade.

han kunde besøge hende i al Hemmelighed uden Kongens Vidende. Efter nogen Tøven sagde Ammen, at hun for Øieblikket ikke kunde give ham noget Løfte i saa Henseende, men ved samme Tid den næste Dag skulde han faae Svar. Med Undtagelse af Ammen kunde ingen komme til Prindsessen uden Tilladelse af den Gilding, der commanderede Vagten ved Døren; men da denne kun havde været kort Tid i Tjeneste og endnu ikke vidste noget om det, der iforveien havde tildraget sig ved Kongen af Chinas Hof, henvendte hun sig til ham og sagde:

„Som I ved, har jeg ammet og opfostret Prinsessen; men det er Eder maaskee ubekjendt, at jeg gav en af mine egne Døtre, der nylig er bleven gift, Die samtidig med hende. Prindsessen bærer endnu bestandig min Datter med sin Bevaagenhed og vilde gjerne see hende engang; dog er det hendes Ønske, at det skeer, uden at nogen seer min Datter komme eller gaae."

Ammen vilde udtale sig yderligere, men Gildingen afbrød hende med de Ord: „Eders Datter kan komme, saasnartsom det er bleven mørkt."

Da det var blevet Aften, gik Ammen ud, iførte selv sin Søn hans Forklædning som Fruentimmer, og bragte ham med. Gildingen fattede ingen Mistanke og lod begge passere. Ammen aabenbarede derpaa Prindsessen, at hendes Søn, der for kort Tid var hjemkommen fra sine Reiser, skjulte sig under denne Forklædning, og udtalte det Haab, at hun vilde forunde ham den Ære at bevidne hende sin Ærefrygt. Da Prindsessen af China hørte Marsavans Navn, lagde hun stor Glæde for Dagen og sagde strax:

„Kom nærmere, Broder, og læg Sløret bort; det er jo ikke Broder og Søster forbudt at see hinanden uden Slør."

Marsavan hilste paa hende med megen Ærbødighed; hun lod ham slet ikke komme tilorde, men vedblev:

„Hvor jeg er glad over at see Eder igjen efter en fleraarig Fraværelse, under hvilken I ikke engang har ladet Eders Moder høre fra Eder."

„Jeg er Eder uendelig forbunden for Eders Huld og Naade," svarede Marsavan. „Rigtignok havde jeg ventet at spørge bedre Tidender om Eder ved min Tilbagekomst end dem, jeg har faaet og nu med Bedrøvelse seer en Bekræftelse paa. Imidlertid glæder det mig at være ankommen tidsnok til efter saa mange andres forgjæves Forsøg at bringe Eders Sundhed paasode."

Prindsessen sagde:

„Broder, er I ogsaa en af dem, der anse mig for vanvittig? Hør mig, saa vil I nok blive af en anden Mening."

Hun fortalte ham derpaa udførlig hele sin Historie. Studsen og Forundring lammede i nogen Tid Marsavans Tunge; grublende fæstede han Blikket imod Jorden, men omsider udelod han sig med følgende Ord:

„Hvis det forholder sig saaledes, som I har fortalt mig, og derpaa stoler jeg, saa tvivler jeg ikke om at tilfredsstille Eder. Kun en Ting beder jeg Eder om, væbn Eder endnu i nogen Tid med Taalmodighed, indtil jeg har været i nogle af de Riger, som jeg endnu ikke har bereist."

Derpaa tog han Afsked med hende og afreiste allerede den følgende Morgen.

Marsavan drog fra By til By, fra det ene Land til det andet, fra den ene Ø til den anden, og allevegne hørte han fortælle om Prindsesse Badur, saaledes hed Prindsessen af China, og hendes Historie. Det holdt saaledes ved, indtil han efter fire Maaneders Forløb kom til den store og folkerige Søstad Torf, hvor der

ikke mere var Tale om Prindsesse Badur, men vel om en Prinds Kamaralsaman, der skulde være syg, og hvis Historie var Samtalens staaende Æmne. Den havde stor Lighed med Prindsesse Badurs, og Marsavan følte en inderlig Glæde derover. Han erkyndigede sig strax om, hvor paa Lag denne Prinds hørte hjemme, og da man hurtigst kunde komme til ham ad Søveien, indskibede han sig paa et Handelsfartøi, der lykkelig ankom til Hovedstaden i Schachsamans Rige. Saasnartsom Marsavan havde sat Foden i Land, begav han sig til Ministeren, der med megen Velvillie tog imod den ligesaa nette som høvisk optrædende unge Mand, om hvem han fattede høie Tanker paa Grund af de træffende og aandfulde Svar, som han gav paa alle de Spørgsmaal, der bleve rettede til ham. De mangesidige Kundskaber, som han bemærkede hos Marsavan, foranledigede ham til at yttre sig saaledes:

„Jeg kan høre paa Eder, at I ikke er noget almindeligt Menneske. Give Gud, at I ogsaa paa Eders Reiser var kommen under Veir med en Hemmelighed, der kunde lede til Helbredelsen af en Sygdom, der længe har sat det herværende Hof i stor Bedrøvelse."

Marsavan svarede, at naar han blot vidste, hvori Sygdommen bestod, kunde han maaskee angive et Middel derimod. Storvisiren meddelte ham nu Prinds Kamaralsamans Historie med dens mindste Omstændigheder ligefra hans længselsfuldt haabede Fødsel indtil Fremtoningen af hans lidenskabelige Kjærlighed for en ubekjendt Ungmø, hvem han mente at have vexlet Ring med. Marsavan yttrede det Ønske at see Prindsen for bedre at kunne domme om hans Tilstand. Derpaa sagde Storvisiren:

„Følg mig, I kan ved samme Leilighed blive forestillet for Kongen."

Da Marsavan traadte ind i Prindsens Gemak, saae han ham ligge som døende i Sengen. Desuagtet og uden at tage Hensyn til den ved Sengen siddende Konge eller betænke, at det kunde være Prindsen ubehageligt, formaaede han ikke at tilbageholde det Udraab:

„Himmel, Mage til Lighed kan der ikke tænkes!“

Dertil foranledigedes han af Prindsens store Lighed med Prindsessen af China. Marsavans Ord opvakte Prindsens Nysgjerrighed; han slog Øinene op, og da han blev dette vaer, tiltalte han ham med følgende Vers:

„Jeg seer Dig, fuld af Forvirring og Vellyd, hengive Dig til den Nydelse at synge til Skjønhedens Pris. — Er Du slagen af Kjærlighed eller truffen af Pile? Thi saaledes bærer kun en saaret sig ad. —Ræk mig det skummende Bæger, at jeg kan drikke deraf, og syng saa til Suleimas og Errabals Forherligelse.“

Paa Kamaralsaman gjorde disse Vers et saa velgjørende og trøsteligt Indtryk, at man tydelig kunde læse det i hans Aasyn. Han gav sin Fader, Kongen, et Tegn med Haanden, som om han vilde sige: Indrøm dog denne unge Mand Eders Plads ved min Seng.

Henrykt bemærkede Kongen hos sin Søn en Forandring, der tydede paa Bedring; han reiste sig, tog Marsavan ved Haanden og lod ham sidde paa den Plads, som han havde forladt. Derpaa gav han Prindsen Leilighed til uhindret at samtale med Marsavan, medens han for Storvisiren udtalte sin Glæde over denne lykkelige Hændelse. Marsavan nærmede sig Prindsens Øre og hvidskede:

„Prinds, Tiden er kommen, da Eders Kummer skal ophøre. Hun, for hvis Skyld I lider, er mig bekjendt; det er Prindsesse Badur, Datter af Kong

Ghaiur af China. Jeg ved det med Bestemthed, da den Historie, som hun med egen Mund har fortalt mig, ganske svarer til Eders. Hun lider ikke mindre af Kjærlighed til Eder end I af Kjærlighed til hende."

Derpaa fortalte han alt, hvad han vidste om Prindsessens Historie siden hin skjæbnesvangre Nat, da hun havde gjort Prindsens Bekjendtskab paa en saa usædvanlig Maade; han undlod heller ikke at berette, hvorledes Kongen af China lod dem behandle, der forgjæves havde søgt at helbrede Prindsesse Badur for hendes formentlige Vanvid.

„I er den eneste", vedblev han, „der mægter at helbrede hende og uden Frygt kan tilbyde sig at gjøre det. Men førend I kan tænke paa at foretage en saa lang Reise, maa I først være rask igjen, og det er altsaa vort første Formaal."

Marsavans Ord gjorde et dybt Indtryk paa Prindsen, og det trøstelige Haab, de indgjød ham, bevirkede, at han følte sig stærk nok til at staae op, hvilket foraarsagede hans Fader utrolig Glæde. Taknemlig omfavnede han Marsavan uden at spørge ham om, hvorledes han havde frembragt en saa overraskende Virkning, og fjernede sig derpaa med Storvisiren for overalt at forkynde denne glædelige Nyhed. Han forordnede i den Anledning Glædesfester, der varede i flere Dage, og lod fordele Foræringer iblandt sine Embedsmænd og Almisser iblandt de fattige.

Hvor afkræftet Prindsen end var ved lang Søvnløshed og Faste, gjenvandt han dog snart sin forrige Sundhed, og saasnartsom han følte sig Reisens Besværligheder voxen, sagde han under sire Dine til Marsavan:

„Tiden til Opfyldelse af det Løfte, som I har givet mig, er nu kommen, og med min Utaalmodighed

efter at see den deilige Prindsesse og gjøre en Ende paa hendes Lidelser føler jeg tydelig, at jeg vil synke tilbage i den Tilstand, hvori I fandt mig, hvis vi ikke nfortøvet afreise. Jeg frygter kun, at min Fader i sin overvættes Ømhed for mig vil nægte mig Tilladelse dertil."

Marsavan svarede:

„Kongen vil neppe sige nei, naar I beder ham om at maatte gaae nogle Dage paa Jagt med mig. Har han først bevilliget det, saa uddel Befaling til, at der bliver holdt to Heste til os hver i Beredskab, for at vi kunne have en at skifte med. Lad mig saa kun sørge for Resten."

Den følgende Morgen fremkom Prindsen med sin Begjæring for Kongen, og denne tillod gjerne, at han tog paa Jagt. Kongen befalede da, at man skulde udvælge de bedste Heste til dem, og drog selv Omsorg for, at de ikke skulde mangle noget. Da alt endelig var i Orden, sluttede han Prindsen i sine Arme, anbefalede ham til Marsavans særdeles Omsorg og lod dem drage bort. Da de vare komne udenfor Byen, anstillede de sig ogsaa for at føre de to Staldkarle, der holdt Haandhestene, bag Lyset, som om de vilde jage, men fjernede sig med det samme saa meget som muligt fra Byen. Ved Nattens Frembrud tage de ind i et Karavanseri, hvor de spiste til Aften og sov til henimod Midnat. Marsavan var den første, der fik Øinene op; han vækkede Prindsen, men vogtede sig vel for at afbryde Tjenernes Søvn. Han bad Prindsen om at iføre sig en anden Klædning; den aflagte tog han med sig, hvorpaa begge bestege de medbragte Haandheste og rede hurtig bort. Marsavan førte desforuden en af Staldkarlenes Heste ved Tøilen; da de ved Daggry vare komne til en Korsvei i en Skov, bad han Prindsen om

at holde stille et Øieblik og red dybere ind i Skoven. Der dræbte han Staldkarlens Hest, sønderrev den Klædning, som Prindsen havde aftaget, dyppede den i Blodet og kastede den midt paa Veien.

Naar Eders Kjortel bliver funden her," sagde han til Prindsen, „vil ingen tvivle om, at I er bleven et vildt Dyrs Bytte, og at jeg af Frygt for Kongens Vrede har grebet Flugten. Alle Efterstræbelser ville ophøre, og vi kunne uden Angst for at blive indhentede fortsætte Reisen. Rigtignok er det et sørgeligt Middel at anvende mod en Fader, der elsker sin Søn saa ømt, men hans Glæde vil til Gjengjæld blive saa meget større, naar han erfarer, at I endnu er ilive og lykkelig."

Prindsen tilkjendegav sit Bifald, roste og takkede Marsavan for hans sindrige Paafund, og begge fortsatte nu deres Reise tillands og tilvands. For at kunne bestride Udgifterne havde de forsynet sig med værdifulde Ædelstene, hvilket ogsaa nok kunde gjøres nødig paa den lange Reise. Endelig naaede de Chinas Hovedstad. Her bragte Marsavan ikke Prindsen til sin Bopæl, men steg af med ham i et offentligt Værtshus, hvor de udhvilede sig i tre Dage efter Reisens Anstrengelser. I dette Tidsrum havde Marsavan ladet forfærdige en Klædning lig dem, Stjernetydender bruge, til Prindsen. Da de efter tre Dages Forløb gik i Bad sammen, maatte Kamaralsaman anlægge den og blev ført til Kongen af Chinas Palads af Marsavan, der forlod ham her efter først noie at have indprentet ham, hvorledes han havde at forholde sig. Derpaa ilede Marsavan til sin Moder for at underrette hende og igjennem hende Prindsessen om sin Hjemkomst.

Den som Stjernetyder forklædte Prinds, der var forsynet med alt Tilbehør for at spille denne Rolle,

nærmede sig Porten til det kongelige Palads, hvor han i Vagternes og Dørvogternes Nærværelse udraabte:

„Jeg er en Stjernetyder og er kommen herhen for at helbrede den vidtberømte Prindsesse Badur."

Ikke alene Vagten og Dørvogterne, men ogsaa en stor Folkehob stimlede sammen om ham. Prindsens gode Udseende, ædle Anstand og store Ungdom opvakte almindelig Deltagelse, og de, der stode nærmest ved ham, sagde:

„Herre, hvorledes har I faaet det rasende Indfald at udsætte et Liv, der berettiger til saa skjønne Forhaabninger, for den visse Undergang?"

Men Prindsen blev døv for disse Forestillinger og blev altsaa ført til Kongen, paa hvem han ligeledes gjorde et godt Indtryk. Han bød ham komme nærmere og viste ham den Ære, at lade ham tage Plads ved sin Side.

„Yngling," sagde han nu til ham, „jeg har Vanskelighed ved at troe, at Du i din Alder allerede skulde have Erfaring nok til at kunne paatage Dig at helbrede min Datter. Mit Ønske er, at det maa lykkes Dig; Du skal ikke alene uden Modstand fra min Side, men endog med den største Fornøielse blive hendes Gemal, istedetfor at jeg kun med megen Misfornøielse havde givet nogen af dine Forgængere hende til Kone."

Kongen af China gav nu den Gilding, der bevogtede Prindsesse Badur, Befaling til at bringe den foregivne Stjernetyder til hende. Men førend dette skete, stillede Kongen ham det endnu engang frit for at træde tilbage; Prindsen vilde imidlertid ikke indlade sig derpaa og fulgte Gildingen uden at lade sig rokke i sin Beslutning. Da han traadte ind i et langt Galleri, ved Enden af hvilket Prindsessens Gemak befandt sig, og saae sig saa nær ved hende, for hvis Skyld han havde

udgydt saa mange Taarer og udstødt saa mange Suk, ilede han hurtig forbi Gildingen. Denne spottede over Stjernetyderens Hast med at miste Hovedet og aabnede Døren til en Sal, hvortil Prindsessens Gemak stødte op. Førend Prindsen traadte ind, blev han staaende og sagde sagte for ikke at blive hørt af Prindsessen til Gildingen:

„For at overtyde Dig om, at hverken Anmasselse, ungdommelig Ubesindighed eller Egensindighed ere mine Drivefjedre, overlader jeg Dig Valget, om jeg skal helbrede Prindseesen i din Nærværelse eller her fra dette Sted uden at see hende?"

Selvtilliden i Prindsens Ord satte Gildingen i den høieste Forbauselse, og han hørte op med at spotte ham.

„Det gjør ligemeget til Sagen, om det skeer her eller der," svarede han alvorlig; „i ethvert Tilfælde indlægger I Eder udødelig Hæder ikke alene ved Hoffet her, men ogsaa over hele den bebøede Verden."

„Saa foretrækker jeg at helbrede hende uden at see hende," sagde Prindsen, „for at give Dig et Bevis paa min Kunst. Hvor utaalmodig jeg end er efter at see en saa ophøiet Kvinde, der ovenikjøbet er bestemt til at blive min Gemalinde, vil jeg dog af denne Grund berøve mig selv denne Fornøielse endnu nogle Øieblikke."

Med disse Ord fremtog Prinds Kamaralsaman sit Skrivetøi og nedskrev følgende:

„Vid, at mine Nætter ere søvnløse og mine Dage uden Liv, at jeg lider af Sygdom og Længsel, Savn og Eiskov, at jeg udgyder Taarestrømme og udstøder talløse Suk; jeg er en Slave af Kjærligheden, et Offer for Videnskaben, et Bytte for brændende Attraaer. Fredløs er jeg, thi mit Øie kjender ikke til Søvn, men fyldes bestandig med Taarer. Ilden i mit Hjerte slukkes

aldrig, og min Begjærligheds Flammer kunne ikke dæmpes."

I Randen af Brevet skrev han fremdeles følgende berømte Vers:

„Herren sende i sin Miskundhed Fred til hende, der besidder min Sjæl og mit Hjerte!"

Derpaa foldede han Brevet sammen, lagde Ringen indeni, uden at Gildingen blev det vaer, og efterat han havde forseglet det, forsynede han det med følgende Udskrift:

„Jeg sender Dig din Ring, som jeg under vor Samværen ombyttede; send mig min."

Da Prindsen omsider var færdig med denne Skrivelse, leverede han Gildingen den med Anmodning om at bringe den til Prindsessen.

Gildingen bar Brevet ind. Prindsessen tog med megen Ligegyldighed imod det, men havde neppe aabnet det og fundet sin Ring deri, førend hun foer iveiret og ikke engang gav sig Stunder til at læse det igjennem. Hun sprængte Lænken, hvormed hun var fængslet, ilede hentil Døren, slog Forhænget tilside og gjenkjendte Prindsen; de styrtede begge hinanden imøde, omfavnede hinanden inderlig og kunde i Overmaalet af deres Glæde ikke fremføre noget Ord, men saae længe og stiltiende paa hinanden, studsende over Gjensynet efter hint første dem ubegribelige Møde. Idetsamme kom Ammen til og førte begge ind i et Værelse, hvor Badur gav Prindsen Ringen tilbage med de Ord:

„Tag den nu igjen, thi det kunde jo ikke gaae an, at jeg beholdt den uden at give Eders tilbage, og den vil jeg beholde hele min Levetid. Ingen af dem kunde være i bedre Hænder."

Imidlertid var Gildingen løbet til Kongen for at bringe ham Melding om det forefaldne. Denne begav

sig ufortøvet til Prindsessen, sluttede hende i sine Arme, omfavnede ogsaa Prindsen, lagde hans Haand i Prindsessens og sagde:

„Hvem Du saa end siden er, lykkelige Udlænding, giver jeg Dig min Datter til Gemalinde; efter dit Udseende at domme kan jeg ikke antage Dig for at være det, som Du udgiver Dig for."

Prindsen takkede Kongen i de ydmygste Udtryk for ret at lægge sin Erkjendtlighed for Dagen og tilstod, at han unægtelig ikke var nogen Stjernetyder. Han havde blot spillet denne Rolle for lettere at opnaae den høie Forbindelse med den mægtigste Hersker paa Jorden og var egentlig Søn af en Konge og en Dronning.

„Jeg hedder Kamaralsaman, min Faders Navn er Schachsaman, og han er Konge paa den nokſom bekjendte Ø Khaledan."

Derpaa fortalte han ham endvidere sin Historie og den vidunderlige Oprindelse til sin og Prindsessens Bekjendtskab, der tilfulde godtgjordes ved Udvexlingen af Ringene.

Da Prindsen var tilende med sin Beretning, yttrede Kongen, at en saa underfuld Tildragelse fortjente at blive bragt til Efterverdenens Kundskab, hvisaarsag han vilde lade den optegne, nedlægge i Rigets Arkiver og tillige lade den offentlig bekjendtgjøre. Selvsamme Dag fandt Bryllupet Sted, der blev feiret i hele China med Glædesfester. Marsavan blev heller ikke glemt; Kongen gav ham en Ansættelse ved sit Hof og lovede med Tiden at befordre ham til endnu høiere Værdigheder.

Prinds Kamaralsaman og Prindsesse Badur nøde i fulde Drag Henrykkelsen over deres Forening, og Kongen af China beviste flere Maaneder itræk sin Glæde ved bestandige Fester. Men midt i denne fornøielige

Tid drømte Prindsen en Nat, at han saae sin Fader, Kong Schachsaman, ligge paa Sottesengen og hørte ham sige:

„Den Søn, som jeg har elsket saaømt, har forladt mig og er Skyld i min Død!"

Han vaagnede med et dybt Suk, der ogsaa vækkede Prindsesse Badur, som vilde vide Anledningen dertil.

„Ak, maaskee har min Fader i dette Øieblik forladt Verden!" udraabte Prindsen og fortalte hende sin Drøm.

Prindsessen ønskede kun at være sin Mand tilmaade og tænkte ved sig selv, at Ønsket om at gjensee en Fader maaskee kunde formindske hans Glæde over at være hos hende i dette fremmede Land. Imidlertid lod hun sig ikke forlyde med det, som hun havde isinde. Men endnu samme Dag benyttede hun Leiligheden til at komme til at tale i Enrum med sin Fader og meddelte ham, idet hun kyssede ham paa Haanden:

„Jeg har en Naade at udbede mig af Eders Majestæt og stoler paa, at I ikke vil afslaae mig den. Men for at den Formodning ikke skal opstaae, at det skeer paa min Gemals Tilskyndelse, maa jeg forud forsikkre, at Sagen er ham ganske fremmed. Min Bøn gaaer nemlig ud paa at faae Eders Tilladelse til, at min Gemal og jeg maae besøge min Svigerfader, Kong Schachsaman."

„Min Datter," svarede Kongen af China, „hvor ugjerne jeg end skilles fra Dig, kan jeg dog ikke misbillige et Forsæt, der er Dig saa værdigt, og giver derfor mit Samtykke. Men jeg gjør det kun paa den Betingelse, at I ikke opholde Eder mere end et Aar ved Kong Schachsamans Hof. Det vil vist vinde hans Tilfredshed, naar vi indrette det saaledes, at han faaer sin Søn at see ligesaa ofte som jeg min Datter."

Prindsessen meddelte nu sin Gemal den Tilladelse,

som hun havde erholdt af Kongen af China; han takkede hende uendelig mange Gange for dette nye Bevis paa hendes Kjærlighed. Kongen af China paatog sig at gjøre Anstalterne til Reisen, og han ledsagede endog sine Børn flere Dagsreiser, førend han kunde bringe det over sit Hjerte at skilles fra dem, hvilket skete under mange Omfavnelser og Taarer.

Efterat Prindsen og Prindsessen havde været omtrent en Maaned underveis, kom de en Dag til en Eng af stort Omfang, der hist og her var bevoxet med høie og meget skyggefulde Træer. Heden var netop meget stor, og Prindsen syntes derfor, at det var hensigtsmæssigt at slaae sig til Ro paa dette Sted; han opfordrede Prindsesse Badur dertil, som netop havde villet gjøre ham det samme Forslag. Der blev altsaa gjort Holdt, og saasnartsom Teltet var opslaaet, begav Prindsessen sig derind. For at gjøre sig det bekvemmere løste hun sit Belte, hvilket en af hendes Kvinder lagde ved Siden af hende. Overvældet af Træthed sov hun derpaa ind efter først at have sendt sine Kvinder bort.

Lidt efter kom ogsaa Prindsen, der havde været beskjæftiget udenfor, ind i Teltet, og da hans Gemalinde sov, satte han sig ganske stille ned. Han fik Øie paa Prindsessens Belte, tog det i Haanden og betragtede de Diamanter og Rubiner, hvormed det var prydet. Ved nøiere Eftersyn opdagede han i Beltet en Lomme, og i denne følte han en fast Gjenstand. Nysgjerrig efter at vide, hvad det kunde være, aabnede han Lommen og fremdrog en Karneol, hvorpaa der var udskaaret Figurer. Han kom strax paa den Tanke, at denne Sten maatte være særdeles kostbar, siden hans Gemalinde bar den saa vel forvaret hos sig. Det var virkelig ogsaa en Talisman, som hun havde faaet i Foræring af sin Moder, Dronningen af China, og som

skulde gjøre hende lykkelig, saalænge han bar den hos sig. Prindsen gik ud af Teltet med den for at tage den nøiere i Øiesyn og lagde den til den Ende paa den flade Haand; men pludselig skød en Fugl ned fra Luften, snappede Stenen og fløi bort dermed.

Prindsen blev i nogle Øieblikke staaende som lynslaaet af Bestyrtelse og Smerte over det ham paa denne Maade berøvede Klenodie og stirrede paa Fuglen, der med Stenen i Næbet havde sat sig ikke langt fra ham paa Jorden. I det Haab, at den vilde lade den falde, gik Prindsen henimod den; men saasnartsom han nærmede sig Fuglen, fløi den et Stykke videre. Prindsen fulgte den, men Fuglen slugte Stenen og fløi igjen et Stykke længere bort. Nu haabede Prindsen, der var meget behændig, at han maaskee kunde dræbe den med et Stenkast og forfulgte den sig bestandig bortfjernende Fugl med stor Ivrighed for ikke ganske at tabe den afsigte. Saaledes blev Prindsen da af Fuglen lokket over Bakker og Dale den hele udslagne Dag og ført længere og længere bort fra Teltene og Prindsesse Badur. Istedetfor om Aftenen at skjule sig i Buske, hvor Kamaralsaman i Mørket havde kunnet fange den, satte Dyret sig i et høit Træ, hvor det var umuligt at komme til den.

Fortvivlet over sine spildte Anstengelser, overveiede Prindsen, om han skulde vende tilbage til Leiren eller ikke. Men han frygtede for at han skulde tage feil af Veien i Mørke og hvorledes kunde han ogsaa træde Prindsessen under Øine uden Talismanen! Overvældet af disse trøstesløse Tanker, af Træthed, Sult, Tørst og Søvn, lagde han sig ned og tilbragte Natten ved Foden af Træet. Den følgende Morgen var han allerede paa Benene forend Fuglen forlod Træet, og da dette skete løb han atter forgjæves efter den hele Dagen, ernærede sig af Rødder og Frugter,

som han fandt underveis. Paa denne Maade holdt han ved i ti Dage og overnattede bestandig ved Foden af et eller andet Træ, i hvis høieste Top Fuglen hvergang satte sig. Paa den ellevte Dag kom han under Forfølgelsen af den til en meget stor By, og idet Fuglen fløi over sammes Mur, tabte Prindsen den affyne og saaledes tillige al Udsigt til nogensinde at komme i Besiddelse af Talismanen. Usigelig bekymret derover gik Kamaralsaman ind i Byen, der laa ved Havet og havde en meget smuk Havn. Længe slæntrede han omkring i Gaden uden at vide hverken ud eller ind og naaede omsider Havnen. Uvis om, hvad han skulde gribe til, gik han langs med Strandbredden og kom til en aabenstaaende Havedør, som han liggede ind af. Gartneren, en god Olding, saae netop op fra sit Arbeide og blev aldrig saasnart vaer, at det var en fremmed Muselmand, før han opfordrede ham til at komme indenfor og lukke Døren.

Kamaralsaman gjorde begge Dele, og idet han nærmede sig den gamle, spurgte han om Grunden til disse Forsigtighedsregler. Han erfarede da, at Byen hovedsagelig var beboet af Afgudsdyrkere, der nærede et dødeligt Had til Muselmændene og behandlede de faa Bekjendere af Propheten, der opholdt sig her, meget slet.

„Jeg betragter det som et rent Vidunder," vedblev Gartneren, „at I er kommen uanfægtet hertil, da disse Afgudsdyrkere især lægge Snarer for de fremmede Muselmænd, der ere ubekjendte med deres Rænker. Gud være lovet, at han har ført Eder til et sikkert Sted."

Da Kamaralsaman nu vilde udtrykke den gode Mand sin inderlige Taknemlighed, lod denne ham slet ikke komme tilorde.

„Lad kun de høflige Talemaader fare; kom blot

og hvil Eder ud" sagde han og førte ham ind i et lille Hus.

Efterat han her havde spist sig mæt i de Ting, der bleve ham budte med uimodstaaelig Hjertelighed, bad Gartneren ham om at give en Beretning om Anledningen til hans Ankomst. Kamaralsaman fortalte derpaa oprigtig sin Historie og spurgte tilsidst om, paa hvilken Maade han herfra bedst kunde komme til sin Faders Rige, da det ikke var til at tænke paa at træffe Prindsessen efter elleve Dages Adstillelse."

„Jeg ved jo ikke engang, om hun lever endnu!" tilføiede han og kunde ikke bare sig for at briste i Graad.

Gartneren underrettede ham derpaa om, at han maatte reise et helt Aar for at naae noget Land, der beboedes af Mohammedanere og regjeredes af mahomedanske Fyrster. Tilsøes kunde han derimod i meget ringere Tid komme til Ibenholtsøen og derfra med Lethed til Den Khaledan. Hvert Aar seilede et Handelsskib til Ibenholtsøen, hvisaarsag han kunde benytte denne Vei til Hjemreisen, og naar han blot var kommen nogle Dage tidligere, havde han kunnet reise med det Skib, der var afgaaet dette Aar.

Men hvis I hos mig vil oppebie Afgangen af det til næste Aar afseilende Skib, saa tilbyder jeg Eder hjertensgjerne mit Hus, naar I vil tage tiltakke med det, som det er."

Prindsen priste sig lykkelig over at finde et saadant Tilflugtssted i en By, hvor han ingen Bekjendtskaber havde og heller ingen agtede at gjøre, og slog sig til Ro hos Gartneren. Der ville vi foreløbig lade ham blive og see os om efter Prindsesse Badur, hvem vi have forladt sovende i hendes Telt.

Da Prindsessen vaagnede efter en temmelig lang Søvn, savnede hun med Forbauselse sin Gemal og

kaldte paa sine Kvinder for af dem at faa at vide, hvor han monne være. Disse forsikkrede imidlertid, at de vel havde seet ham gaae ind i Teltet, men ikke ud igjen. Ved at spænde sit Belte bemærkede hun, at Lommen var aaben og Talismanen borte, og tænkte sig nok, at Kamaralsaman havde taget den for at see, hvad det var, og snart vilde bringe den igjen. Med den største Taalmodighed ventede hun, til det blev Aften, og kunde ikke blive klog paa hans Udeblivelse; men da Nattens Mørke begyndte at falde paa og han endnu ikke viste sig, blev hun greben af en ubeskrivelig Bedrøvelse. I sin Trøstesløshed over denne Hændelse, der var saa meget mere foruroligende, som hun ikke kjendte Sammenhængen med Talismanen og Prindsens Forsvinden, tabte hun dog ikke Aandsnærværelsen, men fattede tvertimod en modig og for hendes Kjøn sjelden Beslutning.

Prindsens Fraværelse var nemlig i Leiren blot Prindsessen og hendes Kvinder bekjendt, da det øvrige Følge hvilede eller sov i Teltene. Hun befrygtede Mytteri, hvis der skulde forlyde noget derover og dulmende sin Smerte, paalagde hun sine Kvinder den dybeste Taushed i saa Henseende. Derpaa iførte hun sig en Klædedragt, der tilhørte Kamaralsaman, hvem hun lignede meget, og for hvem hun ogsaa blev antaget, da hun den følgende Morgen udstedte Befaling til at bryde op og fortsætte Reisen. Da alt var i Beredskab dertil, lod hun istedetfor sig en af sine Kvinder stige op i sin Bærestol satte sig selv til Hest, og saaledes gik Reisen videre. Endelig naaede Prindsessen, der havde fortsat Reisen til Den Kahledan under Kamaralsamans Navn, efter flere Maaneders Omtumlen tillands og tilvands Hovedstaden paa Ibenholtsøen, hvis daværende Konge hed Armanos. De Folk, der først bleve sendte i Land for at søge en Bolig til hende, fortalte, at

Prinds Kamaralsaman, der efter en langvarig Reise af de ugunstige Veirforhold var bleven nødt til at tye herind, befandt sig ombord paa Skibet, og Efterretningen herom naaede snart det kongelige Palads. Kongen drog hende imøde med en stor Del af sit Hof og traf hende netop, som hun steg i Land og vilde begive sig til den for hende bestemte Bolig. Han modtog hende som Sønnen af en venskabelig Konge, med hvem han bestandig havde været i god Forstaaelse, og førte hende og hele hendes Følge til sit Palads. Her beviste han hende al mulig Ære og beværtede hende med al optænkelig Pragt. Da han efter denne Tids Forløb hørte Prindsessen, hvem han bestandig antog for Prinds Kamaralsaman, og af hvis Skjønhed og vindende Optræden han var ganske indtagen, tale om at reise tog han hende tilside og sagde:

„Prinds, i min høie Alder og med min ringe Udsigt til at leve længe endnu bedrøver det mig, at jeg ingen Arvinger har til mit Rige. Himlen har blot skjænket mig en eneste Datter af en sjelden Skjønhed, og jeg kan ikke sørge bedre for hende end ved at forene hende med en saa smuk, fornem og udmærket Prins som Eder. Tag altsaa istedetfor at tænke paa Afreise hellere hendes Haand og overtrækket min Krone, den jeg fra denne Stund af nedlægger til Fordel for Eder, og bliv her. Efterat jeg har baaret Byrden af den i saa mange Aar, er det paa Tiden, at jeg slaaer mig til Ro, hvilket jeg kan gjøre med stor Tryghed, naar jeg betroer Regjeringen af mit Rige i saa gode Hænder."

Kongen af Iberholtøens høimodige Tilbud om at give Prindsesse Badur sin Krone og sin eneste Datter til Kone, satte hende naturligvis i en betydelig Forlegenhed. Hun undsaae sig ved at tilstaae, at hun ikke var Kamaralsaman, men dennes Gemalinde, fordi hun

hidtil havde udgivet sig for at være Prindsen og gjennemført dennes Rolle saa godt. Paa den anden Side kunde hun heller ikke godt afvise Tilbudet, fordi hun, da Kongen af Ibenholtsøen lagde saa stor Vægt paa denne Forbindelse, med Rette befrygtede at forvandle hans Velvillie til Fjendskab og Had og maaskee sætte sit Liv i Fare. Endelig vidste hun ikke, hvorvidt hun vilde træffe Prinds Kamaralsaman hos hans Fader, Kong Schachsaman. Af disse Grunde og det Ønske, at erhverve et Kongerige til sin Gemal, saafremt hun gjenfandt ham, fandt hun sig foranlediget til at antage Kong Armanos's Forslag. Efter nogle Øieblikkes Taushed svarede hun derfor:

„Herre, jeg er Eders Majestæt uendelig forpligtet for Eders gode Mening om mig, den mig beviste Ære og den ufortjente store Gunst, som det ikke er min Agt at afslaae. Men jeg indgaaer kun denne høie Forbindelse paa den Betingelse, at Eders Majestæt lover at staae mig bi med Eders Raad, og jeg vil kun udføre det, som Eders Majestæt i Forveien har billiget."

Fuldbyrdelsen af dette paa denne Maade aftalte Ægteskab blev fastsat til den følgende Dag, og Prindsessen, der endnu bestandig af sit Følge blev antaget for Prinds Kamaralsaman, benyttede Mellemtiden til at underrette sine Folk om det, der skulde gaae for sig; forat de ikke skulde undres derover, forsikrede hun dem tillige, at Prindsesse Badur havde givet sit Samtykke. Ogsaa med sine Kvinder traf hun Aftale og anbefalede dem endnu engang Taushed. Den over sin forønskede Svigerson fornøiede Konge forsamlede den følgende Dag sit Raad og erklærede, at han vilde give Prinds Kamaralsaman, hvem han havde ladet sidde ved sin Side, sin Datter til Kone og ogsaa aftraadte ham sin Krone. Han paalagde alle at anerkjende ham som Konge og

hylde ham. Derpaa steg han ned fra Thronen, hvilken han lod Prindsesse Badur indtage, og satte sig paa hendes Plads, hvorpaa hun modtog Ed og Hylding af de tilstedeværende mægtigste Herrer paa Ibenholtsoen. Nu blev den nye Konge ved Herolder udraabt i Byen; der blev forordnet Glædesfester, som skulde vare i flere Dage, og Ilbud afgik for at gjøre Anstalter til det samme i hele Riget. Om Aftenen gjenlød hele Palatset af Jubel, og Prindsesse Haïat-al-nefus (det betyder: Sjælenes Liv), saaledes hed nemlig Kongen af Ibenholtsens Datter, blev i sand kongelig Pragt ført til Prindsesse Badur, hvem alle ansaae for en Mand. Efterat Høitidelighederne vare forbi, lod man dem begge være alene, og de gik tilsengs.

Nu sagde Prindsesse Badur:

„Yndige og elskværdige Prindsesse, jeg har gjort svarlig Uret imod Eder. det tilstaaer jeg og fordømmer mig selv, men jeg haaber, at I vil tilgive mig og bevare en Hemmelighed, som jeg til mit Forsvar vil gjøre Eder delagtig i."

Idet hun derpaa gav sig tilkjende som Kvinde for Prindsesse Haïat-al-nefus, vedblev hun:

„Hør om ikke en Kvinde, en Prindsesse ligesom I fortiener Eders Tilgivelse. Jeg er vis paa, at I skjænker mig den af ganske Hjerte, naar I har hørt min Historie og kjender den Vanskjæbne, der tvang mig til at optræde som den Person, i hvis Rolle I endnu seer mig."

Efterat Badur derpaa havde aabnet sit Hjerte for Prindsessen af Ibenholtsøen, bad hun hende gjentagne Gange om at holde Tand for Tunge, til Prindsen kom, hvem hun haabede snarlig at gjensee. Prindsessen af Ibenholtsøen svarede:

„Det vil foraarsage mig stor Fornøielse at vide,

at jeg er den eneste paa den store Ibenholtsø, der kjender Eders virkelige Forhold. Jeg fordrede Kjærlighed af Eder, men erklærer nu, at jeg intet ønsker hellere i Verden, end at I ikke vil anſee mig for uværdig til Eders Venſkab. Vedbliv blot at regjere paa den hæderlige Maade, I har begyndt."

Derpaa omfavnede begge Prindſesſerne hinanden ømt og lagde ſig til Hvile efter tuſend gjenſidige Venſkabsyttringer.

Prindſesſe Badur vedblev uanfægtet og med den gamle Konges og hele Folkets Bifald at regjere over Ibenholtsøen.

Medens dette tildrog ſig paa Ibenholtsøen, befandt Prinds Kamaralſaman ſig endnu beſtandig hos den gamle Gartner i Afgudsdyrkernes By. Da han en Morgen efter Sædvane lavede ſig til at arbeide i Haven, afholdt Gartneren ham derfra med den Bemærkning, at Afgudsdyrkerne paa denne Dag høitideligholdt en ſtor Feſt, hvorunder de lode Arbeidet hvile, blot levede for de offentlige Forlyſtelſer og ſelſkabelige Glæder og heller ikke tilſtedede Muſelmændene at arbeide. For at more ſig og holde gode Miner med hine, overværede disſe Skuespillene, der ſlet ikke vare faa ilde endda.

„Efterſom nu Tiden til det næſte Skibs Afgang til Ibenholtsøen nærmer ſig," vedblev han, „vil jeg gaae hen til nogle af mine Venner og indhente noiagtig Underretning."

Derpaa iførte Gartneren ſig ſin Høitidsdragt og lod Prindſen blive alene tilbage; i hans Ensomhed og Ørkesloshed paatrængte Tanken om hans elſkede Gemalinde ſig ham mere levende end nogenſinde, medens han gik ſukkende og grublende omkring i Haven. En Larm, ſom et Par Fugle gjorde i et Træ, fik ham til at ſee op, og med Forbauſelſe blev han vaer, at de kæmpede

indbyrdes med en saadan Forbittrelse, at den ene af dem efter nogle Øieblikkes Forløb styrtede død ned fra Træet, hvorimod den anden fløi bort. Strax efter kom fra en anden Kant to større Fugle flyvende, der i Afstand havde været Tilskuere af Kampen; de pladserede sig ved den dræbtes Hoved og Fødder og betragtede den en Tidlang med et Udseende, hvoraf der udtalte sig den dybeste Bedrøvelse. Derpaa gravede de med deres Kløer et Hul, begravede den døde og fløi bort.

Efter en Stunds Forløb kom de imidlertid flyvende med den begravne Fugls Morder, hvem den ene holdt i Vingerne, medens den anden klamrede sig til dens Fødder. Forgjæves opbød den hele sin Kraft for at slippe fra dem; de dræbte den paa den nysopkastede Grav, sønderhakkede dens Krop og reve Indvoldene ud af den, inden de fjernede sig.

Kamaralsaman havde hele Tiden afgivet en høist forbauset Tilskuer af dette mærkværdige Optrin. Ved at træde nærmere hen til Træet, ved hvis Fod det fortalte havde tildraget sig, fik han Øie paa noget rødt, der stak frem af den sønderrevne Fugls Bug. Han bukkede sig ned, trak det helt ud og fik fat i sin høitelskede Prindsesse Badurs Talisman, der havde kostet ham saamange Sorger, Suk og Taarer, siden denne Fugl havde berøvet ham den.

„Grusomme!" udraabte han, „at anstifte ondt var din Lyst. Hvor meget godt ønsker jeg ikke dem, der hævnede mig, idet de lode Dig bøde for Mordet paa en af dine Medskabninger.."

Prindsens Glæde lader sig ikke skildre med Ord.

„Dyrebare Prindsesse!" udbrød han, „dette velsignede Øieblik, der tilbagegiver mig det, som var Dig saa dyrebart, er vistnok et Tegn paa, at jeg vil gjenfinde Dig og maaskee tidligere, end jeg troer."

Morgenen efter spurgte han Gartneren, hvilket Arbeide han skulde udrette, og denne paalagde ham at fælde og udgrave et gammelt Træ, der ingen Frugter bar mere. Han forsynede sig til den Ende med en Økse og begyndte at lægge Haand paa Værket. Ved at hugge et Stykke af Roden over traf hans Økse paa en fast, klingrende Gjenstand, hvisaarsag han rydede Jorden afveien og fandt en stor Jernplade.

Efterat have løftet denne iveiret, saae han en af ti Trin bestaaende Trappe, der førte ned til en flere Kvadratfavne stor Hvælving, hvor der rundtomkring stode halvtredsfindstyve lukkede Krus af Jern. Han aabnede dem alle tilhobe og fandt dem fulde af Guldstov. Glad overrasket over et saa rigt Fund, gik han igjen op, skjulte Trappen med Pladen og fortsatte sit Arbeide, ventende paa, at Gartneren skulde komme. Denne havde nemlig Dagen iforveien erfaret, at Afreisen af det til Ibenholtsøen bestemte Skib skulde finde Sted om faa Dage, og var gaaet bort for at komme fuldkommen paa det rene i den Henseende. Da han kom igjen, stod den gode Efterretning, som han bragte Kamaralsaman, tydelig at læse i hans Ansigt.

„Glæd Dig, min Søn," saaledes kaldte han ham, da han var ham saa overlegen i Alder, „og hold Dig reisefærdig om tre Dage, thi til den Tid afseiler Skibet ufeilbarlig. Angaaende din Reise har jeg allerede aftalt det fornødne med Capitainen."

„I kunde ikke forkynde mig noget behageligere," svarede Kamaralsaman; „jeg kan imidlertid til Tak ogsaa meddele Eder noget, der vil gjøre Eder Glæde. Vær saa god at følge mig for at jeg kan vise Eder den Lykke, som Himlen skjænker Eder."

Han førte derpaa Gartneren til Hvælvingen og viste ham de Skatte, som den indeholdt, idet han tilkjendegav

sin Glæde over at være det Redskab, igjennem hvilket Gud belønnede ham for hans lange arbeidsomme Liv. Men den gamle Mand afslog med Bestemthed at tage imod Skatten og sagde:

„Den tilhører med Rette Dig; jeg har nu siden min Faders Død rodet i firsindstyve Aar i denne Have uden at finde den, og det beviser mig, at den er bestemt for Dig."

Da Prindsen ikke vilde staae tilbage for Gartneren i Høimodighed, kom de endelig efter megen Underhandling overens om at dele Skatten, og saaledes tilfaldt der hver af dem fem og tyve Krus.

„Men dermed er Sagen endnu ikke bragt i Rigtighed", yttrede Gartneren, „thi nu maae vi sørge for, at disse Skatte blive bragte ombord, uden at nogen mærker til det, da Du ellers er udsat for at miste dem. Nu gives der paa Ibenholdtsøen ingen Oliven, og de, som herfra blive bragte derhen, ere meget søgte. Som Du ved, har jeg i min Have høstet et stort Forraad, og Du maae nu tage halvtredsindstyve Krus, fylde dem halvt med Guldstøv, tildække det med Oliven, og saaledes ville vi lade dem bringe ombord paa Skibet."

Prinds Kamaralsaman fulgte dette gode Raad og anvendte Resten af Dagen til at fylde Krusene paa den ovenangivne Maade. Frygten for, at han kunde tabe Prindsesse Badurs Talisman, bevægede ham fremdeles til ogsaa at lægge den til større Sikkerhed i et af Krusene, hvilket han desaarsag forsynede med et Kjendetegn.

Enten det nu hidrørte fra Gartnerens høie Alder eller fra, at han havde anstrængt sig for meget den Dag, kort sagt, han tilbragte Natten meget slet og blev bestandig sygere i de to paafølgende Dage. Paa den tredie i Dagbrækningen kom imidlerlid Skibets Capitain selv

med flere Matroser til Havedøren, og da Kamaralsaman lukkede op for dem, spurgte de efter den Mand, der vilde reise med til Ibenholtsøen. Han gav sig straz tilkjende for dem, idet han tilføiede:

„Gartneren, der har talt med Eder om min Overfart, er nu syg og kan ikke tale med Eder. Træder imidlertid kun indenfor og tager disse Krus med Oliven og mine øvrige Sager med Eder. Jeg vil blot tage Afsked med ham og følger derpaa straz efter."

Søfolkene bare altsaa Kamaralsamans Reisetøi og Krus bort, og idet Capitainen skiltes fra ham, anbefalede han ham endnu engang at komme ufortøvet ombord, da Vinden var gunstig og man kun ventede paa ham for at gaae under Seil.

Da Capitainen og Matroserne vare borte, vendte Kamaralsaman tilbage til den gamle Gartner for at tage Afsked med ham og takke ham for al den Godhed, han havde udvist imod ham. Han traf ham i de sidste Aandedrag og opfordrede ham som god Muselmand til ved tilstundende Død at fremsige sin Troesbekjendelse; neppe var dette skeet, før han opgav Aanden.

Da Prinds Kamaralsaman uden Forhaling maatte indskibe sig, skyndte han sig saa meget som muligt med at bevise den hedengangne Olding den sidste Pligt. Han vadskede og klædte ham; dernæst begravede han ham i Haven. Da han nu kom ned til Havnen, hørte han, at Skibet allerede for længe siden var afseilet og ude af sigte; de tilstedeværende Folk tilføiede imidlertid, at det havde ventet i tre Timer paa ham, førend det lettede Anker.

Nu kan man nok forestille sig, at det var med stor Bedrøvelse, at Prinds Kamaralsaman saae sig nødsaget til at blive endnu længere i et Land, hvor han var ganske ubekjendt, og vente et Aar paa den forsømte Lei-

ltghed til at komme afsted. Endnu trøstesløsere gjorde det ham, at han havde givet Prindsesse Badurs Talisman, som han nu ansaae for tabt, ud af Hænderne. Under disse Omstændigheder blev der ikke andet tilovers for ham end at vende tilbage til Haven, forpagte den af sammes Eier og dyrke den, idet han sørgede dybt over sin ulykkelige Skjæbne. Da han ikke alene kunde forrette det nødvendige Arbeide, fæstede han en Medhjælper, og for ikke ogsaa at blive af med den anden Halvdel af Skattene, der ved Gartnerens Død tilfaldt ham, fordelte han ligeledes Guldstøvet i halvtredsindstyve Krus, som han forhen tildækkede med Oliven, for at tage dem med ombord paa Skibet, naar det igjen var saa vidt.

Skibet seilede imidlertid med yderst gunstig Vind henimod sit Bestemmelsessted og naaede lykkelig Ibenholdtsøens Hovedstad. Da det kongelige Palads laa ved Strandbredden, bemærkede den nye Konge eller rettere sagt Prindsesse Badur Skibet, retsom det med vaiende Flag og Vimpler løb ind i Havnen. Hun spurgte, hvad det var for et Fartøi, og fik at vide, at det hvert Aar ved samme Tid kom fra Afgudsdyrkernes By og sædvanlig var ladet med kostbare Sager.

Midt i den hende omgivende Herlighed vare Prindsessens Tanker altid sysselsatte med Kamaralsaman, og det faldt hende ind, at han maaskee kunde befinde sig paa Skibet. Under det Paaskud, at hun personlig vilde monstre Ladningen og udvælge det, som hun fandt Behag i, gav hun Befaling til, at en Hest skulde føres frem. Fulgt af flere Embedsmænd, indtraf hun netop i Havnen, da Capitainen gik iland.

Hun lod ham stævne for sig, erkyndigede sig om, hvorfra han kom, hvorlænge han havde været underveis, hvad godt eller ondt der var tilstødt ham paa Reisen, om

han ikke medbragte udmærkede fremmede og i Særdeleshed, hvoraf hans Ladning bestod. Capitainen gjorde Rede for alle disse Spørgsmaal.

Nu spiste Prindsessen hjertensgjerne Oliven og havde neppe hørt dem nævne, før hun sagde:

„Hvad I har ombord deraf, beholder jeg; lad dem øieblikkelig udlosse, forat jeg kan afslutte Handelen."

„Herre," svarede Skibscapitainen, der naturligvis mente, at have Kongen for sig. „jeg ligger inde med halvtredsindstyve meget store Krus med Oliven, der tilhøre en Kjøbmand, som er bleven tilbage."

„Lad Olivene kun udskibe," gjentog Prindsessen, „det skal ikke afholde os fra at kjøbe dem."

Capitainen sendte sin Baad til Skibet, og snart befandt Krusene med Olivene sig iland. Prindsessen forespurgte sig nu om, i hvilken Pris disse halvtredsindstyve Krus stod paa Ibenholtsøen, og Capitainen svarede:

„Herre, deres Eier er meget fattig, og Eders Majestæt vilde gjøre en sand Velgjerning ved at give ham tusend Sølvpenge for dem."

„For at tilfredsstille ham og i Betragtning af det, som I fortæller mig om hans Fattigdom," gjenmælede Prindsessen, „skal I erholde tusend Guldstykker derfor, som I har at overbringe ham."

Da det lakkede ad Aften, trak Prindsessen sig tilbage til det indre Palads og begav sig ind i Prindsesse Haïat-al-nefus's Gemakker, hvorhen hun ogsaa lod de halvtredsindstyve Krus med Oliven bringe. Hun aabnede et af dem for at lade Haïat-al-nefus smage derpaa og selv gjøre det og rystede det ud i en Skaal. Da saae hun til sin største Forbauselse, at Olivene vare blandede med Guldstøv.

„Hvilket vidunderligt Eventyr!“ udraabte hun og lod Haïat-al-nefus's Kvinder aabne og tømme de øvrige Krus i sit Paasyn. Hendes Studsen tiltog mere og mere, da hun saae, at Olivene i hvert Krus vare blandede med Guldstøv; og da endelig ogsaa det Krus, i hvilket Kamaralsaman havde skjult Talismanen, blev heldt ud og hun fik Die paa denne, faldt hun af indre Bevægelse i Afmagt.

Haïat-al-nefus og hendes Kvinder ilede Prindsesse Badur til Hjælp og bragte hende atter til Besindelse ved at stænke hende i Ansigtet med Vand. Da hun var bleven alene med Haïat-al-nefus, begyndte hun:

„Prindsesse, i Henhold til det, som jeg har meddelt Eder om mit Liv, vil I ikke være bleven overraskет over, at Synet af denne Talisman røvede mig Besindelsen. Det er min og den samme, der er Skyld i, at Prinds Kamaralsaman, min dyrebare Gemal, og jeg ere blevne revne bort fra hinanden.“

Saasnartsom det var bleven Dag den følgende Morgen, lod Prindsesse Badur Skibscapitainen kalde og sagde til ham:

„Meddel mig nogle nærmere Oplysninger om den Kjøbmand, hvem de Oliven tilhorte, som jeg igaar har kjøbt, hvis I kan.“

„Det, som jeg kan fortælle om ham, har ikke stort at sige,“ svarede Capitainen; „jeg havde angaaende hans Overfart truffet Aftale med en meget gammel Gartner, der sagde mig, at jeg vilde finde ham i hans Have, hvor han arbeidede.“

„Saa maa I endnu idag gaae under Seil til Afgudsdyrkernes By,“ befalede dervaa Prindsesse Badur, „for at skaffe mig fat i hin Gartnersvend, til hvem jeg staaer i Gjæld; hvis ikke, saa vil jeg ikke blot lægge Beslag paa Eders og alle de med Eder komne

Kjøbmænds Varer, men I og de skulle staae mig til Ansvar med Livet."

Capitainen afseilede, Farten løb meget heldig af, og Capitainen tog sine Forholdsregler saa godt, at han ved Nattetid ankom til Afgudsdyrkernes By. Saasnartsom han var nær nok, lod han slet ikke engang kaste Anker, men satte fra Borde i en Baad, landede i nogen Afstand fra Havnen og begav sig med sex uforfærdede Søfolk til den Have, hvor han vidste, at Kamaralsaman var at finde.

Prindsen sov endnu ikke; han græmmede sig som sædvanlig over Adskillelsen fra den skjønne Prindsesse af China, da han hørte, at der blev banket paa Havedøren. Halvpaaklædt ilede han ud og havde neppe lukket op, førend Skibscapitainen og Matroserne bemægtigede sig ham og uden at sige et eneste Ord til ham med Magt bragte ham ombord paa deres Skib, der øieblikkelig gik under Seil igjen til Ibenholtsøen.

Skibets Tilbagereise til Ibenholtsøen var ikke mindre lykkelig end Farten til Afgudsdyrkernes By for at afhente Prindsen. Endskjøndt Natten allerede var brudt frem, da det gik for Anker i Havnen, lod Capitainen sig dog sætte iland tilligemed Kamaralsaman og bragte denne til det kongelige Palads, hvor han forlangte at blive ført til Kongen.

Prindsesse Badur havde rigtignok allerede trukket sig tilbage til de indre Gemakker, men havde aldrig saasnart hørt, at Skibet var kommet tilbage med Olivenes Eier, førend hun kom ud for at tale med ham. Først og fremmest tog hun Prindsen i Øiesyn og gjenkjendte ogsaa trods hans fattige Paaklædning paa Stedet sin Gemal. Prindsen, der ikke vidste, hvad man vilde ham, var ængstelig tilmode, da han traadte frem for Kongen. Hun indskrænkede sig forelsbig til at paalægge en til-

stedeværende Embedsmand at drage Omsorg for Prindsen og lade ham blive en god Behandling tildel. Dernæst vendte hun tilbage til Prindsessen af Ibenholtsens Gemak og gjorde hende til Deltagerske i sin Glæde. Tillige bad hun denne om vedvarende Tausked og betroede hende de Forholdsregler, hun agtede at tage, inden hun tilkjendegav sig for Prindsen og lod ham anerkjende for den, han egentlig var.

„Imellem en Gartner og en fornem Fyrste er der en saa stor Afstand," tilfoiede hun, „at det vilde være farligt pludselig at føre ham fra dette lave Trin til et saa høit Standpunkt, hvor retfærdigt det end vilde være."

Paa Prindsessens Foranstaltning blev Prindsen bragt meget tidligt i Bad, hvor der blev rakt ham en Emirs eller Statholders Gevandt. Terp a lod Prindsessen, der optraadte med Pomp og Pragt som Konge af Ibenholtsøen, ham indføre i Raadsforsamlingen, hvor han ved sit gode Udseende og sin værdige Optræden fæstede alle de tilstedeværende Stormænds Blikke paa sig.

Prindsesse Badur selv var henrykt over at finde ham ligesaa elskværdig, som hun ofte havde seet ham og følte sig derved endnu mere ansporet til høit at forkynde hans Pris.

„I Herrer," begyndte hun, idet hun henvendte sig til de øvrige Emirer, „Kamaralsaman, hvem jeg idag giver Eder til Collega, er ikke uværdig til den Plads, som han indtager iblandt Eder. Jeg har tilfulde lært ham at kjende paa mine Reiser og indestaaer for, at han vil udmærke sig ligesaa meget ved sin Tapperhed og tusend andre Egenskaber som ved sin Aands Overlegenhed."

Med den største Forbauselse hørte Kamaralsaman,

at Kongen af Ibenholtsen udtalte hans Navn. Han kastede sig ned for den kongelige Throne og sagde, idet han igjen reiste sig op:

„Herre, det skorter mig paa Ord til at takke Eders Majestæt med for den mig beviste store Ære. Jeg vil gjøre alt, hvad mine Evner mægte, for at vise mig værdig dertil."

Fra Raadsforsamlingen blev Prinds Kamaralsaman af en Embedsmand ført til et stort Palads, hvilket Prindsesse Badur havde ladet indrette for ham, og da han var kommen til sit Gemak, overrakte hans Husholdningsmester ham et med Guldstykker fyldt Skrin.

Jo mindre Prindsen begreb, hvorfor en slig Udmærkelse blev ham tildel, desto høiere steg hans Forundring; mindst af alt faldt det ham ind, at Prindsessen af China havde en Finger med i Spillet.

Efter to eller tre Dages Forløb gav Prindsesse Badur Prindsen Storskatmesterembedet, der netop var blevet ledigt. Han steg derved i Rang og fik tiere Adgang til hende. Han varetog dette Embede med stor Redelighed og viste sig saa tjenstvillig imod alle, at han ikke alene vandt alle Hoffolkenes Venskab, men ogsaa ved sin Gavmildhed og Retskaffenhed indtog Folkets Hjerter.

Kamaralsaman vilde have været det lykkeligste Menneske under Solen ved at staae i saa høi Gunst hos Kongen og være i Besiddelse af den almindelige, bestandig stigende Agtelse, hvis han ikke havde savnet sin Gemalinde.

Prindsesse Badur fattede nu den Beslutning at gjøre en Ende paa sine egne og Prindsens Kvaler. Saasnartsom hun havde truffet Overeenskomst med Prindsesse Haïat-al-nefus i saa Henseende, stevnede hun

Prinds Kamaralsaman til en Samtale under fire Øine og sagde til ham:

„Kamaralsaman, jeg behøver Eders Raad i en indviklet Sag, og da jeg ikke ved nogen beleiligere Tid at tale med Eder derom, vil jeg gjøre det inat."

Kamaralsaman indfandt sig til den bestemte Tid i Paladset, og Prindsesse Badur tog ham med ind i de indre Gemakker. Efterat hun havde betydet Obersten for Gildingerne, der lavede sig til at følge dem, at de ikke trængte til hans Tjeneste, og at han skulde holde Døren lukket, førte hun Prindsen ind i et Værelse, hvor hun undertiden sov.

Da begge befandt sig i dette Gemak, hvor der stod en Seng, og Døren var bleven lukket, drog Prindsesse Badur sin Talisman frem af et lønligt Gjemme, viste Prindsen den og sagde:

„For kort Tid siden har en Stjernetyder foræret mig denne Talisman; eftersom J er vel bevandret i alle Ting, vil J vel kunne sige mig, hvilke Kræfter den er i Besiddelse af."

Kamaralsaman tog Talismanen og nærmede sig et Lys for at betragte den nøiere. Saasnartsom han havde gjenkjendt den med en Overraskelse, der forvoldte Prindsessens Glæde, udraabte han:

„Eders Majestæt spørger mig om denne Talismans eiendommelige Evner? Ak, den er istand til at tage Livet af mig af Kummer og Smerte, naar jeg ikke snart gjenfinder den yndigste og elskværdigste Prindsesse, der nogensinde har været til paa Jorderige; den tilhørte hende og er Skyld i, at jeg har mistet hende. Det er et saa vidunderligt Eventyr, at Meddelelsen deraf vilde stemme Eders Majestæt til Medlidenhed med en Ægtefælle og ulykkelig Elsker, hvis J vilde have den Godhed at høre det."

„I kan fortælle mig det en anden Gang," svarede Prindsessen, „jeg glæder mig imidlertid over at kunne sige Eder, at jeg allerede ved nogen Besked derom. Jeg skal strax være her igjen, vent blot et Øieblik."

Med disse Ord gik Prindsessen ind i et Sideværelse, hvor hun aflagde den kongelige Turban, og efterat hun havde ifort sig Fruentimmerklæder og en dertil passende Hovedpynt samt det Belte, som hun havde baaret den Dag, hun blev skilt fra Kamaralsaman, kom hun igjen tilbage.

Prindsen gjenkjendte sin dyrebare Prindsesse paa Stedet, ilede hen til hende, og idet han sluttede hende ømt i sine Arme, udraabte han:

„Ak, hvor taknemlig er jeg ikke Kongen, fordi han har beredet mig en saa behagelig Overraskelse!"

„Vent blot ikke, at I faaer Kongen at see mere," sagde Prindsessen, idet hun med Taarer i Øinene gjengjældte hans Kjærtegn, „i mig seer I ogsaa ham. Vi ville sætte os ned, paa det at jeg kan løse Eder denne Gaade."

Prindsessen fortalte nu sin Gemal den Beslutning, hvortil hun var kommen paa hin Eng, hvor de sidst havde dvælet sammen, saasnartsom hun var bleven overtydet om, at det var forgjæves at vente paa ham. Hun meddelte ham fremdeles, hvorlunde hun havde udført sin Rolle indtil sin Ankomst til Ibenholtsøen, hvor hun havde seet sig nødsaget til at ægte Haïat-al-nefus for at kunne tage imod den Krone, som Kong Armanos i Anledning af denne Forbindelse havde afstaaet til hende.

Den følgende Morgen ved Daggry stode Prindsesse Badur og Prinds Kamaralsaman op, men Prindsessen klædte sig ikke som Konge, men iførte sig en Fruentimmerdragt. Da hun var færdig, sendte hun Obersten for Gildingerne til sin Svigerfader, Kong Armanos, og

lod ham bede om at være saa god at uleilige sig hen til hende. Da han traadte ind, saae han med stor Forbauselse en ham ubekjendt Dame og Storskatmesteren, hvem det ligesaa lidt som nogen anden Hofmand var tilladt at betræde Paladsets indre Gemakker. Han satte sig imidlertid og spurgte, hvor Kongen var.

Prindsessen tog nu Ordet og svarede:

„Herre, igaar var jeg Konge, men idag er jeg kun Prindsesse af China og gift med Prinds Kamaralsaman, en Søn af Kong Schachsaman. Hvis Eders Majestæt godhedsfuldt vilde høre vor Historie, saa haaber jeg, at I ikke vil fordomme mig, fordi jeg paa en saa tilgivelig Maade har sørt Øder bag Lyset."

Kong Armanos skjænkede hende Gehør og hørte med Forbauselse alt fra Begyndelsen til Enden. Endelig sluttede Prindsessen saaledes:

„Herre, uagtet Kvinderne af vor Troesbekjendelse kun nødig finde sig i den Mændene tilstaaede Frihed at tage flere Koner, vil jeg dog ligefuldt, hvis Eders Majestæt skulde være tilbøielig til at formæle Prinds Kamaralsaman med Prindsesse Haïat-al-nefus, uden Skinsyge afstaae hende den hende med Rette tilkommende Rang og Dronningeværdigheden og lade mig nøie med den anden Plads. Og selv om dette Fortrin ikke ligefrem tilkom hende, vilde jeg dog indrømme hende det af Taknemlighed for den ædelmodige Bevarelse af min Hemmelighed. Jeg har allerede underrettet hende om alt og er vis paa hendes Samtykke."

Med Beundring havde Kong Armanos hørt paa Prindsesse Badurs Tale, og efterat hun var færdig dermed, henvendte han sig til Prinds Kamaralsaman med de Ord:

„Min Søn, da Eders Gemalinde, Prindsessen af China, hvem jeg hidtil feilagtig har anseet for min

Svigerſøn, og hvem jeg ingen Anledning har til at klage over, forſikrer mig, at hun gjerne er beredt til at dele Eders Seng med min Datter, saa har jeg endnu blot tilbage at spørge, om I vil gifte Eder med hende og modtage den Krone, som Prindsessen af China fortjente at bære hele sin Levetid, naar hun ikke foretrak at gjøre Afkald paa den til Fordel for Eder?"

Kamaralsaman svarede derpaa:

„Herre, hvor meget jeg end længes efter at gjensee min Fader, ere dog de Forpligtelser, som jeg har til Eders Majestæt og Prindsesse Haïat-al-nefus, saa vigtige, at jeg ikke er i Stand til at modsætte mig Eders Ønsker."

Nu blev Kamaralsaman udraabt til Konge og formælet selvsamme Dag med megen Pragt. Prindsesse Haïat-al-nefus's Skjønhed, Aand og Kjærlighed tilfredsstillede ham særdeles, og Dronningerne levede ogsaa fremtidig i den samme Enighed og gode Forstaaelse som hidtil, hvortil ogsaa den Upartiskhed bidrog, som Kong Kamaralsaman udviste imod dem. Inden Aaret var omme, skjænkede de ham hver en Søn, og de to Prindsers Fødsel blev feiret med store Glædesfester. Den ældste af dem, Prindsesse Badurs Søn gav Kamaralsaman Navnet Amgiad, og Prindsesse Haïat-al-nefus's fik Navn af Asfad.

Fortællingen om Prindserne Amgiad og Asfad.

De to Prindser bleve opdragne med stor Omhyggelighed, og da de voxede til, fik de begge samme Hovmester og samme Undervisning i de Kunster, Videnskaber og Færdigheder, hvori Kamaralsaman vilde have dem

oplært. Det inderlige Venskab, som begge fra Barnsben nærede for hinanden, tiltog under disse fælleds Studier. Da de derfor kom i den Alder, hvor enhver skulde have et Hus for sig, vare de blevne saa uadskillelige, at de bade Kong Kamaralsaman om, at de maatte bebor et i Fællesskab. Dette skete, og saaledes havde de Embedsmænd, Tjenere, Stald, Bolig og Bord sammen. Kamaralsaman havde efterhaanden faaet en saadan Tillid til deres Dueligheb og Retskaffenheb, at han ikke tog i Betænkning, da de havde fyldt det attende Aar, at lade dem stiftevis føre Forsædet i Statsraadet, naar han stundom drog paa Jagt flere Dage i Træk.

Begge Prindser vare lige smukke og velskabte, hvisaarsag deres Mødre, de to Dronninger, fra deres tidligste Ungdom af hang ved dem med stor Ømhed, men, underligt nok, holdt Prindsesse Badur endnu mere af Haïat-al-nefus's Søn, Prinds Asad, end af sin egen Søn Amgiad, i hvem igjen Haïat-al-nefus var mere indtagen end i sin Søn Asad.

I Begyndelsen ansaae Dronningerne blot dette eiendommelige Forhold for en Følge af deres overordentlig store, gjensidige Venskab; men efterhaanden som Prindserne bleve ældre blev denne Tilboielighed uformærkt til en heftig Kjærlighed, der gik over til den mest glødende Lidenskab, da Prindserne endelig straalede for dem i deres fulde Ungdomsskjønhed.

Begge Dronningerne indsaae imidlertid fuldtvel hele Afskyeligheden af deres Lidenskab og opbøde al deres Kraft for at bekæmpe den. Den daglige, frie Omgang med Prindserne og den fra Fortiden rodfæstede Vane til at beundre og kjærtegne dem, opflammede dem i en saadan Grad, at de hverken kunde spise eller sove. Til Ulykke for dem og ogsaa for de til deres kjærlige

Omgang vante Prindser havde disse ikke den fjerneste Anelse om hine strafværdige Følelser.

Da de to Dronninger ikke havde gjort nogen Hemmelighed af deres Lidenskab for hinanden og ikke besade den Skamløshed at tilstaae de elskede Prindser deres Kjærlighed mundtligt, saa aftalte de at gjøre det ad skriftlig Vei. Til Udførelsen af dette væmmelige Forehavende benyttede de en Fraværelse af Kong Kamaralsaman, der var taget paa Jagt i en tre, fire Dage. Da Prinds Amgiad den første Dag nogle Timer efter Middag kom tilbage til Paladset fra et Møde i Raadet, førte en Gilding ham tilside og flyede ham et lille Brev fra Dronning Haïat-al-nefus. Amgiad tog det og læste med Forfærdelse dets Indhold.

„Forræder!" tiltordnede han Gildingen og trak Sablen ud af Skeden, „er det den Troskab, som Du et din Herre og Konge skyldig?"

Med disse Ord huggede han Hovedet af ham.

Opflammet af Vrede, ilede Prinds Amgiad dernæst til sin Moder, Prindsesse Badur, og viste hende med tydelige Tegn paa Forbittrelse det modtagne Brev, med hvis Afsenderinde og Indhold han gjorde hende bekjendt. Istedetfor at høre paa ham geraadede Prindsesse Badur selv i Vrede og sagde:

„Min Søn, det, som Du der fortæller mig, er Løgn og Bagtalelse. Dronning Haïat-al-nefus er altfor forstandig til at indlade sig paa sligt, og det forekommer mig at være meget fræk af Dig, at Du udtaler Dig saa uforskammet om hende til mig."

Nu blev Prindsen opbragt paa sin egen Moder og udraabte:

„Den ene af Eder er ikke et Haar bedre end den anden. Naar jeg ikke blev holdt tilbage af den Ære-

frygt, som jeg skylder min Fader, saa skulde den Dag idag blive Haïat-al-nefus's sidste.“

Af sin Søn Amgiads Adfærd kunde Prindsesse Badur nok slutte sig til, at den ikke mindre dydige Prinds Asfad ikke vilde optage den lignende Erklæring gunstigere, som hun havde til Hensigt at gjøre ham. Det bragte hende imidlertid ikke til at afstaae fra det afskyelige Forehavende, og Dagen derpaa tilskrev hun ham ligeledes et lille Brev og betroede det i Hænderne paa en gammel Kone, der havde Adgang til Paladset:

Til at aflevere det valgte den gamle ligeledes det Tidspunkt, da Prinds Asfad kom tilbage fra Raadsforsamlingen, i hvilket det den Dag havde været hans Tour at føre Forsædet. Prindsen tog Brevet, læste det, og førend hun endnu var tilende dermed, lod han sig saaledes henrive af sin Vrede, at han drog sin Sabel og straffede den gamle efter Fortjeneste. Med Papiret i Haanden ilede han til sin Moder, Dronning Haïat-al-nefus for at vise hende det. Hun lod ham dog slet ikke faae Tid dertil, men uden at lade ham komme tilorde, tilraabte hun ham:

„Jeg ved allerede, hvad Du vil, og at Du er ligesaa stort et Asskum som din Broder Amgiad. Asted med Dig, og kom mig aldrig mere for Dine.“

Over denne Behandling geraadede Asfad i Bestyrtelse og derpaa i et saadant Raseri, at han var nærved at give haandgribelige Beviser derpaa. Han holdt imidlertid Styr paa sig selv og gik bort uden at yttre et Ord for ikke at udtale noget, der ikke lod sig forene med hans høihjertede Tænkemaade.

I deres Fortvivlelse over at finde saamegen Dyd hos deres Sønner rottede begge Dronningerne sig sammen for at styrte dem i Fordærvelse. De bildte til den Ende deres Kvinder ind, at Prindserne havde villet

voldtage dem, og toge paa at græde, skrige og udstøde Forbandelser imod dem.

Dernæst lagde de sig tilsengs, hvilket skulde lade, som om de vare blevne frygtelig medtagne af den Modstand, som de foregave at have ydet dem.

Den følgende Morgen fandt den fra Jagten tilbagevendte Kong Kamaralsaman dem til sin største Forbauselse ligge ganske forgrædte og i en saa vel forstilt Tilstand af Smerte sammen i en Seng, at han blev greben af Medlidenhed. Paa hans indtrængende Spørgsmaal om, hvad der var tilstødt dem, tog Dronning Badur Ordet og sagde:

„Herre, den retfærdige Smerte, der nedbøier os, er af den Natur, at vi næsten blues ved Dagens Lys efter den Fornærmelse, som Eders Sønner, Prindserne, med en hartad utrolig Frækhed have tilføiet os. Med en Overensstemmelse i Tænkemaade, der er deres Fødsel uværdig, have de i Eders Fraværelse havt den Frækhed at vove et Angreb paa vor Ære."

Kongen lod begge Prindserne kalde og vilde have ombragt dem med egen Haand, hvis ikke hans tilstedeværende Svigerfader, Kong Armanos, havde afholdt ham derfra. Han lod dem fængsle og gav en aldrende Emir ved Navn Giandar Befaling til at bringe dem udenfor Byen og dræbe dem i nogen Afstand derfra. Deres Klæder skulde han bringe med tilbage som Bevis paa, at han havde fuldbyrdet Befalingen.

Giandar bandt Prindsernes Hænder paa Ryggen og skjulte hver af dem i en Kasse, der blev sat paa et Muldyr; dernæst steg han til Hest, førte dem ud af Byen og red hele den udslagne Nat, indtil han omsider gjorde Holdt i en afsides og øde Egn. Her stod han af Hesten, tog de tvende Kasser af Muldyret, aabnede

dem og lod Prindserne stige ud. Grædende sagde han til dem:

„O mine Sønner, Eders Fader har paalagt mig at hugge Hovederne af Eder. Gud give, at det stod i min Magt at undlade det, men jeg beder Eder om Tilgivelse for min Lydighed."

Prindserne svarede Emiren:

„Vi tilgive Dig, og Du er ustyldig i, at vort Blod bliver udgydt."

Derpaa omfavnede Prindserne hinanden og sagde hinanden det sidste Farvel med en saadan Ømhed, at de længe ikke formaaede at løsrive sig fra hinandens Arme. Endelig tilbød Asfad sig først til at modtage det dræbende Hug og sagde til Giandar:

„Jeg besværger Dig ved Gud om at gjøre Begyndelsen med mig, forat jeg ikke skal friste den tunge Skjæbne at være Øienvidne til min Broders Død."

Men Amgiad forlangte det samme og støttede sin Paastand paa, at han var ældre. De fældede begge Taarer, og Giandar kunde ikke bare sig for at græde med dem.

Den rørende Kappestrid om, hvem af de to der først skulde lide Døden, blev omsider afgjort saaledes, at de skulde omfavne hinanden og Giandar binde dem i en saadan Stilling, at han ufeilbarlig kunde hugge Hovederne af dem begge paa engang. Efterat de havde taget hinanden i Favn og Giandar med Taarer havde bundet dem endnu fastere sammen, spurgte han dem, om de ikke før deres Død havde noget Hverv at give ham.

Prindserne svarede ham:

„Vi bede Eder kun om den eneste Ting, at I ved Eders Hjemkomst vil forsikre vor Fader Kongen om, at vi døe ustyldig."

Giandar lovede at opfylde deres Ønske og drog samtidig dermed sin Sabel; men ved denne Bevægelse og Vaabnets Blinken blev hans Hest sky, der var bunden til et Træ i Nærheden, rev Tøilerne over og sprængte afsted. Eftersom det var et Dyr af stor Værdi med kostbart Rivetøi paa, vilde Giandar meget nødig miste det. Af Frygt herfor kastede han Sablen istedetfor at dræbe Prindserne og løb efter sin Hest for at faae fat i den. Det vælige Dyr sprang omkring til alle Sider og foer endelig ind i en Skov, hvorhen Giandar fulgte det. Ved Hestens Vrinsten blev en Løve vækket, der havde sovet paa dette Sted; den vendte sig ikke imod Hesten, men gik løs paa Giandar, saasnartsom den fik Die paa ham.

Emiren lod nu Hest være Hest og var i stor Vaande for sit eget Liv, idet han søgte at undgaae Løvens Anfald, der vedblev at forfølge ham og var lige i Hælene paa ham. I denne yderlige Nød sagde Emiren ved sig selv:

„Gud vilde ikke have sendt denne Straf over mig, hvis Prindserne ikke vare uskyldige."

Medens Giandar var borte, bleve begge Prindserne pinte af en brændende Tørst, der var en Følge af Dødsangsten.

Det lykkedes Amgiad at gjøre sig fri, og han løste nu ogsaa sin Broders Baand. Begge gik hen til en Kilde, vederkvægede sig og hørte nu Løvens Brøl og lydelige Skrig i Skoven. Øieblikkelig greb Amgiad Emirens Sabel og sagde til Asfad:

„Lader os ile den ulykkelige Giandar til Hjælp."

Prindserne spildte ikke Tiden og kom til Stedet i samme Øieblik, som Løven havde væltet Emiren overende. Men da Rovdyret nu saae Prinds Amgiad komme sig imøde med opløftet Sabel, opgav det sit Bytte og foer

rasende imod ham. Prindsen oppebiede uforfærdet dens Ankomst og førte et saa kraftigt og velrettet Hug imod Løven, at den styrtede død om.

Da Giandar indsaae, at han skyldte de to Prindser sit Liv, kastede han sig for deres Fødder og tolkede sin Tak for deres store Tjeneste i de erkjendtligste Ytringer.

„Gud bevare mig fra, Prindser," begyndte han, idet han stod op og grædende kyssede deres Hænder, „efter den vidunderlige Tjeneste, som I have ydet mig, at berøve Eder Livet. Det eneste, som jeg tillader mig at bede Eder om, er, at I ville tage tiltakke med det, som jeg kan undvære, af min Paaklædning, og at I overlade mig Eders Klæder, samt at I begive Eder saa langt bort, at Kong Kamaralsaman aldrig mere hører Eder omtale."

For Prindserne var der ikke andet at gjøre end at indvillige, og efterat de havde taget deres Klæder af og bedækket deres Nøgenhed med det, som Emiren afstraadte dem af sin egen Paaklædning, paanødte han dem ovenikjøbet alle de Penge, han havde hos sig, tog Afsked og red bort. Han lagde Veien igjennem Skoven, hvor han dyppede Prindsernes Klæder, i Løvens Blod, snørede dem sammen og læssede dem paa Muldyret. Saaledes holdt han sit Indtog i Hovedstaden paa Ibenholtsøen, hvor Kong Kamaralsaman strax spurgte ham, om han ogsaa punktlig havde udført den modtagne Befaling. Emiren fremviste de blodige Klæder og sagde:

„Herre, her ere Beviserne."

„Sig mig, hvorledes de have fundet sig i den Straf, jeg tilkjendte dem? spurgte Kongen fremdeles.

Giandar svarede:

„Herre, de underkastede sig med beundringsværdig Standhaftighed og Sagtmodighed Guds Villie. „Vi

8.

S. Oettinger Bog. & Steend.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

døe uskyldig,'' sagde de, ,,men beklage os ikke derover. Vi anbefale vore Sjæle til Gud og tilgive vor kongelige Fader vor Død.''

Kamaralsaman blev inderlig rørt over Emirens Beretning og fik det Indfald, at see efter i Lommerne af sine Sønners Klæder. Han gjorde Begyndelsen med Amgiads og fandt deri et Brev, som han aabnede og læste; med Rædsel saae han ikke alene af Haandskriften, men ogsaa af en deri liggende Haarlok, at det hidrørte fra Dronning Haïat-al-nefus. Skjælvende undersøgte han ogsaa Lommerne i Asfads Klæder og blev saa bestyrtet over Dronning Badurs Billet, der ved denne Leilighed faldt ham i Hænderne, at han mistede Besindelsen.

Der har endnu aldrig været nogen større Smerte end den, som Kong Kamaralsaman lagde for Dagen, da han igjen var kommen til sig selv.

„Hvad gjorde Du, grusomme Fader!" udraabte han, „dine egne Børn har Du myrdet. Jeg vil imidlertid ingenlunde lade Eder affone Eders Forbrydelse med Blod, afskylige Kvinder; nei, I ere ikke vardige til min Vrede. Men Himlens Vrede skal ramme mig, hvis jeg nogensinde mere giver mig af med Eder."

Kong Kamaralsaman holdt samvittighedsfuldt sin Ed. Selvsamme Dag lod han begge Dronningerne bringe til et afsides Gemak, hvor de skulde blive deres Levetid, uden at han vilde have noget med dem at bestille.

Medens Kong Kamaralsaman græmmede sig over Tabet af sine to Sønner, flakkede disse omkring i Ørkenen og undgik at nærme sig bebyede Steder eller at træffe sammen med Mennesker? Deres Føde bestod blot af vilde Frugter og Urter, og de drak det urene Regnvand, der havde samlet sig i Klipperevnerne. Om

Natten sov og vaagede de vexelvis for at sikre sig imod vilde Dyr. Efter en Maaneds Forløb kom de til Foden af et tilsyneladende uoverstigeligt, mægtigt Bjerg, der helt bestod af sort Granit. De nølede længe, inden de omsider fattede den modige Beslutning, at klattre op ad det. Jo høiere de kom tilveirs, desto høiere og steilere forekom Bjerget dem. Naar den ene var bleven træt, og den anden blev det vaer, saa gjorde han Holdt, og de hvilede ud i Forening.

Trods al deres Iver, Mod og Anstrængelse var det dem imidlertid ikke muligt at naae Toppen af Bjerget den Dag. Natten overraskede dem, og Asad følte sig i den Grad afkræftet, at han blev staaende og sagde til sin Broder Amgiad:

„Jeg kan ikke flytte en Fod mere, men maa opgive Aanden her paa dette Sted."

„Vi ville dvæle her saalænge, som Du har nødig," svarede Angiad for at indgyde ham Mod. „Du seer," vedblev han „at vi blot have en kort Strækning at tilbagelægge, og at Maanen er os gunstig."

Efter en god halv Times Hvile opbød Asad paany sine Kræfter, og de naaede endelig Bjergets Top, hvor de atter udhvilede sig. Amgiad var først paafærde og fandt ved at gaae omkring et Granattræ, der bugnede under Vægten af sine store Frugter, og en Kilde ved Foden af det. Han løb strax tilbage for at meddele Asad denne gode Efterretning og førte ham til Kilden, hvor de vederkvægede sig; dernæst fortærede hver et Granatæble og sov ind.

Da de vaagnede den næste Morgen, opfordrede Amgiad sin Broder til, at de skulde fortsætte deres Vandring, saameget mere som Bjerget paa denne Side var meget mindre skraat og det jo var meget lettere at gaae nedad end opad.

Brødrene vare fem Dage om at naae ned paa den jevne Jord. Med stor Glæde bleve de endelig en stor By vaer, og Asfad sagde til sin Broder Amgiad:

Naar Du er af samme Mening som jeg, saa slaa Du Dig til Ro paa et eller andet Sted foran Byen, hvor jeg kan finde Dig igjen, medens jeg gaaer hen og erkyndiger mig om, hvad denne By hedder og i hvilket Land vi befinde os, samt gjør Udvei til nogle Levnetsmidler."

Prinds Asfad havde kun gaaet nogle Skridt i Byens første Gade, da han traf paa en velklædt, ærværdig Olding. Ikke tvivlende om, at han havde en anseet Mand, der ikke vilde skuffe ham, for sig, tiltalte han ham med følgende Ord:

„Herre, jeg beder Eder om at vise mig Veien til Torvet."

„I er aabenbart fremmed her, min Søn," svarede Oldingen, idet han smilende betragtede ham, „thi ellers vilde I ikke spørge mig derom."

Asfad indrømmede det, og Oldingen vedblev:

„Saa vær velkommen! det er en Ære for vort Land, at en saa net ung Mand kommer herhen for at gjæste det. Men sig mig imidlertid, hvad I agter at tage Eder for paa Torvet?"

„Herre," svarede Prinds Asfad, „det er nu snart to Maaneder siden, at jeg og min Broder have forladt et Land, der ligger meget langt herfra. I al denne Tid have vi ufortrødent vandret omkring og ere først idag komne til denne By. Min af de mange Stradbadser udmattede Broder er bleven tilbage ved Foden af Bjerget, og jeg vil hente Levnetsmidler til ham og mig selv.

„Min Søn," sagde derpaa Oldingen, „I ere komne ret tilpas, og jeg glæder mig derover paa Eders

og Eders Broders Vegne. Jeg har nemlig idag gjort et stort Gjæstebud for flere af mine Venner, og der er endnu en Mængde urørte Retter tilovers. Kom altsaa blot med mig, forat I kan spise Eder mæt; bagefter skal I faae Lov til at tage Levnetsmidler med for flere Dage til Eder og Eders Broder. I kan være glad over, at I netop er truffen paa mig og ikke paa nogen anden, thi det være Eder sagt i Fortrolighed, at ikke alle herværende Borgere tænke som jeg. I kan troe, at der findes mange slette Mennesker iblandt dem."

„Jeg er Eder uendelig forbunden," sagde Prinds, Asfad, „for Eders velvillige Sindelag imod mig og forlader mig aldeles paa Eder."

Oldingen lo i Skjægget, da han gik videre med Asfad, men af Frygt for, at denne skulde mærke det, underholdt han ham med alskens Ting, forat det gode Indtryk, som han havde gjort paa ham, kunde blive af Varighed.

Endelig kom Asfad og Oldingen til den sidstes Hus; han førte Prindsen ind i en stor Sal, hvori der sad syvogtyve Oldinge rundt om en Ild, som de tilbade. Imedens Asfad endnu var maalløs af Forbauselse, hilste den snedige Olding paa de syvogtyve andre og sagde:

„Andægtige Ildtilbedere! Idag er det en lykkelig Dag for os. Men hvor er Kasban henne? Han skal øieblikkelig komme."

Ved disse, meget lydeligt udtalte, Ord, fremtren en sort, der opholdt sig under Salen. Det var Kasban, og han havde neppe faaet Øie paa den bestyrtede Asfad, før han løb hen til ham, bibragte ham et Slag i Ansigtet, der kastede ham til Jorden, og med en mærkværdig Behændighed bandt hans Hænder. Da dette var skeet, befalede Oldingen ham:

„Bring ham nu ned til mine Døtre, Bostane

og Kavane, og glem ikke at sige dem, at de hver Dag skulle give ham dygtig Bastonnade, men kun et Brod hver Morgen og Aften til at leve af. Dermed vil han nok kunne friste Livet, indtil Skibet afseiler til det blaae Hav og Ildbjerget. Han skal bringes vor Guddom som et velbehageligt Offer."

Alorig saasnart havde Oldingen uddelt denne grusomme Befaling, forend Kasban førte Prinds Asfad til et Fængsel, der laa tyve Trappetrin under Salen. Her lagde han en meget tung og stærk Lænke om hans Fødder og gik dernæst bort for at give Oldingens Døttre fornøden Underretning.

Bostane og Kavane vare oplærte til at hade Muselmændene. De begave sig flux ned i Fængslet, afklædte Asfad og slege ham saa ubarmhjertigt, at han blødte og mistede Besindelsen. Efterat de havde mishandlet ham saaledes, lode de et Brod og et Krus med Vand blive tilbage hos ham og gik bort.

Asfad kom først længe efter til sig selv igjen, men kun for under Strømme af Taarer at beklage sin usle Forfatning. Imidlertid havde han dog altid den Trøst, at hans Broder Amgiad var undsluppen denne Nød og Elendighed. Denne ventede ved Foden af Bjerget, til det blev Aften, med stor Utaalmodighed paa Asfads Tilbagekomst. Men efterat Solen for længe siden var gaaet ned og hans Broder endnu bestandig ikke viste sig, var han Fortvivlelsen nær. I trøsteslos Kummer tilbragte han Natten, og saasnartsom det dagedes, begav han sig paa Veien til Byen.

Til sin store Forundring saae han der kun meget faa Muselmænd og ved at spørge den første den bedste om Navnet paa Byen erfarede han, at den blev kaldet Magiernes By, fordi den hovedsagelig blev beboet af Ildtilbedere og kun af et meget ringe Antal Muselmænd.

Som Amgiad saaledes vandrede igjennem Byen, stod han stille foraa en Bod, der tilhørte en Skrædder, hvis Klædedragt røbede, at han var en Muselmand. Han hilste ham, satte sig derpaa ved Siden af ham og meddelte ham Anledningen til sin pinlige Bekymring;

Skrædderen svarede ham:

„Hvis Eders Broder er falden i Hænderne paa en Ildtilbeder, saa maa I befrygte ikke at faae ham at see mere. Hvis I vil følge mit Raad, saa bliv hos mig, og jeg vil gjøre Eder bekjendt med alle disse Magieres Kneb, paa det at I kan tage Eder iagt for dem, naar I gaaer ud."

Den over Tabet af sin Broder høist bedrøvede Prinds Amgiad modtog Skrædderens Tilbud og takkede ham tusend Gange for hans Godhed. I en hel Maaned gik han ikke ud uden Skrædderen; men endelig vovede han at gaae alene i Bad. Da han paa Tilbageveien kom igjennem en menneskefom Gade mødte han en Kvinde. Saasnartsom hun blev den velskabte Yngling vaer, der kom lige ud af Badet, nærmede hun sig ham, løftede Sløret og spurgte ham smilende og med meget talende Diekast om, hvorhen han gik.

Amgiad kunde ikke modstaae hendes Yndigheder og svarede:

„Herskerinde, jeg gaaer hjem eller med Eder, ligesom I finder for godt."

Hun slog Øinene ned, og idet hun betjente sig af Profetens Ord, sagde hun:

„Mændene skulle veilede Kvinderne paa Grund af de Fortrin, hvormed de ere udrustede fremfor disse."

Af dette Svar indsaae Amgiad, at hun vilde gaae med ham, og geraadede derover i betydelig Forlegenhed. Han undsaae sig ved at tage hende med til Skrædderens Bolig og frygtede ogsaa derved at gaae glip af en

Beskyttelse, hvortil han trængte saa høilig i en By, hvor man maatte iagttage al mulig Forsigtighed. Men han vilde heller ikke lade den forføreriske Kvinde gaae for Lud og kolot Vand og gik derfor paa Lykke og Fromme foran hende. Hun fulgte ham igjennem adskillige Gader, indtil hun omsider blev træt og sagde:

„Herre, hvor boer I da egentlig?"

„Der er kun et lidet Stykke tilbage," svarede Amgiad.

Han dreiede ind i en Sidegade, men fandt snart at det var en Gyde, der var lukket i den anden Ende af et Hus, der havde et stadseligt Udseende og Bænke paa begge Sider af Porten, som var lukket. Amgiad satte sig paa den ene Bænk, Kvinden paa den anden; derpaa udbrød hun:

„Det er altsaa Eders Hus?"

„Som I seer," svarede Amgiad.

„Hvorfor gaaer I da ikke ind?" spurgte Kvinden fremdeles, „hvad venter I paa?"

„Skjønne Hersterinde," gjenmælede Amgiad, „jeg har ingen Nøgle. Jeg havde flyet den til min Slave, men tillige givet ham et Ærinde at besørge. Han kan ikke være kommen tilbage endnu, da jeg endvidere har befalet ham at gjøre de nødvendige Indkjøb til et stort Maaltid. Jeg frygter derfor, at vi komme til at vente længe paa ham."

De Vanskeligheder, der stillede sig iveien for Prindsens Eventyr med den skjønne Kvinde, bevægede ham til at benytte sig af denne Udflugt, og han haabede, at hun vilde tabe Taalmodigheden og gaae for at forsøge sin Lykke andetsteds. Det første indtraf ganske rigtig; hun ytrede nemlig strax efter:

„Det er dog en fordømt Slave, der lader vente saa længe paa sig! Jeg vil selv tugte ham efter For-

tjeneste, saasnartsom hun viser sig, hvis I ikke selv paatager Eder den Uleilighed. Det er paa ingen Maade passende, at jeg sidder alene med en Mand foran Indgangen."

Med disse Ord reiste hun sig, tog en Sten og gik hen til Porten for at slaae Laasen istykker, der efter dette Lands Skik kun var af Træ. Amgiad blev yderst forskrækket over denne Idræt og vilde forhindre hende derfra, men hun spurgte:

„Hvad frygter I for? Er det ikke Eders Hus? Det er ogsaa noget at gjøre saadant et Væsen af, at man slaaer en Trælaas istykker. Den kan da let erstattes."

Hun sønderslog virkelig Laasen, og saasnartsom Døren var aaben, gik hun ind. Efter dette Indbrud i Huset troede Amgiad, at han var forloren, og var i Beraad med sig selv, om han skulde følge hende eller flygte for at undslippe den ellers uundgaaelige Fare. Han havde besluttet sig til det sidste, da den skjønne vendte sig om, saae efter ham og spurgte ham:

„Hvad gaaer der af Eder? Hvorfor følger I ikke med ind i Eders eget Hus?"

„Skjønne Kvinde, jeg saae blot endnu engang, om min Slave ikke kom," svarede Amgiad, „thi jeg frygter for, at der ikke er gjort i Stand til Eders Modtagelse."

„Kom kun, kom kun," raabte hun, „vi kunne jo bedre vente ham indenfor end derude."

Prinds Amgiad fulgte nu meget imod sin Villie med den forføreriske Kvinde ind i Bygningens rummelige og smukt brolagte Gaard, fra hvilken nogle Trappetrin førte op til en stor Forhal. Her fik de i en stor, aaben og meget pragtfuld indrettet Sal Øie paa et Bord, der var besat med udsøgte Spiser, og et andet, paa

hvilket der laa alskens deilige Frugter, ligesom ogsaa en Skjænk, fuld af Vinflasker.

Ved Synet af disse Tilberedelser tvivlede Amgiad ikke mere om, at det var ude med ham.

„Det er forbi med Dig, stakkels Amgiad," tænkte han; „Du vil ikke overleve din elskede Broder Asad længe."

Hans Ledsagerinde var derimod henrykt over den smilende Udsigt og raabte:

„Jh, Herre, J mente, at der ikke var anrettet, og nu seer J, at Eders Slave har udrettet mere, end J tænkte. Hvis jeg imidlertid ikke tager storlig feil, saa gjaldt disse Tilberedelser vel en anden end mig. Det er ligemeget, lad hende kun komme, jeg lover Eder at jeg ikke skal vise mig skinsyg. Kun den eneste Naade udbeder jeg mig, at J vil tillade mig at betjene Eder og hende."

Trods al sin Angst kunde Amgiad ikke bare sig for at lee over den skjønne Kvindes Spøg; skjøndt hans Hjerte var opfyldt af Sorg og Mismod, svarede han hende:

„Jeg forsikrer Eder, at J befinder Eder i en fuldstændig Vildfarelse; alt er ganske saaledes, som jeg er vant til daglig at have det."

Da han ikke kunde bekvemme sig til at tage Plads ved et Bord, der ikke var blevet dækket for hans Skyld, vilde han sætte sig paa Sophaen, men det tillod den skjønne ikke.

„Hvad vil J derhenne?" begyndte hun, „efter Badet maae J være sulten; derfor ville vi sætte os tilbords for at spise og gjøre os tilgode."

Amgiad saae sig nødt til at underkaste sig den skjønne Kvindes Villie, og de satte sig saaledes tilbords og spiste. Straks efter den første Mundfuld greb hun

et Glas og en Flaske, skjænkede i og drak først paa Amgiads Velgaaende. Derpaa fyldte hun paany det samme Glas og rakte det til Amgiad, der gjorde hende Besked.

Jo mere Amgiad overtænkte sit Eventyr, desto større blev hans Forbauselse over ikke at see Herren i Huset komme tilsyne og over, at der ikke engang befandt sig en Tjener i en saa kostbart indrettet Bygning.

„Det vilde være en uhørt Lykke," tænkte han, „hvis Herren i Huset vilde blive borte, indtil denne Historie er forbi."

Medens han var optaget af denne og endnu pinligere Tanker, lod hans Ledsagerinde Spise og Drikke smage sig og nødte ham fra Tid til anden til at følge hendes Exempel. De vare ifærd med Frugten, da Herren i Huset kom, der var Overstaldmester hos Magiernes Konge og hed Bahader. Huset tilhørte ham, til sædvanlig Bolig benyttede han imidlertid et andet, og her pleiede han kun i Fortrolighed at beværte tre eller fire af sine bedste Venner.

Bahader mødte forklædt og uden Følge som sædvanlig og en liden Stund før den Tid, som han havde anmodet sine Venner om at komme til. Hans Forbauselse over at finde Porten opbrudt var ikke ringe. Lydløst traadte han ind, og da han hørte høirøstet Tale i Salen, listede han sig langs med Væggen og stak Hovedet halvt ind ad Døren for at see, hvem det var, der muntrede sig her. Da han saae det unge Par tage for sig af de Retter, som han havde bestemt for sig og sine Venner, og kom til den Erkjendelse, at Sagen ikke var saa slem, som han i Begyndelsen troede, besluttede han at foretage sig en Spøg med dem. Da den skjønne Kvinde næsten vendte ham Ryggen, kunde hun ikke blive Staldmesteren vaer, hvorimod Amgiad, der netop holdt

et Glas i Haanden, ſik Øie paa ham. Han ſkiftede Farve og ſtirrede paa Bahader, der ved Tegn betydede ham, at han ſkulde tie ſtille og komme ud til ham.

Amgiad drak altſaa og reiſte ſig derpaa. Hans Ledſagerinde ſpurgte ham øieblikkelig, hvor han vilde hen. Han bad hende om at blive ſiddende, eſterſom han maatte gaae udenfor et Øieblik, men ſnart vilde være hos hende igjen.

Amgiad gik og fandt Bahader i Forhallen, hvorfra han tog ham med ud i Gaarden for at kunne tale med ham uden at blive hørt af Kvinden.

Da Prinds Amgiad og Overſtaldmeſteren vare komne ud i Gaarden, ſpurgte den ſidſte, ved hvilket Tilfælde han og Kvinden befandt ſig i hans Hus og af hvilken Grund de havde opbrudt Porten.

„Herre, jeg maa forekomme Eder meget ſtrafværdig," ſvarede Amgiad, „men hvis I vil have den Godhed at høre mig, ſaa troer jeg, at I vil undſkylde mig."

Derpaa fortalte han ham kort og oprigtig Sagens Tilgang og for aldeles at overtyde ham om, at han ikke var iſtand til at begaae en ſaa uværdig Handling ſom at bryde ind i et Hus, tilſtod han endvidere, at han var en Kongeſøn, og Grunden til, at han befandt ſig i Magiernes By.

Bahader havde altid været meget gunſtig ſtemt imod Udlændige og var meget glad over at kunne være en Mand af Amgiads Rang og Stand til Tjeneſte. Paa Grund af hans Ydre, anſtændige Adfærd og nette Tale, betvivlede han ingenlunde hans Troværdighed, men ſvarede:

„Prinds, det er mig en ſtor Glæde at finde Leilighed til at tjene Eder ved et ſaa lyſtigt Eventyr ſom det, I har meddelt mig. Naar jeg om lidt viſer mig for Eder i Slavedragt, ſaa ſkjæld mig kun dygtig ud

og tag heller ikke i Betænkning at slaae mig. Jeg vil opvarte Eder hele Dagen; naar det bliver Nat, sover I her med den skjønne Kvinde og lader hende først gaae imorgen tidlig. Senere vil jeg stræbe efter at yde Eder endnu vigtigere Tjenester. Gaa nu og spild ikke Tiden."

Amgiad vilde svare noget, men Overstaldmesteren tilstedede det ikke og nødte ham til at vende tilbage til den skjønne Kvinde. Derpaa skyndte han sig at forklæde sig som Slave, og Amgiad vendte med let Hjerte tilbage til sin Ledsagerinde. De muntrede sig nu fremdeles med saa meget mere Fornøielse, da Amgiad ikke mere var bange for de Følger, som Kvindens uoverlagte Kjækhed kunde have. Han kom nu i godt Lune, og de morede sig paa tusend forskjellige Maader og drak mere end de spiste, indtil den som Slave forklædte Bahader traadte ind.

Han lod til at blive meget bestyrtet over at komme saa tidlig hjem, at hans Herres Selskab allerede var kommet, og kastede sig ned for Amgiad og kysste Jorden for at bønfalde om Naade. Efterat han igjen havde reist sig, blev han staaende med Armene korslagte over Brystet og sænket Hoved.

„Afskyelige Slave," sagde Amgiad i en opbragt Tone, ledsaget af vrede Blikke, „gives der vel en udueligere Knegt paa Jorden end Dig?"

„Herre, jeg beder om Tilgivelse," svarede Bahader, „jeg ventede ikke, at I var kommen saa tidlig tilbage."

„Du er en Landstryger!" tordnede Amgiad, „og skal have Stokkeprygl for dine Løgne og Forsømmelse af dine Pligter."

Med disse Ord reiste han sig, greb en Stok og tildelte Bahader et Par lette Slag, hvorefter han igjen satte sig tilbords. Men denne Straf lod den skjønne

sig ikke nøie med; hun stod ligeledes op, tog fat i Stokken og mørbankede Bahader saa skaanselløst, at Taarerne traadte ham i Øinene. Da hendes Raseri ikke lod til at ville faae Ende, maatte Amgiad tilsidst lægge sig imellem og rive Stokken fra hende, hvilket ikke lykkedes ham uden Møie.

Den skjønne indtog derpaa igjen sin Plads, og da hun ikke mere kunde slaae den formentlige Slave, haanede hun ham med Ord.

Bahader aftørrede sine Taarer og var geskjæftig med at fylde deres Glas. Da han saae, at de ikke mere nød noget, tog han af Bordet, ryddede op i Salen og stillede igjen alt paa sin Plads. Da det blev Nat, tændte han Kjerterne, men hvergang han kom eller gik, blev han til Amgiads største Ærgrelse, skjældt ud, haanet eller truet af den skjønne. Han havde gjerne villet tage ham under sin Beskyttelse, men vovede det ikke rel.

Da det blev Sengetid, redte Bahader et Leie til dem paa Sophaen og trak sig tilbage til et andet Værelse, hvor han snart sov ind efter alle de Anstrengelser, han havde døiet. Amgiad og den skjønne underholdt sig endnu en god halv Time med hinanden, og da hun, før hun lagde sig, gik ud af Salen i et Ærinde, hørte hun Bahader snorke. Ved sin Tilbagekomst sagde hun til Amgiad:

„Herre, I maa bevise mig en Villighed."

„Og hvad er det for en?"

„Vær saa god at tage Sablen der paa Væggen," vedblev hun, „og hug Hovedet af Eders Slave."

Amgiad studsede overordentlig over denne Anmodning, som han troede, at Vinen havde indgivet Kvinden og svarede:

„Lad nu Slaven være i Fred; han fortjener slet

ikke, at I tænker paa ham. Jeg har straffet ham og I ligesaa, dermed kan det være nok. Iøvrigt er jeg meget tilfreds med ham, thi han pleier ellers ikke at forsee sig."

„Den Besked lader jeg mig ikke noie med," begyndte den forbittrede Kvinde igjen, „jeg vil den Skurk tillivs, og døer han ikke for Eders Haand, saa vil jeg gjøre det af med ham."

Med disse Ord greb hun Sablen, trak den ud af Skeden og ilede bort. Amgiad indhentede hende i Forhallen og sagde, idet han holdt hende tilbage:

„Da I er saa opsat paa det, maa jeg vel opfylde Eders Ønske, det vilde være mig ukjært, om en anden dræbte min Slave."

Efterat hun derpaa havde rakt ham Sablen, vedblev han:

„Følg mig uden at gjøre Støi, forat han ikke skal vaagne."

Han begav sig med hende ind i det Gemak, hvor Bahader sov. Men istedetfor at føre Hugget imod denne, kappede Amgiad Hovedet af Kvinden og det faldt ned paa den sovende.

Den af sin Søvn opstrækkede Overstaldmester saae med Forbauselse Amgiad med en blodig Sabel i Haanden og den skjønne Kvindes Lig paa Jorden og spurgte, hvad det havde at betyde. Amgiad fortalte ham Sagens Tilgang og tilføiede:

„For at afholde det rasende Kvindemenneske fra at ombringe Eder vidste jeg intet andet Middel end at tage Livet af hende selv."

Opfyldt af Taknemlighed, svarede Bahader:

„Herre, Personer af Eders Rang og et saa ædelmodigt Sindelag som Eder ere ikke istand til at tillade

Udøvelsen af slige Nederdrægtigheder. I er min Redningsmand, og jeg kan ikke nokſom takke Eder derfor."

Efterat han endnu som et yderligere Bevis paa sin Taknemlighed havde omfavnet Amgiad, vedblev han:

„Dette Lig maa imidlertid bringes bort herfra før Dag, og det skal jeg nok besørge."

Amgiad gjorde den Indvending, at da han havde dræbt Fruentimmeret, maatte han ogsaa bære hendes Lig bort, men Overstaldmesteren sagde:

„Det vilde ikke lykkes nogen, der er fremmed her; lad mig om det og bliv rolig her. Kommer jeg ikke tilbage før Dagens Frembrud, saa er det et Tegn paa, at jeg er falden i Vagtens Hænder, og for dette Tilfælde vil jeg skriftlig testamentere Eder dette Hus med hele dets Indhold, forat I uden videre kan beboe det."

Saasnartsom han havde opsat dette Document, tog han Kvindens Lig og Hoved, puttede begge Dele i en Sæk, som han læssede paa Skuldrene, og gik bort dermed igjennem en til Havet førende Gade. Men han var ikke kommen langt, førend han mødte Politimesteren, der i egen Person foretog den natlige Runde, og blev anholdt af hans Folk. Disse fandt Sækkens blodige Indhold, og Dommeren, der trods Overstaldmesterens Forklædning gjenkjendte ham og ikke havde Mod til at lade en saa høi Embedsmand henrette uden Kongens Vidende, førte ham om Morgenen til denne. Neppe havde Dommeren aflagt ham Beretning om Overstaldmesterens formentlige Udaad, førend han overvældede ham med Skjældsord og raabte:

„Du myrder altsaa mine Undersaattee for at plyndre dem og kaster deres Lig i Havet for at skjule dine Misgjerninger? Jeg vil forebygge det ved at lade Dig klynge op!"

Dommeren lod ham atter føre bort og udraabe

over hele Staden, medens Galgen blev sammentømret, at Overstaldmesteren om Middagen skulde henrettes, fordi han havde begaaet Mord.

Da Prinds Amgiad hørte dette forkynde foran det Hus, hvor han naturligvis forgjæves ventede paa Bahaders Tilbagekomst, geraadede han i ubeskrivelig Bestyrtelse. Han begav sig uopholdelig til den Plads, hvor Henrettelsen skulde finde Sted, og hvortil Folk stimlede sammen fra alle Kanter. Saasnartsom Amgiad her blev Dommeren vaer, der lod Bahader føre til Galgen, nærmede han sig ham og udbrød:

„Herre, jeg er her for at erklære og forsikre Eder, at Overstaldmesteren er aldeles uskyldig i hin Kvindes Død. Jeg har begaaet den Forbrydelse, hvorfor han sigtes, saafremt det kan kaldes en Forbrydelse at have ombragt et skammeligt Fruentimmer, der vilde dræbe ham. Det er gaaet til paa følgende Maade."

Nu gav Amgiad sig til at fortælle Dommeren hele sit Eventyr med den dræbte. Denne opsatte Henrettelsen og bragte Bahader og Amgiad til Kongen, der vilde have sin Overstaldmesters Uskyldighed stadfæstet af Prindsens egen Mund. Amgiad benyttede Leiligheden til udførlig at meddele Kongen sin og sin Broder Asads Historie. Efterat han var færdig dermed bevidnede Kongen ham sin Glæde over at have gjort hans Bekjendtskab ved denne Tildragelse og skjænkede ikke blot ham og Overstaldmesteren Livet, men roste ogsaa sidstnævnte for hans opofrende Adfærd imod Amgiad, indsatte ham igjen i sin Værdighed og udnævnte Amgiad til sin Storvisir.

Amgiad opbød alt for at gjenfinde sin Broder. Der blev udsendt Folk for at søge efter ham, men trods al anvendt Møie kunde man ikke erfare det ringeste om ham.

Imidlertid var Prinds Asad endnu bestandig

indesluttet i hint underjordiske Fængsel, og Bostane og Kavane pinte ham uafladelig med samme Grusomhed. Ildtilbedernes store Fest nærmede sig, og det Skib, der sædvanlig foretog Reiser til Ildbjerget blev udrustet under Befaling af Skibscapitainen Behram. Saasnart som det var klart til at seile, blev Asad bragt ombord i en Kiste, der var halvfuld af Varer og havde nogle Aabninger, forat han ikke skulde mangle Luft; denne Kiste blev sat i underste Rum.

Førend Skibet afgik, begav Prindsen og den nuværende Storvisir Amgiad sig personlig ombord paa samme, fordi det var blevet ham meddelt, at Ildtilbederne aarlig pleiede at offre en Muselmand paa Ildbjerget, og han mente, at Asad let kunde være den udkaarne, hvis han var falden i Hænderne paa dem. Han lod alle Søfolk og reisende samle sig paa Dækket, medens hans Folk gjennemsøgte Skibet uden dog at finde den saa godt skjulte Asad. Derpaa afseilede Skibet, og da det var kommet ud i rum Sø, lod Behram Prinds Asad trække ud af Kisten og atter lægge i Lænker, paa det at han ikke af Fortvivlelse over den ham forestaaende Offerdød skulde styrte sig i Havet.

Efter nogle Dages Forløb sprang den hidtil gunstige Vind om, og en overordentlig Storm brød los. Skibet tabte Retningen, og Behram og hans Styrmand vidste ikke mere, hvor de vare, og frygtede hvert Øieblik for at strande paa en Klippe. Da Stormen havde naaet sit høieste Punkt, skimtede man Land, og Behram blev med Bestyrtelse Dronning Margianes Hovedstad vaer. Hun bekjendte sig nemlig til den muhamedanske Tro og var en svoren Fjende af Ildtilbederne, af hvilke hun ikke taalte nogen paa sit Gebet, og hvis Skibe hun ikke engang tillod at løbe ind i

Havnen. Og dog maatte Behram derind, hvis han ikke vilde gaae tilgrunde paa den af steile Klipper omgivne Kyst. I denne yderlige Nød raadførte han sig med Styrmanden og de andre Søfolk og sagde til dem:

„Børn, I see den Nød, hvori vi befinde os. Enten gaae vi tilgrunde i Bølgerne, eller vi maae tage vor Tilflugt til Dronning Margiane; men I kjende hendes usorsonlige Had til vor Religion og dens Bekjendere. Hun vil vist bemægtige sig vort Skib og lade os alle tilhobe ombringe uden Barmhjertighed. Jeg kjender kun et Middel, der maaskee kan beskytte os derimod. Jeg foreslaaer nemlig at befrie den Muselmand, som vi have ombord, fra hans Lænker og paaklæde ham som Slave. Naar nu Dronningen lader mig stevne for sig og spørger om, hvilke Forretninger jeg driver, saa vil jeg udgive mig for en Slavehandler og sige, at jeg har solgt hele min Ladning paa en nær, hvem jeg vilde beholde som Skriver, fordi han kunde læse og skrive. Hun vil da forlange at see ham, og da han er velskabt og af hendes egen Religion, vil hun have Medlidenhed med ham og ønske at kjøbe ham af mig, og paa den Maade bliver hun nødt til at beholde os i sin Havn, indtil det igjen bliver godt Veir."

Styrmand og Mandskab billigede hans Forslag, og man skred strax til dets Udførelse.

Saasnartsom Dronningen saae Skibet kaste Anker, lod hun Skibscapitainen stevne for sig. Behram var belavet paa denne Befaling og begav sig iland med Prinds Asad, hvem han iforveien havde indskærpet at bekræfte, at han var hans Slave og Skriver. Dronningen fandt saa stor Behag i Asad, at hun, da Behram ikke vilde sælge ham, holdt ham tilbage med Magt. Derpaa førte hun ham ind i sit Gemak og lod et kosteligt

Maaltid satte frem. Under dette fortalte Asad sin mærkværdige Historie. Maaltidet varede længe, og Prinds Asad drak mere, end han havde godt af. Efterat Taflet var forbi, følte han Trang til at gaae udenfor og passede Øieblikket saa godt, at Dronningen ikke bemærkede hans Bortgang. Han gik ned i Gaarden, og da han fandt Havedøren aaben, ind i Haven, hvor han spadserede i nogen Tid. Omsider kom han til et Springvand, vadskede sine Hænder og sit Ansigt for at afkøle sig og lagde sig paa Grønsværet, hvor han sov ind.

Natten stod for Døren, og Behram havde allerede lettet Anker. Tabet af Asad, der var udseet til Offer, laa ham svært paa Hjerte; han søgte imidlertid at trøste sig derover, da Stormen lindede og en Fralandsvind begunstigede Affarten. Efterat han ved Hjælp af Storbaaden havde bugseret sit Skib ud af Havnen, befalede han de Matroser, der vare deri, at de endnu ikke maatte komme ombord, fordi han vilde give dem Fade, som de skulde fylde med Vand. Men da de ikke vidste, hvor de kunde finde noget, vilde de gjøre Indvendinger; Behram havde imidlertid, medens han var hos Dronningen, faaet Øie paa Springvandet og gav sine Folk den Anvisning, at de skulde gaae iland ved den kongelige Have og stige over Muren, der kun havde halv Mandshøide. Midt i Haven vilde de i et Bassin finde Vand i Mængde.

Søfolkene roede altsaa derhen og klavrede, hver belæsset med et Fad, over Muren ind i Haven. Idet de nærmede sig Bassinet, saae de ved Randen af samme en sovende Mand, snege sig hen til ham og gjenkjendte Asad. Straxt omringede nogle af dem ham, medens de andre saa lydløst som muligt fyldte Fadene med Vand; hvis han var vaagnet, vilde de have kneblet og bagbundet ham. Men han gav ikke et Knyt fra sig,

saa at de i Ro og Mag kunde forrette deres Arbeide, og først efterat alle Fadene vare fyldte og læssede paa Skuldrene af dem, der skulde bære dem bort, bemægtigede de øvrige sig Asfad. Uden at levne ham Tid til at besinde sig slæbte de ham bort over Havemuren, lagde ham og Fadene i Baaden og roede i en Fart ud til Skibet. Asfad blev igjen lagt i Lænker, og efterat Baaden igjen var halet op paa Skibet, styrede det for fulde Seil ad Ildbjerget til.

Dronning Margiane befalede endelig sine Kvinder at søge efter Asfad. De kunde imidlertid ikke opspore ham, skjøndt der blev tændt Lys for at lede efter ham. I sin store Angst og Utaalmodighed begyndte Dronningen selv at søge efter ham ved Fakkelskin og da hun blev vaer, at Havedøren stod aaben, gjennemkreisede hun Haven med sine Kvinder. Idet hun kom forbi Vandbassinet saae hun noget, hvorom hun vidste, at det tilhørte Prindsen, ligge paa Grønsværet. Dette i Forbindelse med det spildte Vand bragte hende paa den Formodning, at han muligvis var bleven bortført af Behram. Hun forespurgte sig øieblikkelig, om denne endnu var i Havnen, og da hun havde erfaret, at han kort før Nattens Frembrud var gaaet under Seil, underrettede hun Befalingsmanden over de ti Krigsskibe, der stedse laae bemandede og seilfærdige i Havnen, om, at hun den næste Morgen Klokken et selv vilde indskibe sig.

De ti Skibe forfulgte nu Behrams Skib hele to Dage uden at faae Kig paa det; først den tredie i Dagbrækningen opdagede de det og havde ved Middagstid indesluttet det saaledes, at det ikke kunde undslippe.

Saasnartsom den grusomme Behram blev de ti Skibe vaer, lod han Asfad kaste i Havet. Denne var imidlertid en dygtig Svømmer og betjente sig med saa

megen Færdighed af sine Hænder og Fødder, at det ved Hjælp af den gunstige Strøm blev ham muligt at naae Kysten.

Under store Gjenvordigheder kom han efter ti Dages Forløb i Nærheden af en By, som han gjenkjendte for at være Magiernes, hvor hans Broder Amgiad nu beklædte Storvisirværdigheden. Han besluttede, at han ikke vilde komme nogen Idoltilbeder nær, men blot henvende sig til Muselmænd. Da det imidlertid var temmelig sent paa Dagen, foretrak han at blive paa Begravelsespladsen udenfor Byen, hvor der var flere med Kupler bedækkede Gravsteder. Han fandt snart et, der var aabent, og gik ind for at tilbringe Natten der.

Vi maae nu igjen see os om efter Behram og hans Skib, der kort efter at Asjad var bleven kastet i Havet blev omringet af Dronning Margianes Skibe. Behram formaaede ikke at sætte sig til Modværge, og han lod derfor til Tegn paa Underkastelse Seglene tage ind, da Dronningens Skib styrede henimod ham. Hun begav sig personlig ombord paa Behrams Skib og spurgte ham om, hvor Skriveren var, som han havde været saa formastelig at bortføre fra hendes Palads. Behram tilsvor hende imidlertid, at han ikke befandt sig paa hans Skib, og sagde, at hun, for at hans Ustyldighed kunde blive godtgjort, gjerne maatte lade det undersøge.

Dette skete da paa Dronningens Befaling med al mulig Omhyggelighed, uden at Asjad blev funden. Hun var nærved egenhændig at ombringe Behram, men gjorde dog Vold paa sig selv og lod det berve ved at lægge Beslag paa Skibet og Ladningen.

Behram og hans Matroser fik Baaden for deri at begive sig iland, hvilket lykkedes dem, og de kom til

Magiernes By den Nat, som Asfad tilbragte paa Begravelsespladsen og valgte ulykkeligvis det samme Gravsted, i hvilket Asfad sov. Han blev vækket af Larmen, reiste sig og spurgte, hvem det var, og blev strax gjenkjendt af Behram.

„See, see!" raabte han, „det er Eder, der er Skyld i, at jeg er ødelagt i Bund og Grund for Livstid! Denne Gang er I rigtignok ikke bleven offret, men I kan være saa vis paa at blive det næste Aar, som om I allerede var det."

Med disse Ord kastede han sig over Asfad, kneblede ham, forat han ikke skulde skrige, og lod ham binde af sine Matroser. Saasnartsom Porten var bleven lukket op om Morgenen, var det ikke vanskeligt at bringe Asfad igjennem afsides Gader, hvor ingen endnu var paa Benene, tilbage til hin Olding, der havde overlistet ham paa en saa skjændig Maade. Behram lod ham strax kaste i det samme underjordiske Fængsel, fra hvilket han havde hentet ham, og underrettede derpaa Oldingen om den sørgelige Grund til sin Hjemkomst fra den mislykkede Reise.

Bostane behandlede den ulykkelige Asfad med den tidligere Grusomhed, men hans Veklager og Jammer, hans indstændige Bønner om Skaansel og hans Taarer formildede hende dog uvilkaarlig, og hun begyndte at græde med ham.

„Herre," tog hun tilorde, idet hun ophørte med at slaae ham, „jeg beder om Eders Tilgivelse for den Haardhed, hvormed jeg tidligere har behandlet Eder, og som jeg nu igjen underkastede Eder. Hidtil kunde jeg ikke bringe det over mig at være ulydig imod min Fader, der nærer et saa uretfærdigt Had til Eder og tørster efter Eders Undergang. Berolige Eder, Eders Lidelser ere tilende, og jeg vil stræbe efter at gjøre min

Forseelse god igjen. Tidligere har I anseet mig for en Hedning, men betragt mig fra nu af som Mohamedanerinde. En af mine Slaver, der bekjender sig til Eders Religion, har allerede meddelt mig nogen Undervisning, og jeg haaber, at I gjerne vil fuldende, hvad han har begyndt.

For Prinds Asfad vare disse Tilstaaelser en stor Trøst, og han takkede Gud for, at han havde rørt Bostanes Hjerte. Efterat han paa den mest utvetydige Maade havde bevidnet hende sin Erkjendtlighed for hendes forandrede Sindelag imod ham, undlod han intet for at befæste hende deri, idet han ikke alene gjorde hende yderligere bekjendt med den mohamedanske Religion, men ogsaa fortalte hende sin Historie og hele den Vanskjæbne, der havde ramt ham trods hans fornemme Fødsel. Efterat have vundet fuldstændig Overbevisniug om hendes gode Beslutning spurgte han hende, hvorledes hun vilde bære sig ad med at skjule den for sin Søster Kavane og afholde hende fra at mishandle ham. Hun beroligede ham med den Forsikring, at hun nok skulde vide at indrette det saaledes, at Kavane lod ham være i Fred. Og virkelig forstod hun bestandig at forhindre sin Søster fra at begive sig ned i Fængslet.

Bostane kom imidlertid meget ofte til Asfad og istedetfor kun at bringe ham Vand og Brød, bar hun Vin og lækkre Retter ned til ham.

Nogle Dage efter denne lykkelige Forandring stod Bostane netop i Husets Dør, da en offentlig Udraaber bekjendtgjorde noget; han var imidlertid saa langt fra hende, at hun ikke var istand til at forstaae ham. Han nærmede sig dog senere hendes Hus, og idet hun traadte bagved den paaklem staaende Dør, saae hun, at han gik foran Storvisiren Amgiad, der var ledsaget af mange af sine Embedsmænd og Tjenere. Kun nogle faa Skridt

fra Døren gjentog Udraaberen med høi Stemme følgende Bekjendtgjørelse:

„Hans Excellence, den ophøiede Storvisir, der er personlig tilstede her, søger efter sin elskede Broder, der nu allerede har været borte for ham i over et Aar."

Derpaa fulgte en Skildring af hans Personlighed.

Saasnartsom Bostane havde hørt denne Bekjendtgjørelse, lukkede hun hurtig Døren og begav sig til Asfad, hvem hun glad tilraabte:

„Prinds, Eders Ulykkestid er tilende; skynd Eder at følge mig."

Hun havde ligefra den første Dag, da han vendte tilbage til Fængslet, aftaget hans Lænker, hvisaarsag han uopholdelig kunde følge hende ud paa Gaden, hvor hun raabte:

„Her er han! her er han!"

Storvisiren, der endnu ikke var kommen ret langt bort, saae sig om, og Asfad gjenkjendte sin Broder og sløi i hans Arme, thi Amgiad havde strax gjenkjendt ham. En af de Embedsmænd, der ledsagede ham, maatte staae af Hesten, og Amgiad førte sin Broder i Triumph til Paladset, hvor han forestillede ham for Kongen, der optog ham iblandt sine Visirer. Bostane havde ikke villet vende tilbage til sin Fader, hvis Hus blev nedreven samme Dag. Hun var fulgt med Asfad til Paladset og blev bragt til Dronningen. Hendes Fader ligesom ogsaa Behram og deres Staldbrødre bleve førte frem for Kongen og dømte til at miste deres Hoveder. De bønfaldt knælende om Naade, men han svarede:

„Der gives ingen Naade for Eder, medmindre I ville ophøre at være Ildtilbedere og blive Muselmænd.

Dette gjorde de da ogsaa tilligemed deres Familier og reddede derved deres Liv.

Af Hensyn til Behrams Overtrædelse til Islam og for at holde ham skadesløs for de Tab, han havde lidt, gjorde Amgiad ham til en af sine fornemste Embedsmænd og gav ham en Bolig i sit Hus. Da Behram efter nogle Dages Forløb havde erfaret sin Velgjørers og hans Broder Asfads hele Historie, gjorde han dem det Forslag at udruste et Skib og bringe dem tilbage til deres Fader, Kong Kamaralsaman, der imidlertid vilde være kommen under Veir med deres Uskyldighed og blive henrykt over at gjensee dem. Prindserne hørte glade paa ham, men brast dernæst i Graad, hvisaarsag Behram sagde til dem:

„Græder blot ikke, I Herrer, thi I ville i ethvert Tilfælde blive forenede med Eders Familie, ligesom Neama og Noam bleve."

„Og hvem vare Neama og Noam? hvorledes lyder deres Historie?" spurgte Amgiad og Asfad, hvorpaa Behram meddelte dem følgende

Fortælling om Neama og Noam.

I Byen Kufah var der engang en Mand ved Navn Rabia, der hørte til Stadens rigeste og fornemste Indvaanere. Himlen havde velsignet ham med en Søn, som han kaldte Neama Allah (Guds Gave), og som fra sin spædeste Barndom var en Gjenstand for sin Faders ømmeste Omhu.

En Dag gik han over Slavetorvet og bemærkede ved denne Leilighed en endnu ung og smuk Kone, der var udstillet til Salg tilligemed en allerkjæreste lille Pige, som hun bar paa Armen. Han vinkede strax

til en Slavemægler og spurgte ham om Prisen paa Slavinden med Barnet.

„Halvtredsindstyve Zechiner," lød Svaret.

„Der ere de," sagde Rabia, „sæt strax Kjøbecontrakten op og giv Slavindens Eiermand Pengene."

Efterat Handelen var bragt i Rigtighed, tog han Slavinden og Barnet og bragte dem hjem. Da hans Kone saae ham komme med dette Følge, vilde hun vide, hvad det var for et Fruentimmer.

„Det er en Slavinde, som jeg nylig har kjøbt," svarede Rabia, „fordi jeg syntes godt om hendes lille Datter; jeg troer, at hun engang vil blive den største Skjønhed i Arabien og Persien. Hun er omtrent paa Alder med Neama, og Børnene kunne lege med hinanden."

Den lille Pige vandt ogsaa Rabias Kones Bifald, og hun gav hende Navnet Noam.

Neama og Noam bleve nu opdragne sammen til deres tiende Aar og tiltoge begge i Skjønhed og Fuldkommenhed. De gave hinanden gjensidig de søde Navne Broder og Søster, indtil Rabia en Dag tog sin Søn tilside og sagde til ham:

„Min Søn, Noam er ingenlunde din Søster, men din Slavinde. Jeg har kjøbt hende til Dig, da Du endnu laa i Vuggen, og Du maa fra nu af ikke mere kalde hende Søster."

„Naar det forholder sig saaledes, kan jeg jo gifte mig med hende," svarede Neama glad og ilede strax til sin Moder for at meddele hende, hvad han havde bragt i Erfaring, og den Beslutning, han havde fattet. Denne gode Moder, der lige som sin Ægtefælle var yderst føielig mod sin Søns Ønsker, svarede ham:

„Noam er din Slavinde, og Du kan skalte og valte med hende efter Behag."

Efter dette forønskede Svar paaskyndte Neama sit Giftermaal med Noam, i hvem han blev dødelig forelsket; flere Aar levede han i den sødeste og ubrødeligste Endrægtighed med hende. Hun var virkelig ogsaa værdig til sin Ægtefælles Kjærlighed. Med et henrivende Aasyn og en yppig Vækst forbandt hun en blid og elskværdig Charakter og en Aand, der var uddannet ved en omhyggelig Opdragelse. Hun forstod at læse med megen Ynde og spillede alle Instrumenter. Hendes Stemme rørte alle Hjerter, naar hun sang til Luth eller Tambourin, paa hvilke Instrumenter hun spillede saa fuldkomment, at hun overgik den Tids største Mestere. Kort sagt, Noam kunde med Rette ansees for den smukkeste og fuldkomneste i Kufah.

Men medens de levede saa lykkelige Dage, tænkte Kalifen Abdalmelek-ebn-Mervans Statholder i Kufah, den tappre, men tyranniske Hedschiadsche paa at lade Noam bortføre for at overgive hende til Kalifen. Han havde hørt hendes Skjønhed og andre Fortrin berømme og troede at gjøre sin Hersker en saa meget mere velkommen Foræring med hende, da det var ham bekjendt at han ikke eiede nogen saa fuldkommen Kvinde. Hedschiadsche lod til den Ende en gammel Kone, hvis Fiffighed han allerede havde prøvet ved lignende Leiligheder, kalde til sig. Hende paalagde han at skaffe sig Adgang til Rabias Hus og gjøre Bekjendtskab med Noam for at udfinde en Leilighed til at bortføre hende.

Den følgende Morgen iførte den gamle sig en grov uldeu Kjole og hængte sig en Rosenkrands med store Kugler om Halsen; støttet paa en Stav, ved hvilken der hang en Græskarflaske, begav hun sig paa Veien til Rabias Hus, hvor hun indtraf paa det Klokkeslet, da Middagbønnen holdtes. Hun bankede paa, og Dørvogteren spurgte om, hvad hun begjærede.

„Jeg er en af Guds fattige Tjenerinder," svarede Kjællingen, „og Middagsbønnens Time har overrasket mig, hvorfor jeg beder om at blive indladt i dette ærværdige og hellige Hus for at forrette min Bøn."

Neama havde hørt disse Ord og gik ud for at give Dørvogteren et Vink om, at han skulde lade Kjællingen komme ind, hvem han derpaa førte ind i sin Kones Gemak. Da hun fik Øie paa Noam, blev hun levende overrasket af hendes Skjønhed og sagde efter at have hilst ærbødig paa hende:

„O Herskerinde, priset være den Gud, der i Dig og din Ægtefælle har forenet saamegen Ynde og Skjønhed."

Derpaa kastede hun sig ned foran Nischen og begyndte at bede, hvormed hun ikke aflod, før Natten var falden paa. Endelig sagde Noam til hende:

„Andægtige Moder, und Eder en Smule Hvile."

Hun rakte derpaa den gamle Kone noget at spise og sagde:

„Tag tiltakke med det, jeg har, og bed til Gud for mig om Oplysning og Barmhjertighed."

Hun underholdt sig endnu i nogen Tid med Kjællingen og sagde derpaa til sin Mand:

„Jeg kunde ret ønske, at Du vilde gjøre noget for denne gamle Kone, hvis Aasyn bærer Fromhedens Stempel, og at Du vilde lade hende boe nogen Tid i Huset hos os."

„For min Skyld er der ikke noget til Hinder for, at der bliver anvist hende et Gemak, hvor hun kan forrette sine Andagtsøvelser uden at blive forstyrret af nogen."

Den gamle tilbragte Natten med at bede og at læse i Koranen, men ved Daggry gik hun derfra, og Noam græd, saa nær til Hjerte gik Afskeden fra Hyklerskeden hende.

Den gamle Kjælling indfandt sig allerede igjen den

følgende Dag hos Reama og Roam og vedblev fremdeles hyppig at besøge de tvende Ægtefæller, af hvem hun blev behandlet med stigende Agtelse. Da hun en Dag befandt sig alene med Roam, sagde hun:

„O Herskerinde! naar jeg saaledes besøger de hellige Steder og beder for Eder, ønsker jeg altid, at I var med mig og saae de fromme Oldinge, der indfinde sig der. De vilde bede Himlen om at opfylde alle Eders Ønsker."

„Der vilde intet være mig kjærere end at ledsage Eder," svarede Roam.

Den følgende Morgen kom hun igjen, og da Reama ikke var hjemme, benyttede hun Leiligheden og sagde til Roam:

„Igaar have vi bedet hele Aftenen for Eder. Lader os gaae sammen ud idag, paa det at I kan tilbringe nogle Øieblikke hos vore hellige Præster. Vi ere her igjen, før Reama kommer tilbage."

Paa denne Maade bragte den gamle det saavidt, at Roam gik med hende, men hun førte hende til Hedschiasches Palads og lod ham øieblikkelig underrette om sin Ankomst. Da han traadte ind i det Værelse, hvorhen Roam var bleven bragt af den gamle, geraadede han i stor Forbauselse over hendes Skjønhed, men ved Synet af ham tilhyllede Roam sig strax med sit Slør. Statholderen befalede ufortøvet en af sine Officerer at lade halvtredsindstyve Ryttere sidde op og bringe denne Skjønhed paa en af sine bedste Kameler til Damaskus, hvor han skulde overlevere hende til Kalifen Abdalmelek-ebn-Mervan. Officeren lod Roam bestige en Kamel og afreiste. Hun foretog sig underveis ikke andet end at græde og sukke over, at hun var adskilt fra sin Ægtefælle.

Efter Ankomsten til Damaskus bad Officeren om Audients hos Kalifen og leverede ham Statholderens

Brev. Da Kalifen havde læst dette, spurgte han om, hvor den unge Slavinde var, der nu blev ham forestillet og overantvordet. Kalifen befalede at føre hende til et særligt Værelse og gik strax til sin Gemalinde for at meddele hende, at Hetschiasche for tusend Zechiner hevde solgt ham en Slavinde af Fyrsterne af Kufats Slægt. Hans Gemalinde yttrede sin Glæde over en Efterretning, der lod til at være ham saa behagelig. Imidlertid var Kalifens Søster kommen ind i det Gemak, hvor Noam befandt sig, og udraabte ved Synet af hende:

„Den Herre, hvem I tilhører, vilde ikke have gjort nogen slet Handel, om han ogsaa havde betalt Eder med hundrede tusend Guldstykker!"

Uden at ansee disse Ord henvendte Noam sig til hende med det Spørgsmaal:

„I Guds Navn ædle Dame, hav dog den Godhed at sige mig, hvad dette er for et Palats, hvilken Fyrste det tilhører, og i hvilken By jeg befinder mig?"

„I er i Damaskus," svarede Prindsessen, „og i min Broders, Kalifen Abdalmelek-eb..-Merrans Palads. Efter Eders Spørgsmaal at dømme maa man antage, at alt dette er Eder ubekjendt?"

„Jeg har i Sandhed ingen Anelse derom," udbrød Noam.

„Har da ikke den" vedblev Prindsessen, „der solgte Eder og modtog Pengene for Eder, sagt Eder, at I skulde tilhøre Kalifen?"

Ved disse Ord randt en Taarestrøm over Noams Kinder, og idet hun forbandede den usalige Lisi, som hun var bleven et Offer for, sagde hun ved sig selv:

„Om ogsaa jeg fortæller Sagens Tilgang, vil dog ingen tro mig; derfor vil jeg hellere tie. Jeg ved jo, at Guds Bistand altid er mig nær."

Da hun syntes at være meget angreben af Reisens

Besværligheder, lod Kalifens Søster hende have Ro hele den øvrige Del af Dagen. Morgenen efter bragte hun hende Linned, Klæder, et Perlehalsbaand og Armbaand og forlangte, at hun i hendes Paasyn skulde pynte sig dermed. Derpaa kom Kalifen og satte sig ved Siden af Noam, der strax bedækkede sit Ansigt med sine Hænder. Hans Søster roste imidlertid hendes Skjønhed og Elskværdighed, og han bad Noam om ikke at undrage ham Synet af saa mange Yndigheder. Hun blev dog siddende i samme Stilling; men ved det blotte Syn af hendes Arme opblussede der en mægtig Lidenskab hos Kalifen. Han sagde derfor til sin Søster, at han vilde komme igjen om tre Dage og tilføiede:

„Jeg haaber, at hun i dette Mellemrum vil blive fortroligere med Dig og mere modtagelig for den Kjærlighed, som hun har indgydt mig."

Efterat Kalifen var gaaet bort, begyndte Noam paany at eftertænke sin Stilling og græmme sig over Adskillelsen fra sin Ægteherre. Henimod Aften blev hun overfalden af en Feber, hun vægrede sig ved at nyde noget, hendes Træk slappedes, og hendes Skjønhed tabte sig. Den over hendes Tilstand høist bedrøvede Kalif lod de dueligste Læger kalde og bragte dem til hende, uden at en eneste af dem var istand til at opdage Spiren til Ondet eller at afhjælpe det.

Sorgen havde imidlertid gjort Neama led og kjed af Livet, uagtet han kun var fjorten Aar gammel og endnu ikke havde Skjæg paa Hagen. Han vilde ikke gjensee de Steder, til hvilke der knyttede sig Erindringer, der vare ham dyrebare, og udgød Strømme af Taarer. Hans Moder, der var yderst bekymret for hans Skyld, tilbragte hele Natten med at græde og sukke med ham. Hans Fader søgte forgjæves at berolige ham; Neama var ikke tilgjængelig for nogen Trøst, og hans Græm-

melse steg til en saadan Høide, at hans Forstand led derunder. Han vidste ikke mere, hvad han selv sagde, og kjendte ikke de Personer, der besøgte ham. De dueligste Læger, som Rabia kaldte til sin Søn, gjorde enstemmig hans Helbredelse afhængig af den unge Slavindes Gjenkomst.

Tre Maaneder forsmægtede han i denne Tilstand, og hans Fader, der daglig blev mere forknyt over hans Tilstand, tvivlede næsten om hans Redning. Da hørte han tale om, at en berømt, i Stjernetyderkunsten meget erfaren Læge, var ankommen til Kufah, og det Haab opstod hos ham, at han maaskee besad Midler til hans Søns Helbredelse. Der blev altsaa sendt Bud efter Lægen, og da han kom, lod Rabia ham strax tage Plads ved sin Søns Seng. Lægen tog hans Haand, befølte hans Lemmer, og efterat han noie havde betragtet hans Ansigtstræk, sagde han smilende til Rabia:

„Eders Søns Sygdom har sit Sæde i Hjertet."

Overrasket gav hin ham Ret og fortalte ham nu hele Tildragelsen med Noams Bortførelse.

Derpaa sagde Lægen:

„Den unge Slavinde, som I taler om, befinder sig for Øieblikket i Balsera eller Damaskus, og kun Gjenforeningen med hende kan redde Eders Søn."

„Hvis I kunde gjengive ham hans Helbred", yttrede Rabia, „staaer hele min Formue til Eders Raadighed, og jeg lover at gjøre Eders Lykke."

„Jeg higer ikke efter Belønning," svarede Lægen, der vedblev, idet han henvendte sig til Reama:

„Vær kun ved godt Mod, min Søn, I skal snart blive hjulpen."

Derpaa spurgte han Rabia, om han havde fire tusend Guldstykker ved Haanden, og denne hentede dem ufortøvet og skjød Lægen dem. Han erklærede nu, at

det var hans Hensigt at reise til Damaskus med den syge, og svor, at han ikke skulde vende tilbage uden den Slavinde, som hans Hjerte hang saa inderlig ved. Nu erkyndigede han sig om Reemas Navn, og efterat han havde erfaret dette, sagde han til den syge:

„Spis, drik og vær lystig, bekæmp Eders Sorg og søg at komme til Kræfter, paa det at I kan taale Reisens Besværligheder, thi inden otte Dage tage vi afsted."

Den persiske Læge paaskyndte Reiseforberedelserne og lod sig give Gjenstande af de forskjelligste Slags i Foræring og ovenikjøbet sex tusend Zechiner, da han mente ialt at behøve ti tusend Zechiner til Udførelsen af sin Plan. Heste, Kameler og Bagage bleve holdte i Beredskab, og efter otte Dages Forløb tog Reama Afsked fra sin Fader og Moder og afreiste med den persiske Læge. I Aleppo holdt de Rast for at indhente Efterretning om den unge Slavinde, men kunde ikke erfare noget om hende. Da de vare ankomne til Damaskus, udhvilede de i tre Dage. Derpaa leiede den persiske Læge en Boutik, som han indrettede med den største Pragt. De paa Væggene anbragte Hylder fyldte han med kostbare Porcellainskrukker med Sølvlaag; paa gyldne Prydelser var der heller ingen Mangel, og i Vinduerne stillede han Glas og Krystalflasker med Salver og Safter. Ogsaa sit Astolabium placerede han i Boutiken tilligemed den Tavle, paa hvilken han foretog sine astronomiske Beregninger.

Han anskaffede sig fremdeles en prægtig Dragt og lod Reama iføre sig en Skjorte af det fineste Lærred, en Silkekjortel og et med Guld broderet Bælte. Derpaa sagde han til ham:

„O, Reama, for Fremtiden er I min Søn; I

maa derfor ikke kalde mig andet end Fader, og jeg vil blot kalde Eder min Søn."

Reama svarede:

„Jeg hører og adlyder."

Snart stimlede Folket i Damaskus sammen om den persiske Læges Boutik og beundrede dens rige og smukke Indretning ligesom ogsaa Reamas Skjønhed. Perserne talte kun persisk med ham, og Reama svarede i samme Sprog, med hvilket han, som de fleste fornemme Folks Børn, var bekjendt. Der gik snart Ry om den persiske Læge over hele Damaskus, og fra alle Sider indhentede man Raad hos ham i Sygdomstilfælde. Da han en Dag var beskjæftiget med at tillave Lægemidler, kom en ældre Kone ridende paa et Muldyr med en kostbart forsiret Sadel til hans Boutik. Her holdt hun stille og gav ham Tegn til, at han skulde komme og hjælpe hende med at staae af. Han nærmede sig hende høflig, bød hende Haanden og førte hende ind i sin Boutik.

„Er I den Læge, der for ikke længe siden er ankommen fra Arabien?" spurgte hun.

Paa det bekræftende Svar meddelte hun ham, at hun havde en syg Datter. Derpaa beskrev hun Ondets Natur og rakte ham en lille Flaske, der indeholdt Urin af den syge. Lægen betragtede dette opmærksomt og spurgte omsider om hendes Datters Navn, forat han kunde beregne hendes Stjerne og angive, naar det lykkelige Øieblik indtraadte, da hun skulde indtage den Drik, der kunde helbrede hende.

„Hun hedder Noam," svarede den gamle, og Lægen begyndte at speculere, regne og skrive paa den flade Haand, som arabiske Handelsfolk ofte gjøre, naar de anstille Beregninger. Endelig udbrød han:

„Kjære Kone, jeg formaaer ikke at angive Eders

Datter noget Lægemiddel, naar jeg ikke kjender hendes Fødested, eftersom jeg maa bringe de forskjellige Himmelstrøg med i Beregningen. Sig mig altsaa, hvor hun er bleven opdragen, og hvor gammel hun er?"

„Hun er fjorten Aar gammel og er bleven opdragen i Kufah," svarede den gamle Kone.

„Hvorlænge har hun været her?"" spurgte Lægen fremdeles og fik til Svar:

„Nogle Maaneder."

Intet Ord af Samtalen var undgaaet den tilstedeværende Reama, og ved Noams Navn bævede hans Hjerte. Lægen angav derpaa, hvad der vilde hjælpe den syge, og den gamle udtalte det Ønske, idet hun lagde ti Guldstykker paa Disken, at han vilde give hende et Lægemiddel med. Han paalagde nu Reama at tilberede det, og den gamle tog nu denne nøiere i Øiesyn og sagde:

„Gud være med Dig, min Søn, hun ligner Dig virkelig overmaade meget."

Derpaa spurgte hun Lægen, om det var hans Slave eller hans Søn, og Svaret lød:

„Det er min Søn."

Da Reama var færdig med sit Arbeide, skrev han paa en lille Seddel de Vers:

„Naar Noams Øie seer paa mig, bryder jeg mig hverken om Soadas eller Dschumls (det vil sige andre Skjønheders) Gunst!"

„De sagde, at hvis jeg vilde glemme hende, skulde jeg faae tyve andre istedetfor hende; men ingen er saa fuldkommen som hun, og jeg glemmer hende aldrig."

Denne lille Seddel skjulte han behændig i den Æske, der indeholdt Lægemidlet, forseglede den, skrev sit Navn derpaa og leverede altsammen til den gamle, der tog Afsked og vendte tilbage til Kalifens Palads.

Noam tog Lægemidlet ud af den gamles Hænder og skiftede Farve, da hun gjenkjendte sin elskede Ægteherres Navn og Haandskrift paa Laaget. Glad indtog hun Lægemidlet.

„Det er virkelig fortræffeligt," sagde hun, „det vil nok bekomme mig vel."

Derpaa fandt hun Reamas Seddel, læste den og kom ved den tiltagende Visshed om sin elskede Ægtefælles Nærhed i overordentlig godt Lune. Da den gamle blev dette vaer, udraabte hun:

„Hvilken lykkelig Dag! Hvor jeg handlede vel i at gaae til den Læge!"

Da Noam nu ønskede noget at spise og drikke, løb den gamle ud for at kalde paa en Slavinde, der snart bragte de lækkreste Retter. Kalifen kom netop til, og da han saae Noam spise, bevidnede han hende sin Glæde over hendes Helbredelse.

„Behersker af de troende," tog den gamle Ordet, „Glæden over Eders Slavindes Helbredelse har I en Læge, der først for kort Tid siden er kommen hertil, at takke for. Ingen forstaaer sig bedre paa alleslags Sygdomme end han, og et Lægemiddel af ham er nok til at helbrede alle og enhver."

„Bring denne Læge en Pung med tusend Guldstykker for den heldige Cur," befalede Kalifen og gik snart efter bort.

Den gamle lod sig det være magtpaaliggende hurtig at bringe Lægen de tusend Guldstykker, ved hvilken Leilighed hun fortalte ham, at det ikke var hendes Datter, men derimod Kalifens Yndlingsslavinde, hvem han havde helbredet. Ogsaa et Brev fra Noam flyede hun Lægen, der rakte det til Reama, som brød Skrivelsen med en ubeskrivelig Sindsbevægelse. Dens Indhold var følgende:

„Fra den af Lykken forladte, den fra sin hjertens-

kjære Ven adskilte Slavinde. — Til Sagen! Eders Brev er kommet mig ihænde og har glædet mit Hjerte. Det var, som Digteren siger: — Brevet kom, og gid den Haand, der skrev det, maa blive bevaret for mig, indtil den drypper af Vellugt. — Det var, som da Moses blev tilbagegivet sin Moder og Josephs Kjortel blev bragt hans Fader Jacob."

Ved Læsningen af disse Vers brast Neama i Graad, hvorover den gamle bevidnede den persiske Læge sin Forundring. Denne svarede:

„Hvi skulde han ikke græde, da han er hin unge Slavindes Herre og elsker hende lidenskabeligt? Thi for at sige Sandheden, han er ikke min Søn, men en Søn af Rabia i Kufah. Kun de Linier, som han har skrevet til Noam, vare i Stand til at helbrede hende, hvis hele Lidelse kun bestod i Græmmelse over Adskillelsen fra hendes elskede Herre. Behold derfor kun disse tusend Guldstykker, og I kan gjøre Regning paa en langt større Belønning, hvis Eders Hjerte lader sig stemme til Gunst for disse ulykkelige Elskende. I er den eneste, der formaaer noget i denne Sag, og paa Eder beroer hele vort Haab."

Den temmelig forbausede, men af den hende viste Tillid endnu mere smigrede gamle Kone spurgte Neama, om han virkelig var hin unge Slavindes Herre. Da han havde stadfæstet dette, tilstod hun ham, at Noam uophørlig talte om ham. Neama meddelte hende nu sin Historie, og den deraf rørte gamle Kone forsikkrede, at hun gjerne vilde medvirke til begges Gjenforenelse. Derpaa besteg hun sit Muldyr og begav sig skyndsomt tilbage til Paladset.

Da hun kom ind i Noams Gemak, saae hun smilende paa denne og sagde:

„Er det ogsaa Umagen værd at græmme sig og

blive syg for Reamas Skyld, Søn af Rabia i Kufah?"

„Gode Gud! saa er alt opdaget!" udaabte Noam.

Men den gamle beroligede hende og forsikkrede at hun intet Misbrug vilde gjøre af den hende betroede Hemmelighed; hun vilde tvertimod med Fare for sit eget Liv medvirke til hendes Lykke. Hun begav sig snart efter igjen til Reama og sagde:

„Hvis I har Mod og Koldblodighed, saa vil jeg bringe Eder til hende, ihvorvel jeg udsætter mig for mange Fortrædeligheder. Jeg maa finde paa Midler til at føre Eder til de troendes Beherskers Palads."

Snart efter kom den gamle med en lille Pakke, hvori der befandt sig et Perlehalsbaand og andre Smykker samt en fuldstændig Fruentimmerdragt, til Reama. Hun bad ham om at gaae med hende ind i Boutikens Bagværelse, for at de kunde være alene. Her malede hun hans Ansigt og Fingerspidser, gav ham Armbaand paa, prydede hans Haar med Silkesnore, lod ham træffe Silkebenklæder og en Fruentimmerdragt paa, saa at han kom til at ligne en af Paradisets fortryllende Jomfruer. Da hun var færdig, mønstrede hun ham fra Top til Taa og udraabte:

„Lovet være Gud! jeg har endnu aldrig seet nogen skjønnere Skikkelse; han er sandelig smukkere end hin Slavinde!"

Derpaa sagde hun til ham:

„Jeg vil afhente Eder imorgen Aften for at bringe Eder til Paladset. Vær blot ikke bange; tal ikke med nogen og lad mig sørge for Resten."

Den følgende Aften blev Reama af den gamle ført til Kalifens Palads. Hun gik lige ind i den indre Gaard med Reama, hvor hun sagde til ham:

„Tag Eder sammen, gaa dristig ind og hold Eder

tilvenstre; tæl nøiagtig de Værelser, som I kommer forbi, og træd ind i det sjette, hvor alt er forberedt paa Eders Ankomst."

Neama sænkede Hovedet og gik ind; men istedetfor at vende sig tilvenstre, dreiede han tilhøire, og istedetfor det sjette kom han ind i det syvende Gemak. Dette var meget prægtfuldt indrettet, havde Tapeter af Silke og Guldbroderi og Aloetræ. Midt i dette Gemak befandt der sig en med Perlade bedækket Throne, paa hvilken Neama satte sig uden at have nogen Anelse om det, der ifølge Guds uransagelige Villie forestod ham. Imedens han sad der og overtænkte sin Stilling, traadte Kalifens Søster ind med en af sine Slavinder. Hun nærmede sig den formentlige, hende ubekjendte Slavinde, og overrasket af hendes Skjønhed, sagde hun:

„Sig mig dog, hvem I er, hvad I hedder, og hvem der har bragt Eder til mit Værelse?"

Men Neama forblev stum, og for at gjøre ham mere tillidsfuld og bevæge ham til et Svar vilde Prindsessen vise ham nogle Kjærtegn. Ved denne Leilighed kom hun øieblikkelig til Erkjendelse af, at hun ikke havde nogen Slavinde for sig, og forsøgte at rive ham Sløret fra Ansigtet for at see, hvem han var. Men nu raabte Neama:

„Ædle Herskerinde, jeg er en Slave; hav den Naade at kjøbe mig og tag mig under Eders Beskyttelse."

„Frygt intet," udbrød den forbausede Prindsesse, men sig mig, hvem I er, og hvem der har bragt Eder hid?"

„Ædle Herskerinde," svarede han, „jeg hedder Neama, er født i Staden Kufah og har vovet mit Liv for at gjenfinde min Slavinde Noam, som Statholderen

Hedschiasche har bortført fra mig ved de afskyligste Ränker.''

Prindsessen beroligede ham, kaldte paa sin Slavinde og befalede hende at hente Noam.

Til denne var imidlertid den gamle gaaet hen, og og da hun ikke fandt Neama hos hende, formodede hun naturligvis, at han havde forvildet sig og var kommen i et urigtigt Værelse. Hun meddelte sin Frygt til Noam, der forskrækket udraabte:

„Der gives ingen Magt eller Hjælp uden hos Gud! Vor Time er kommen, og vi maae gaae tilgrunde!''

Begge overtænkte endnu deres Stilling, da Prindsessens Slavinde kom for at hente Noam.

Da hun traadte ind til Prindsessen, sagde denne:

„Der er Eders Herre; han har taget feil af Værelserne og er kommen ind i mit istedetfor i Eders. I have imidlertid intet at frygte og han heller ikke, hvis Gud vil, hvis Navn være priset.''

Denne velvillige Tiltale beroligede Noam, og hun takkede Prindsessen for den belovede Beskyttelse. Ved Synet af Noam havde Neama strax reist sig; han ilede hen til hende, og begge omfavnede hinanden med en saadan Henrykkelse, at de sank bevidstløse om. Efterat de igjen vare komne til sig selv, lod Prindsessen dem sidde ved Siden af sig og befalede sin Slavinde at bringe Spise og Drikke. Pludselig traadte Kalifen ind i Værelset. De to elskende kastede sig strax ned for ham og kysséde Jorden, men de troendes Behersker saae velvillig paa Noam og sagde:

„Lovet være Gud, der har befriet Dig for din Grämmelse og dine Lidelser.''

Derpaa fæstede han sine Blikke paa den forklædte

Neama og spurgte sin Søster om, hvem Slavinden ved Noams Side var.

„O Behersker af de troende," svarede Prindsessen, „hun hører til dine Slavinder og er en saa behagelig Selskaberinde, at Noam hverken spiser eller drikker, naar hun ikke er hos hende."

„Hun er virkelig ligesaa smuk som Noam," erklærede Kalifen, og hun skal imorgen faae et Værelse ved Siden af Noams."

Prindsessen lod nu bringe Forfriskninger til Kalifen, der satte sig ned og slog sig til Ro hos dem.

Saaledes gled Tiden lykkelig og vel hen, og det var ved Midnatstid, at Kalifens Søster udbrød:

„Hvis I ikke har noget derimod, Herre, vil jeg nu fortælle en Historie, som jeg engang har læst."

Kalifen erklærede, at han med Fornøielse vilde laane Øre til den, og Prindsessen tog nu tilorde:

„Herre, der var engang i Staden Kufah en ung Mand ved Navn Neama, en Søn af Rabia. Han eiede en Slavinde, der var bleven opdragen sammen med ham fra Barnsben af; han elskede hende inderlig og blev ligervis elsket af hende. Da begge vare blevne voxne, tog Neama hende til Kone, men neppe var dette skeet, før de af Skjæbnen bleve hjemsøgte af Ulykker. Onde Mennesker lokkede hende paa en snedig Maade ud af hans Hus og stjal hende fra ham. Derpaa solgte Røveren hende for ti tusend Guldstykker til en mægtig Hersker, der forgjæves opbød alt for at vinde hendes Kjærlighed.

Hendes Herre var imidlertid i Fortvivlelse over Tabet af sin Slavinde og forlod Familie, Hus og Hjem for at udforske, hvad der var bleven af hende, og forsøgte alt for igjen at blive forenet med hende. Han udsatte sig derfor for de største Farer og vovede

Livet for at opnaae en Sammenkomst med hende. Men neppe havde de nydt Gjensynets Glæde, før Fyrsten, der havde kjøbt Slavinden af Røveren, kom til og uddelte den overilede Befaling, at begge skulde dræbes; han var endog saa uretfærdig ikke at ville tilstede, at Udførelsen af Befalingen blev opsat i nogen Tid ....

„Hvad synes I, o Behersker af de troende, om hin Fyrstes Overilelse og Mangel paa Høimodighed?" afbrød Prindsessen sin Fortælling.

Hendes Broder svarede:

„Denne Fyrste havde handlet rigtigere i at tilgive, ihvorvel han havde Magt til at straffe, thi det paalaa ham at tage tre Ting i Betænkning ved sin Fremgangsmaade. For det første, at de unge Ægtefæller vare knyttede til hinanden ved gjensidig Kjærlighed; for det andet, at de befandt sig i hans Palads og i hans Magt; for det tredie, at en Fyrste ikke for hastig skal domme nogen, især naar han personlig er indviklet i Sagen. Hin Fyrste har derfor ingenlunde baaret sig fyrstelig ad."

Prindsessen sagde derpaa til Kalifen:

„O min Broder, befal Noam at synge og hør vel efter det, som hun vil foredrage."

Kalifen gjorde det, og Noam sang med gribende Betoning:

„Skjæbnen var forræderisk som altid, idet den knuste Hjerter og fremmanede Sorger ved at adskille elskende, der vare blevne forenede, saa at Du seer Taarer rinde i Strømme ned over deres Kinder."

Kalifen havde hørt til med spændt Opmærksomhed. Hans Søster tog nu paany Ordet og talte:

„Den, som fælder en Dom over sig selv, maa underkaste sig den og gjøre, som han har sagt. Den

Kjendelse, som I før afgav, maa I lade staae ved Magt.“

Efterat hun derpaa havde ladet Reama og Noam reise sig, vedblev hun:

„O Beherster af de troende! der seer I de to ulykkelige, hvis Skjæbne I nys beklagede, for Eder. Noam er den unge Slavinde, som Hedschiasche har bortført fra hendes Ægtefælle og oversendt Eder. I sin Skrivelse har han stuffet Eder ved det Foregivende, at han havde kjøbt hende for tituſend Guldstykker. Den som Slavinde forklædte Reama staaer her, og han er hendes sande Herre og Ægtefælle. Jeg paakalder Eders hæderkronede Forfædre, idet jeg beder om at have Medlidenhed med deres Ungdom og tilgive dem den begaaede Feil. Paa Bunden af Eders Hjerte vil I finde Lønnen for den høimodige Barmhjertighed, som I udviser imod dem. Betænk, at begge ere i Eders Magt, at de begge nøde den Ære at spise ved Eders Bord, og at Eders Søster besværger Eder at skjænke dem Livet.“

Bevæget svarede Kalifen:

„I har Ret, Søster, jeg har allerede fældet Dom i dette Anliggende, og I ved, at jeg aldrig gjør nogen Forandring i saa Henseende.“

Derpaa henvendte han sig til Noam med det Spørgsmaal:

„Det er altsaa Eders Herre?“

Hun bekræftede det, og Kalifen vedblev venlig:

„Vær kun uden Frygt, jeg tilgiver Eder begge af ganske Hjerte. Men Neoma, hvorledes har I erfaret, at Eders Slavinde befandt sig her, og paa hvilken Maade har I baaret Eder ad med at komme herind?“

„Herre, forund mig den Naade at fortælle Eder mine Hændelser,“ svarede Reama, „ved Eders hæderkro-

nede Forfædre tilsværger jeg Eder, at jeg ikke vil fordølge noget."

Derpaa fortalte han Kalifen, hvorledes alt var tilgaaet, hvilke Forbindtligheder han havde til den persiske Læge og til den gamle Kone, der havde ført ham ind i Paladset, hvor han havde forvildet sig. Den høist forundrede Kalif lod den persiske Læge kalde, tildelte ham en Æresdragt og gav ham et stort Embede ved sit Hof. Ligesaa Noam og Neama overvældede Kalifen med Velgjerninger, ligesom den gamle heller ikke blev glemt. I syv Dage blev der afholdt Fester og Fornøielser i Paladset. Efter denne Tids Forløb meddelte Kalifen Noam og Neama Tilladelse til at vende tilbage til Kufah, og saaledes bleve da de to elskende atter forenede med deres Familie og førte et lykkeligt Liv, indtil de bleve hjemsøgte af den, der gjør Ende paa Glæden og adskiller de dødelige."

Slutning af Fortællingen om begge Prindserne Amgiad og Asfad.

Amgiad og Asfad hørte med Forbauselse Behrams Fortælling og besluttede at gaae ind paa hans Forslag og udrustede et Skib for at reise til deres Fader, Kong Kamaralsaman. Prindserne begave sig desaarsag til Kongen for at tage Afsked. Medens de endnu vare isærd med at takke ham for hans Godhed, opstod der pludselig en stor Larm i Byen, og tillige kom en Officer og meldte, at en stor Krigshær, som man ikke kjendte, rykkede frem. Da denne truende Tidende satte Kongen i stor Skræk, tog Amgiad Ordet og sagde:

„Herre, uagtet jeg i dette Øieblik i Eders Maje-

ſtæts Hænder har tilbageleveret Storviſtværdigheden, hvormed I havde beæret mig, er jeg dog desuagtet endnu beredt til at tjene Eder. Tillad mig derfor, at jeg begiver mig bort for at see, hvem Fjenden er.“

Han havde ikke nødig at gaae langt for at faae Øie paa Krigshæren, der forekom ham meget ſtærk og beſtandig kom nærmere. Forpoſterne, der havde deres Inſtructioner, toge venligt imod ham og førte ham til deres Fyrſtinde, der gjorde Holdt med hele Hæren for at tale med ham. Prinds Amgiad hilſte hende med en dyb Forbøining og ſpurgte, om hun nærmede ſig ſom Ven eller Fjende, og hvis det ſidſte var Tilfældet, hvad Grund hun da havde til at beſvære ſig over hans Herre Kongen.

„Jeg kommer ſom Ven,“ ſvarede Fyrſtinden, „og har ingen Grund til at beſvære mig over Magiernes Konge. Vore forſkjellige Stater have en ſaadan Beliggenhed, at der vanſkelig kan opſtaae nogen Tviſt imellem os. Jeg er blot kommen for at fordre Udleveringen af en Slave ved Navn Asiad, der er bleven bortført fra mig af den herværende Skibscapitain Behram, det meſt uforſkammede Menneſke paa Guds grønne Jord. Jeg haaber, at Eders Konge vil lade mig ſkee min Ret, naar han erfarer, at jeg er Margiane.“

„Ophøiede Dronning,“ udbrød Amgiad, „jeg er Broder til den Slave, ſom I ſøger efter med ſaa megen Iver. Jeg havde miſtet ham, men har gjenfundet ham. Kom med, ſaa vil jeg ſelv tage mig den Ære at udlevere ham til Eder og give Eder en omſtændelig Forklaring. Prinds Amgiad ledſagede hende derpaa til Byen og Paladſet, hvor han foreſtillede hende for Kongen. Efterat denne havde modtaget hende, ſom det hørte ſig til, hilſte den tilſtedeværende Prinds Asſad, der ſtrax havde gjenkjendt Dronningen, paa hende. Hun bevid-

nede ham netop sin Glæde over Gjensynet, da der blev Kongen meldt, at en anden og endnu frygteligere Hær rykkede frem imod Byen fra en anden Kant. Herover blev Kongen endnu meget mere forskrækket end den første Gang, da han kunde slutte sig til dens store Styrke af de Støvskyer, som den satte i Bevægelse, og som formørkede Himlen.

Amgiad steg til Hest og sprængte med slappe Tøiler imod den fremmede Armee. Af de første Krigsmænd, han stødte paa, lod han sig bringe til deres Overbefalingsmand, der var en Konge, hvilket han kunde skjønne af Kronen paa hans Hoved. Saasnartsom han fik Øie paa ham, stod han af Hesten, og da han kom i Nærheden af ham, kastede han sig ned for ham og spurgte, hvad han begjærede af hans Herre Kongen.

„Jeg er Ghaiur, Konge af China," svarede hin, „og har forladt mine Stater for at indhente Efterretning om min Datter Badur, som jeg for flere Aar siden har formælet med Prinds Kamaralsaman, en Søn af Kong Schachsaman paa Øen Khaledan. Jeg gav Prindsen Tilladelse til at besøge sin Fader paa den Betingelse, at han hvert andet Aar skulde komme til mig med min Datter, men har siden den Tid hverken seet eller hørt noget til ham. Eders Konge vilde gjøre sig en bedrøvet Fader meget forbunden ved at sige mig, hvad han muligvis ved om dem."

Prinds Amgiad indsaae øieblikkelig, at han havde sin Bedstefader for sig, kyssede ham ømt paa Haanden og sagde:

„Herre, Eders Majestæt vil tilgive mig denne Frihed, naar I erfarer, at jeg dermed ønsker at bevidne Eder som min Bedstefader min Ærefrygt. Jeg er en Søn af Kamaralsaman, der for Tiden er Konge paa

Ibenholtsøen, og Dronning Badur og betvivler slet ikke, at begge leve i bedste Velbefindende i deres Rige."

Fuld af Henrykkelse sluttede Kongen af China sin Dattersøn omt i sine Arme, og begge udgøde Glædestaarer over dette ligesaa uventede som lykkelige Sammentræf. Paa Kongens Spørgsmaal om, hvad der havde bragt Prindsen til dette fremmede Land, fortalte Amgiad ham sin og sin Broder Asfads hele Historie. Da han var tilende dermed, udbrød Kong Ghaiur:

„Det er baade Synd og Skam, at et Par saa uskyldige Prindser som I skulle lide endnu længere. Trøster Eder, jeg vil føre Eder begge tilbage og stifte Forsoning. Gaa nu til Eders Broder og sæt ham i Kundskab om min Nærværelse."

Medens Kongen af China uu leirede sig paa det Sted, hvor Amgiad havde truffet ham, begav sidstnævnte sig til Magiernes Konge, der fuld af Utaalmodighed imødesaae hans Beretning. Med den høieste Forbauselse erfoer han, at en saa mægtig Herster som Kongen af China havde foretaget sig en saa lang og møisommelig Reise for at gjensee sin Datter og opholdt sig saa nær ved hans Hovedstad. Strax traf han Anstalter til at modtage ham paa en værdig Maade og lavede sig til at drage ham imøde. Da reiste der sig pludselig i Mellemtiden i en anden Retning igjen en uhyre Støvsky, og der indtraf Efterretning om Fremrykningen af en tredie Krigshær. Magiernes Konge fandt sig desformedelst foranlediget til at blive i Byen og bede Prinds Amgiad om ogsaa at erkyndige sig om denne Hærs Hensigter.

Denne Gang red Amgiad ud i Følge med sin Broder, og de erfarede da, at det var deres Fader Kamaralsamans Hær, der var dragen ud for at søge efter dem. Han havde nemlig yttret saadanne Tegn paa

Smerte over deres formentlige Død, at Emiren Giandar endelig havde tilstaaet ham, at han havde ladet dem beholde Livet. Den bekymrede Fader satte sig strax i Bevægelse for at lede efter dem, og de bittre Taarer, han i saa lang Tid havde udgydt, forvandlede sig til Glædestaarer, da han sluttede dem i sine Arme. Neppe havde Prindserne fortalt ham, at ogsaa hans Svigerfader, Kongen af China, var ankommen her samme Dag, førend han med dem og et lidet Følge begav sig paa Veien til hans Leir. Men de vare ikke komne langt, før der viste sig en glimrende Hær, der syntes at komme fra Persien. Kamaralsaman bød sine Sønner at ride hen for at faae Oplysning om, hvad det kunde være for en Hær, og sagde, at han vilde blive holdende for at vente paa dem. De begave sig altsaa afsted og blive forestillede for den Konge, hvem denne Armee tilhørte. Efterat have hilst ærbødigt paa ham spurgte de ham om Anledningen til, at han nærmede sig Magiernes Konges Hovedstad. Hans tilstedeværende Storvisir svarede dem:

„Den Konge, I tale med, er Kong Schachsaman fra Den Khaledan, der allerede i lang Tid har draget omkring med sine Hoffolk og sin Armee for at søge efter sin Son, Prinds Kamaralsaman, der har forladt hans Stater for mange Aar siden."

Prindserne svarede blot, at de om kort Tid vilde bringe Besked og fore i fuld Firspring tilbage til Kamaralsaman for at melde ham, at denne sidste Hær tilhørte hans Fader, Kong Schachsaman, der selv befandt sig ved den. Overraskelse, Glæde, Kummer over at have forladt sin Fader uden at tage Afsked med ham gjorde et saa voldsomt Indtryk paa Kamaralsaman, at han faldt i Afmagt. Ved sine Sønners Bistand kom han endelig til Besindelse igjen, og saasnartsom han

følte sig stærk nok dertil, ilede han bort for at kaste sig for sin Faders Fødder. Sjelden har der fundet et saa rørende Gjenkjendelsesøieblik Sted imellem Fader og Søn. Schachsaman gjorde Kong Kamaralsaman ømme Bebreidelser, fordi han havde forladt ham paa en saa grusom Maade, og denne lagde en meget inderlig Anger for Dagen over en Forseelse, som Kjærligheden havde forledet ham til.

I tre Dage dvælede de tre Konger og Dronning Margiane ved Magiernes Konges Hof og bleve prægtigt beværtede af ham. I dette Tidsrum blev Prinds Asfad formælet med Dronning Margiane, og Prinds Amgiad giftede sig med Bostane til Belønning for, at hun i den sidste Tid havde bevist Asfad saameget godt. Endelig vendte de tre Konger og Dronning Margiane tilbage til deres Stater, men Amgiad, hvem den allerede høitbedagede Konge over Magiernt havde faaet meget kjær, blev hos denne, der afstraadte sin Krone til ham. Han opbød alt for at tilintetgjøre Ildtilbedelsen og indføre den muhamedanske Lære i sine Stater.

Ende paa andet Bind.

